

Giới thiệu Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, sạch, sủng, nhẹ nhàng, phát sóng trực tiếp, HE,...

Convert: Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn, Manh

Số chương: ~ 200 chương

Kiều Hân Hân là một cô nàng không rời nửa bước khỏi nhà. Một ngày kia đột nhiên cô có được một hệ thống phát sóng trực tiếp vô cùng thần kỳ. Cuộc sống vốn đơn giản nay lại có nhiều fan hâm mộ, vừa đáng yêu vừa tinh tế. Thẳng đến một ngày nọ, cánh cửa của chương trình truyền hình trực tiếp sinh tử mở ra trước mặt cô.

Đảo nhỏ thần bí với vô vàn quái vật, vừa chạy trốn vừa giết chóc, cuộc sống thật kích thích lại tàn khốc đến đáng sợ, từ sinh tồn nơi hoang dã không người đến truy tìm nền văn minh thất lạc từ thời la mã cổ đại...

Khi cô không phân biệt nổi đâu là hiện thực, đâu là trò chơi, khi tên của cô vang vọng khắp hệ ngân hà, người nọ ngay từ đầu liền bảo vệ cô, vô luận trải qua bao nhiêu lần trò chơi sinh tử, vẫn không rời bỏ.

"Hân là tiểu vương tử của chúng tôi, là kỵ sĩ hộ vệ của cô" - Đây là lời người ngoài hành tinh nói.

Nhắc nhở thân thiện: Nữ chính sợ việc giao tiếp, nam chính tâm lý vận vẹo. Bọn họ vừa đứng lúc là liều thuốc của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần

Convert: Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Sáng sớm cuối tuần, việc đầu tiên mà Kiều Hân Hân làm sau khi tỉnh dậy là mở hòm thư di động ra, bên trong trống rỗng.

Mấy bức tranh minh họa mà cô mới gửi đầu tuần trước giống như đá chìm đáy biển, mà mặt khác, một tờ tạp chí cũng đã nợ tiền nhuận bút của cô gần một tháng, cô đã tính hỏi qua biên tập viên vài lần, nhưng hình ảnh vẫn thủy chung mang màu xám tro (không online).

Kiều Hân Hân ngồi trên giường, dùng di động kiểm tra số dư trong tài khoản ngân hàng, ở trên viết rõ cô chỉ còn một ngàn một trăm ba mươi hai tệ.

Sau khi suy nghĩ, cô chuyển sáu trăm đồng sang một tài khoản khác.

Ngày mười hai hàng tháng là ngày thăm tù tại nhà ngục Long Đường, nhưng cho tới giờ cô vẫn chưa qua đó, bởi khoảng cách giữa hai nơi quá xa, lệ phí có chút đắt đỏ.

Tiền tiết kiệm được cũng đủ cho anh trai được ăn ngon một bữa vào tháng tới.

Sau khi chuyển khoản thành công, ngân hàng nhắn tin thông báo cô chỉ còn năm trăm ba mươi hai tệ trong tài khoản.

Kiều Hân Hân giữ di động xuất thần, qua hơi mười phút mới đứng dậy xuống giường.

Một ngày mới bắt đầu.

Cô đứng trước gương chải mái tóc dài như tảo biển, trời sinh tóc cô đã như vậy, không xử lý một chút, cả người nhìn qua lộn xộn vô cùng.

Rửa mặt trong nước, lúc cầm lấy chai sữa rửa mặt, cô phát hiện bên trong hầu như không còn gì, phải bấm hơn nửa ngày mới ra được phần sữa rửa mặt cuối cùng.

Thở dài, Kiều Hân Hân phiền muộn lắm lắm: "Lại phải ra ngoài rồi."

Sau đó, cô đem chai sữa rửa mặt ném vào trong thùng rác.

Trong đó còn có một tuýp kem đánh răng, cũng vừa bị ném vào.

Và một hộp kem dưỡng da.

Cùng một hộp sữa bò lớn.

Gần đây quá bận rộn, cô liền quên mua đồ. Cô suy nghĩ, lần cuối cùng mình ra ngoài mua đồ là lúc nào? Đại khái là hai tháng trước đi...

Không có kem đánh răng, cô chỉ có thể bỏ muối vào nước súc miệng, nhìn khuôn mặt lộ vẻ tái nhợt của chính mình trong gương, dù thế nào cũng cảm thấy có chút không khỏe mạnh. Mùa hè rất nóng, cô lại mặc một chiếc váy dài tới mắt cá chân, phối hợp với một chiếc áo thun cùng áo gió, quần áo đã giặt rất nhiều lần, có điểm ố vàng.

Tóc dài hơi xoắn tùy ý xõa sau đầu, cô quét mắt nhìn giá giày, đem cặp giày vải trắng đặt xuống.

Sau khi mặc đồ xong, tim của cô bắt đầu đập bình bịch.

Cách cửa càng gần, đập càng nhanh.

Nghĩ tới việc sắp phải ra khỏi nhà, cô có loại cảm giác muốn chạy trốn chết ngay lập tức. Dường như nếu mở ra cánh cửa này, nghênh đón cô sẽ là một đám thầy ma ăn thịt người.

Đối với cô mà nói, bên ngoài quá nguy hiểm, chỉ có ở nhà mới là an toàn nhất.

Kiều Hân Hân chậm rãi nhắm mắt lại, tự nhủ nói: “Lúc này liền mở cửa đi... Rất nhanh rồi sẽ tốt thôi...”

Cô cầm lên chiếc khẩu trang màu xanh duy nhất mà mình có, lập tức đẩy cửa ra, bởi vì chỉ cần do dự thêm một giây nữa, rất có khả năng cô sẽ triệt để buông tha cho ý định ra ngoài.

Bước nhanh về phía thang máy, thừa dịp thang máy còn đang đi lên, cô dùng tốc độ nhanh nhất đeo khẩu trang lại.

Đây là một tòa nhà trọ, tuy rằng không ở khu trung tâm thành phố, nhưng lại cách nhà ga rất gần, giao thông cực kỳ tiện lợi. Ngay từ đầu, Kiều Hân Hân vốn thuê phòng ở nơi khác, nhưng cô phát hiện việc mua đồ ở đó không quá thuận tiện, hơn nữa lúc đó tiền nhuận bút lại ổn định, cô liền chuyển tới nơi này.

Trên cơ bản, chuyển phát nhanh sẽ đem thứ mà cô mua đặt ở chỗ bảo vệ, mà lần nào cô cũng đợi tới mười giờ đêm mới qua lấy, bởi vì khi đó là lúc ít người nhất. Khi đi thang máy cũng sẽ hiếm khi đụng tới người khác.

Hôm nay là cuối tuần, hiện tại còn sớm, hẳn sẽ không có bao nhiêu người ra ngoài đâu nhỉ?

Vừa đúng lúc, thang máy dừng lại ở tầng mười một.

Đình.

Cửa thang máy mở ra, bên trong một người đẹp hơn hai mươi tuổi đang đứng đó. Vóc dáng của cô cao gầy, mặc bộ đồ tiếp viên hàng không, trên tay đang kéo hành lý.

Tóc dài không buộc, tán loạn trên vai, tăng thêm vài phần kiều mị.

Ngũ quan xinh xắn, vẻ mặt lạnh nhạt, nếu muốn chấm điểm trong lời nói, liền được bảy điểm, dư sức tham gia giới giải trí.

Lâm Từ Thần nhìn cô gái đang đứng ở cửa thang máy, có cách ăn mặc cực kì quái dị, cái áo ố vàng phối với váy dài màu đỏ, dù là màu sắc hay kiểu dáng đều vô cùng lỗi thời, điều này làm cho người yêu thích quần áo thời trang như cô không nhận được khế nhũ mây.

Tuy rằng trên mặt người đối diện đeo một chiếc khẩu trang, nhưng nhìn phần tóc mái xốc xếch của cô, Lâm Từ Thần có thể thấy rằng, trước khi ra khỏi cửa, cô không hề sửa soạn gì, thậm chí còn chẳng trang điểm chút nào.

Ở thành phố lớn như Đông Xuyên, vẫn còn có cô gái ra ngoài với bộ dạng lôi thôi lếch thếch như vậy sao?

Lâm Từ Thần kéo hành lý lui hai bước về phía sau, xuất phát từ phép lịch sự, cô rất nhanh dời đi tầm mắt, biểu tình vẫn đạm mạc như cũ.

Dù sao, Kiều Hân Hân không chỉ ăn mặc lỗi thời, còn rất quái dị, trình độ thẩm mỹ của cô quả thực không thể khen nổi. Không bị nói là có bệnh thần kinh đã là chuyện rất khó có được, ở thời đại “Ba phần dựa vào diện mạo, bảy phần dựa vào trang phục” này, ai có thể thần thiện tươi cười với một người lôi thôi?

Kiều Hân Hân cúi đầu bước vào thang máy, cô xoay người không nói một lời, sau khi cửa thang máy đóng lại, bàn tay đặt ở phía trước của cô hơi hơi phát run.

Cố gắng giữ vững hô hấp, cùng người lạ đứng trong không gian khép kín, khiến cô cảm thấy cả người khó chịu.

Đội thang máy hoàn toàn ngừng lại, cô lập tức xông ra.

Ở ngoài khu nhà trọ không thiếu những hộ gia đình chạy bộ vào sáng sớm và mua thức ăn trở về, khi bọn họ thấy Kiều Hân Hân đều có chút kinh ngạc.

Dù sao, tư thế của cô rất giống kẻ trộm cướp...

Lâm Từ Thần kéo hành lý ở phía sau, nhấc đôi giày gót cao 3cm, vừa tiếp điện thoại vừa đi ra ngoài: “Bác chủ nhà, hiện tại cháu cần lên máy bay, chờ cháu trở lại rồi chuyển nhà sau được không? Cháu không đi lâu lắm đâu, chỉ khoảng năm ngày thôi ạ.”

“Lại đi công tác nữa hả Tiểu Lâm, hôm nay cháu bay đi đâu vậy?” Một bà dì trang điểm thời thượng hỏi.

Lâm Từ Thần mỉm cười nói: “Moscow ạ.”

“Cháu lần này về là muốn chuyển nhà sao?”

“Dạ vâng, bác chủ nhà nói thân thích của chồng bác ấy tới, sẽ dọn đến phòng ở bên này.”

“Vậy cháu tìm được chỗ ở mới rồi à?”

“Còn chưa có ạ.”

Bà dì thời thượng suy nghĩ một chút, do dự hỏi: “Bác nhớ hai ngày trước chủ nhà phòng 1104 nói phòng ở mới mà bọn họ mua tại trung tâm thành phố đã được trang hoàng xong xuôi, nên bác ấy muốn cho thuê phòng ở bên này... Nếu không, Tiểu Lâm, trước tiên bác liền hẹn chủ nhà cho cháu, chờ cháu từ Moscow trở về, trực tiếp nói chuyện với bác ấy được không?”

“Vậy phiền bác giúp cháu một chuyện nhé, bác Trần.” Lâm Từ Thần nghe được tin này, trên mặt lộ ra nụ cười cảm kích. Dù sao chuyển nhà cũng rất phiền toái, nếu có thể chuyển từ lầu trên xuống lầu dưới, vậy thì cũng quá thuận tiện.

“Hiện tại cháu đang vội, chờ cháu trở về sẽ mời bác ăn cơm.”

“Đứa nhỏ này! Mọi người đều là hàng xóm với nhau, giới thiệu phòng ở chỉ là chuyện nhỏ, còn mời ăn cơm cái gì? Được rồi, cháu mau đi đi, đừng chậm trễ việc chính.”

“Vâng!”

Sau khi Lâm Từ Thần đi, một bác gái mặt đỏ thề thào chế nhạo nói: “Quan tâm tới chuyện của Tiểu Lâm nhiều như vậy làm gì, có phải muốn giới thiệu cô bé cho cháu trai của bà không?”

“Tiểu Lâm trẻ tuổi xinh đẹp, công việc lại tốt, đối với mọi người cũng lễ phép, cháu trai của tôi mặt mày cũng đang hoàng, tuần tú lịch sự, nếu tôi làm mối thành công, hai đứa nó đều nên cảm ơn tôi mới phải!”

Cứ như vậy, vài người đứng trước nhà trọ hàn huyên, bà một câu tôi một câu, đều là về bát quái trong tiểu khu này.

“Đúng rồi, cô gái hồi nãy ra trước Tiểu Lâm là người thuê phòng 1103 sao?”

“Còn không phải vậy à, tôi ở cùng tầng với cô ta, hình như nửa năm rồi cô ta chưa ra khỏi cửa, ở nhà cả ngày làm gì không biết.”

“Thình thoảng mới gặp được cô ta đấy! Lần nào cũng mang khẩu trang che kín mít, nếu không biết còn tưởng cô ta là minh tinh lớn ấy chứ!”

“Bà nói xem, đều là những cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?” Bà dì thời thượng rõ ràng đang lấy Lâm Từ Thần so sánh với Kiều Hân Hân ở phía đối lập, đối với Kiều Hân Hân tràn ngập ghét bỏ: “Cái loại người trẻ tuổi không làm việc đang hoàng, hoặc là bám theo đại gia, hoặc là làm việc không đứng đắn ở sau lưng mọi người!”

“Suyt, nhỏ tiếng một chút, cô ta trở lại rồi kìa.”

Kiều Hân Hân mua một đồng lớn đồ dùng hàng ngày, cùng rau dưa và thức ăn nhanh, mang theo gói lớn từ siêu thị, cô cúi đầu bước nhanh về phía nhà trọ.

Khi đi ngang qua đám bà tám kia, cô cũng chẳng ngẩng đầu lên, dù trong đó có một người tương đối thân thiện mở miệng hô “Tiểu Kiều”, cô lại như một trận gió thổi qua, trực tiếp đẩy cửa vào khu nhà trọ.

Bà dì thời thượng cười lạnh nói: “Thực đúng là một đứa nhỏ không lễ phép! Thấy người lớn, không chào hỏi đã đành, người lớn gọi, cô ta cũng chẳng thèm để ý!”

“Quên đi, người trẻ tuổi mà, lúc nào cũng thích làm theo ý mình.”

“Tôi thấy Tiểu Lâm rất được, vừa xinh đẹp, khi nói chuyện miệng lại ngọt, tương lai nhất định có thể gả cho người tốt! Còn Tiểu Kiều kia tám phần sẽ là

gái ế, nói không chừng còn có bệnh tâm lý, ai cưới được cũng không hay ho!”

...

Kiều Hân Hân tuy rằng không thích cùng người lạ nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng gặp người khác chào cô, cô vẫn sẽ gật đầu đáp lại. Việc hoàn toàn không để ý tới người khác như hôm nay là lần đầu tiên, bởi vì tâm tư của cô đều đặt ở cuộc điện thoại chủ nhà vừa gọi.

Bà muốn nhận tiền thuê nhà một quý, một tháng hai ngàn, cộng lại là sáu ngàn, mà lúc này trên người cô chỉ có hai trăm ba mươi bảy lẻ ba tệ...

Tiền nhuận bút tờ tạp chí kia chưa trả cho cô là năm ngàn tệ! Nhưng nơi nợ đột nhiên đóng cửa, biên tập cũng hoàn toàn biến mất.

Về phần tranh minh họa mới được gửi đi, tới giờ đều không có hồi âm...Dù cô đã làm họa sĩ năm năm, lần này ăn bữa nay hôm lo bữa mai, người mới ừn ừn kéo tới, tác phẩm của cô khó tránh khỏi việc không được chọn.

Bước qua cửa nhà, cả người cô ngồi co quắp trên mặt đất, đồ trong túi hàng liền lăn ra ngoài.

Hai lon bia cũng từ túi to lăn ra.

Cô chưa bao giờ uống bia, nhưng sau khi tiếp điện thoại của chủ nhà, mà xui quỷ khiến thế nào lại cầm hai lon.

Có lẽ, sau hai ngày nữa, cô sẽ bị đuổi ra khỏi nhà vì không trả nổi tiền thuê, Kiều Hân Hân không quá quen thuộc với địa phương này, với tình trạng không xu dính túi, rất có khả năng cô sẽ phải ăn ngủ ở đầu đường.

Cô cầm một lon bia, nhìn thấy hai chữ “Thái Dương” in trên đó, khoe miệng lộ ra một tia tươi cười chua xót.

“Chào mừng mọi người đến với buổi lễ trao giải truyện tranh Mộng Tưởng, do hai xí nghiệp đứng đầu cùng nhau hợp tác tổ chức, để có được buổi lễ long trọng nhất ngày hôm nay. Trên màn ảnh chúng ta có thể thấy được, hiện tại khán giả toàn trường ở đây đang cuồng nhiệt hô một cái tên -- Không sai! Cô ấy chính là nữ thần truyện tranh của nước chúng ta, Tô Linh Nhiên!”

Trên máy tính xách tay đang phát sóng trực tiếp buổi lễ trao giải truyện tranh nóng bỏng nhất mùa hè này, mà vinh dự có được danh hiệu họa sĩ truyện tranh xuất sắc nhất, không ngoài dự đoán, chính là cô gái năm nay mới 25 tuổi, Tô Linh Nhiên.

Bảy năm trước, khi cô chỉ mới 18 tuổi, tác phẩm đầu tay của cô cũng vinh dự đoạt được giải người mới xuất sắc nhất. Với ý tưởng mới lạ cùng tranh minh họa xinh đẹp, danh tiếng của cô rất nhanh liền vang dội trong ngành sản xuất truyện tranh.

Bảy năm qua, ba bộ truyện tranh Trung Quốc cộng thêm một bộ truyện tranh thiếu niên dài kì còn đang sáng tác, đã giúp cô chiếm được một góc trời. Ngay cả nhóm bác gái bình thường không xem truyện tranh, không hiểu sự khác biệt giữa những giải thưởng đây đó, cũng biết đến cái tên “Tô Linh Nhiên” này.

Quan trọng nhất, cô ấy không chỉ là thiên tài trong giới truyện tranh, mà còn có một khuôn mặt đẹp hơn cả minh tinh.

Trong video, cô gái tuổi thanh xuân thướt tha trong bộ đầm trắng muốt, tao nhã bước lên thảm đỏ, trên mặt mang theo nụ cười khiến người người kinh diễm.

Khí chất của cô, khiến mọi người phải thốt lên hai tiếng “tiên nhân”.

Một cô gái vừa xinh đẹp vừa tài hoa như vậy, khắp đất nước này có thể tìm được mấy người?

Ba chữ Tô Linh Nhiên, là giấc mộng đẹp trong lòng những họa sĩ sinh hoạt ở tầng thấp nhất của xã hội.

Kiều Hân Hân vừa nhìn cô gái ấy hướng tới bục trao giải, vừa đem một ngụm bia cuối cùng uống vào bụng.

Mì ăn liền trên bàn, đã sớm lạnh ngắt.

Hai gò má của cô phỉm hồng, tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng vẫn có thể nghe được cô gái trong video hướng khán giả đọc diễn văn.

Thanh âm của Tô Linh Nhiên thật dễ nghe, dưới bục nhiều người xem như vậy, bốn phía đều là máy quay phim đang phát sóng trực tiếp, buổi lễ trao giải truyện tranh được toàn dân chú ý này giống như chỉ vì riêng cô mà tổ chức.

Nếu đổi lại là mình, Kiều Hân Hân đứng ở vị trí đó, chỉ sợ hai chân đều sẽ phát run, càng không cần bàn tới việc đọc diễn văn trước mặt khán giả.

Hơn nữa, cho tới bây giờ cô chỉ có thể dựa vào việc minh họa tranh để sống qua ngày. Cô đã từng thử làm truyện tranh, nhưng dù gửi câu lạc bộ truyện tranh hay trang mạng truyện tranh cũng đều bị kéo léo từ chối...

Kiều Hân Hân nghiêng người nằm trên mặt đất, cô cuộn mình lại, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong một trận, giống như có vô số con ong mật đang bay.

Giọng Tô Linh Nhiên đọc diễn văn dần trở nên xa xôi...

Trong lúc hoảng hốt, cô nghe được một thanh âm non nớt vang lên -

“Ước mơ của tôi là trở nên nổi tiếng.”

“Cô muốn làm một minh tinh nổi tiếng sao?”

“Không! Tôi muốn trở thành một tác giả truyện tranh nổi tiếng!”

Giấc mộng, xa không với tới.

[Đỉnh.]

[Xin chúc mừng kẻ thua cuộc số 110 đã thành công mở khóa kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần! Đây là TV Thái Dương nổi tiếng khắp hệ ngân hà, tôi là quản gia trí năng(*) của ngài, W.]

(*) Có năng lực và trí tuệ như con người.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chính thức ký hợp đồng

Convert: Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Giống như bị người ta dùng khăn mặt lạnh đắp ở trên mặt, cảm giác say của Kiều Hân Hân lập tức biến mất.

Cô hơi hé mắt, nhìn trái nhìn phải một hồi, không có ai ở đây...

Mà trên bàn, trong video vẫn phát hình ngoài lề của buổi lễ trao giải, một phóng viên dùng thanh âm ngọt ngào của mình thông báo một phát hiện mới vô cùng thú vị. Kiều Hân Hân lấy tay xoa xoa cái gáy, chậm rãi ngồi dậy.

Là do cô uống nhiều quá à?

Vì sao cô dường như nghe được những âm thanh kỳ quái đâu..

Kiều Hân Hân còn đang nghi hoặc, giọng nam dịu dàng lại một lần nữa vang lên.

[Kẻ thua cuộc số 110, xin ngài hãy điền vào phần tư liệu trước mặt.]

Kiều Hân Hân ngồi ở trên giường, trợn mắt há mồm.

Đầu óc của cô hiện tại vô cùng tỉnh táo. Tỉnh táo tới mức khiến cô hoài nghi không biết mình có phải đang nằm mơ hay không. Nhưng không để cô kịp từ chối, trước mắt Kiều Hân Hân xuất hiện một màn hình xanh nhạt vuông vức, mỏng tới mức trong suốt, còn có thể chậm rãi xoay tròn.

“Cái này... Là...”

Kiều Hân Hân lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, theo bản năng liền véo đùi mình một cái.. Đau quá!

Cô ngây ngốc ở trên mặt đất, hoàn toàn không biết nên làm gì cho phải.

Vào lúc này, màn hình xanh nhạt kia tự mình chuyển động, trên trang bìa chợt hiện lên một hình ảnh, dài gần mười trang. Kiều Hân Hân định thần nhìn lại, đó là một tấm ảnh chụp hệ ngân hà, vô cùng sắc nét.

Từng chữ cái dần dần hiện ra.

Nhìn qua trông giống một hồ sơ cá nhân.

Mà ở góc bên phải có bốn chữ đỏ chói - Giới thiệu ngắn về TV Thái Dương(*).

(*) Trong tiếng Trung, chỉ có 4 chữ, nên mình giữ nguyên phần “Bốn chữ đỏ chói”.

Kiều Hân Hân cũng không biết dừng khí của mình từ đâu tới, cô vươn tay bấm một cái, màn hình trôi nổi này giống như chiếc điện thoại cảm ứng, một phần tư liệu tự động xuất hiện.

TV Thái Dương là một đài truyền hình thuộc hệ ngân hà, hoạt động theo hình thức chia sẻ những kênh phát sóng trực tiếp, lấy tiết mục phát sóng trực tiếp cuộc sống sinh hoạt làm hoạt động chính, bao gồm thể dục, nghệ thuật, giải trí, trò chơi, thám hiểm cùng nhiều thể loại khác.

Mỗi thể loại lại có những nghệ sĩ siêu năng thuộc từng hành tinh khác nhau, truyền hình trực tiếp cuộc sống sinh hoạt tại những địa phương bất đồng, vì con dân hệ ngân hà, hỗ trợ lẫn nhau, đem đến những chương trình đặc sắc nhất trong kỷ nguyên mới.

Khi hết hạn đi tới kỷ nguyên mới vào mười hai giờ trưa, ngày 11 tháng 7 năm 1103, lượng người xem trực tuyến đã lên tới con số một tỉ! Trong đó, có ba vị chủ kênh cấp vương miện đã vượt mốc một trăm triệu lượt yêu thích, bọn họ từ đó trở thành siêu minh tinh nổi tiếng của hệ ngân hà!

Bạn còn chần chờ gì nữa?

Bước đầu thành công trong cuộc sống, sẽ bắt đầu từ lúc bạn ký hợp đồng với TV Thái Dương!

...

Kiều Hân Hân đọc xong phần giới thiệu cũng không biết nên nói gì, nếu không có màn ảnh nhỏ chuyển động trước mắt, cô còn tưởng có người nào đang đùa dai với mình.

Nhưng, cô không có lấy một người bạn, làm gì có ai hao tổn tinh thần như vậy để đùa cô chứ.

[Nếu ngài có nghi vấn gì, tôi đều có thể giải đáp.]

“Anh là ai?” Kiều Hân Hân hiện tại đã bình tĩnh hơn nhiều, loại chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng... Còn không tới mức muốn mạng của cô chứ?

Dù gì chuyện cũng đã xảy ra, không bằng cẩn thận hỏi thăm một chút. Huống hồ từ nhỏ cô đã tiếp xúc với các loại truyện tranh, tình tiết dọa người gì đều đã xem qua, vậy nên năng lực tiếp nhận của cô so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều.

[Tôi là quản gia trí năng của ngài, W.]

“A... Tôi nhớ ra rồi.” Ở thời điểm nửa tỉnh nửa mê, cô cũng nghe thấy một người đàn ông giới thiệu về mình như thế.

Quản gia trí năng?

Nói cách khác, người đang nói chuyện với cô là một đồng số liệu sao?

Hệ ngân hà, TV Thái Dương, nghệ sĩ ngoài hành tinh? Nghe có vẻ rất náo nhiệt, lẽ nào trên thế giới này thực sự có người ngoài hành tinh?

Bất qua ngẫm lại cũng thấy phải, thế giới này lớn như vậy, không thiếu chuyện lạ.

Không biết vì sao, tâm tình của Kiều Hân Hân bỗng trở nên sáng tỏ, cô nhẹ giọng hỏi: “Gần đây tôi vẫn còn đang suy nghĩ về truyện tranh liên quan tới những hành tinh, chẳng lẽ mỗi ngày nghĩ quá nhiều nên đầu óc hòa nhập ma à? Nếu đây thực là một giấc mộng, tôi tình nguyện vĩnh viễn không cần tỉnh lại.”

[Đây không phải mơ, đây là một cơ hội tốt.]

“Vì sao lại là tôi?”

Kiều Hân Hân sống ở hành tinh có vài tỷ người, một kẻ mỗi ngày ở nhà không ra khỏi cửa như cô, sao lại được tuyển chọn?

[Gần đây công ty của chúng tôi vừa thành lập một chuyên mục mới, tuy vẫn là chương trình phát sóng trực tiếp cuộc sống sinh hoạt, nhưng lấy kẻ thua cuộc làm nhân vật chính. Thông qua sự phối hợp điều tra nghiêm khắc của máy móc, giá trị vô dụng của ngài cao tới 86.5 điểm, vậy nên, ngài được công ty của chúng tôi phong cho biệt hiệu kẻ thua cuộc số 110.]

“...”

Cô... Cô đúng là một kẻ vô dụng mà...

Sau khi tốt nghiệp trung học, tới thành phố này, cô vừa vẽ tranh minh họa vừa tham gia vào lớp buổi tối, miễn cưỡng nhận được bằng tốt nghiệp khoa chính quy của quốc gia, nhưng loại bằng cấp này, về cơ bản không giúp cô tìm nổi một công việc tốt.

Năm nay cô 22 tuổi, tranh minh họa gửi đi đã nhiều lần thất bại, ngay cả tiền thuê nhà cũng đóng không nổi, phòng chừng rất nhanh sẽ bị bà chủ nhà đuổi đi. Ngoài việc đó ra, trong bốn năm gần đây cô không có lấy một người bạn. Bình thường có thể ở nhà liên tục lực không ra khỏi cửa, bởi vì mắc chứng sợ giao tiếp nghiêm trọng, cô hầu như ngăn cách với cuộc đời.

“Vậy mỗi ngày tôi cần phải làm gì?”

[Ngài cần làm chương trình phát sóng trực tiếp, 8 tiếng mỗi ngày, thời gian sẽ do ngài quyết định.]

Bình thường khi Kiều Hân Hân không vẽ cũng sẽ lướt mạng và diễn đàn, vậy nên đối với việc phát sóng trực tiếp trên trang mạng hiện đang rất thịnh hành, cô coi như có chút hiểu biết.

“Người xem đều là người ngoài hành tinh sao?”

[Đúng vậy. Bởi vì khoa học kỹ thuật của trái đất hiện nay không đủ phát triển, vẫn chưa thể bước vào kỷ nguyên mới. Vậy nên, trong khoảng thời gian ngài làm chương trình, toàn bộ khán giả đều đến từ những hành tinh khác.]

“Bọn họ có thể thấy tôi à?”

[Vâng.]

“Lúc nào cũng sẽ thấy sao?”

[Ngài yên tâm, thân là quản gia trí năng của ngài, tôi biết cảnh nào nên để khán giả thấy, cảnh nào lại không nên. Hơn nữa, chương trình này chủ yếu lấy việc sinh hoạt bình thường của ngài làm chủ, không cần ngài ở trước ống kính biểu diễn cái gì. Hoặc nếu muốn làm một vị chủ kênh sinh hoạt ưu tú, ngài có thể tùy ý một chút, biết đâu lại tạo được hiệu quả ngoài ý muốn.]

Kiều Hân Hân cảm thấy TV Thái Dương rất nhân tính hóa, chỉ là việc phát sóng trực tiếp 8 tiếng... Cô thở dài: “Tôi sợ mình không làm nổi.”

[Ngài có thể làm được.] Quản gia trí năng không chút do dự nói.

“W, có lẽ anh không biết, tôi đã sống một mình từ rất lâu rồi.”

Vô cùng lâu...

Lâu đến nỗi cô đã quên mất, có một người bạn ở cạnh sẽ mang lại cảm giác gì...

Cuộc sống hàng ngày của cô vô cùng đơn giản, vẽ một chút, xem phim, chơi trò chơi... Ngay cả khi chơi trò chơi, cô cũng chỉ đánh offline.

Sinh hoạt như vậy thì có ý nghĩa gì? Căn bản cũng sẽ không có người nào xem

[Không phải ngài muốn trở thành tác giả truyện tranh sao?]

“Anh...”

[Tôi nghe được mất rồi.] Thanh âm của người đàn ông nhẹ nhàng, mang theo ý cười.

Mặt Kiều Hân Hân bỗng dưng đỏ lên.

Cô thấp giọng nói: “Ngay cả vòng đầu tiên tôi cũng không qua nổi, giấc mơ này... thực sự chỉ có thể là một giấc mơ mà thôi.”

[Ngài có biết kênh chương trình mới của chúng tôi tên là gì không?]

“...Tên là gì?”

[Kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần.]

Nuôi dưỡng nữ thần...

Kiều Hân Hân đại khái biết vì sao mình được chọn trúng, xem ra những chủ kênh khác đều giống cô, là một kẻ vô dụng từ đầu đến chân...

“Là như vậy sao...” Kiều Hân Hân bỗng nhiên nở nụ cười.

Dù thế nào cô cũng chẳng còn gì để mất, coi như TV Thái Dương là một công ty con chuyên đi lừa gạt, lại có thể lừa cô cái gì?

Cô ra vẻ thoải mái nói: “Xem ra vài ngày sau tôi sẽ phát sóng trực tiếp cho khán giả xem cảnh mình ngủ trên đường cái.”

[Việc này hẳn là không cần thiết. Chủ kênh người trái đất sẽ nhận được phúc lợi đặc biệt, dù sao khoa học kỹ thuật của loài người cũng lạc hậu, vậy nên ngoài việc ký hợp đồng bình thường, các vị còn phải ký hiệp ước bảo mật đặc thù, hy vọng ngài hiểu cho chúng tôi.]

“Tôi biết chuyện này phải được giữ bí mật.” Dù quản gia trí năng không đề cập tới, chính cô cũng sẽ kín miệng, nếu nói ra chuyện này, không phải cô sẽ bị giam trong bệnh viện tâm thần sao?

“Phúc lợi đặc biệt là gì vậy?”

[Là tiền thưởng cho việc ký hợp đồng, trị giá sáu ngàn tệ.]

“Sáu ngàn?” Kiều Hân Hân sững sốt một chút, đây không phải vừa vặn là số tiền thuê phòng quý này của cô sao!

Sáu ngàn, không nhiều không ít, vừa khéo giải quyết vấn đề của cô.

Tuy rằng trên người cô chỉ còn hơn hai trăm tệ tiền mặt, nhưng chỉ cần có chỗ ở, cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp kiếm đủ tiền sinh sống.

Cuộc sống sau này nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Vốn chìm trong tuyệt vọng, cô bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng, cứ như việc gì cũng sẽ chậm chậm khá hơn.

Tính toán một chút, kì hạn mất tù của anh trai còn ba tháng, tới lúc đó... Cô sẽ không còn đơn độc nữa.

“Tôi muốn ký hợp đồng.” Kiều Hân Hân ngồi ở trên giường, đem hai bàn chân áp vào nhau, nhìn màn hình trong suốt trước mặt không chớp mắt, trên đó hiện ra hai bản hợp đồng.

Một bản là hợp đồng chủ kênh, một bản khác là hiệp ước bảo mật công việc dành cho người trái đất.

Nhìn qua một phen, cách kiếm tiền của chủ kênh chủ yếu dựa vào việc khán giả tặng quà, những món quà này có thể trực tiếp đổi thành nhân dân tệ. Nếu không muốn đổi, còn có thể mua đồ trong trung tâm mua sắm của TV Thái Dương.

Đương nhiên, mua đồ ở trung tâm mua sắm bằng nhân dân tệ sẽ vô cùng đắt đỏ. Nếu như sau này có tiền, Kiều Hân Hân thật muốn đi dạo ở bên trong một chút, nhất định sẽ có những vật phẩm kì lạ.

Ngoài quà tặng, chờ chủ kênh thăng cấp, TV Thái Dương sẽ có mức lương cơ bản, chủ kênh còn có cơ hội được đề cử đi quay phim, chụp hình quảng cáo các loại -- Chỉ là, điều này đối với người trái đất không có tác dụng gì.

Vậy nên, người trái đất mới ký hợp đồng tiền thưởng, dựa theo trình độ trí tuệ và năng lực của họ, số tiền thưởng ước tính khi ký hợp đồng sẽ tương đương với số tiền mà chủ kênh đang có nhu cầu vô cùng cấp bách.

Còn phần hiệp ước bảo mật kia, chỉ ghi một câu --

Người B không được phép tiết lộ bất cứ thông tin gì về kỷ nguyên mới, nếu làm trái với điều này, sẽ bị cục vũ trụ đoạt quyền tự do thân thể, giam giữ cả đời.

Trái tim Kiều Hân Hân nhảy dựng, cả đời giam giữ? Ý của họ là... Cả đời ở trong ngục sao?

Biểu cảm của cô ngưng trọng, xem ra, đây cũng chẳng phải chuyện đùa.

Bất quá... Loại chuyện này, nếu cô không nói, làm gì có ai hay?

Tuy rằng mạo hiểm, nhưng hiện tại cô rất cần sáu ngàn tệ tiền ký hợp đồng này để giải quyết vấn đề chỗ ở, cô thực sự không muốn ngủ trên đường cái.

Hơn nữa, loại chuyện chưa bao giờ nghe qua này đã làm dậy sự hiếu kỳ của cô, cô thực sự muốn nhìn một chút xem kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng Nữ Thần này sẽ xảy ra cái gì.

Vì vậy, cô hỏi: “Tôi muốn ký hợp đồng thì làm thế nào?”

[Mời ngài dùng ngón tay cái ấn lên màn hình.]

“Được.”

Hai phần hợp đồng này, cô đều muốn dùng ngón cái của chính mình ấn vào cột đồng ý. Mà phần tư liệu thuộc về cô, cũng được quản gia giúp chỉnh sửa thỏa đáng.

[Chúc mừng ngài, từ giờ trở đi ngài chính là chủ kênh đã ký hợp đồng với TV Thái Dương của chúng tôi! Nếu ngài có vấn đề gì không hiểu đều có thể hỏi tôi!]

Thanh âm đàn ông dịu dàng của quản gia khiến lòng Kiều Hân Hân run lên, phải biết rằng, đã nhiều năm rồi cô không cùng nam sinh ăn cơm chung với nhau...

“Này, anh là chương trình số liệu phải không?”

[Đúng thế.]

“Vậy anh có thể thay đổi âm thanh chứ?”

[Là như vậy sao?]

Thanh âm đàn ông dịu dàng của quản gia biến thành thanh âm trầm thấp của đại thúc.

“Không phải... anh đòi cái khác đi.”

[Còn cái này?]

Đây là thanh âm sang sảng của thiếu niên.

“Còn loại khác sao?”

[Tôi có rất nhiều kiểu thanh âm, ngài muốn loại nào có thể trực tiếp thiết lập.]

“Ách... Vậy thì tôi muốn loại này... Chính là thanh âm loli dạo gần đây rất thịnh hành trên mạng ấy, anh biết không?”

Rất nhiều phần mềm biến đổi giọng nói đều có thanh âm của loli, thanh âm kia đặc biệt chọc cười, nếu quản gia trí năng dùng thanh âm này, Kiều Hân Hân sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ước chừng ba giây trôi qua.

[Là thế này phải không?]

Thanh âm loli buồn cười xuất hiện, Kiều Hân Hân không nhịn được nhếch khóe miệng lên.

Quả nhiên! Thoải mái hơn rất nhiều! Cô của hiện tại, về cơ bản không có cách nào cùng nam sinh bình thường ở chung, nếu có giọng nói của đàn ông quanh quẩn bên cô cả ngày... Nghĩ thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

Kiều Hân Hân duỗi người, khóe mắt quét qua hai cái lon rỗng nằm trên mặt đất, trông rất giống loại bia mà cô mua ở trong siêu thị sáng sớm nay.

Bỗng nhiên, cô nhớ ra một việc.

Kiều Hân Hân xuống giường đem một lon bia nhặt lên, nhìn thấy hai chữ “Thái Dương” trên bề mặt.

Chữ viết trên lon in hoa, đây là loại bia “Hoa Tuyết” mà mọi người thường thấy, ký hiệu bông tuyết vẫn còn đó, chỉ là không biết vì sao chữ viết lại biến thành “Thái Dương”.

Ngây ngốc nửa ngày, cô lại mua được hai lon bia từ cửa hàng thuộc hệ ngân hà...

Kiều Hân Hân bỗng dưng rất muốn cười.

Quản gia lúc này lên tiếng nhắc nhở nói --

[Chủ kênh Tiểu Kiều, tôi đã giúp ngài điều chỉnh tốt các đặc tính của phòng phát sóng trực tiếp, mời ngài thiết lập thời gian làm việc ngày mai.]

Đúng rồi, ngày mai không phải là ngày cô chính thức bắt đầu cho người ngoài hành tinh xem chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt hàng ngày sao?

Đột nhiên cảm thấy có chút kích động..

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, trả lời: “Từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lướt yêu thích âm nhạc của chủ kênh mới sinh

Convert: Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Ngày hôm sau, Kiều Hân Hân vừa mở mắt, liền nghe được quản gia dùng giọng loli chọc cười chào hỏi.

[Buổi sáng tốt lành, chủ kênh Tiểu Kiều. Bây giờ là 8 giờ 59 phút 40 giây, hai mươi giây sau, phòng phát sóng trực tiếp của ngài sẽ chính thức khai mạc.]

Kiều Hân Hân về mặt buồn ngủ, ngáp một cái, đi vào nhà vệ sinh như bị mộng du.

Mà quản gia W đã bắt đầu đếm ngược thời gian.

Khi kim đồng hồ chính xác dịch về số 9, Kiều Hân Hân nghe được “Đinh” một tiếng, vô cùng rõ ràng.

Cô bỗng dung mở mắt ra.

Tối hôm qua, chính mình ngủ ngon cực kỳ... Lẽ nào là bởi uống bia sao?

Nhưng cô còn nhớ rõ, mình đã cùng trò chuyện với vị quản gia thuộc TV Thái Dương rất lâu, hiện tại cô đang ngồi trên bồn cầu, căn bản không có cách nào nhìn đồng hồ.

Kiều Hân Hân hơi biến sắc, cô dùng một tay kéo quần ngủ, giọng run run nói: “... W, anh đang ở đâu?”

[Tôi ở đây.]

“Phát sóng trực tiếp đã bắt đầu rồi sao?”

[Đúng vậy.]

Mặt Kiều Hân Hân trắng bệch, ngay cả một câu đầy đủ cũng khó nói ra: “Nhưng... Nhưng tôi... Tôi...”

Tôi đang ở trong nhà vệ sinh mà!

Lẽ nào đây là cảnh đầu tiên khi cô phát sóng trực tiếp sao?

Vừa nghĩ tới việc bản thân rất có thể đang bị nhiều người vây xem, trong nháy mắt cô cảm thấy không tốt chút nào, vị quản gia này cũng thật là, không thể lùi thời gian phát sóng trực tiếp một chút sao!

“Thực ra, anh có thể chờ tôi sửa sang tốt rồi bắt đầu phát sóng cũng không muộn.” Giọng Kiều Hân Hân nhỏ như muỗi kêu.

Quản gia thấy cô không hiểu ý, liền chính thức giải thích.

[Thời gian phát sóng trực tiếp đều được thiết lập trước một ngày, sau đó không thể sửa đổi nữa, bởi có khả năng rất nhiều khán giả sẽ dựa vào thông báo của ngài để tới đúng giờ đợi.]

Kiều Hân Hân ngồi trên bồn cầu cũng sắp khóc rồi, đáng nhẽ nên sớm đứng dậy mới đúng, hiện tại cô căn bản không dám động đây.

Bỗng nhiên, trước mặt cô xuất hiện một khối vuông không khác màn hình máy tính xách tay là bao, một lớp mỏng manh, trôi nổi giữa không trung.

Vật này cùng thứ ngày hôm qua hẳn là cùng một loại.

Chỉ là màn hình ngày hôm qua có nửa trong suốt, nửa xanh nhạt, mà màn hình hôm nay lại đen thui lụi.

[Đây là phòng phát sóng trực tiếp của ngài, bởi hành động hiện tại của ngài thuộc nhóm hành động riêng tư, nên sẽ không phát sóng ra bên ngoài.]

Kiều Hân Hân sửng sốt chừng năm giây.

Sau khi rửa mặt xong, cô đẩy cửa nhà vệ sinh ra ngoài. Hình hộp trời nổi giữa không trung kia cũng chậm rãi di chuyển.

Từ lúc cô ra khỏi nhà vệ sinh, trên màn hình không còn là màu đen tuyền nữa, mà đang chiếu hình phòng trọ của cô.

Cô đứng ở trong phòng khách, nhìn kiểu cách của phòng phát sóng trực tiếp, trông không khác một chiếc ipad là bao, ngoài việc nó có kích cỡ lớn hơn cùng màn hình mỏng cỡ 1 millimet.

Hiện tại, hình ảnh xuất hiện trên màn hình là cảnh tượng trước mắt cô.

Theo bước chân của cô, hình ảnh phát sóng trực tiếp cũng sẽ biến đổi, màn ảnh này giống như một vị nhiếp ảnh gia tự do có kỹ thuật tốt nhất trong việc chụp ảnh.

Không thể không nói, thực sự rất thần kỳ.

[Phòng phát sóng trực tiếp sẽ hiển thị độ lớn nhỏ, cùng một vài tính năng khác mà ngài có thể tự do điều chỉnh, đương nhiên, nếu ngài lười, cũng có thể nhờ tôi làm thay.]

Giọng người đàn ông già tiếng loli vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Kiều Hân Hân vươn tay trượt trên màn hình, giống như xem ảnh trên điện thoại di động, thử tính năng phóng lớn.

Mà dưới tác động của cô, khối vuông be bé màu xanh nhạt thực sự từng bước trở nên lớn hơn, dần dần lớn bằng màn hình máy tính xách tay cỡ 50,6 cm(*).

(*) Nguyên gốc: 22 tác. 1 tác = 2.3 cm

Cô lại điều chỉnh vị trí của khối vuông một chút, vật này hết sức nghe lời, còn có thể tùy ý di chuyển.

Cuối cùng, cô tìm được một vị trí vô cùng thoải mái, bắt đầu chăm chú nghiên cứu phòng phát sóng trực tiếp của bản thân.

Chợt nhìn phòng phát sóng trực tiếp mà cô bình thường không thấy được chút khác biệt nào, hiện tại vì chế độ cửa sổ, phân ra bên trái là hình ảnh truyền trực tiếp từ máy quay, chiếm khoảng hai phần ba màn hình. Bên phải lưu lại một phần ba khe hở làm khu bình luận của khán giả.

Ở trên còn có bảng xếp hạng người hâm mộ, cùng chân dung bán thân và tên của phòng phát sóng trực tiếp.

Kiều Hân Hân nhìn kỹ một chút, ảnh chân dung là một con cá chép hoạt hình, tên của phòng là... [Cuộc sống hàng ngày mà bạn chưa bao giờ biết tới của trạch nữ].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (mới)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiêu Hân Hân.

Thông báo: Hiện tại chưa có.

Số lượt yêu thích: 0.

Người xem trực tuyến: 0.

Người lưu trữ: 0.

Kiều Hân Hân lại quét mắt lên tầng cao nhất, ở đó bao gồm những tùy chọn như: Trang chủ, phát sóng trực tiếp, thể loại, trò chơi, diễn đàn, trung tâm thương mại.

Đây hẳn là những khu vực trọng điểm

Lại nhìn cột màu xám nhạt ở bên phải, bao gồm: Tìm kiếm, lịch sử, quan tâm, tải xuống, tin tức cá nhân, có thể nói là cần gì có nấy.

Kiều Hân Hân dùng ngón tay chạm vào "Trang chủ", nhưng không có phản ứng gì.

Quản gia giải thích nói:

[Chủ kênh Tiểu Kiều, hiện tại đang là thời gian làm việc, ngài không thể đi dạo lung tung.]

A, cô quên mất, bản thân hiện đang ở trong chương trình phát sóng trực tiếp!

Có lẽ bởi vì trong phòng không có lấy một người, cô cảm thấy đặc biệt ung dung tự tại, ngay cả khi nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Vậy sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc thì sao? Tôi có thể đi dạo chứ?”

Có cảm giác TV Thái Dương rất đáng để thăm thú, cô thực sự muốn xem những chủ kênh khác một chút.

[Khi đó thì có thể, nhưng sẽ cần một lượng lớn đậu ánh sáng.]

“Hả?”

[Mỗi giờ tốn 1 vạn(*) hạt đậu ánh sáng.]

(*) 1 vạn = 10.000

“Đậu ánh sáng?”

[Đậu ánh sáng là tiền ảo của TV Thái Dương, 1 hạt đậu ánh sáng tương đương với 1 nhân dân tệ, vậy nên, 1 vạn hạt đậu ánh sáng cũng chính là 1 vạn nhân dân tệ.]

Kiều Hân Hân lúu lười, 1 vạn nhân dân tệ! Tiêu 1 vạn nhân dân tệ cũng chỉ có thể xem một tiếng sao? Cái này không phải là quá đắt sao!

Muốn lướt trang mạng thôi mà giá đã cao như vậy, đồ trong trung tâm mua sắm nhất định còn đắt hơn.

Nhưng ngẫm lại, chuyện thần kỳ như thế này không phải ai cũng gặp được, đối với người giàu mà nói, cho dù phải tốn mười vạn, trăm vạn, phỏng chừng cũng nguyện ý tiêu số tiền này.

Chỉ tiếc, một kẻ nghèo hèn như cô sẽ lập tức không có nổi com mà ăn.

Hiện tại, có thể tiếp xúc với những chuyện hiếm có như vậy, cô lại coi khinh.

Quản gia bỏ sung một câu:

[Không chỉ cần tiền, cấp độ chủ kênh của ngài còn phải đạt tới năm sao mới được.]

Anh ta vừa dứt lời, trên màn hình xuất hiện tài liệu giới thiệu về cấp độ của chủ kênh, từ trên xuống dưới lần lượt là: Chủ kênh vương miện, chủ kênh kim bài, chủ kênh năm sao, chủ kênh bốn sao, chủ kênh ba sao, chủ kênh hai sao, chủ kênh một sao, chủ kênh mới sinh.

Hiện tại, bên cạnh tên của Kiều Hân Hân có hai chữ "mới sinh" màu trắng, chỉ ra rất rõ ràng cô vừa mới vào cửa.

Phát sóng trực tiếp bắt đầu từ lúc 9 giờ sáng, cho tới hiện tại đã qua gần 40 phút, phòng của cô vẫn như cũ không có một vị khán giả nào.

Kiều Hân Hân cũng không cảm thấy mất mát, cô vốn rất sợ tiếp xúc với người khác, hiện tại không có ai cô mới càng tự tại.

“Tôi nên làm việc rồi.”

Cô giống như tự nói với bản thân mình, hoặc lại như nói chuyện với W.

Nhưng ngài quản gia cũng không đáp lời.

Xem ra, bình thường anh ta sẽ không nói chuyện phiếm, chỉ khi nào có câu hỏi liên quan tới TV Thái Dương, anh ta mới xuất hiện để giải đáp.

Thái độ chuyên nghiệp này khiến Kiều Hân Hân rất yên tâm.

Kiều hân Hân dần dần thu nhỏ màn hình đang lơ lửng lại bằng một nửa cái máy tính xách tay, lại đem nó đặt ở phía trên, bên phải, như vậy, nếu cô không quay đầu liền không nhìn thấy khối vuông nhỏ này.

Cô ngồi trước bàn, mở máy tính xách tay ra, đăng nhập hòm thư.

Đã 10 giờ sáng, cô muốn chính thức bắt đầu một ngày làm việc.

Trong lúc chuyên tâm vẽ, cô cũng không nhìn thấy, hình ảnh của phòng phát sóng trực tiếp liên tục thay đổi. Màn hình chậm rãi lướt qua cái ổ nhỏ mang đậm vẻ âm áp của cô, cách bài trí trong phòng rất thích hợp cho phái nữ sinh hoạt.

Trước bàn đọc sách, cô đang cúi đầu vẽ tranh, một đầu tóc tùy ý buộc ở sau gáy, trong tay là một đồng dụng cụ cùng giấy A4, mặt bàn cực kì lộn xộn.

Có một ống kính như vô hình di chuyển xung quanh cô, hình ảnh của phòng phát sóng trực tiếp cũng toàn bộ đặt ở trên người cô.

Khuôn mặt chính diện của cô, khuôn mặt nhìn nghiêng, cùng nhiều loại góc độ khác nhau.

Kiều Hân Hân hoàn toàn rơi vào trong thế giới truyền tranh, đem chuyện phát sóng trực tiếp quên không còn một mảnh.

Những tranh minh họa mà cô gửi đi vẫn như trước không nhận được phản hồi, như thường lệ, cô chỉ dùng thời gian buổi sáng để tìm ý tưởng mới đặc sắc cho nhân vật nữ.

Tuy chỉ là nét vẽ phác đơn giản, nhưng cô vẫn nghĩ nên vẽ thật tốt theo phong cách họa sĩ.

Mà con số khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp lúc này xuất hiện biến hóa, thời điểm nhiều nhất có tới bốn, năm người.

[Trái đất? Là hành tinh nhỏ trong truyền thuyết kia sao?]

[Trạch nữ nghĩa là gì?]

[Chủ kênh đang làm gì vậy? Sao lại không ngừng đầu lên, tôi không nhìn thấy mặt của cô ấy QAQ.]

Hiển nhiên, đối với cư dân của hệ ngân hà mà nói, trái đất vẫn còn rất xa lạ.

Bất cứ chương trình phát sóng trực tiếp về hành tinh nào, TV Thái Dương cũng đều sở hữu, nhưng chương trình về trái đất lại ít đến đáng thương. Cũng chẳng phải vì bọn họ tìm không đủ người, mà do rất nhiều chủ kênh người trái đất ngay cả một tuần lễ cũng không kiên trì nổi.

Là bởi bọn họ không giữ vững được sao?

Nói như vậy lại không đúng.

Không phải ai cũng được TV Thái Dương giữ lại, sau một tuần, nếu như lượt yêu thích của chủ kênh không đạt tới con số 100, giao dịch giữa bọn họ và TV Thái Dương sẽ tự động bị hủy bỏ.

Còn hợp đồng tiền thưởng ấy à? Cứ coi như TV Thái Dương bọn họ bỏ vốn đầu tư đi! Dù sao để tìm được những người ưu tú, hoặc một chủ kênh có khả năng phát triển chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt tại trái đất một cách lớn mạnh trong tương lai, bọn họ có tốn thêm tiền cũng đáng.

Hiện tại, chương trình phát sóng trực tiếp về những hành tinh khác đang ở trong tình trạng bão hòa, duy chỉ có trái đất trước sau như một giữ vững về huyền bí.

Nhưng, huyền bí thì huyền bí, nhóm chủ kênh tới từ trái đất lại có thể làm gì?

Hát? Khiêu vũ? Chơi trò chơi? Đi dạo phố? Ăn thực? Du lịch? Ngắm lại, những hành tinh khác cũng đầy rẫy những thể loại như vậy, không có mấy người muốn xem khoa học kỹ thuật lạc hậu của trái đất.

Vậy nên, rất nhiều người đều bại bởi một tuần thử việc này.

100 lượt yêu thích, nhìn thì ít, nhưng vô cùng khó kiếm.

Một người lưu trữ sẽ tăng thêm 2 lượt yêu thích, hay nói cách khác, sau một tuần, phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân phải có 50 người lưu trữ, mới không bị ném ra ngoài.

Người trong phòng liên tục tăng thêm vài cái, nhưng hầu như chẳng có ai ở lại.

Họ để lại mấy câu hỏi trong khu bình luận, mà Kiều Hân Hân đang vui đùa vẽ tranh căn bản không chú ý tới, tự nhiên cũng không trả lời.

Cô không mở miệng, không cùng khán giả giao lưu, vậy nên những người này khẳng định sẽ cảm thấy không thú vị mà tự động rời đi.

Bỗng nhiên, trên màn hình chạy qua một hàng chữ.

[Trái đất, một trong tám hành tinh lớn thuộc hệ Mặt Trời, là hành tinh được đại dương bao quanh, vậy nên còn có tên riêng là hành tinh nước.]

[Trạch nữ là chỉ người phụ nữ từ hai mươi tới ba mươi tuổi, lười nhác, không yêu đương, không trang điểm, lúc nào cũng ở nhà một mình.]

[Chủ kênh đang vẽ tranh, ừm... Cô ấy vẽ rất đẹp.]

Một người ngoài hành tinh tên "Kaka" lần lượt trả lời từng câu hỏi đã được gửi đi từ 2 tiếng trước, một lát sau, hắt lại hỏi:

[Bây giờ ở trái đất đang là 1 giờ chiều, chủ kênh không phải nên đi ăn cơm sao?]

Lúc này Kiều Hân Hân vừa vẽ xong thiết kế sơ bộ của nhân vật nữ, cô ngồi thẳng dậy, chuyển động cái cổ cứng ngắc, khoe mắt vừa vận quét qua sự chuyển động trên màn hình màu xanh nhạt.

Màn hình mang sắc xanh của bầu trời, những hàng chữ chạy qua lại giống như mây trắng.

Một tiếng hỏi thăm đơn giản, lại bỗng làm cho lòng cô như chảy qua một dòng nước ấm.

Đã bao lâu rồi, không có người hỏi cô như vậy?

Trong lòng Kiều Hân Hân có chút khẩn trương, nhưng bởi vì không phải nói chuyện mặt đối mặt, cách màn hình giao lưu vẫn sẽ không có vấn đề gì.

Vậy nên cô nhẹ giọng nói: “Đúng là nên đi ăn cơm.”

Sau khi màn hình trí năng lướt qua bản thảo tranh vẽ của cô, liền dừng lại ở trên khuôn mặt Kiều Hân Hân. Từ trên hướng xuống một góc 45 độ tiêu chuẩn, cô gái trong ảnh mang sắc mặt tái nhợt, mái tóc mất trật tự, nét mặt của cô có chút xấu hổ, mất tự nhiên.

Bởi vì, Kiều Hân Hân vẫn đang nhìn xem khung hình phát sóng trực tiếp ở đâu, lại phát hiện hình ảnh trên đó biến thành chính mình.

Số lượng khán giả trong kênh phát sóng trực tiếp chỉ có 1, vị "Kaka" đang cùng mình nói chuyện này chính là vị khán giả duy nhất!

Nói xong câu này, cô cúi đầu, không biết phải làm sao.

Bản thân cô ăn nói vụng về, lại vốn không am hiểu việc xã giao, hiện tại suy nghĩ về việc phải làm gì với vị trí chủ kênh này, thật đúng là... Tự tìm đường chết.

Mới chỉ có một vị khán giả, đã khiến cô hoảng sợ thành cái dạng này!

Đang lúc tay chân cô luống cuống, Kaka lại một lần nữa lên tiếng.

[^_^ Nhanh đi ăn com đi, tôi rất hiếu kì về thức ăn của trái đất ~.]

Kiều Hân Hân vô cùng nghe lời đứng dậy, đúng lúc đó điện thoại di động của cô vang lên một tiếng. Khi mở ra xem, dĩ nhiên là ngân hàng thông báo cho cô biết, cô vừa nhận được 6000 tệ.

Bộ tài vụ của TV Thái Dương làm việc thực nhanh chóng.

Thành thật mà nói, cô vô cùng tò mò số tiền này từ đâu mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cô nên cười nhiều hơn, trông rất đẹp mắt

Convert: Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Hôm qua lúc đi siêu thị, Kiều Hân Hân đã mua rất nhiều mỳ, loại sợi nhỏ, chủ yếu là bởi sự tiện nghi mà món này mang lại. Cô rửa sạch tay, lấy đủ phần mỳ cho một bát, bỏ vào trong nồi vừa được đun nóng.

Không qua bao lâu, mỳ đã được nấu xong.

Cô đổ mỳ vào bát, thêm một túi nước tương, dùng đũa trộn vài lần.

Một phần mỳ trộn tương thơm ngào ngạt cứ như vậy ra lò.

Kiều Hân Hân bung bát đặt trước mũi ngửi một cái, gương mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn.

Trong lúc cô làm những chuyện này, màn hình vẫn luôn di chuyển theo tay của cô. Vậy nên, biểu cảm thỏa mãn cô lộ ra ở phút cuối cũng bị chụp phải.

[Đây là món gì vậy?]

Trong phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân chỉ có một khán giả, hần vẫn luôn kiên nhẫn nhìn cô làm com. Cho tới khi cô xong việc, hần mới hỏi chuyện.

Màn hình ở phía bên phải của Kiều Hân Hân, nhìn dòng chữ màu trắng lướt qua, cô liền nhẹ giọng đáp: “Là mỳ xào sốt tương đậu nành.”

Cô đem bát mỳ đã làm xong đặt trên bàn trong phòng bếp, tự cầm đũa đứng đó ăn.

Bình thường Kiều Hân Hân chỉ một thân một mình, chuyện ăn com đều rất tùy ý, hơn nữa sau khi ăn com xong, từ giờ cho tới cuối tuần, cô phải lên mạng tìm thử xem có công việc quý giá nào không, nếu chút tiền trợ cấp còn kiếm không nổi, cô cũng đừng nghĩ tới việc ăn mỳ.

Ngắm thấy mình vẫn còn đang ở kênh phát sóng trực tiếp, còn có khán giả, tốc độ ăn của Kiều Hân Hân chậm hơn rất nhiều so với bình thường.

Cô liếc nhìn khối vuông đang lơ lửng giữa không trung, trên màn hình im ắng, chỉ có thể thấy chính bản thân mình đang ăn com.

Mà khu bình luận lại hoàn toàn yên tĩnh, sau khi Kiều Hân Hân trả lời câu hỏi của vị khán giả duy nhất kia, cũng không thấy người nọ nói gì nữa.

Chẳng qua, số người xem trực tuyến vẫn là 1.

Lại bỗng nhiên biến thành 0.

Đôi đũa trong tay của Kiều Hân Hân cứng lại giữa không trung, cô nhìn chằm chằm vào số "0" kia thật lâu, không hiểu sao cảm thấy rất mất mát.

Ngắm lại liền thấy phải, một chủ kênh sinh hoạt trong lúc nấu com cũng chỉ biết vui đầu mà làm, không cùng trò chuyện với khán giả, lại càng không biết

cách đùa giỡn khiến khán giả vui vẻ, rất không thú vị.

Khán giả duy nhất của cô cũng không còn nữa.

Kiều Hân Hân cúi đầu tiếp tục ăn mỳ, chỉ cảm thấy mùi vị có chút chua sót.

Trên thực tế... Cô cũng không phải là một người thích nói nhiều, nhưng đôi khi cô thực sự không biết phải làm thế nào để có thể tạo nên một mối quan hệ thân mật với người khác.

Mỗi khi nói chuyện với người lạ, cô đều phải kiên trì chịu đựng cảm giác lo lắng mãnh liệt, nhất là ở nơi đông người, sẽ khiến cho tay chân cô cứng ngắc, đầu óc trống rỗng.

Dần dần, cô không còn muốn ra ngoài nữa.

Càng không ra ngoài, cô lại càng thêm sợ đám đông... Đây đúng là tuần hoàn ác tính mà Orz(*).

(*) Orz: Là biểu tượng thể hiện sự tuyệt vọng, O là cái đầu, r là tay và lưng, z là phần chân.

Sau khi ăn xong, cô chinh đồn phòng bếp sạch sẽ, lại một lần nữa ngồi trước máy vi tính.

[Vừa rồi hệ thống khởi động lại... Chủ kênh à, mỳ xào sốt tương đậu nành ăn ngon không O-O.]

ID quen thuộc kia lại một lần nữa xuất hiện, số người xem trực tuyến về lại con số 1.

Kiều Hân Hân sửng sốt một chút, liền vội vàng gật đầu: “Ăn rất ngon.”

[Tôi luôn cảm thấy ba chữ này rất quen thuộc, đặc biệt đi xem nhật ký một chút, quả nhiên...]

Hắn chỉ nói nửa chừng, Kiều Hân Hân cũng không biết hắn muốn giải bày điều gì. Vài giây sau, Kaka lại lên tiếng một lần nữa.

[Tôi sẽ lưu trữ kênh này, chủ kênh cố lên, tranh thủ vượt qua thời gian thực tập nhé! (Biểu tượng nắm đấm)]

Trên màn hình xuất hiện một nắm đấm ra dấu "Cố gắng", Kiều Hân Hân cũng không tự chủ được giơ tay phải lên nắm lại, cũng đồng thời không kiềm chế được nhếch nhếch khóe miệng.

Màn hình trí năng rất nhanh bắt được nụ cười của cô, một màn này, Kaka xem vô cùng rõ ràng.

Cô gái mang sắc mặt trắng bệch, vẫn luôn trầm mặc không nói ở trước màn hình này, không hề giống với những chủ kênh khác thuộc TV Thái Dương.

[Kaka thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

Một đám mây trắng lướt qua trên màn hình, mặt trên viết vài chữ lấp lánh.

Đám mây nhỏ màu trắng này sẽ xuất hiện mỗi khi có khán giả thưởng đậu ánh sáng, hoặc tặng quà cho chủ kênh, đây vẫn là lần đầu tiên Kiều Hân Hân nhìn thấy vật này.

...Hả? Vị khán giả có ID Kaka này vừa thưởng cho cô sao?

10 hạt đậu ánh sáng tương đương với 10 nhân dân tệ, TV Thái Dương sẽ rút đi ba phần, vậy không phải phòng phát sóng trực tiếp của cô vừa kiếm được 7 tệ sao?!

[Nếu được thì cô nên cười nhiều hơn nha, trông rất đẹp mắt.]

Sau khi Kiều Hân Hân nhìn thấy bình luận của Kaka, gương mặt đỏ lên, lập tức cầm con chuột mở diễn đàn ở trước mắt.

A a a, sao lại cảm thấy có chút ngượng ngùng thế này...

Hắn... Hắn đang khen cô sao?

“Cảm ơn anh...”

Đúng rồi, đối với việc tiêu kim chủ thưởng cho mình, người làm chủ kênh hẳn là nên bày tỏ lòng biết ơn nhỉ? Dù sao, làm gì có ai vô duyên vô cớ thưởng cho bạn chứ, đương nhiên là bởi họ thích bạn nên mới làm vậy.

Trước khi làm việc, Kiều Hân Hân đặc biệt liếc nhìn số người lưu trữ phòng phát sóng trực tiếp, quả nhiên là 1.

Chỉ khi khán giả muốn xem một chương trình trong thời gian dài mới lưu trữ một vị chủ kênh, như vậy, mỗi khi chủ kênh đăng nhập vào phòng phát sóng trực tiếp, hệ thống sẽ dùng tin nhắn để báo cho người hâm mộ tới xem.

[Đừng khách khí ^ _ ^.]

Ngắm thấy thái độ của Kaka vẫn luôn dịu dàng, kỳ thực cô rất tò mò về hắn, chỉ là không biết nên hỏi bằng cách nào để tránh gây cho đối phương cảm giác đột ngột.

Kiều Hân Hân muốn bắt đầu làm việc buổi chiều, thật ra công việc rất đơn giản, cô chỉ cần dạo quanh vài diễn đàn, tìm một phòng làm việc uy tín dành cho "Người thi hộ", thay người khác viết bản thảo là được -- Tuy Kiều Hân Hân lấy truyện tranh làm chủ, nhưng nhờ cách hành văn tốt, hơn nữa lại thích viết kịch bản gốc cho truyện tranh, nên cô không gặp chút trở ngại nào khi viết tiểu thuyết.

Đương nhiên, nếu muốn trở nên nổi tiếng trong giới văn học cũng rất khó khăn, dù sao viết tiểu thuyết cùng vẽ truyện tranh là hai ngành nghề hoàn toàn khác nhau. Nước đầu sâu, người mới rất khó lặn lội trong giới.

Phòng phát sóng trực tiếp đang chiếu hình máy tính xách tay của Kiều Hân Hân, bởi vậy khi cô lướt qua diễn đàn, khán giả cũng có thể nhìn thấy.

[Phòng làm việc của tay súng(*)?]

(*) Nguyên gốc: 枪手 - Có nghĩa là "Xạ thủ" (tay súng) hay còn mang nghĩa "Người thi hộ". Trong bối cảnh này, "Người thi hộ" mang nghĩa "Người viết bài hộ", tương trưng cho công việc mà Kiều Hân Hân làm, nhưng như thế dài dòng quá nên mình giữ nguyên cụm đó. Nếu bạn nào có cao kiến có thể báo cho mình ^ _ ^.

Kaka không hiểu "Tay súng" có nghĩa là gì.

[Chủ kênh cũng thích nghịch súng sao?]

Rất hiển nhiên, Kaka đang hiểu lầm cái gì.

Kiều Hân Hân khi đang ở trong trạng thái làm việc sẽ hết sức tập trung vào chuyện trước mắt, hoàn toàn quên nhìn khối vuông nhỏ màu xanh nhạt kia.

[Trông cũng đâu có giống ==.]

Kaka bắt đầu lầm bầm.

Kiều Hân Hân không để ý tới hắn cũng không khiến hắn cảm thấy thất vọng, ngược lại, hắn cảm thấy hình ảnh chủ kênh chuyên tâm làm việc rất hấp dẫn.

Bình thường nếu hắn không làm gì cũng sẽ xem chương trình phát sóng trực tiếp, thỉnh thoảng sẽ chơi trò chơi trên TV Thái Dương, ở đó, chủ kênh nào cũng đều sẽ đùa giỡn, tỏ vẻ đáng yêu, bầu không khí của phòng phát sóng trực tiếp rất vui vẻ.

Nhưng ở đây lại không giống như vậy...

Rất yên tĩnh...

Rất ảm áp.

Hắn cũng không rõ vì sao mình lại cảm thấy ảm áp, có lẽ là vì vị chủ kênh này tới từ trái đất đi.

Trái đất.

Mỗi lần thăm đọc hai chữ này, sẽ khiến hắn không nhịn được mỉm cười.

Kiều Hân Hân liên hệ với biên tập của một phòng làm việc, biên tập giao cho cô một phần ý chính của cốt truyện, để cô viết thử 1 vạn chữ.

Ý chính này rất đơn giản, là đề tài trùng sinh báo thù hiện đang thịnh hành, hơn nữa tiết tấu của truyện diễn biến nhanh, để không ngừng mang lại cảm giác sáng khoái cho khán giả.

Loại tác phẩm này rất được yêu thích ở trên những trang mạng tiểu thuyết cùng ứng dụng điện thoại di động, bởi vì đây là Tiểu Bạch văn(*), không yêu cầu cao với cách hành văn, vậy nên, với tốc độ của cô, có thể viết 1500 chữ mỗi giờ.

(*) Tiểu Bạch văn: Văn phong ngây thơ, đơn giản, chủ yếu thỏa mãn sự yy (tự sướng) của tác giả.

Đây đã là giới hạn của Kiều Hân Hân, nếu đổi thành tác giả viết truyện chuyên nghiệp, tốc độ viết so với cô còn nhanh hơn rất rất nhiều.

“Biên tập viên, chiều mai tôi sẽ giao bản thảo cho cô.”

“Vậy thì tốt quá, nếu cô quả thật có thể viết 1 vạn chữ, tôi sẽ thanh toán tiền cho bản thảo này ~ Ôm hôn, cố lên nhé!”

Kiều Hân Hân tính toán một chút, cô có thể viết 5000 chữ trong hơn 3 tiếng đồng hồ, tính thêm thời gian sửa bài, cả quá trình sẽ tốn 5 tiếng đồng hồ.

Hôm nay viết 5000 chữ, sáng mai lại viết thêm 5000 chữ... Ừm, nếu bản thảo được chấp nhận, mỗi tuần cô có thể kiếm thêm chút tiền.

Ít nhất tạm thời sẽ không bị đói bụng.

Kiều Hân Hân ra sức gõ chữ ở trước máy tính xách tay, nghiêng nhiên quên rằng thời gian phát sóng trực tiếp đã gần đến 5 giờ chiều.

Trong lúc đó, cũng có vài người qua đường vào phòng.

Trên màn hình liên tục hiển thị máy tính cùng bàn phím của Kiều Hân Hân, hiện tại cảnh cô gõ chữ đang được truyền trực tiếp cho người xem.

[Ồ, chủ kênh đang viết tiểu thuyết hả?]

[Là tôi đi nhầm chỗ à? Đây không phải chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt hàng ngày sao?]

[← Cậu chẳng hiểu gì cả, viết tiểu thuyết cũng coi như hoạt động sinh hoạt hàng ngày, tôi nghĩ chủ kênh là một nhà văn.]

Vài vị khán giả trò chuyện, có lẽ là do khi chủ kênh viết tiểu thuyết, họ có thể đọc được nội dung truyện, vậy nên hứng thú của mọi người đều bị khơi mào.

[Chủ kênh còn có thể vẽ tranh rất đẹp. Cô ấy còn biết nấu ăn, ăn ngon cực kỳ 0. 0.]

Người hâm mộ nhỏ số 1 Kaka lên tuyến, so với những người này, hẳn tới sớm hơn mấy tiếng, tự nhiên có cảm giác hơn người.

[Cậu có vẽ rất hiểu chỗ này nha ~.]

[Phòng phát sóng trực tiếp này thật mới mẻ, hôm nay là ngày phát sóng đầu tiên phải không, tôi liền lưu trữ trước, không biết chủ kênh lần này có thể kiên trì trụ lại không QAQ.]

Người lưu trữ: 2.

Sau khi Kaka thấy người nọ nói vậy, trực tiếp hỏi:

[Ý cậu là gì? Trước kia cậu từng xem chương trình giống như vậy à?]

[Ừm, tôi đã từng coi qua chương trình của một vị chủ kênh người trái đất vô cùng hài hước, đáng tiếc sau 1 tuần, phòng phát sóng trực tiếp của anh ta bị đóng cửa QAQ.]

[Sao lại thế?]

[Hình như là do lượt yêu thích của anh ta không đạt tiêu chuẩn... Hai, ba vị chủ kênh người trái đất mà tôi liên tục chú ý cuối cùng đều biến mất hết QAQ.]

Kaka trầm mặc.

Xem ra, hẳn nên đi tìm hiểu điều luật dành cho chủ kênh của TV Thái Dương một chút, trước kia hẳn chưa từng để ý việc này.

Kiều Hân Hân từ nãy tới giờ đều không nói gì, vài phút sau, những người vì tò mò mà ở lại xem cô gõ chữ liền tự động rời đi.

Dù sao, đối với những người ngoài hành tinh này mà nói, tiểu thuyết trùng sinh mà Kiều Hân Hân đang viết không có ý nghĩa gì với bọn họ, rất nhiều bối cảnh cùng cách dùng từ bọn họ xem không hiểu.

Đối với chuyện phát sóng trực tiếp, việc khán giả hưởng thụ nhất chính là cùng tương tác với chủ kênh.

Vị khán giả luôn thêm biểu tượng "Khóc lóc" ở sau mỗi câu bình luận cũng vội vã bỏ đi, vì một chủ kênh người nọ thích vừa đăng nhập, trong phòng chỉ còn lại một mình Kaka.

Còn 10 phút nữa liền tới 5 giờ.

Từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều, đây là thời gian phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân ngày hôm nay.

Kaka vừa lật xem quyển sách trong tay, vừa theo dõi chương trình phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân, hẳn khẳng định, khi chương trình kết thúc, cô chắc chắn sẽ không nhớ tới việc nói một câu hẹn gặp lại với hẳn.

Vậy cũng chẳng sao, ngày mai hẳn sẽ lại tới nữa.

[Ngày mai gặp lại sau nhé, chủ kênh, chúc cô ngủ ngon.]

Hắn rất cẩn thận nói lời tạm biệt, đang chuẩn bị rời khỏi phòng, lại nghe được tiếng chuông di động vang lên.

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, cô quay đầu nhìn chòng chọc màn hình di động, trông thấy một dãy số lạ.

Cô không bắt máy.

Mãi cho tới khi chuông điện thoại tắt hẳn, cô mới cầm di động lên, soạn một tin nhắn ngắn.

[Tôi đang bận, xin hỏi bạn là ai vậy?]

Bình thường, chỉ có bên dịch vụ chuyển phát nhanh gọi điện cho cô, lại sợ có chuyện trọng yếu gì mà mình không biết, nên cô mới gửi đi một tin nhắn.

Rất nhanh, người nọ trả lời.

Màn hình trí năng yên lặng rút ngắn khoảng cách, lúc Kiều Hân Hân mở điện thoại di động lên, nội dung tin nhắn xuất hiện trong phòng phát sóng trực tiếp, vô cùng rõ ràng.

[Là Lâm Ngọc Dương đây, tôi đã về nước rồi. Trưa mai... Cậu có thể cùng tôi ăn một bữa cơm không?]

Đình!

[Hệ thống: Xin thông báo, chương trình phát sóng trực tiếp ngày hôm nay chính thức kết thúc tại đây, hẹn gặp lại quý vị khán giả vào ngày mai!]

Kaka ngồi thẳng dậy, hiển nhiên, tin nhắn này đã thu hút sự chú ý của hắn.

Nhưng màn hình của phòng phát sóng trực tiếp đã biến thành màu đen, hắn không thể thấy tình hình của Kiều Hân Hân ở đầu bên kia nữa.

“...”

Kaka rất buồn bực.

Kiều Hân Hân cầm di động, thân thể nhẹ nhàng phát run, cô không nghĩ người đó lại có thể là Lâm Ngọc Dương.

Anh... Đã từ Hàn Quốc trở về rồi sao?

Lâm Ngọc Dương là bạn ngồi cùng bàn với cô ở trường trung học phổ thông, sau khi tốt nghiệp, liền lập tức bay sang Hàn Quốc học tập, nghe nói anh ta đã ký hợp đồng với một công ty đại diện, cùng bốn người khác tạo thành một nhóm nhạc để ra mắt công chúng, trong hai năm đầu nổi tiếng khắp cả nước.

Hàn Quốc là nơi thay mình tinh nhanh như thay áo, nhóm nhạc như miếng thịt tươi này rất nhanh bị những người khác tèo lên đầu, bọn họ đã từng thử phát triển ở trong nước, nhưng tiếc là vẫn chỉ dậm chân tại chỗ.

Hai năm qua, sự yêu thích mọi người dành cho nhóm TUT càng lúc càng âm đậm, khi Kiều Hân Hân lướt mạng, rất ít khi thấy được tin tức của bọn họ.

Dưới loại tình huống này, sao Lâm Ngọc Dương lại trở về Trung Quốc?

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Không ngọt, không lấy tiền

Convert: Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Một đêm này Kiều Hân Hân hầu như không ngủ nổi, ở trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ tới việc sắp được gặp anh khiến cô cảm thấy vừa kích động, vừa khẩn trương.

Rất nhiều hồi ức một mạch dâng trào.

Thường ngày, lịch làm việc và nghỉ ngơi của cô đều rất ổn định, có lẽ là do lúc ban ngày, cô luôn vội vàng viết bản thảo, nên khi nằm dài trên giường, sẽ thiếp đi trong chốc lát.

Ngay cả lần đầu tiếp xúc với vị quân gia của TV Thái Dương cũng không khiến cô mất ngủ, nhưng lúc này đây, cô không tài nào ngủ được.

Rạng sáng, vào lúc 5 giờ, cô mang đôi mắt gấu trúc bỏ dậy, mở văn bản trên máy tính, bắt đầu gõ chữ.

Còn 5000 chữ nữa...

Nếu đã đồng ý giao bản thảo cho biên tập viên trong ngày hôm nay, cô nhất định sẽ làm được, huống hồ hiện tại cô đang túng thiếu không chịu nổi, có tiền sớm một chút mới có thể khiến lòng cô kiên định hơn.

Thời gian phát sóng trực tiếp ngày hôm nay vẫn như cũ, từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều, quản gia trí năng giúp cô thay ảnh đại diện có hình “Cây đã nảy mầm”, tên của phòng cũng đổi thành...

[Hẹn hò ngược cầu(*), không ngọt không lấy tiền $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$.]

(*) Ngược cầu: 1 cụm từ lỏng trong tiếng Trung, ý chỉ việc trái tim con dân độc thân bị xát muối khi thấy những cặp đôi tình tình tứ tứ ở nơi công cộng.

Đúng 9 giờ sáng, phòng phát sóng trực tiếp vừa mở ra, trong nháy mắt Kaka liền tiến vào. Hắn liếc mắt nhìn tên của gian phòng, cùng ảnh đại diện hình cây cỏ mang về mặt hạnh phúc, liền biết Kiều Hân Hân đã đồng ý với người kia.

Liên tục gõ chữ trong 4 tiếng khiến Kiều Hân Hân cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cô nhấp một ngụm cà phê để nâng cao tinh thần.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, tim cô đập thình thịch.

Cách 12 giờ trưa...

Càng ngày càng gần.

[Chào buổi sáng, cô thức đêm à?]

Vành mắt đen trên mặt Kiều Hân Hân hết sức rõ ràng, ai bảo da cô sinh ra vốn trắng trẻo.

Đang uống cà phê, liền nhìn thấy ID quen thuộc kia, Kiều Hân Hân cứng ngắc gật đầu: “Đúng vậy.”

Nếu còn tiếp tục nói ra sẽ rất mất mặt... Cô lại có thể mất ngủ cả đêm chỉ vì một tin nhắn ngắn ngủi, cuối cùng không thể không ngồi dậy viết bản thảo.

Có điều, Kaka tới đúng giờ để chờ như vậy, Kiều Hân Hân nghĩ, hẳn là cô nên nói thêm đôi câu nhỉ?

Suy nghĩ một chút, cô mở miệng nói: “Tôi vẫn phải sửa lại bản thảo, nhưng về cơ bản thì không có vấn đề gì, có lẽ sẽ hoàn thành trong nửa tiếng nữa.”

[0-0 Ừ, cố lên nhé!]

Kiều Hân Hân bắt đầu chuyên tâm sửa bản thảo, máy quay vô hình tự điều chỉnh góc độ, toàn bộ phòng phát sóng trực tiếp chỉ còn lại âm thanh gõ phím lách cách.

Kaka ngẩn người nhìn chăm chăm vào màn hình.

Bãi trí trong phòng tuy đơn giản, nhưng lại rất sạch sẽ, chỉ riêng cái bàn Kiều Hân Hân để máy tính có hơi lộn xộn, những con thú bông lớp nhỏ được xếp thành hàng tại kệ trên đầu máy tính.

Ở đó còn có một chậu xương rồng xanh.

Bầu không khí trong phòng phát sóng vẫn âm đạm như trước, nhưng Kaka cũng quen rồi. Hiện tại hắn không có việc gì làm, cũng lười đi tìm những chủ kênh người trái đất khác.

Đại khái là hắn vẫn hy vọng Kiều Hân Hân có thể thông qua kỳ thực tập một cách thuận lợi. Suy cho cùng, hắn muốn thấy nhiều việc liên quan tới trái đất hơn nữa.

Sau khi sửa xong bản thảo, gửi vào hòm thư của biên tập viên, công việc của ngày hôm nay coi như đã được hoàn thành triệt để. Kiều Hân Hân đuổi người đứng dậy, phát hiện chân mình có chút tê dại.

Đã 9 giờ 40 phút, cô muốn chỉnh trang một chút để chuẩn bị ra ngoài.

A, đúng rồi!

Kiều Hân Hân ngẩng đầu nhìn về một bên của màn hình nhỏ, số người xem trực tuyến là 1. Cô phóng lớn màn hình một chút, nhìn càng thêm rõ ràng.

“Anh vẫn còn ở đây chứ?”

[Có nha 0-0.]

“Có thể giúp tôi chọn một bộ quần áo được không?”

[Được...]

Kiều Hân Hân đem toàn bộ quần áo từ trong ngăn kéo ra, trừ 5 bộ áo ngủ, quần áo để mặc khi ra ngoài cũng có vài cái.

Cô trải rộng quần áo lên giường, hè năm nay, cô vẫn chưa mua một bộ quần áo nào, mà những bộ đồ này đều rộng thùng thình... Cô thở dài, sớm biết như vậy, hồi trước lúc bán thân vẫn còn chút tiền, nên đi mua thêm mấy bộ mới phải.

Cho dù phải ăn mỳ một tháng cũng được.

Bây giờ đột nhiên muốn ra ngoài gặp người, một chút chuẩn bị cũng không có.

Nhưng, Lâm Ngọc Dương thật vất vả trở về, cô không nỡ cự tuyệt.

“Anh cảm thấy bộ nào đẹp?”

Màn hình chiếu vào những bộ đồ trên giường, Kaka trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi đánh ra vài chữ.

[Cái nào cũng xấu ==.]

Đúng vậy, cái nào cũng xấu!

Mặc dù hiện tại Kaka đang bị giam, nhưng thẩm mỹ của hắn vẫn rất bình thường! Quần áo thời trang chẳng phân biệt bất cứ hành tinh nào, không phải sao?

Mấy bộ đồ này của Kiều Hân hân không thể phối hợp cùng nhau, chiếc váy vàng duy nhất cũng bị giặt đến bạc màu... Nếu hôm nay cô thực sự muốn tới chỗ hẹn, nhất định không thể mặc quần áo xấu như vậy!

Trong phòng lại vô tình nhiều thêm mấy người, bọn họ nhìn hình ảnh của phòng phát sóng trực tiếp, tò mò hỏi --

[(☆▽☆) Chủ kênh đang chuẩn bị thay quần áo hả?!]

[Đây là quần áo mà phụ nữ trái đất thường mặc sao?]

[Tôi cảm thấy rất lạ nha...]

“À, tôi... Tôi đang nghĩ xem nên mặc gì mới tốt.” Giọng của Kiều Hân Hân rõ ràng truyền tới, vừa đúng lúc màn hình chiếu lên khuôn mặt của cô.

[Chủ kênh đánh mất khối thực đậm nha!]

Có người chăm chọc hai quầng mắt đen của Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân: “...”

[Cô còn bộ nào khác không?] Kaka dò hỏi.

Suy nghĩ một chút, cô gật đầu nói: “Có.”

Biểu cảm của cô không quá tự nhiên, một bộ muốn nói lại thôi. Cô đến trước tủ quần áo, ngồi xổm xuống, lấy ra một chiếc hộp.

Sau khi mở hộp ra, hai phần quần áo xuất hiện.

Ở trên là áo somi lụa màu trắng, phía dưới là quần dài màu xanh biển, bộ đồ vừa mới vừa sạch, giống như chưa bao giờ bị mặc qua.

[Cô thử xem! 0-0]

Kaka vẫn tiếp tục nhẩn nại.

[A a a a a, vừa mới tới liền được chủ kênh cấp cho quyền lợi xem một màn nóng bỏng, ngài quân gia đừng chặn hình, tôi rất muốn thấy đó QAQ]

[← Dấu chấm câu bị cậu ăn mất rồi à?]

Người qua đường Giáp không nhận được chăm chọc nói.

[Cậu tới rồi sao.]

Kaka thấy được một gương mặt quen thuộc.

[Ủm ồm, chủ kênh Ly Ly hôm nay xin nghỉ, không có cô ấy ở đây, những ngày cuối tuần của tôi rất tịch mịch QAQ]

Hôm qua người này thấy Kiều Hân Hân chỉ liên tục gõ chữ, còn nghĩ sau này cô cũng sẽ không ra ngoài, ai biết được hôm nay cô lại khiến người nọ kinh ngạc mừng rỡ không thôi.

[Thật đáng để mong đợi, 2333, lại có thể ngắm đường phố trái đất vốn đã náo nhiệt từ xưa thêm lần nữa rồi ~]

Sau khi Kiều Hân Hân thay xong quần áo, hình ảnh của phòng phát sóng trực tiếp khôi phục lại như thường. Cô nhìn vào gương, chăm chăm chải tóc.

Có lẽ bởi vì tên phòng hôm nay khá hấp dẫn người xem, không bao lâu sau, trong phòng liền tụ tập hơn mười mấy khán giả.

Kiều Hân Hân chải một kiểu tóc đơn giản, dùng một chiếc kẹp tóc màu xanh nhạt, giữ chặt một nửa đầu tóc dài.

Hình như đã rất lâu rồi, cô không cẩn thận chỉnh trang bản thân như thế này.

Mặc dù đây đã là một từ mấy năm trước... Nhưng, so với những món đồ khác của cô, cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Kỳ thực cô không muốn mặc bộ đồ này ra ngoài, chung quy vẫn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Bộ quần áo này... là Lâm Ngọc Dương tặng cô.

Ngày đó là ngày sinh nhật mười bảy tuổi của cô, cũng là ngày anh rời đi.

Thứ mà anh đưa, Kiều Hân Hân vẫn luôn cất giữ, lần nào dọn nhà cũng sẽ mang theo nó, chưa bao giờ quên.

Bởi vì anh nói, lần sau gặp mặt, hãy mặc cho mình xem.

Lúc anh nói lời này, có lẽ vẫn cho rằng hai người rất nhanh rồi sẽ gặp lại, không nghĩ thoáng một cái, chính là 5 năm.

Nhịp tim của Kiều Hân Hân đập rất nhanh, cô cảm khẩu trang, đẩy cửa ra ngoài.

Lần cuối cùng ăn cơm chung với người quen là khi nào nhỉ?

Cô đã không còn nhớ nổi nữa.

Trong trí nhớ của cô, năm ấy, khi anh trai gặp chuyện không may, cô cũng vừa tốt nghiệp trung học, sau nhiều lần trăn trở liền tới Đông Xuyên.

Ngành nghề tạp chí ở đây tương đối phát triển, dùng tranh minh họa làm kế mưu sinh, cô có thể miễn cưỡng ăn no. Bình thường việc gửi bản thảo đều dựa vào internet, thỉnh thoảng mới cần tới tòa soạn một chuyến. Kiều Hân Hân cầm điện thoại di động, dùng ứng dụng bản đồ tìm đường tới chỗ hẹn với Lâm Ngọc Dương.

Cách nơi này không xa, ngồi tàu điện ngầm số 4 một chuyến là đến.

Kiều Hân Hân liên tục nghĩ tới việc gặp Lâm Ngọc Dương, không có thời gian để ý tới phòng phát sóng trực tiếp. Mà màn hình đã bắt giữ những cảnh tượng xung quanh, khán giả đều có vẻ hết sức hưng phấn.

[Oaa, tôi rất thích nhà cổ ~ Thật muốn vào nhìn một cái QAQ]

[Nghe nói người trái đất rất nhiệt tình hiếu khách, không lạnh lùng giống mọi người ở kỷ nguyên mới.]

[← Tuy rằng khoa học kỹ thuật lạc hậu, nhưng vẫn đem lại cảm giác rất tuyệt.]

[Nếu có thể đi du lịch ở trái đất một chuyến thì tốt rồi! Đáng tiếc, để bảo vệ những hành tinh cũ, đường sắt ngân hà không cho phép chúng ta ghé qua QAQ]

Phòng phát sóng trực tiếp dần dần náo nhiệt hẳn lên, nhưng Kaka vẫn không nói gì.

Tại thời điểm có lượng người xem trực tuyến cao nhất, con số lên tới 45 người.

Tuy Kiều Hân Hân đã hoàn toàn quên chuyện này, nhưng cũng không làm giảm đi sự hiếu kỳ của mọi người đối với "Hành tinh cổ xưa".

Bởi chủ kênh người trái đất thực sự quá ít, hiện tại tìm khắp cả đài Thái Dương cũng không có người thứ hai.

Vậy nên, cho dù chủ kênh rất nghiệp dư, khán giả cũng có thể tự mình tiêu khiển.

[Tàu điện ngầm đông ghê! Nghe nói trái đất là hành tinh có lượng dân cư nhiều nhất đó!]

[Bao nhiêu người?]

[Khoảng vài tỷ nha =V=.]

[A a a mọi người mau nhìn bên kia kia! Có người đẹp!]

[23333(*), chân của em gái kia thật đẹp...]

(*) 2333: Một biểu tượng cảm xúc rất phổ biến bên Trung Quốc, tương đương với LOLOL, ý chỉ một sự việc rất buồn cười. Có thể hiểu theo cách khác là nhân vật đang cười ha ha.

[Ta kháo ('o') Ông chú bên kia đột nhiên dựa vào gần như vậy làm gì? Muốn ăn đậu hủ sao!?!]

Hình ảnh trong phòng phát sóng trực tiếp đều do quản gia trí năng điều khiển, anh ta luôn tìm kiếm những cảnh đáng được lên tuyến trong tàu điện ngầm, nhưng quả nhiên, dù là phái nam của hành tinh nào, cũng đều thích ngắm người đẹp nhất.

Sau khi tới ga tàu, Kiều Hân Hân dễ dàng tìm được nhà hàng kia, cô đứng ở ngoài, nhìn cửa nhà hàng không động đậy.

Hai chân giống như dính liền với mặt đất, căn bản không nhúc nhích được.

Cô nghĩ tới rất nhiều chuyện hồi trung học, trong lòng đều là Lâm Ngọc Dương.

Người thiếu niên kia vẫn luôn sống ở trong trí nhớ của cô, mà hiện tại, cô cuối cùng cũng có thể thấy anh rồi. Không phải ở trong mơ, không phải ở trong video trên máy tính, không phải ảnh chụp trên tạp san giải trí... Mà là một Lâm Ngọc Dương bằng xương bằng thịt.

Lâm Ngọc Dương ở tuổi 22.

“Chờ mình trở về từ Hàn Quốc, nhất định sẽ tới tìm cậu đầu tiên! Chẳng mấy chốc mình sẽ trở lại ngay thôi, Hân Hân, đến lúc đó... Mình, mình có lời muốn nói với cậu.”

Kiều Hân Hân từ từ điều chỉnh hô hấp, khuôn mặt cô chậm rãi lộ vẻ tươi cười, có chút ngượng ngùng, lại mềm mại cực kỳ.

Vị quản gia thông minh tất nhiên sẽ không bỏ qua một màn này.

Nền tảng của Kiều Hân Hân rất tốt, cho dù không trang điểm, vẫn có thể giặt sạch một đồng phụ nữ đã phẫu thuật thẩm mỹ trong nháy mắt, làn da quá mức tái nhợt, ngược lại mang theo vẻ đẹp của người bệnh.

Khi cô cười, đôi mắt trong suốt như sóng dập dờn, vẻ hạnh phúc vì sắp gặp được người trong lòng cảm hóa toàn bộ khán giả.

Trong nháy mắt, phòng phát sóng trực tiếp bùng nổ.

[A a a a a a có thể thấy được nụ cười của chủ kênh thực không dễ dàng nha!]

[Chủ kênh thật xinh đẹp! So với mấy em gái dọc đường còn xinh đẹp hơn!]

[← Nụ cười thật ngọt ngào, tiêu rồi, tôi thích khoản này nhất! Làm sao bây giờ, thật có lỗi với Ly Ly - chan QAQ]

[23333, cùng là em gái mà tôi còn cảm thấy chủ kênh xinh đẹp nữa là, trái đất dường như thật tốt ~.]

[Ta kháo, có em gái!]

[Có em gái ở đây à?!]

[↑ Em gái đừng đi! Nói cho anh nghe vì sao em muốn xem vị chủ kênh xinh đẹp này, quả nhiên bây giờ bách hợp(*) lên ngôi rồi QAQ]

(*) Bách hợp: Chỉ truyện có cặp đôi nữ x nữ.

[Tôi bị tên phòng hấp dẫn mà vào nha, không phải chương trình phát sóng trực tiếp hôm nay tên là không ngọt không lấy tiền sao (cười), có điều chủ kênh rất đáng khen ngợi, tự nhiên lại không làm bộ, rất có cá tính! Tôi liền lưu trữ ~ hi hi.]

Không phải Kiều Hân tự nhiên lại không làm bộ, mà là, cô đã hoàn toàn quên mất chuyện phát sóng trực tiếp.

Số người trong phòng ổn định ở con số 50, mọi người đều rất tò mò về chuyện sắp xảy ra.

[Tôi thích nhất là xem cảnh hẹn hò, 233333, chẳng biết vai nam chính có đẹp trai không nhỉ?]

[Nhờ là vai nữ chính thì sao ~.]

[QAQ Không muốn đâu! Nếu thực sự nhìn thấy hai em gái xinh đẹp hẹn hò, đêm nay tôi sẽ không ngủ được!]

Kiều Hân Hân một lần nữa hít sâu, giờ chân đi về phía nhà hàng.

Người phục vụ đứng ở bên trong kéo cửa ra.

“Hoan nghênh tiểu thư đến với nhà hàng, xin hỏi tiểu thư đã đặt hẹn chưa ạ?”

“Tôi tìm một vị tiên sinh họ Lâm.”

“Được, mời tiểu thư đi theo tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ăn nhiều một chút

Convert: Google, QT, Mẫn Mẫn

Editor: Mẫn Mẫn

Khung cảnh của nhà hàng tao nhã, lịch sự, có tiếng đàn dương cầm du dương chậm rãi lưu chuyển. Hiện đang là thời điểm ăn trưa, trong sảnh lớn ngồi không ít khách. Người phục vụ mang Kiều Hân Hân tới trước cửa một sương phòng đã được bao, vén rèm lên, mỉm cười nói: "Mời tiểu thư."

"Cảm ơn anh."

Kiều Hân Hân bước vào, sương phòng bốn chỗ cũng không lớn, cô liếc mắt liền thấy Lâm Ngọc Dương đang ngồi ở phía bên trái.

Hiện tại anh đang tiếp điện thoại, sau khi nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt hơi lộ sự xấu hổ.

"Không nói chuyện nữa, cô ấy tới rồi."

Lâm Ngọc Dương cúp điện thoại, anh đứng lên, đưa tay phải về phía Kiều Hân Hân.

"Đã lâu không gặp."

Kiều Hân Hân nhìn người đàn ông trước mặt, 5 năm trôi qua, anh đã trưởng thành hơn rất nhiều. Hồi còn học trung học, anh thường xuyên bị nữ sinh vây xem, hai năm trước tại Hàn Quốc lại càng thêm nổi bật. So với video âm nhạc, anh ở trước mặt cô vô cùng chân thật, cũng rất có sức hấp dẫn. Chỉ là, ánh mắt anh bình thản như nước, lúc nhìn Kiều Hân Hân lại giống như đang nhìn một người qua đường xa lạ.

Cô căng thẳng, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Do dự một chút, cô nắm tay thành quyền, rồi mới chậm rãi vươn tay ra.

"Đã lâu không gặp."

Đầu ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc, bắt tay tượng trưng một cái, Lâm Ngọc Dương rất nhanh liền rút tay về.

"Cậu ngồi đi."

Sau khi tiến vào phòng, tay chân Kiều Hân Hân liền cứng ngắc, chỉ có thể đi từng bước nhỏ, may mà Lâm Ngọc Dương đang sửa sang lại áo soni, không thấy cảnh cô suýt chút nữa vung cùng chân cùng tay.

Làm sao bây giờ, ở thời điểm đối mặt với anh, cô căn bản không có cách nào hô hấp bình thường.

Thật ra... Khi đối mặt với người khác, cô cũng sẽ như vậy...

Nhưng không nghiêm trọng đến mức này!

[Khuôn mặt của người đàn ông này không tệ nha, tôi cho 7 điểm! (☆▽☆).]

[A~ Nếu bạn bè khác phái của tôi cũng đẹp trai như vậy thì tốt rồi! Chíp chíp chíp, chỉ tiếc là bị mù đường cả đám ټ(^ ^)ټ.]

[← Em gái báo địa chỉ đi! Tôi cam đoan trong vòng 2 tiếng sẽ tới nơi!]

[Tôi cảm thấy chủ kênh rất hồi hộp, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên cô ấy hẹn hò sao? Dù đúng hay không thì Kiều Kiều cũng cố gắng lên nhé, Oa thích nhất là xem loại kịch vừa trong sáng tự nhiên vừa máu chó này, 23333.]

So với bình thường, phòng phát sóng trực tiếp náo nhiệt hơn hẳn, không riêng gì nam giới, có không ít những em gái đang vây xem.

Dù sao cũng là soái ca của hành tinh cổ xưa, không nhìn mới là lạ!

[Ô ô ô(*) thường cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

(*) Ô ô ô: ID này có nghĩa là tiếng khóc, phiên bản tiếng anh là "Boo hoo hoo".

[Hân Hân cố lên, lúc Ly Ly không lên sóng, tôi sẽ đến đúng giờ tìm cô chơi QAQ]

[2333, bắt tay bắt tay, tôi cũng từ bên Ly Ly dạt sang đây ~~~.]

[Tốt lắm, trước mặt có hai kẻ muốn làm phản! Tôi muốn đi mách lẻo!]

[← Chúng tôi đều là người qua đường, không phải kỹ sĩ hộ vệ như cậu.]

[... Chờ đó, tôi đi thay áo!]

Kỹ sĩ hộ vệ là người hâm mộ cao cấp của phòng phát sóng trực tiếp, cần phải bỏ ra một lượng lớn đậu ánh sáng để mua, hơn nữa mỗi tháng đều sẽ thiết lập (reset) lại một lần.

Bỏ được tiền để mua chức tước, không phải fan cuồng thì chính là đại gia!

Số người xem trực tuyến của phòng vẫn ổn định ở con số 50, mọi người trò chuyện vô cùng vui vẻ, còn Kaka vẫn chưa ra mặt.

Bầu không khí trong sương phòng có vẻ nghiêm túc, Kiều Hân Hân không biết nên nói gì, mà Lâm Ngọc Dương lại vui đùa nghịch với điện thoại di động.

Vài phút đồng hồ trôi qua, anh ta mới ngẩng đầu lên hỏi: "Mấy năm gần đây cậu sống thế nào"

Một câu hỏi cực kì khách khí.

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Không tồi."

Đối với cô, Lâm Ngọc Dương cũng không có nhiều hứng thú, chỉ khi nói chuyện mới nhìn cô, những lúc khác đều tự làm việc của riêng mình.

Hơn nữa, chủ đề nói chuyện cũng là câu được câu không, hoàn toàn khác hẳn so với khung cảnh khi gặp lại mà cô tưởng tượng ra.

"Cậu thì sao?" Kiều Hân Hân hỏi ngược lại.

"Bạn đến mức bù đầu, có lẽ sau này sẽ càng bận rộn hơn."

Không ai biết việc anh ta trở lại Trung Quốc, công ty muốn anh ta xử lý tốt "việc tư" trước, sau đó mới công khai tin tức anh về nước để lập nghiệp.

Lâm Ngọc Dương đem văn kiện trên bàn đẩy về phía Kiều Hân Hân, nói: "Cậu xem cái này một chút đi, có gì không hiểu thì hỏi tôi."

Hả? Kiều Hân Hân ngồi ngay ngắn, đem giấy tờ ở trước mặt cầm lên.

Sau khi đọc qua mấy dòng, sắc mặt của cô càng lúc càng nặng nề.

Thỏa thuận bảo mật.

[Thỏa thuận bảo mật là cái quỷ gì??]

[Hóa ra là siêu sao lớn nha, chắc chắn.]

[Buổi hẹn hò ngọt ngào đâu? Chẳng lẽ tôi mở sai kênh à?]

Màn hình chuẩn xác quét qua hàng chữ màu đen trên tờ giấy trắng kia, nội dung hợp đồng đơn giản dễ hiểu. Kiều Hân Hân giống như bị người đội xuống một chậu nước lạnh từ trên đầu, nhịp đập của trái tim nóng hổi đang nhảy nhót kia trong nháy mắt liền chậm lại.

Cô đang mong đợi điều gì đây?

5 năm có thể thay đổi rất nhiều người, hướng hồ, con đường mà anh lựa chọn là giới giải trí.

Lâm Ngọc Dương nhìn cô đang ngần người, cho rằng cô không hiểu chỗ nào, liền tự mình giải thích: "Kỳ thật, chuyện này rất đơn giản, cậu phải hiểu rằng tôi cũng đang phải lặn lội trong cái vòng lẩn quẩn này, hơn nữa, lần này về nước, tôi không được phép có bất cứ chuyện tai tiếng gì. Vậy nên... Cậu phải đảm bảo, nếu sau này cậu phát ra bất cứ động thái công khai nào cũng đều không liên quan tới tôi, những chuyện trong quá khứ của chúng ta mãi mãi không cần nhắc lại."

"... Hôm nay cậu tới tìm tôi là vì việc này sao?"

"Đúng vậy."

"Nếu đã thế, cậu muốn tôi ký bản thỏa thuận này?"

"Chúng tôi sẽ không để cậu ký một cách ồ ạt."

Kiều Hân Hân không biết phải nói gì, cô chỉ cảm thấy rất thất vọng -- Đây chính là Lâm Ngọc Dương của tuổi 22 sao?

Mọi tình đầu tốt đẹp không gì sánh nổi ở trong lòng cô, lập tức hoàn toàn tan vỡ.

Bề nát tới mức không còn sót lại chút vụn vặt nào.

Cái bóng thời niên thiếu cùng người trước mặt chồng lên nhau, ngũ quan tuần tú không thay đổi nhiều, nhưng cả người lại có vẻ xa lạ đến thế.

Lâm Ngọc Dương thần nhiên nói: "Theo điều tra của phía công ty, công việc của cậu hình như cũng không được thuận lợi. Cậu biết Thanh Sắc Hà Quang không? Đó là một tòa soạn rất lớn, tiểu thuyết của bọn họ cần một lượng lớn tranh minh họa, nếu cậu ký bản thỏa thuận này, vậy xem như chúng ta đang trao đổi đi, chúng tôi có thể tặng cậu một cái nhân tình, giúp cậu ký hợp đồng để trở thành họa sĩ minh họa cho công ty của họ -- Giao dịch như vậy, cậu cũng không lỗ đâu."

Làm sao Kiều Hân Hân có thể không biết Thanh Sắc Hà Quang, đây chính là tạp trí tuổi trẻ có lượng tiêu thụ cao nhất. Hơn nữa, dưới tay của công ty họ còn có tuần san truyện tranh đặc biệt được đăng nhiều kỳ - "Cảnh giới".

Ngưỡng cửa của tuần san này rất cao, những người mưu sinh bằng việc vẽ tranh minh họa đều tranh đến bể đầu để có được một vị trí, chỉ là những người đã ký được hợp đồng với họ đều đang dồi dào tinh lực, bọn họ căn bản không thiếu người.

Kiều Hân Hân đã bị chặn ở ngoài cửa vô số lần, phần tranh gửi đi của cô cho tới hiện tại đều như đá chìm đáy biển, cô thậm chí còn chẳng biết liệu biên tập viên của đối phương có từng nhìn qua hay không.

Thấy cô không nói lời nào, Lâm Ngọc Dương hơi hơi nhíu mày.

"Kiều Hân Hân, cậu suy nghĩ thật kỹ đi, cơ hội này rất khó có được. Nếu cậu có thể cùng bọn họ ký hợp đồng, cuộc sống sinh hoạt sau này ít nhất phải tăng thêm hai bậc. Không ai là không cần tiền, hoặc ước mơ của chính bản thân mình, không phải sao?"

Sau khi Lâm Ngọc Dương nghỉ ngơi dưỡng sức ở Hàn Quốc 5 năm, cuối cùng cũng lấy được cơ hội bay đi một mình. Lần này, anh ta đã ký hợp đồng với một công ty đại diện lớn, thật vất vả mới kiếm được tài nguyên tốt như vậy, anh ta tuyệt đối không cho phép bất cứ sai lầm gì xảy ra.

"Tôi thích cậu."

"Cái gì?" Lâm Ngọc Dương sững sờ một chút.

[A a a a a chủ kênh cư nhiên thổ lộ sao?! Lẽ nào cô ấy quyết định theo đuổi anh ta!..]

[QAQ Quảng gãi này đi giùm tôi, ghét hân muốn chết. Hân Hân, ở chân trời này nơi nào mà chẳng có hoa thơm cỏ lạ ~ Cô không cần phải để ý tới kẻ đó]

[Thật phần khích nha! Đây chính là chiến đấu phản kích trong truyền thuyết sao?]

[Tuy nghe có chút máu chó nhưng nếu nhân vật nam chính có thể hồi tâm chuyển ý thì thật tốt quá 233333.]

Ai cũng không nghĩ Kiều Hân Hân sẽ tỏ tình, cô cho người khác cảm giác mình là một cô gái tương đối kín đáo, vậy mà khi tỏ tình lại hết sức nghiêm túc.

Ở Hàn Quốc, Lâm Ngọc Dương dù sao cũng đã từng nổi tiếng qua, cả ngày đều có phái nữ đuổi theo kêu "Này anh, em thích anh", nhưng có thể thổ lộ dưới tình huống như hiện tại, vẫn là lần đầu tiên anh ta gặp phải.

Mà người này lại có chút bất đồng so với người hâm mộ của anh ta.

Nói thế nào nhỉ, loại cảm giác này... Có điểm vi diệu.

Kiều Hân Hân tiếp tục nói: "Tôi còn tưởng lần này cậu tới tìm tôi là để thực hiện ước hẹn khi xưa."

Lâm Ngọc Dương của tuổi 17, cũng không mang dáng vẻ lạnh như băng giống người ở trước mắt. Thời trung học, Kiều Hân Hân luôn trầm mặc ít nói, không có bất cứ người bạn nào, anh sẽ thường xuyên đùa giỡn để dỗ cô vui vẻ. Thời điểm làm biếng trong giờ thể dục, anh sẽ ngồi ở trên bục giảng, ôm một cây đàn ghi-ta, vừa hát vừa nhìn cô cười.

Anh sẽ mang cơm sáng cho cô.

Sẽ đưa cô về nhà.

Sẽ bảo vệ cô khi cô bị bắt nạt.

Vẫn còn đó... Lời thề son sắt khi anh đi vào mùa hè năm ấy, anh nói, anh nhất định sẽ trở về.

"Hân Hân, chờ mình."

Thời gian thật đáng sợ, nó có thể hoàn toàn thay đổi một con người.

Thiếu niên trong trí nhớ cứ như vậy biến mất, thực ra Kiều Hân Hân cảm thấy có chút khổ sở.

Nhưng cô lại không thương tâm chút nào.

Không có ai được sinh ra chỉ để yêu thương cô, chiều cô cô, bảo vệ cô... Trái đất sẽ không vì cô mà ngừng xoay chuyển. Sẽ không.

Thái độ của Lâm Ngọc Dương trở nên dịu dàng hơn, 5 năm rên rỉ giữa có thể kích thích dã tâm của anh ta, cũng không có nghĩa là anh ta đã mất trí nhớ. Anh ta thừa nhận, có đôi khi nhớ tới những kỷ ức ấy, tuy cảm thấy chúng có chút mơ hồ, nhưng cũng thật ảm áp.

Chỉ là...

"Không thể trở về như xưa nữa rồi."

"Đúng vậy, không được nữa rồi."

Kiều Hân Hân bỗng nhiên nở nụ cười, cô cầm bút lên, lưu loát kí tên mình ở trên giấy thỏa thuận.

Tạm biệt anh, Lâm Ngọc Dương của tuổi 22.

Đây là chuyện cuối cùng mà Kiều Hân Hân của tuổi 17 có thể làm vì anh.

Nếu anh đã muốn xóa đi toàn bộ phần hồi ức này, tôi cũng không còn gì để tiếc nuối nữa.

"Từ hôm nay trở đi, tôi và cậu không quen biết nhau."

Kiều Hân Hân đứng lên, cầm tờ thỏa thuận đẩy tới trước mặt anh ta, bình tĩnh nói: "Như vậy được chưa?"

"Những bức thư tôi viết cho cậu hồi trước..."

Trong ba tháng đầu đi Hàn Quốc, Lâm Ngọc Dương có viết qua vài bức thư cho Kiều Hân Hân, cái nào cũng được cô cất kỹ.

A, mục đích chính của lần hẹn này hẳn là vì mấy bức thư kia đi, dù sao đó cũng là một phần vật chứng.

Kiều Hân Hân gật đầu: "Tôi hiểu rõ, tôi sẽ trả lại thư cho cậu -- A, đưa cho cậu hẳn là không được nhỉ, vậy tôi liền gửi đến công ty của cậu nhé, nhớ đưa địa chỉ cho tôi. Nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi đi trước đây."

"Đã bàn xong về thỏa thuận bảo mật, liền ở lại ăn bữa cơm rồi hăng đi."

"Không cần, tôi không muốn bị phóng viên chụp lén, hẳn là cậu cũng muốn như vậy."

"Cậu tức giận à?" Câu hỏi này được thốt lên.

Chính Lâm Ngọc Dương cũng cảm thấy kinh ngạc một chút, sao anh ta... Lại hỏi như vậy?

Có lẽ là do Kiều Hân Hân thay đổi quá nhanh, lúc cô mới tới đây hình như không giống thế này... Cũng đúng thôi, lúc đó anh ta đang nói chuyện với người đại diện, hơi đầu mà chú ý tới cô, có lẽ cũng chỉ cảm thấy cô rất giống một fan nhỏ then thùng. Mà lúc này, thái độ của cô vô cùng lạnh nhạt.

"Không, trước giờ tôi vẫn luôn như vậy."

Vẫn luôn tự mình khép kín, không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào thế giới của mình.

Lâm Ngọc Dương đã từng thành công bước vào, hiện tại liền muốn rời đi. Vậy không phải là quá tốt sao, để cô đơn độc một mình là được.

Dù sao, cô cũng đã quen rồi.

Kiều Hân Hân xoay người rời đi.

Lâm Ngọc Dương nhìn tờ thỏa thuận trong tay, cùng chữ ký tinh tế của cô, khóe miệng nâng lên một tia cười nhàn nhạt.

Không hổ là người anh ta đã từng thích qua.

[Chủ kênh thật tiêu sái...]

[666666(*)]

(*) 6666: Một thuật ngữ thịnh hành tại Trung Quốc. Trong tiếng Trung, "溜" (Giỏi lắm/ Làm rất tốt/...) có cách phát âm giống với số 6. Vậy nên, khi một người nói 6666, họ đang tỏ ý ngưỡng mộ hoặc đánh giá cao một người khác.

[Cô thực sự không thu người đàn ông đẹp trai như vậy vào hậu cung sao?]

[Tôi nghĩ anh ta vẫn còn thích chủ kênh!]

[QAQ Hân Hân, cô làm tốt lắm, nếu cái cũ không đi, cái mới sẽ không đến ~ Cô mà ở kỷ nguyên mới thì tốt rồi, tôi biết rất nhiều thanh niên độc thân chính trực đó!]

[Ô ô ô, tôi thấy cậu nhất định sẽ giới thiệu bản thân mình cho chủ kênh trước tiên đi?]

[QAQ Đáng ghét, không cần nói huych toẹt ra như vậy chứ, nhờ chủ kênh xem được thì sao!]

[Chủ kênh đem chúng ta quên không còn một mảnh rồi! Tôi cũng muốn cùng cậu khóc.]

"Xin lỗi, vừa rồi... tôi có chút việc."

Kiều Hân Hân đứng ở cửa nhà hàng, thấy được một bên màn hình, phòng phát sóng trực tiếp bắt tri bắt giác lại có hơn mấy chục người xem sao?

Người xem trực tuyến: 56.

Người lưu trữ: 24.

[23333 chủ kênh ngốc ~ Không cần phải giải thích gì hết, chúng tôi đều thấy được!]

[Hân Hân thật tuyệt vời, chốc nữa cô nên ăn nhiều một chút, để bổ sung thể lực nha ~]

Lúc này Kiều Hân Hân mới nhớ mình đang trong thời gian phát sóng trực tiếp, vậy nên vừa rồi... Mặt của cô bỗng dưng đỏ lên.

Như muốn che giấu điều gì, cô lập tức đeo khẩu trang.

Phòng phát sóng trực tiếp lại bùng nổ.

[233333 tôi vừa thấy chủ kênh đỏ mặt!]

[Khí thế khi này thực sự chạy mất rồi sao? Quả nhiên đối với chúng ta mới là yêu thương thực sự ~]

[Thật là quá quá quá đáng yêu, nửa đường tạt qua, tôi còn tưởng chủ kênh là một vị ngự tỷ đó! Ai ngờ ngược lại... 2333 tôi muốn lưu trữ! Ai cũng đừng cản tôi!]

Kiều Hân Hân bị đùa giỡn tập thể, không biết phải trả lời ra sao, liền nhẹ giọng nói: "Đói bụng quá, tôi muốn ăn cơm."

[Kaka thưởng cho chủ kênh 500 hạt đậu ánh sáng.]

[Ăn nhiều một chút 0 0]

[Oa oa! Trong phòng có một vị đại gia ăn náu!]

[← Kaka, quả nhiên cậu là fan cuồng của chủ kênh, cô ấy tới cậu liền theo đuôi, tôi còn tưởng cậu treo máy, hóa ra từ nãy tới giờ vẫn liên tục xem phát sóng trực tiếp, thật là khác người nha QAQ]

[Không phải, tôi vừa mới tới ==]

Người nào đó bắt đầu ngao kiêu(*)).

(*) Ngao kiêu: Ý chỉ người trong nóng ngoài lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Con mẹ nó, bệnh thần kinh

Kiều Hân Hân không quá quen thuộc với loại hình thức khen thưởng này, chung quy vẫn luôn có cảm giác thiếu nhân tình của người khác... Cô nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Kaka.”

Khán giả trò chuyện vô cùng vui vẻ, so với lượng người xem ít đến thế lương khi cô ru rú ở trong nhà, lần đi ra ngoài này lại có rất nhiều khán giả.

Kỳ thật, như vậy cũng đã không tồi, cô mới có khoảng 50 khán giả mà thôi, trong phân loại kênh vẫn bị xếp vào nhóm "người yếu kém".

[Cô định ăn gì vậy?]

Kaka hỏi.

Hiện tại nên nhanh một chút, Kiêu Hân Hân còn đang đói bụng đó.

Cuối cùng, mối quan hệ giữa cô và Lâm Ngọc Dương là gì, mọi người đều không rõ ràng, nhưng dựa vào nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, rất giống như người cũ của đối phương.

[(☆▽☆) Thất tình thì nên ăn nhiều thịt!]

[← Tôi cảm thấy đồ ngọt tốt hơn nhiều.]

[Không bằng chủ kênh mua một đồng hồ ăn vặt ôm về nhà, tìm một bộ phim kinh dị để cùng mọi người xem, cô thấy chủ ý này thế nào?]

Kiều Hân Hân nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáp lời nói: “Chiều nay tôi còn phải vẽ tranh, không thể xem phim được.”

Cô cúi đầu dùng di động tìm kiếm những món ăn ngon ở gần khu vực này, cô không có nhiều tiền trên người lắm, nếu tiết kiệm được liền tận lực tiết kiệm.

Càng nghĩ càng cảm thấy, huyện Sa(*) vẫn là thích hợp nhất.

(*) Huyện Sa: Là một huyện của thành phố Tam Minh, tỉnh Phúc Kiến, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Ngày nào ở nhà cũng ăn mỹ, mỹ... Lúc này cũng nên ăn ngon một bữa rồi.

Kiều Hân Hân đi về phía cửa ga tàu điện ngầm, gần nơi cô thuê phòng có một tiệm ăn vặt huyện Sa, việc buôn bán luôn rất tốt. Trước kia cô cũng thường xuyên ghé thăm, thời gian này thực sự quá thiếu tiền, ngay cả đồ của huyện Sa cũng ăn không nổi.

Ở trên tàu điện ngầm, dựa theo thói quen, cô liền đứng, tiện thể nhìn màn hình của phòng phát sóng trực tiếp.

Trước khi lên tàu, cô đã điều chỉnh màn hình thành kích cỡ điện thoại di động, đặt ở trước bụng, như thế, cô vừa cúi đầu liền có thể xem được.

Bởi vì đeo khẩu trang, thỉnh thoảng cô cũng sẽ trò chuyện cùng khán giả đôi câu, tuy thanh âm nhỏ, nhưng phòng phát sóng trực tiếp nghe vô cùng rõ ràng.

Số người xem trực tuyến liên tục dao động, mà số người lưu trữ phòng đã biến thành 30.

Ngày hôm qua, cô chưa từng nghĩ hôm nay sẽ có nhiều người như vậy, nhưng hiện tại tâm tình của cô có chút nặng nề, thực sự không sao vui mừng nổi.

Cô vẫn cảm thấy rất hứng thú với TV Thái Dương, nhưng việc cấp bách đầu tiên là giải quyết vấn đề trước mắt. Chờ qua được đoạn thời gian này, cô sẽ suy nghĩ cẩn thận về việc làm thế nào để tăng số lượt xem.

Sau khi xuống tàu điện ngầm, cô mở ô che nắng, mang khẩu trang trong thời tiết nóng nực như thế này quả là không thoải mái.

Suy nghĩ một chút, Kiêu Hân Hân liền tháo khẩu trang cho vào trong túi.

Đọc đường, khi đi qua một quán cà phê bài trí lịch sự, trong phòng phát sóng có mấy vị khán giả bình luận nói Kiều Hân Hân nên vào đó dùng com.

Cô lộ ra biểu tình khó xử.

“Chờ tôi nhận được tiền nhuận bút rồi đi cũng không muộn...”

[Vừa rồi còn có người thương cho cô mấy trăm hạt đậu ánh sáng, chẳng lẽ còn không mua nổi một ly cà phê?]

[A, thật ngại quá, giờ mới để ý chủ kênh là người tới từ trái đất, hèn chi.]

[Thật vô vị.]

Cùng một ID, liên tục viết ra ba bình luận châm chọc, Kiều Hân Hân khẽ nhàu mày.

Chi tiết này bị ống kính tỉ mỉ chụp được, phần lớn chủ kênh làm việc ở TV Thái Dương đều khéo léo, đối với anti-fan cũng có kỹ năng đối đáp rất tốt, tuyệt đại đa số đều làm như không thấy.

Một chủ kênh biểu đạt cảm xúc không chút nào che giấu như Kiều Hân Hân, vẫn là lần đầu tiên khán giả nhìn thấy.

Ô Ô Ô là người đầu tiên vùng dậy.

[QAQ Hân Hân đừng để ý, luôn có chút chó thích cắn bậy]

[Không xem liên tục, chẳng ai giữ anh cả.]

Vị anti-fan kia ngược lại vẫn chưa chạy, gãi càng thêm kiêu ngạo nói --

[Phát sóng trực tiếp hai ngày cũng chỉ được 30 người lưu trữ, mấy người vẫn còn mặt mũi mà nâng niu một chủ kênh như vậy sao? Tôi thấy cho tới lúc chết, cô ta cũng chưa thể trở thành nhân viên chính thức được đâu!]

[Nếu cô ấy thành công thì sao?]

[Thế thì tôi sẽ trực tiếp ăn phân!]

[6666666666666666]

[Não tàn cũng đừng tới đây biểu diễn chỉ số thông minh, hai ngày có 30 người lưu trữ, còn những năm ngày nữa, có thể dễ dàng vượt qua con số 50, anh chuẩn bị xong phân trước đi.]

[→ ID của tên này là gì vậy, Hoa Cúc Tàn à? Được, chúng tôi sẽ nhớ kỹ.]

Trở thành nhân viên chính thức?

Cho tới bây giờ, Kiều Hân Hân còn không biết mình có một kỳ thực tập. Đối với anti-fan, cô cũng lười để ý, chỉ đơn giản chuyển màn hình qua bên phải, nhắm mắt làm ngơ.

Cái người tên Hoa Cúc Tàn này bắt đầu mắng chửi từng người trong phòng, so với bảy, tám cá nhân kia còn sôi nổi hơn, ngoại trừ dấu chấm, một câu mười chữ đều bị che đậy, có thể tưởng tượng được gãi ngứa khó nghe tới mức nào.

[Hệ thống thông báo: Người sử dụng Kaka tố cáo người sử dụng Hoa Cúc Tàn làm ô nhiễm màn hình, trải qua thẩm định, Hoa Cúc Tàn sử dụng ngôn từ phản cảm, cấm nói chuyện trong vòng 5 tiếng.]

Ô Ô Ô đang vui đùa gõ chữ, liền nghe "ding" một tiếng, hóa ra hệ thống đang xử lý việc này.

Hoa Cúc Tàn bị cấm nói chuyện...

Những người khác trong phòng phát sóng trực tiếp châm chọc khiêu khích một hồi, hiện tại gãi không có cách nào đáp trả, phòng chừng bị tức tới đen mặt.

Ô Ô Ô nói rằng --

[Kaka, chỉ có cậu suy nghĩ chu toàn!]

Đối với loại anti-fan này, trực tiếp tố cáo là tốt rồi. Từ đầu tới cuối kaka đều không tham chiến, tục ngữ nói đánh rắn phải đánh giáp đầu, đại khái chính là việc hấn vừa làm.

[Chủ kênh có bị chọc tức không?]

[Hân là không, tôi thấy chủ kênh vẫn không chú ý tới tình huống ở bên này.]

[Dù thế nào chủ kênh cũng phải cố gắng lên, ít nhất phải vượt qua kỳ thực tập!]

[Yên chí, còn những năm ngày nữa cơ mà, Hân của tôi đáng yêu như vậy, khẳng định không có vấn đề gì QAQ]

Ngay lúc này, có người yếu ớt nói...

[Tôi biết tên này, là một kẻ có bệnh thần kinh nổi tiếng trong kênh trò chơi, rất nhiều chủ kênh mới sinh đều bị hân bắt nạt. Nghe nói hân quen với một vị quản lý, tôi đoán vài ngày sau kênh của Kiều Kiều cũng sẽ bị ẩn giấu.]

[Cái gì?! Tên Hoa Cúc Tàn đó còn có bản lĩnh này sao?!]

[Đúng vậy, hân ở kênh trò chơi cũng nổi danh, nếu chủ kênh mới sinh nói ngọt với hân thì không sao, còn những người không để ý tới hân như Kiều Kiều, cuối cùng đều sẽ bị loại...]

Ở giai đoạn đầu, phòng phát sóng trực tiếp của những chủ kênh mới đều không được đề cử, chỉ có thể tìm kiếm bằng từ khóa.

Chẳng hạn, từ khóa của Kiều Hân Hân là “Trái đất”, “Vô dụng”, “Nữ thần tương lai”, “Sinh hoạt”, “Chuyên tâm” các loại.

Nhưng cô cũng coi như may mắn, bởi lần này cô đang tham gia một mục mới mở. Mặc dù có nhiều kẻ vô dụng cũng được chọn từ mọi hành tinh khác nhưng chỉ cần Kiều Hân Hân lên tuyến, vẫn sẽ có cơ hội được khán giả đào ra.

Nhưng nếu quả thực bị người nhắm tới, ví dụ như ẩn giấu tín hiệu của phòng, che đậy từ khóa, vài ngày sau, sẽ rất khó có thêm khán giả mới.

[Thật chẳng hiểu nổi đang yên đang lành hân cứ tới nháo kênh làm gì, bệnh thần kinh (nôn mửa)]

[Chắc chắn chắc, bây giờ biết sợ rồi sao! Tôi nói cho đám phế vật mấy người biết, tôi tuyệt đối sẽ khiến cho à chủ kênh cay nghiệt này cút xa!]

Giọng điệu quen thuộc lại xuất hiện một lần nữa với ID “Hoa Hòe Tàn”.

[- -]

[...]

[Cái âm hôn súc vật này sao vẫn bám dai như đĩa vậy???]

[Ha ha ha ha, tưởng cảm được một cái ID của lão từ là giỏi lắm sao? ID phụ của lão từ còn nhiều lắm! Có bản lĩnh thì đến đây! Tiếp tục đến mà cảm đi!]

[QAQ Con mẹ nó, bệnh thần kinh!]

[Hệ thống thông báo: Người sử dụng Kaka tố cáo người sử dụng Hoa Hòe Tàn làm ô nhiễm màn hình, trải qua thẩm định, Hoa Hòe Tàn sử dụng ngôn từ phản cảm, cấm nói chuyện trong vòng 5 tiếng.]

[233333 đi thông thả, không tiến.]

[Tiếp tục đem ID phụ lên đây, anh chơi với cậu ~]

[Ka đại gia làm tốt lắm!]

Làm ẩm ỉ trong phòng phát sóng trực tiếp một lát, khán giả qua đường ít đi rất nhiều, những thành phần sôi nổi vẫn chỉ có mấy người bọn họ.

Kiều Hân Hân đi tới trước cửa tiệm ăn vặt huyện Sa, theo sự chuyển động của cô, ống kính cũng chụp lại toàn bộ cảnh vật trong tiệm.

Cô gói một phần cơm lớn cùng canh gà ác, rồi đi về hướng nhà trọ.

Trên đường, thỉnh thoảng nhìn phòng phát sóng trực tiếp vài lần, người nói chuyện dần dần ít đi.

Sau khi về nhà, cô rửa mặt, bắt đầu ngồi xỏm cạnh bàn trà ăn cơm trưa.

[Nhìn có vẻ rất ngon...]

[Nước miếng (⇨)]

Hiện tại, liên minh tinh tế(*) lấy dinh dưỡng làm chủ, loại chuyện tốn thời gian cùng tiền bạc như ăn cơm, chỉ có cường hào mới có thể cần rở hường thụ.

(*) Liên minh tinh tế: Liên minh giữa các vì sao/ các hành tinh. Nghĩa này hơi dài dòng nên mình quyết định giữ nguyên phiên âm Hán Việt.

Hiện tại, thực phẩm ở hệ ngân hà cực kỳ đắt đỏ, một đám tham ăn như bọn họ thực quá đáng thương.

Thật ra Kiều Hân Hân vẫn có chút kinh ngạc, bởi loại đồ ăn vặt cô vừa mua vô cùng phổ biến, nhưng cô cảm thấy bọn họ đều mang về rất muốn ăn.

[Không được, tôi muốn tích tiền, cuối tháng nhất định phải đi ăn một bữa thật ngon!]

[Tôi ngược lại chẳng có cảm giác gì với việc ăn uống, nhưng thấy chủ kênh ăn rất ngon miệng, không hiểu sao cũng muốn thử một chút.]

[QAQ đồ ăn của trái đất tuyệt đối là ngon nhất...]

Trước đây, Ô Ô Ô cũng từng để ý tới một chủ kênh người trái đất, người nọ lấy ẩm thực làm chủ đề chính, đáng tiếc sau này phòng phát sóng trực tiếp của người nọ đóng cửa. Hiện tại, Hân Hân đang đối mặt với một vấn đề khó khăn không nhỏ, nếu gã nào tàn kia thật sự quyết định nhắm vào cô, lượng khán giả lưu trữ phòng của cô sẽ rất khó tăng lên.

Không biết có phải ảo giác của cậu hay không, Ô Ô Ô cảm thấy sau khi gã anti-fan kia xuất hiện, hầu như không có khán giả mới vào xem, nhưng thấy Kiều Hân Hân vừa ăn cơm vừa xem xét tình hình của phòng phát sóng trực tiếp, liền nhin xuống chưa nói.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Kiều Hân Hân định làm việc.

“Thật ngại quá, tôi không thể tiếp tục nói chuyện cùng mọi người được nữa.”

Phòng chừng sau khi bước vào trạng thái làm việc, cô cũng sẽ rơi vào trạng thái không để ý tới người khác, vậy nên Kiều Hân Hân liền thông báo trước một tiếng, khán giả đều nói không sao.

Mở hòm thư trong máy tính lên, cô nhận được phản hồi của vị biên tập viên nọ.

Nghe nói tác giả chính đã xem bản thảo của Kiều Hân Hân, thấy không tệ lắm, có ý định dùng cô.

Làm người viết thuê cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, dưới tình huống cô đủ chăm chỉ, mỗi ngày viết 5 tiếng đồng hồ, có thể kiếm được khoảng 400 tệ một tuần.

Ít nhất cũng đủ để ăn cơm.

Cô và biên tập viên lại hàn huyên đôi câu, cũng đảm bảo sẽ giao bản thảo đúng thời hạn. Sau khi xử lý tốt việc này, cô bắt đầu tiến hành thiết kế bản vẽ truyện tranh.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người nói lời tạm biệt với nhau rồi rời đi. Cuối cùng, chỉ còn lại rải rác vài người, nhưng không có ai nói chuyện.

Một lúc sau, người xem trực tuyến chỉ còn lại 1.

Lúc Kiều Hân Hân lấy nước, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không hiểu vì sao, cho dù vị khán giả này không nói lời nào, cô cũng biết đó là ai.

Cô nhìn thời gian, 4 giờ 45 phút, dứt khoát đánh tiếng với hắn: “Anh phải đi à?”

[Ừ, đợi thêm 15 phút nữa.]

Quả nhiên là Kaka.

Kiều Hân Hân khẽ cười nói: “Hôm nay là cuối tuần, anh không ra ngoài chơi sao? A, ở nơi đó cũng có "cuối tuần" chứ?”

[0-0 có nha. Nhưng tôi đang bị giam giữ, không đi đâu được.]

Giam giữ? Kiều Hân Hân cũng không hỏi nhiều, cô sợ sẽ hỏi phải chuyện khó nói, dù sao cô và Kaka cũng không tính là quá thân quen.

Thời gian trôi qua rất nhanh, phát sóng trực tiếp sắp kết thúc, Kaka nhấn lại nói:

[Hẹn gặp lại vào ngày mai ^_^.]

Kiều Hân Hân quơ quơ tay đối với màn hình, “Ngày mai gặp lại.”

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ của phòng phát sóng trực tiếp ngày hôm nay, số người xem trực tuyến cao nhất là 62, số người lưu trữ nhiều nhất là 30.]

Kiều Hân Hân uống một ngụm nước, cô hô: “W, anh có thể ra đây một chút không?”

[Chủ kênh Tiểu Kiều, có việc gì ngài cứ nói.]

Giọng loli chọc cười lại xuất hiện lần nữa.

“Hôm nay có một vị khán giả, nói cái gì mà... Trờ thành nhân viên chính thức? Anh ta có ý gì?”

[Đây là kỳ thực tập một tuần mà mỗi chủ kênh đều phải trải qua, nếu một chủ kênh có được 50 người lưu trữ mới có thể trở thành nhân viên chính thức.]

“Nếu không được thì sao?”

[Vây thì thật đáng tiếc, phòng phát sóng trực tiếp của họ chỉ có thể bị đóng cửa vĩnh viễn.]

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, thì ra, TV Thái Dương cũng có kỳ thực tập. Nhưng số người lưu trữ hôm nay đã lên tới 30, còn năm ngày nữa, muốn lên được con số 50 hẳn cũng không quá khó nhỉ?

Hiện tại cô còn không biết gã anti-fan kia đã ẩn giấu phòng phát sóng trực tiếp của cô, vài ngày sau, đừng nói là lưu trữ, phòng chừng ngay cả người qua đường cũng khó mà có được.

Chuông tin nhắn di động vang lên, Kiều Hân Hân mở máy, phát hiện ra đây là một dãy số quen thuộc.

Cô vốn lưu dãy số này dưới tên "Lâm Ngọc Dương", nhưng mở đầu tin nhắn lại là, “Chào cô, Kiều tiểu thư, tôi là trợ lý của Lâm Ngọc Dương“... Ngẫm lại cũng đúng, anh ta làm sao có thể dùng số của chính mình nhắn tin cho cô chứ?

Tin nhắn này rất đơn giản, chính là cho cô phương thức liên lạc với biên tập viên của Thanh Sắc Hà Quang, để cô nhớ mà đi liên hệ.

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, nhắn lại hai chữ -- Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mỗi ngày đều phải đi gặp bác sĩ

Convert: Bền, Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Về tòa soạn Thanh Sắc Hà Quang, Kiều Hân Hân vẫn rất muốn được nhận vào đó. Cô đã ký lên giao dịch giấy trắng mực đen kia, thì sẽ không dễ nó bị lãng phí.

Dù sao, đây cũng là một cơ hội vô cùng tốt.

Cô dựa theo phương thức đã được cho, liên hệ với vị biên tập viên kia, sau khi nghe được tên của cô, biên tập viên bảo cô gửi vài tác phẩm để xem thử. Mọi thứ đều rất thuận lợi, bình thường ngay cả ngưỡng cửa cũng sờ không tới, lần này lại dễ dàng được thông qua. Bởi biên tập viên sắp tan làm, vậy nên cuộc trò chuyện về nội dung công việc sẽ được thực hiện tốt vào sáng mai.

Tắt khung chat, Kiều Hân Hân tựa lưng vào ghế, ngắm nhìn một số tranh minh họa của chính mình.

Trình độ của cô đã ở trên trung bình, kiến thức cơ bản cũng vậy, nhưng vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó. Tranh của cô cuối cùng thiếu cái gì? Chính cô cũng không trả lời được.

6 giờ chiều, cô tắt máy vi tính, sửa sang lại mặt bàn, bắt đầu làm một buổi tổng vệ sinh.

Phòng ở của cô rộng 60 mét vuông, gồm một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng vệ sinh, quét dọn cả buồng trong gian ngoài cũng rất phiền toái, từ đầu đến cuối mất gần 2 tiếng đồng hồ.

Sau khi thu dọn xong, cô nấu cho mình một bát mỳ, mở ti vi xem vài chương trình du lịch.

Ngày thường của cô đều tràn ngập những chuyện vụn vặt tầm phào như thế, không có thăng trầm gì lớn, mỗi ngày chỉ đơn giản là chạy bàn thảo, chạy bàn thảo, chạy bàn thảo... Chẳng qua nữ thần may mắn chưa bao giờ chiếu cố cô mà thôi, bằng không sao cô có thể vẫn ở trong tình trạng vô danh tiểu tốt sau ngần ấy năm vẽ tranh minh họa.

Kiều Hân Hân liền nghĩ tới TV Thái Dương, đây cũng là chuyện không thể tưởng tượng nhất trong cuộc đời cô, chẳng biết vì sao, cô đột nhiên rất muốn lưu lại.

Ngồi trên ghế sofa, hai tay cô nâng bát sứ, uống từng ngụm canh.

Cô phải suy nghĩ thật cẩn thận, làm thế nào để tăng điểm nhân khí trong vài ngày tới đây?

[Chủ kênh Tiểu Kiều, thời gian phát sóng trực tiếp ngày mai vẫn không thay đổi chứ?]

Trước khi đi ngủ, quần gia tỉ mỉ hỏi.

Kiều Hân Hân tắt đèn bàn, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Cô khẽ nói: “Ừ, giữ nguyên như cũ...”

Kiều Hân Hân nằm mơ.

Trong giấc mơ, có một trấn nhỏ nơi phương Bắc bị bao trùm bởi một trận tuyết lớn, trước ngôi nhà cổ kính, hai đứa bé đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chế xe trượt tuyết.

Bé trai đã được 8 tuổi, bé gái kia mới chỉ 3 tuổi.

Bé trai buộc chắc dây trượt tuyết, ôm em gái của mình lên xe.

Bay rồi -- bay rồi --.

Cậu kéo theo xe trượt tuyết chạy băng băng về phía trước, bé gái mũm mĩm bị che ở đằng sau, bàn tay nhỏ nắm chặt dây cương, nắng ấm chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng của bé. Tiếng cười của bé gái thanh thúy dễ nghe như chuông bạc, truyền khắp cả con đường.

An Độ, mang em gái của con đi chơi được không?

Cẩn thận một chút, đừng ngã!

Hôm nay đi vừa thấy Đại Cầu cùng Tiểu Cầu đang đắp người tuyết ở cầu đá, nhớ kêu hai đứa nó về ăn cơm nhé.

Tiếng của chú đi dần dần đi xa, bé trai đang chạy băng băng trong thế giới tuyết, lại từ từ bay lên.

Bé gái cười réo rất không ngừng, dùng giọng non nớt nói: “Anh trai tuyết quá!”

Nhưng, bé trai bỗng nhiên biến mất.

Giữa không trung chỉ còn trơ lại chiếc xe trượt tuyết lẻ loi, cùng một bé gái mặt mũi ngây thơ vô tội.

Hân Hân rất lạnh...

Bé gái ụi khuất xẹp miệng, trong mắt bé hiện lên một tầng nước mắt.

Xuyên qua bầu không khí lạnh lẽo, mỗi ngày bé đều sẽ đi tới cầu đá, nếu giẫm lên tuyết đọng ở nơi đó, thì có thể lún tới đầu gối của bé.

Phía bên kia cầu đá, ba bé trai đang đắp người tuyết, bé gái chớp chớp mắt, hé miệng muốn gọi bọn họ. Nhưng, một chữ cũng không kêu ra nổi.

Bé gấp đến độ roi nước mắt, từng giọt từng giọt lớn chảy xuống, mà xe trượt tuyết lại chậm rãi bay về phía trước.

Cách cầu đá càng ngày càng xa...

Anh trai...

Bé loạng choạng đứng lên, nhìn ba bóng dáng dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng, nhịn không được mà gào khóc.

Gió lạnh thổi qua gò má bé, có thứ gì đó không tên rớt ở trên đầu, bé lấy tay sờ soạng, là một mảnh lông vũ màu đen. Lực chú ý của bé bị hấp dẫn, bé ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một con ưng đen vô cùng to lớn.

Nó lơ lửng ở giữa không trung, móng vuốt sắc bén như lưỡi câu, ánh mắt thâm thúy mà lạnh như băng.

Kiều Hân Hân bỗng nhiên tỉnh giấc.

Giấc mơ này thật quý dị, những gì cô trải qua trong mơ giống như đã từng thực xảy ra. Cô ngồi dậy, đồng hồ báo thức chỉ số 6.

10 giờ đi ngủ, 6 giờ rời giường, cô đã duy trì việc nghỉ ngơi như vậy gần hai năm. Cổ họng cô hơi hơi ê ẩm, lấy tay vỗ vài cái, cô còn đang suy nghĩ hình ảnh cuối cùng ở trong giấc mơ kia.

Con ưng đen đó, không hiểu sao khiến cô cảm thấy rất quen thuộc.

Giống như đã từng thực sự gặp qua...

Kiều Hân Hân bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, chỉ là nằm mơ mà thôi, sao có thể đem chuyện trong mơ coi như thật chứ? Trên thế giới này, làm gì có con ung nano lớn như vậy, có lẽ gần đây làm việc quá mệt mỏi, cô có chút chịu không nổi.

Quên đi, không nghĩ nữa, nhiệm vụ hôm nay vẫn còn rất nhiều.

Sau khi xuống giường, Kiều Hân Hân đánh răng rửa mặt, đun nước nấu cơm, làm xong những việc này, cô mở máy tính xách tay bắt đầu gõ chữ.

Một lần viết chính là 4 tiếng đồng hồ, tốc độ ngày hôm nay không chậm, gấp gấp viết bản thảo cũng không sai biệt lắm. Cô nhìn thời gian, vừa đúng 10 giờ. Vì vậy, cô mở QQ ra.

Biên tập viên Lưu Niên đúng giờ xuất hiện, gửi cho cô một phần tài liệu, bên trong là một số việc họa sĩ vẽ tay cần chú ý khi ký hợp đồng với công ty.

Ý tứ đại khái là họa sĩ vẽ tay nên thường xuyên trao đổi với tác giả, cố gắng hết mình để có thể vẽ ra tranh minh họa phù hợp nhất với nội dung tiểu thuyết, Thanh Sắc Hà Quang là trang báo nửa tháng ra một kỳ, lượng tiêu thụ mỗi quý đều đứng thứ nhất, bọn họ xét duyệt cực kỳ chặt chẽ.

“Được rồi, nếu có thời gian thì cô qua tòa soạn một chuyến nhé, cách nhà cô không xa đâu.”

“Khi nào thì tôi có thể đến?”

“Liên thứ sáu tuần này đi, vừa lúc có ba người mới khác cùng cô.”

Những họa sĩ vẽ tay mới còn phải đến công ty huấn luyện một ngày, tuy bọn họ không có lương tạm thời, nhưng giá trị khởi điểm của tranh minh họa lại cao hơn rất nhiều so với những nơi khác.

Lâm Ngọc Dương nói không sai, nếu Kiều Hân Hân quả thật có thể ký hợp đồng làm họa sĩ vẽ tay cho quý công ty, cuộc sống sinh hoạt của cô sẽ được cải thiện ít nhất hai bậc.

Lấy thái độ nghiêm túc để làm việc, mỗi tháng kiếm được 5000 là chuyện vô cùng đơn giản. Nếu mỗi kỳ được bình chọn là họa sĩ có tranh minh họa được độc giả yêu thích nhất, dựa vào số phiếu của cô, tòa soạn sẽ tăng lương.

Giá ban đầu cho một bức tranh minh họa là từ 200 đến 500 tệ, mà trang bìa có giá từ 1000 đến 2000 tệ một bức. Đương nhiên, dùng tư chất hiện tại của cô, muốn trúng tuyển việc vẽ trang bìa có chút khó khăn, nhưng chỉ cần chịu khó nỗ lực, tiền lương hơn vạn sẽ không còn là ảo tưởng!

Anh trai muốn ra tù, tới lúc đó, gian phòng trọ nhỏ kia khẳng định không chứa được hai người bọn họ, hoặc là xem xét việc thuê một phòng lớn hơn, hoặc thuê một phòng thêm ở phụ cận cho anh trai, cũng không khác nhau là mấy. Bất luận thế nào, mấy tháng sau cô đều phải cố gắng tích góp.

Cô cũng không rối rắm về con ung đen trong giấc mơ kia nữa, cô chỉ biết, cô lại nằm mơ thấy mình cùng anh trai hồi nhỏ.

Nhất định là bởi vì quá nhớ hân.

Tính toán một cái, anh trai đã ngồi tù sáu năm, số lần gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vừa nghĩ tới việc chẳng mấy chốc họ sẽ gặp lại, cô liền có cảm giác sức chiến đấu của mình hiện tại tràn trề vô hạn! Có điều, tới tận thứ sáu mới có thể huấn luyện, nhanh nhất cũng phải tới cuối tuần mới có thể nhận được công việc vẽ tranh minh họa kia, tuần này cô liền chuyên tâm viết tiểu thuyết!

Viết nhiều kiếm nhiều, tuy rằng lương của người viết thuê rất thấp, nhưng con kiến tuy nhỏ cũng là thịt.

Tháng này, còn phải dựa vào chút tiền nhuận bút ấy để sống qua ngày.

Vào lúc nghỉ trưa, Kiều Hân Hân nhìn phòng phát sóng trực tiếp, phát hiện chỉ có 3 người xem trực tuyến.

Khu bình luận rất sạch sẽ, không có ai liên tục nói chuyện.

So với ngày hôm qua, điểm nhân khí hôm nay thẳng tắp giảm xuống, nhưng không có biện pháp, cô còn rất nhiều bản thảo chưa viết.

Kiều Hân Hân hơi lộ vẻ hối lỗi nói: “Có lẽ tôi cần khoảng 3 tiếng nữa mới viết xong được, nếu không thì chờ tôi hoàn thành, mọi người cùng nhau xem phim kinh dị được không?”

Cô nhớ rõ ngày hôm qua có người đề nghị việc này, lúc đó cô cự tuyệt, trong lòng còn rất băn khoăn.

Kỳ thực ở nhà xem phim cũng coi như một hoạt động giải trí mà Kiều Hân Hân yêu thích, miễn là cô không có việc gì cần phải ra ngoài.

Chỉ là phòng phát sóng trực tiếp hôm nay đặc biệt yên tĩnh.

Cô chờ trong chốc lát cũng không có người lên tiếng, hai ngày trước, ID Kaka chỉ cần cô xuất hiện cũng có thể thấy hình như cũng không ở đây.

Kiều Hân Hân gấp mỳ nhét vào miệng, mỳ bỏ thêm tương rất thơm, nhưng một ngày ăn ba bữa mỳ thật sự là... Cô sờ bụng một cái, nhỏ giọng lầm bầm: “Muốn ăn thịt quá, hay là... Buổi tối mua một phần cơm đùi gà nhĩ...”

Đùi gà thơm ngào ngạt...

Đúng thời hạn, Kiều Hân Hân hoàn thành công việc viết thuê ngày hôm nay, sau khi sửa sang tài liệu xong, cô lại một lần nữa mở phòng phát sóng trực tiếp.

Cô phóng lớn màn hình một chút, số người xem trực tuyến vẫn là 3.

Chẳng qua lần này có người nói chuyện rồi.

[Hân Hân, thực xin lỗi, mấy ngày nay Ly Ly muốn phát sóng trực tiếp chương trình thi đấu, về cơ bản tôi sẽ không tới được nữa QAQ]

Ách...

“Không sao đâu.” Kiều Hân Hân khẽ cười nói.

[Nhưng cô yên tâm! Tôi nhất định sẽ đến vào ngày cuối cùng!]

Ô Ô Ô vào phòng phát sóng trực tiếp mới phát hiện điểm nhân khí rất thảm, cậu biết gã nào tàn Hoa Cúc Tàn, Hoa Hòe Tàn thực sự đã động chân động tay, xem ra vị chủ kênh người trái đất này cũng khó có thể tiếp tục. Thành thật mà nói, cậu vẫn hy vọng Kiều Hân Hân có thể lưu lại, nhưng cậu chỉ là một người sử dụng bình thường, trừ việc lưu trữ kênh giúp cô cũng không thể làm gì khác.

Hôm nay cậu còn thử dùng ID của bạn tìm một cái, căn bản tìm không thấy phòng này.

Vậy nên, có thể vào đây xem đều là những người đã lưu trữ phòng từ trước, 30 người bọn họ có thể từ thư mục lưu trữ trực tiếp tiến vào phòng.

Nhất định không thể nào qua nổi kỳ thực tập...

Chủ kênh chủ chốt Ly Ly mà cậu vẫn luôn chú ý đang hùng hực khí thế tiến hành trận đấu khiêu vũ, thân là một fan cuồng, cậu nhất định phải đi ủng hộ.

Trong lòng cảm thấy, thật tội lỗi..

“Vậy thì đi đi.”

Kiều Hân Hân không thấy có vấn đề gì, mỗi người đều có một vị chủ kênh mà mình thích nhất, ủng hộ nhất, cô có thể hiểu được.

[QAQ vẫy vẫy ~]

Sau khi Ô Ô Ô rời đi, số người xem trực tuyến chỉ còn lại 2 người. Kiều Hân Hân nhìn chằm chằm vào màn hình, cô nhỏ giọng hô: “Kaka?”

Không có người đáp lại.

Kiều Hân Hân suy nghĩ một lát, cô kéo khối vuông be bé tới trước mặt, bắt đầu xem lướt qua tư liệu cá nhân của mình.

Hôm nay quản gia không đổi ảnh đại diện cho cô, ngay cả tên phòng cũng không đổi. W là quản gia trí năng, anh ta đã biết tín hiệu của phòng bị quản lý ẩn giấu, khách qua đường ở ngoài không vào được. Vậy nên, đổi tên hay không, cũng chẳng có gì khác biệt.

Kiều Hân Hân đổi ảnh đại diện của phòng thành ảnh chụp chính mình đang mang khẩu trang, tên của phòng cũng đặt là -- [Cùng Tiểu Kiều xem phim kinh dị! ~(≥▽≤)/~].

Nghịch thứ đồ công nghệ cao này cũng rất thú vị, ít nhất so với máy tính còn tốt hơn nhiều, bởi vì đâu đâu cũng là những thứ mới lạ và những thứ cô không biết. Chỉ tiếc là cấp độ của cô bây giờ còn quá thấp, độ ánh sáng cũng quá ít, không có cách nào xem lướt qua những nơi khác ở TV Thái Dương.

Cô còn đang suy nghĩ phải kiểm bao nhiêu hạt đậu ánh sáng mới có thể dạo quanh trang mạng, trên màn hình liền lướt qua hai bình luận.

[Tôi tới rồi.]

[Hôm nay phải gặp bác sĩ một ngày, mệt quá.]

ID, Kaka.

Kiều Hân Hân bỗng đứng ngồi thẳng dậy, cô nhìn bình luận của Kaka, sau đó quan tâm hỏi: “Anh làm sao vậy? Sinh bệnh à?”

[Ừ... Hân là thế.]

Mỗi tuần đều phải đi gặp bác sĩ tâm lý một lần, thật phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nhiệm vụ ẩn

Convert: Bén, Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

“VẬY... Bác sĩ nói thế nào?” Kiều Hân Hân vẫn rất quan tâm tới tình hình của người đồng hành với mình.

[Nói một đồng lớn này nọ, chỉ là đầu tôi có chút choáng váng, hiện tại quên sạch rồi.]

“Ừ, nhớ nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Kiều Hân Hân mở trang mạng, bắt đầu xem lướt qua mấy bộ phim kinh dị, tuy phòng phát sóng trực tiếp chỉ còn lại Kaka, nhưng chính bản thân cô cũng muốn coi.

[Cô thì sao, hôm nay thế nào rồi?]

“Hôm nay... phòng phát sóng trực tiếp ngày hôm nay hình như không có người nào.”

Nghe được lời Kiều Hân Hân nói, Kaka nhú mày.

Ngược lại, Kiều Hân Hân coi như thông suốt, cô vẫn chưa rối rắm về chuyện này, mà nói về công việc của chính mình: “Tôi muốn ký hợp đồng với Thanh Sắc Hà Quang, họ đề tôi tham gia buổi huấn luyện cuối tuần này, tôi muốn... Đi mua một đôi giày.”

Nếu muốn cùng tham gia buổi huấn luyện dành cho người mới của công ty, cô cần mua một đôi giày thích hợp, dù gì đây cũng là lần đầu gặp qua biên tập viên. Tuy trên người không còn bao nhiêu tiền, cô vẫn có thể mua một đôi giày giá rẻ ở chợ nhỏ để dùng tạm thời.

[Đúng là nên ra ngoài nhiều hơn.]

Sau khi biết tới phòng phát sóng trực tiếp này, Kaka liền phát hiện, Kiều Hân Hân dường như cố ý bài xích việc rời nhà. Ngay cả ngày hôm qua, sau khi gặp người kia xong, cũng vội vàng chạy về nhà, đóng gói cơm chiều, tuyệt nhiên không hề nghĩ tới việc ở ngoài nhiều thêm một phút đồng hồ.

Kiều Hân Hân hơi hơi cong khóe miệng, cô ấn vào bộ phim “Du thuyền kinh hoàng” mà mình đã từng xem qua, định coi lại một lần nữa.

Phim vừa bắt đầu, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Kiều Hân Hân do dự một chút, liền đứng dậy đi về phía phòng khách.

Xuyên qua mắt mèo, cô thấy một cô gái trẻ đang đứng ở bên ngoài, mặc một bộ áo đầm bó eo màu vàng nhạt, làn váy dài trên đầu gối.

Kiều Hân Hân cảm thấy người này trông khá quen mắt, nhìn kỹ một chút, dường như đã gặp khuôn mặt có ngũ quan xinh xắn kia ở nơi nào.

A! Bỗng nhiên, Kiều Hân Hân nghĩ tới --- Lúc cô đi siêu thị vào sáng hôm kia, trong thang máy có đựng phải một cô gái, còn không phải là người đang đứng ở ngoài cửa này sao?

Sao cô ấy lại tới đây?

Lâm Từ Thần cảm theo một chiếc hộp, cô ấn chuông cửa nửa ngày cũng không thấy ai ra mở, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua một chút không kiên nhẫn.

Trước khi chuyển vào nhà mới, cô đã nghe mấy bà chủ gia đình nói về người thuê phòng 1103, thuộc loại trạch nữ siêu cấp, quanh năm không ra khỏi cửa. Liên tưởng tới người mình nhìn thấy ở trong thang máy ngày đó, cách ăn mặc của cô gái nọ khiến Lâm Từ Thần có chút hiểu được.

Nếu đã là một trạch nữ không thích ra ngoài, vị kia nhất định là đang ở trong nhà -- Vậy nên, cô ấy không muốn mở cửa nhỉ?

Tầng lầu này có tổng cộng 6 căn hộ, 1103 vừa khéo đối mặt với 1104, cũng coi như là hai hộ gần nhau nhất.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Từ Thần vừa dọn vào, liền đi tặng bánh bích quy mà mình tự tay làm cho mấy hộ xung quanh, chung quy mọi người đều là hàng xóm, xử lý tốt việc quan hệ, ra vào cũng thuận tiện hơn.

Cô cúi đầu nhìn xuống chiếc hộp trong tay, xem ra bánh bích quy này tặng không ra rồi.

Đang chuẩn bị rời đi, cửa phòng lại mở ra.

Kiều Hân Hân nhìn Lâm Từ Thần đang đứng ở ngoài, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi cô có việc gì vậy?”

Lâm Từ Thần sững sốt một chút.

Cô gái trước mặt mặc một bộ đồ ở nhà sạch sẽ, tóc dài tùy ý tản ra, so với lần thứ nhất gặp mặt, bộ dạng này của Kiều Hân Hân thuận mắt hơn nhiều.

Quan trọng nhất là, lần này cô không đeo khẩu trang.

Gương mặt trắng nõn, ngũ quan khiến người khác không thể nén lòng mà nhìn thêm lần nữa, chỉ là có vẻ hơi tiêu tụy. Nếu như bôi một chút kem trang điểm, đoán chừng cả người nhìn qua sẽ càng thêm đẹp mắt.

Con người đều là động vật thị giác, bề ngoài xinh đẹp luôn có thể chiếm được hảo cảm của người khác.

So với lần đầu gặp mặt, thái độ lần này của Lâm Từ Thần thân thiện hơn rất nhiều. Cô đưa chiếc túi đã được đóng gói trong tay tới trước mặt Kiều Hân Hân, nói: “Chào cô, tôi là Lâm Từ Thần, vừa chuyển tới đây, tôi ở phòng đối diện với cô. Đây là bánh bích quy tôi tự tay làm, hy vọng cô không chê.”

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc, cô ở chỗ này đã gần hai năm, đây vẫn là lần đầu tiên có người chủ động lấy lòng.

Cô vội vã nhận bánh bích quy: “Cảm ơn cô.”

Kiều Hân Hân không biết nên nói gì nữa, cô đứng ở đó, cảm thấy rất lúng túng.

Lâm Từ Thần tựa hồ nhìn ra sự canggung của cô, liền đứng lúc nói: “Tôi còn có vài việc chưa xong, phải về nhà trước. Sau này nếu rảnh, cô có thể tới nhà tôi chơi chứ?”

“Được.”

Lâm Từ Thần nở nụ cười, xoay người trở về phòng. Kiều Hân Hân thấy cô ấy đóng cửa, chính mình mới chậm rãi đem cửa đóng lại.

Lui về phía sau hai bước, trong lòng bàn tay dính dính, đều là mồ hôi..

Đối với loại người lạ mà cô căn bản không quen biết, cô không có chút cảm giác muốn tiếp xúc nào. Mấy năm nay, một thân một mình, cô cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng khi gặp Lâm Từ Thần, tuy rằng căng thẳng, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự gần gũi nhỏ nhoi kia.

“Lâm Từ Thần...” Cô nhẹ nhàng lẩm nhẩm cái tên này, hình như lần trước cô ấy mặc trang phục tiếp viên hàng không, xem ra là một nghề nghiệp phải bay qua bay lại khắp nơi.

Cô gái xinh đẹp như vậy, vừa chuyển vào tầng 11, liền tặng điểm tâm nhỏ cho mỗi vị hàng xóm, không tốn tới vài đồng tiền vẫn có thể khiến tâm tình của mọi người khoan khoái dễ chịu, EQ cũng thật cao.

Phòng chừng cả đời này Kiều Hân Hân cũng khó có thể tu luyện được thành như vậy.

“Tặng đồ xong rồi sao?” Lâm Từ Thần vừa trở về phòng, người đàn ông đang ngồi trên sofa xem ti vi liền tò mò hỏi: “Cái người thuê ở phòng 1103 thế nào?”

“Rất bình thường, chỉ là khá hướng nội mà thôi.”

“Xem bác Trần đem cô ấy nói thành kiểu người buồn vui thất thường... Có phải bị bệnh ở bộ phận nào không?”

“Đàn ông đàn ông còn bắt quái cái gì?” Lâm Từ Thần tròn mắt, cô đứng ở trước bồn rửa mặt sửa sang lại tóc: “Mấy người kia rất thích huyền thoại ở sau lưng người khác, cô gái ở nhà đối diện tuổi tác cũng không lớn, nhìn qua cũng bình thường, chính là không ưa nói nhiều mà thôi.”

“Vậy sao, dù thế nào cũng chỉ có mình cô ở đây, chuyện gì cũng phải cẩn thận một chút.” Người đàn ông nằm trên ghế sofa, ôm gối ngáp một cái: “Em trai của cô muốn lấy chìa khóa nhà, cô nhanh lên cho tôi, nếu tôi về trễ nhất định lại ăn mắng.”

“Để cho nó tự tới mà lấy.”

“...Đừng gây thêm chuyện nữa!”

“Cạch!” Lâm Tử Thần nặng nề vỗ lược lên bồn rửa mặt một cái, tức giận nói: “Muốn chìa khóa nhà thì tự mình đến mà cầm, thế nào, ngay cả người chị này cũng không muốn nhận sao?”

“Được được được, bà cô đừng nóng giận, tôi lại đi nói với cậu ta...” Người đàn ông mang về mặt cầu xin, hai chị em nhà này không biết đang âm ỉ cái gì, người chịu tội đêm nay nhất định là anh ta...

Kiều Hân Hân mở tủ ra, bánh bích quy tự làm ở trong còn đầy lên mùi ngon miệng.

Theo thói quen, cô ngẩng đầu nhìn phòng phát sóng trực tiếp, liền thấy bình luận Kaka để lại cho cô nằm lê loi ở trên.

[Tôi rất mệt, ngủ trước nhé.]

Thời gian rất nhanh liền tới 5 giờ chiều, phát sóng trực tiếp kết thúc, số người xem trực tuyến là 0.

Kiều Hân Hân đem màn hình bay lơ lửng ẩn đi, cô bắt đầu xem lại bộ phim vừa chuẩn bị xong hồi nãy.

[Đỉnh!]

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng chủ kênh đã mở ra nhiệm vụ ẩn, hoàn thành nhiệm vụ ẩn sẽ tăng thêm 30 điểm nhân khí.]

Nhiệm vụ ẩn? Cái quỷ gì vậy?

Kiều Hân Hân nhìn dấu chấm than màu vàng to bằng ngón trỏ vừa nhảy ra, đưa tay ấn một cái, khung nhiệm vụ liền hiện ra.

[Mời chủ kênh vào đúng 3 giờ chiều ngày mai có mặt tại quán bar Lam Ngư Thanh ở phố Nam Hậu, tìm một người đàn ông tên "Lý Mộc", thông qua bài sát hạch dành cho chủ kênh thăng cấp của người nọ.]

Kiều Hân Hân: “...”

Chủ kênh thăng cấp? Hiện tại cô còn chưa qua được kỳ thực tập, sao đột nhiên lại muốn cô tham gia bài sát hạch gì gì đó? Nhưng bài sát hạch này có thể tăng thêm 30 điểm nhân khí, nếu như cô có thể kiếm được, tổng giá trị nhân khí của cô sẽ là 90, cách điểm đạt tiêu chuẩn 100 rất gần!

Khiến cho cô kinh ngạc nhất là, việc sát hạch thăng cấp lại có thể hoàn thành ở trên trái đất sao?

Phố Nam Hậu là một con đường nổi danh với những quán bar, nơi đó rất yên tĩnh, có tới 20, 30 nhà mở quán, mỗi tối đều vô cùng náo nhiệt.

Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ tới mấy chỗ kiểu này, nhưng thời gian được hẹn là 3 giờ chiều, hẳn sẽ có ít người hơn.

Để có thể tiếp tục ở lại TV Thái Dương, cô quyết định ngày mai phải thử qua đó nhìn thử.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ông chủ quán bar bí ẩn

Convert: Bén, Google, QT, Mãn Mãn

Editor: Mãn Mãn

Ngày hôm sau, Kiều Hân Hân hoàn thành việc viết bản thảo, liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Ví tiền, chìa khóa, điện thoại, ô che nắng, sau khi đã mang đầy đủ mọi thứ, cô đeo khẩu trang lên. Lúc này vẫn còn sớm, vừa qua thời điểm ăn trưa, cô có thể chậm rãi đi qua đó.

Bình thường, nếu đường đi không quá xa, cô sẽ không lên tàu điện ngầm.

Ở cửa thang máy, có một người đàn ông đang nhét hai tay trong túi quần đứng ở đó, anh ta mặc quần áo giản dị, đội mũ, đeo kính râm cùng khẩu trang.

Trông còn kỳ quái hơn cả cô... Kiều Hân Hân đứng ở một bên, cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi giày của mình.

Người đàn ông vốn chỉ tùy ý nhìn lướt qua, anh ta bỗng nhiên sừng sốt, tuy Kiều Hân Hân đeo khẩu trang, nhưng anh ta vẫn nhận ra được.

Thang máy đã tới, bên trong không có ai, người đàn ông vượt qua cô, bước vào đó.

Kiều Hân Hân đứng ở ngoài, cô do dự một chút, vẫn cùng đi theo.

Khắp nhà trọ này đều là camera, nếu đây đúng là một người quái gở, muốn làm gì mình cũng không được.

Kiều Hân Hân đứng ở phía trước, cô lấy điện thoại ra, dùng bản đồ tìm quán bar Lam Ngư Thanh. Người đàn ông rất cao, anh ta hơi nghiêng người, liền nhìn thấy màn hình di động của cô.

Lam Ngư? Đằng sau phố Nam Hậu?

Chẳng mấy chốc đã tới tầng 1, Kiều Hân Hân dẫn đầu đi ra ngoài, người đàn ông không gần không xa đi sau lưng cô.

Giữa ngày hè, hai người đều đeo khẩu trang, một đường này tỉ lệ người quay đầu cao vô cùng.

Ra khỏi cửa tiểu khu, có một chiếc xe bảo mẫu chuyên dụng dành cho minh tinh ngừng ở bên đường, Kiều Hân Hân không nhận được nhìn nhiều thêm một chút.

Bản đồ di động bắt đầu chỉ đường, cô cúi đầu xuống, phát hiện phố Nam Hậu quả nhiên cách nơi này không xa.

Người đàn ông đi qua trước mặt cô, trực tiếp lên xe bảo mẫu. Không bao lâu sau, xe liền rời đi.

Sau khi vào xe, người đàn ông lấy mũ cùng kính râm xuống, tiện tay kéo khẩu trang tới cổ. Người ngồi ở đối diện chắc chắn nói: “Ra cũng thật mau, đã không thấy chị gái vài năm, sao không trò chuyện nhiều thêm một chút?”

“Có gì để nói chứ.” Anh ta chỉ tới lấy chìa khóa mà thôi.

“Thật lạnh lùng, chị Thần nhất định sẽ rất đau lòng... Ồ, trông cô gái kia sao quen thế nhỉ?”

Lúc xe bảo mẫu rẽ sang hướng khác, Chu Lộ nhìn thấy Kiều Hân Hân đang đứng ở ven đường chờ đèn tín hiệu. Có lẽ bởi vì quá nóng, Kiều Hân Hân đã đem khẩu trang kéo xuống.

Dung mạo, nhìn rồi khó quên.

Chu Lộ tròn to hai mắt, chỉ chỉ nói: “Mau nhìn kia! Là Kiều Hân Hân!”

Năm năm không thấy, khuôn mặt của Kiều Hân Hân không có nhiều biến hóa quá lớn, nhất là một đầu tóc xoăn dài kia, vẫn như cũ buông ở sau lưng.

“Lần trước gặp mặt có vui vẻ không?” Chu Lộ nhiều chuyện hỏi.

Thân ảnh của Kiều Hân Hân đã bị xe bỏ lại ở xa xa đằng sau, Lâm Ngọc Dương điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nghịch kính râm trong tay, thản nhiên nói: “Không vui.”

“...”

Chu Lộ im lặng tựa lưng vào ghế, cũng đứng, tính cách của Lâm Ngọc Dương hiện tại thay đổi lớn như vậy, không cùng ai thân thiết cho nổi.

Đôi khi, Chu Lộ còn rất hoài niệm một Lâm Ngọc Dương của thời trung học, khi ấy anh ta vừa hay gây cười vừa ngốc nghếch, ai có thể nghĩ rằng có một ngày anh ta sẽ biến thành như vậy chứ.

Đi bộ khoảng chừng 20 phút, Kiều Hân Hân liền tới phố Nam Hậu. Nơi này quả nhiên toàn là quán bar, chẳng qua hiện tại mới 2 giờ chiều, trên cơ bản là không có người nào lai vãng.

Nhưng đến buổi tối lại rất náo nhiệt, ở ven đường có rất nhiều quán bar, đứng ở xa cũng có thể nghe được âm thanh.

Kiều Hân Hân vẫn nhìn bản đồ trên di động, đi tới cửa của Lam Ngư Thanh, đây là một quán bar nhỏ cách điệu, trên dưới có hai tầng.

Lúc cô đẩy cửa, chuông gió rung động phát ra tiếng丁丁đang.

Nhân viên phục vụ không lớn tuổi lắm, giống như người làm bán thời gian, cậu ta đang quét dọn vệ sinh. Sau khi thấy Kiều Hân Hân liền có chút kinh ngạc: “Chào mừng quý khách đã đến với quán.”

Ánh mắt của cậu tròn trịa, giống như nai con, rất sạch sẽ.

Kiều Hân Hân gật đầu, cô nhìn quanh bốn phía một cái, nhẹ giọng nói: “Tôi... Tôi tới tìm một người tên là Lý Mục.”

“Vâng vâng, chị chờ một chút! Em đi gọi anh ấy!”

Cậu cầm chổi chạy lên tầng 2, trong quán bar nhỏ chỉ còn lại một mình cô, khó tránh khỏi cảm thấy vắng lặng.

Kiều Hân Hân nhìn sân khấu nhỏ trước mặt, ở trên bày một ít nhạc cụ cùng hệ thống âm thanh, đến buổi tối hẳn là có ca sĩ qua đây.

Hồi còn học ở trung học, cô đã từng vào một nơi tương tự như quán bar này, ký ức cũng đã lâu, những chi tiết đều trở nên mờ nhạt, không rõ ràng.

Cậu thiếu niên kia rất nhanh liền đi xuống, mở to đôi mắt tròn, nói: “Việc này, Kiều tiểu thư, thật ngại quá! Ông chủ của em nói chị chờ một chút... Anh ấy còn bảo, hai người hẹn lúc 3 giờ chiều, chị tới hơi sớm so với giờ hẹn.”

“...”

Kiều Hân Hân ngồi xuống ghế dài của quầy bar, gương mặt của cậu thiếu niên kia mang vẻ áy náy: “Em không biết pha rượu, chị có uống được nước chanh không ạ?”

“Được.”

Cậu rót cho Kiều Hân Hân một ly nước chanh, rồi tự mình rời khỏi quầy bar, tiếp tục quét dọn vệ sinh.

Kiều Hân Hân nhàn rỗi, liền lấy điện thoại ra xem tin tức mới, sau lại dần dần mệt mỏi, gối đầu lên tay ngủ gật.

Đang mơ hồ ngủ, trên đỉnh đầu liền truyền tới một giọng nam trầm thấp: “Kiều tiểu thư?”

Kiều Hân Hân bỗng chốc bị đánh thức, cô lập tức ngồi thẳng người dậy, nhìn người đàn ông đang đứng ở trong quầy bar.

Mãi cho tới 3 giờ chiều, Lý Mục mới xuống tầng, anh ta vô cùng hứng thú nhìn màn hình màu xanh nhạt đang lơ lửng ở giữa không trung, trêu trọc nói: “Không có lấy một vị khán giả nào nha.”

Kiều Hân Hân hiện tại đã chuẩn bị kỹ càng, xem ra người đàn ông này quả nhiên có liên quan tới TV Thái Dương! Anh ta cũng có thể nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp tới từ hệ ngân hà như mình.

Lý Mục khoảng 25 tuổi, mặc một cái áo phông màu xanh đậm đơn giản, mái tóc màu nâu hơi xoăn, ánh mắt nhìn Kiều Hân Hân lóe lên một tia cười giảo hoạt. Anh khiến người ta cảm thấy mình là một người đàn ông lười biếng, làm việc có phần không đáng hoàng, nhưng lại có một khuôn mặt tuấn tú cực kỳ.

Một khi trời tối sẽ có rất nhiều phụ nữ ghé qua Lam Ngư Thanh, tuyệt đại đa số đều là để thấy phong thái của ông chủ Lý Mục.

“...Chào anh.”

Kiều Hân Hân liếc nhìn phòng phát sóng trực tiếp, nhân khí đầu chỉ âm ỉ, nếu Kaka không treo máy ở kia, lượng người xem trực tuyến chính là con số 0 tròn trĩnh.

Trước khi Kiều Hân Hân ăn cơm trưa, Kaka đã nói chiều nay hẳn bận việc, phải rất trễ mới về.

Lý Mục cúi đầu đùa nghịch cái ly trước mặt, anh nhếch miệng gọi lên một nụ cười có ý vị thâm trường, thấp giọng nói: “Cô có biết bá chủ thăng cấp là gì không?”

“Tôi không rõ.” Kiều Hân Hân lắc đầu.

Lý Mục đang pha rượu, thủ pháp của anh rất thành thục, xem ra thường xuyên làm chuyện này.

Kiều Hân Hân nhìn anh, có cảm giác cả người Lý Mục trở nên hơi thần bí dưới ánh đèn mờ mờ, mặc dù anh ta đang cười, nhưng rõ ràng lại khiến Kiều Hân Hân cảm thấy anh ta rất xa cách.

Lúc anh ta ngẩng đầu lên, cảm giác xa cách liền biến mất, dường như những thứ vừa rồi chỉ là ảo giác của riêng cô.

Anh ta đem một ly rượu cocktail đã được pha chế tốt đặt ở trước mặt Kiều Hân Hân, xoay người đi rửa ly.

“Ném thử xem.”

Kiều Hân Hân hơi nhấp một chút, thơm mùi sữa nhân nhạt, uống rất ngon.

Thu xếp quầy bar xong, Lý Mục lại tới trước mặt cô, cúi người, một tay chống cằm.

Hai người cách nhau rất gần, Kiều Hân Hân ngồi cứng ngắc, hô hấp trở nên dồn dập.

Cô... Cô không thích người khác dựa vào mình gần như vậy.

Lý Mục nhìn cô, tựa như đang nhìn một chú mèo con mà mình vừa mua về, trong mắt là vẻ hứng thú không chút che giấu cùng... Yêu thích?

Dùng từ này cũng không quá chính xác, nhưng cô không thể tìm được từ nào tốt hơn để hình dung.

“Đã lâu rồi không có chủ kênh nào tới tìm tôi, rất tịch mịch đó.”

Anh ta vỗ tay cái đập, một buru kiện lóe ra ánh sáng màu xanh hiện lên ở trên bàn, Kiều Hân Hân liền ấn một cái.

“Ký tên đi, cô thông qua rồi.”

Kiều Hân Hân ngây ngẩn cả người.

Cô mở to hai mắt, không thể tin được, đơn giản như vậy liền thông qua? Nhiệm vụ trị giá 30 điểm nhân khí cứ đơn giản như vậy là xong?

“Chỉ vậy thôi sao?”

Lý Mục híp mắt cười rộ lên, giống như một con hồ ly giáo hoạt.

Không đúng, có âm mưu!

Dây thần kinh của Kiều Hân Hân căng ra, cô kiên trì hỏi: “Tôi ký hợp đồng này để làm gì?”

“Rất đơn giản, chính là lúc đang phát sóng trực tiếp, cô sẽ xem phim kinh dị, cũng tự mình đi thể nghiệm một chút.”

“...”

Cái gì??

Đầu óc của Kiều Hân Hân còn chưa xoay chuyển, nụ cười trên gương mặt của Lý Mục càng sâu hơn, anh thấp giọng nói: “Tên gọi tắt là, chương trình truyền hình trực tiếp tử vong.”

Rắc rắc.

Trong đầu Kiều Hân Hân như có vật gì bị cắt đứt, mặt không biểu cảm, cô đẩy ly rượu trong tay về phía trước, nhảy xuống ghế dài, xoay người đi ra ngoài.

Lý Mục biết rõ là cô sẽ đi, hi hi, anh ta đã sớm chuẩn bị đầy đủ, nếu con cừu nhỏ này đã tiến vào hang sói, sao có thể để cô dễ dàng chạy thoát như vậy được?

“Cô không muốn tìm Đại Cầu và Tiểu Cầu sao?” Thanh âm miễn cưỡng của Lý Mục truyền tới, Kiều Hân Hân bỗng dừng ngừng lại.

Cô xoay người, kinh ngạc nhìn Lý Mục.

“Anh có ý gì?”

Lý Mục ngoắc ngoắc ngón tay, cười đến ái muội: “Cục cưng qua đây, cách tôi gần một chút.”

Theo lý thuyết, một người có vẻ ngoài đẹp trai như thế, công thêm giọng nói dịu dàng như vậy, tất cả phụ nữ sau khi nghe xong đều nên thẹn thùng mới đúng. Kiều Hân Hân thì ngược lại, rung mình một cái.

Cô nhếch môi, mạnh mẽ áp chế sự chán ghét trong lòng, nhưng sao ý nghĩ của cô có thể tránh khỏi ánh mắt của Lý Mục được?

Anh ta nhú mày, cũng thật lợi hại, bao nhiêu người phụ nữ đều quỳ dưới gấu quần tây của anh ta, vị chủ kênh mới sinh này lại không lọt bẫy chút nào.

“Nói đi, lời vừa rồi của anh có ý gì?” Đứng trước quầy bar thêm lần nữa, Kiều Hân Hân nhìn ánh mắt của anh ta.

Lý Mục chậm rãi nói: “TV Thái Dương tới từ đâu, cô nên biết rõ ràng --- Không phải chỉ là hai người mất tích thôi sao, chỉ cần dùng dụng cụ trong trung tâm thương mại của TV Thái Dương, tìm được bọn họ trong mấy phút đồng hồ chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng chủ kênh cần đạt được cấp độ 3 sao cùng rất nhiều tiền mới có thể mua đồ, nếu cô muốn nhanh chóng thăng cấp, nhanh chóng kiếm tiền, vậy thì ký phần hợp đồng này của tôi. Tôi dám cam đoan, trong toàn bộ chủ kênh ở tỉnh tế thực hiện "Chương trình truyền hình trực tiếp tử vong", chỉ có trái đất là nơi nóng bỏng nhất.”

Khoa học kỹ thuật của trái đất lạc hậu, chủ kênh lại không có bất kỳ siêu năng lực nào, vậy nên phải chọn "phim kinh dị" mới càng thêm mạo hiểm kích thích.

Khán giả đều yêu thích kiểu này, nếu chỉ dùng một ngón tay là có thể dọn dẹp toàn bộ zombie quỷ quái, vậy thì còn xem cái gì nữa? Không phải bọn họ muốn xem chủ kênh giãy dụa khi đang kề cận cái chết sao?

“Đương nhiên, thân là chủ kênh, cô sẽ không gặp phải nguy hiểm tới tính mạng, đầu sao cũng là mấy thứ đồ công nghệ cao, ít nhất phải bảo đảm an toàn cho cô. Nhưng độ chân thực khi cô làm phát sóng trực tiếp có thể lên tới 99%, trong đó bao gồm sự đau đớn.”

Lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Hân Hân, Lý Mục chỉ biết cô gái này rất phù hợp. Cô xinh đẹp, khí chất thuần khiết, như một đóa hoa trong nhà kính. Nếu thực sự ném cô tới một môi trường cực kỳ ác liệt, sẽ có vô số người tụ tập lại đợi xem cảnh cô hoảng hốt lo sợ, thậm chí là đáng về tuyệt vọng của cô --
- Đương nhiên, nếu cô đủ thông minh, cũng hoàn toàn có thể diễn ra phản ứng khiến khán giả yêu thích, như vậy từng đồng lớn đập ánh sáng đều sẽ vào túi của bọn họ.

Chủ kênh người trái đất, rất ít khi có thể làm lâu dài, nhưng chẳng biết vì sao Lý Mục rất coi trọng cô.

Thân là người quản lý chủ kênh của tỉnh tế, cuộc sống của anh ta ở trái đất cũng rất không thú vị, nếu có thể bồi dưỡng ra một vị chủ kênh kim bài oanh tạc cả hệ ngân hà, sẽ không uống cho hành trình dài đằng đẳng buồn chán của anh ta.

Nhà họ Kiều có bốn đứa bé, Kiều Hân Hân là người nhỏ nhất.

Cô có ba người anh trai, anh hai và anh ba là bào thai sinh đôi khác trứng, bọn họ lớn lên không giống nhau, nhưng lại cùng mất tích.

Sau khi nhà họ Kiều gặp chuyện không may, Kiều Hân Hân cùng anh cả bị gửi nuôi trong nhà chú hai. Quan hệ của cô và anh cả là thân thiết nhất, nhưng không có nghĩa là cô không nhớ hai người anh trai khác.

Trung tâm mua sắm tỉnh tế...

Vật này thực sự quá mê người.

Hon nữa, "Chương trình truyền hình trực tiếp tử vong" lại không nguy hiểm tới tính mạng... Kiều Hân Hân hít sâu một hơi, "Được, tôi ký!"

Lý Mục nhìn phòng phát sóng trực tiếp trống rỗng của cô, trêu ghẹo nói: "Cộng thêm số nhân khí cô được tặng khi thông qua lần sát hạch này, cô có tổng cộng 90 điểm nhân khí, còn kém mốc 100 10 điểm nữa. Chủ kênh Tiểu Kiều, cô phải cố gắng lên."

Chỉ cần cô có thể trở thành nhân viên chính thức, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp Kiều Hân Hân thuận lợi trở thành một minh tinh lớn!

Đây đều là nói sau.

Sau khi Kiều Hân Hân ký hợp đồng liền quyết đoán rời đi, Lý Mục nhìn bóng lưng của cô, ngón cái ngừng trên môi.

Nếu chỉ dựa vào chương trình truyền hình trực tiếp tử vong cũng không được, hiện tại Kiều Hân Hân khẳng định không thể sống quá 10 phút trong phim, sao khán giả có thể đã nghiên? Trong hiện thực, cô có rất nhiều khuyết điểm, xem ra, anh ta cần phải tự thân vận động, muốn oanh tạc tỉnh tế, phải làm chương trình thật tốt ở trái đất!

Không thể không nói, TV Thái Dương bày ra tiết mục mới này cũng rất có ý tứ.

"Nuôi dưỡng nữ thần?"

Sắp nhân rồi tới hoảng rồi, hay là, anh cũng gia nhập luôn nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ngày cuối cùng đã tới

[Ngày thường của trái đất: Một ngày dạo chơi ở ban biên tập].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (mới)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiều Hân Hân.

Thông báo: Hiện tại chưa có.

Điểm nhân khí: 90.

Người xem trực tuyến: 30.

Người lưu trữ: 30.

Khi Kiều Hân Hân phát sóng trực tiếp vào thứ bảy, tất cả những người lưu trữ phòng đều tối. Bởi mọi người đều biết hôm nay rất có thể là ngày cuối cùng của Kiều Hân Hân.

Cô đứng ở dưới tòa nhà Giang Nguyên đồ sộ, hiện đang là giờ đi làm cao điểm, những thành phần trí thức mặc đồ chần chu liên tục ra ra vào vào. Kiều Hân Hân đã tự làm rất nhiều lần công tác tư tưởng, nhưng khi cô đứng ở chỗ này, căn bản không muốn vào trong.

[Chủ kênh bị phù thủy rồi à, sao lại không đi vào thế?]

[Chắc là cô ấy không thích đám người kia...]

[0-0 Hân Hân đừng sợ! Chúng tôi cùng cô vào!]

Vô số bình luận lướt qua phòng phát sóng trực tiếp, mấy ngày hôm trước rất yên tĩnh, kể cả khi đi ra ngoài mua giày cũng chỉ có một mình Kaka ở tuyến. Kiều Hân Hân nhìn 30 người đang xem trực tuyến, khóe miệng của cô hơi cong lên: “Được, tôi không sợ đâu.”

Lúc này, Thanh Sắc Văn Hóa tuyển ba người vẽ tranh minh họa mới, họ muốn tiến hành lần đầu huấn luyện thống nhất, Kiều Hân Hân là một trong số đó. Nếu không có gì ngoài ý muốn, cô sẽ được phân đến tổ tạp chí Thanh Sắc Hà Quang, bởi người ban đầu cô liên lạc chính là biên tập viên chịu trách nhiệm bên trong Thanh Sắc Hà Quang.

Đương nhiên, vị biên tập viên kia cũng nhận chỉ thị từ tổng biên tập, vậy nên có thể xem như cô là người được nội bộ điều động.

Kiều Hân Hân nắm chặt tay, bước vào bên trong, Thanh Sắc Văn Hóa ở tầng 22, cô tới sớm 20 phút so với thời gian được hẹn, sau khi nữ tiếp tân nghe được tên của cô, liền mỉm cười nói: “Kiều Tiểu Thư, mời cô chờ trong chốc lát, tôi sẽ gọi điện thoại cho biên tập viên Lưu Niên.”

“Được, cảm ơn cô.”

Cửa thang máy ở sau lưng hé mở, một cô gái xinh xắn lạnh lùng bước ra ngoài, ôm theo một đồng tài liệu lớn.

Từ thang máy đi ra có thể nhìn thấy quầy tiếp tân, phía bên trái là tòa soạn, phía bên phải là tổ truyện tranh, cùng chung một lá cờ với Thanh Sắc Văn Hóa.

“Vi Vi, bưu kiện của chị tới rồi sao?” Cô gái trực tiếp đi tới trước quầy tiếp tân, đặt lên đó một xấp tài liệu, một tới mức thờ hờ hờ khi đang nói chuyện.

“Đến rồi, chị bê gì mà nặng thế?”

Nữ tiếp tân đem bưu kiện để lên bàn, nhắc nhở nói: “Không phải tổ truyện tranh của chị có cuộc họp lúc 10 giờ sao, không nhanh lên thì trễ bây giờ.”

Nghe được mấy chữ “tổ truyện tranh”, Kiều Hân Hân không nhịn được nhìn cô gái kia thêm một chút --- Cô khoảng hơi 20 tuổi, hẳn là còn chưa tốt nghiệp công việc thực tập sinh. Nhìn tấm thẻ cô gái đang đeo trên cổ, ở đó viết, “Biên tập viên thực tập của tổ truyện tranh Thanh Sắc Văn Hóa - Tranh Từ”.

Tranh Từ đem toàn bộ xấp tài liệu kia đặt ở trên bưu kiện, liền ôm trọn cả hai.

Khi đi ngang qua Kiều Hân Hân, cô rất lễ phép gật đầu mỉm cười, Kiều Hân Hân sững sốt một chút, mỉm cười đáp lại không quá tự nhiên.

Sau đó, Tranh Từ tiến về phía tổ truyện tranh.

Kiều Hân Hân liên tục nhìn theo bóng lưng của cô, trong mắt lóe qua một tia hâm mộ.

[QAQ Hân của tôi vì sao cứ nhìn chăm chăm vào cô gái kia vậy?]

[Đúng nha! Còn nhìn rất chăm chú nữa ~]

[Rốt cuộc cái nhìn như ly biệt này là thế nào đây? Chẳng nhẽ muốn làm một phen bách hợp sao 2333333]

[Chủ kênh mau xem điện thoại đi!]

Trong lúc chờ đợi cũng rất rảnh rỗi, Kiều Hân Hân ngồi ở phía ngoài của ghế sofa, đặt một bàn tay trước miệng, nhỏ giọng nói: “Nơi mà tôi muốn tới nhất của công ty này... Chính là tổ truyện tranh.”

Trong hàng loạt tạp chí xuất bản hàng tháng của tòa soạn Thanh Sắc Văn Hóa, nổi tiếng nhất chính là “Thanh Sắc Hà Quang”, sau đó là tạp chí đồ thị “Ấm áp”, tạp chí giả tưởng “Lửa và băng”, cùng tạp chí thiếu nữ “Kẹo”, lượng tiêu thụ cực kỳ khả quan.

Tổ truyện tranh là phần nghiệp vụ vừa được khai triển vào năm ngoái, trước mắt đang cho ra bộ tạp chí “Cảnh giới”, nửa tháng một kỳ, quy mô mới mở rộng, mọi thứ đều đang vững bước tăng lên.

Có bối cảnh lớn như Thanh Sắc Văn Hóa ở sau lưng, lượng tiêu thụ của “Cảnh giới” liên tiếp tăng vọt, rất nhanh liền trở thành tạp chí truyện tranh đứng đầu trong nước.

Tóm lại, Kiều Hân Hân sở dĩ mong muốn tới đây làm việc, ngoài việc giải quyết vấn đề sinh hoạt bên ngoài, mục tiêu cuối cùng của cô chính là gia nhập tổ truyện tranh!

[Ước mơ của chủ kênh quả nhiên là trở thành tác giả truyện tranh~]

[QAQ Tôi đã thấy tranh Hân vẽ rồi, trông rất đẹp đó! Mà Kaka đâu rồi? Triệu hồi Kaka]

[Tôi thích những cô gái yêu vẽ tranh, rất có khí chất nghệ thuật.]

[Kaka lại bắt đầu giả chết rồi QAQ]

Ô Ô Ô cứ một mực kêu Kaka, nhưng hân chẳng xuất hiện.

Kiều Hân Hân thấy được bình luận vừa lướt qua kia, không nhịn được giải thích nói: “Hai ngày nay Kaka đều có chuyện, có lẽ tối mới tới được.”

Xung quanh rất yên tĩnh, giọng của Kiều Hân Hân tuy nhỏ, nhưng nữ tiếp tân vẫn có thể nghe thấy, cô tò mò nhìn sang, cho rằng Kiều Hân Hân đang gọi điện thoại.

[QAQ Ngay cả cái này cô cũng biết sao! Tôi cảm thấy quan hệ của cô và Kaka rất tốt đó ~]

[Kaka là ai vậy?]

[Không hiểu mọi người đang nói gì hết... Nhưng có thể nghe thấy giọng của chủ kênh rất vui nha ^ _ ^]

[Chào Kiều Kiều, em cũng tới rồi, em chính là cô gái lần trước đây ~ Em rất ít khi xem phát sóng trực tiếp của người đẹp, chị là người đầu tiên mà em lưu trữ đây! Chị phải cố lên cố lên cố lên nhé!]

[← Trong kho lưu trữ của cô nhất định là một đồng phát sóng trực tiếp của trai đẹp.]

[Nước miếng...]

[23333 Từ thịt tươi nhỏ tới thịt già khô, cái gì cũng có!!]

Bầu không khí của phòng phát sóng trực tiếp rất náo nhiệt, Kiều Hân Hân phát hiện ra, cho dù nửa ngày mình không nói gì, bọn họ cũng có thể trò chuyện vui vẻ.

Dù sao quản gia trí năng sẽ tự mình bắt giữ hình ảnh, ở đâu có biến động liền ưu tiên xem nơi đó.

Đình.

Cửa thang máy lại một lần nữa hé mở, có một nam một nữ trở ra, cả hai đều xấp xỉ tuổi Kiều Hân Hân.

Hai người tựa như quen biết, vừa đi vừa cười, sau khi tới trước mặt nữ tiếp tân liền nói thẳng: “Chào chị, hôm nay chúng tôi tới để tham gia buổi huấn luyện cho họa sĩ vẽ tay mới.”

“Được, xin anh chị chờ một chút, các biên tập viên hiện đang họp, sẽ xong ngay thôi.”

“Cảm ơn chị.”

Hai người đi về phía sofa, Kiều Hân Hân vốn đang ngồi ở vị trí bên ngoài, cô chỉ hơi nghiêng người một chút, cũng không có ý định bắt chuyện.

Người đàn ông chỉ mãi nói chuyện phiếm, nhưng người phụ nữ lại nhìn Kiều Hân Hân từ trên xuống dưới, tuy chỉ thấy được một bên sườn mặt, nhưng khi nhìn tới quần áo của cô... Người phụ nữ nhếch miệng một cái, không có tính uy hiếp nha.

Trong lòng một số người, toàn bộ những sinh vật giống cái ở xung quanh đều là tình địch tiềm ẩn!

Nếu cô ta không có chút uy hiếp nào đối với mình, không bằng thể hiện sự hấp dẫn của mình ngay trước mặt Trần Húc đi!

Nghĩ vậy, cô ta chủ động đi tới: “Này, cô cũng là người mới của đợt huấn luyện lần này à?”

Kiều Hân Hân ngẩng đầu lên nhìn cô ta, gật đầu một cái.

“Đúng vậy.”

“Tôi là Hồ Tiểu Văn, cô tên là gì?”

“Kiều Hân Hân.”

Trần Húc vốn đang nghịch di động, sau khi nghe thấy cái tên này, bỗng dừng ngẩng đầu lên: “Kiều Hân Hân?”

Thấy có người gọi mình, Kiều Hân Hân liền nhìn sang, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt của đối phương.

Hồ Tiểu Văn nhìn Kiều Hân Hân, lại nhìn Trần Húc, nghi ngờ nói: “Hai người quen nhau à?”

“Không quen.” Kiều Hân Hân đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Trần Húc lập tức sai hai bước lớn tới trước mặt cô, ngăn trở đường đi của cô.

“Cậu không nhớ mình sao? Mình là Trần Húc đây!”

Trần Húc...

Sao cô có thể không biết được?

Kiều Hân Hân dần dần nắm chặt tay lại, cô lạnh lùng nhìn anh ta một cái, hướng về phía thang máy mà đi.

Nữ tiếp tân há to miệng, hô: “Biên tập viên Luru Niên vừa họp xong, anh ấy sẽ tới ngay bây giờ.”

Kiều Hân Hân giống như không nghe thấy, cô trực tiếp vào thang máy rồi khỏi nơi này.

Trần Húc nhìn con số màu đỏ đang không ngừng chuyển động, trợn mắt há mồm.

“Đây là chuyện gì thế?” Hồ Tiểu Văn đi tới bên cạnh Trần Húc, cô ta hiếu kỳ hỏi: “Anh thực sự quen cô gái kỳ quái đó à?”

“Đương nhiên rồi, chúng tôi là bạn học cùng trung học mà. Nhìn thái độ của cô ấy là biết... Đã nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn còn ghi hận tôi sao?”

“Trung học? Ngay cả tên của bạn ngồi cùng bàn hồi trung học là gì, tôi cũng quên mất rồi, trí nhớ của anh thật tốt.”

“Ôi, khi ấy tôi còn nhỏ tuổi, có mối tình đầu, đã từng thích một cô gái.”

Hồ Tiểu Văn sững sốt một chút, cô cười ha ha nói: “Chính là cô gái vừa rồi sao?”

“Không phải.” Về mặt Trần Húc nhìn qua rất ảo não, anh ta nhỏ giọng lầm bầm: “Nếu tôi thích cô ấy thì tốt rồi, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện phiền lòng như vậy.”

“Đến đủ cả rồi sao?” Vừa họp xong, biên tập viên Luru Niên liền đi về phía họ, cuộc họp lần này tốn gần 2 tiếng đồng hồ.

Nữ tiếp tân gạt đầu, lại nói khẽ: “Một người đi mất rồi ạ.”

Luru Niên hơi hơi nhíu mày: “Một người đi mất?”

“Đúng vậy, cô ấy vốn đang ngồi trên sofa, đột nhiên liền đi, tôi gọi không được. Hình như tên là... Kiều Hân Hân thì phải?” Cô dừng lại một chút, bổ sung nói: “Cho dù có việc gấp, tốt xấu gì cũng nên nói một tiếng. Có được cơ hội huấn luyện cũng chẳng dễ dàng gì, việc này sẽ trực tiếp quyết định người nào được phân tới tổ truyện tranh, cô gái này đúng là tùy hứng.”

Người đàn ông đẩy đẩy gọng kính, giận dữ nói: “Không có biện pháp, ai bảo phía trên cô ta có người.”

“Là ai vậy ạ?”

“Suyt.”

Luru Niên không muốn tiếp tục trò chuyện về đề tài này nữa, liền nói thẳng: “Đưa bảng biểu cho tôi, giờ tôi muốn dẫn người mới tới phòng họp.”

Kiều Hân Hân mang khuôn mặt không biểu cảm đi trên đường, tay chân lạnh lẽo.

Giữa tiết trời cực kỳ nóng nực, cô lại cảm thấy từng cơn ớn lạnh, cả người giống như đang ở trong hầm băng.

Khu bình luận đã sớm bùng nổ.

Mọi người đều nhìn ra Kiều Hân Hân quen biết Trần Húc, mà Kiều Hân Hân đối với anh ta rất lạnh lùng, thậm chí có thể nói là tràn đầy thái độ thù địch.

Tuy rằng khi cô ra khỏi nhà đều không thích nói chuyện, nhưng cũng sẽ không phải là loại thái độ này. Thậm chí ngay cả việc huấn luyện cô cũng mặc kệ, giống như chỉ cần ở cùng người đàn ông tên Trần Húc kia thêm một giây đồng hồ, chính là muốn mạng của cô.

[Chủ kênh Tiểu Kiều làm sao vậy? Người đàn ông tên Trần Húc kia là ai thế, bạn trai cũ của chị à?]

[Phụt, bạn trai cũ từ đâu ra mà nhiều thế, tôi thấy gọi là kẻ thù còn tạm được.]

[← Không thể đồng ý hơn được nữa, tôi cũng nghĩ bọn họ là kẻ thù nha.]

[Các cậu không thấy Hân của tôi mặt mũi lạnh lùng, hoàn toàn không để ý tới người sao QAQ]

[Nhất định là có chuyện bí mật gì đó, lần đầu tiên thấy chủ kênh nghiêm túc như vậy. Nhóm đại gia đâu rồi, mau mau thưởng cho chủ kênh, để cô ấy vui vẻ một chút!]

[Thụ thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Ô Ô Ô thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Con Thỏ Nhỏ thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Huyết Hoa Rực Rỡ cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Ngựa Bay Trên Trời thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

...

Trong khoảng thời gian ngắn, màn hình của phòng phát sóng trực tiếp tràn ngập thông báo khen thưởng. Kỳ thực những người này cũng không phải có tiền mà không có chỗ tiêu, nhưng... Dù sao đây cũng là ngày phát sóng trực tiếp cuối cùng.

Điểm nhân khí vẫn dừng ở con số 90, không thay đổi, đợi tới 12 giờ sáng, phòng phát sóng trực tiếp này sẽ vĩnh viễn bị tiêu trừ.

Khi chia tay sẽ luôn có cảm giác buồn bã, tâm tình của Kiều Hân Hân rõ ràng đang không tốt, mọi người cũng muốn vì cô làm chút gì đó trong khả năng.

Ít nhất ở giây phút cuối cùng, vẫn mong được nhìn thấy nụ cười của cô.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Kỵ sĩ hộ vệ ra đời

Sau khi về đến nhà, Kiều Hân Hân trực tiếp mở máy tính lên, hôm nay cô còn phải viết 6000 chữ, công việc sẽ kết thúc vào 3 giờ chiều cuối tuần. Chỉ cần kiên trì thêm đúng hai ngày nữa, cô sẽ kiếm được 400 tệ tiền nhuận bút đầu tiên, ít nhất có thể giải quyết đồ ăn trong nửa tháng.

Trước khi làm việc, cô thấy khán giả sốt ruột hỏi thăm một cách ân cần trong phòng phát sóng trực tiếp, cảm thấy ảm áp ở trong lòng.

“Tôi không sao, chỉ là hiện tại cần làm việc, nên...”

Tầm mắt của cô không khỏi bay tới số lượng lưu trữ, vẫn là 30 người như cũ.

Thật kỳ quái, mấy ngày nay không có thêm một lần lưu trữ nào, hơn nữa, số người xem trực tuyến từ hai ngày trước đều chỉ là một con số, thậm chí nhiều khi chỉ có một mình Kaka.

Nhưng hôm nay lại có tới 30 người xem trực tuyến.

Ký một tờ hợp đồng "Chương trình truyền hình trực tiếp tử vong", tăng thêm 30 điểm nhân khí, nhưng vẫn không có cách nào để trở thành nhân viên chính thức.

Có lẽ từ đầu tới cuối vận may của cô quá kém, rõ ràng bản thân đã tham gia một chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế, kết quả là lại dễ bị loại dễ dàng như vậy.

[Tôi rất thích đáng về chăm chỉ làm việc của chủ kênh 0-0.]

[Đúng vậy, cô ấy không bao giờ để tới phút cuối như tôi...]

[Hân Hân cố lên~]

Trong số những người xem trực tuyến, có rất nhiều người vì hai chữ "Trái đất" mà đến, có người lại chỉ đơn giản là thích phong cách của Kiều Hân Hân.

Rất nhiều chương trình phát sóng trực tiếp sinh hoạt có tính chất phóng đại, kịch tính, giải trí, mới đầu xem đều thấy rất thú vị, rất sáng khoái, nhưng nhìn lâu lại khó tránh khỏi cảm giác vô vị. Thậm chí giữa những chủ kênh với nhau là đủ các loại bất chúc, đập khuôn, xem tới xem lui đều là nghìn bài một điệu.

Nhưng Kiều Hân Hân lại không giống như vậy.

Cuộc sống của cô trôi qua đơn giản, phong phú, nhàn nhã, lại thêm nguyên nhân về tính cách, khi ra ngoài làm chuyện gì cũng chậm rì rì, giống như một con rùa nhỏ.

Nhịp điệu sinh hoạt chóng vánh, cách thức giải trí oanh tạc xem rất một mỗi, thỉnh thoảng nhìn ngắm một thế giới mới nhỏ nhắn, trong lành như vậy, tâm tình sẽ chậm lại, tựa như khi nhắm mắt, có thể nghe thấy tiếng dương cầm khe khẽ bên tai.

Đây cũng là lý do vì sao toàn bộ người lưu trữ đều tới, bởi mọi người biết tất cả những chủ kênh mới sinh đều có kỳ thực tập một tuần, bọn họ muốn xem Kiều Hân Hân có thể thông qua hay không.

[Sao lượng lưu trữ không tăng chút nào thế?]

Có người cách vài ngày mới tới một lần, nên không biết việc Hoa Cúc Tàn đến gây chuyện.

Ô Ô Ô giải thích nói:

[Có một tên bệnh thần kinh, Hân của tôi xinh đẹp quá nên bị nhắm vào QAQ]

[← Nghĩa là thế nào?]

[Tôi biết ngay mà, chủ kênh đáng yêu, cố gắng như vậy, số người trong phòng sao có thể đậm chân tại chỗ trong mấy ngày liền! Hóa ra là có nguyên nhân!]

Mọi người đều đang bàn tán về chuyện này, hiện tại rất nhiều người biết nguyên lai là có người giờ trò.

[Tên kia đã sớm nổi danh thói tha ở kênh trò chơi (' ▽ ') ー ー ー.]

[Đúng là một kẻ khôn nạn! Chủ kênh người trái đất đã hiếm nhất thì có, thật vất vả mới kiếm được một người! Hu hu, mọi người có cách nào để lưu lại cô ấy không?]

[(' ▽ ') ー Chế độ nhân khí của TV Thái Dương cực kỳ chặt chẽ, bình thường chỉ có lưu trữ cùng tước vị mới có thể tăng nhân khí, tôi là người nghèo, lực bất tòng tâm.]

Nhân khí của chủ kênh thuộc TV Thái Dương, là chỉ tiêu quan trọng trong bảng danh sách trên trang chủ, nghiêm cấm việc bôi xóa điểm.

Một lần lưu trữ sẽ tăng thêm 2 điểm nhân khí cho chủ kênh, do chế độ tên thật trong trang mạng, mỗi người bất luận mở bao nhiêu tài khoản phụ, nếu đều sử dụng chung một chứng minh thư, lượt lưu trữ cũng chỉ được tính là một. Bằng không, 100 điểm nhân khí để kiếm đến thế, làm sao có thể có nhiều chủ kênh mới sinh bị loại như vậy.

Đã không có biện pháp thay đổi lượng lưu trữ, vậy thì chỉ còn lại tước vị.

Tước vị được chuẩn bị cho fan cuồng, cần tốn một lượng lớn đậu ánh sáng để mua, mỗi tháng đều đặt lại một lần.

Vậy nên nếu muốn liên tục có tên ở trên bảng, tháng nào cũng phải mua tước vị, đây là quy tắc đặc biệt mà TV Thái Dương đặt ra để kích thích nhu cầu tiêu dùng của người hâm mộ.

Tước vị chia làm thật nhiều cấp bậc, càng cao càng quý, cao nhất chính là cấp quốc vương, trị giá 15 vạn hạt đậu ánh sáng. Trong toàn ngành phát sóng trực tiếp, khen thưởng chỉ là món quà dành cho chủ kênh, tước vị mới là nguồn gốc giúp chủ kênh kiếm tiền một cách nhanh nhất, ổn định nhất.

Mà đậu ánh sáng có tỉ lệ tương đương với đồng tiền chung của hệ ngân hà, khán giả của phòng phát sóng trực tiếp đều là người phổ thông, bình thường lúc không có chuyện gì, khen thưởng 10 hạt đậu ánh sáng rất dễ dàng, nhưng nếu muốn lập tức đào ra mấy ngàn hạt, tiền là vật họ cực khó kiếm được, ai lại cam lòng tiêu hoang như vậy?

Chủ yếu là, Kiều Hân Hân mới phát sóng trực tiếp một tuần, chưa có fan trung thành nào.

[QAQ Tiền lương tháng này của tôi còn chưa được phát, hôm qua vừa mua tước vị kỳ sĩ cho Ly Ly mất rồi... Thực xin lỗi, Hân Hân...]

Ô Ô Ô là fan trung thành của Ly Ly, cậu đã theo dõi chủ kênh này hơn mấy tháng, cuối cùng mới hạ quyết tâm trở thành kỳ sĩ hộ vệ của Ly Ly.

Tuy rằng cậu cũng rất luyến tiếc Kiều Hân Hân, nhưng.. Ly Ly đang tham gia thi đấu! Đang leo lên bảng! Thân là một fan trung thành, cậu nhất định phải tăng nhân khí giúp cô ấy a a a! Cho dù phải uống nước dinh dưỡng khó ưa nhất cũng phải để Ly Ly qua cửa thuận lợi!!

Nhưng trong lòng vẫn sẽ cảm thấy khó chịu, nếu có thể ứng trước tiền lương tháng này thì tốt rồi...

[Ha ha ha ha, chỉ còn 10 tiếng đồng hồ nữa là tới 12 giờ! Lão tử sẽ ngồi đợi phòng phát sóng trực tiếp này bị xóa bỏ! À chủ kênh cay nghiệt kia ngoài việc nghịch máy tính ra thì còn có thể làm cái gì hả?]

ID Hoa Cúc Tàn lại xuất hiện một lần nữa.

Mọi người vốn nghen một bụng tức, hiện tại gã tới đây quấy rối, màn hình của phòng phát sóng trực tiếp liền bị bình luận oanh tạc.

[Nào tào **** đồ ngu xuẩn *** hả ****.]

Những bình luận quá khó nghe sẽ bị hệ thống tự động che lại, màn hình lặng yên trong giây lát, sau đó, bình luận liên tục tiếp lần lượt toàn bộ hình ảnh trong phòng.

[Thật đúng là đủ ghê tởm! Tôi muốn tố cáo gã kia!]

[Tên đầu sỏ gây ô nhiễm môi trường, mau cút ra khỏi phòng của Kiều Kiều!]

Hoa Cúc Tàn khơi dậy sự phẫn nộ của quần chúng, chính hắn còn vui không tả xiết, đúng như gã dự đoán, số lượng lưu trữ cái phòng này vẫn không thay đổi chút nào -- Song khiến cho gã giật mình là, điểm nhân khí tự nhiên lên tới 90!

Hiện tại, vẫn chưa ai biết sau này Kiều Hân Hân sẽ thực hiện "Truyền hình trực tiếp tử vong".

Gã cảm thấy giờ phút này, nhất định có thể chứng kiến bộ dạng tức đến giờ chân của chủ kênh, thậm chí có chút chủ kênh mới sinh còn cách một cái màn hình chửi nhau với gã.

Tiếc là... Phải để cho gã thất vọng rồi.

Toàn bộ tâm tư của Kiều Hân Hân hiện đều đang đặt trên công việc của cô, hơn nữa hôm nay vừa gặp lại bạn cũ, tâm tình của cô cực kỳ sa sút.

Thậm chí, ngay cả phòng phát sóng trực tiếp cũng không khiến cô bận tâm.

Cô đang không ngừng gõ chữ, gõ chữ... Mười ngón tay lướt trên bàn phím cực nhanh, trong phòng, chỉ có thể nghe được tiếng bàn phím lách cách.

Hoa Cúc Tàn nhìn chăm chăm thật lâu, Kiều Hân Hân hoàn toàn đang sống ở trong thế giới của mình, hình ảnh mà gã mong đợi cũng không được trình diễn.

Cái loại cảm giác này... Tựa như sự khó chịu khi nuốt phải ruồi bọ.

Gã không cam lòng, trào phúng nói:

[Chủ kênh cay nghiệt cũng trực tiếp buông tha rồi sao! Cũng đúng, những người tới từ trái đất thì có thể có bao nhiêu nghị lực chứ?]

Trong lời nói của gã, có sự ghét bỏ dành cho trái đất mà gã không thêm che giấu.

Hệ ngân hà có rất nhiều hành tinh, bản chất của mọi người đều đã được cải thiện không ít, đầu năm nay ai còn chơi trò phân biệt đối xử nữa chứ?

Đa số mọi người đều ôm lòng hiếu kỳ cùng thái độ thân thiện đối với trái đất, chỉ có một số nhóm người tự cao tự đại, nói năng lỗ mồm.

Cuộc chiến mắng chửi giằng co gần 20 phút, sau hệ thống lại cấm nói chuyện 16 cái ID, trong đó bao gồm Hoa Cúc Tàn.

Gã lại mở mấy ID phụ "Hoa Hòe Tàn", "Hoa Sen Tàn", chỉ cần mở miệng nhục mạ liền không tránh khỏi việc bị cấm. Cuối cùng, gã đã có kinh nghiệm, mở ID "Hoa Hướng Dương Tàn", dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng nói:

[Lão tử liền chậm rãi chờ ở đây nha.]

[Dù sao cũng sắp 5 giờ rồi, phòng chừng cô ta cũng không thể tiếp tục phát sóng trực tiếp được nữa.]

14 khán giả còn dư lại đều sẽ không chửi bậy ầm ĩ, mọi người quyết định không để ý tới gã nữa, đây chính là loại người càng được quan tâm, càng thêm hăng hái!

3 giờ chiều, Kiều Hân Hân cuối cùng cũng hoàn thành công việc viết bản thảo hôm nay, cô tựa lưng vào ghế, dùng tay mát xa mắt.

Hoa Hướng Dương Tàn tiếp tục ngồi chằm chọc.

[Cô bị cảm điển phải không, không biết nói chuyện cùng khán giả à?]

[Có tí đạo đức nghề nghiệp nào không vậy, cô làm chương trình phát sóng trực tiếp như vậy sao?]

[Này, Kiều Hân Hân, lão tử đang nói cô đấy.]

Mát xa mắt xong, Kiều Hân Hân đứng dậy đi lấy nước, cô ngẩng đầu quét mắt qua màn hình, liền thấy ID Hoa Hường Dương Tàn này.

Từ trước tới nay trí nhớ của cô đều rất tốt, cùng một kiểu ID, cùng một cách ăn nói, đây không phải là gã anti-fan chẳng biết từ đâu chạy tới lần trước sao?

Sau này cô cũng không để ý, mấy ngày này chẳng thấy bóng dáng gã đâu, không nghĩ tới gã vẫn còn thương nhớ chính mình.

“Phiền.” Kiều Hân Hân chỉ nói một chữ này.

Cô lập tức để ly xuống, kéo khối vuông màu xanh tới trước mặt, giữ ID Hoa Hường Dương Tàn. Khi cô làm như vậy, ống kính vẫn luôn bám theo tay của cô, mọi người có thể tận mắt nhìn thấy cô không chút do dự kéo người này vào danh sách đen vĩnh viễn.

[Hệ thống thông báo: Hoa Hường Dương Tàn đã bị chủ kênh cấm nói chuyện vĩnh viễn.]

[6666666666]

[Anti-fan chết đi, có giỏi thì tiếp tục lên đây, tới bao nhiêu lần Hân của tao liền mặc kệ bấy nhiêu lần!]

[Chỉ biết bắt nạt ma mới, có bản lĩnh thì tới phòng của chủ kênh ba sao mà thể hiện, một người một ngum nước bọt cũng có thể dìm chết mày!]

Trước máy vi tính, Hoa Hường Dương Tàn tròn mắt há mồm.

Gã... Gã cứ như vậy mà vào danh sách đen sao?! Con ả chủ kênh người trái đất này bình thường ngờ ngác, không hỏi cũng chẳng quản tới phòng phát sóng trực tiếp, không ngờ lúc kéo người vào danh sách đen lại nhanh như vậy!

Không được!

Gã còn có chút lời chưa chửi đâu! Không nói ra cũng quá nén giận, quá oan uổng!

Gã lập tức mở một ID phụ khác, tiếp tục chạy tới, dù sao chỉ còn 1 tiếng nữa là tới 5 giờ, coi như mỗi ID phụ đều bị cấm nói chuyện vĩnh viễn, gã cũng phải văng thêm vài câu.

Hoa Lửa Tàn chính thức online.

Gã hít sâu một hơi, lạch cạch gõ một dòng lớn chữ, ấn vào nút gửi đi.

[Chủ kênh ngu xuẩn, có thể cấm người thì rất giỏi à? Để tao xem mày còn có thể làm cái trò cấm nói chuyện này được bao lâu! Mau rút ra khỏi hệ ngân hà, rút ra khỏi TV Thái Dương, rút trở về hành tinh nhỏ của mày đi!]

[Cô ấy có thể cấm mày cả đời, tin không?]

[Ha ha ha ha, đũa fan cặn bã như mày vẫn còn bảo vệ cô ta đến tận bây giờ à? Phòng phát sóng trực tiếp của cô ta nhất định sẽ bị loại bỏ vào 12 giờ đêm nay! Để tao xem cô ta cấm tao cả đời kiểu gì!]

Đình!

Kiều Hân Hân nghe được âm thanh thông báo của hệ thống, cô nhìn về phía bên trên phần thông tin cá nhân của phòng phát sóng trực tiếp, có một tin nhắn nhỏ đang không ngừng nhấp nháy.

Cùng lúc đó, trên màn hình của phòng phát sóng trực tiếp cùng khu bình luận lướt qua một dòng chữ màu đỏ cực kỳ nổi bật.

[Chúc mừng Kaka đã trở thành vị kỵ sĩ hộ vệ đầu tiên của phòng phát sóng trực tiếp!]

Những chữ viết về tước vị còn có loại hiệu ứng pháo hoa nổ rộ đặc biệt, rực rỡ sáng lạn, cực kỳ đẹp mắt.

Phòng phát sóng trực tiếp lặng ngắt như tờ.

Kiều Hân Hân lại chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cái gì gọi là kỵ sĩ hộ vệ?

“...”

Hoa Lửa Tàn không biết phải nói gì nữa rồi, gã vốn cho rằng Kiều Hân Hân sẽ phải cuốn xéo trong đêm nay, kết quả là...

Kỵ sĩ hộ vệ là tước vị sơ cấp của fan tại phòng phát sóng trực tiếp, một tháng tiêu tốn 3999 hạt đậu ánh sáng.

Loại chủ kênh mới sinh như Kiều Hân Hân, dưới tình huống không có fan trung thành, làm sao có thể có người nguyện ý tiêu số tiền này?

Phải biết rằng, chủ kênh trên TV Thái Dương nhiều như mây! Muốn dạng gì có dạng nấy, tiền ở kỷ nguyên mới cũng rất quý giá, có số tiền này, đi ăn một bữa com no đủ không tốt hơn sao! Nếu không phải là fan trung thành, ai sẽ bỏ tiền mua tước vị để tăng nhân khí cho chủ bá hà ả ả ả!

Gã đã bắt nạt qua vô số chủ kênh mới sinh, đây vẫn là lần đầu tiên bị đánh vào mặt như vậy.

[Con mẹ nó.]

Cuối cùng, gã cũng chỉ có thể nói ra hai chữ này.

Tối lúc này, mọi người ở trong phòng mới phản ứng lại, Kaka trực tiếp bỏ tiền mua chức kỵ sĩ hộ vệ một tháng! Mà kỵ sĩ vừa khéo tăng 10 điểm nhân khí!

Hiện tại, điểm nhân khí của Kiều Hân Hân lập tức biến thành 100.

[Ha ha ha ha ha ha.]

[Chúc mừng chủ kênh thuận lợi vượt qua kỳ thực tập!!! Cảm ơn Ka đại gia đã khẳng khái tiêu tiền!!!]

[Kaka là ai thế? Choáng quá đi mất thôi!]

[← Cậu ta là fan cuồng đích thực của chủ kênh, mỗi ngày đều ở đây.]

[QAQ Tôi biết là cậu sẽ không thể không cần Hân Hân mà, Kaka, không đúng! Ka đại gia! Cậu đào từ đâu ra nhiều tiền thế?]

Kaka chậm rì rì gõ một hàng chữ màu xanh da trời, đây là màu chữ mà chỉ tước vị kỵ sĩ mới có.

[Cướp được.]

[...]

[Có thể hỏi Ka đại gia năm nay bao nhiêu tuổi không?]

[Đúng vậy, cực kỳ tò mò! Tôi cảm thấy cậu ta cũng không lớn tuổi lắm đâu!]

[Tôi không nói cho mấy người biết nha ==]

[...]

Tin nhắn nhỏ ở góc trên cùng bên phải lại bắt đầu nhấp nháy không ngừng, Kiều Hân Hân ấn vào, phát hiện còn hai tin nhắn mình vẫn chưa đọc.

Cô mở tin nhắn ra, nội dung ở trong giống hệt dòng chữ vừa rồi, đây là tin nhắn được đặc biệt gửi riêng cho chủ kênh phòng khi chủ kênh quá bận bịu mà bỏ qua phản bình luận.

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng chủ kênh Tiểu Kiều đã thu được một vị kỵ sĩ hộ vệ! ID Kaka.]

[Hệ thống thông báo: Chúc mừng điểm nhân khí của chủ kênh Tiểu Kiều đã lên tới 100, thuận lợi thông qua kỳ thực tập!]

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình:

Sau này, vào đúng 9:30 tối sẽ có chương mới ^_^

Quyển sách này vẫn còn là mầm cây non cần cộng đồng tưới nước, cảm ơn mỗi vị khán giả đã lưu trữ, bình luận, chấm điểm thiên thần nhỏ, yêu mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chúng ta chính là như vậy

Kỵ sĩ hộ vệ...

Kiều Hân Hân nhìn hai tin nhắn ngắn gọn này, khóe miệng hơi cong lên, cô đã trở thành nhân viên chính thức rồi sao?

Bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp ùn ùn kéo đến, tuy rằng số người không nhiều lắm, nhưng mọi người rõ ràng đều rất hưng phấn.

Mà sau khi Kaka thắng cấp tước vị, chữ của hắn liền biến thành màu xanh da trời, trực tiếp thể hiện sự phân chia với những người khác, điều này khiến Kiều Hân Hân liếc một cái liền có thể nhìn thấy bình luận của hắn.

Khán giả đang đùa giỡn Kaka, có người hỏi tuổi, có người hỏi địa chỉ, còn có đủ các loại vấn đề khác, nhưng cái gì Kaka cũng không trả lời.

Hiện tại, đối với mọi người mà nói tên này chính là một sự mê hoặc.

Hoa Lửa Tàn lặng lẽ chạy lấy người, gã biết nếu bây giờ mình nói nhiều thêm một câu cũng sẽ bị chủ kênh trực tiếp kéo vào danh sách đen. Trời ạ, thật không nghĩ rằng cô ta có thể trở thành nhân viên chính thức, quá đáng giận!

Sau khi chủ kênh trở thành nhân viên chính thức, nền tảng liền ổn định, bất kể điểm nhân khí về sau có tăng hay không, phòng phát sóng trực tiếp vẫn sẽ luôn tồn tại. Trừ khi Kiều Hân Hân làm chuyện gì khiến TV Thái Dương hoặc liên minh vũ trụ không thể tha thứ.

Nhưng nếu thật sự có việc đó, sẽ không chỉ đơn giản niêm phong phòng phát sóng trực tiếp như vậy.

"Thế nào rồi, cô ta cắt chưa?"

"Cắt cái gì, ở thời điểm quan trọng có người mua tước vị, giúp cô ta lưu lại rồi!"

"Đã vậy thì không còn cách nào đâu, tôi chỉ quản lý kỳ thực tập của chủ kênh mới sinh thôi, sau khi bọn họ trở thành nhân viên chính thức liền không liên quan gì tới tôi nữa."

"Tôi biết rồi."

"Cậu cũng đừng tiếp tục làm vậy!"

"Ồi chào."

Trong kỳ thực tập, Kiều Hân Hân bị làm khó, bởi vì kỳ thực tập là do một vị quản lý riêng biệt phụ trách, không bị ghi vào hồ sơ. Nhưng sau này khi cô thăng cấp, sẽ chính thức gia nhập hậu trường của TV Thái Dương, được giao cho người quản lý nghệ sĩ chuyên biệt.

Tới lúc đó, nếu cô bị đối đãi bất công, có thể trực tiếp khiếu nại với bộ phận cấp cao.

Vậy nên mới nói, bóp hông phải chọn quả mềm, cho dù người này không thích cô, không muốn cô lưu lại, người ở sau lưng gã cũng không thể làm gì cô. Nhiều nhất là khi không có chuyện gì làm, gã chỉ có thể mở tài khoản phụ chạy tới mắng hai câu mà thôi.

Dù sao thì cũng phải giữ vững đạo đức nghề nghiệp của một anti-fan tới cùng!

Kiều Hân Hân ngồi trên ghế trò chuyện cùng khán giả đôi câu, rất nhanh liền tới 5 giờ chiều, trong phòng chỉ còn lại 10 khán giả.

Lần này, Ô Ô Ô không nói gì về việc rời phòng, bởi hôm nay là ngày Lỵ Lỵ nghỉ ngơi nha!

Cô cùng mọi người chào hỏi, nói hẹn gặp lại vào ngày mai, liền tắt phòng phát sóng trực tiếp.

Quản gia như thường lệ hỏi cô về thời gian phát sóng ngày mai, vẫn là từ 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều như cũ.

Tựa lưng vào ghế, cô nhìn trần nhà ngẩn người.

Đã viết tiểu thuyết lâu như vậy, suy nghĩ của cô có chút mơ hồ. Hôm nay vẫn chưa vẽ bản thiết kế nhân vật... Hay là nghỉ ngơi một chút đi, hiện tại trong lòng cô vừa buồn vừa hoảng, phỏng chừng vẽ gì cũng sẽ không cảm thấy vừa lòng.

Tách tách tách.

Ảnh đại diện của biên tập viên Lưu Niên nảy lên.

Sau khi cô mở ra, liền nhìn thấy một câu thăm hỏi sức khỏe rất khách khí --- "Kiều Kiều, hôm nay cô không tham gia huấn luyện là vì thân thể không thoải mái à?"

Suy nghĩ một chút, cô trả lời:

"Đúng vậy, tôi vừa từ bệnh viện trở về, thật ngại quá."

"Không sao, chủ biên để tôi đem tài liệu tổng kết của lần huấn luyện người mới này cho cô, cô ở nhà xem kỹ một chút, nếu không có vấn đề gì thì bắt đầu từ thứ hai tuần tới, chúng tôi liền chính thức bố trí công việc, được chứ?"

Biên tập viên Luru Niên gửi cho cô một phần tài liệu, sau khi Kiều Hân Hân nhận được liền gửi một biểu tượng "Ok".

Cô mở văn bản ra, bên trong ghi lại kỹ càng nội dung mọi người thảo luận hôm nay, có giới thiệu cơ bản về tạp chí cùng nhu cầu tranh vẽ, còn có hợp đồng với họa sĩ vẽ tay, đương nhiên còn có thông tin về tiền nhuận bút.

"Biên tập viên, tôi xem xong rồi, xin hỏi tôi sẽ vẽ chính cho tạp chí nào?"

"Là Thanh Sắc Hà Quang."

Không ngoài dự đoán, Kiều Hân Hân được bố trí tới tờ tạp chí có lượng tiêu thụ tốt nhất, tiền nhuận bút cao nhất, cạnh tranh tàn khốc nhất, trong lòng cô dĩ nhiên vui vẻ, bởi vì tạp chí này yêu cầu cao, những vị họa sĩ khác đều có rất nhiều năm kinh nghiệm vẽ tranh.

Ở hoàn cảnh như vậy, cô nhất định sẽ nhanh chóng tiến bộ!

"Được, thực sự cảm ơn anh rất nhiều!"

"Không cần khách sáo, thứ hai tuần sau tôi sẽ tới tìm cô."

"(biểu tượng đáng yêu)."

"(biểu tượng mỉm cười)."

Kiều Hân Hân còn nghĩ tới một chuyện, hôm nay cô đụng phải Trần Húc ở trước quán tiếp tân, anh ta cùng cô gái kia hình như cũng tới tham gia buổi huấn luyện dành cho người mới. Hay nói cách khác, Trần Húc cùng vào chung một công ty với cô sao?

"..."

Thực tốt, may mà nghề của cô hoàn toàn tự do, không cần tới công ty quẹt thẻ mỗi ngày, hiện tại Kiều Hân Hân cảm thấy thật may mắn khi mình lựa chọn con đường này.

Về phần Trần Húc... Đã gần 9 năm không gặp anh ta, hy vọng sau này cũng sẽ không gặp lại.

Ban đêm, cô lại mất ngủ.

Kiều Hân Hân trần trọc trở mình, ngủ không nổi, cô nhìn căn phòng đen tối, con chuột của máy vi tính hơi loang loáng.

Cô nghĩ tới rất nhiều chuyện ngày xưa, mở di động lên, hiện đang là 1 giờ 29 phút rạng sáng.

Không biết vì sao, cô chẳng hề thấy buồn ngủ.

Kiều Hân Hân khởi động TV Thái Dương.

Thời điểm cô online, phòng phát sóng trực tiếp không có lấy một bóng người.

Hiện đang là thời gian nghỉ ngơi, màn hình của phòng là một mảnh đen kịt.

Cô liền yên lặng nhìn khu bình luận, bởi chỉ cần nhìn sự xuất hiện của sản phẩm thần kỳ này, tâm tình của cô sẽ trở nên tốt hơn.

Ở thế giới hiện thực sẽ luôn gặp phải những chuyện phiền lòng như vậy, mà cô, lại luôn có thói quen trốn tránh.

Như vậy thực sự tốt sao?

Cô không biết.

Cũng không ai có thể nói cho cô biết.

Bỗng nhiên, người xem trực tuyến biến thành 1.

[Còn chưa ngủ à?]

Bình luận màu xanh lướt qua màn hình đen nhánh, Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, cô mở bàn phím ả ra, bắt đầu gõ chữ ở khu bình luận.

[Không ngủ được.]

Theo quy định, thời gian phát sóng trực tiếp mỗi ngày của chủ kênh là 8 tiếng, nếu chủ kênh muốn phát sóng vượt thời gian cũng không có vấn đề gì. Chỉ là hiện tại Kiều Hân Hân đang ở trên giường, quán gia tự động quyết định đây là thời gian nghỉ ngơi, vậy nên cho dù cô "không cần thận" mở ra phòng phát sóng trực tiếp, cũng sẽ không có hình ảnh hiện ra.

Đây là xuất phát từ việc bảo vệ sự riêng tư của cô.

Thiết lập này vẫn rất nhân tính hóa nha.

Vào ban ngày, mọi cử động của Kiều Hân Hân đều sẽ bị nắm bắt, mà hiện tại đang là buổi tối, cô nhìn màn hình phát sóng trực tiếp đen nhánh, không hiểu sao cảm thấy thật an tâm

Cô cũng không nói chuyện, mà chỉ như một vị khán giả, dùng tài khoản của chính mình lên tiếng ở khu bình luận.

Mà những lời cô gửi đi tuy xuất hiện ở khu bình luận, nhưng sẽ không bay qua màn hình(*).

[Làm sao vậy?]

Kaka hỏi.

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, cô đánh ra một hàng chữ ---

[Ban ngày gặp một người, khiến cho tôi nhớ tới chút chuyện, có lẽ vì thế mới không ngủ được. Anh thì sao? Đã trễ như vậy rồi sao còn ở đây?]

[Ngày nào tôi cũng mất ngủ.]

[Mỗi ngày sao?]

[Ừ, không ngủ được, ngày nào cũng không ngủ nổi.]

Kaka vẫn luôn mất ngủ, ID của hân liên tục treo ở trên TV Thái Dương, vậy nên khi Kiều Hân Hân vừa online, hệ thống liền đặc biệt nhắc nhở hân.

Hân không chút suy nghĩ liền ấn vào.

[Thân thể của anh đã đỡ hơn chút nào chưa?] Kiều Hân Hân quan tâm hỏi.

[== Đại khái là sắp tàn phế rồi.]

[...]

[0 0 Ừ.]

[Á, hôm nay... Cảm ơn anh.]

Kiều Hân Hân sợ cuộc nói chuyện sẽ trở nên nhạt nhẽo, cô nhanh chóng dời đề tài. Trước đó cô đã hỏi quản gia về việc tước vị, mới biết Kaka phải bỏ ra một lượng lớn đầu ánh sáng mới mua được thứ này.

[^_^ Không có gì, ban ngày tôi bận việc, suýt chút nữa chạy về không kịp.]

[O(∩_∩)O].

Kiều Hân Hân gửi đi một khuôn mặt cười, bất kể thế nào, nhờ sự giúp đỡ của Kaka cô mới có thể lưu lại, nếu không hiện tại phòng phát sóng trực tiếp đã biến mất, những gì cô đã trải qua sẽ hoàn toàn như một giấc mơ. Phóng chừng một khoảng thời gian sau, chính cô cũng sẽ cảm thấy mọi thứ đều do mình tưởng tượng ra.

Phòng phát sóng trực tiếp rất yên tĩnh, chỉ có hai người bọn họ.

[Anh có cảm thấy... Tôi rất kỳ quái hay không?]

[Tức là sao?]

[Tôi lúc nào cũng ngây ngốc một mình trong nhà, ít khi ra ngoài, cũng không có bạn bè gì.]

[Hình như là vậy.]

Kaka là khán giả đầu tiên của Kiều Hân Hân, cũng là khán giả xem chương trình phát sóng trực tiếp của cô lâu nhất. Ngày thường của Kiều Hân Hân rất đơn giản, cho dù thỉnh thoảng có ra ngoài, cũng chưa bao giờ cùng thứ gọi là "bạn bè" ở chung một chỗ.

Kaka cẩn thận suy nghĩ một chút, cô hình như hoàn toàn không có người bạn nào.

[Tôi đã ngây ngô một mình quá lâu, cũng quên mất cảm giác ở cạnh bạn bè là gì.]

Kiều Hân Hân ngồi ở trên giường, cô ôm hai đầu gối, phiên muộn nhìn màn hình.

Kaka lại gửi tới một đồng ký hiệu cười.

[23333333.]

[Tôi vừa nghĩ, có lẽ cũng sẽ giống như chúng ta hiện tại nhỉ?]

A...?

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, cô nhìn bình luận màu xanh lướt qua màn hình đen nhánh, có ánh sáng yếu ớt nhấp nháy.

Tựa như những vì sao giấu ở sau đám mây đen trong đêm tối, giây giụa muốn hiện ra.

Bạn bè...?

Bỗng nhiên, lòng của cô giống như bị thứ gì đó xúc động.

Đúng vậy, quan tâm tới cuộc sống của bạn, cùng bạn nói chuyện phiếm, ở thời điểm bạn gặp khó khăn, nếu có đủ khả năng giúp đỡ bạn... Đây không phải là bạn bè sao?

Kiều Hân Hân nhìn phòng phát sóng trực tiếp, trong khu bình luận đều là đối thoại giữa cô và Kaka, mỗi câu mỗi chữ cùng hai từ bạn bè có gì khác biệt đâu?

Tâm tình vốn còn đang rất đê nén lập tức trở nên sáng tỏ.

Cô cười đánh ra một hàng chữ.

[Đúng, chúng ta chính là như vậy!]

[2333, đừng rồi rầm nữa, mau đi ngủ đi ~~]

[Được, chúc anh ngủ ngon!]

[Chúc cô ngủ ngon.]

Vốn tưởng rằng Kiều Hân Hân sẽ mất ngủ thật lâu, nhưng sau khi tắt phòng phát sóng trực tiếp, cô lại rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Một giấc ngủ không mộng mị, cứ như vậy ngủ tới hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, cô bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Kiều Hân Hân vẫn còn đang rất buồn ngủ ngồi dậy, chuông cửa của cô giống như bị câm, bình thường vốn không có khả năng vang lên. Mới sớm như vậy, ai sẽ tới đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mỗi tình đầu thì giỏi lắm à?

Kiều Hân Hân dùng tốc độ nhanh nhất mặc xong quần áo, cô đi tới cạnh cửa, xuyên qua mắt mèo, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng ở bên ngoài, dĩ nhiên là bà chủ nhà.

Cô đẩy cửa ra, kinh ngạc hỏi, "Dì à, sao đi lại tới đây?"

Bà chủ nhà năm nay mới ngoài bốn mươi, có con nhỏ vừa lên trung học, để con có thể thuận tiện tới trường, cả nhà bọn họ đều dời tới thành phố mới.

Bình thường khi cần giao tiền thuê nhà, có thể trực tiếp chuyển khoản trên mạng. Kiều Hân Hân đã ở đây hơn một năm, ngoài việc ký hợp đồng, trên cơ bản chủ nhà sẽ không đến.

Chủ yếu là, làm như thế cũng giúp Kiều Hân Hân bớt việc, nếu trong nhà có gì hỏng, cô liền trực tiếp sửa, sẽ không đi làm phiền người cho thuê.

"Tiểu Kiều à, đi có chuyện muốn nói với cháu..." Nụ cười trên mặt bà chủ có chút gượng ép, bà hỏi: "Dì có thể vào nhà chứ?"

Lúc này Kiều Hân Hân mới phản ứng lại, cô nhanh chóng nhường đường: "Có thể có thể, di muốn uống gì? Cháu pha cho di ly nước trà nhé?"

"Không cần phiền toái như vậy, làm xong chuyện di liền đi, nhà bên kia vẫn còn nhiều việc lắm."

Sau khi vào trong, bà chủ nhìn xung quanh một lần, Kiều Hân Hân cũng đứng ở sau lưng bà.

"Rất tốt, tuy cháu đã ở lâu nhưng phòng ốc vẫn sạch sẽ như vậy. Để một cô gái trẻ như cháu ở đây, trong lòng di cũng yên tâm."

"Di à, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Là chuyện tiền thuê nhà à? Không phải mấy hôm trước cháu đã chuyển cho di rồi sao..."

Tài khoản của Kiều Hân Hân vừa nhận được 6000 tệ mà TV Thái Dương gửi tới, trong ngày hôm đó cô liền chuyển cho bà chủ. Gửi toàn bộ tiền thuê nhà của một quý.

Cô cũng được coi như một người thuê nhà dài hạn, tuy rất ít gặp bà chủ nhưng cũng cảm thấy bà không tệ lắm, chưa bao giờ kỳ thị người ở vùng khác.

"Không không không, không phải vấn đề tiền thuê nhà. Tiểu Kiều, thực ra di vẫn luôn rất thích cháu, cháu lúc nào cũng giao tiền thuê nhà đúng hạn, hơn nữa không gây chuyện, tốt hơn nhiều so với vài vị khách thuê khác người kia. Chỉ là..." Bà chủ dường như có điều gì khó nói, bà do dự thật lâu, vẫn mở miệng nói lời xin lỗi: "Là như vậy, tiền thuê nhà quý này di sẽ gửi lại nguyên vẹn cho cháu, nhưng di không cho thuê phòng này nữa..."

Tuy nhà trọ này không ở trong trung tâm thành phố, nhưng vị trí địa lý rất tốt, giao thông thuận tiện, hơn nữa trị an cũng khiến người ta yên tâm.

Có thể nói việc thuê phòng trọ ở đây cũng khá khó khăn, không đúng... Ở thành phố lớn như Đông Xuyên, tắc đất tắc vàng, muốn thuê một nhà trọ toàn diện về mọi mặt sẽ rất phiền toái.

"Di à, di muốn dùng phòng sao?"

"Ồi, xem như là vậy đi."

Kiều Hân Hân nghe xong tin này có chút buồn buồn, dù sao cô cũng đã ở đây lâu như vậy, đã thành thói quen. Hiện tại đột nhiên muốn cô dọn ra ngoài, việc tìm phòng ở tuy sẽ phiền phức, nhưng bà chủ nhà cũng đã đích thân tới, sao cô có thể vô lại không đi?

Đây chính là nỗi xót xa của kẻ thuê nhà.

Chờ sau này có tiền, cô nhất định phải mua một căn nhà hoàn toàn thuộc về mình, như vậy vĩnh viễn cũng không cần dọn ra ngoài.

"Nếu không thì như vậy đi, cháu sẽ tìm thông tin về phòng ở mới trên mạng trước, chờ cháu tìm được phòng liền dọn ra ngoài được không?"

"Cái này..." Bà chủ lộ ra biểu tình khó xử.

"Di cần dùng rất gấp sao?"

"... Ừ, Tiểu Kiều, di hy vọng càng nhanh càng tốt."

Hai người đứng nói chuyện ở trong phòng khách, cánh cửa khép hờ, bà chủ vừa nói xong câu này, cửa liền bị đẩy ra.

Chưa thấy người, đã thấy tiếng.

"Cái gì mà càng nhanh càng tốt chứ, bảo cô ta lập tức chuyển ra ngoài cho tôi."

Hai người đồng thời sững sốt.

Rất nhanh, trên gương mặt bà chủ nhà lướt qua một chút mất tự nhiên, bà xoay người nhìn cô gái từ bên ngoài đi tới, nở nụ cười hỏi: "Thắm tiểu thư, mới sáng sớm mà cô đã tới đây rồi à?"

"Sớm sao? Sắp 9 giờ tới nơi rồi, cũng không còn sớm nữa."

Sau khi bước vào, Thắm Mộng Ly liền tùy ý nhìn cách bài trí ở trong phòng vài lần, cuối cùng, tầm mắt của cô ta rơi ở trên người Kiều Hân Hân.

Đồ ngủ in ảnh phim hoạt hình, dây buộc tóc màu hồng, mái tóc xoắn dài tùy ý tán ở sau lưng. Biểu cảm của cô bình tĩnh, không buồn không vui, dung mạo sạch sẽ mà trong trẻo, da thịt trắng nõn trơn mềm, tiều tụy duy nhất có lẽ là sắc môi hơi nhợt nhạt, mang vẻ không có tinh thần.

Đều là phụ nữ, Thắm Mộng Ly không thể không đổ kỵ với vẻ đẹp trời sinh của Kiều Hân Hân.

Nếu giao cô cho thợ trang điểm, nhất định sẽ khiến người người kinh diễm.

Thắm Mộng Ly lấy kính râm xuống, một tay vòng trước ngực, giọng nói tựa như hừ ra từ lỗ mũi.

"Những vật dụng trong nhà tôi mới mua sẽ lập tức tới ngay, cô, mau liên hệ với công ty chuyển nhà, hiện tại lập tức dọn ra ngoài cho tôi."

Thẩm Mộng Ly, 20 tuổi, hiện đang học đại học Đông Xuyên năm thứ 3, mang tiêu chuẩn phú nhị đại(*). Gia đình giàu có, về ngoài xuất chúng, giỏi về ăn diện, lúc mới vào đại học đã được học sinh nam cùng năm tung hô là hoa hậu giảng đường. Có thể nói, cô ta từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh chúng tinh phùng nguyệt(*).

(*) Phú nhị đại: Phú nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc. Với họ, việc thừa kế nhiều tiền không phải một cái tội và tiêu tiền là cách để họ làm "vui lòng" bố mẹ.

(*) Chúng tinh phùng nguyệt – 众星捧月 (Sao quanh trăng sáng): Ý chỉ những ngôi sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính, quý trọng.

Cô ta đã điều tra qua bối cảnh của Kiều Hân Hân, tầm thường không chịu nổi, vậy nên khi cô ta nói chuyện với Kiều Hân Hân, không che giấu sự khinh miệt trong giọng nói chút nào.

Đột nhiên liền xuất hiện một cô gái, hơn nữa thái độ cực kỳ ác liệt.

"Cô ấy là ai vậy ạ?" Kiều Hân Hân hỏi.

Bà chủ nhà giải thích nói: "Vị này chính là Thẩm tiểu thư, vừa mua phòng từ chỗ di hai ngày trước. Chuyện xảy ra cũng rất cấp bách, di chưa kịp báo cho cháu... Vậy nên sáng sớm hôm nay di mới tới đây, muốn cùng cháu tìm người môi giới nhìn thử, có lẽ sẽ tìm được phòng thích hợp nhanh hơn. Không nghĩ rằng Thẩm tiểu thư lại đích thân đến đây, di còn tưởng cô ấy sẽ tới trễ hai ngày."

Thẩm Mộng Ly không cho là đúng nói: "Tôi cần dùng phòng gấp, đương nhiên là muốn tự mình tạt qua. Kiều Hân Hân, cô nghe rõ rồi đấy! Hiện tại tôi đã là chủ của căn phòng này, cô đừng nghĩ tới chuyện thương lượng về việc chuyển nhà, tôi không cần biết cô dùng cách gì, nhưng trong hôm nay cô phải dọn ra ngoài cho tôi."

Cô ta liên tục dùng giọng ra lệnh, người nghe sao có thể vui vẻ trong lòng cho nổi?

Kiều Hân Hân trực tiếp không nhìn cô ta, quay đầu nói với bà chủ nhà: "Không sao, cháu hiểu được, cháu sẽ mau chóng tìm nhà."

Thẩm Mộng Ly hơi hơi nhú mày, ả này đang giả vờ cảm động sao?

"Hôm nay cô phải dọn ra ngoài, cô nghe rõ chưa?"

"Thẩm tiểu thư, tôi sẽ đi, nhưng không phải trong hôm nay."

Kiều Hân Hân bước vào phòng, kéo học bàn ra, cầm lên một tờ hợp đồng.

Sau khi trở lại phòng khách, cô đưa hợp đồng tới trước mặt Thẩm Mộng Ly: "Cô nhìn một chút đi, giấy trắng mực đen đều viết rõ ràng. Tuy hợp đồng quý này tôi còn chưa ký, nhưng tính tới ngày kia quý cũ mới coi như kết thúc. Trước hôm đó, cô không có tư cách để đuổi tôi ra ngoài, hiểu không?"

9 giờ sáng, phòng phát sóng trực tiếp vừa mở ra, liền chứng kiến hình ảnh này.

Trong ổ nhỏ ấm áp của Kiều Hân Hân nhiều ra thêm hai người phụ nữ, mà cô gái trẻ tuổi, ăn mặc theo mốt kia, vừa nhìn liền biết là loại không dễ chọc.

Cô ta nhìn chằm chằm vào tờ hợp đồng, trong mắt tràn đầy tức giận: "Lúc này rồi mà cô còn giải thích về hợp đồng với tôi à? Vật dụng của tôi đều đã đến dưới tầng rồi, cô còn ở đây nói chuyện hợp đồng với tôi sao!?"

"Không nói chuyện hợp đồng với cô, chẳng lẽ còn cùng cô phân rõ phải trái?" Kiều Hân Hân trực tiếp hỏi ngược lại.

[Phụt, ha ha ha ha ha hóa ra chủ kênh còn có một mặt như vậy!]

[23333 Không nói chuyện hợp đồng với cô, chẳng lẽ còn cùng cô phân rõ phải trái ~~~]

[Cô gái này lớn lên trông cũng không tệ, nhưng cách nói chuyện khiến người ta thấy ghét ~! Cứ như chủ kênh thiếu nợ cô ta mấy trăm vạn không bằng!]

[Vậy nên mới nói ông trời rất công bằng, mở một cánh cửa cho cô ta, nhưng đóng cửa sổ của cô ta lại.]

[← Ý cậu là gì?]

[Là đầu óc ấy!]

[2333333 Tư tưởng lớn gặp nhau!]

Mới sáng sớm liền có hơn 20 người xông vào phòng phát sóng trực tiếp, hôm nay là cuối tuần, là ngày cuối tuần nhàn nhã lại tươi đẹp!

Nhóm fan đầu tiên rất có cảm tình với Kiều Hân Hân, đột nhiên xuất hiện một kẻ trên mặt viết "Ta tới để gây chuyện", mọi người đương nhiên móm mịa

cô ta không chút khách khí.

Còn có một vị khán giả tri kỷ không quên nói --

[Thật đúng là, mỗi buổi sáng Hân của tôi đều phải làm việc chăm chỉ! Bệnh thần kinh mau biến đi QAQ]

[← Tiểu Ô Ô, tôi nhớ hôm nay Ly Ly có trận thi đấu nha, cậu không đi xem sao?]

[QAQ Cô ấy đang ở trong hậu trường, phải 20 phút nữa mới tới lượt nha.]

[Lần này không phải Ly nữ thần cạnh tranh cực kỳ kịch liệt sao, cậu còn không mau đi bảo bình luận giúp Ly Ly nhà cậu, nán nã ở đây làm gì!]

[Không được, tôi mới không cần xem những người khác đâu, chờ Ly Ly ra trận tôi lại đi! Còn trước đó, tôi sinh là người của Hân Hân, chết là quý của Hân Hân QAQ]

[Vậy cậu vẫn thích Ly Ly hơn nha.]

[QAQ Thôi nào, đừng nói về chủ đề tang thương đó nữa, nếu Hân Hân thấy, bị thương tâm thì làm sao bây giờ?]

Thẩm Mộng Ly sừng sốt tròn ba giây, cô ta bỗng dung tròn to hai mắt, cắn răng hỏi: "Kiều Hân Hân! Lời này của cô có ý gì hả!"

Cô à này, quả thực ngu xuẩn đến mức không có thuốc chữa.

Kiều Hân Hân không rõ vì sao cô ta lại có thái độ thù địch lớn như vậy đối với mình, cô chỉ biết, người khác dùng thái độ gì đối với cô, cô cũng sẽ đáp lại y như vậy.

Thẩm Mộng Ly căn bản không nghĩ tới việc nói chuyện với vẻ mặt ôn hòa, Kiều Hân Hân cũng lười quan tâm tới cô ta.

"Tôi đã nói rồi, hợp đồng sẽ hết hạn vào ngày kia, tôi nhất định sẽ chuyển khỏi nơi này trong thời gian quy định. Nhưng nếu hiện tại cô muốn ép tôi dọn đi, chúng ta làm lớn chuyện này lên cũng được thôi. Nếu tôi đã nói hôm nay tôi không đi, tức là, tôi sẽ không đi đâu hết."

"Được lắm! Vậy thì làm lớn chuyện lên đi! Cô tưởng rằng tôi sợ cô chắc!"

Giọng của Thẩm Mộng Ly bỗng cao thêm tám phần, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo cũng sắp vụn vẹo, cô ta tức giận nói: "Đồ gái điếm mưu mô! Nói tới nói lui, cô vẫn không muốn dọn đi phải không! Cũng đúng thôi, phòng trọ này tốt biết bao, cô luôn có thể nhìn thấy Ngọc Dương! Tôi nói cho cô biết, đừng nói là cô ở nơi này, cho dù cô có ở trong nhà anh ấy, anh ấy cũng chẳng thêm dè mắt tới cô đâu!"

Cái gì mà ở đó ở đây, thật đúng là không thể hiểu nổi người phụ nữ này!

Sự kiên nhẫn của Kiều Hân Hân đã lên tới cực hạn, mà bà chủ nhà ở bên cạnh cũng không hiểu -- Vị đại tiểu thư này sao lại phản ứng lớn như vậy?

Ai, nếu không báo cảnh sát, xem ra chuyện này sẽ không yên.

Kiều Hân Hân cầm di động trên bàn lên, cô còn chưa gọi đi, liền nghe được tiếng đập cửa.

Cửa vốn không khóa, Lâm Từ Thần đứng cạnh đó tùy tiện gõ hai cái, cô nhìn Thẩm Mộng Ly nói: "Mới sáng sớm đã ầm ĩ cái gì? Hôm nay là cuối tuần, mọi người đều không đi làm, cả cái tầng này đều có thể nghe thấy tiếng cô nào loạn đấy. Tôi sống ở phòng đối diện, cách tường đều nghe rành mạch nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi. Em gái này, dọn nhà cũng không phải là chờ đi đâu thai, cô gấp cái gì? Hôm nay ép cô gái kia đi, cô ấy có thể đi đâu? Toàn bộ vật dụng trong phòng cũng muốn ném xuống tầng dưới của nhà trọ sao?"

"Cô là ai? Chuyện này thì liên quan gì tới cô?"

"Sao lại không liên quan, cô quá nhiều giấc ngủ của chị đây!"

Lâm Từ Thần vừa chuyển tới tầng 11, những mối quan hệ với mấy hộ gia đình đều được cô xử lý tốt. Bình thường cô rất khéo léo, gặp người nói tiếng người, đụng quý nói tiếng quý, mà tự tính cách của bản thân cô lại hết sức cương liệt(*), nhất là khi đối mặt với loại bệnh công chúa này -- Gặp một cái, xé một cái!

(*) Cương liệt: Kiên quyết và thẳng thắn.

"Cô!"

"Thẩm tiểu thư, quên đi, trước hết cô vẫn nên nhờ công ty gia đình chuyển vật dụng về đã. Chờ thêm hai ngày nữa, chúng ta lại tới đây được không? Thời hạn hợp đồng mà Kiều tiểu thư ký cùng tôi đúng là sẽ kết thúc trong hai ngày này, chúng ta cũng đâu thể dùng vũ lực ép cô ấy chuyển ra ngoài? Hơn nữa, Kiều tiểu thư trước nay nói là làm, nếu cô ấy đã nói ngày kia có thể chuyển đi, nhất định sẽ chuyển đi, đảm bảo cô có thể vào ở đúng lúc!"

Chủ nhà thấy đúng thời cơ liền lập tức khuyên nhủ, trong lòng Thẩm Mộng Ly ghen một bụng tức, cô ta hung hăng trừng Kiều Hân Hân: "Bây giờ cũng không chỉ đơn giản là chuyện dọn nhà nữa! Cô chờ đó cho tôi! --- Hai ngày nữa tôi sẽ tới lấy phòng, nếu trong phòng vẫn còn bất kỳ đồ đạc nào của cô,

tôi sẽ ném sạch tất cả!"

Cô ta giẫm giày cao gót ra ngoài, lướt qua bả vai của Lâm Từ Thần mà đi.

Lâm Từ Thần dựa vào tường, giọng bắt đầu dõng dạc: "Về sau tôi phải làm hàng xóm với loại người như vậy sao?"

Quên đi, dù sao công việc của cô cũng bận rộn, suốt ngày bay tới bay lui, chờ khi nào rảnh rồi liền tìm phòng mới để chuyển chỗ. Ai có thể chịu nổi loại tính khí đại tiểu thư này chứ.

Mà sau khi Thẩm Mộng Ly bước vào thang máy, cô ta đeo kính lên, bấm một dãy số.

"Này, việc mà tôi nhờ cậu điều tra đã tra ra chưa? Rốt cuộc cô ta làm việc ở đâu vậy?... Cái gì!? Thanh Sắc Văn Hóa?!"

Tham gia cũng đã nửa ngày, Ngọc Dương giúp cô ta tìm việc! Thẩm Mộng Ly tức giận tới mức thiếu chút nữa ném điện thoại lên gương.

Ả đàn bà thói tha!

Mối tình đầu thì giỏi lắm à!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cục cưng có muốn ở chung với tôi không?

Hôm nay Thẩm Mộng Ly chính là cố ý tới bói lông tìm vết, cô ta biết chuyện đầu tiên Lâm Ngọc Dương làm sau khi về nước là gặp một cô gái tên Kiều Hân Hân, hơn nửa tuần trước anh ta vừa tạt qua nhà trọ này, Thẩm Mộng Ly sao có thể ngồi yên?

Cho dù cô ta biết rõ Lâm Ngọc Dương tới đây để gặp chị gái ruột, nhưng chuyện này không phải quá trùng hợp sao?

Cô ta mặc kệ, cô ta nhất định phải khiến cho ả kia chuyển khỏi nơi này! Tuyệt đối không thể để ả và Lâm Ngọc Dương gặp gỡ!

Gọi xong cuộc điện thoại này, trong lòng Thẩm Mộng Ly càng tức giận.

Thật đáng ghét, Lâm Ngọc Dương không những hẹn cô ta ăn cơm, còn giúp cô ta tìm việc làm! Thanh Sắc Văn Hóa... Ha ha, cô sẽ khiến cho Kiều Hân Hân cút khỏi tòa soạn này! Không phải chỉ là một ả họa sĩ nghèo thôi sao, tốt nhất là cút xa được chừng nào thì hay chừng nấy!

"Đứng rồi, giúp tôi tra một chút, chị gái của Ngọc Dương ở phòng nào?"

"1104, hình như tên là... Lâm Từ Thần."

1104? Không phải là phòng đối diện với Kiều Hân Hân sao? Bỗng nhiên, Thẩm Mộng Ly nghĩ tới điều gì, miệng của cô ta biến thành hình chữ o thật to - -- Người phụ nữ xen vào việc của người khác kia chính là chị gái của Ngọc Dương?! Xong rồi xong rồi xong rồi, cô ta lưu lại ấn tượng xấu cho chị gái của Ngọc Dương mất rồi!

Nghe! Thờ! Nha!

Sau khi Thẩm Mộng Ly rời đi, bà chủ nhà cũng tùy tiện mượn có biến mất, thái độ của Kiều Hân Hân đối với bà vẫn rất tốt.

Lâm Từ Thần dựa lưng vào tường, cô thuận miệng hỏi: "Tôi có thể vào không?"

"A, được chứ."

Lâm Từ Thần nở nụ cười, sau khi vào nhà, cô thuận tay đóng cửa lại, nhìn căn phòng của Kiều Hân Hân, quả nhiên nhiều hơn mấy phần khí người ở với nhà mình.

Có thể thấy được cách bày trí đặc sắc khắp cả gian phòng, hai cửa sổ giấy, trên ban công còn treo chuông gió vô sò, khi có gió, tiếng động thanh thúy êm tai.

Lâm Từ Thần mới chuyển tới tầng 11 một tuần, thời gian nghỉ ngơi của cô cũng chính là một tuần này, trong phạm vi nhà trọ, cô cố gắng gặp mặt Kiều Hân Hân cũng không phải lần một lần hai --- Đáng tiếc là, cho tới tận bây giờ Kiều Hân Hân đều không phát hiện ra cô.

Kỳ thực, cô vẫn rất tò mò về người hàng xóm này của mình, có một loại cảm xúc muốn tiến vào thế giới của cô ấy để tìm hiểu ngọn ngành.

[Ồ, cô gái này muốn trêu chọc chủ kênh sao?]

[Tôi thích cô ấy! Đỡ hơn nhiều so với cô ả có bệnh công chúa kia!]

[23333 Chủ kênh hãy làm bạn với cô ấy đi! ~]

Kiều Hân Hân thấy lời mọi người nói, cô nhỏ giọng: "Tôi vẫn nên tìm phòng ở trước đã."

"Cô nói gì cơ?" Lâm Từ Thần tò mò nhìn cô.

"Ách, tôi nói là tôi nên lên mạng xem phòng ở, cô..."

"Không sao, nếu cô còn đang bận, tôi sẽ tự mình tìm chỗ ngồi."

Lâm Từ Thần trực tiếp ngồi xuống trên ghế sofa, phát hiện ra cạnh mình đều là truyện tranh. Cô hứng thú cầm lên một quyển, hỏi còn đi học cô vẫn có thể đọc truyện tranh, nhưng sau này lại bận rộn với công việc nên không rảnh để đọc, nay cầm một quyển dày trong tay, rất có cảm giác đã lâu lắm rồi.

"Cô làm nghề gì thế?"

"Tôi là họa sĩ."

"Oa, vậy tranh cô vẽ nhất định rất đẹp nhỉ!"

Tính cách của Lâm Từ Thần có khuynh hướng không sợ việc lạ, ở trong căn phòng này, cô không câu nệ chút nào, liền chuyển qua việc trò chuyện với Kiều Hân Hân

Cô nhìn thấy vô số bản vẽ trên bàn sách, phong cách rõ ràng tự nhiên, lại nhìn khuôn mặt mộc không trang điểm của Kiều Hân Hân, có thể vẽ ra loại phong cách này, trong lòng của chính người vẽ nhất định rất thuần túy.

Lâm Từ Thần không giống với những bà thím kia, mỗi ngày họ đều quần quanh trong củi gạo dầu muối tương giấm trà, nào biết cái gì gọi là nghề tự do?

Thành thật mà nói, cô còn hâm mộ một loại cuộc sống này, tự do tự tại.

"Hay là, cô thuê cùng một căn với tôi đi." Lâm Từ Thần bỗng nhiên thốt lên.

[233333 Cô gái này quả nhiên đang chọc ghẹo Hân của tôi!]

[Mị lực của chủ kênh thật lớn, nam nữ đều ăn sạch ~]

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc, có lẽ cô không nghĩ rằng Lâm Từ Thần sẽ nói như vậy. Cô nhìn trang web cho thuê phòng trên máy tính, lại nghiêm cẩn suy nghĩ lời của cô ấy, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Thuê chung không tiện lắm, thật ngại quá, tôi đã quen ở một mình rồi."

[A ~ Chủ kênh cứ như vậy cự tuyệt sao ~]

[Người ta sẽ đau lòng đó!]

[Một cô gái xinh đẹp như vậy đã chủ động mời mọc, chủ kênh thật đúng là không hiểu phong tình 23333.]

Số người ở phòng phát sóng trực tiếp đã nhiều hơn mấy lần, ước chừng có hơn 60 ID, bởi sau khi trở thành nhân viên chính thức, chủ kênh sẽ xuất hiện tại cột "Mới ký hợp đồng" trên trang web, như vậy chẳng khác nào được phơi bày trước ánh sáng.

Lâm Từ Thần vốn chỉ tùy tiện nhắc một câu, nghe qua lời Kiều Hân Hân vừa nói cũng cảm thấy việc này không quá thỏa đáng. Cho dù là hai người bạn thân có quan hệ rất tốt cũng không tránh khỏi việc xung đột khi cùng thuê một căn phòng, huống chi là hai người vốn không thân thiết. Hơn nữa, người làm nghề tự do hưởng thụ nhất thời điểm một thân một mình, không bị kiềm chế!

"Dù sao cũng cảm ơn đề nghị của cô, nguyên nhân là do tính cách của tôi thôi..."

Kiều Hân Hân sợ Lâm Từ Thần hiểu lầm cái gì, cố ý nói lời giải thích.

Lâm Từ Thần ngược lại cười cười, tỏ vẻ không có vấn đề, cô khoát tay nói: "Tôi biết, cô hẳn là vẫn đang bận, vậy tôi về phòng trước nhé."

"A." Lâm Từ Thần nhớ ra cái gì đó, lấy di động từ trong túi quần ra, hỏi: "Nếu không ngại, cô có thể thêm bạn với tôi được không?"

Kiều Hân Hân nhanh chóng tìm di động của mình, vị hàng xóm mới tới mấy ngày cho cô ấn tượng không tồi, tuy rằng chính cô cũng sắp chuyển ra ngoài.

Hai người thêm bạn, Lâm Từ Thần rời khỏi chỗ trọ, Kiều Hân Hân tiếp tục tìm kiếm phòng ở trên mạng.

Trong phòng không có người khác, Kiều Hân Hân có thể cùng khán giả trò chuyện.

Có thể vượt qua kỳ thực tập thật sự khiến cô vui vẻ không thôi... Cô nhìn bình luận lướt qua trên màn hình lơ lửng, khóe miệng hơi hơi cong lên.

"Mọi người thấy tôi nên tìm phòng kiểu gì mới được?"

[Tôi thích phòng ở kiểu xưa!]

[Chỉ cần chủ kênh thích là tốt rồi ~~~]

[Em lại thấy lâu đài cổ u u ám ám cũng rất có cảm giác nha...]

[Không nên đi lâu đài cổ, cũng đâu phải có nhiều người đâu.]

[QAQ Đừng náo loạn, chỉ một mình Hân của tôi ở một nơi lớn như lâu đài cổ làm gì, nhờ gặp phải quái vật thì sao]

[Thế thì không phải là rất kích thích ư!!!]

[Chỉ cần nghĩ tới việc một mình chủ kênh đối mặt với hoàn cảnh âm trầm khủng bố, tôi liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!!!]

Kiều Hân Hân: "..."

Cô không quá hiểu rõ sự hưng phấn của những người xem..

Khụ khụ...

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, cô bổ sung nói: "Lấy năng lực kinh tế của tôi, phỏng chừng trụ không nổi trong một tòa lâu đài lớn."

Ngay lúc này, cô nhìn thấy nhiều thêm một bình luận bắt mắt ở khu bình luận.

[Cục cưng có muốn ở chung với tôi không?]

Sở dĩ cô cảm thấy bắt mắt, không phải vì giọng điệu của người này vô cùng thân thiết, mà là do chữ của người nọ có màu vàng, nhưng không biến thành bình luận bay(*).

(*) Đã từng nhắc qua ở chương 14, đây là ví dụ: <https://goo.gl/images/gyF1xm>

Hay nói cách khác, tin nhắn màu vàng này chỉ có ở khu bình luận, không khiến bất kì người nào chú ý.

Chỉ có Kiều Hân Hân thấy được.

Cô nhìn ID của người này - Lý Mục.

"..."

Đây là, người quản lý nghệ sĩ lên vào phòng phát sóng trực tiếp của nghệ sĩ sao? Lại nói, sau khi Kiều Hân Hân trở thành nhân viên chính thức, liền được Lý Mục phụ trách, vào ngày đầu tiên Lý Mục liền chủ động tìm tới cửa.

Người quản lý quả nhiên không giống với người thường, chữ viết ra đều là màu vàng lấp lánh, hơn nữa chỉ một mình chủ kênh có thể thấy.

Trầm mặc một lát, Kiều Hân Hân quyết định trước tiên tắm rửa một cái.

Cô cầm đồ ngủ mới đi về phía nhà vệ sinh, khán giả dường như cũng hiểu cô muốn làm gì.

Rất nhiều người bình luận kêu rên, tỏ vẻ rất muốn xem cảnh nữ thần tắm rửa. Còn có người giả bộ chảy máu mũi, tóm lại cái gì gì cũng có.

Sau khi cô đã vào trong, màn hình của phòng trực tiếp biến thành màu đen.

Nhà vệ sinh cũng được cho là nơi riêng tư, nên đương nhiên quản gia sẽ bảo vệ tốt sự kín đáo của chủ kênh.

"Khụ Khụ, những lời tôi vừa nói là thật, cô có muốn suy nghĩ một chút không?"

Kiều Hân Hân nghe thấy giọng nói quen thuộc, đúng là được phát ra từ khối vuông be bé đang lơ lửng trên không trung.

Lý Mục?

Người quản lý nghệ sĩ có thể trực tiếp nói chuyện với chủ kênh thông qua thứ này ư?

"Ồ đâu cơ?"

"Nhà riêng của tôi."

"... Không cần đâu."

Kiều Hân Hân quả quyết cự tuyệt.

Cô không thích thuê chung với người khác, cảm thấy rất phiền phức, không thuận tiện, không tự nhiên, ngay cả đề nghị của Lâm Tử Thần sáng sớm nay cũng bị cô từ chối, nói gì tới việc thuê phòng cùng một người đàn ông?

Lý Mục cười đến vui thích, màn hình của phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên sáng lên, Kiều Hân Hân càng thêm hoảng sợ.

Rất nhanh, cô liền thấy khuôn mặt của Lý Mục xuất hiện trên màn hình, mà cảnh nền đằng sau lưng anh ta hình như là quầy bar của quán.

Suy cho cùng, trong ngăn tủ phía sau lưng anh ta đang chứa đầy các loại rượu.

Một tay người đàn ông chống má, khoe miệng giơ lên một đường cong sáng lạn, anh ta vừa nhẹ nhàng lay động ly thủy tinh trong tay, vừa nói: "Chủ kênh Tiểu Kiều, muốn tìm được một phòng ở thích hợp trong hai ngày rất khó, không bằng tới chỗ của tôi trước, sau đó từ từ tìm phòng ở mới, được không? Cô yên tâm, phần lớn thời gian tôi đều ngủ ở quán bar, vậy cũng chẳng khác gì một mình cô ở cái phòng cũ kia."

"Anh... Ngủ ở quán bar à?"

"Ừ."

"Nhưng để tôi ở chỗ của anh có quá phiền phức không?"

"Có gì đâu mà phiền, căn nhà kia trống không, nếu cô rảnh rỗi thì giúp tôi quét dọn một chút, coi như tiền thuê nhà."

Lý Mục đương nhiên muốn đem Kiều Hân Hân kéo tới bên cạnh mình, như vậy anh ta mới có thời gian tiến hành huấn luyện đặc biệt với cô!

Kiều Hân Hân đã trở thành nhân viên chính thức, cũng được TV Thái Dương ghi vào kho dữ liệu nghệ sĩ, tên của cô lại xuất hiện dưới hồ sơ mà anh ta quản lý!

Khụ khụ, kinh tế của trái đất tương đối đình trệ, chủ kênh vẫn rất ít, bình thường anh ta nhận tới mức người dài cả ra.

Có thể nói cho tới hiện nay, nghệ sĩ mà anh ta quản lý trên tay chỉ có một mình Kiều Hân Hân.

Anh ta đương nhiên muốn dùng "yêu thương" chan chứa đến tưới tắm mầm cây non này!

Sáng sớm hôm nay anh ta đã tới phòng phát sóng trực tiếp, phát hiện việc tranh chấp phòng cho thuê, lập tức quyết định mời Kiều Hân Hân tới ở trong nhà mình.

Bởi nhà của anh ta ở ngay đằng sau quán bar, tiện cho việc gặp mặt, tiện cho việc huấn luyện.

Kiều Hân Hân đích thực có chút động tâm.

Thời gian quá ngắn, cô chưa hẳn có thể tìm được một nơi thích hợp, hơn nữa thuê phòng ở mới sẽ cần tiền thế chấp cùng tiền hoa hồng cho người trung gian, cô không chắc mình sẽ có đủ tiền.

Nếu Lý Mục ngủ ở quán bar, một mình cô ở bên kia cũng không phải không thể.

Bỗng nhiên, cô nhớ ra cái gì đó, lập tức trừng mắt với màn hình hỏi: "Vì sao anh vẫn có thể xuất hiện trong tình trạng bảo vệ sự riêng tư?"

Đây có phải đại biểu cho việc, quản gia căn bản không quản được anh ta không?!

Lý Mục nở nụ cười ha ha, anh ta trêu ghẹo nói: "Đúng vậy nha, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu tôi cũng có thể giám thị cô, không thì làm sao quản lý nghệ sĩ được?"

Trong giây lát, mặt Kiều Hân Hân liền đỏ lên, tên này... Có điều, hôm nay anh ta mới trở thành người quản lý của cô, sau này lúc cô làm chuyện riêng tư liên chú ý một chút là được!

Cô không nói hai lời đóng phòng phát sóng trực tiếp lại, giờ phút này, khán giả đang đau khổ chờ đợi bỗng nhiên nhận được tin chủ kênh logout...

Lý Mục chớp chớp mắt, anh ta vô tội nhìn khối vuông màu xanh, không nghĩ rằng chỉ đùa giỡn một chút liền khiến cô làm ra hành động như vậy.

Thật đúng là một nghệ sĩ bốc đồng!

Lý Mục lại đăng nhập một ID phụ, trong lúc hỗn loạn bình luận một câu --

[Mọi người bình tĩnh, đừng nói vội, chương trình phát sóng của Hân Hân trước nay đều đúng giờ, nhất định là lỗi của hệ thống ~~ Vậy nên, kiên nhẫn một chút, cô ấy sẽ ra liền!]

Nếu trong thời gian phát sóng trực tiếp, chủ kênh cường chế đóng cửa gian phòng, sẽ làm tổn hại sự nhiệt tình của khán giả, thân là người quản lý nghệ sĩ, anh ta chỉ có thể ra mặt ổn định lòng quân.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nữ nhân vật chính sẽ không dễ dàng chết đâu (1)

Sau khi thương lượng cùng Lý Mục xong, xác định thời gian dọn nhà, Kiều Hân Hân phải đi viết bản thảo. Hôm nay là cuối tuần, hơn nữa cô đã lộ mặt tại bảng danh sách ký hợp đồng, người xem trong phòng xác thực nhiều hơn. Thời điểm đông nhất có thể lên tới hai trăm người.

Đương nhiên, Kiều Hân Hân đang làm việc chăm chỉ không có phản ứng dư thừa nào, mà đại đa số người vào xem phòng phát sóng trực tiếp này cũng đều xuất phát từ sự tò mò của họ đối với trái đất.

Chóp mắt một cái, lượng lưu trữ phòng đã vượt quá 50 người.

Hôm nay là thứ bảy, sau khi gõ xong bản thảo rồi kiểm tra lại một lần nữa, cô đem toàn bộ bản thảo của một tuần gửi vào hòm thư của biên tập viên.

Kiều Hân Hân nhìn thời gian, vừa vặn là 5 rưỡi chiều.

Phòng phát sóng trực tiếp đã đóng cửa, mặc dù khối vuông nhỏ vẫn còn bay ở trên không trung, nhưng giữa màn hình đen nhánh là dòng chữ: [Hành trình của chủ kênh hôm nay đã kết thúc, hẹn gặp lại mọi người vào ngày mai!]

Nhiệm vụ viết bản thảo tuần này đã hoàn thành, ngày mai cô có thể nghỉ ngơi một ngày, tiện thể dọn nhà luôn.

Bắt đầu từ tuần tới, cô có thể nhận công việc từ tòa soạn, cuối cùng cũng có thể vừa khóc vừa vẫy tay chào tạm biệt đoạn thời gian ngày ngày ăn mỳ này.

Vào buổi tối, quản gia trí năng W hỏi thời gian phát sóng trực tiếp của ngày mai như thường.

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, nói: "Từ 1 giờ chiều tới 9 giờ tối."

Cô muốn dọn nhà vào buổi sáng, còn không biết tình huống bên Lý Mục thế nào, Kiều Hân Hân không quá muốn khán giả chứng kiến chuyện này.

Quản gia ghi nhận lời của cô, rất nhanh liền điều chỉnh thời gian phát sóng trực tiếp, đồng thời dùng cách thông báo đặc biệt tới từng người hâm mộ đã lưu trữ phòng.

Ngày mai, chỉ cần bọn họ online, mở thư mục lưu trữ của mình ra, sẽ thấy thông báo thay đổi thời gian của chủ kênh.

Giao phó xong việc này, Kiều Hân Hân định lên giường đi ngủ.

Mà khối vuông màu xanh nhỏ nhắn sẽ tự động biến mất trên không, dù sao nó cũng bị khống chế bởi quản gia trí năng, ngày mai cũng sẽ xuất hiện đúng thời hạn.

Đương nhiên, nếu Kiều Hân Hân muốn nghịch, cũng có thể kêu W một tiếng.

Cô đã từ thư qua, W quả nhiên vừa kêu liền tới.

Vị quản gia có giọng nói loli này thỉnh thoảng còn có thể cùng nói chuyện phiếm với cô, quả nhiên là khoa học kỹ thuật của vũ trụ, thật sự quá sức cường hân.

Nhân viên của công ty dọn nhà theo đúng hẹn tới vào lúc sáng sớm, họ đem vài thùng lớn mà Kiều Hân Hân đã thu xếp xong lên xe tải, hướng về phía sau phố Nam mà đi.

Sau khoảng chừng 10 phút lộ trình, từ xa có thể thấy Lý Mục đứng ở ven đường.

Hôm nay anh ăn mặc rất tùy ý, áo phông màu xám tro, phối hợp với một chiếc quần đùi, chân đi một đôi dép lê.

Lý Mục ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, trong tay kẹp một điếu thuốc.

Lúc nhìn thấy xe, anh ta cũng biết đó là Kiều Hân Hân, đập tàn thuốc xong, liền ném vào thùng rác ở cạnh

Đứng lên rồi, anh ta vui vẻ nói rằng: "Tôi còn tưởng cô ngủ nướng chứ."

Kiều Hân Hân ngồi ở trong xe, bên cạnh còn có một nhân viên nam của công ty chuyển nhà, cô không tiện nói quá nhiều. Cũng chỉ hỏi: "Đi hướng nào?"

Lý Mục tùy tay chỉ về một phía.

Con đường này nổi danh với quán bar, từ bên này đi sâu thêm 50 mét có một giao lộ, quẹo vào trong là tới khu nhà ở.

Xe tải nhỏ tiến vào trong ngõ hẻm rất thuận tiện, dọc đường đi, Kiều Hân Hân thấy nơi đây đều là vài căn nhà cũ, phần lớn là nhà hai tầng, với một sân ngoài trời.

Người ở chỗ này thích trồng hoa cỏ, tuy nhà cửa không mới như những nơi khác, nhưng việc xanh hóa được làm rất tốt.

Bóng cây xanh sum suê cực kỳ mát mẻ, Kiều Hân Hân nhắm mắt lại hít sâu một hơi, cô phát hiện bản thân mình có chút yêu thích chỗ này.

Tài xế dừng xe trước nhà 506, giúp nâng thùng lớn vào trong sân, Kiều Hân Hân trực tiếp dùng di động thanh toán.

200 tệ cuối cùng trong tài khoản của cô cứ như vậy bay đi..

Nhưng! Tiền thưởng cho việc viết bản thảo từ phòng làm việc sẽ tới vào cuối tuần này! Vậy nên mai cô có thể nhận được tiền rồi... Đúng!

Ước chừng 10 phút sau, Lý Mục mới mang com sáng từ đằng xa đi tới.

"Vào thôi, cửa không khóa đâu."

Anh đẩy cửa ra, trong phòng rất mát mẻ, có lẽ là đang mở điều hòa.

Kiều Hân Hân tiến vào, nhìn thoáng qua bốn phía, vật dụng trong phòng có chút cổ quái, màu sắc chủ đạo hơi tối, trên tường còn treo đầu lâu.

"..."

Nếu không biết, cô còn tưởng rằng mình vừa bước vào nhà của quỷ, nhưng như thế lại rất giống phong cách của anh ta, quả nhiên là cực kỳ thú vị.

Lý Mục đem đồ đặt lên bàn, anh hỏi: "Không biết cô thích ăn gì, tôi liền mua một phần giống của tôi."

Anh ta thấy Kiều Hân Hân đang đánh giá đồ dùng trong nhà, liền vừa cười vừa nói: "Sao vậy, sợ à?"

"Sợ gì chứ."

Kiều Hân Hân là người theo chủ nghĩa vô thần, cũng không tin quỷ thần gì gì, loại phong cách bài trí đen tối này hoàn toàn không dọa đến cô.

Đương nhiên, cô cũng không đặc biệt thích loại hình này.

Hai người vào trong sân chuyển thùng, Lý Mục hí nhát cười nói: "Vật dụng tại tầng hai đều rất bình thường, cô ở tầng trên là được rồi. Nhờ tôi không ngủ ở quán bar, có khả năng thịnh thoảng sẽ về đây."

Kiều Hân Hân ngậy ngốc một chút, còn không đợi cô mở miệng, Lý Mục liền cướp lời: "Cửa phòng đều có khóa, tôi không vào được."

"Hơn nữa --" Anh ta dùng ngón tay chỉ vào cánh cửa ở giữa phòng nhỏ: "Tôi lúc nào cũng ngủ ở đó, về cơ bản tầng hai không có ai ở."

Anh ta cũng không phải cố ý muốn như vậy, chỉ là quán bar bên kia đôi khi rất ồn, anh ta ngủ không ngon.

Rút ngắn khoảng cách với Kiều Hân Hân càng sớm, anh có thể thực hiện mục tiêu càng nhanh.

Anh ta xem như đã nhìn ra, Kiều Hân Hân thuộc loại người có tâm lý phòng bị tương đối lớn, tuy rằng thái độ bên ngoài của cô rất dịu ngoan, nhưng kỳ thật cô luôn luôn duy trì khoảng cách với người khác.

Kiều Hân Hân nhất định phải tin tưởng anh ta, bằng không... Một khi cô tiến vào phim kinh dị, rất khó có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bọn họ phải là cộng sự tốt nhất của nhau mới được.

Đương nhiên, anh ta không thể vào cùng cô, để tránh miệng lưỡi của người xem.

Kiều Hân Hân ăn bữa sáng nóng hổi, một mình Lý Mục đã đem hành lý của cô lên tầng hai. Thành thật mà nói, biểu hiện của người này tuy có chút không đáng tin, nhưng kỳ thực tâm tư cẩn thận, hành vi cử chỉ sẵn sàng thỏa đáng. Có lẽ anh ta là một người đàn ông âm áp.

Chẳng qua Kiều Hân Hân rất chậm chạp trong việc trở nên thân thiết với người khác, thật không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể chung đụng tự tại với anh ta.

Phòng chùng sau khi lên tầng hai, cô sẽ không muốn ra ngoài.

Ăn xong bữa sáng, cô dọn dẹp mặt bàn một chút, Lý Mục đi xuống từ tầng hai, trong tay cầm một quyển sách nhỏ.

"Ày, đây là một số tài liệu phim mà tôi làm. Đại khái đều là những bộ phim bom tấn ở trái đất, đương nhiên, do chúng ta cần sự kịch tính, nội dung sẽ bị thay đổi, nhưng cũng không quá đáng lo."

Kiều Hân Hân mang về mặt mờ mịt: "Hả?"

"Chương trình phát sóng trực tiếp từ vong ấy."

"..."

Cô nhìn kịch bản nhỏ màu đen, bỗng nhiên không dám nhận.

Lý Mục đặt máy tính xách tay lên mặt bàn, anh ta kéo ghế qua, ngồi xuống.

Bởi anh biết rõ Kiều Hân Hân không quá thích cùng người khác thân cận nên anh ta còn cố ý tạo ra một chút khoảng cách.

Kiều Hân Hân cầm kịch bản nhỏ màu đen lên, trước khi xem thứ này, cô vẫn phải hỏi một việc cho rõ ràng.

"Sau này lúc phát sóng trực tiếp, nếu anh ở cạnh tôi, tôi phải làm gì? Có cần giấu thân phận của anh không?"

"Cần chứ, vậy nên đối với cô, tôi chính là một người đàn ông bình thường. Có chuyện gì quan trọng, tôi sẽ báo cho cô biết ở khu bình luận -- Đương nhiên, khi cô bước vào thế giới giả lập, cô có thể trực tiếp nghe thấy giọng của tôi. Khán giả sẽ không nghe được."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nữ nhân vật chính sẽ không dễ dàng chết đâu (2)

Kiều Hân Hân mở kịch bản ra, chữ viết màu xanh ở trong rất tinh tế, từng từ đều chẳng chệch rất nhiều hướng dẫn.

Cô bỗng nhiên hiểu vì sao Lý Mục muốn cô chuyển tới đây, xem ra là để thuận lợi cho việc phát sóng trực tiếp sau này. Cô nhìn tên của những bộ phim quen thuộc hoặc chưa từng thấy kia, không ngoài dự tính, đều là thể loại phiêu lưu kích thích, cừu tử nhất sinh(*).

(*) Cừu tử nhất sinh: Chín phần chết một phần sống, ý nói rất nguy hiểm.

"Sẽ có người xem sao?" Cô nghi ngờ hỏi.

Phòng phát sóng trực tiếp đang ở trạng thái ẩn, phải tới 1 giờ chiều mới mở ra.

Nếu cô nhớ không lầm, trước mắt, lượng lưu trữ phòng cũng đã vượt quá 50, muốn dựa vào chương trình phát sóng trực tiếp từ vong để tăng điểm nhân khí, Kiều Hân Hân cảm thấy vẫn rất khó thực hiện.

Cô không hiểu quy tắc của TV Thái Dương, tự nhiên không tin tưởng.

Lý Mục giải thích: "Yên tâm đi, tôi sẽ xin giúp cô một vị trí đề cử cho kiểu phát sóng trực tiếp này, có được vị trí đề cử sẽ có tỉ lệ được xem nhiều hơn. Người dùng TV Thái Dương rất nhiều, đến lúc đó sẽ có vô số du khách tiến vào, có thể lưu lại bọn họ hay không, vậy thì phải xem bản lĩnh của cô rồi."

Kiều Hân Hân cái hiểu cái không gật gù đầu, Lý Mục nhận được cuộc gọi, liền muốn ra ngoài. Trước khi đi, anh ta nói: "Hân Hân, cô chuẩn bị một chút nhé, tôi đi một lúc rồi sẽ về, đến lúc đó, chúng ta sẽ làm thực nghiệm."

Cũng không biết anh ta có chuyện gì, đi cực kỳ gấp gáp.

Kiều Hân Hân cầm kịch bản lên tầng hai.

Cách bài trí của tầng hai quả nhiên bình thường hơn rất nhiều, chính là một phòng ở cũ bình thường, vách tường màu trắng, phòng ngủ được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Bàn máy tính, giá sách, mọi thứ đều đầy đủ.

Đồ của cô được đặt trong phòng khách ở tầng hai, Kiều Hân Hân bắt đầu thu xếp một chút. Cô chủ yếu mang khá nhiều truyện tranh cùng sách, sau đó là bàn thảo.

Về cơ bản, mỗi lần cô vẽ gì đều sẽ giữ lại, luôn cảm thấy đây chính là tâm tình của mình ở một thời điểm nhất định, có giá trị kỷ niệm.

Cô bỏ máy vi tính lên bàn, vừa ngồi xuống, di động liền nhận được tin nhắn từ Weixin(*).

(*) Weixin: Weixin là một phần mềm chat miễn phí trên điện thoại di động, do công ty Đằng Tân (Tencent Holdings Limited) đưa ra vào năm 2011. Nay đổi tên thành Wechat.

Sau khi mở ra xem, là tin nhắn từ Lâm Tử Thần: "Cô có ở đó không?"

Kiều Hân Hân do dự trong chốc lát, nhắn trở về: "Có."

"Cô đã dọn nhà rồi sao?"

"Ừ."

"Ồ ~~~ Sáng sớm nay tôi vốn muốn tìm cô để cùng đi chạy bộ, nhưng gõ cửa thật lâu cũng không có người trả lời. Cô chuyển tới đâu vậy?"

"Đằng sau phố Nam (đáng yêu)"

"A? Con đường quán bar kia sao? Khu nhà ở bên kia đều cũ rồi, trị an liệu có đủ an toàn không?"

"Cũng coi như không tồi, về cơ bản tôi rất ít khi ra ngoài."

"Cũng đúng..."

"(Đáng yêu)"

Kiều Hân Hân cũng không thích hình thức một hỏi một đáp này, nhưng cô là một người thiếu đề tài, không biết phải tán gẫu cái gì cho phải.

Nhưng Lâm Tử Thần đột nhiên tìm tới cô, vẫn khiến cô cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tính cách của cô ấy... Cũng đâu quá giống loại người cực kỳ nhiệt tình nhỉ? Kỳ thực ở lần đầu gặp mặt, Lâm Tử Thần còn rất cao lãnh.

Di động lại vang lên một tiếng.

"Ngày mai cô có rảnh không? Có thể cùng tôi ăn bữa trưa chứ?"

Lâm Tử Thần chủ động hẹn cô.

Kiều Hân Hân nhìn tin nhắn này, ngần người thật lâu, cô không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình là gì, có chút chờ mong... Cũng có chút sợ hãi.

Cuối cùng, cô vẫn nhắn lời từ chối.

"Không được, tôi không muốn ra ngoài ăn cơm, thật ngại quá."

Lâm Tử Thần cầm di động, nằm trên ghế sofa ăn khoai tây chiên, sau khi nhìn thấy tin nhắn của Kiều Hân Hân, cô thiếu chút nữa liền cười ra tiếng!

Ha ha ha, đứa nhỏ này thật quá đáng yêu! Nào có ai trực tiếp cự tuyệt người khác như vậy, cũng không biết nói uyển chuyển một chút.

Cô dùng khăn giấy xoa xoa tay, sau đó nhắn trở lại một tin.

"Không vấn đề gì, sau này hẹn cũng được."

"(Đáng yêu)"

"(Mặt quỷ)"

Lý Mục đã trở lại, trước khi lên tầng anh còn hô một tiếng: "Hân Hân, tôi lên đây."

"Được."

Kiều Hân Hân bỏ di động xuống, cửa phòng ngủ của cô không đóng, đồ vật đều đã được thu dọn không sai biệt lắm. Lý Mục nhìn mấy thùng rỗng, cảm

khái nói: "Cô thu thập cũng thật nhanh! Phụ nữ quả nhiên không giống nhau."

Trong phòng chỉ có một cái ghế, Lý Mục liền trực tiếp ngồi lên giường.

Anh chỉ vào ghế của máy vi tính: "Ngồi đi."

Kiều Hân Hân bước qua đó, đối diện với anh ta.

"Làm sao vậy?"

"Thời gian phát sóng trực tiếp của cô bắt đầu từ 1 giờ chiều, nên chúng ta có thể làm trước một ít thực nghiệm-- Sau này, mỗi ngày đều sẽ dành chút thời gian để luyện tập, chờ khi nào cô có thể sống tới đoạn kết của bộ phim, chúng ta liền chính thức phát sóng trực tiếp."

"... Luyện tập?"

Lý Mục vỗ tay một cái, khối vuông xanh trắng xuất hiện, anh ta kéo màn hình kéo tới bên cạnh hai người, chỉnh lớn thành cỡ máy tính.

"Cô đã đọc kịch bản mà tôi đưa chưa?"

"Rồi."

"Bản sao thứ nhất, là Đào Đầu Lâu."

Trên màn hình xuất hiện một biểu tượng trò chơi, sau khi Lý Mục ấn vào đó, là một bản lý lịch người chơi.

Kiều Hân Hân vội vàng lấy kịch bản ra, trước đó cô chỉ nhìn sơ qua một cái, đối với "Đào Đầu Lâu" cũng không có ấn tượng gì.

Hơn nữa, cái tên này rất lạ lẫm đối với cô... Bình thường cô rất thích xem phim, trên cơ bản những bộ phim bom tấn cô đều đã xem qua, nhưng chưa từng nghe nói tới bộ này.

Lý Mục giúp cô điền thông tin, lại tạo ra một ít thiết lập.

"Bởi đây là lần đầu tiên, chúng ta sẽ chọn độ khó thấp nhất... Ừm, cảm giác đau đớn, 3% là được rồi."

Cảm giác đau đớn càng chân thực, khán giả sẽ càng thích, nhưng Kiều Hân Hân không chỉ là một chủ kênh tân binh, còn là một cô gái xinh đẹp, cảm giác đau đớn thấp một chút cũng không sao.

Chủ yếu là...

"Cô nhất định phải diễn kịch, hiểu không? Ví dụ như khi bị ngã, nhờ cảm giác đau đớn thấp nên cô sẽ không cảm thấy gì, nhưng cô nhất định phải ra vẻ rất đau đớn." Lý Mục truyền dạy kinh nghiệm cho cô.

Trong phát sóng trực tiếp từ vòng, phần lớn là nam chủ kênh chọn loại hình thức nguy hiểm cấp năm sao, nữ chủ kênh cơ bản đều chọn độ khó thấp, trong trò chơi diễn giống một chút, kiếm được một bó lớn người hâm mộ.

Cho dù khán giả biết rõ ràng, kỳ thực không đau đến mức ấy... Nhưng họ vẫn sẽ bình luận đầy màn hình: "Đau lòng chủ kênh quá."

Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, cô chột dạ nói: "Tôi... Kỹ thuật của tôi... rất kém..."

Kỹ thuật là gì? Cô không biết, cô chỉ biết trong cuộc sống bình thường, phần lớn thời gian cô đều mang một bộ mặt than.

Nếu cô quả thật cảm thấy không đau, đại khái nhìn qua cũng chính là... Không đau đi.

Lý Mục đã điều chỉnh tốt mọi thứ, anh ta đem một khẩu súng nhét vào tay cô, cười híp mắt: "Cầm để bảo vệ chính mình nha."

"..."

Kiều Hân Hân cảm nhận được sức nặng trong tay, đầu óc trống rỗng.

Đây là... Súng thật sao?

Lý Mục giống như nhìn ra nghi vấn của cô, anh ta nói thẳng: "Là hàng thật, trước khi dùng nhớ lên đạn -- Hẳn là cô đã xem qua trong phim rồi, tới đây, tôi dạy cô."

Trong toàn bộ bản sao thuộc loại mạo hiểm, chủ kênh đều có thể mang theo một khẩu súng.

Bởi vì khẩu súng này là kết quả của công nghệ cao, nó có thể bắn ra vô số phát đạn.

Chỉ cần chủ kênh đừng ném súng đi, vẫn có thể tự bảo vệ chính mình trong một số trường hợp. Suy cho cùng, họ vĩnh viễn không cần lo súng sẽ hết đạn.

Lý Mục vô cùng cẩn thận dạy cô cách dùng súng, tay Kiều Hân Hân có chút run, anh ta an ủi: "Không sao đâu, súng này chỉ có thể sử dụng khi đã vào trong phim thôi, ở thế giới hiện thực nó là vật cầm, không có đạn bên trong. Hơn nữa -- Những người xuất hiện ở trong phim đều là số liệu, cho dù cô ngộ thương họ cũng không có việc gì, hiểu chưa?"

Kiều Hân Hân nghe được những lời này, tâm tình cuối cùng cũng ổn định một chút.

Cô cứng ngắc gật đầu một cái: "Tôi biết rồi."

Ngay lúc này Weixin của cô lại vang lên, Kiều Hân Hân liếc một cái, phát hiện ra người gửi là Lâm Tử Thần.

Lý Mục cũng nhìn sang, anh ta mỉm cười hỏi: "Ai vậy?"

Kiều Hân Hân mở tin nhắn, ở trong viết: "Ngày kia tôi sẽ phải sang nước ngoài, mai cô thực sự không rảnh sao?"

"Là hàng xóm cũ của tôi."

"A, hóa ra là cô gái kia --"

Lâm Tử Thần rất xinh đẹp, còn rất trượng nghĩa, Lý Mục có ấn tượng sâu sắc với cô. Anh ta tò mò hỏi: "Cô ấy tìm cô làm gì?"

"Muốn hẹn tôi cùng đi ăn cơm vào ngày mai."

"Cô có muốn đi không?"

Kiều Hân Hân lắc đầu, cô bình tĩnh nói: "Tôi không đi."

Cô đề đi động xuống, không nhắn lại cho Lâm Tử Thần, bởi cô không biết mình nên nhắn lại cái gì. Chỉ cảm thấy, nếu lại từ chối một lần nữa sẽ khiến người ta thất vọng, cô có chút trốn tránh loại cảm giác này, vậy nên dứt khoát không để ý tới.

Lý Mục ngồi ở phía đối diện chăm chú nhìn cô, cặp mắt đào hoa kia cười rộ lên như hồ ly, khi không cười lại có thể dễ dàng khiến người ta hăm sâu vào.

Kiều Hân Hân cúi đầu, hoàn toàn không nhìn anh.

Giọng của Lý Mục trở nên dịu dàng: "Không có việc gì, nếu không muốn đi liền không đi, chẳng cần miễn cưỡng chính mình."

Anh ta xem như đã nhìn ra, Kiều Hân Hân rất kháng cự với việc giao tiếp, cô không giống với những nữ chủ kênh khác mà anh ta quản lý trước đây.

Có thể nói, trong ngành công nghiệp chủ kênh này, nhất là khi làm phát sóng trực tiếp, tính cách hoạt bát, hài hước một chút, mới càng khiến người ta yêu thích. Có vài cô gái rất biết cách tán gẫu, có thể cùng nhiều khán giả trò chuyện đến vui vẻ, người khác sẽ mãi nhớ tới cô gái đó, sẽ lưu trữ phòng của cô ấy, sẽ lại đến thêm lần nữa.

Thực sự mà nói, tính cách của Kiều Hân Hân không thích hợp với ngành giải trí.

Nhưng, cho tới tận bây giờ Lý Mục đều không mang cảm giác thất vọng, ngược lại, anh ta cảm thấy, Kiều Hân Hân có thể tiến vào một con đường mới.

"Có lẽ sau khi huấn luyện của cô kết thúc, cô sẽ đặc biệt muốn cùng cô ấy ăn cơm." Anh ta ý vị thâm trường nói.

Kiều Hân Hân khẽ mỉm cười một cái, cô chuyển hướng đề tài: "Tôi phải luyện tập thể nào?"

"Tiến vào phim nha."

"Bây giờ sao?"

"Đúng, hiện tại chúng ta thử một chút, trừ tôi ra, ai cũng không thấy cô. Vậy nên, cô có thể tự do phát huy. Nhắc cô một câu, sau khi vào trong cô cũng có thể lợi dụng quản gia trí năng để xem kịch bản, về cơ bản mỗi bộ phim đều có hai kết cục, một tốt một xấu, cô có thể dựa vào sở thích của mình mà chọn. Trong quá trình thực hiện, nếu cô chết, phát sóng trực tiếp sẽ kết thúc."

"Sau khi chết, sẽ thoát khỏi phim sao?"

"Chính xác. Lần này chỉ là huấn luyện, cho dù cô sống không quá 5 phút đồng hồ cũng là chuyện bình thường. Trục thời gian ở trong trò chơi trôi qua rất chậm, một giờ trong hiện thực sẽ tương đương với hai ngày trong trò chơi, vậy nên tính tới thời điểm ăn trưa hôm nay, cũng đủ lâu để cô luyện tập. Được rồi, cảm giác đói khát cũng chỉ là 3%, cô tạm thời không cần lo lắng mình bị đói chết."

"..."

Mọi thứ đều rất mơ hồ, Kiều Hân Hân đã thích ứng với việc phát sóng trực tiếp cho người ngoài hành tinh mỗi ngày, nhưng đây là lần đầu tiên cô muốn đến một nơi mà chính mình cũng không dám nghĩ tới.

Nói thế nào nhỉ... Cô vẫn có chút mong đợi.

Cô đại khái là kiểu phụ nữ nhìn thì nhu nhược, nhưng trên thực tế lại rất cuồng dã. Đối với loại hành trình kinh sợ kích thích này, cô lại rất muốn tự mình thử nghiệm một phen.

"Chuẩn bị xong chưa?" Lý Mục hỏi.

Kiều Hân Hân gật đầu một cái: "Đã xong."

"Đặt tay ấn lên đi."

Trong khối vuông màu xanh, xuất hiện một phần đầu tay, Kiều Hân Hân đưa tay nhấn vào.

Một trận lạnh lẽo xuất hiện.

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể của cô giống như bị cái gì lôi kéo, vừa nhắm mắt lại, cô lập tức biến mất khỏi ghế tựa.

Lý Mục điều chỉnh vị trí của màn hình về phía trước mặt, phóng lớn tới cực hạn, tựa như đang xem phim ở rạp VIP.

Anh nằm trên giường, biểu cảm ung dung.

Hình ảnh trên màn hình màu xanh chuyển động, cuối cùng, dừng lại ở trên người Kiều Hân Hân.

Cô, đã tiến vào bộ phim thứ nhất Lý Mục đưa ra -- "Đảo Đầu Lâu".

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nữ nhân vật chính sẽ không dễ dàng chết đâu (3)

"Nước sâu khoảng 50 mét!"

"Bên trái có đá ngầm! Mau mau tránh ra!"

"Thuyền trưởng, hiện tại phải thả neo! Chúng ta không thể tiếp tục tiến về phía trước!"

Oành --

Chiếc thuyền buồm cũ kĩ đụng phải một tảng đá ngầm, cả con thuyền rung động kéo kẹt, sóng biển cùng gió lớn trực tiếp vỗ vào vải bạt.

Trên đài quan sát có một vị nam thủy thủ trẻ tuổi, cậu ta dùng kính viễn vọng thăm dò xung quanh. Tờ mờ sáng, bầu trời bị sương mù dày đặc bao bọc, cậu có thể thoáng thấy tường thành cao vút trong đám mây khổng lồ kia.

"Là tường thành! Là tường thành!" Cậu gân giọng khàn khàn hô.

"Oh my god..."

Thuyền đứng ở cạnh đá ngầm, gió lớn dần dừng lại, làn sương dày cũng chậm rãi tản đi.

Tường thành to lớn lộ ra ở phía xa xa, cơ hồ bao quanh cả tòa đảo hoang này. Tựa như trong truyền thuyết, không ai biết người nào đã xây nên bức tường này, cũng chẳng ai hay rốt cuộc có loại quái vật nào được dưỡng dục ở bên trong.

"Ann, em có khỏe không?"

Lỗ tai của Kiều Hân Hân ơng ơng, có người đỡ cô ngồi dậy từ boong thuyền, khi cô mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt với đường nét rõ ràng.

Lý Mục nhắc nhở: "Đây là Jack."

Lần này chỉ là luyện tập, Kiều Hân Hân không xem kỹ tư liệu về bộ phim này nhiều lắm, nhưng may mà cô có thể nghe được giọng Lý Mục.

Dáng dấp của Jack có chút quen mắt... Kiều Hân Hân suy nghĩ một lát, cô hỏi: "Đây là nơi nào vậy?"

"Đi thôi, chúng ta phải lên đảo."

"..."

Kiều Hân Hân đứng dậy, liền thấy một chiếc thuyền độc mộc đang trôi nổi dưới chiếc thuyền buồm, đã có 3 người đàn ông ở trên đó.

Bọn họ còn mang theo vài vật dụng cho máy quay, mà mặt trời ở xa xa dần dần mọc lên, chiếu sáng toàn bộ quang cảnh của hòn đảo.

Kiều Hân Hân bỗng dừng trọn to hai mắt -- "King Kong"!

Cô đã từng xem bộ phim này!

Đây là quê hương của King Kong, đảo Đầu Lâu.

Mà hiện tại cô đã nhảy cóc qua một phần ba của bộ phim, cũng chính là lúc bọn họ muốn lên đảo.

Dưới sự trợ giúp của Jack, Kiều Hân Hân lên thuyền độc mộc, trong bộ phim "King Kong", cô đang đóng vai nữ nhân vật chính "Ann", làm nghề diễn viên. Cô ấy muốn cùng nhóm bạn lên đảo để quay một bộ phim giả tưởng.

Cô không nhận được nhò giọng thì thầm: "Vì sao lại đổi tên thành "Đảo Đầu Lâu"..."

Lý Mục cười tủm tỉm nói: " "Đảo Đầu Lâu" chính là phần hai của "King Kong", đang trong giai đoạn quay phim, năm 2017 sẽ bắt đầu công chiếu tại Bắc Mỹ ~ A, quên nói cho cô biết, trong kịch bản tôi viết, hai bộ này đều được viết chung "

Kết thúc của "King Kong" cực kỳ thâm, Kiều Hân Hân nhớ khi mình xem phim này, cũng đỏ cả vành mắt.

Nếu như, thực sự có thể lựa chọn một trong hai kết cục, Kiều Hân Hân sẽ đặc biệt hy vọng, vào phút cuối của bộ phim có thể thành công đưa King Kong về nhà!

Cô hít sâu một hơi, đứng ở cạnh mấy người đàn ông, họ muốn cùng đi chung trên chiếc thuyền nhỏ.

Lúc này, trời đã sáng, mặt biển là một mảnh yên tĩnh, thuyền gỗ nhỏ lung la lung lay đi về phía đảo hoang. Sau khi lên đảo, người quay phim vẫn cầm theo máy móc để quay chụp, đạo diễn Carl là một người mập mạp, gã nhìn đảo hoang hưng phấn nói: "Tôi nhất định sẽ quay một bộ phim chấn động thế giới!"

Kiều Hân Hân hơi hơi nhú mày, cô không thích cái người vừa béo vừa lùn này! Chính gã ta đã dàn xếp việc bắt King Kong, đem nó về New York!

Nếu không phải do gã, King Kong cũng sẽ không chết ở trên tháp chuông New York...

Jack là người viết kịch, cũng là người yêu của Ann, anh là người đầu tiên phát hiện ra Ann đang hơi nhú mày.

Anh lo lắng hỏi: "Em làm sao thế? Thân thể không thoải mái à?"

Kiều Hân Hân lắc đầu, cô biết Jack đối xử với Ann rất tốt, ở thời điểm tất cả mọi người buông tha cho việc tìm kiếm Ann, Jack vẫn luôn kiên trì.

Một người bạn trai tốt như vậy, rất khó khiến người ta chán ghét.

Nhưng...

Dù sao cô cũng không phải là Ann, đóng vai nữ nhân vật chính thì đúng, cô không thể tiếp thu việc tự dưng có thêm một người bạn trai vô căn cứ.

Cho dù là diễn xuất, cũng diễn không ra loại ngọt ngào đặc biệt giữa người yêu với nhau cùng Jack.

Sau khi lên đảo, bức tường thành khổng lồ kia càng khiến người ta nhìn chăm chú, Kiều Hân Hân giang tay, cảm thụ gió lùa qua từ kẽ tay... Cảm xúc lại chân thật như vậy.

Quay đầu lại, nhìn biển lớn mênh mông vô tận, những dãy đá ngầm có hình thù kì quái, hết thấy đều là thật.

Lý Mục buồn cười nói: "Sao vậy? Giờ mới bắt đầu thấy sợ à?"

Kiều Hân Hân đã tiến vào trong phim được 15 phút, trước đó cô đều mang "về mặt bối rối", mãi cho tới khi cô lên hòn đảo này mới lộ ra cảm xúc hoảng loạn.

Cô vốn rất sợ hãi, nhưng sau khi nghe được giọng của Lý Mục, thần kinh lại hơi thả lỏng một chút.

Bởi vì...

Đây là thế giới giả tưởng nha!

Cho dù cô gặp nguy hiểm, cũng sẽ không tổn hại tới tính mạng... Huống hồ, trong tay cô còn có một khẩu súng vĩnh viễn không hết đạn!

Jack liên tục ở bên cạnh cô, con đường tiếp theo rất khó đi, luôn luôn phải hướng về phía cao mà bước. Kiều Hân Hân bình thường "trạch" như vậy, rất ít khi vận động, mới đi được vài phút đồng hồ liền mệt đến mức thở hổn hển.

Kết quả trên đường lên núi một bước đạp không, trực tiếp lăn từ trên xuống..

Jack kinh hô một tiếng: "Ann! --"

Trước mặt Kiều Hân Hân bỗng tối sầm, tựa như tiến vào một không gian thần bí.

Chờ cô mở mắt ra, phát hiện chính mình đang bình yên vô sự ngồi trên giường, Lý Mục ở ngay cạnh đó.

"Cảm giác thế nào?"

"... Tôi chết rồi sao?"

Vừa nãy mới leo núi, liền trực tiếp té chết?

Lý Mục vỗ vỗ vai cô: "Đừng nhụt chí, cô sống được 20 phút, đã tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi."

Cảm giác đau đớn được điều chỉnh tới 3%, khi Kiều Hân Hân ngã xuống cũng chỉ cảm thấy như bị người khác véo một cái, tiếp đó liền mất cảm giác.

Sau khi tự thử nghiệm một hồi, cô ngược lại càng có tinh thần.

Bởi vì -- Sẽ không thực sự gặp tai nạn mà!

Nói như vậy, cô có thể nghiên cứu nội dung cốt truyện thật tốt, sau đó nghĩ cách chuyển bi kịch trong phim thành hài kịch! Bất kể thế nào, cô cũng thực sự muốn đưa King Kong về nhà.

"Còn muốn vào sao?" Lý Mục nhìn ra suy nghĩ của cô.

"Ừ!" Kiều Hân Hân nặng nề gật đầu một cái, quét sạch toàn bộ sợ hãi.

"Ok."

Mọi thứ đều lặp lại như quá trình vừa rồi.

Sau khi chết ở trên đường leo núi, ngay tại lúc lên núi cô đặc biệt chú ý, nhất là khi đạp phải tảng đá lỏng lẻo kia, lần này Kiều Hân Hân đảm bảo mình có thể tránh.

Thế nhưng, tình tiết về sau càng thêm phiền toái.

Kiều Hân Hân bắt đầu một loạt những con đường bỏ mạng... Suy cho cùng, sau khi lên đảo, họ liền gặp được một đám thổ dân, trong phim, Kiều Hân Hân đã chết tới N lần tại nơi này.

Cuối cùng, cô rút cuộc sức cùng lực kiệt.

Kiều Hân Hân lại một lần nữa xuất hiện ở trong phòng, Lý Mục đưa khăn giấy cho cô, để cô lau mồ hôi trên mặt.

Cô cực kỳ chuyên nghiệp.

Tuy rằng thất bại hết lần này tới lần khác, cũng không ngăn trở dũng khí tiếp tục thám hiểm của cô.

Lý Mục vừa lòng nhìn cô, anh chỉ biết mình sẽ không nhìn lầm người!

Dựa theo tốc độ liều mạng của cô, có lẽ chưa cần tới hai ngày cũng có thể chính thức khai mạc chương trình phát sóng trực tiếp từ vòng. Đến lúc đó, sẽ có vô số khán giả tiến vào phòng phát sóng trực tiếp.

"Hôm nay tới đây thôi, sau này có thời gian chúng ta lại tiếp tục huấn luyện. Phải vượt qua ít nhất 50% tám bản đồ này, tôi mới giúp cô chính thức khai mạc chương trình. Trước đó, nhớ nghiên cứu kĩ những hướng dẫn mà tôi đã đưa cho cô."

"Được."

Đối với việc chính thức phát sóng trực tiếp, Kiều Hân Hân vô cùng chờ mong, cô cũng muốn biết nếu cô đi tới tận cùng của bộ phim, cô có thể có được

kết cục mà mình mong muốn hay không

"Ồ?"

Đang điều khiển máy tính ngoài hành tinh để xin đề cử giúp Kiều Hân Hân, Lý Mục ngạc nhiên nhìn giao diện hậu trường, anh hưng phấn nói: "Bởi cô là chủ kênh người trái đất, nên lần đề cử này được sắp xếp cực kỳ nhanh! Có lẽ sẽ phải chính thức lên sóng vào ngày mai..."

Ngày mai lên mục đề cử, không thể lãng phí một ngày để hấp dẫn sự chú ý này.

Lý Mục xin được một đề cử cực tốt cho cô, có hình trang bìa lớn, còn mang theo lời tuyên truyền.

Đây là vị trí mà khi người sử dụng đăng nhập có thể quét mắt nhìn tới, Lý Mục cơ hồ có thể tưởng tượng được, phòng phát sóng sẽ nóng bỏng cỡ nào vào ban đêm.

"Hôm nay cô nghỉ ngơi đi, rồi để quản gia gửi thông báo giúp cô."

"Nghỉ ngơi sao?"

Thời gian phát sóng trực tiếp vốn là từ 1 giờ chiều tới 9 giờ tối, để nắm vững việc huấn luyện, Lý Mục quyết định để cô nghỉ làm hôm nay.

Sau khi trở thành nhân viên chính thức, chủ kênh có thể nghỉ ngơi năm ngày mỗi tháng. Kỳ thực khi sinh hoạt, chủ kênh cũng coi như thoải mái, bình thường khi trải qua cuộc sống của chính mình cũng có thể thuận tiện phát sóng trực tiếp, không cần đa tài đa nghệ như những thể loại khác.

Nhưng thời gian phát sóng sinh hoạt của chủ kênh rất dài, mỗi ngày cần 8 tiếng đồng hồ. Những chủ kênh khác lại không giống vậy, chỉ cần từ 2 tới 5 tiếng.

Có điều, nếu nói tới việc phát sóng trực tiếp từ vong, thời gian lại tự do hơn rất nhiều.

Khán giả giống như đang xem phim nhiều tập, chỉ cần xác định thời gian rồi tới giữ chỗ là được.

"Ừ, nghỉ ngơi để dưỡng sức."

"Vậy sao..."

Kiều Hân Hân gọi quản gia để hỗ trợ sửa thông báo, quản gia cực kỳ cơ trí viết hai câu --

[Chủ kênh Tiểu Kiều thân yêu hôm nay sẽ nghỉ ngơi, ngày mai vào đúng 7 giờ tối sẽ khai mạc chương trình phát sóng trực tiếp từ vong vì mọi người.]

Trước mắt, người hâm mộ của Kiều Hân Hân không nhiều lắm, nhưng vẫn có người đúng giờ tới xem, mọi người thấy thông báo này đều rất khiếp sợ.

Dù gì, Kiều Hân Hân vẫn luôn mang lại cho người ta cảm giác cô là một người cực kỳ mềm mại, vô hại... Một cô gái như vậy, rất khó để liên kết chương trình "trực tiếp từ vong" với cô.

[Mẹ nó, mình không nhìn lầm chứ? Hân của mình cứ nhiên muốn khai mạc trực tiếp từ vong sao???]

[A a a a điên rồi! Ngày mai khán giả nhất định sẽ chen lấn vỡ đầu! Thứ khiến cho người ta lưu luyến nhất của trái đất chính là phim điện ảnh không có bàn tay vàng a a a a a.]

[Không được, tôi phải tới sớm một chút để giành chỗ! Hân Hân phải bùng nổ, phải bùng nổ!]

[QAQ Làm sao bây giờ, Ly Ly có trận đấu vào ngày mai, cũng là 7 giờ tối... U hu hu, sao thời gian phát sóng trực tiếp của hai người lại trùng nhau nữa rồi...]

[← Fan của Ly Ly nhiều như vậy cơ mà! Cậu vắng mặt một hồi thì đã làm sao! Nhưng Hân Hân lại không giống như thế, đây chính là lần đầu tiên cô ấy muốn phát sóng trực tiếp từ vong, thân là nhóm fan đầu tiên của cô ấy, chúng ta đương nhiên phải dùng hành động thực tế để ủng hộ cô ấy nha ~~~~]

[Kaka đâu? Hôm nay Kaka thật im lặng... QAQ]

[Phụt, Ô Ô này, cậu còn chưa phát hiện ra sao, khi chủ kênh không cùng chúng ta tương tác, Kaka luôn luôn tích chữ như vàng 23333333]

Trong khu bình luận của phòng có 20, 30 người đang nói chuyện trên trời dưới đất, Kiều Hân Hân vẫn còn bận nghiên cứu kịch bản, cũng không chú ý những việc này.

Cô vốn cho rằng phải trì hoãn mười ngày nửa tháng, không nghĩ rằng Lý Mục lại đủ thần tốc, nói khai mạc liền khai mạc.

Kỳ thực, cạnh tranh trong TV Thái Dương vô cùng mãnh liệt, mỗi vị trí đề cử tới được tay chủ kênh cũng không dễ dàng. Mà nhìn chung, người quản lý cũng phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

Rất không khéo là, Lý Mục lẫn lộn ở trái đất, nhìn như một người đàn ông vô dụng, ở vị trí này cũng mang theo một kỷ lục mà không ai có thể phá vỡ.

Nếu không, làm sao anh ta có thể lập tức tranh thủ được một vị trí đề cử tốt như vậy cho Kiều Hân Hân?

Hãy chờ xem, số người xem trực tuyến ngày mai ít nhất cũng phải vượt qua 10 vạn.

Kiều Hân Hân cùng danh hiệu chủ kênh người trái đất, sẽ lan truyền khắp toàn bộ TV Thái Dương.

Trực tiếp tử vong..

Trong phòng nhỏ, Kaka tựa vào trên giường, nhìn những khán giả khác đang nói chuyện phiếm.

Kiều Hân Hân không ở đây, hần căn bản là lười gõ chữ.

Gian phòng rất tối, rèm cửa sổ được kéo sít sao, chỉ có màn hình nhỏ này đang lộ ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thần sắc của hần bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì, một hồi lâu sau hần mới rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp.

Ngày mai, hần sẽ đến đúng giờ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đảo đầu lâu (1)

Đúng ngày, Chu Thiên gửi tiền bản thảo, trong tài khoản của Kiều Hân Hân nhiều thêm 400 tệ.

Cô ôm di động nhìn hồi lâu, cuối cùng mình cũng không còn là kẻ không xu dính túi nữa. Cô suy xét, hôm nay có nên ra ngoài ăn một bữa ngon không nhỉ?

Nhưng phát sóng trực tiếp sẽ bắt đầu vào lúc 7 giờ tối...

Nói thế nào nhỉ, cô đã phát sóng trực tiếp bảy ngày ăn mỳ cho người ngoài hành tinh xem, thật vất vả mới có tiền để mua loại đồ ăn khác, không ăn ở trước mặt bọn họ lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đã nói là sinh hoạt ở trái đất, không thể để cho bọn họ nghĩ rằng ẩm thực của trái đất cũng chỉ có mỳ, khụ khụ.

Bất quá, chuyện ăn cơm chưa cần cô ưu sầu, Lý Mục đã đem cơm trưa từ quán bar trở về.

Anh biết dựa vào tính cách của Kiều Hân Hân, chắc chắn sẽ không theo chân bọn họ qua bên kia để cùng ăn cơm, vậy nên anh ta liền gói một phần về.

Có cả Hương thịt băm, đậu hủ Ma Bà, trứng xào mướp, còn có một phần cơm tẻ cùng lạc ngô.

Trong quán còn bận rộn một số việc, anh chào hỏi Kiều Hân Hân xong liền đi, đồng thời nói sẽ trở về trước 7 giờ tối.

Đồ ăn vẫn còn nóng hổi, Kiều Hân Hân cầm đũa ngồi ăn trong phòng khách. Cô nghĩ, đợi lát nữa sẽ quét dọn toàn bộ tầng một, bằng không, ăn uống miễn phí thế này khiến trong lòng cô áy náy.

Cuối tuần cô không cần bận bịu chạy bản thảo, cũng không có bộ truyện nào muốn vội làm, thời gian trôi qua cực kỳ nhàn hạ.

Sau khi cô đã quét dọn phòng sạch sẽ, liền ngồi nghỉ ngơi trong phòng khách, TV đang phát lại tiết mục giải trí tối qua.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn tìm phim "King Kong", định xem lại kịch bản thêm lần nữa trước khi bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Kỷ thực trong lòng cô hiểu rõ, về cơ bản, những nơi mà cô phải đi khi phát sóng trực tiếp tử vong cũng giống như bối cảnh của thế giới phim và nội dung chính, những chỗ khác có khả năng hoàn toàn không được biết đến. Tựa như Lý Mục nói vậy, phim có phát triển theo con đường kia hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực cá nhân của Kiều Hân Hân.

Buổi tối cô sẽ phải tiến vào thế giới kia, mà chờ đợi cô đến tận cùng sẽ là điều gì? Hết thấy đều không có ai có thể nói cho cô biết.

Kiều Hân Hân vừa xem phim, vừa lật xem ghi chép của Lý Mục, ở trên những bước ngoặt quan trọng gạch vài cái.

Đại khái hơn 4 giờ Lý Mục mới về, anh đeo một chiếc ba lô màu đen, đặt trên bàn trà.

Kiều Hân Hân đang nằm ngủ trên ghế sofa, Lý Mục đi chậm lại, đắp một tấm chăn mỏng lên người cô.

Anh rón ra rón rén về lại chính phòng của mình.

Chỉ còn 3 tiếng nữa là sẽ phát sóng trực tiếp, để cho cô ấy ngủ một giấc thật tốt đi.

Ở trong phòng riêng, Lý Mục giúp cô điều chỉnh trò chơi một chút, lần phát sóng trực tiếp từ vong này, dù cảm giác đau đớn rất thấp, vẫn có thể hấp dẫn không ít người xem.

Hiện tại, việc anh ta cần làm là kiểm tra những số liệu sẽ xuất hiện ở bên người Kiều Hân Hân, nếu có thể, phải đảm bảo đây sẽ là một lần phát sóng trực tiếp xuất sắc.

Kiều Hân Hân ngủ hơn 2 tiếng đồng hồ, lúc cô tỉnh dậy vừa khéo là 6 giờ 15 phút, TV ở phòng khách không biết đã bị tắt đi từ lúc nào. Cô ngồi dậy, hơi hơi cử động bả vai dưới.

Trên bàn trà có một chiếc ba lô màu đen, trong lúc cô đang xuất thần, Lý Mục liền bung chén trà từ trong phòng đi ra.

"Ba lô này được chuẩn bị cho cô."

Anh đi tới trước mặt Kiều Hân Hân, đưa chén ra.

"Cảm ơn anh."

Vừa tỉnh ngủ, miệng lưỡi đều khô, Kiều Hân Hân một hơi uống cạn chén trà. Cô đặt chén lại ở trên bàn, tò mò đánh giá ba lô màu đen trong tay.

Hình như ở trong có đồ vật.

Sau khi mở ra, cô nhìn thấy đèn phim, la bàn, sôcôla, ba lô không lớn, đeo trên người tuyệt nhiên không quá gây chú ý.

Lý Mục nói khẽ: "Cô có thể bỏ thêm vài đồ dùng cần thiết khác, chờ về sau đạt được 3 sao, có thể mua nhẫn tùy thân tại trung tâm thương mại của TV Thái Dương, đến lúc đó sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."

"... Nhẫn tùy thân?"

"Ừ, có thể thả rất nhiều đồ vào trong nhẫn, là một phòng lưu trữ di động."

Bình thường Kiều Hân Hân hay xem truyện tranh cùng tiểu thuyết, đối với "không gian tùy thân", cô một chút cũng không xa lạ gì! Trước kia vẫn cho rằng mấy thứ này đều là hư cấu, không ngờ chúng thật sự tồn tại trong thế giới hiện thực!

Thời gian không sai biệt lắm, Lý Mục nhắc nhở cô đi sửa sang một chút.

Kiều Hân Hân vội đi tắm rửa, lúc đi ra, cô mặc quần áo ở nhà đơn giản, dù sao sau khi tiến vào phim, cô cũng sẽ mặc quần áo của nữ nhân vật chính...

Kiều Hân Hân đặt mấy thanh sôcôla vào trong ba lô màu đen, mặc dù trong phim cô gần như sẽ không cảm thấy đói, nhưng vẫn nên chuẩn bị sẵn mấy thanh, biết đâu lại cần dùng đến thì sao?

Đúng 7 giờ tối, cô mở phòng phát sóng trực tiếp.

Mà phân loại vị trí đề cử của các kênh đã được thay đổi vào lúc 3 giờ chiều, vậy nên đã có rất nhiều khán giả tới sớm để đợi.

Khoảnh khắc phòng phát sóng trực tiếp mở ra, Kiều Hân Hân liếc mắt nhìn thấy số người lưu trữ đang không ngừng tăng lên!

4051, 4056, 4110...

Cô liền sợ ngây cả người.

Lý Mục đã về tới phòng của mình, anh nhìn Kiều Hân Hân trên màn hình, chỉ biết rằng cô sẽ kinh ngạc như vậy.

Phát sóng trực tiếp cũng đã lâu, lượng lưu trữ phòng của Kiều Hân Hân chỉ miễn cưỡng vượt hàng trăm, hôm qua lại nghỉ ngơi một ngày, mà ngày hôm nay mở phòng liền phát hiện số người đã biến thành 4000, hơn nữa tốc độ biến hóa của số lượng người lưu trữ hoàn toàn có thể tính bằng giây.

Kiều Hân Hân lại nhìn số người xem trực tuyến -- 30559!

3 vạn! 3 vạn! Số người xem trực tuyến đã vượt quá 3 vạn!

[Phát sóng trực tiếp từ vong: Cô ấy đến từ trái đất].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (hot)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiều Hân Hân.

Thông báo: Đúng 7 giờ tối hôm nay sẽ mở ra phát sóng trực tiếp từ vong ~.

Điểm nhân khí: 8500.

Người xem trực tuyến: 31775.

Người lưu trữ: 4155.

Tại mục thể loại của Kiều Hân Hân, chương trình nuôi dưỡng nữ thần vốn có một chữ "mới" theo sau, bởi nó là kênh vừa được đẩy ra vào tháng 7, mà nay chữ đã được thay đổi lại thành "hot" -- Trong nửa tháng ngắn ngủi, kênh này đã trở thành một kênh hấp dẫn tại TV Thái Dương.

Mọi người đều thích xem nuôi dưỡng nữ thần, hồi trước Kiều Hân Hân bị ẩn giấu vài ngày, nhân khí hoàn toàn không sánh được với những chủ kênh tân binh khác. Nhưng lúc này đây lại không giống thế nữa, Lý Mục đã sắp xếp một vị trí đề cử cho cô, tăng mạnh tỉ lệ được chú ý giúp cô.

Kiều Hân Hân gần như có thể đoán trước rằng, chờ sau khi chương trình phát sóng trực tiếp từ vong bắt đầu, điểm nhân khí của phòng sẽ liên tục tăng cao!

[Hân Hân ~~~ Rốt cuộc cũng được gặp lại chị rồi ời ời ~~~~]

[(◕◕) Đây chính là vị chủ kênh tới từ trái đất sao? Thật đúng là một cô gái mềm mại nha ~ 23333.]

[Oaaaa, chủ kênh này thật xinh đẹp! Cô thật sự muốn tiến vào phim kinh dị ư?]

[Nghe nói phim ảnh của trái đất tương đối thú vị, không có quá nhiều tình tiết bàn tay vàng ~]

[← Năm ngoái tôi cũng từng đề tâm tới một vị chủ kênh từ vong người trái đất, tiếc là người nọ chỉ vừa quay được một kỳ, phòng phát sóng trực tiếp đã bị đóng cửa vĩnh viễn.]

[Là ai thế? Vì sao lại bị vậy?]

[Có bất quá! Nói mau nói mau, chuyện gì đã xảy ra?]

[Lỗ tai của tôi đã dựng lên rồi nè!]

[Ách, hình như người nọ vi phạm điều khoản thì phải? Đó là chuyện nội bộ, ai mà biết được, dù sao sau khi người đó viết bài xin lỗi thanh minh liền biến mất.]

Kiều Hân Hân nhìn khối vuông màu xanh, bình luận đã hoàn toàn che lấp hình ảnh của máy quay, cô suy nghĩ một chút, vẫn quyết định chỉnh màu của bình luận nhạt đi.

Bình luận được viết tới tấp, Kiều Hân Hân không còn xem rõ nữa, cô đành phải trực tiếp nhìn khu bình luận, dùng ngón tay lướt bình luận.

Như vậy chắc sẽ không bỏ qua quá nhiều thông tin, thỉnh thoảng còn có thể thấy vài ID quen thuộc, Kiều Hân Hân biết những người hâm mộ lâu năm đều ở đây.

Phát sóng trực tiếp đã bắt đầu, cô lộ ra nụ cười tiêu chuẩn đối với ống kính: "Chào buổi tối, hôm qua nghỉ ngơi một ngày, tôi rất nhớ mọi người."

[Êm tai êm tai êm tai êm tai êm tai êm tai!!]

[Quả nhiên là một cô gái mềm mại... Giọng cũng mềm mại như thế... Thật muốn véo mặt chị một cái!]

[Thực không thể tưởng tượng nổi bộ dạng thét chói tai của cô ấy trong thế giới khủng bố này...]

[Chủ kênh xoxo(*) ~~~]

(*) 么么哒: Một kiểu hôn dễ thương trong giới Trung Quốc, được sử dụng giữa những người thân thiết với nhau. Có thể hiểu là x (hôn) o (ôm).

Những lời kia của Kiều Hân Hân nhìn thì như đang khách sáo, nhưng đó thật ra là câu cô muốn nói với thể hệ fan đầu tiên.

Theo chân chương trình phát sóng trực tiếp của cô cho tới tận bây giờ, cô rất cảm ơn sự hiện diện không ngừng của bọn họ ở bên cô. Bình luận của bọn họ đã bị chôn vùi ở trong một đám người, cô thậm chí còn chẳng thấy được, nhưng cô nhất định muốn nói cho bọn họ biết -- Đối với tôi, mọi người là đặc biệt.

Khi phòng phát sóng trực tiếp chỉ có vài chục điểm nhân khí, khi chính bản thân cô cho rằng mình sẽ không thể qua được kỳ thực tập, 30 vị khán giả kia đã không rời không bỏ, cùng cô đi tới một giây cuối cùng.

Cô vốn chính là một người cảm tính, nên những lời này, cô chỉ nói ở trong lòng.

[QAQ Cảm động quá...]

Từ trước tới nay, bình luận trong phòng sẽ không vì ai mà dừng lại, Kiều Hân Hân nhìn chăm chăm vào khu bình luận, nhìn thấy ID của Ô Ô.

"Ô Ô đừng khóc, hôm nay cậu không cần đi xem trận đấu sao?"

Kiều Hân Hân càng ngày càng giống một vị chủ kênh đích thức, cô rất ít khi chủ động nói chuyện cùng khán giả, mà hôm nay người xem đặc biệt nhiều.

Cô phát hiện ra, chính mình không có chút khủng hoảng nào.

Quả nhiên, cô đã quen với việc làm chủ kênh sinh hoạt cho người ngoài hành tinh sao?

Hoặc có lẽ... Hết thấy những thứ này đều là hư cấu đối với cô, dù gì, những người ở bên kia máy tính cũng là người ngoài hành tinh sống ở hệ ngân hà xa xôi.

[QAQ Không! Hôm nay em liền ở chỗ này! Chỗ nào cũng không đi! Hân Hân cố lên, chị là tuyệt nhất đó!]

[Tôi cảm thấy Hân của tôi muốn nổi tiếng nha... Thật kích động!]

[Chúng ta cũng xem như là thể hệ fan thứ nhất nhĩ? 23333~~]

Khi những người hâm mộ thể hệ đầu tới phòng phát sóng trực tiếp đều bị điểm nhân khí làm cho phát hoảng, bọn họ cũng không biết chuyện đề cử, chỉ cảm thấy nhân khí của phòng tăng vọt trong nháy mắt! Cảm giác này... Thật sự rất sáng khoái!

Lý Mục nhắc nhở: "Cô phải đi rồi."

Màn hình trước mặt Kiều Hân Hân xuất hiện một nơi để in dấu tay, cô đeo ba lô thật tốt, trong ánh nhìn chăm chú của những vị khán giả đang vạn phần chờ mong, cô khai mạc chương trình phát sóng trực tiếp từ vòng đầu tiên trong đời.

Rất nhiều người.

Bất kể là số người lưu trữ hay số người xem trực tuyến, đều đang không ngừng tăng lên.

Cô vẫn nhìn khu bình luận, tựa như đang chờ cái gì.

Kiều Hân Hân rất rối rắm, rốt cuộc cô có nên hô thử một tiếng hay không?

Nhưng hiện tại trong phòng phát sóng trực tiếp đang có nhiều người như vậy, nếu cô gọi cái tên kia, có phải sẽ khiến người khác chú ý không?

Lý Mục liên tục đề ý tình huống ở bên này, phát hiện Kiều Hân Hân còn đang do dự. Anh ta nhắc nhở: "Chúng ta giành được khoảng 5 tiếng đồng hồ đề cử, tranh thủ diễn thật đặc sắc mỗi phút mỗi giây, mới là biện pháp tốt nhất để cô lưu lại người hâm mộ."

"Ừm..."

Kiều Hân Hân khẽ gật đầu, cô biết hiện tại mình phải đi.

Chỉ là... Có chút mất mát.

Trước đây trong phòng phát sóng trực tiếp chỉ có một mình hân, cô sẽ luôn luôn không cảm thấy tịch mịch. Mà hiện tại số xem đã vượt quá 4 vạn, cô lại chẳng có cảm giác vui vẻ.

Cho tới khi...

[^_^ Cô gắng lên, tôi sẽ luôn dõi theo cô.]

ID quen thuộc, kiểu chữ màu xanh bắt mắt, trong mắt Kiều Hân Hân tràn đầy kinh hi.

Lý Mục nghi ngờ lắm bản: "Xảy ra chuyện gì ư?"

Tâm tình vui sướng của cô căn bản không giấu được, không chỉ Lý Mục, ngay cả nhiều khán giả cũng sắc mắt phát hiện.

[Nụ cười của chủ kênh rất ngọt ngào ~~~ Thật hiếm thấy (nước bọt).]

[A a a đây thật sự là chủ kênh tử vong sao? Thật sự muốn tiến vào phim kinh dị sao? Có phải tôi đi nhầm kênh không?]

[← Cậu không đi làm đâu, là chủ kênh vào sai chỗ rồi, cô ấy nên đi tham gia "Thanh âm của trời" ở cách vách mới phải.]

[A ~ Chính là chương trình thi đấu để bình chọn giọng nói đẹp nhất đúng không, chủ kênh ở đó đều rất đẹp! Có điều dựa vào khuôn mặt của chủ kênh Tiểu Kiều, muốn trúng tuyển cũng khẳng định không có vấn đề gì!]

[Ly Ly đã vào top 10 rồi... Tuy tôi biết mình phải đi ủng hộ cô ấy, nhưng sao tôi lại bất động thể này QAQ]

[Vị chủ kênh siêu đáng yêu buộc tóc đuôi ngựa hai bên! Cô ấy thật dễ thương ~ giọng loli là tuyệt vời nhất!]

[Ô, Hân Hân đâu?]

[Tiến vào tiến vào tiến vào!!! Ngao ngao ngao ngao ngao --!!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đảo Đầu Lâu (2)

Biển rộng mênh mông vô tận.

Dưới màn đêm, chiếc thuyền buồm thoảng lay động, âm nhạc lười biếng say lòng người du dương bên tai, Kiều Hân Hân đứng ở trên boong thuyền, nhìn sương mù dần dần dâng lên xung quanh, đây là cảnh mà cô đã trải qua sau n lần huấn luyện.

Khối vuông màu xanh lẳng lẳng trôi nổi trên không, sau khi cô tiến vào thế giới phim ảnh, liền ngừng xem bình luận của khán giả.

Từ giờ trở đi cô muốn toàn tâm toàn ý, soạn nên một kịch bản mới.

Trong khoang thuyền, mấy người đàn ông đang nhỏ giọng bàn bạc. Kiều Hân Hân tựa lưng vào cửa gỗ, cô dùng tay vuốt ve nắm cửa có tuổi tác lâu đời kia, nghe được giọng nói khàn khàn trầm thấp của thuyền trưởng Englehorn: "Nếu ông thực sự tìm được chỗ này, nếu ông cùng bạn bè và đoàn quay phim cập bờ, các người sẽ vĩnh viễn không trở về được."

[Thật khản trương, rốt cuộc chủ kênh và những người này muốn đi đâu vậy?]

[Hân là đảo đầu lâu nhì!]

[Trên đảo có rất nhiều đầu lâu sao?]

[Nghe nói còn có rất nhiều sinh vật cổ đại khác ~]

[(*@o@*) Oa ~ Đây chính là chủ kênh của hành tinh nước nhỏ bé sao, dường người thật tốt! Làn da của chủ kênh thật tuyệt (sắc đẹp)]

[Quả nhiên so với những phim ảnh khác, phát sóng trực tiếp tử vong vẫn là đẹp mắt nhất!]

[Thôi đi, cảm giác đau đớn chỉ có 3%, có gì thú vị chứ? Chủ kênh ngu xuẩn.]

[Mẹ nó, tên nào tàn này lại tới nữa!]

[← Nếu mắng chủ kênh ngu xuẩn thì mau mau rút đi, anh không xem thì có chúng tôi xem.]

[Cút cút cút cút cút cút.]

Hiện tại người xem ở phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân rất nhiều, những người này đều xem thấy mùi ngon, đột nhiên xuất hiện một tên anti-fan, mọi người đều đặc biệt đồng tâm hiệp lực cãi lại.

Hoa Cúc Tàn thấy tình hình không đúng, liền im lặng.

Kiều Hân Hân thật đúng là khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, Hoa Cúc Tàn vẫn liên tục chú ý tới cô, gã thực sự muốn nhìn xem à chủ kênh tới từ trái đất này có thể đùa nghịch tiểu xảo gì mới, không nghĩ rằng cô ta cư nhiên tiến vào hàng ngũ chủ kênh tử vong!

Thành thật mà nói, "Trò chơi tử vong" thịnh hành nhất hệ ngân hà kỳ thực được mô phỏng theo bối cảnh của phim ảnh trái đất, bởi vì chỉ ở nơi khoa học

kỹ thuật không phát triển như thế, loại trò chơi này mới có thể khiến người ta cảm thấy rung động trong lòng.

Vào ngày mùng 10 mỗi tháng, ba đài truyền hình trực tiếp lớn nhất hệ ngân hà sẽ cùng phát sóng toàn bộ quá trình của trò chơi tử vong. Hoa Cúc Tàn cũng là một fan trung thành của trò chơi này.

Khác với phát sóng trực tiếp ảo của TV Thái Dương, mọi việc ở trong trò chơi tử vong đều là thật.

Cảm giác đau đớn là thật, bỏ mạng, cũng là thật.

Những người tình nguyện tham gia trò chơi này, không phải tử tù thì cũng là những kẻ bị hoang tưởng, tóm lại không có ai là người bình thường.

Có thể sống sót trở về, sẽ thu được một số tiền thưởng kéké xù, vậy nên mới có nhiều người nguyện ý bằng lòng đi đánh bạc như vậy.

Là một fan trung thành của trò chơi tử vong, hầu như kỳ nào Hoa Cúc Tàn cũng đều xem. Lần này gã tới phòng của Kiều Hân Hân với mục đích bôi xấu cô, kết quả gã cư nhiên thấy được thế giới giả tưởng giống như trò chơi tử vong... Giờ phút này, gã mới đột nhiên nhớ ra, cảnh tượng ở trong trò chơi tử vong đều tới từ kho dữ liệu của trái đất!

Xem? Hay không xem?

Hoa Cúc Tàn rồi rầm hơn 20 phút, trong 20 phút này chiếc thuyền buồm cũ nát cũng cơ hồ bị sóng biển cuốn lật.

Gã phát hiện chính mình hình như muốn tiếp tục theo dõi...

Nhưng gã lại cảm thấy đặc biệt bức rứt! Gã cùng Kiều Hân Hân đáng nhẽ phải không đội trời chung mới đúng, vậy mà gã lại không thể xuống tay đóng phòng phát sóng trực tiếp này lại là thế nào?

Ô? Sao gã lại không cẩn thận lưu trữ phòng của ả rồi?

Không được! Không giành bánh bao cũng phải tranh khẩu khí! Gã tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy!

[Chú kênh xuẩn ngốc.]

Đây là câu nói tới từ sự phẫn nộ đấu tranh của Hoa Cúc Tàn..

Nếu đã không có cách nào để rời đi nơi này, vậy thì gã cũng muốn mắng hai câu.

Ai có thể hiểu cho nỗi khuất nhục trong lòng gã?

QAQ.

Giọng của anti-fan chìm chìm trong đám người, hiện tại số người xem trực tuyến đã lên tới 7 vạn, lượng bình luận cũng sắp khiến màn hình nổ tung!

Lý Mục ngồi trên ghế, vừa ăn dưa hấu vừa nhìn không ít khán giả đang điên cuồng khen thưởng, anh mừng rỡ tới mức không ngậm miệng lại được.

Haiz, làm sao bây giờ, ai bảo anh ta là người đại diện độc nhất vô nhị của con át chủ bài trong toàn vũ trụ to lớn, ai bảo anh ta mang một đôi mắt có thể khai quật ngôi sao sáng chói chứ? Đây chỉ là khởi đầu -- số người xem trực tuyến vượt qua 10 vạn, là lễ gặp mặt mà anh ta tặng cho Kiều Hân Hân.

Lần chọn đề tài phim ảnh này cũng rất gian xảo, chẳng phải kiểu khủng bố kinh hãi, ngược lại cũng không thiếu những nơi ôn tình.

Mục đích của Lý Mục rất rõ ràng, Kiều Hân Hân không giống với những người đẹp chủ kênh khác, cô phải không ngừng hấp dẫn rất nhiều fan nam, lại càng phải lưu lại vô số fan nữ! Đúng vậy, Lý Mục xác định cô phải ăn sạch cả nam lẫn nữ.

Anh ta cẩn thận xem bình luận của những ID, tỉ lệ nam nữ đại khái là 10:1.

Đây đã là một tỷ lệ tương đối cao.

Dù sao so với vài vị e lệ có khiếu thẩm mỹ nhàm chán trên mạng, ngũ quan của Kiều Hân Hân mang độ nhận dạng rất cao, quan trọng nhất là từ trước tới nay, cô chưa bao giờ coi mình là một chủ kênh.

Ví dụ như, sau khi tiến vào thế giới phim ảnh, cô liền hết sức chuyên chú làm những chuyện trước mắt, hiếm khi nào cùng tán gẫu với khán giả.

Trừ khi đang ở trong tình huống cực kỳ rảnh rỗi cô mới đưa mắt xem bình luận, nhưng chỉ vờn vờn nhìn một chút, ít khi cùng khán giả nói gì.

Thế hệ fan đầu của Kiều Hân Hân đã sớm quen với việc này, chủ kênh chính là như vậy nha, dù làm công việc nào cũng đều tiến vào trạng thái quên mình. Mà fan mới ban đầu cảm thấy kỳ quái, bởi trong những chương trình phát sóng trực tiếp tử vong khác, dù chủ kênh còn đang ở trong quá trình làm việc cũng không quên cùng tương tác với người xem, có kiểu đùa nghịch, có kiểu kể chuyện cười, còn có kiểu ăn nói thô tục. Khụ khụ, đương nhiên, đây đều là những vị nam chủ kênh.

Nữ chủ kênh ấy à, chỉ cần tỏ vẻ đáng yêu, làm nũng, sẽ có đại gia chấp nhận ngay.

Nhưng vị chủ kênh tới từ trái đất này, căn bản là chưa từng làm qua việc này, nếu dùng hai từ để hình dung cô... hẳn là cao lãnh(*) nhỉ?

(*) Cao lãnh: Cao ngạo lạnh lùng.

[Tôi nghĩ, tôi muốn sửa lại bảng xếp hạng nữ thần ở trong lòng tôi...]

[Chủ kênh có chút vô tình nhỉ, một cô gái mềm mại không phải nên tỏ vẻ nũng nịu sao? Mà cô ấy nhìn qua lại trầm tĩnh như vậy nha (☆▽☆)]

[Xong đời... Tôi thích cô ấy mất rồi!]

Mọi việc đều bắt đầu từ lúc lên đảo.

Kiều Hân Hân theo tổ quay phim bước trên đảo hoang, cô ngẩng đầu nhìn những bức tường cao khiến người ta choáng váng kia, biết rõ từ giờ trở đi... Tuyệt đối không thể thất bại!

Ngày hôm qua, mỗi lần cô và Lý Mục huấn luyện đều ngừng ở đây, cô luôn bị thổ dân lao ra giết chết... Là do cách mở đầu của cô không đúng à? Cô nhớ rõ, trong phim, nữ chính bị nhóm thổ dân hiến tặng cho quái vật ở phía bên kia bức tường, sao tới phiên cô liền liên tiếp chết nhỉ?

Lý Mục nhắc nhở: "Đừng sợ, cô có súng mà."

"... Nhưng kĩ thuật bắn của tôi không chuẩn."

[Ồ, chủ kênh đang nói chuyện với người nào thế?]

[← Hẳn là người quản lý, cũng chính là người đại diện của cô ấy.]

[Sao tôi lại cảm thấy chủ kênh chỉ đang lảm bảm thôi nhỉ?]

[Hình như người đại diện có thể trực tiếp trao đổi cùng cô ấy, chúng ta sẽ không nghe thấy được 0.0]

[Kỳ thực xem mấy kỳ phát sóng trực tiếp từ vòng nhiều một chút sẽ biết, mỗi vị chủ kênh đều có người đại diện của riêng mình, bằng không, chỉ dựa vào bọn họ, làm sao có thể qua cửa?]

[Người đại diện?]

Trước mắt trong phòng chỉ có Kaka là ký sĩ hộ vệ, cũng chỉ có chữ của hắn mang màu xanh biển.

[Oa, là ký sĩ hộ vệ ~~~]

[Xem ra là fan trung thành của Kiều Kiều (◡v◡)].

[Chào ký sĩ, lấy sự hiểu biết của cậu đối với chủ kênh, cậu cảm thấy cô ấy có thể thuận lợi qua cửa chứ?]

[0-0 Sẽ qua nha.]

Kaka lại một lần nữa hỏi --

[Người đại diện là ai thế?]

[Ách, trong mỗi phần thông tin cá nhân của mỗi vị chủ kênh đều sẽ ghi rõ... A, Kiều Kiều là chủ kênh mới, đại khái quá trình vẫn chưa xong, phải chờ vài ngày nữa mới hiển thị.]

[Thế à...]

Không có được tin tức mà mình mong muốn, Kaka lại tiếp tục lặn xuống nước.

"Vậy thì tìm một chỗ trốn đi." Lý Mục tiếp tục ra chủ ý.

"Bán đứng đồng đội sao?"

"Ừ."

Bất kể thế nào, Kiều Hân Hân không thể lại chết trong tay đám thổ dân ở đây, kỳ thực mấy lần trước bởi vì cô quá hoảng loạn nên mới bị ngộ thương... Theo lý thuyết, cô không nên chết mới đúng! Cô là nhân vật chính mà!

Hiện tại đang tiến hành phát sóng trực tiếp từ vòng, Kiều Hân Hân không muốn bị cường bức kết thúc hành trình khi ngay cả mặt King Kong còn chưa

thấy được.

Sau khi nghe xong lời Lý Mục nói, cô cảm thấy việc này rất đáng tin. Vì thế, cô đem đồ vật giấu thật kỹ.

Lúc này, chỉ cần cô ổn định tâm tình, tìm một nơi an toàn trốn đi, cũng có thể chống đỡ được tới khi đám người thuyền trưởng đến cứu.

Cách địa phương người thổ dân sinh sống càng ngày càng gần, Kiều Hân Hân bỗng nhiên cầm tay Jack, nói: "Thân thể của em có chút khó chịu... Em có thể nghỉ ở chỗ này một chút được không?"

Sau khi Carl mập lùn nghe được liên tục tiếp cự tuyệt: "Không được đâu cục cưng, cô là nhân vật chính của bộ phim, cô không ở đây thì chúng tôi quay cái gì?"

Carl mang theo tổ quay phim của gã tới hòn đảo nhỏ trong truyền thuyết này, chính là để làm ra một bộ phim nguyên thủy oanh động thế giới. Trong một bộ phim sao có thể không có nữ nhân vật chính?

Jack là bạn trai của nữ chính, cũng là nhà viết kịch của bộ phim này, anh bất mãn nói: "Ann mệt rồi, để cô ấy nghỉ một chút, chờ chúng ta dọn xong phim trường ở phía trước lại tới mời cô ấy cũng không muộn."

"Chẳng lẽ cậu muốn nghỉ cùng cô ta sao?" Hai tay Carl xoa xoa vào nhau, giả vờ dúi dúi nói: "Jack, cậu biết không, nếu chúng tôi đếm không đủ số người, dù Ann có thể nghỉ ngơi, cậu cũng phải đi theo chúng tôi."

"Tôi hiểu, đi thôi."

Ngoài Kiều Hân Hân ra, còn có 5 người đàn ông khác, Jack đỡ cô vào hang động, dặn dò: "Ngần vịn lần đừng rời khỏi nơi này, nếu không em sẽ gặp phiền toái đấy."

Anh dùng tay sờ sờ đầu Kiều Hân Hân, định hôn lên, Kiều Hân Hân trực tiếp lui về phía sau.

Cô thực sự không thể chấp nhận người bạn trai chui ra từ hư không này...

Những năm gần đây, Kiều Hân Hân vẫn luôn một thân một mình, chưa từng có tiếp xúc thân mật với người khác phái, cũng không hiểu rốt cuộc sẽ có chuyện gì xảy ra trong một mối quan hệ. Hồi tưởng lại những năm tháng thanh xuân của cô, đại khái cũng chỉ có một đoạn thời gian tình tình mê mê, "trên mức tình bạn, dưới mức tình yêu" cùng Lâm Ngọc Dương.

Jack có chút xấu hổ, anh đứng thẳng lên, nhẹ giọng nói: "Em nghỉ ngơi cho tốt Ann nhé."

"Ừm."

Jack đi rồi, Kiều Hân Hân khó có được giây phút một mình một chỗ. Đây là một hang động nhỏ, người muốn vào phải hạ thắt lưng xuống mới được. Cô ngồi dựa lưng vào vách tường ẩm ướt, liên tục chú ý động tĩnh bên ngoài.

Khởi vuông liền trôi nổi ở trước mặt cô, cô phóng lớn màn hình phát sóng trực tiếp, cuối cùng cũng có thể cùng khán giả nói đôi câu.

Lượng người xem trực tuyến đã lên tới 8 vạn, số người lưu trữ vượt qua 6000, cô nhìn khán giả nhiệt tình bình luận, câu được hỏi nhiều nhất là tình huống của đồng bạn nhỏ ngoài kia sẽ ra sao ở trong phim?

"Có lẽ sẽ chết một người."

Nếu Kiều Hân Hân quả thực nhớ không lầm, trong lúc cùng thổ dân chiến đấu, có một người trực tiếp bị vật nặng đánh trúng đầu mà chết.

Cô nhớ khi mới bắt đầu huấn luyện vào hôm qua, hoặc là bị mũi tên đâm chết, hoặc là ngã xuống vách núi mà chết, thậm chí sau này còn bị thuyền trưởng đuổi kịp, bắn ngộ thương.

Phụt...

Đám Carl đang cách nơi này không xa, quả nhiên bọn họ đã gặp phải thổ dân. Kiều Hân Hân tận lực co lại thân thể, khiến bản thân mình không bị những thổ dân khác phát hiện.

Thổ dân ào ào xuất động, vây quanh đám Carl tầng tầng lớp lớp.

Có khán giả hỏi --

[Chủ kênh, chị không đi cứu bọn họ sao?]

Kiều Hân Hân lắc đầu nói: "Không đi, tôi đánh không lại thổ dân."

Không có chủ nghĩa anh hùng cá nhân của nam chủ kênh, cũng không có kiểu giả bộ đáng thương của nữ chủ kênh, loại trả lời ngay thẳng này của Kiều Hân Hân khiến rất nhiều khán giả sững sờ.

Vài giây sau, trong khu bình luận tràn ngập những nụ hôn gió.

[Tôi tôi tôi tôi tôi muốn lưu trữ! Tôi thích vị chủ kênh này! Dù chân thật!!]

[Kiều Kiều khá lắm, nhất định phải sống sót nhé =3=.]

[Yêu chị yêu chị yêu chị.]

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc.

A? Cô làm như vậy... Lại không bị người khác si và sao? Nào có nữ chính chỉ biết sợ như cô, tự mình trốn ở một bên nhìn đồng bạn đấu tranh anh dũng... Khụ khụ.

Kịch bản phát triển một bất ngờ nho nhỏ như vậy, nhưng cũng may, thuyền trưởng Englehorn đã mang theo rất nhiều thuyền viên tới.

Trong tay mỗi người đều có một khẩu súng, thổ dân hung ác như ong vỡ tổ tản đi.

Có người kêu tên cô.

Kiều Hân Hân vốn không muốn đi ra, nhưng cô sợ nếu mình không đi sẽ làm lỡ tình tiết ở phía sau, vì thế cô chỉ có thể chui ra từ hang động.

Cô vẫy tay nói: "Tôi ở đây --"

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đảo Đầu Lâu (3)

"Đi, chúng ta mau quay lại thuyền."

Thuyền trưởng Englehorn bước lại đỡ Kiều Hân Hân, cô cũng không cự tuyệt, bởi vì đường dưới chân rất khó đi.

Kiều Hân Hân thấy Carl cùng người chụp ảnh đều bị thương, Jack thì đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Nhóm thuyền viên nâng bọn họ lên, đoàn người đi về phía bờ biển.

Kiều Hân Hân vừa đi vừa quay đầu, những thổ dân toàn thân đen kịt, trên người treo đầy đầu lâu kia đều đang ẩn nấp, trong hang động đá là một mảnh đen nhánh, hòa làm một thể với màu da của bọn họ.

Kiều Hân Hân chợt nhớ tới một đoạn rất trọng yếu.

Trong phim, lúc đang tranh chấp cùng thổ dân, nữ chính phát ra tiếng hét chói tai, quấy nhiễu quái vật ở phía bên kia bức tường. Vậy nên sau này nhóm thổ dân mới bắt cô đi hiến tế, đem cô đưa tới bên miệng quái vật.

Cô cứ nên im im rồi khỏi sao? Liệu thổ dân có trực tiếp buông tha cho cô không, nếu thế thì tình tiết ở phía sau...

Kiều Hân Hân vẫn còn đang do dự, Lý Mục liền trực tiếp mở miệng nói: "Nhớ hét lên nhé."

"..."

Thét à, thét thế nào đây? Cô đã êm đẹp đi tới đoạn đường này, nào có lý do gì để thét chứ?

Kiều Hân Hân than một tiếng ở trong lòng, hay là kêu một chút nhỉ? Cô hé miệng, "A" một tiếng, bình thản cực kỳ.

Lý Mục: "..."

Pằng!

Bên người đột nhiên truyền đến tiếng súng nổ, Kiều Hân Hân nhìn sang, chỉ thấy một thuyền viên da đen mang vẻ mặt không biểu cảm hạ gục một thổ dân muốn đánh lén.

Đây là lần đầu tiên Kiều Hân Hân thấy có người bị bắn chết ở khoảng cách gần như vậy, sau khi cô sửng sốt mấy giây, rốt cuộc không còn cách nào để

nén nổi tiếng thét chói tai: "A a a a a a a --!!"

Người da đen bị cô làm cho phát hoảng, thuyền trưởng Englehorn lập tức bịt miệng cô lại: "Này Ann, chúng ta chỉ đang tự phòng ngự mà thôi."

Kiều Hân Hân chớp chớp hai mắt, cô gật đầu tỏ vẻ chính mình đã tỉnh táo lại, thuyền trưởng Englehorn chậm rãi buông tay ra.

Trên trán cô ướt đầm mồ hôi.

Người đàn ông còn muốn nói gì, liền nghe được một tiếng gầm đĩnh tai như cú, cùng sự rung chuyển mãnh liệt của mặt đất.

Kiều Hân Hân thiếu chút nữa liền ngã sấp xuống, may mà có thuyền trưởng đỡ cô, cô cũng không quá cố kị, ôm lấy cánh tay của người đàn ông để đảm bảo sự thăng bằng của cơ thể.

Tiếng gầm này...

Hẳn là King Kong nhỉ?

Kiều Hân Hân còn có thể mơ hồ nghe được âm thanh run rẩy sợ hãi của nhóm thổ dân, cô biết, những thổ dân này sẽ không bỏ qua chính mình.

"Làm tốt lắm" Lý Mục khen.

Sắc mặt Kiều Hân Hân tái nhợt, cô liên tục nhắc nhở mình, những người chết ở đây đều là giả, đều là giả, đều là giả... Vậy nên, không phải sợ!

Khi trèo lên thuyền, thân thể của cô run lên, cả người ghé vào boong thuyền. Thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú đã chạy tới, ngồi xổm người xuống dò hỏi: "Cô còn ổn không? Ann."

"Tôi không sao..."

Cô miễn cưỡng ngồi dậy, thở phào một hơi dài: "Phiền cậu đưa tôi về phòng được không?"

"Đương nhiên là được."

Thiếu niên vươn một cánh tay.

Kiều Hân Hân vịn vào đó đứng lên, hiện tại, cô muốn nghỉ ngơi thật tốt ở trong phòng mình. Bởi cô sẽ cần dùng rất nhiều sức lực trong một loạt sự kiện mà cô cần phải trải qua tiếp theo.

Kiều Hân Hân nằm trên ghế mềm trong phòng, tay cầm một chiếc cốc thủy tinh, sau khi thiếu niên rời khỏi đây, cô mới cúi đầu uống ừng ực mấy ngụm nước.

[Chủ kênh vắng và rồi ~ Trông bộ dạng tựa như rất mệt mỏi đó.]

[Mới này là thứ gì gầm lên vậy? Nghe thật là khủng bố...]

[Thế này là sắp rời khỏi đảo sao?]

[← Tôi khẳng định họ sẽ không lập tức đi... Quái vật đã bị đánh thức! Nó nhất định sẽ đi qua cướp người!]

[Nhưng quái vật ở bên kia tường thành đến cùng là cái gì chứ?]

Kiều Hân Hân thấy nghi vấn của người xem, cô nhẹ giọng trả lời: "Là một con tinh tinh khổng lồ, tên King Kong."

King Kong, là tên mà loài người đặt cho nó.

Nó cao như một ngọn núi, vóc dáng to lớn hùng vĩ, còn mang chỉ số thông minh của một đứa trẻ loài người 10 tuổi. Trong một đám sinh vật nguyên thủy sinh sống ở bên kia bức tường, King Kong là chúa tể của rừng rậm, ngay cả khủng long cũng phải sợ nó.

Vào ban đêm, biển động đánh tới.

Con thuyền cũ nát rỉ nước khắp nơi, nhóm thuyền viên vội trong vội ngoài đem đồ vật thừa thải ném đi.

Một mình Kiều Hân Hân ngây ngốc ở trong phòng, cô đang đợi những người thổ dân đã lặng lẽ ẩn núp ở trên thuyền kia.

Jack tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, anh dùng tay xoa nắn phần gáy đau đớn, hướng về phía ngoài cửa mà đi. Bỗng nhiên, anh đập phải thứ gì đó, sau khi nhặt lên, lại thấy đó là một chiếc vòng cổ xuyên tòi cùng những hạt ngọc màu đen.

Vật này nhìn rất quen mắt...

Lúc này, nhờ vào sự hợp tác đồng lòng của nhóm thuyền viên, rốt cuộc bọn họ đã ra khỏi bãi đá ngầm. Cảm ơn trời đất, thuyền không sập xuống, tất cả mọi người vẫn còn sống sót!

"Thành công rồi! Thành công rồi! Chúng ta rốt cuộc cũng có thể rời khỏi nơi quỷ quái này!"

Người người chung quanh đều đang hoan hô, Jack gắng gượng thân thể chạy về hướng của Kiều Hân Hân -- Không đúng!! Đây là vậy tùy thân của thổ dân, sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Ann đang gặp nguy hiểm!

"Ann! Ann!"

Anh vọt vào phòng của Kiều Hân Hân, phát hiện trong phòng là một mảnh bừa bộn, cánh cửa sổ duy nhất đang mở ra.

Xong đời...

Ann bị bắt mất rồi!

"Mau! Gia tăng hỏa lực, dùng tốc độ cao nhất rời khỏi đây!"

"Được! --"

Mọi người đều đang đắm chìm trong sự vui sướng khi thoát khỏi nguy hiểm, có thể cách địa phương quái đản này bao xa thì liền cách bấy xa!

Jack nghiêng ngả lao đảo vọt ra, anh ta nín ố tay áo của thuyền trưởng Englehorn mà hô: "Không! Chúng ta không thể đi! Ann bị chúng bắt đi -- Ann bị chúng bắt đi rồi!!"

[Chủ kênh á?]

[QAQ Tôi muốn thấy Kiều Kiều... Cô ấy thực sự đã bị đám man rợ kia mang đi sao?]

[Kháng nghị kháng nghị! Mời quân gia thiết lập ống kính 360 độ không góc chết, toàn bộ hành trình đều tập trung vào chủ kênh Tiểu Kiều liên tục 24 giờ!]

[Thật lo lắng cho sự an nguy của chủ kênh nha...]

[Đám đồng đội này giống như heo vậy... Bọn họ thậm chí còn không bảo vệ nổi một cô gái sao?! (phẫn nộ)]

[('□') ——— Ném tất cả vào biển để làm mồi cho cá mập! Hừ!]

Quân gia sẽ tự động điều chỉnh ống kính, dựa theo quá trình của kịch bản, hiện tại anh ta phải để cho khán giả biết sự lựa chọn của những thuyền viên.

Vừa trải qua sự kiện bãi đá ngầm cùng biển động, thật vất vả trở lại từ cửa địa ngục, nay nữ nhân vật chính đã bị cướp đi, bọn họ rốt cuộc có cứu hay không?

Rất nhiều người đều cho rằng bọn họ sẽ không cứu Ann..

Dù sao đi chăng nữa, chẳng ai muốn đi tìm cái chết cả.

Thuyền trưởng Englehorn nhìn về phía đảo hoang ở xa xa, nhóm thổ dân đang giờ cây đuốc sáng loáng đứng ở trên tường thành, từ nơi này nhìn lại số người đông cực kỳ, hình như bọn họ bắt Kiều Hân Hân để tiến hành nghi thức gì đó.

"Thuyền trưởng, làm sao bây giờ?"

Englehorn trầm mặc hồi lâu, sắc mặt nặng nề nhìn chằm chằm vào những ánh lửa toát ra trong gió, cắn răng nói: "Chuẩn bị súng!"

Tất cả khán giả đều thờ phào một hơi.

Thực may! Thực may là bọn họ chọn việc nghĩ cách cứu viện!

[Chủ kênh nhất định phải kiên trì a a a --]

[QAQ Rối rắm quá!]

[Một đám ngu xuẩn, cô ta là nữ nhân vật chính, có biết hào quang của nữ nhân vật chính không hả?]

[Mẹ nó! Người ngu xuẩn có thể ngậm miệng lại được không?]

[Hoa Cúc Tàn, tao thấy mày bị bệnh não tàn thì phải!]

[Hy vọng Hàn của tôi có thể thuận lợi vượt qua lần phát sóng trực tiếp từ vòng đầu tiên này... (cầu nguyện)]

...

Trong phòng là một loạt các loại thảo luận, có người tò mò về tình tiết tiếp theo của bộ phim, có người cầu nguyện cho Kiều Hân Hân, có người lại liên tục nói chuyện, bởi những việc khác đều không liên quan tới bọn họ. Phát sóng trực tiếp từ vòng không giống với việc luyện tập, khi luyện tập chủ kênh có thể chết vô số lần, bắt đầu lại vô số lần -- Nhưng một khi đã tiến vào phim lúc đang phát sóng trực tiếp, chỉ cần chết một cái, chủ kênh sẽ lập tức thoát ra ngoài, tuyệt đối không thể lại tiến vào thêm một lần nữa trong cùng một ngày.

Cho dù có thể bắt đầu lại vào ngày hôm sau, một chủ kênh thiếu chuyên nghiệp như vậy sẽ bào mòn sự kiên nhẫn của khán giả, có mấy ai lại chấp nhận được chứ?

Tóm lại giờ khắc này trong lòng toàn bộ người hâm mộ của Kiều Hân Hân đều mong mỗi một việc...

Nhất định phải qua cửa nhà!

Số người xem trực tuyến đã cao tới 9 vạn! Hơn nữa còn đang không ngừng điên cuồng tăng lên, chỉ cần Kiều Hân Hân có thể đi tới đoạn kết của bộ phim, cô nhất định sẽ trở thành người mới đứng đầu của tháng này!

Đến lúc đó, TV Thái Dương sẽ treo biểu ngữ chúc mừng, sẽ có càng nhiều người biết đến phòng phát sóng trực tiếp của cô -- Chuyện này đối với toàn bộ thể hệ fan đầu tiên mà nói, là vinh quang chung của mọi người!

Kiều Hân Hân nhất định sẽ đột phá, tháng 7 là thời điểm mà TV Thái Dương dốc sức khai thác người mới, một tháng này, bởi vì chuyên mục "Nuôi dưỡng Nữ Thần" đã ký kết với rất nhiều người mới, không thể nghi ngờ rằng Kiều Hân Hân sẽ là người có cơ hội lớn nhất để giành được vị trí vua người mới của tháng này.

Đại đa số khán giả đều quan tâm tới cảm nhận khi "xem phim", mà một bộ phận nhỏ khác lại tự động cùng hưởng vinh nhục với Kiều Hân Hân!

[Ô Ô Ô thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Rực Rỡ Sáng Lạn thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[ALI thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Đồng Đồng Sao Sao thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Lão Lý Từ thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

...

Phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân bị người hâm mộ quét lên một lớp khen thưởng, nếu hiện tại cô đang xem phòng nhất định sẽ phát hiện ra rằng, đó đều là những ID quen thuộc.

Rất nhiều khán giả mới cũng bị bầu không khí này lôi kéo, có lẽ là do muốn cổ vũ chủ kênh, tổ đội tự phát của mọi người bắt đầu khen thưởng.

Từ trước tới nay những người xem phát sóng trực tiếp đều sẽ không thiếu chút tiền ấy, mà so với chủ kênh tài năng, chủ kênh sinh hoạt, chủ kênh từ vòng mới là nghề kiếm được nhiều tiền nhất! Bởi vì chỉ cần kịch bản có thể khiến lòng người rung động, mọi người đều sẽ không keo kiệt chút nào, dùng việc khen thưởng để biểu đạt tấm lòng!

Trong chốc lát, số người khen thưởng không ngừng tăng lên, Lý Mục ngồi trên ghế mềm đang đưa trái phải.

Trên gương mặt của anh là nụ cười như hồ ly.

Ông kính trở lại trên người Kiều Hân Hân

Cô bị thổ dân chặn ngang bắt đi, Kiều Hân Hân nhìn khe núi đen nhánh một mảnh ở dưới lòng bàn chân, trái tim không ngừng đập thình thịch.

Người man rợ một tay lôi dây thừng, trực tiếp trượt về phía người trong tộc của mình từ trên dây thép. Thuyền buồm đã bị bỏ lại ở xa xa phía sau, Kiều Hân Hân muốn quay đầu lại xem gió lớn thổi loạn mái tóc dài của cô, chặn mất tầm nhìn.

Bên tai cô truyền đến âm thanh giống như người đang ngậm xương, chỉ là âm thanh này rất cổ quái, tựa như đi ra từ sâu trong cổ họng.

Kiều Hân Hân bị ném lên một đồng cỏ đại, vài người man rợ tiến đến đem cô nâng lên.

Một bà lão có khuôn mặt đầy nếp nhăn giờ cây trượng lên đảo tròn quanh cô, vừa đi vừa đọc một loại chú ngữ khiến người ta sợ hãi, cuối cùng bà đeo một chuỗi dây cỏ xuyên đầu lâu cùng hạt ngọc đen lên cổ của Kiều Hân Hân.

Người thổ dân da đen đứng đầy trên vách đá, tất cả bọn họ đều tròn trắng mắt nhìn về phía trước, cả người run rẩy vì vụ niệi chú.

Có người rải tro xương màu trắng lên người cô, Kiều Hân Hân nghiêng đầu tránh đi, hai tay của cô bị đám mọi cột trên một chiếc giá gỗ.

Hoa lửa, thần chú, đầu lâu, nhảy múa, cúng tế.

Cảnh tượng xuất hiện ở trong phim hoàn toàn được tái hiện lại ở ngay chỗ này, Kiều Hân Hân nhìn tường thành cao ngất kia, biết rằng mình sẽ bị đám thổ dân đưa tới bên kia vách tường bằng cọc gỗ.

Nơi đó, có một con quái vật đang chờ cô.

[Bọn người mọi rợ đáng ghét này! Rốt cuộc muốn làm gì chủ kênh vậy?! Thật ghê tởm!!]

[Thực hận không thể trực tiếp xông vào, dùng chức thánh kỵ sĩ giẫm nát bọn họ!]

[Ngao ngao ngao ngao -- Hân Hân cố lên! Hân Hân cố lên!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đảo Đầu Lâu (4)

Cánh tay của Kiều Hân Hân bị trói, điều này khiến cô hoàn toàn không có cách nào tránh thoát được. Cùng di chuyển với giá gỗ về phía trước, cô phải nhón ngón chân lên mới có thể với tới mặt đất.

Nhưng phía trước... Chính là vách đá.

Giá gỗ chậm rãi chuyển động, khi Kiều Hân Hân sắp đập vào không khí liền lập tức nhắm nghiền hai mắt lại.

Cả người cô bị treo trên không trung, bị đưa tới phía bên kia bức tường. Sau lưng cô, một đám mọi rợ vẫn còn đang ầm ầm niệm chú, bỗng nhiên, giọng của bọn họ đều ngừng lại.

Kiều Hân Hân có thể cảm giác được sự rung chuyển của mặt đất.

Trong rừng rậm là một mảnh đen nhánh, có vật gì đó đang từng bước đi về phía này...

Kiều Hân Hân bị treo thật cao, cô tựa như một món ăn ngon, chờ đợi con quái vật khiến đám mọi kia sợ hãi đến đây.

Mặc kệ cô gãy dựa thế nào, cũng đừng nghĩ tới việc chạy đi từ chỗ này. Cô có thể cảm giác được hơi thở kia càng ngày càng gần, trong bóng đêm, cây cối nghiêng trái nghiêng phải, một bóng đen khổng lồ chọt lóe lên.

"Grào -----!!!"

Tiếng gầm đĩnh tai nhức óc ở ngay bên tai, thổ dân ở phía bên kia tường thành đều chạy tứ tán bốn phía, họ đã tìm được một nơi an toàn để chú ý tới tình hình bên này.

Ở nơi to như vậy, chỉ còn lại một mình Kiều Hân Hân.

Cô nhìn King Kong xuất hiện ở trước mặt, một King Kong lớn như ngọn núi nhỏ, đầu óc liền trống rỗng.

Mặc dù đã ôn lại phim vô số lần, nhưng khi cô thực sự phải đối mặt với nó, vẫn không ngăn được sự run rẩy khắp toàn thân.

Sợ hãi là bản năng của loài người.

Một con tinh tinh to lớn như thế đứng ở trước người cô, nó thậm chí còn giương cái miệng to như chậu máu gầm rú với Kiều Hân Hân. Cô bỗng dưng nhắm mắt lại, trong mắt mọi người, hình như con tinh tinh này muốn ăn sống cô!

Ở trước mặt tinh tinh đen, Kiều Hân Hân nhỏ như ngón tay út của nó, chỉ cần nó nhẹ nhàng bóp một cái sẽ lìa xương gãy cốt.

Kiều Hân Hân có thể cảm nhận được cái mũi của nó sắp dính lên thân thể của cô, luồng khí phun từ lỗ mũi của nó giống như một ngọn gió đang thổi mãnh liệt, dùng sức xé rách tóc của cô cùng chiếc váy dài màu trắng.

"Thét lên đi." Lý Mục lại một lần nữa nhắc nhở.

Đúng vậy, phải thét lên. Nếu không thét thì sao cô có thể khiến khán giả cảm nhận được sự sợ hãi của cô chứ?

Kiều Hân Hân cảm thấy dây thanh quản của cô không còn là của chính cô nữa, cô há to miệng, lại không phát ra được âm thanh nào.

Tĩnh tĩnh đen ở gần trong gang tấc, nó mang vẻ mặt hung ác trừng Kiêu Hân Hân, bỗng nhiên nâng bàn tay to lên ().

[A a a a a a -- Không cần!!!]

[Quái vật chết tiệt! Cách Hân nhà chúng ta xa một chút!]

[Chủ kênh sắp treo (xong đời) rồi QAQ]

[← Tôi cá 5 cộng tác là chủ kênh sẽ không treo.]

[Nó định ăn sạch chủ kênh sao???]

Tất cả khán giả ở trong phòng phát sóng trực tiếp đều đang nhìn một màn này, King Kong xuất hiện cùng thanh thế to lớn, khi ống kính kéo ra xa bọn họ càng có thể thấy rõ ràng, Kiêu Hân Hân như con kiến hôi bé nhỏ ở trước mặt quái vật.

Làm sao bây giờ... Không thét nên lời.

Sắc mặt của Kiêu Hân Hân trắng bệch, cô sững sờ nhìn bàn tay to của King Kong vung đến, rõ ràng sợ hãi tới cực điểm, nhưng âm thanh lại bị ngăn trong cổ họng, khi cô bị bắt cũng chỉ có thể đóng chặt mắt lại.

Ống kính đặc tả riêng cô, lông mày nhíu chặt lại biểu lộ bộ dáng sắp khóc, thân thể gầy gò nhỏ nhắn bị King Kong nắm ở trong tay.

Cô chẳng cần thét lên, toàn bộ khán giả cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của cô.

Đây là lần đầu tiên... Lần đầu tiên cô làm phát sóng trực tiếp từ vong.

Cho dù đây chỉ là một lần phim ảnh, nhưng hết thấy đều chân thật như vậy. Bất luận là khi làn gió đêm thổi qua khuôn mặt cô, hay khi bị đụng chạm bởi bộ lông trên tay của quái vật, cùng với sự hoa mắt chóng mặt khi bị nó giơ lên -- Tất cả giác quan đều chân thực đến thế.

Trừ bỏ cảm giác đau đớn bị hạ xuống chỉ còn 3%, những chỉ số khác đều giữ nguyên ở mức 100%.

King Kong nắm lấy thân thể của Kiêu Hân Hân, nó xoay người chạy về phía rừng rậm. Kết quả của Kiêu Hân Hân đến cùng sẽ là gì? Cô sẽ bị ăn sạch sao? Hay là bị bàn tay của quái vật đập nát?

Trong lòng toàn bộ khán giả đều bị nín chặt, bởi chủ kênh người trái đất đã ít lại càng thêm ít, tuyệt đại đa số đều chưa từng xem qua "King Kong". Không một ai biết được tình tiết của bộ phim này, cũng chẳng ai hay nữ nhân vật chính của bộ phim này cuối cùng sẽ ra sao.

Ở trong phòng, Lý Mục nhận được một cuộc điện thoại, hình như là chuyện ở bên kia quán bar, anh liền trực tiếp từ chối.

Buổi tối hôm nay, bất kể thế nào anh ta cũng đều sẽ đi hết nội dung của bộ phim với Kiêu Hân Hân.

Chẳng qua ngoài lúc phải nêu lên gợi ý, những lúc khác anh ta định ngậm miệng không nói. Bởi vì, tuy rằng biểu hiện của Kiêu Hân Hân không quá giống với nữ nhân vật chính của bộ phim, nhưng hiệu quả cũng không sai biệt lắm.

Cô đã có thể khiến khán giả lo lắng, Lý Mục còn nhìn ra cô thực sự sợ hãi. Dù sao Kiêu Hân Hân cũng chỉ là một cô gái bình thường, bị ném lên một hòn đảo hoang như vậy, còn bị quái vật chộp vào trong tay, không sợ mới không bình thường chứ nhỉ?

Có lẽ trải qua loại chuyện tương tự như vậy nhiều thêm một chút, những lần phát sóng trực tiếp từ vong sau này của Kiêu Hân Hân sẽ lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Dù thế nào đi chăng nữa, Lý Mục đều rất chờ mong biểu hiện tiếp theo của cô.

Số người xem trực tuyến đã lên thẳng tới 10 vạn rồi...

Hân Hân, cố lên.

Ở bên kia ống kính, thuyền trưởng Englehorn mang theo mười mấy thuyền viên lên đảo, trong tay mỗi người đều mang vũ khí. Nhà biên kịch Jack là người lo lắng cho sự an nguy của nữ chính nhất trong tất cả mọi người, sau khi vừa lên đảo, anh ta liền phóng về phía tường thành, nơi đó mới đầu còn sáng trưng đuốc lửa, sau khi quái vật xuất hiện, toàn bộ thổ dân đều đã đập sạch đuốc trong tay mình.

Bức tường hoàn mỹ này ngăn trở một mảng lớn rừng rậm nguyên thủy ở bên ngoài, những thổ sinh hoạt ở nơi này, hết đời này qua đời khác đã hao tổn vô số tinh lực mới có thể tìm được một nơi an toàn để bộ tộc của chính họ ổn định cuộc sống.

Trong mảnh rừng rậm giống như một mê cung kia đến tận cùng còn loại sinh vật không có người biết nào đang cư trú, ngoại trừ con cự thú tinh tinh mọc tay mọc chân giống như nhân loại, thỉnh thoảng lộ mặt kia, những sinh vật khác đều ẩn giấu ở phía sau lớp lớp sương mù.

"Shit! Cái đồ quái vật kia rốt cuộc là thứ gì vậy!"

"Nó cư nhiên bắt Ann đi rồi, làm sao bây giờ?"

Mọi người vẫn còn đang thương nghị, một mình Jack đã lẻ loi bò tới nơi Kiều Hân Hân bị hiến tế lúc đầu. Toàn bộ thổ dân đều đã rời đi sau khi King Kong xuất hiện, trên tường thành cao ngất, chỉ còn lại Jack đứng đó.

Anh dùng mu bàn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, mặt mũi tràn đầy sự lo lắng.

Kỳ thực anh ta cũng bị bức đến khổ, trong phim, anh ta cùng Ann vốn là lưỡng tình tương duyệt(*), có rất nhiều sự tiếp xúc thân thể, sau khi Kiều Hân Hân tiến vào phát sóng trực tiếp, toàn bộ tiếp xúc thân thể đều mất sạch, hơn nữa chưa từng dùng ánh mắt kín đáo đưa tình nhìn anh ta... Vậy nên, hiện tại chỉ còn chính anh ta đang tương tư đơn phương mà thôi.

(*) Lưỡng tình tương duyệt: Hai bên đều thích nhau.

Toàn bộ sự lo lắng cho an nguy của Ann đều viết ở trên mặt anh, vừa rồi anh chỉ có thể bất lực trở mặt nhìn quái vật cướp Ann đi... Jack dùng sức sút bay tảng đá ở dưới chân, ảo não ngồi xồm người xuống, hai tay nắm chặt tóc.

Nếu lúc trước ở trên thuyền anh ta có thể luôn luôn ở cùng Ann thì tốt rồi, như vậy Ann cũng sẽ không bị tên mọi kia thừa lúc vắng người mà đem đi mất.

"Hân Hân... Đừng hoảng hốt, sẽ không có chuyện gì đâu."

Lý Mục phát hiện tình trạng của Kiều Hân Hân không thích hợp, anh lập tức dùng giọng trấn an: "Tên to con này thích cô, nó sẽ không làm chuyện tổn thương cô. Còn có thể nhớ được kịch bản chứ? Chỉ cần cô hơi diễn một chút là được rồi."

King Kong chạy về phía vách núi ở xa xa, nó luôn luôn nắm Kiều Hân Hân, lúc nghỉ ngơi ở trên đường còn kiểm tra xem cô đã chết hay chưa.

Nó vung tay lên xuống, Kiều Hân Hân bị nó đóng đưa, lực phủ ngũ tạng quay cuồng đến mức thiếu chút nữa liền nôn ra.

Lời nói của Lý Mục văng vẳng bên tai, cô hít sâu một hơi, nói khẽ: "Ừ, tôi sẽ cố gắng.. Thích ứng."

Kiều Hân Hân vừa nói xong câu đó, ống kính liền quay trở lại với cô, hai bàn tay của cô chống trên cái tay lớn của King Kong, muốn thoát ra khỏi bên trong. King Kong tựa hồ phát hiện ra hành động của cô, trực tiếp giơ tay lên trước mặt.

Nó tò mò xem xét Kiều Hân Hân, không táo bạo như lần đầu gặp gỡ, hiện tại có thể cảm thấy nó đã dịu ngoan hơn rất nhiều.

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, quyết đoán nghiêng đầu qua một bên, bắt đầu giả chết.

King Kong vừa lộ ra biểu cảm kinh ngạc, nó đem mặt dán lại càng gần, dùng ngón tay sờ sờ đầu cô.

Kiều Hân Hân vẫn không nhúc nhích, bởi cô biết rõ nữ nhân vật chính ở trong phim dựa vào việc giả chết để đối lấy sự tự do.

Tinh tinh không hề ngir ngir nửa ngày, cuối cùng nó leo đến miệng cửa hang trên đỉnh của vách núi đá, ném Kiều Hân Hân vào trong. Nó ngồi ở cửa, nhô một cây trúc nhét vào miệng nhai kỹ.

[Tôi cảm thấy, hình như nó sẽ không đa thương chủ kênh...]

[Đúng nha, bộ dạng ăn trúc của nó thật quá đáng yêu ~ Hhhhhhh.]

[Chỉ là khổ người quá lớn nên mới dọa người thôi! Mà chủ kênh thật sự hôn mê sao?]

[Không không không không không! Vừa rồi tôi còn thấy chủ kênh nháy mắt nữa đó!]

[QAQ Tôi muốn biết khi nào Jack sẽ tới cứu Hân của tôi đi...]

[Không muốn Hân Hân ở chung với một đại gia hỏa như vậy đâu, nếu nó nổi giận Hân Hân liền thảm!]

Kiều Hân Hân nằm rạp ở trên mặt đất, cô hơi hơi hé một con mắt, phát hiện King Kong đang ngồi đưa lưng về phía mình ở cửa động. Cô chậm rãi bò về phía sau, bỗng nhiên, cô hình như nhìn thấy King Kong sắp quay đầu lại, lập tức nằm xuống giả chết.

King Kong nhìn người phụ nữ nằm ở trên mặt đất trong hang động, hơi nghiêng đầu, hình như có chỗ nào không đúng thì phải?

Nhưng chỗ nào không đúng nhỉ?

Suy tư năm giây, cũng không nghĩ ra nguyên do gì.

Mặc kệ, nó muốn tiếp tục cắn cây trúc. King Kong quay đầu về, nhổ thêm một cây trúc xanh.

Kiều Hân Hân lại một lần nữa cong người dậy, bắt đầu bò về phía sau. Tay của cô đụng phải đầu lâu trên mặt đất, phát ra tiếng vang rất nhỏ, sau khi ngây ngốc một giây cô quyết đoán nằm sấp xuống, động tác giống y như vừa rồi.

King Kong rõ ràng đã nghe được cái gì, nhưng khi nó quay đầu lại, hang động vẫn trông như lúc trước, nó mơ hồ nháy nháy mắt, hất xì một cái.

[2333333 Tương tác giữa chủ kênh và King Kong thật đáng yêu, quả nhiên loài người là loại động vật có chỉ số IQ cao nhỉ ~~]

[Tôi cảm thấy con quái vật này có chút ngốc...]

[Có chút ngốc +1.]

[Có chút ngốc +10000000.]

[☆▽☆] Thật đáng yêu, không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì ta? Chủ kênh sẽ cùng làm bạn với quái vật sao?]

[Thu phục nó! Thế giới đều là của cậu!]

[← 6666666666.]

[Ha ha ha ha ha xin hãy cho phép tôi được cười ra tiếng.]

Một màn mang chút đáng yêu này khiến mọi người thả lỏng tâm tình rất rõ ràng, Lý Mục ngồi trên ghế vắt chéo hai chân, anh tán dương: "Không tệ."

Kiều Hân Hân tựa hồ đã thích ứng với hoàn cảnh tại đảo Đầu Lâu, loại biểu hiện vừa khấn trương vừa muốn chạy trốn này của cô rất được lòng người.

Nghe thấy lời Lý Mục, ở trong lòng cô than một tiếng... Phát sóng trực tiếp từ vọng thất đúng là một việc tốn thể lực, xem ra về sau cô cần phải tăng cường huấn luyện thể chất, bằng không tiêu chẳng nổi các loại chạy nhảy kiểu này.

Phía sau hang núi còn có lối ra, cuối cùng cô cũng có thể thừa dịp King Kong không chú ý, một hơi vọt thẳng ra ngoài.

Kiều Hân Hân khom người thở dốc từng đợt, bên ngoài hang động là một vách núi cao chót vót, cô nhìn chung quanh, hướng về phía một lối mòn mà chạy.

Vừa đi được hai bước, liền thấy King Kong từ bên trên nhảy tới trước mặt mình, hai tay của nó nện mặt đất, phần nộ gào thét đối với Kiều Hân Hân.

"Grào ----!!!"

[Xong rồi xong rồi, nó tức giận rồi...]

[Không cần ăn chủ kênh a a a a a a a a a a!!]

[QAQ Tôi đã nói rồi, dịu dàng ngoan ngoãn đều là gạt người.]

King Kong bị hành động chạy trốn của Kiều Hân Hân chọc cho phát bực, ngũ quan trên khuôn mặt nó đều vận vẹo cùng một chỗ, nhìn qua rất tức giận...

Lại như mang theo một chút ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đảo Đầu Lâu (5)

Tiếng gầm rú của nó khiến Kiều Hân Hân sợ tới mức lui về phía sau hai bước, không cẩn thận bị vấp phải đá mà ngã xuống đất.

Sau khi tỉnh tỉnh không lồ thấy cô ngã sấp xuống, biểu cảm hơi hòa dịu một chút. Kiều Hân Hân đứng lên, cô vỗ vỗ tro bụi trên làn váy, chưa kịp ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một ngón tay còn lớn hơn so với thân thể mình, duỗi tới trước mặt.

King Kong đưa ra một ngón tay, đẩy xuống thân thể của cô, Kiều Hân Hân vừa đứng lên liền lập tức ngã xuống đất.

Cô sùng sốt.

King Kong dùng sức cũng không lớn, vậy nên cô không ngã quá nặng nề. Kiều Hân Hân lại bò lên từ dưới đất, vừa đứng vững thân thể, cái ngón tay kia lại đưa tới.

Nó đẩy, cô ngã.

Nó lại đẩy, cô lại ngã.

King Kong nhìn cô gái mặc váy trắng tẻ trên mặt đất, con tức giận lúc trước đã sớm tan thành mây khói, hiện tại chỉ còn lại vẻ mặt tò mò. Nó nhìn bộ dạng tức cười của Kiều Hân Hân, mang biểu cảm muốn cười mà không cười được.

Kiều Hân Hân lại một lần nữa đứng lên, King Kong lại muốn đẩy cô, cô lập tức nói rằng: "No!"

King Kong nhẹ nhàng ấn một cái, cô đặt mông ngồi xuống đất.

Ý cười trên mặt tinh tinh không lồ càng lúc càng lớn, rốt cuộc, nó nhịn không được mà cười ra tiếng.

Khục khục khục...

Tiếng cười của nó không chói tai như tiếng gào, có loại cảm giác như đang nghẹn trong cổ họng, lại chứa một tia thành thật riêng biệt. Một King Kong như vậy lại không khiến người ta cảm thấy sợ hãi nữa, chỉ là hành vi không hiểu chuyện của nó khiến thân thể của Kiều Hân Hân rất mệt.

Tinh tinh lớn trong truyền thuyết đều rất thông minh, King Kong cũng có được chỉ số thông minh của một đứa trẻ 10 tuổi, nó cảm thấy thú vị liền cười, một gia tên đáng ghét như vậy, cười rộ lên vẫn rất đáng yêu.

Nhưng Kiều Hân Hân không có thời gian để thương thức...

Cô đã bị King Kong chơi đùa tới mức thở hổn hển...

King Kong giống như đã chiếm được một món đồ chơi yêu thích, nó hành hạ Kiều Hân Hân không biết mệt, nhìn cô đứng lên ngã xuống như con lật đật.

Lần này, đến phiên Kiều Hân Hân nổi giận.

Khi King Kong lại muốn đẩy cô một lần nữa, cô khoanh hai cánh tay ở trước ngực, la lớn: "Không được! Không cho phép chơi nữa!"

King Kong chỉ mãi tự mình vui cười, nó căn bản không hiểu ý tứ của Kiều Hân Hân, vừa muốn đưa tay qua, Kiều Hân Hân cực kỳ tức giận lui về phía sau hai bước, giọng nói mang theo sự phản đối mãnh liệt: "Đừng đụng vào tôi!"

Lúc này, King Kong tựa hồ hiểu rõ.

Nó ngu ngơ vài giây, còn cố ý muốn cùng cô chơi, Kiều Hân Hân khoanh tay trước ngực, toàn bộ quá trình đều bị vây ở trong trạng thái phòng bị.

King Kong muốn tiếp tục đẩy cô, nhưng lại có chút do dự, nó thử mấy lần, đều bị Kiều Hân Hân cứng rắn ngăn lại.

Cô sắp mệt chết rồi...

Liên tục ngã sấp xuống khiến cô hoa mắt chóng mặt, nếu lại tiếp tục như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi.

King Kong bắt đầu méo miệng, nó vô cùng ủy khuất nhìn Kiều Hân Hân, không rõ vì sao cô không chơi cùng chính mình!

Cục cục không vui!

Cục cục muốn phát giận!

Nó đứng thẳng dậy, vừa dùng hai nắm tay dấm ngực vừa ngoa ngoa kêu loạn, Kiều Hân Hân né mấy bước về một bên, nó cho rằng cô lại muốn chạy, trực tiếp nhảy tới đánh một quyền vào vách núi đá.

Ầm --

Toàn bộ vách núi lung lay vài cái, Kiều Hân Hân thiếu chút nữa không đứng vững được, liền thấy đất đá bị đập vụn lăn đến bên chân.

Kiều Hân Hân có chút bất đắc dĩ...

Rõ ràng có hình thể lớn như vậy, lại giống như một đứa trẻ. Mà nếu nó thực sự là một đứa trẻ thì tốt rồi, như vậy còn có thể khai thông suy nghĩ, nhưng King Kong rõ ràng nghe không hiểu lời cô nói.

[A a a a nó tức giận rồi làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?! Liệu nó có ngộ thương chủ kênh không???]

[Chủ kênh trước trốn trong hang núi đã!!]

[Tôi thực sự sợ rằng, chỉ cần nó đập một cước, Hân Hân liền nát buom...]

[← Đây, mời cậu nói chuyện để nghe một chút.]

[Tôi cảm thấy nó chỉ muốn chơi đùa cùng chủ kênh thôi (◡‿◡).]

[Nếu nó là một đứa trẻ hư hỏng thì tốt rồi, người đàn ông của tôi chính là dạng này.]

[... Người có mối tình thâm thiết ở đằng trước kia, cậu có nghĩ tới cảm thụ của lũ chó độc thân chúng tôi không hả?]

[6666666666.]

Trong phòng phát sóng trực tiếp, người người sôi nổi thảo luận, Kiều Hân Hân nhìn King Kong đang ở trạng thái nổi giận, bắt đầu nhớ lại nội dung của phim mà cô đã xem lúc trước.

Ann đã trấn an cảm xúc của nó như thế nào nhỉ? Kỹ thuật xiếc sao?

Phụt, đáng tiếc là cô không biết làm..

Vậy thì hát có hữu dụng không nhỉ? Bằng không cô thử xem sao? Kiều Hân Hân hắng giọng một cái, cô mở miệng nói: "Bé ngoan mau mau ngủ đi, cho bé một cánh hồng đỏ..."

"└─┐"O'└─┐ Grào ---!!!!"

King Kong quay mặt rống to một tiếng, hiển nhiên, nó cũng không cảm thấy hứng thú đối với âm nhạc...

Kiều Hân Hân lập tức ngậm miệng.

King Kong xẹp miệng, giống như bị uy khuất tới cực điểm, dùng hai nắm đấm mãnh liệt đánh mấy cái xuống mặt đất. Ngay khi cô đang do dự không biết mình có nên nhảy múa hay không, nó xoay người chạy về phía chân núi.

"..." Kiều Hân Hân lập tức hỗn độn.

Này... Không phải là không chơi với mày sao? Có đến nỗi phải bỏ nhà ra đi không vậy?

Cô phóng lớn màn hình màu xanh nhạt ở bên cạnh, bắt đầu diễn nhún vai đối với 10 vạn người xem.

[Ha ha ha ha ha, chủ kênh thực sự là không có biện pháp đối với con quái vật lớn này...]

[Cầu xem về mặt oán hận tâm lý của chủ kênh ~~]

[A a a, không sao ~~ Chúng em sẽ luôn luôn ở bên cạnh chị!]

[Chủ kênh vất vả rồi!!!]

[Nhưng đến cùng thì nó bỏ đi đâu nhỉ? Sau đó sẽ còn trở về sao? Làm sao bây giờ, dường như tôi có chút thích cái tên to con kia rồi (cười trộm).]

Kiều Hân Hân ngẩng đầu nhìn trời, cái này không giống với kịch bản nha! Cô nhớ rõ trong phim, sau khi nữ nhân vật chính chạy trốn liền gặp phiền toái, tiếp đó King Kong làm một phen anh hùng cứu mỹ nhân... Nhưng bây giờ, King Kong bị cô làm cho phát cáu mà chạy mất, chỉ để lại một mình cô đứng ở đỉnh núi đầy gió thổi.

Excuse me?

... A, vậy hiện tại cô phải xuống núi tìm những sinh vật cổ đại khác để tự tìm chết sao? Ví dụ như cá ăn thịt người, khủng long ba sừng, khủng long bạo chúa gì gì đó? Đi khiêu khích chúng nó một chút xem liệu mình có thể chết hay không sao... Ách?

"... Lý Mục."

Cuối cùng, cô chỉ có thể xin giúp đỡ từ người quản lý của mình.

[Lý Mục?]

[Lịch Mục?]

[Lê Mộc?]

[Chủ kênh đang kêu người nào vậy???]

[Là tên một người đàn ông nha.]

[23333 Mọi người yên tĩnh nào, chủ kênh rõ ràng đang gọi người đại diện của mình đó.]

[← Sao lại nói vậy?]

[Bởi vì ~ Khi chủ kênh từ vong gặp được phiên toái không có cách nào giải quyết, sẽ tìm người quản lý nhà mình để thương lượng.]

[Tôi cảm thấy cái tên này rất quen thuộc... Hình như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải?]

"Khụ, yên tâm đi, lúc sửa chữa kịch bản tôi đã nghĩ tới việc cô sẽ không biết kỹ thuật xiếc, vậy nên đã sửa lại nội dung cốt truyện. Bây giờ cô chờ ở chỗ này, không sai biệt lắm 20 phút nữa sẽ... Ừm."

"Sau 20 phút thì sao?"

"Hi hi."

Lý Mộc cười như trộm được gà.

Muốn anh tiết lộ kịch bản sao? Còn lâu anh ta mới làm như vậy! Nếu tiết lộ liền không thú vị, anh ta muốn xem biểu hiện chân thực nhất của Tiểu Hân Hân!

"Được rồi."

Anh ta không nói, Kiều Hân Hân cũng không thể cưỡng ép. Cô ngồi xuống trước hang động, hai tay ôm lấy thân thể của chính mình.

Thời gian còn rất sớm.

Trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn còn thảo luận về "Lý Mộc", người đại diện cũng xem như người phụ trách ở hậu trường, người sử dụng của TV Thái Dương không biết anh ta cũng là chuyện bình thường. Nhưng cái tên này khiến người ta cảm thấy rất quen tai... Càng nghĩ, vẫn không có manh mối như cũ.

Kiều Hân Hân liền an tĩnh nhìn khối vuông màu xanh trước mắt, bình luận trong khu quét qua rất nhanh, xem bọn họ tán gẫu cũng thực có ý tứ.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy một hàng chữ màu xanh nhạt.

[Người quản lý?]

Là Kaka.

Kiều Hân Hân vui vẻ cong khóe miệng, cô trực tiếp trả lời: "Ừ, lần phát sóng trực tiếp này chính là do anh ta bày ra."

[0 0 Nguy hiểm như vậy, vì sao cô lại đồng ý?]

Từ lúc khai mạc phát sóng trực tiếp từ vong, Kiều Hân Hân đã nhận được rất nhiều tràng vỗ tay, hoa tươi cùng cổ vũ, thế nhưng, đây vẫn là lần đầu tiên có người nói "Nguy hiểm như vậy". Trong một đám bình luận màu trắng, hàng chữ màu xanh nhạt kia rất dễ thấy, tuy giọng của Kaka giống như đang trách móc, nhưng sự quan tâm của hắn đối với Kiều Hân Hân lại được biểu lộ trong lời nói.

[Con mẹ nó! Ka đại gia, cậu.... Cậu chính là áo bông nhỏ tri kỷ trong truyền thuyết đó ư??]

[(*@o@*) Oa ~ Thật hâm mộ kỹ sĩ có được màu sắc riêng, chủ kênh cư nhiên nói chuyện cùng hắn.]

[6666666 Trước vị kỹ sĩ quả nhiên có phong cách!]

[QAQ Ka đại gia, có thể cho tôi ôm bắp đùi được không? Đám người nhỏ bé chúng tôi đã bị vùi dập trong dòng người, xin hãy giúp chúng tôi nói cho Hân Hân biết, tất cả mọi người đều rất quan tâm tới sự an nguy của cô ấy.]

Ngày hôm qua, sau khi thế hệ fan đầu xem thông báo mới biết Kiều Hân Hân muốn thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong, ngoài việc vô cùng tò mò, mọi người đều thay cô lau mồ hôi.

Thế nhưng, số người xem trực tuyến của phòng đã lên tới 10 vạn, bình luận quét qua khiến người ta hoa cả mắt. Hơn nữa, Kiều Hân Hân rất ít khi cùng mọi người tương tác, vậy nên liên tính là thế hệ fan đầu nói gì đó, cô cũng không nhìn thấy.

Kaka lại không giống như vậy, chữ của hắn rất bắt mắt, Kiều Hân Hân có thể phân biệt được.

Kiều Hân Hân khẽ cười: "Nghe nói chủ kênh tử vong có thể đặc biệt kiếm tiền, đúng không?"

Kaka: "..."

Lý Mục: "..."

Ô Ô Ô: "..."

[QAQ Cái này, đừng nói trắng ra như vậy, sẽ dẫn tới anti-fan đó]

Nhóm fan thế hệ đầu thực sự là bị rụng tim rồi!

Kaka đột nhiên rất hối hận về việc hỏi thăm vấn đề này, hân ngồi ngay ngắn lại, nhìn chằm chằm khu bình luận, chỉ cần có người dám công kích hân sẽ lập tức tố cáo! Ai, đáng tiếc hân chỉ là một ký sĩ, không có quyền trực tiếp cấm người.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, tước vị được phân thành nhiều cấp bậc, ký sĩ chỉ là một tước vị sơ cấp mà thôi.

[Ha ha ha ha ha ha ha.]

[Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.]

[Hhhhhhhhhh]

[23333333]

[Không được, tôi sắp cười đến lạc giọng rồi...]

[Rốt cuộc có chủ kênh nhà ai vừa ngốc lại vừa đáng yêu như vậy chứ? Tuy mọi người đều biết làm chủ kênh là để kiếm tiền, chị cũng nên che giấu một chút mới phải!]

[Ha ha ha ha ha ha]

[66666666666666666666]

Kiều Hân Hân thấy mưa bình luận mới nhớ rằng nói tới tiền thì quá tầm thường, cô lập tức sửa miệng: "Ách, nghe nói làm chủ kênh tử vong sẽ giúp nhân khí tăng nhanh, thật vậy sao?"

Kaka: "..."

Lý Mục: "..."

Ô Ô Ô: "..."

[QAQ Nói kiểu này vẫn không được... Hân Hân, chị phải nói là, phát sóng trực tiếp tử vong rất thú vị, hoặc là, chị muốn khiêu chiến với chính bản thân mình...]

[666666 Chủ kênh muốn chúng ta lưu trữ phải không?]

[=3= Thỏa mãn chị! Xin chủ kênh hãy nhận lấy một giọt máu của em! Không nghĩ rằng mới đăng ký TV Thái Dương ngày đầu tiên đã có thể gặp một vị chủ kênh thú vị như vậy.]

[(◡ ◡ ◡) A! Tôi quên bém mắt việc lưu trữ... Bấm bấm bấm.]

Lượng lưu trữ của phòng phát sóng trực tiếp vẫn điên cuồng tăng cao, kỳ thực rất nhiều du khách đều đã quên lưu trữ, nhưng Kiều Hân Hân vừa nói vậy, họ đều nhanh nhanh dùng hai tay dâng lên. Trong vòng một phút đồng hồ, lượng lưu trữ trực tiếp từ 8000 lên tới 12 000!

Có lẽ là do có quá nhiều người, những lời nói công kích đều sẽ bị áp đảo, tóm lại vô luận là Kiều Hân Hân hay Kaka, đều tạm thời không thấy được bình luận mà anti-fan để lại.

Ô Ô Ô thở phào nhẹ nhõm một hơi.

[QAQ Chẳng lẽ hiện tại mọi người đều thích loại hình vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu sao?]

Có lẽ họ đã gặp qua quá nhiều những vị chủ kênh miệng ngọt, rất biết làm nũng, bỗng nhiên nhìn thấy một Kiều Hân Hân như vậy, không hiểu sao lại cảm thấy cô đáng yêu.

Trong vòng một giờ ngắn ngủi, lượng lưu trữ đã trực tiếp vượt quá vạn người, tuy vậy, con số đó vẫn còn đang liên tục tăng lên... Trên gương mặt Lý

Mục lộ ra nụ cười đắc ý, với xu thế này, cô ấy phải làm vua tân binh mới đúng!

Kaka gõ chữ nói --

[Bọn Ô Ô nhờ tôi nói cho cô biết, mọi người đều rất lo lắng cho cô... Vậy nên, đừng quá liều mạng.]

Kiều Hân Hân là chủ kênh sinh hoạt, bình thường phát sóng trực tiếp hàng ngày cũng rất tốt, loại chuyện như tiến vào bản sao phim ảnh... Chỉ số an toàn chẳng phải là trăm phần trăm.

Đương nhiên, hiện tại khoa học kỹ thuật của vũ trụ rất phát triển, tuyệt đại đa số chủ kênh từ vong đều sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng... Vẫn sẽ luôn có một chút ngoài ý muốn, bằng không, chủ kênh cần gì phải ký hiệp nghị sinh tử.

Mặc kệ là vì tiền, hay là vì nhân khí, nếu quả thực không cẩn thận mà đem mạng ném vào thì sẽ không còn đáng giá nữa.

Kiều Hân Hân vừa định mở miệng, liền cảm giác được sự rung chuyển của mặt đất.

Giống như có loại sinh vật không rõ tên nào đó đang vọt tới bên này.

Lý Mục nhanh nhanh nói: "Chuẩn bị ứng chiến!"

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đảo Đầu Lâu (6)

"... Là thứ gì vậy?"

Cảm giác được sự rung chuyển của mặt đất càng ngày càng mãnh liệt, cô dùng tay đỡ cây trúc ở bên cạnh, suy nghĩ xem có nên nhổ một cây để làm vũ khí hay không?

Cô thử lôi kéo một chút, phát hiện cây trúc cắm rễ rất sâu, căn bản là nhổ không ra.

Trùng hợp là có một nửa thân trúc đang nằm trên mặt đất, sau khi cô nhặt lên liền thấy độ dài của nó không khác chiều cao của chính mình là bao.

Lý Mục dè dặt nói: "Không dùng được cây trúc đâu, cô vẫn nên nhanh nhanh trốn vào trong hang núi thì hơn, dù thế nào cũng phải chống đỡ qua vài phút nhé."

Thái độ của anh càng thân thiết, Kiều Hân Hân lại càng cảm thấy kì quái...

Bình bịch, bình bịch, bình bịch...

Trong tiếng bước chân có quy luật lại mang theo sự hỗn loạn, khi hình thể khổng lồ kia xuất hiện ở trong tầm mắt cô, Kiều Hân Hân lập tức ném cây trúc trong tay, không nói hai lời liền trực tiếp chạy về phía hang động.

-- Là khủng long bạo chúa!

Đối với sinh vật viễn cổ lớn như vậy, gây trúc đương nhiên là dùng không được!

Một đường chạy tới đỉnh núi là ba con khủng long bạo chúa trưởng thành, thân dài khoảng 13 mét, cao khoảng 3.5 mét, trọng lượng khoảng 7 tấn.

Chúng hình như đang đuổi theo một con quái thú biết bay, lớn hơn vài phần so với điều hâu hoang dã, nhưng lại nhỏ hơn khủng long bay rất nhiều.

Kiều Hân Hân không biết thứ đang bay ở giữa không trung là cái quỷ gì, vì sao lại bay về phía mình, cô chạy về hang động, trốn sau một tảng đá lớn.

Quái thú vọt vào hang động, ba con khủng long bạo chúa theo sát ngay sau đó, con đứng ở cuối cùng gầm lên tại chỗ, Kiều Hân Hân siết chặt quần áo của mình, trong lòng cầu nguyện con chim to lớn này mau mau bay ra ngoài.

Nhưng sao nó có thể bay đây? Nó chính là thứ được Lý Mục đặc biệt tạo ra khi sửa chữa kịch bản, mục đích là để dẫn dụ ba con khủng long bạo chúa lại đây.

Con quái thú giống như biết Kiều Hân Hân đang trốn ở nơi nào, nó không chút khách khí đậu trên tảng đá lớn kia, phát ra tiếng kêu chói tai.

Khủng long bạo chúa cực kỳ nóng nảy đuổi theo một đường, chúng gầm rú lao đến, căn bản không nhìn tảng đá đó. Kiều Hân Hân lập tức nhảy sang

một bên, cô lần đến cửa động ở phía sau, liền thấy khối đá lớn kia bị khủng long bạo chúa đánh nát bươm.

... Đây chính là khủng long bạo chúa đó! Là kẻ thù bạo nhất trong giống loài khủng long đó!

Quái thú đã đạt được mục đích, liền ung dung vỗ cánh bay mất, chỉ còn lại Kiều Hân Hân mắt lớn trừng mắt nhỏ cùng ba con khủng long bạo chúa.

[Tôi phi! Đây đúng là sinh vật viễn cổ nha! Là khủng long thuộc kỷ Jura sao?]

[A a a a a trái đất vẫn thật thú vị! Tôi yêu trái đất! Sinh vật ở trên trái đất muôn hình muôn vẻ, thú vị hơn nhiều so với những hành tinh khác!!]

[Hân của tôi thật đáng thương, lại phải đối mặt với ba con khủng long...]

[=v= Nếu tôi nói, tôi cảm thấy khủng long rất đáng yêu, sẽ có người đánh tôi sao?]

[Chủ kênh mau mau bắn tia laze vào miệng nó!]

[← Chú ý, nơi này là trái đất, người trái đất chắc chắn sẽ không bắn ra laze.]

[Σ(°Δ °|||)].

[...]

Khủng long bạo chúa bỗng dừng gầm lên một tiếng, Kiều Hân Hân lập tức đứng dậy chạy về phía bên ngoài. Lần này cô thực đúng là cảm mạo mà chạy trốn -- King Kong sẽ không làm tổn thương cô, nhưng những con khủng long này sẽ không hạ miệng lưu tình! Nếu cô thực sự bị ăn sống, thì lần phát sóng trực tiếp này cũng chỉ có thể thảm đạm kết thúc... Cô nhớ lần cuối khi cô nhìn màn hình, số người xem trực tuyến đã vượt quá 10 vạn! Bất kể thế nào cô cũng không muốn kẹt ở chỗ này!

Vài phút...

Chỉ cần cô có thể kiên trì không bị những con khủng long bạo chúa cắn phải..

Kiều Hân Hân vừa chạy, khủng long bạo chúa liền điên cuồng đuổi theo. Loài người ở trước mặt khủng long nhỏ bé cỡ nào, ba con khủng long bạo chúa đeo bám không bỏ, Kiều Hân Hân chạy suốt một vòng lớn ở phía ngoài vách núi.

May mà địa hình ở nơi này là một vòng tròn, từ phía sau hang động đi ra còn có thể thấy một hàng cây cối. Bởi vì Kiều Hân Hân chạy quá nhanh, liền vấp phải cây khô nằm ngang, cô không chút do dự chui vào trong hốc cây...

Khủng long bạo chúa đuổi tới ở phía sau cũng muốn chui vào, nhưng hốc cây quá nhỏ, nó chỉ có thể chen vào nửa cái đầu.

"Grào ----!!!"

Khủng long bạo chúa cúi đầu dùng đầu mạnh mẽ đẩy thân cây, đây là một gốc cây già ngàn năm, không biết vì sao lại gãy lìa từ phần giữa, tóm lại, nó đã gần như hòa với mặt đất, rất khó có thể tách ra.

Kiều Hân Hân cuộn lại thân thể, chịu đựng cơn chấn động hết lần này tới lần khác, cô cắn chặt răng, không để cho mình bị lắc ra ngoài. Ba con khủng long bạo chúa vây quanh thân cây đã ngã xuống đất, chúng đã để mắt tới Kiều Hân Hân, bản năng săn bắt khiến chúng nó phải cố thủ ở nơi này!

[Chủ kênh chịu đựng nha...]

[OMG, ai có cách nào khiến ba kẻ ngu xuẩn này đi xa một chút không? Hân của tôi sắp xong rồi.]

[A a a a a cảm giác thật tuyệt, nếu tôi cũng có thể tiến vào trong phim thì tốt rồi!!]

[Ra khỏi cửa, quẹo trái vào "Trò chơi tử vong", có bản sao của đủ các loại tình huống cho cậu lựa chọn (mỉm cười).]

[Tôi do dự rồi... Cái kia thực sự sẽ chết người đó...]

[← Nghe nói tỉ lệ tử vong ở nơi đó cao tới 99,9999999 phần trăm.]

[Nhưng nếu sống sót thì tiền thưởng cũng cao lắm nha! Người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn(*)!]

(*) Nhân vì tài tử, điều vì thực vong (人为财死, 鸟为食亡 dǐlǒu): Ý chỉ người vì theo đuổi tiền tài mà ngay cả tính mạng cũng không cần.

[Chủ kênh hẳn sẽ không chống đỡ nổi đâu ٩ (▽) ۶.]

Ba con khủng long bạo chúa đã bao vây Kiều Hân Hân, chúng đang nghĩ biện pháp đem cô ra ngoài, thậm chí có một con còn trực tiếp dùng bàn chân thô to cứa rạn đá phần ngoài thân cây.

Gốc cây già dù bền chắc, dưới một kích nặng nề của khủng long bạo chúa, vẫn nứt ra một khe hở.

Con khủng long bạo chúa đi đầu gằm lên với hốc cây, Kiều Hân Hân run run một cái, bỗng nhiên ôm chặt lấy thân thể. Chỉ là... Dưới cẳng chân có cảm giác ngứa ngứa...

[Oẹ -- Kia là cái thứ gì vậy! Thật ghê tởm!]

[A a a a nó bò lên thân thể của chủ kênh rồi!!]

[Đánh cược đánh cược, chủ kênh tuyệt đối sẽ lập tức nhảy ra ngoài, phát sóng trực tiếp liền kết thúc ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩.]

[Tôi vẫn cảm thấy chủ kênh sẽ kiên trì thêm chút nữa...]

[Nếu đã là phim, nhất định sẽ có biện pháp phá giải, phát sóng trực tiếp mới bắt đầu được một tiếng, sao có thể ngừng ở chỗ này chứ?]

[← Đây hẳn là lần đầu tiên cậu xem phát sóng trực tiếp nhỉ? Việc kết thúc sớm rất thường thấy, suy cho cùng không phải vị chủ kênh nào cũng trâu bò như vậy.]

[Loại phát sóng trực tiếp có tính chất khiêu chiến cực mạnh này căn bản cũng không thích hợp với những cô gái quá mảnh mai.]

Có người bắt đầu ngồi chồm chọc.

Những người hâm mộ khác lại không chịu phục.

[Chủ kênh là một người mới, có thể làm được như vậy đã là rất tốt rồi.]

[Ha ha, kỳ thị giới tính phải không? Anh tưởng trong phòng này chỉ có đàn ông chắc?]

[Đúng vậy nha! Thật không biết người này tới từ hành tinh nào, lại còn dám coi thường phụ nữ à?]

[Tôi thấy gã này hẳn đã quên mất, trong đoàn kị sĩ hoàng gia, có không biết bao nhiêu nữ kị sĩ nổi tiếng đâu.]

[Tổ cáo già, hừ.]

[23333 Tên này đúng là tự tìm đường chết mà, tôi cược rằng chủ kênh tuyệt đối sẽ phát sóng tới cuối phim, đừng hỏi tôi vì sao, là giác quan thứ sáu đó!]

Từ những bình luận trên có thể thấy được, trong phòng phát sóng trực tiếp có rất nhiều phụ nữ... Điều đó là đương nhiên rồi! Phái nữ trong số những chủ kênh từ vong rất ít! So với kẻ cơ bắp, không phải một cô gái mềm mại sẽ càng khiến người ta dễ dàng quan tâm hơn sao?

Hơn nữa... King Kong còn rất đáng yêu nha!

Chú tinh tinh lớn này đã kéo theo không ít fan nữ, mức độ kích thích có lẽ kém hơn so với những cảnh máu me đầm đìa, nhưng nội dung cốt truyện lại đích xác đặc biệt.

Tựa như lời Lý Mục đã nói ngay từ đầu, bộ phim này hấp dẫn rất nhiều fan nam cùng fan nữ, nhưng tương đối mà nói, nó hấp dẫn fan nữ hơn cả.

Vì sao không chọn những bộ phim càng thêm mạo hiểm kích thích?

Phát sóng trực tiếp từ vong, chưa hẳn là càng giật gân càng tốt, rất nhiều thời điểm một kịch bản có hướng đi khác lạ lại chính là vũ khí sắc bén để kéo fan. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Kiều Hân Hân thực hiện chương trình, nếu sắp xếp cho cô một bộ phim có hệ số khó khăn quá cao, phỏng chừng sống không quá 5 phút đồng hồ.

Trong bộ phim này, tốt xấu gì cũng có người trợ giúp cô.

Người trợ giúp kia, so với bất kỳ loại vũ khí nào, lại càng thêm hữu dụng.

Mặt khác, Kiều Hân Hân là một người mới, ở thời điểm không có quá nhiều fan trung thành, bị công kích là chuyện bình thường. Mà một khi phòng phát sóng trực tiếp thường xuyên được phái nữ ghé thăm, sẽ lại là một tình huống khác... Luận về việc cãi nhau, đàn ông có khi nào thắng qua phụ nữ? Khụ khụ.

Có các chị em ở đây, những anti-fan muốn công kích cũng phải nghĩ cho kĩ càng...

Kiều Hân Hân cảm thấy chân hơi ngứa một chút, dường như có vật gì đang bò trên chân cô. Cô chống người dậy, phát hiện ra một sâu to cỡ bàn tay. Con sâu có thân màu trắng cùng những vạch đỏ, trông cực kỳ, cực kỳ ghê tởm...

Càng ghê tởm hơn nữa chính là, cũng không phải chỉ có một con!

Trên trần hốc cây còn có một con khác đang thông thả bò về phía cô...

Kiều Hân Hân rõ ràng chưa ăn cái gì, lại cảm thấy dạ dày quay cuồng một hồi, cô rút cuộc chẳng còn đoán hoài tới việc liệu khủng long có đang trông chừng ở hai bên hốc cây hay không, lập tức bắt đầu bò ra ngoài.

Sau khi rời khỏi nơi đó, cô dùng sức giậm chân, đem con sâu vung lên mặt đất.

Con khủng long bạo chúa cách nơi này gần nhất trực tiếp gầm lên lao tới, Kiêu Hân Hân móc súng từ trong ba lô ra, nhắm ngay đầu của nó, dùng sức bóp cò.

"Pằng! --"

Đây là viên đạn thứ nhất mà cô dùng ở trong trò chơi.

Ngày hôm qua, cô đã dùng qua vô số lần khi huấn luyện, vậy nên tư thế cầm súng đặc biệt chuẩn, xác suất bắn trúng cũng tăng lên không ít.

Nhưng cô đang đối mặt với khủng long bạo chúa. Viên đạn bắn vào đầu nó, căn bản chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Ba con khủng long bạo chúa bao vây cô, Kiêu Hân Hân đã không còn bất kỳ nơi nào để ẩn náu.

Cô nắm chặt súng, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng bình tĩnh, đã tới cảnh "sống chết trước mặt", cô ngược lại không sợ hãi như vậy.

Thật đúng là chưa bị khủng long cắn qua... Không biết sẽ là loại cảm giác gì.

Mà khủng long bạo chúa trước mặt đã giương cái miệng to như chậu máu nhào tới --

[A a a a a! Đừng ăn chủ kênh!!!]

[A a a a a a a a a.]

[Chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất chết mất.]

Kiều Hân Hân cho rằng chính mình chết chắc rồi, ở thời khắc quan trọng nhất, một bóng đen to lớn chắn trước mặt chính cô, bàn tay kia ngăn lại công kích của khủng long bạo chúa.

Mà khủng long bạo chúa ở phía sau vẫn cố chấp muốn ăn Kiêu Hân Hân như trước, King Kong dùng một tay khác giữ cô ở trong lòng bàn tay, bắt đầu một mình đối chiến với ba con khủng long.

Trong tay King Kong hình như còn nắm chặt cái gì đó, nó ném về hướng hang động, Kiêu Hân Hân loáng thoáng có thể thấy một ít quả dại.

Hang động ở quá xa, nếu King Kong ném cô như mấy quả dại kia, phỏng chừng sẽ trực tiếp ngã chết.

Nó chỉ có thể nắm Kiêu Hân Hân như vậy, không để cô chịu sự tấn công của khủng long bạo chúa.

Nhưng, nó cũng chỉ thừa lại một tay.

Kịch chiến giữa một con quái vật và ba con khủng long rõ ràng kích thích hơn rất nhiều, bộ phim đã tiến hành được đến đoạn này, cuối cùng cũng có cảnh tượng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào -- Nhất là những khán giả nam, thích nhất là xem kiêu đánh nhau nguyên thủy tàn bạo dã man này!

Vì lãnh thổ! Vì đồ ăn! Vì sinh tồn!

Đánh!!

[Cẩn nó! Tốt xấu gì cũng có biệt hiệu là bạo chúa thần lùn, hơn nữa chúng mày còn có những ba con lùn!]

[Đừng đùa, King Kong lớn hơn khủng long bạo chúa đó!]

[Tôi cá là King Kong có thể đánh bay chúng nó!]

[Chân trước vừa ngăn lại vừa nhỏ như vậy, làm sao có thể đánh nhau cùng tinh tinh lớn?]

[Khủng long bạo chúa có răng nha, có thể hoàn toàn cắn chết nó!]

Khủng long được rất nhiều người yêu thích, mà nhân khí của King Kong trong phòng vẫn cao như trước. Tổng thể mà nói, cuộc đối chiến giữa một con tinh tinh không lồ cùng ba con khủng long đã khiến cho bầu không khí của phòng phát sóng trực tiếp dâng lên một lần sóng.

Đáng nhắc tới chính là, King Kong chỉ dùng một tay để chiến đấu, thậm chí không tiếc để khủng long cắn cánh tay của mình vì bảo vệ Kiêu Hân Hân.

Nếu nó có thể dùng hai tay, chỉ sợ những con khủng long kia đã sớm bị đánh lùi. IQ của nó rất cao, tay dài chân dài, còn có thể vung nắm đấm như con

người. Mà khủng long bạo chúa, tuy có hàm răng sắc bén, chân trước lại cực kỳ ngắn gọn, chúng hoàn toàn bị vây ở thế yếu khi đối mặt với King Kong vừa biết đánh vừa biết tránh.

Chẳng qua, chúng dựa vào số lượng nhiều, bức lui King Kong tới bên vách núi.

King Kong sẽ thua sao?

Trái tim của rất nhiều người đều đã nhảy lên tới tận họng rồi, nhìn qua đã thấy nó không còn đường lui.

Nhưng mọi người đều đã quên chỉ số thông minh của nó.

Ở một phương diện khác, nó là giống loài thông minh như con người.

Chỉ là một vách núi mà thôi, sao có thể khiến nó ngã xuống? Khi khủng long bạo chúa chẳng ngó ngang gì mà vọt lên, nó hoa lệ tránh đi như một vũ sĩ đầu bò, con khủng long bạo chúa ngu xuẩn này trực tiếp nhào về phía trước, bởi vì không ngừng lại được mà ngã chổng vó xuống vách núi.

Một con khủng long khác tùy cơ phát động, trực tiếp nhào tới cản bả vai của King Kong, nó buồn bực kêu lên một tiếng đau đớn, bàn tay to lớn nắm chặt, đánh mạnh vào đầu khủng long.

Tính tình của khủng long bạo chúa hung ác mãnh liệt, chỉ cần con mồi đã nhắm phải còn chưa tới tay, tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Khi King Kong đang không có cách nào để bỏ trốn dưới sự dây dưa của nó, con khủng long bạo chúa cuối cùng lao đến từ một bên khác, cắn lên bả vai còn lại của King Kong.

Bởi vì đau đớn, King Kong vung tay ra, Kiều Hân Hân ngã nhào xuống đất, hoa mắt chóng mặt đứng lên, lập tức chạy về phía khu vực an toàn.

King Kong đang đại chiến cùng hai con khủng long, cô sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho nó nếu còn đứng ở nơi đó.

Sau khi thấy Kiều Hân Hân chuẩn bị, một con khủng long lập tức đuổi tới, mà một con khác vẫn liều mạng tranh đấu cùng King Kong như cũ. Bị thương ở hai bên bả vai khiến động tác của King Kong không còn nhanh nhẹn như lúc trước, nhưng vẫn dư dả để đối phó với một con khủng long bạo chúa.

Trong quá trình cắn xé nhau, hai con thú lớn đã đi tới bên vách núi, King Kong dùng toàn bộ khí lực quăng khủng long bạo chúa ra.

Thân thể to lớn của nó trực tiếp biến mất trên vách đá, King Kong đứng ở nơi đó, hơi hơi thờ dốt.

Nhưng nó không được phép nghỉ ngơi!

Con khủng long bạo chúa cuối cùng đang dần dần rút ngắn khoảng cách với Kiều Hân Hân, King Kong liền lập tức chạy tới.

Kiều Hân Hân lui từng bước về phía sau, bỗng nhiên, lưng của cô đụng phải cái gì.

Quay đầu nhìn lại, cô phát hiện ra đó là King Kong, kẻ vừa huyết chiến với hai con khủng long kia.

Cô trực tiếp trốn ở sau thân thể của King Kong, hai tay vịn vào cẳng chân của nó, lộ ra nửa người.

Khủng long bạo chúa hung tàn nhìn chằm chằm Kiều Hân Hân, nó muốn vọt thẳng tới cướp người, nhưng lại có chút kiêng kỵ con tinh tinh lớn kia.

Nó hướng về phía King Kong, tức giận gầm lên một tiếng, nó chính là bá vương trong dòng giống khủng long ăn thịt, nếu đối lại là những loài động vật khác, đã sớm tháo chạy khắp nơi!

Nhưng con thú này lại không giống như vậy!

Nó là King Kong!

Tinh tinh to lớn đứng thẳng người, hai tay dùng sức nện lên bộ ngực của mình: "𐄂|'O'|𐄂 Grào!!!"

[Tới đây, lão tử đánh chết mày!]

[23333333]

[King Kong thật quá đàn ông... Ở cùng nó thực sự có cảm giác an toàn đó...]

[Chủ kênh nhất định phải ôm chặt bắp đùi của nó nha! Chúc quần quần của rừng rậm nguyên thủy sắp nằm trong tầm tay rồi!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đảo Đầu Lâu (7)

Trong thế giới động vật, tất cả những kẻ chạy tới tranh giành thức ăn cùng chúng đều là kẻ địch. Tâm huyết của khủng long bạo chúa tràn trề, nó sẽ không chạy trốn chết chỉ vì hai đồng bạn bị đánh ngã đâu!

Chiến thư của nó, King Kong nhận.

Kiều Hân Hân một mực lui về cửa động, chân của cô đạp phải cái gì đó, cúi đầu xem xét, thế mà lại là một quả đại màu xanh lớn cỡ trái táo.

King Kong cũng ăn trái cây sao? Kiêu Hân Hân có chút nghi hoặc.

Mà bên ngoài, đã bắt đầu đánh nhau.

Chỉ còn lại một con khủng long, cũng không cần dành ra riêng một cánh tay để bảo vệ Kiêu Hân Hân, ưu thế của King Kong rõ ràng lớn hơn rất nhiều.

Khủng long bạo chúa mang khí thế hung hăng lao đến, hé miệng muốn cắn lên, King Kong lại dùng hai tay nắm lấy hàm trên cùng hàm dưới của nó. Khủng long bạo chúa vội vàng vùng vẫy, muốn quăng bay con tinh tinh lớn này, nhưng khí lực của nó lại hoàn toàn không thể sánh bằng King Kong.

Tinh tinh không lờ gắt gao nắm chặt hai hàm của khủng long, dùng sức đẩy về hai bên, chỉ nghe thấy một tiếng "Rắc", hàm dưới của khủng long bạo chúa liên trật khớp.

Nhưng chuyện vẫn chưa dừng ở đây.

Một King Kong trong trạng thái quyết đấu tràn đầy ngang bướng, nó không đánh chết khủng long bạo chúa thì sẽ không bỏ qua. Khủng long bạo chúa ở dưới tay còn đang gãy gãy, nó gia tăng khí lực, lúc này đây hoàn toàn bẻ gãy cằm của khủng long.

Khủng long bạo chúa liền ngã xuống...

Kiều Hân Hân nhìn một màn này, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến giới hạn mạnh được yếu thua của động vật ở khoảng cách gần như vậy, so với màn hình máy tính còn kích thích hơn không biết bao nhiêu lần!

Mà King Kong lấy tay vỗ vỗ đầu của khủng long bạo chúa, sau khi xác định nó đã chết mới vùng tay, nhô lên nửa người trên, vừa rít gào vừa đấm ngực.

Đây là sự reo hò của kẻ thắng.

Nó thực sự... Rất mâu thuẫn.

Nếu không tận mắt chứng kiến nó giết chết một con khủng long bạo chúa, ấn tượng của Kiêu Hân Hân đối với nó vẫn sẽ chỉ dừng lại ở hình ảnh tinh tinh mang hình thể hơi to lớn... Đây cũng đâu chỉ là hơi lớn một chút, ngay cả khủng long bạo chúa mạnh nhất trong giới động vật ăn thịt của rừng rậm nguyên thủy cũng bị nó dễ dàng đánh bại, King Kong quả thực chính là chúa tể của vùng đất này!

Nó khịt khịt mũi một cái, bốn chân chậm rãi đi về phía cửa hang.

Mà trong phòng vẫn náo nhiệt như trước, vô số người bình luận "6666666666", trừ cái đó ra, những câu được bình luận nhiều nhất là "King Kong thật tốt", "Soái đến ngây người", "Nhà vua của tôi muôn năm!"...

Nó ngồi xuống ở cửa hang, từ đầu đến cuối đều không nhìn Kiêu Hân Hân.

Nhưng vẫn luôn liếc mắt nhìn trộm, bộ dạng kia rõ ràng cực kỳ ngạo kiều(*)...

(*) Ngạo kiều: Trong nóng ngoài lạnh dđlqđ.

Kiều Hân Hân đi tới một bên khác của cửa hang, cô đứng trên tảng đá, nhìn rắng chiều phía xa xa.

Ở trên đảo cả ngày, đêm đen cũng sắp tới.

Bỗng nhiên, có vật gì đó lăn đến bên chân. Kiêu Hân Hân cúi đầu nhìn thấy quả đại quen thuộc, nhưng cũng không nhặt lên.

Quay đầu ngắm King Kong ở bên kia, nó nhìn lên không trung như không có chuyện gì xảy ra, trong miệng còn đang nhấm nháp thứ gì đó.

Kiều Hân Hân không nhịn được nở nụ cười.

Cô quay đầu lại, tiếp tục hưởng thụ sự yên tĩnh trước khi màn đêm buông xuống.

Sống trong nhịp điệu chóng vánh ở thành phố, cô chưa từng thấy qua cảnh sắc như vậy, không có nhà cao tầng, có chăng chỉ là một mảnh thung lũng bát

ngát, cùng với ánh tà dương màu cam ở tận cùng bầu trời.

Lại một quả đại nữa lần qua...

King Kong hơi hơi bẹp miệng, con mắt đen như mực luôn luôn liếc trộm.

Kiều Hân Hân nhảy xuống tảng đá, cô xoay người nhặt quả đại lên, phát hiện trong tay King Kong đang nắm chặt nửa cây trúc.

Ồ? Không phải nó đang ăn quả đại sao?

Vậy... Kiều Hân Hân nhìn trái cây màu xanh rơi lá tả trên mặt đất, bỗng nhiên hiểu rõ cái gì.

Thì ra, những quả đại kia đều được nó đặc biệt hái tới cho mình. Nó sợ chính mình đói bụng ư?

Tuy rằng mức độ đói khát của Kiều Hân Hân ở trong phim đã được hạ xuống 3%, nhưng hành động của King Kong vẫn khiến cô cảm thấy thật ảm áp. Cô còn từng cho rằng nó bỏ nhà ra đi, rõ ràng đã tức giận thành như vậy, vẫn muốn tìm đồ ăn cho cô.

[Con mẹ nó, thứ này cũng biết chọc ghẹo phái nữ à?]

[Vừa mạnh mẽ vừa đơn thuần, đáng tiếc lại là một con tinh tinh.]

[Ha ha ha ha ha King Kong thật quá đáng yêu ~~ Làm sao bây giờ, hình như tôi thích nó mất rồi ~~]

[Minh rất muốn nuôi một con sủng vật như vậy...]

[Loại tinh tinh lớn cỡ này căn bản tìm không ra, hơn nữa liên minh tinh tể đã cấm những loại sủng vật khổng lồ hung ác rồi.]

[Nó có chỗ nào hung ác chứ? Rõ ràng rất đáng yêu nha ~~~]

Kiều Hân Hân chà xát quả đại lên quần áo, cô cắn một miếng, thịt quả ngon, nước quả lại có chút chua chua ngọt ngọt.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô chiến tranh lạnh với một con vật, nhưng King Kong đã làm ra hành động giảng hòa mãnh liệt như vậy, cho dù không đói bụng, cô vẫn nên ăn quả đại này một chút.

Quả nhiên, sau khi thấy cô ăn hết, biểu cảm của King Kong liền trở nên vui vẻ.

Nhưng nó cũng không muốn vì chuyện đơn giản như vậy mà cười ra tiếng, chỉ có thể như có như không gõ cây trúc lên mặt đất để che giấu tâm tình của mình.

Kiều Hân Hân nhẹ giọng nói: "Cảm ơn mày."

King Kong nghe không hiểu lời cô nói, nhưng khi nó cúi đầu nhìn cô, thấy cô đang vụng trộm đứng bên cạnh hai cánh tay của mình, trên mặt là nụ cười ảm áp hơn cả nắng chiều.

Nó đã sinh sống ở trên hòn đảo này lâu như thế, đây vẫn lần đầu tiên nó nhìn thấy một nụ cười đẹp như vậy. Những cảm xúc không vui lúc trước đã sớm tan thành mây khói, nó chậm rãi vươn bàn tay, mở ra ở trước người Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân đứng lên trên đó, chậm rãi ngồi xuống.

King Kong đem tay thu hồi về trước thân, cứ như vậy, một người một tinh tinh cùng nhau nhìn về phía dư quang cuối cùng chột lóe lên ở chân trời.

Đây là cảnh tượng ảm áp nhất trên màn ảnh của bộ phim, khi Kiều Hân Hân đứng ở chỗ này thay cho Ann, tâm tình của cô cùng Ann có sự khác biệt.

Trong mắt Ann, cho dù ráng chiều trên đảo hoang mê người cỡ nào cũng không bằng quê hương phồn thịnh, cho dù quan hệ của cô cùng King Kong đã trở nên thân thiết, trong lòng cô vẫn muốn trở lại New York, trở lại với thế giới loài người.

Vậy nên khi bạn trai Jack của cô tới được vách núi, cô mới có thể cùng rời đi với anh ta, mà hành động kia đã chọc giận King Kong.

King Kong muốn giết chết Jack, Jack lại kéo Ann chạy trốn một đường.

Mà kẻ khác đã sớm bày ra thiên la địa võng ở dưới bức tường thành, chỉ còn chờ con tinh tinh ngu xuẩn này đâm đầu xông tới.

Để không mất đi Ann, nó khiến cho bản thân mình chông chênh vô số thương tích. Cuối cùng, nó bị đưa tới New York để trở thành vật phẩm trưng bày, mãi cho tới khi một cô gái hóa trang cực kỳ giống Ann xuất hiện, hoàn toàn chọc giận nó.

Nó gầm thét thoát khỏi toàn bộ trói buộc, đại náo đường phố New York, chỉ vì tìm kiếm bóng dáng của Ann...

Cuối cùng bọn họ cũng gặp lại, đang vui đùa trên mặt hồ đóng băng, đại bác vô tình đánh tới, King Kong mang theo Ann, bắt đầu tháo chạy.

Trời đã sắp sáng, vì muốn mang Ann đi xem cảnh mặt trời mọc, nó bò lên tháp chuông cao nhất tại New York.

Đã từng, ở trên đảo Đầu Lâu, nó cùng Ann nhìn ngắm cảnh trời chiều ở nơi cao nhất, nó vẫn muốn trải qua chuyện tốt đẹp như vậy thêm một lần nữa, cho dù phải trả giá bằng mạng sống của chính mình.

Kiều Hân Hân hơi hơi nhú mày, chẳng lẽ còn phải trải qua những việc như vậy thêm lần nữa sao?

Cô biết hai bộ phim "King Kong" cùng "Đảo Đầu Lâu" đều được viết chung một chỗ, chẳng biết vì sao, Kiêu Hân Hân không muốn trở lại New York chút nào.

Có lẽ đây là bản năng bài xích loài người của cô...

Cô không giống Ann, cô không muốn trở lại thế giới loài người, cô không muốn đối mặt với quan hệ qua lại phức tạp của loài người. Trong mắt Kiêu Hân Hân, nếu có thể sinh sống cùng một chỗ với loại động vật đơn thuần như King Kong thì tốt biết bao, không phải đoán mò tâm tư của nó, không lo lắng bị phản bội, cũng không cần sợ một lúc nào đó, nó sẽ bỏ mình mà đi.

Quan trọng nhất là... Cô cũng không hy vọng tận mắt nhìn thấy King Kong ngã xuống từ tháp chuông New York, cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Thế nên, buổi tối hôm nay cô những định sẽ thành thành thật thật ngây ngốc ở trong này!

Màn đêm buông xuống, King Kong ngáp một cái, nó tựa vào tường để ngủ.

Kiều Hân Hân nhảy xuống từ trong lòng bàn tay của nó, trốn ở nơi sâu nhất trong hang động.

Khán giả cũng không biết vì sao cô phải làm vậy, Lý Mục mở miệng nói: "Hân Hân, nếu cô trốn đi, Jack sẽ không tìm được cô đâu."

"Ừ, tôi không muốn để anh ta tìm được tôi." Kiêu Hân Hân trả lời chẳng che giấu chút nào.

"... Cô sợ King Kong sẽ chết sao? Kỳ thực cô nên tin tưởng chính mình, nếu cô có thể phát huy một cách xuất sắc, King Kong nhất định có thể sống sót trở về."

Kiều Hân Hân trầm mặc.

Khán giả chỉ có thể nghe thấy lời của cô khi cô nói chuyện cùng Lý Mục, nhưng mọi người đều biết nhất định là người đại diện đang giúp chủ kênh nghĩ kế.

[Thật hâm mộ Lý Mục, anh ta có thể trực tiếp nói chuyện cùng chủ kênh QAQ]

[Tôi cũng phải đi làm người quản lý mới được! Cấp dưới là một đồng chủ kênh, nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.]

[Muốn trực tiếp nói chuyện với chủ kênh cũng không khó, bí mật tới trang cá nhân của cô ấy là được rồi.]

[Nhưng chỉ có người mang tước vị mới có thể liên lạc riêng với chủ kênh nha.]

[Tôi rất hiếu kì, Ka đại gia có thêm bạn với chủ kênh không?]

Rất nhiều người đang bình luận, vấn đề này nhanh chóng bị nhấn chìm, nhưng Kaka vẫn thấy được.

Hắn trả lời --

[0-0 Không thêm]

[Ồ? Vì sao cậu không thêm cô ấy, tôi cảm thấy chủ kênh sẽ đồng ý lời mời kết bạn của cậu.]

[A a a a thật hâm mộ ngài kị sĩ! Chờ tháng sau cầm được tiền tiêu vặt, tôi cũng sẽ mua tước vị!]

[QAQ Tôi có tước vị trong phòng Lý Ly, nhưng Lý Ly hoàn toàn không thèm ngó ngang gì tới lời của tôi.]

[Lý Ly là người đứng đầu trong số những chủ kênh tài năng, lượng lưu trữ của phòng cô ấy đã hơn trăm vạn, mỗi ngày còn không biết có bao nhiêu người gửi lời mời kết bạn với cô ấy đâu!]

[Đúng vậy nha, Kiêu Kiêu lại là chủ kênh mới, hiện tại ghế tước vị còn đang trống, chỉ cần kị sĩ chủ động kết bạn có lẽ đều sẽ được đồng ý.]

[== Tôi không biết phải thêm bạn thế nào, để tôi đi nghiên cứu một chút.]

Kaka là người sử dụng mới tại TV Thái Dương, nếu không phải bởi vì Kiêu Hân Hân, phỏng chừng hắn đã không sử dụng trang web này. Bình thường

ngoài việc xem phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân cũng không làm gì khác, căn bản chưa từng suy xét hệ thống bạn bè.

Hiện tại nghe mọi người nói với hân như vậy, đột nhiên cảm thấy tò mò, không biết nếu quả thật ngấm thêm bạn với Kiều Hân Hân, liệu cô có đồng ý không nhỉ?

Kiều Hân Hân đang suy tư về lời nói của Lý Mục, phòng của cô vẫn ở trong trạng thái ảm. Quản gia trí năng đang quay chụp cảnh vật xung quanh hang núi, thỉnh thoảng sẽ chậm rãi chuyển động ống kính đối với cô, quay phim 360 độ không góc chết.

"Thời gian cũng gần tới rồi, nếu đã nghĩ xong thì mau ra ngoài đi."

"Không..." Kiều Hân Hân chậm rãi lắc đầu nói: "Lý Mục, tôi không tin tưởng chính bản thân mình, nếu King Kong bị những người kia bắt được, nó nhất định sẽ chết."

"... Nhưng nếu nó quả thực không bị bắt, những tình tiết đặc sắc ở phía sau cũng sẽ không có cách nào được phơi bày, nhân khí của phòng sẽ nhanh chóng giảm xuống." Lý Mục vô cùng nghiêm túc nói: "Hân Hân, cô không phải sợ, tuy rằng tình tiết ở phía sau rất khó nắm, nhưng tôi nhất định sẽ giúp cô."

"Ngộ nhờ trường hợp đó xảy ra thì sao? Nếu thực sự đi New York sẽ xuất hiện quá nhiều chuyện tồi tệ, đến lúc đó quân đội nghiêm chỉnh ra trận, sao King Kong có thể chống đỡ được? Mà đảo Đầu Lâu lại không giống như vậy, nơi đây là địa bàn của nó, ở lại chỗ này an toàn hơn rất nhiều so với bất kỳ nơi nào. Lý Mục, thật xin lỗi, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi..." Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, trong mắt cô là sự kiên định trước nay chưa từng có: "Tôi muốn dùng cách của riêng mình để bảo vệ nó."

[Không biết chủ kênh đang nói gì, nhưng sao tự dưng tôi lại thấy cảm động thế này?]

[← Không phải chỉ có một mình cậu đâu.]

[Lần đầu tiên thấy chủ kênh nghiêm túc như vậy.]

[Cô ấy muốn thoát khỏi bản gốc sao? Thành thật mà nói, làm vậy rất mạo hiểm, nếu tình tiết kế tiếp không bị khống chế, có thể sẽ nhanh chóng sụp đổ.]

[Nhưng cũng có người sau khi bỏ qua bản gốc, sinh hoạt càng thêm đặc sắc so với bản gốc mà.]

[Phụt, nhưng đó chỉ là số ít thôi...]

[Hân Hân cố lên, mặc kệ chị làm gì chúng em cũng đều ủng hộ chị!]

Lý Mục im lặng hai giây, anh chậm rãi nói: "Sau khi rời bỏ bản gốc, có lẽ cô sẽ phải đối mặt với cục diện tệ nhất, mà tôi... Cũng không biết trước chuyện gì sẽ xảy ra."

Đảo Đầu Lâu hoang dã, rừng rậm nguyên thủy, thổ dân ngang tàng bạo ngược.

Toàn bộ đều sẽ là ảm số.

Cho dù Lý Mục không đồng ý cỡ nào, anh biết Kiều Hân Hân đã làm ra quyết định của riêng mình -- Cô không tin bản thân, cũng không tin anh ta.

Lý Mục than nhẹ một tiếng, rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì, để cho một người còn quá trẻ tuổi như cô không muốn tin tưởng, không muốn ý lại vào bất kỳ kẻ nào?

Thật sự là kiên cường tới mức khiến người ta đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đảo Đầu Lâu (8)

Lý Mục đồng ý với cách làm của cô, tuy rằng như vậy sẽ tăng tỉ lệ thất bại của phát sóng trực tiếp, nhưng đối với cặp mắt cổ chấp của Kiều Hân Hân, anh ta thực sự không thể cự tuyệt.

Người quản lý có thể cưỡng chế can thiệp vào thiết lập của kịch bản gốc, đó là lý do vì sao rất nhiều chủ kênh từ vong phải nghe theo sự sắp đặt của người quản lý. Hiếm có ai lại để chủ kênh tự do làm loạn như Lý Mục.

Lấy được vị trí đề cử tốt như vậy, Kiều Hân Hân bị hơn mười vạn ánh mắt nhìn chăm chăm, nếu sau đó không cẩn thận mở khóa tình tiết độc hại, phòng chùng lượng lưu trữ sẽ rất khó tăng lên.

Hiện tại số người xem trực tuyến là 12 vạn, lượng lưu trữ là 1 vạn 9, đã coi như không tệ, chỉ là hơi kém một chút so với dự đoán. Chẳng qua thời gian phát sóng trực tiếp vẫn còn một nửa, Lý Mục đã làm xong chuẩn bị cho sự thất bại của tình tiết phía sau.

Một vạn chín thì một vạn chín, tốt xấu gì cũng đã gần 2 vạn rồi!

"Nhân khí của vị chủ kênh tôi từ trái đất này tăng thật nhanh, xem ra trừ cô ấy thì không ai có thể là vua người mới của tháng này."

"Một vị chủ kênh vừa trải qua kỳ thực tập còn có thể nhận được một đề cử tốt như vậy, chắc chắn."

"Anh cũng đừng quá thương tâm, dù sao trong phiên bản truyền hình trực tiếp từ vòng cũng cực kỳ thiếu chủ kênh người trái đất, sự xuất hiện của cô ta vừa vận bù vào lỗ hổng của phương diện này."

"Đúng vậy, lão Mạc, trên tay anh có nhiều chủ kênh nổi tiếng như vậy, anh xem Ly Ly sắp nổi thành cái dạng gì rồi? Tuy rằng trong số những chủ kênh mới lần này, trước mắt nhân khí của Ly Ly chỉ kém một chút so với Kiều Hân Hân, nhưng chẳng phải tháng này vẫn còn mười ngày nữa sao? Sau này Laura vẫn có thể đuổi kịp!"

"Các cậu không biết, Laura cũng muốn làm phát sóng trực tiếp từ vòng, một tuần trước tôi liền xin đề cử cho cô ấy, kết quả cứ thế bị cô Kiều Hân Hân này cho nhảy dù -- Tôi liền buồn bực, rốt cuộc người đại diện của cô ta là ai vậy?"

"Người đại diện của chủ kênh mới đều không hiển thị, tôi thiếu phải đợi tới khi cô ấy lên cấp đã."

"Hi hi, thực ra tôi có chút tin tức nhỏ, mọi người có muốn nghe không?"

"Nói mau! Đừng thừa nước đục thả câu!"

Trong phòng người quản lý, rất nhiều người quản lý của vương bài (con át chủ bài) đều ngồi nói chuyện phiếm cùng một chỗ, bọn họ bình thường ngủ ở nhà vào lúc ban ngày, buổi tối mới đến làm việc tại TV Thái Dương, bởi buổi tối là lúc bận rộn nhất.

Cơ bản tại phòng làm việc này, mỗi vị chủ kênh được nâng đỡ, một người so với một người càng thêm nổi tiếng, nhưng vị Kiều Hân Hân này lại không được nâng đỡ bởi bất kỳ người nào trong số bọn họ.

Một người thần thần bí bí nói rằng: "Tôi có người bạn thân làm việc tại phòng hoạt động, nghe bọn họ nói người nọ... Là Lý Mục."

"..."

"..."

"..."

Phòng làm việc trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Thật lâu sau, có người nhỏ giọng lầm bầm: "Tiền bối Lý Mục không phải đã mặc kệ mọi chuyện sao..."

"Lão Mạc, anh cũng đừng ảm ức, không lấy được đề cử cho Laura cũng là bình thường. Lúc anh mới gia nhập, không phải Lý Mục đã nâng đỡ anh sao, người của anh ta ấy hả -- Nhất định phải được ưu tiên cho đề cử. Cũng không biết vị Kiều Hân Hân này giẫm phải vận cứt chó gì, được Lý Mục nhặt về."

Người được gọi là lão Mạc nhìn qua hơn chỉ hơn 30 tuổi, nhưng trong nghề làm người quản lý, gã quả thực không bị kíp tư cách và sự từng trải thâm sâu của Lý Mục.

Lúc trước, vừa tới TV Thái Dương, Lý Mục liền nâng đỡ gã ba tháng.

Khi đó Lý Mục là người quản lý nổi tiếng nhất TV Thái Dương, những nghệ sĩ được anh ta nâng đỡ đều là truyền thuyết sống, lão Mạc cũng bội phục anh ta sát đất.

Tiếp đó không biết vì sao, anh ta không hay quản chuyện nữa. Sau khi nhượng lại tất cả nghệ sĩ trong tay cho trang web, anh ta liền xin nghỉ dài hạn. Một lần nghỉ chính là năm năm, năm năm này lão Mạc đã ký kết với không ít nghệ sĩ, giống như vị Ly Ly đang chiếm đoạt nửa bầu trời kia, chính là do gã một tay bồi dưỡng.

Không nghĩ rằng Lý Mục kia lại trở về, lần này còn mang theo một vị chủ kênh người trái đất.

Lão Mạc lật xem tư liệu của nghệ sĩ trong tay, gã điềm nhiên như không nói: "A, không vấn đề gì, tôi sẽ xin cho Laura một đề cử khác."

Tuy nói như vậy, gã lại nhìn chăm chăm vào ảnh chụp của Kiều Hân Hân trong tư liệu, ánh mắt u ám.

Kiều Hân Hân một mực trốn ở trong hang núi, thỉnh thoảng nói chuyện cùng khán giả một chút, nhưng về cơ bản, cô vẫn luôn để ý tình hình bên ngoài.

Quả nhiên, Jack đã tìm tới, anh nhìn King Kong đang ngủ ở ngoài, thận trọng kẻ sát vách đá đứng thẳng

Anh nhận ra con King Kong này, ở dưới vách núi, anh trở mắt nhìn nó mang Kiều Hân Hân đi. Vậy nên... Anh ta mới nhìn về phía hang núi này.

Kiều Hân hân hóp lưng lại như mèo, đi về phía sau cửa hang..

Jack thật sự tiến vào, không tận mắt nhìn thấy anh ta sẽ không chết tâm.

Kiều Hân Hân vòng ra ngoài, cô định cùng Jack chơi trốn tìm, tóm lại sẽ không để anh ta tìm được mình.

Một mình Jack tìm kiếm thật lâu trong hang núi, trên mặt đất chập chịt đầu lâu cùng vòng cổ bằng cỏ mà thổ dân đeo. Anh gần như có thể đoán được kết cục bi thảm của Kiều Hân Hân.

Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn vòng cổ bằng cỏ trong tay, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Trong phim, Jack thật sự yêu Ann, khi mọi người đều buông tha việc tìm kiếm Ann, chỉ một mình Jack còn kiên trì.

Vì Ann, ngay cả mạng anh ta cũng không cần.

Không tìm được tung tích của Ann, anh ta chỉ có thể buồn bã rời đi, Kiều Hân Hân nhìn bóng lưng của anh biến mất trên đường núi, chậm rãi thở dài một hơi.

Như vậy... Là được rồi nhỉ!?

Cô không rời đi cùng Jack, King Kong cũng không đuổi theo, mọi chuyện sau này đều sẽ không phát sinh.

Nếu thế thì có thể vĩnh viễn ở lại đảo Đầu Lâu rồi, thật tuyệt vời.

Ở nơi này không có bất kì kẻ nào có thể xúc phạm đến nó.

Kiều Hân Hân còn đang xuất thần, chợt nghe thấy King Kong gầm lên, kèm theo với tiếng nện mạnh lên vách núi. Lúc cô đi qua mới phát hiện King Kong vừa tỉnh ngủ đã trở nên cực kỳ cáu kỉnh, nó mãnh liệt nện lên vách núi như hóa rồng, những tảng đá lớn lăn từ phía trên xuống. Nó xoay người ôm lấy một tảng, nặng nề ném về phía mặt đất.

Đây không phải là lần đầu tiên Kiều Hân Hân thấy nó nổi giận, thành thật mà nói, mỗi khi King Kong phát cáu đều rất đáng sợ, nhưng chẳng biết vì sao, lúc này đây, Kiều Hân Hân chẳng thấy sợ chút nào.

Cô chậm rãi tới gần chú tinh tinh khổng lồ, trong miệng hô: "King Kong?"

Bỗng nhiên, King Kong đang nổi giận ngừng động tác trong tay, nó cúi đầu nhìn thấy bóng hình nhỏ nhỏ kia, biểu cảm trở nên dè dặt.

Cô... Cô không phải đã đi rồi à?

Nó vừa tỉnh dậy liền không thấy Kiều Hân Hân đâu, cho rằng cô lại thừa dịp chính mình ngủ say mà chạy trốn... Nhưng là, nhưng là, cô lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt mình..

Trong lòng King Kong có loại vui sướng khi mất đi rồi lại được, nhưng nó vẫn xoay mặt đi, bước về phía bên vách núi.

Nó đặt móng ngồi xuống, hờn dỗi đưa lưng về phía Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân đi theo, hiện tại cô đã biết vì sao King Kong làm mình làm mẩy, cô vỗ vỗ cánh tay của King Kong, nó không quay đầu lại.

Hừ, cục cưng mới không thèm để ý tới chị đâu.

Kiều Hân Hân buồn cười nhìn tên to con đen kịt này, cô nói khẽ: "Được rồi, lần sau chị làm gì đều sẽ nói trước với em một tiếng, được không?"

King Kong xẹp miệng, nó dùng sức gãi tảng đá đang nằm ở bên, rõ ràng rất muốn nhìn cô, nhưng lại vẫn kìm nén tới cực hạn.

Kiều Hân Hân trực tiếp ngồi cạnh nó, cùng nó nhìn chân trời trắng như bụng cá.

Mặt trời lặn rồi mọc, một ngày mới sắp bắt đầu.

Đêm qua vì chờ Jack mà cô gần như không chợp mắt, hiện tại ngồi ở đây lại cảm thấy mệt nhọc. Kiều Hân Hân không tự giác tựa lên người nó, dần dần chìm vào giấc ngủ.

King Kong vụng trộm nhìn cô, sau khi phát hiện cô đang ngủ mới càng thêm lớn mật mà nhìn ngắm. Nó dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gò má của cô, Kiều Hân Hân cảm thấy ngứa, liền vùng tay một cái.

Sự tàn nhẫn lúc trước đã không còn, ở trước mặt cô, King Kong mãi mãi dịu ngoan như vậy.

Nó thận trọng đem Kiều Hân Hân nâng niu trong lòng bàn tay, đi về phía hang núi.

Trong hang có một chút rom-rom, nó thả cô ở phía trên, phủ một chiếc lá lớn lên người cô.

Sau khi làm xong những việc này, nó lại tiếp tục ngồi ở cửa hang, vừa ăn trúc vừa canh cửa.

Một màn này khiến người ta không khỏi cảm thấy ấm áp.

Xa xa, mặt trời chậm rãi dâng lên từ bên kia dãy núi. Nó cứ canh giữ mặt trời mọc, canh giữ cô như vậy, một tác cũng không rời.

[King Kong đối xử với chủ kênh quá tốt...]

[Thật đáng yêu, nếu có thể mang về nhà nuôi nhốt thì tốt rồi.]

[Tôi rất tò mò về chuyện sẽ xảy ra sau này! Chủ kênh hình như đã xảy ra tranh chấp cùng người quản lý, chẳng qua cuối cùng người quản lý đã thỏa hiệp thì phải?]

[Hhhhh người quản lý kia đối tốt với chủ kênh ghê ~~]

[Không biết những đồng bạn của chủ kênh trong bộ phim này sẽ ra sao nhỉ?]

[Quản bọn họ làm gì! Lăn ra chỗ khác đi!]

[A, đáng về khi ngủ của chủ kênh thật đáng yêu, hy vọng ống kính có thể liên tục hướng về chủ kênh (nước bọt).]

Quản gia trí năng W lập tức cắt cảnh tượng này.

Phòng phát sóng trực tiếp bị thương mấy ngày liền.

Cho dù Kiều Hân Hân ngủ, bọn họ cũng bằng lòng xem nha. Trước đây đã có người phát sóng trực tiếp quá trình ngủ tại TV Thái Dương, còn kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng ở phương diện này, quản gia trí năng kiểm soát rất nghiêm ngặt, anh ta chắc chắn sẽ không công khai bất cứ chuyện riêng tư nào của Kiều Hân Hân cho mọi người.

Ống kính bắt đầu đi quay những hình ảnh khác.

Ví dụ như cánh rừng nguyên thủy này có bao nhiêu bát ngát, ví dụ như các loại động vật trong thung lũng hiếm thấy cỡ nào, ví dụ như toàn cảnh của đảo Đầu Lâu cùng cảnh biển bốn phía, ví dụ như thành phố sầm uất ở nơi xa xôi.

Ách, hoan nghênh mọi người đã đến New York.

Đám người Carl ngồi thuyền về tới New York, tên đạo diễn mập mập nhỏ con không có tài hoa cùng dã tâm này chẳng phải về tay không, mà mang theo tư liệu video vô giá.

Một khi video này được phát ra, toàn bộ thế giới đều kinh hãi.

Thì ra hòn đảo nhỏ trong truyền thuyết kia thật sự tồn tại, ở trên đảo có vô số kỳ trân dị thú, tuyệt hơn nữa là có cả loài khủng long đã tuyệt chủng.

Mà con tinh tinh khổng lồ đã ăn sạch "nhân vật nữ chính", họ cũng chưa bao giờ nghe, chưa bao giờ thấy, mọi người tràn ngập tò mò đối với hòn đảo này. Bất kể là quốc gia hay là viện nghiên cứu gen, thậm chí là vài nhóm người phát nhanh nhờ buôn lậu, đều rất muốn hiểu thêm về sinh vật ở trên đảo.

Quản chúng càng tò mò về một chỗ như vậy, thậm chí có người còn mở ra kế hoạch hạng nhất để làm nên hành trình phiêu lưu tại đảo Đầu Lâu, suy nghĩ xem liệu có thể biến hòn đảo nhỏ này thành một cảnh đẹp du lịch, dùng nó để điên cuồng hút tiền hay không?

Nhưng kinh phí thực hiện quá cao, hơn nữa khoa học kỹ thuật lúc bấy giờ không đủ để hỗ trợ những nhà tư bản có chí khí này, cuối cùng kế hoạch chỉ có thể đi vào ngõ cụt.

Nhưng, cho dù không có cách nào để chiếm lấy toàn bộ hòn đảo nhỏ, bắt giữ vài sinh vật để mang về nghiên cứu hoặc bán lấy tiền vẫn khả thi chứ nhỉ?

Nhiều thế lực liên tập trung mục tiêu lên đảo Đầu Lâu.

Bọn họ đem theo ống nhòm, vũ khí cùng thuốc mê, muốn lên đảo điên cuồng đánh cướp một phen.

Mặc kệ nơi đó có người địa phương hay không, bọn họ chỉ nghĩ đến lợi ích của chính mình, cảm thấy đảo Đầu Lâu trên bản đồ vàng đến chói lọi.

Đây đều là tiền cả.

[Đờ *ò, những kẻ này thật đáng ghét! Mau mau nói cho chủ kênh biết!]

[Kiều Kiều, chị có đang xem bình luận không? Mau mau nghĩ biện pháp, những kẻ khó ưa *** **** đang tính toán *** ***** **...]

[Ồ, bình luận có liên quan tới kịch bản sẽ bị trừ bỏ sao?]

[*** ** có nguy hiểm! ** ***** ** ** trên đảo! Mau *** ***** *!!]

[...]

[Cái quý gì vậy?]

[Nhìn thôi cũng thấy sốt ruột (vừa cười vừa khóc)]

[Con mẹ nó! Còn cấm không cho tiết lộ kịch bản nữa à!]

[Như vậy... Chúng ta không có cách nào báo cho chủ kênh biết sao?]

[QAQ...]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đảo Đầu Lâu (9)

Từ trước tới nay, trong phát sóng trực tiếp phim ảnh đều không cho phép khán giả tiết lộ kịch bản, chỉ là lần này phần lớn thời gian ống kính đều khóa trên người Kiều Hân Hân, hơn nữa đây cũng là "sự kiện khủng hoảng" đầu tiên mà mọi người thấy sau khi một cảnh mới trong phim được mở ra.

Khán giả đều toàn tâm toàn ý hướng về chủ kênh nhà mình, dĩ nhiên muốn nói trước cho cô biết để xem cô có thể chuẩn bị cái gì hay không, nhờ đám khán nạn kia nói đến là đến, phỏng chừng mặt của chủ kênh sẽ thật sự mang vẻ bối rối.

Nhưng họ lại không thể nói nên lời, chỉ cần bình luận có liên quan tới việc tiết lộ kịch bản, đều sẽ bị hệ thống chuyển hóa thành một đồng * * * *.

A a a quả thực là khiến người xem phát điên mà!

[Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ, hiện tại Hân Hân đang làm gì vậy? Ngủ à?]

[← Đồng bạn của cô ấy đều đã trở lại New York rồi, có lẽ cũng đã qua mấy ngày ở trong phim, cô ấy hiện tại... Đại khái là đang sống trong những ngày ấm áp với King Kong đi! (cười)]

[... Kháng nghị kháng nghị! Chúng tôi không muốn nhìn đám trứng thối này! Chúng tôi muốn nhìn chủ kênh!]

[Nhìn chủ kênh! Nhìn chủ kênh! Nhìn chủ kênh!]

[Không phải người quản lý có thể trực tiếp nói chuyện với chủ kênh sao? Để người nọ truyền đạt lại chuyện này cho chủ kênh là được.]

[Khụ khụ, căn cứ vào kinh nghiệm xem trực tiếp của tôi trong quá khứ, nếu một mình chủ kênh xuyên tạc kịch bản, người quản lý sẽ đánh mất quyền nói chuyện với chủ kênh.]

[A? Còn có loại chuyện này sao?]

[Đúng vậy ~~~ Thế nên ~~~]

[23333 Làm sao bây giờ, tôi lại càng thêm mong đợi tình tiết ở phía sau.]

[Tôi nói này, những người còn chưa lưu trữ liền nhanh nhanh đi lưu trữ đi, chủ kênh đã vất vả phát sóng trực tiếp cho mọi người như vậy, ít nhất cũng phải cống hiến điểm nhân khí nha.]

Trong vài giờ ngắn ngủi, Kiều Hân Hân đã có được một đám fan trung thành, khi bọn họ rảnh rỗi còn không quên kêu gọi du khách lưu trữ phòng.

Phải biết rằng để tăng nhân khí tại TV Thái Dương là chuyện cực kỳ, cực kỳ khó khăn, một địa chỉ IP chỉ có thể cung cấp một lần lưu trữ, một lần lưu

trừ sẽ tăng hai điểm nhân khí. Ngay cả khen thưởng đậu ánh sáng cũng sẽ không tính là điểm nhân khí.

Trong thế giới phim, hệ thống sẽ tự mình sắp xếp tiến độ thời gian, đồng thời điều chỉnh ban ngày cùng ban đêm. Mà hiện tại ở hệ ngân hà vừa vận là 8 giờ rưỡi tối, là giờ cao điểm của dòng người.

Phòng phát sóng trực tiếp có không ít du khách mới, tất cả mọi người đều chạy tới bởi hai chữ "trái đất", vì hiếm có nên quý giá.

Tiếp sau đó, Lý Mục đã không thể mở ra tiêu chuẩn cao nhất cho Kiều Hân Hân, do toàn bộ hai kịch bản mà anh sửa đổi đều đã hóa thành bọt nước, như vậy, tác giả của bản gốc là anh cũng mất đi quyền lợi gian lận cùng chủ kênh.

Anh ngồi trong phòng, lẳng lặng châm một điếu thuốc.

Biết trước nội dung cũng coi như thêm chút sức mạnh, chỉ là không biết liệu một mình cô có thể chống lại những tên bộ đội đặc chủng mang lòng dạ xấu xa kia không.

Nếu những kẻ kia tới đảo Đầu Lâu, trắng trợn bắt những sinh vật nguyên thủy, biến nơi này thành địa ngục trần gian, vũ khí của Kiều Hân Hân rõ ràng không thể đối đầu cùng đám người kia.

Cho dù King Kong lợi hại, nhưng nó lại đối mặt với những kẻ xảo quyệt hung hiểm, đến lúc đó các loại cạm bẫy sẽ thi nhau mà đến, thật sự không được thì còn có thuốc mê.

Kịch bản của phim rất bất lợi đối với Kiều Hân Hân.

Chỉ ít hiện tại Lý Mục nghĩ không ra biện pháp giải quyết nào.

Nếu dựa theo kịch bản của anh ta, cho dù cuối cùng King Kong chết đi, ít nhất cũng có thể chiếm được nước mắt của người xem cảm tính. Nhưng nếu ở đảo Đầu Lâu, con người tiến hành một trận tàn sát lớn, hình ảnh kia quả thực không thể suy nghĩ..

Hiện tại mọi người đều biết Kiều Hân Hân đã tự ý rời bỏ kịch bản, vậy nên nếu hình ảnh ở phía sau quá máu me, quá nghiêm trọng, Lý Mục sợ khán giả sẽ tính toán nợ nần trên đầu Kiều Hân Hân.

Hôm nay không chỉ có khán giả đang theo dõi phát sóng trực tiếp của cô, mà còn có một nhóm anh hùng bàn phím. Bọn họ đang đợi cô phạm sai lầm để đẩy cô vào chỗ chết.

Lý Mục búng tàn thuốc, anh ta hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

W là quản gia trí năng của Kiều Hân Hân, anh ta vô cùng nghiêm túc trả lời: "Đã chuẩn bị xong rồi."

Giọng nói loli nghe vẫn buồn cười như vậy.

Đêm nay sẽ có một trận chiến đấu quyết tử, hễ một số du khách không nào xấu xa xuất hiện, Lý Mục cùng quản gia đều phải lập tức cấm nói chuyện.

Nếu hướng đi của bộ phim càng lúc càng bi thảm, phỏng chừng Kiều Hân Hân cũng sẽ bị những kẻ không nào giày xéo.

Anh đã chuẩn bị tốt, quản gia cũng vậy, không biết Kiều Hân Hân đã chuẩn bị xong chưa?

*

Khi Kiều Hân Hân tỉnh lại, thời gian ở trong phim đã là ba ngày sau.

Không biết King Kong đã đi nơi nào, ánh nắng chiếu thẳng vào cửa hang, rất chói mắt. Cô ngồi dậy, vừa ngáp vừa dùng tay chải mái tóc dài. Cô nhìn một đồng quả đại ở trước mặt, khoe miệng cong lên một tia cười.

Quản gia nhắc nhở cô về tiến độ thời gian hiện tại rất đúng lúc, Kiều Hân Hân không cảm thấy kinh ngạc chút nào, lúc trước, khi còn ở trên thuyền, cũng phải mất rất nhiều ngày mới tìm được đảo Đầu Lâu.

Dù sao cô cũng đã trải qua nhiều lần rồi, hễ ngủ một giấc liền ngủ thẳng mấy ngày đêm..

Cuối cùng cũng đợi được tới khi chủ kênh xuất hiện, rất nhiều khán giả đều sắp rơi nước mắt. Kiều Hân Hân phát hiện trên màn hình liên tục xuất hiện một đồng ***** , thật lòng không hiểu rốt cuộc bọn họ đang nói gì.

Rất nhanh, bình luận bình thường áp đảo toàn bộ bình luận tiết lộ kịch bản, bọn họ nhao nhao chào hỏi cùng chủ kênh, Kiều Hân Hân cũng hàn huyên sơ qua vài câu với mọi người.

Cô cầm một quả đại, sau khi cẩn thận cạo sát liền bỏ vào miệng, mặc dù cô không đói bụng, nhưng quả đại thực sự quá thơm ngọt.

Không biết King Kong đã đi đâu, Kiều Hân Hân ra khỏi hang, bắt đầu làm vài động tác duỗi thân đơn giản.

Đỉnh núi này dường như là nơi ở của King Kong, tại đảo Đầu Lâu có vô số đỉnh núi giống thế này, Kiều Hân Hân nghĩ, cô vốn định quan sát cảnh tượng xung quanh trước một phen.

Kỳ thực cô rất tò mò, nếu lựa chọn ở lại nơi này, cô sẽ gặp phải chuyện gì?

Cô đợi một lát, cũng không thấy King Kong trở về, liền đi dạo ở nơi khác.

Vách núi này hình như rất an toàn, nói cho cùng ý thức lãnh thổ của động vật rất mạnh, hẳn là sẽ không có ai dám bén mảng tới chỗ ở của King Kong đâu nhỉ?

Một mình cô đi dạo trong rừng cây dưới chân núi, ánh nắng tươi sáng, có tiếng suối chảy róc rách ở xa xa, trong tay cô nắm một cành cây, lắc tới lắc lui. Nếu không có những động vật khổng lồ đáng sợ kia, một cánh rừng rậm nguyên thủy như vậy sẽ là một thắng cảnh nghỉ mát không tệ.

Bỗng nhiên, cô nghe được tiếng động rất nhỏ.

Như có vật gì chạy thoáng qua từ hai bên bụi cây.

Kiều Hân Hân dừng lại, cô không thấy gì ở chung quanh mình.

Thành thật mà nói, một mình ở trong rừng rậm không người, cô vẫn thấy sợ hãi, vạn nhất có một con khủng long không biết nhảy ra từ đâu thì... Orz

Quay đầu nhìn sào huyết của King Kong, Ủ... Vẫn còn rất gần.

Vậy nên nơi mà cô đang đứng hẳn là an toàn nhỉ?

Kiều Hân Hân không biết bản thân có muốn tiếp tục tiến lên hay không, cô đang do dự, liền phát hiện một bên bụi cây đang rung động càng thêm rõ rệt.

... Đây là?

Cô thận trọng lui về phía sau hai bước, King Kong không ở đây, cô thực sự không có can đảm đi kiểm tra. Vì lý do an toàn, Kiều Hân Hân ném cành cây đi, lấy ra vũ khí phòng thân duy nhất của cô, súng lục.

"Đi ra."

Trong bụi cỏ rõ ràng có cái gì đó, Kiều Hân Hân cả gan hô: "Mau đi ra!"

Không có động tĩnh.

Không biết đó là động vật hay là thứ gì khác... Có lẽ là người chăng? Mà nếu thực sự là người, hẳn sẽ không trốn tránh cô mới phải. Nhưng Kiều Hân Hân có thể cảm giác được sự sợ hãi của "đồ vật" trong bụi cây đối với cô, cô đơn giản bắn một phát súng lên bầu trời.

Tiếng súng rất vang.

Lần này, kẻ trong bụi cây không ẩn núp được nữa, người nọ run run rẩy rẩy đi ra, ôm một quả trứng khủng long trong lòng.

Lúc Kiều Hân Hân thấy nó, bỗng dung trừng lớn mắt -- "Là em!"

Cô nhớ rõ đứa bé trai 8 tuổi này! Cậu là thổ dân ở nơi đây, khi đám người Kiều Hân Hân mới lên đảo liền đụng phải, nhưng lần đó cô ẩn núp trong hang động nên vẫn chưa đối mặt với cậu.

Bé trai không biết cô, cậu ôm quả trứng khủng long mà phát run, xem ra là bị tiếng súng vừa rồi dọa sợ.

Ở trong phim, nhờ sự điều chỉnh của hệ thống, Kiều Hân Hân có thể nghe hiểu ngôn ngữ của thổ dân.

Bé trai run giọng nói: "Đừng... Giết tôi... Đừng..."

"Không phải sợ, chị sẽ không làm em bị thương."

Kiều Hân Hân thu lại khẩu súng, lời của cô, bé trai cũng nghe hiểu.

Cậu lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, người trong tộc cùng cậu đều có làn da đen kịt, nhưng làn da của cô gái ở trước mắt này rất trắng. Cậu nghĩ ra rồi, cô là người ngoài bị mọi người dùng để cúng tế hòn đảo mấy hôm trước!

Cô không chết!

Rõ ràng cô đã bị quái vật bắt đi, nhưng cô vẫn còn sống!

[Ồ, đứa bé thổ dân này là cái quỷ gì thế? Trông thật bản thủ.]

[Màu da là do trời sinh, họ không thể tự điều chỉnh như chúng ta ở thời kỳ trưởng thành.]

[Có phải trong tay cậu ta có trứng khủng long không!]

[(**) Oa ~ Hình như là đồ thật, tên này là kẻ trộm trứng à?]

[Chủ kênh chủ kênh, chị mau đoạt lại trứng khủng long trong tay cậu ta đi, em nghĩ nuôi một con khủng long nhỏ sẽ rất thú vị.]

[=3= Cùng mang theo thổ dân nhỏ về núi đi, tôi luôn cảm thấy giữa sườn núi không quá an toàn.]

[Kỳ thực việc tôi muốn biết nhất là King Kong đã đi nơi nào, sẽ không xảy ra chuyện bất trắc gì chứ!~]

[← Đừng nói nhảm, King Kong lợi hại như vậy, làm sao có thể gặp chuyện không may!]

[9494(*).]

(*) 94 (Tự thị): Đúng vậy.

"Chị, chị vẫn còn sống à?"

"Đúng vậy, chị vẫn còn sống."

"Nó không ăn chị... Không ăn chị..." Bé trai cúi đầu, giọng nói đứt quãng tựa như đang niệm chú, nhìn qua có chút dọa người.

Làm sao bây giờ, rất muốn lấy súng ra... Kiều Hân Hân đứng hơi xa cậu một chút, cô dịu dàng nói: "Em trai nhỏ, sao em lại xuất hiện ở đây?"

A?

Bé trai ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngờ ngạc: "Tôi, tôi không cẩn thận té xuống từ tường thành... Gặp rất nhiều quái vật, liên tục chạy trốn, cuối cùng liền chạy đến nơi này."

Rừng rậm ở đây yên tĩnh hơn so với những nơi khác, trên đường chạy trốn, bé trai nhặt được một quả trứng khủng long, cậu vẫn luôn mang theo bên người.

Tường thành...

Bức tường vô cùng cao lớn kia, được toàn tâm dựng lên bởi những thổ dân sinh hoạt ở trên đảo từ hết đời này qua đời khác, cô cũng bị đẩy ra hiển tế từ nơi đó. Nếu King Kong có thể mang cô đi, hẳn là cũng có thể đem đứa bé này về.

"Có đói không?" Kiều Hân Hân hỏi.

Bé trai lắc đầu, làn da của cậu tối màu như một khối sôcôla đen, hàm răng lại rất trắng. Cậu ôm chặt trứng khủng long trong ngực, nhỏ giọng nói: "Tôi đã ăn quả đại rồi."

"Trước tiên trở về cùng chị đi, ở đây không quá an toàn." Kiều Hân Hân chỉ chỉ vách núi cách đó không xa, "Nhìn thấy không, đó là nơi chị ở, sẽ không bị quái vật tấn công."

Bé trai có chút do dự, nhưng ở nơi này cậu chỉ gặp qua vài con quái thú, so với bọn chúng, đương nhiên là muốn gần gũi với loài người hơn, cho dù có sự khác biệt về màu da đi chăng nữa.

Lời Kiều Hân Hân nói ra, cậu có thể nghe hiểu.

Vì vậy cậu gật đầu: "Được."

Kiều Hân Hân thích ở chung cùng động vật nhất, thứ nhì là trẻ con, bởi vì cô cảm thấy con nít rất đơn thuần, không dính lấy một hạt bụi.

Bé trai vẫn chưa quá yên lòng với cô, chỉ sợ hãi rụt rè theo sau. Mà trứng khủng long giống như nơi gửi gắm toàn bộ hy vọng của cậu, từ đầu đến cuối đều ôm thật chặt.

"Em thích khủng long à?"

"Vâng."

"Muốn mang nó về nhà sao?"

Bé trai bỗng nhiên trầm mặc.

Vài giây sau, cậu mới lắc đầu nói: "Không muốn, nếu nó theo tôi về nhà, sẽ bị người trong tộc giết chết."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đảo Đầu Lâu (10)

Ừm... Nhìn qua cũng cảm thấy cậu là một đứa bé ngoan biết suy nghĩ thay người khác.

Kiều Hân Hân cùng bé trai về tới vách núi, cậu liếc mắt một cái liền nhìn thấy những quả đại được sắp xếp gọn gàng trong hang động, lẳng lẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Cậu đã ở trong rừng hai ngày hai đêm, chỉ mới ăn qua một quả đại...

Loại cây ăn quả cao lớn này rất khó leo trèo, quả đại duy nhất mà cậu ăn chỉ là thứ nhặt được ở giữa đường, cũng sắp thối rữa.

Nhưng những quả đại màu xanh ở cửa hang động mang màu sắc đầy đặn, nhìn qua liền khiến người ta thèm rõ dãi.

Kiều Hân Hân mỉm cười nói: "Chị có rất nhiều trái cây ở đây, nhưng không ăn hết sẽ bị hỏng, đáng tiếc biết bao..."

Bé trai rụt rè nói: "Tôi... Tôi có thể ăn giúp chị..."

"Thật vậy sao? Thế thì nhờ em nhé."

Nước miếng của bé trai sắp nhỏ lên trũng khủng long, cậu chậm chạp chạy tới, đặt trứng khủng long ở trên đất, nắm vài quả đại, nhét toàn bộ vào miệng.

Chóp chép chóp chép...

Tốc độ ăn của cậu rất nhanh, xem ra đã đói bụng thật lâu.

Kiều Hân Hân đứng ở một bên nhìn tay chân khẳng khiu của cậu, thật không biết là do gien hay do không đủ dinh dưỡng. Cô không nhịn được nhắc một câu: "Ăn chậm một chút, bên kia còn rất nhiều."

King Kong sợ Kiều Hân Hân bị đói nên đã hái cho cô vô số quả đại, tiếc là cô không cảm thấy đói bụng, mỗi lần đều chỉ ăn một quả.

Có đồ ăn ngon, sự đề phòng của bé trai đối với Kiều Hân Hân giảm đi rất nhiều, cậu nhét quả đại cuối cùng vào trong miệng, sờ cái bụng tròn vo, ợ một tiếng.

Thấy Kiều Hân Hân vẫn luôn nhìn mình, cậu có chút ngượng ngùng gãi gãi ót: "Cái kia... Cảm ơn chị."

"Đừng khách sáo."

"Sao chị lại không bị quái vật ăn sống?" Bé trai tò mò hỏi.

"Quái vật... Không ăn thịt người đâu."

"Không ăn thật à?"

"Ừ."

Bé trai có chút nghi ngờ, mỗi tháng, người trong tộc đều sẽ hiến cho quái vật một mạng người sống, dùng để bảo vệ bình an. Không một người man rợ nào có thể toàn thân trở về sau khi bị tinh tinh lớn bắt đi.

Vậy nên khi thấy Kiều Hân Hân còn sống, đứa bé đích thực có chút kích động.

Chẳng lẽ những té phẩm kia cũng đều còn sống sót sao?

Cậu bỗng nhiên chạy vào trong động, bọn họ sinh hoạt ở nơi lạ mặt này à? Bỗng nhiên, cậu vấp phải một khúc xương trắng mà té. Bé trai nặng nề ngã trên mặt đất, cậu nhìn xương trắng dày đặc khắp bốn phía, liền hiểu rõ những người bị mang đến nơi này, cuối cùng chết thê thảm cỡ nào.

Bọn họ, hoặc là chết đói, hoặc là chết khát, hoặc là... Bị quái vật ăn sống chẳng?

Không, nếu quái vật ăn thịt người thì sẽ không nhả xương mới đúng, dù gì quái vật cũng to như vậy, như một ngọn núi lớn.

Cậu rất đau lòng.

"Ba năm trước, chị gái của em bị chọn trúng, nếu chị ấy vẫn còn sống như chị thì tốt rồi."

Kiều Hân Hân đại khái hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô không giỏi việc an ủi người khác nhất, cho dù chị là một đứa trẻ nhỏ.

Cô không biết phải nói gì, liền im hơi lặng tiếng, dứt khoát ngồi xỏm ở trước trứng khủng long.

[Không biết đây sẽ là loại khủng long gì ta?]

[^_^ Hy vọng là một gia hỏa lợi hại.]

[Chắc là nó sẽ ăn thịt nhĩ? Liệu nó có ăn luôn chủ kênh không?]

[Sợ cái gì, dù sao cũng đã có King Kong vô địch rồi!]

[Nếu nó là T-rex thì tốt...]

[Đúng vậy đúng vậy, T-rex có hình thể lớn nhất, hẳn là chúa tể mạnh nhất ở thời kì cuối của kỷ Phấn Trắng(*).]

(*) 白垩纪 (Kỷ Phấn trắng hay kỷ Creta) là một đơn vị chính trong niên đại địa chất, bắt đầu từ khi kết thúc kỷ Jura khoảng $145,5 \pm 4,0$ triệu năm trước cho đến khi bắt đầu thế Paleocen của phân đại đệ Tam vào khoảng $65,5 \pm 0,3$ Ma đđlqđ. Là kỷ địa chất dài nhất trong đại Trung Sinh, kỷ Creta chiếm khoảng gần một nửa thời gian của đại này.

[So với ba con khủng long bạo chúa lúc trước thì sao?]

[Rõ ràng là T-rex mạnh hơn rồi (☆▽☆).]

Khán giả trò chuyện không ngừng về quả trứng khủng long, tất cả mọi người đều lao vào cuộc sống sinh hoạt nguyên thủy nhất, cùng đi theo góc nhìn của Kiều Hân Hân, họ liền cảm thấy bản thân như đang tự trải nghiệm.

[Tôi thích khủng long bay, có thể bay lượn ~~]

[Tôi nghĩ nơi này không có loài đó đâu, bằng không thổ dân ở phía bên kia tường thành đã sớm chết sạch rồi.]

[Tôi lại thấy khủng long ăn cỏ khổng lồ rất đáng yêu.]

[Vẫn là loại nhỏ nhắn tốt hơn, như chim ăn thịt tốc độ (Velociraptor) chẳng hạn...]

[Khủng long ba sừng rất thú vị, hi hi.]

[Một tên trộm trứng khủng long đã đến, liền đặc biệt đi trộm trứng của những loài khủng long khác, sau đó Hân của tôi có thể tập hợp đồng đủ tất cả các loại khủng long trên đảo $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$]

[666666666666]

[66666]

[Hhhhhhhhhh trộm trứng khủng long.]

[2333333]

[Suy nghĩ này thật đáng khen!]

[Trộm trứng khủng long...]

[Thực là muốn vừa khóc vừa cười, ý tưởng trộm trứng khủng long rất chọc người, nghĩ về hình ảnh chủ kênh nuôi một đàn khủng long thôi cũng cảm thấy rất tuyệt vời!]

Người ngoài hành tinh đặc biệt yêu thích khủng long, bởi bọn họ chưa từng thực sự gặp qua chúng. Cho dù sau này công nghệ cao có thể phục chế gen khủng long, làm ra một thành phố chứa khủng long, nhưng hàng nhái chính là hàng nhái!

Bất kể là ở hành tinh nào, ai cũng đều thích hàng thật, không phải sao?

Huống hồ, rừng rậm do con người tạo ra cùng rừng rậm nguyên thủy liền khác nhau một trời một vực!

Không khí trong phòng phát sóng trực tiếp rất sinh động, dường như mọi người đều đã quên đi mối hiểm nguy ở bên kia New York...

Nhưng nếu khán giả có lòng tốt muốn nhắc nhở Kiều Hân Hân, tất cả những chữ gõ ra đều là * ** **, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ buông tha cho việc này.

"Cho nó một cái tên đi!" Kiều Hân Hân ngồi xổm nhìn trứng khủng long ở trước mặt đã lâu, bé trai cũng đi qua ngồi xuống, hai người nhìn nhau, bé trai vui vẻ gật đầu.

"Em tên là gì?" Kiều Hân Hân hỏi.

"Là A Tát ạ."

"Ừ, chị là Kiều Hân Hân."

"Vâng..."

Hai người lại cùng nhìn về phía trứng khủng long, quả trứng có hình bầu dục, rất lớn, giống như một quả dưa hấu nhỏ. Chỉ nhìn thoáng qua, cũng cảm thấy bên trong nhất định đang thai nghén một đại gia hỏa!

Sinh mệnh mới luôn tràn ngập hy vọng, Kiều Hân Hân sờ lên vỏ trứng bóng loáng, mỉm cười nói: "Em tên là A Tát, vậy thì chúng ta gọi nó là A Minh nhé."

Trứng khủng long là do A Tát nhặt được, đã nói lên rằng chú khủng long nhỏ này có duyên với cậu.

"A Minh?" A Tát nhìn quả trứng, trong mắt sáng lên, có thể thấy cậu rất thích cái tên này.

Bỗng nhiên, mặt đất rung chuyển hai cái.

A Tát mạnh mẽ ngẩng đầu, phản ứng đầu tiên của cậu chính là ôm trứng khủng long vào ngực, chạy về phía trong hang động.

Cậu tránh ở sau một tảng đá lớn, nhỏ giọng nói: "Chị Tiểu Kiều, mau mau vào đi."

Kiều Hân Hân vốn định trốn đi, nhưng khi cô thấy được bóng dáng quen thuộc kia, lại không nhịn được mà nở nụ cười.

Trên đảo Đầu Lâu, trong lúc Kiều Hân Hân không để ý, cô thực sự cười quá nhiều lần, so với lúc phát sóng trực tiếp ở nhà thì tươi tắn hơn rất nhiều.

Ngắm lại cũng phải, ở nhà cô vẫn luôn vội vàng làm việc, làm gì có ai tự dưng cười khi không có chuyện gì chứ?

Cảm xúc của khán giả rất dễ bị cuốn theo cô, không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng họ đều sẽ cảm thấy thỏa mãn.

Kiều Hân Hân đứng lên, dùng sức vung hai tay: "Này -- Em đã về rồi à --"

"Khục khục khục..."

King Kong nhìn qua rất vui vẻ, tuy tiếng cười của nó không êm tai, nhưng ít nhất có thể khiến cho người ta biết rõ tâm tình của nó.

Trong tay nó cầm một cành cây, trên cành cây xuyên một con cá lớn dài hơn một thước.

Đôi mắt Kiều Hân Hân sáng lên, King Kong cư nhiên bắt cá!

Chú tinh tinh này cũng quá thông minh rồi! Không ngờ nó có thể nghĩ tới việc mỗi ngày ăn quả dại sẽ không có dinh dưỡng, đặc biệt đi bắt đồ ăn ngon miệng cho cô!

King Kong bỏ cá lên mặt đất, mang bộ dáng "Chị mau tới khen em đi".

Kiều Hân Hân thỏa mãn nhu cầu của nó: "Em thật là giỏi, còn biết bắt cá, đêm nay có đồ ăn ngon rồi! Thật sự cảm ơn em!"

King Kong đặc biệt vui vẻ, nó khua chân múa tay, vui sướng tới mức chạy quanh hai vòng, ngửa mặt lên trời cười to. Bỗng nhiên, tiếng cười của nó ngừng lại, bởi vì nó thấy một đứa bé trai mò nằm đi ra do lòng hiếu kì...

┐"o"┐ Grào ~~~ Cư nhiên có kẻ địch xông vào! Làm thế nào để sửa chữa việc này đây!

King Kong lập tức chạy vội tới, muốn giơ cánh tay lên trực tiếp đập chết A Tát, may mà hoàn cảnh sinh sống từ khi còn nhỏ đã giúp cậu có được một đôi tay chân linh hoạt, lập tức quay cuồng trốn khỏi lần tấn công đầu tiên của nó.

A Tát ôm trứng khủng long liều mạng chạy về phía Kiều Hân Hân, trên mặt đan xen biểu cảm hoảng sợ, cậu quả thực sắp bị dọa tới mức tè ra quần rồi!

Kiều Hân Hân cũng bị hành động của King Kong hù dọa, cô thiếu chút nữa cho là đứa bé sẽ đi đòi nhà ma, con King Kong này cũng quá hung tàn rồi, ở trong tâm mắt của nó, ngoại trừ Kiều Hân Hân, liền không chứa được những sinh vật sống khác... Orz

"Chị Tiểu Kiều!! --"

A Tắt trốn ở sau lưng cô gào khóc thảm thiết, vừa rồi cậu rõ ràng thấy con quái vật này ngoan ngoãn như vậy ở trước mặt cô, cậu mới lớn mật đi ra... Không ngờ suýt chút nữa thì bị đập chết!

Hu hu hu hu! Cậu cũng không dám nữa! Con quái vật này thật đáng sợ! Hu hu hu chị Tiểu Kiều, mau cứu em với..

Kiều Hân Hân vỗ vai cậu, trấn an nói: "Không sao không sao, em chỉ cần theo sau chị là được rồi."

King Kong vừa đến trước mặt Kiều Hân Hân, nó nóng nảy gầm rú hai tiếng, xem ra nhất định phải trực tiếp ném A Tắt đi từ nơi này nó mới bằng lòng.

Kiều Hân Hân mang vẻ mặt nghiêm túc chặn tay trái trước mặt nó, lớn tiếng nói: "Dừng lại!"

"Không được!"

"Tuyệt đối không được!"

Cô dùng giọng nói cực kỳ tức giận tiến hành giáo dục King Kong, khi tính khí dữ dội của King Kong thức dậy sẽ đồng nghĩa với việc nó muốn gây ra thiệt hại thật lớn, nhưng sau khi thấy Kiều Hân Hân tức giận, chính nó lập tức trở nên ủ rũ.

[Ha ha ha ha ha King Kong ở trước mặt người khác đều hung ác như vậy, ở trước mặt Hân của tôi lại ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ...]

[66666666 Chủ kênh rất hiểu biết quái vật nha!

[Thật sự chờ mong tình tiết ở phía sau...]

[Nếu chủ kênh có thể có thời gian trò chuyện cùng chúng ta thì còn tốt hơn nữa!]

[Tôi cảm thấy đội cô ấy xử lý tốt chuyện này, liền sẽ để ý đến chúng ta, (*^__^*) hi hi...]

[Hhnhh Hân của tôi rất ngốc nghếch đáng yêu, chúng tôi đều đã quen rồi, không cần phải có ý lấy lòng chúng tôi.]

[Tôi thấy ổ nhỏ trong hang núi bắt đầu trở nên náo nhiệt hơn rồi.]

[Đúng nha, nhiều hơn hai vị thành viên mới.]

[=3= Vui vẻ vui vẻ ~~]

King Kong lùi về phía sau hai bước, trong cổ họng nó phát ra âm thanh tựa như làm nũng, rõ ràng hình thể lớn như vậy, lại còn... Kiều Hân Hân nín cười, cô chính nghĩa nói: "A Tắt là người bạn mà chị mới quen, em không thể tổn thương cậu ấy, biết không?"

Nó có chút lo lắng, nhanh chóng đập nhẹ hai tay xuống mặt đất, ngồi "phịch" một cái trên đất.

"A Tắt, chị giới thiệu với em một chút, đây là King Kong. Chị đã nói chuyện xong với nó rồi, về sau nó tuyệt đối sẽ không làm hại em."

A Tắt lộ ra nửa cái đầu, cậu cẩn thận nhìn tinh tinh đen không lồ, thật sự là rất đen, y như cậu vậy!

"King Kong?" Cậu thử gọi một tiếng.

King Kong khinh thường liếc cậu, đuôi ngón út ra ngoáy ngoáy lỗ mũi, một bộ "Ông đây giỏi nhất là việc ngậm chặt miệng".

A Tắt phát hiện ra, hình như nó có thể nghe hiểu tiếng người!

Một King Kong ngồi trên mặt đất như bây giờ không mang lại chút cảm giác đáng sợ nào, ngược lại còn có lực tương tác rất lớn. Dù sao nó cũng là tinh tinh, cũng coi như đồng loại của loài người.

Tuy khoảng thời gian A Tắt ở chung với Kiều Hân Hân khá ngắn ngủi, nhưng hiện tại cậu đã tin tưởng cô không điều kiện! Cậu bỏ trứng khủng long trên đất, vui vẻ chạy về phía King Kong.

Bé trai còn đang ở tuổi ham chơi, cậu tò mò chuyển động quanh King Kong, miệng há thành hình chữ "O".

Nếu có thể ngồi trên vai nó, nhất định sẽ rất ngẫu!

Mà miệng của tinh tinh..

Bỗng nhiên, A Tắt cảm giác thấy có nước hắt lên đỉnh đầu... Trời mưa à? Cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy nước bọt của King Kong chảy từ khóe miệng xuống... A Tắt sờ cả gai ốc, nó nó nó -- Không phải nó muốn ăn cậu đấy chứ?!

Ồ, không đúng, King Kong cũng không nhìn cậu.

Vậy nó là...

A Tất nhìn theo tầm mắt của King Kong, cứ như vậy mà thấy quả trứng khổng long trắng bóng kia.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đảo Đầu Lâu (11)

Trứng khổng long..

Σ(°Δ°|||) Lẽ nào, King Kong thích ăn trứng khổng long?! A a a đây chính là bảo bối của cậu đó! Không thể ăn nha!!

A Tất muốn chạy về, lại bị một ngón tay của King Kong áp trên mặt đất, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn tay kia của King Kong vươn về phía quả trứng trắng trẻo.

Kiều Hân Hân trực tiếp xoay người ôm trứng vào lòng, cô lắc đầu nói: "Không được."

King Kong vẫn muốn ăn trứng... Nó thử tiếp tục đến gần, Kiều Hân Hân trực tiếp nghiêng người chặn ngón tay của nó: "Không được!" Cô nhấn mạnh.

Lần này, King Kong biết Kiều Hân Hân tuyệt đối sẽ không để nó ăn quả trứng kia.

Nước miếng của nó chảy đầy đất, chỉ có thể ủy khuất nhìn Kiều Hân Hân, nước mắt mờ hồ xuất hiện.

Hai tay hai chân của nó lắc lư lung tung, giống như một đứa bé khóc lóc om sòm, ngồi trên đất ăn vạ --- Hu hu hu! Em còn bắt cá cho chị! Nhưng chị lại không cho em ăn trứng! Hu hu hu hu!

Kiều Hân Hân: "..."

[23333 King Kong quá đáng yêu! Ở trước mặt chủ kênh, nó chính là một đứa trẻ!]

[Người ta muốn ăn trứng! Người ta muốn ăn trứng! Trứng trứng trứng trứng trứng...]

[← Ăn nói thô bỉ như vậy, cẩn thận bị cấm nói chuyện đấy (.)]

[Hân Hân quả thực không có biện pháp khi đối mặt với tên to con yêu làm nũng này hhhhhh.]

[QAQ Nếu không biết rõ việc **** thì tốt rồi, phát sóng trực tiếp cuộc sống hàng ngày ở nguyên thủy cũng rất thú vị.]

[Khí chất của chủ kênh quá tốt, không xóc nổi chút nào, khiến người ta có thể yên lòng.]

[Tôi muốn thường xuyên tới đây! Từ giờ trở đi, tôi chính là fan trung thành của chủ kênh Kiều Kiều!]

Sau khi A Tất bỏ dậy liền phủ bụi trên quần áo, tuy rằng đồ của cậu đã rách nát cực kỳ... Cậu tới bên cạnh Kiều Hân Hân để nhận lại trứng khổng long, cậu nhất định phải che chở sinh mệnh nhỏ này thật tốt, nhất định phải tận mắt nhìn thấy nó thoát ra khỏi vỏ trứng.

Lúc Kiều Hân Hân đi ngang qua King Kong, cô lấy tay vỗ về thân thể của nó, nói khẽ: "Nghe lời chị, chúng ta ăn cá được không?"

Tuy King Kong vẫn cảm thấy ủy khuất, nhưng nó cực kỳ nghe lời Kiều Hân Hân, thấy cô muốn ăn cá, liền vui vẻ cầm nhánh cây lên, nghĩ xem nên nấu thế nào.

Vấn đề này giao cho A Tất là được rồi, chuyện thứ nhất mà đám trẻ thổ dân bọn họ học chính là nhóm lửa!

Sau khi nhặt được rất nhiều cành cây, A Tất nhanh chóng nổi lửa lên, King Kong ngồi ở chỗ kia nướng cá. Thân thể của nó rất lớn, dù là đồng lửa hay con cá, so với nó đều nhỏ vô cùng, nhưng nó lại hết sức chuyên tâm làm việc này.

A Tất ngồi xôm bên đồng lửa, con mắt trực tiếp nhìn cá chằm chằm, nước miếng đều sắp chảy ra.

Kiều Hân Hân không đói bụng, hơn nữa cô không mang muối trên người, cô nghĩ, cá nướng chín xong chắc sẽ không có mùi vị gì đâu nhỉ? Nhưng sao lại thơm thế này? Cô chưa từng tham gia sinh hoạt dã ngoại, đây là lần đầu tiên.

Sau khi cá được nướng chín, King Kong vui vẻ hơn so với bất kỳ kẻ nào, nó quơ quơ cành cây như đang khoe khoang, sau đó đưa tới trước mặt Kiều Hân Hân.

Ánh mắt A Tát vẫn đuổi theo cá nướng, cậu nuốt một ngụm nước bọt hỏi: "Phần của tôi đâu?"

King Kong dùng lỗ mũi "Hừ" một tiếng, nó véo chút thịt trên lưng cá, ném lên người A Tát. Cậu vội vàng tiếp lấy, miếng cá to bằng lòng bàn tay, mang theo mùi thơm nức mũi.

Cậu bắt chập tất cả, trực tiếp nuốt vào bụng một miếng lớn, thịt là thức ăn quý báu cỡ nào! Bình thường thổ dân sinh sống trên đảo Đầu Lâu đều biết xuống biển bắt cá, nhưng những con cá đó hình như không ngon bằng con cá của ngày hôm nay.

Có lẽ là bởi vì cậu quá đói...

Nhưng King Kong thực sự quá bất công, cho Kiều Hân Hân một miếng lớn như vậy, lại chỉ cho A Tát một khoanh.

Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp sắp chết vì cười.

Kiều Hân Hân xé xuống một miếng thịt cá nhỏ, đưa cho A Tát toàn bộ phần còn dư. Hiện tại cậu đang trong thời kỳ trưởng thành, nên ăn nhiều một chút!

A Tát lập tức nhận lấy, cậu hơi do dự hỏi: "Chị Tiểu Kiều, chị... Chị không ăn à?"

Kiều Hân Hân chỉ xé chút ít thịt, sẽ đủ cho cô sao?

Kiều Hân Hân khẽ cười nói: "Chị không thấy đói bụng."

"Vậy em ăn hết nhé?"

"Được."

"Grào --!" King Kong phản đối ngay tức thì, nó muốn tự tay đoạt thịt, A Tát trực tiếp đưa lưng về phía nó, miệng to ăn "Nhoằm nhoằm".

King Kong không chịu bỏ qua, cầm quần áo của cậu kéo một đường dài tới trước mặt mình, quai hàm của A Tát phồng lên, cậu muốn ăn thêm mấy miếng trước khi thịt cá bị cướp!

Kiều Hân Hân nhìn bọn họ ẩu đả, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, cô nhắm nháp thịt cá, phát hiện ra nó dễ ăn hơn so với trong tưởng tượng của cô. Mùi vị đương nhiên là nhạt, nhưng cực kỳ ngon miệng!

King Kong đoạt thịt lại từ trong miệng A Tát, nó cố chấp đưa thức ăn ngon cho Kiều Hân Hân như cũ, hy vọng cô có thể ăn nhiều thêm một chút.

Kiều Hân Hân hí hóp mắt cười nói: "King Kong của chúng ta lợi hại nhất, nếu chị muốn ăn, bất cứ lúc nào em cũng có thể bắt thêm một con cá lớn khác, đúng không?"

A...?

King Kong hơi hơi nghiêng đầu.

"Đúng không nào?" Kiều Hân Hân cũng hơi hơi nghiêng đầu, giọng điệu rõ ràng đang đùa giỡn nó.

Mấy giây sau, King Kong vui vẻ kêu một tiếng, nó trực tiếp ném thịt cá ở trước mặt A Tát.

A Tát còn lâu mới để ý tới hành động thô lỗ của nó!

Cậu ôm lấy thịt cá, cắn từng miếng một, con cá lớn như vậy, cậu ước chừng ăn hết hơn phân nửa! Vốn đã ăn rất nhiều trái cây rừng... Lúc này, cũng sắp mau no tới mức muốn nôn ra... A Tát cuối cùng cũng ngừng lại, cậu vuốt vuốt cái bụng, nắc lên một tiếng, ôm trứng khủng long đi về phía hang động.

Mặt trời treo thật cao ở trên không trung, hiện tại hẳn đang là buổi trưa. Kiều Hân Hân cũng có chút mệt nhọc, cô theo chân A Tát vào hang động.

King Kong trực tiếp dùng tay đập đồng lửa.

Thân thể của A Tát co rúc ở trong đồng rơm rạ mà ngủ, trứng khủng long nằm ở trước người cậu, Kiều Hân Hân nằm ngủ ở một bên khác.

Trứng khủng long ở giữa bọn họ, Kiều Hân Hân cũng không ngủ, mà dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve vỏ trứng.

Có chút hồi hộp.

Không biết quả trứng này sẽ ấp ra loại khủng long gì nhỉ?

King Kong ngồi ngoài cửa hang vẫn quay đầu nhìn Kiều Hân Hân, nó có thể thấy sự yêu thích của cô với quả trứng này. Ánh mắt của nó rất tinh khiết.

Vì bất cá mà nó đã lãng phí thời gian của một buổi sáng, rất mệt mỏi.

King Kong ngáp một cái, dựa vào vách đá để ngủ.

Trong động, Kiều Hân Hân cùng A Tát và quả trứng kia đều chìm vào giấc ngủ.

Ngoài động, King Kong trông giữ bọn họ.

Cho dù đang ngủ, cũng vẫn luôn trông giữ bọn họ.

Cho dù nó đang ở trong mơ, cũng muốn trông giữ bọn họ.

Nó sẽ luôn luôn trông giữ bọn họ.

Luôn luôn là như vậy...

[A a a a chủ kênh đừng ngủ! Chị ngủ một cái, màn ảnh sẽ biến đổi!]

[QAQ Thật vất vả chờ tới lúc này, để cho bọn em xem nhiều hơn vài lần đi mà!]

[Có loại thuốc gì khiến người ta vĩnh viễn không mệt mỏi không, sau này làm phát sóng trực tiếp tử vong liền nhét hai viên cho Hân Hân...]

[Thực sự là dù chỉ là một giây đồng hồ cũng không muốn chia lia cùng chị nha chị Kiều Kiều!!]

[Hu hu hu hu...]

Màn ảnh quả nhiên bị cắt.

Tên quân gia đáng giận!

Trong rừng rậm nguyên thủy của một bên tường thành khác, chuyện cá lớn nuốt cá bé dĩ nhiên vẫn sẽ xảy ra như cũ, thổ dân cũng đều bận bịu chuyện của chính mình, mọi thứ ở trên đảo Đầu Lâu đều giống hệt như lúc trước.

Mà ở một nơi khác, những người được phái tới bởi những thế lực từ khắp mọi nơi cũng đã xuất hiện ở trên biển, bọn họ mang theo một lượng lớn vũ khí, trang bị cùng bản đồ.

Đám người Carl cũng tham gia vào hành trình lần này, còn có đoàn người của thuyền trưởng Englehorn đã từng cùng phiêu lưu với bọn họ.

Lần trở lại này của bọn họ, rất nhiều người là vì tiền, mà Jack... Jack vẫn chưa chết tâm, anh vẫn luôn cảm thấy Ann nhất định còn sống, đang ở nơi nào đó trên hòn đảo.

Lần này, họ mang theo nhiều người như vậy, tuyệt đối có thể tìm được Ann.

Anh muốn mang Ann về nhà!

Anh đã nói đâu ra đó cùng mọi người, có thể bắt giết động vật nguyên thủy, nhưng nếu thấy Ann, nhất định phải cứu cô!

*

"Chị Tiểu Kiều, chị Tiểu Kiều..."

Kiều Hân Hân đang ngủ mơ mơ màng màng, liền cảm thấy có người vẫn luôn gọi mình. A Tát đẩy đẩy thân thể của cô, trong giọng nói mang theo một tia tức giận.

"Nó ăn sạch trứng rồi... King Kong... Nhất định là nó đã ăn sạch trứng rồi!"

"... Cái gì?"

Kiều Hân Hân bị đánh thức, cô vừa xoa mắt vừa ngồi dậy, cũng không nghe được quá rõ ràng lời mà A Tát vừa nói.

"Cái gì trứng?"

"Là trứng khủng long!" A Tát có chút không khống chế được: "Khi em tỉnh lại liền không thấy trứng khủng long đâu! Cũng không thấy King Kong đâu! Nhất định nó đã thừa dịp chúng ta ngủ, len lén ăn sạch trứng khủng long! Nó chính là hung thủ!"

Lúc này Kiều Hân Hân đã hoàn toàn tỉnh táo, cô thấy một khoảng trống trơn trên đồng rơm rạ, mà King Kong cũng không biết đã đi nơi nào.

"Trước tiên cũng đừng quá gấp gáp, chúng ta ra ngoài nhìn một phen."

Kiều Hân Hân chạy ra ngoài hang động, phát hiện trên vách núi cũng không có bóng dáng của King Kong.

A Tát khốc "Oa" một tiếng, cậu đã lẫn lộn ở trong rừng nhiều ngày, vẫn luôn cùng quả trứng khủng long ấy sống nương tựa vào nhau!

Huống hồ quả trứng ấy còn có một cái tên mới -- Là A Minh!

Không thấy A Minh của cậu đâu!

A Minh của cậu bị ăn mất rồi!

A Tát khốc rất lớn tiếng, đầu sao cậu cũng chỉ là một đứa trẻ 8 tuổi, cho dù cậu có thể kiên cường khi một thân một mình, dưới tình huống có thể dựa vào người khác vẫn sẽ lộ ra bản tính trẻ con.

Kiều Hân Hân không biết hiện tại phải làm gì, bình thường cô sợ nhất là trẻ con khóc lóc, bởi vì cô thực sự không biết dỗ dành.

Trứng khủng long mất thật rồi à?

Thế thì King Kong đã đi đâu?

Lẽ nào King Kong thực sự ăn sạch trứng khủng long sao?

Kiều Hân Hân nghĩ tới rất nhiều khả năng, tuy nhiên, chuyện xảy ra vào lúc cô đang ngủ, hơn nữa King Kong vẫn luôn thèm rỏ dãi trứng khủng long, nhưng Kiều Hân Hân vẫn không muốn tin rằng nó thừa dịp mọi người ngủ rồi trộm đi quả trứng.

[== King Kong sẽ không thực sự ăn sạch trứng chứ!?!]

[Tôi nghĩ nó nhất định đã làm vậy, dù sao lúc tên kia thấy trứng khủng long, nước miếng cũng sắp chảy thành sông rồi...]

[Không phải chứ?]

[(' ▽ ') 〇 Súc sinh quả nhiên đúng là súc sinh, tôi còn đang rất chờ đợi Tiểu A Minh được sinh ra đấy.]

[← Nói cái gì vậy, sao lại ăn nói khó nghe thế?]

[Chẳng lẽ tôi nói sai à? Nó không phải là súc sinh chắc? Thừa dịp chủ kênh cùng A Tát ngủ, liền len lén ăn hết trứng, thật đáng ghét!]

[Cậu cút đi! Tôi dám cá, King Kong tuyệt đối không ăn quả trứng đó!]

[Đúng vậy, hiện tại chuyện còn chưa được làm rõ đâu, mở miệng trào phúng cái gì không biết.]

[Mấy người các cậu đều là đồ ngu, một ngày nào đó, lúc con tinh tinh lớn này nổi điên, ăn sống luôn chủ kênh, mấy người sẽ không tiếp tục bảo vệ nó nữa đâu.]

[King Kong không ăn trứng! Nó chắc chắn không ăn! Bởi vì nó rất nghe lời chủ kênh! Nó tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến chủ kênh tức giận!]

[Tiểu A Minh biến mất, King Kong là kẻ tình nghi số 1, rất có thể là sau khi phạm án liền chạy trốn nhà.]

[Ai, đau lòng cho Hân của tôi, mau rời khỏi con tinh tinh lớn đó đi!]

[Thật đáng sợ QAQ]

[Tôi nhắc lại một lần cuối cùng! King Kong tuyệt đối sẽ không làm chuyện khiến chủ kênh tức giận!!! Chứ đừng nói tới việc nó muốn ăn chủ kênh!!! Cái đám ngu dân các người, rốt cuộc có để tâm mà xem không vậy?! King Kong đối với chủ kênh tốt như thế tốt như thế tốt như thế cơ mà!!!!]

Phòng phát sóng trực tiếp đã cãi nhau túi bụi, phần lớn phái nam đều ôm lòng thù địch với King Kong, mà phái nữ ở đây đều thề sống thề chết bảo vệ nó. Các cô tuyệt đối không tin chuyện King Kong ăn sạch A Minh, tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đảo Đầu Lâu (12)

Tinh Tinh đen to lớn đã trở về từ bên ngoài, A Tát trực tiếp vọt tới trước mặt nó, lớn tiếng lên án: “Mày là cái đồ ăn vụng ăn trộm! Mày ăn sạch A Minh rồi!! Nhỏ ra, mau nhỏ ra!!”

King Kong sùng sốt, nó không hiểu đứa bé trai này đang nói gì.

A Tát không chịu bỏ qua, cậu liều mạng giẫm chân thật mạnh, cả người lộ ra trạng thái bùng nổ.

Mới đầu về mặt King Kong còn có thể ôn hòa, sau đó liền giận, nó dùng sức nện lên mặt đất một cái, muốn dọa cậu chạy.

Nhưng trong đầu của đứa bé trai kia chỉ tràn ngập hình ảnh trứng khủng long, cậu nào còn sợ hãi con tinh tinh lớn này nữa? Cậu vẫn không ngừng âm thầm lú lú như trước, King Kong phun ra khí trắng từ lỗ mũi, có thể thấy nó cũng bị làm phiền.

Nhưng nó không làm ra bất cứ hành động gây tổn thương nào cho A Tát.

Kiều Hân Hân đi qua, cô kéo A Tát lại về bên cạnh mình, nhẹ giọng trấn an nói: “Đừng gấp gấp, để chị hỏi rõ rồi tính sau.”

“Nhất định chính là do nó ăn!” Trong giọng nói của bé trai mang theo một tia ghen ghét, cậu vốn định chờ sinh mệnh nhỏ ấp ra từ trong trứng khủng long, lại quay trở về nơi của người trong tộc.

Có trời mới biết cậu muốn nghênh đón A Minh chào đời cỡ nào!

“Ngày mai... Ngày mai, em phải trở về...” Cậu dùng cánh tay chà chà mắt, xoay người muốn chạy vào trong động, Kiều Hân Hân lại kéo cậu về.

King Kong rất thông minh, nó rất nhanh hiểu ra vì sao A Tát lại cáu giận với mình, tức tới mức rống lên một tiếng với A Tát.

Kiều Hân Hân nhìn nó, nói từng chữ một: “Chị biết, em nhất định không ăn sống quả trứng kia.”

King Kong chắc chắn không ăn vụng quả trứng đó, King Kong sẽ không làm loại chuyện này.

Lời của Kiều Hân Hân an ủi tâm tình vốn nóng nảy của nó, khiến nó dần dần bình tĩnh lại.

Nó sẽ không nói chuyện, không thể giải thích cái gì, nhưng nó có thể đoán được ý tứ mà loài người muốn biểu đạt thông qua giọng nói của họ.

King Kong biết Kiều Hân Hân tin tưởng mình, vậy là đủ rồi.

Nó ngồi trên mặt đất, mở ra bàn tay mà nó để ở trước mặt Kiều Hân Hân, một quả trứng khủng long hoàn hảo, không chút tổn hại đang nằm ở nơi đó.

A Tát sùng sốt tròn năm giây, mới lập tức nhào tới, ôm trứng khủng long vào ngực.

“A Minh!!!”

[Ha ha ha ha đã biết là King Kong không ăn trứng khủng long mà!]

[Cái kẻ ngu xuẩn vừa mắng người tới mức vui sướng đầu rồi? Sao không ra mặt nữa?]

[King Kong đối xử với Hân Hân thật tốt... Cực kỳ hâm mộ!]

[Quả nhiên vẫn rất muốn nuôi... Ai có thể cho tôi một con, tôi sẽ gả cho người đó (xấu hổ)]

[← Tôi có thể không giả bộ là một em gái được không, ọe --]

Trên mặt Kiều Hân Hân nở một nụ cười, rất nhanh, nụ cười liền cứng ngắc ở bên miệng.

Cô nhìn thấy... Trên bàn tay King Kong có một ít vết thương, tựa như bị cái gì đó cắn. Cô tới gần nó hơn một chút, cẩn thận kiểm tra một lần, đây đều là những vết thương mới.

Nó đánh nhau với những sinh vật khác à?

Nhìn vết cắn này, thể tích không quá lớn, là... Khủng long cỡ nhỏ sao?

Kiều Hân Hân nắm lấy ngón tay của King Kong, cô hỏi: “Có phải có kẻ trộm mất trứng khủng long, nên em mới đi cướp về không?”

King Kong ngẩng đầu nhìn trời.

Kiều Hân Hân khen ngợi: “Cảm ơn em, nếu không có em thì A Minh đã mất rồi!”

Ánh mắt của tình tình không lồ chuyển loạn khắp nơi, nhìn qua có chút thẹn thùng.

Ngay lúc này, A Tát đột nhiên hét lớn: “Động, nó động này!”

A Tát phát hiện trứng khủng long ở trong ngực mình đang nhẹ nhàng lay động, cậu lập tức quỳ xuống, bỏ trứng lên mặt đất.

Lực chú ý của Kiều Hân Hân cùng King Kong cũng bị hấp dẫn, ba người vây quanh quả trứng, thấy nó khe khẽ lắc lư. Ánh mắt của Kiều Hân Hân bỗng chốc sáng ngời, cô kinh hi nói: “Lẽ nào -- Nó sắp sinh ra à?!”

“A! A a a!” A Tát kích động tới mức khó nói nên lời, cậu năm sắp cũng không được, ngồi cũng không xong, cả người quả thực muốn điên rồi.

King Kong tròn to mắt, nó đưa đầu tới, nhìn chăm chăm vào quả trứng này không nháy mắt.

Mặt ngoài của trứng khủng long xuất hiện một vết nứt, chỉ nghe thấy một tiếng "răng rắc", một cái đầu be bé thò ra từ bên trong.

Đó là một con khủng long rất, rất nhỏ.

Người đầu tiên mà nó thấy là Kiều Hân Hân.

Tiểu gia hóa hơi nghiêng đầu một chút, tò mò nhìn cô.

“Ha ha ha ha ha... A Minh, A Minh!! A Minh phá vỏ rồi!!!”

A Tát đã coi giữ nó thật nhiều ngày, cuối cùng cũng đợi được tới khi nó sinh ra! Vỏ trứng chia làm hai nửa, A Minh nhảy ra ngoài từ bên trong, thân thể run lẩy bẩy.

“Ô ô...?”

Tiếng kêu của chú khủng long nhỏ tựa như trẻ con đang bú sữa, nó nhìn nhìn A Tát, lại nhìn nhìn Kiều Hân Hân một chút.

King Kong có chút không vừa lòng, nó dùng ngón tay cẩn thận chọc chọc chú khủng long, thứ đồ nhỏ như vậy... Không lớn hơn móng tay của nó là bao.

Khủng long nhỏ quay đầu lại, liền nhìn thấy sinh vật lớn nhất mà nó có khả năng thấy được... Nhưng nó không sợ hãi chút nào, tiểu gia hóa vừa sinh ra, chuyện gì cũng không hiểu, liền trực tiếp nhào tới, dùng đầu cọ cọ ngón tay của King Kong.

Nhìn qua rất vui vẻ.

Trái tim của King Kong bị nó sưởi ấm, vết thương trên tay vẫn còn mơ hồ đau, nhưng nhìn vật nhỏ vui vẻ như vậy, liền cảm thấy vết thương lúc trước đều đáng giá.

“A Minh, A Minh à?” A Tát bế nó trở về, cậu thân mật cọ xát, khủng long nhỏ đang làm nũng ở trong ngực cậu.

A Tát mở to mắt, tò mò hỏi: “Chị Tiểu Kiều, đây là loài khủng long gì thế?”

“Ách...”

Vấn đề này thật sự làm khó Kiều Hân Hân.

Tuy rằng cô đã từng xem qua phim hoạt hình về khủng long, nhưng khi đó còn bé, khoảng cách thời gian đã quá xa, hơn nữa, hiện tại A Minh nhỏ như vậy, cô thật sự không phân biệt được.

Suy nghĩ một chút, cô phóng lớn phòng phát sóng trực tiếp, xem xem khán giả nói gì.

[A a a a chủ kênh nhìn chúng ta!! Hưng phấn quá ($\geq \nabla \leq$)!!]

[Chào chủ kênh! Em là fan mới gia nhập đây!!]

[QAQ Hân Hân, chị có **** ***, bọn người Jack *** ***)]

[***** ** ***)]

[...]

[Đừng tiết lộ kịch bản, vô dụng thôi, không gửi ra được đâu =.=]

Kiều Hân Hân thấy mọi người đều nhiệt tình chào đón, cô cười cười, trực tiếp hỏi: “Có ai biết đây là loài khủng long gì không?”

[Con mẹ nó, tôi sắp cảm động phát khóc rồi, sau khi vào phòng phát sóng trực tiếp được một tiếng, đây là lần đầu tiên nói chuyện cùng chủ kênh...]

[Hắn là khủng long bạo chúa.]

[Khủng long bạo chúa.]

[Khủng khủng khủng long bạo chúa.]

[Nhất định là khủng long bạo chúa, nhìn đầu nó thì biết.]

[Vị vua uy vũ thô bạo của kỷ Phấn Trắng ~~~ Khủng long bạo chúa.]

[Chủ kênh đáng yêu quá =3=]

“Chị Tiểu Kiều, chị đang nói chuyện với người nào ở đây vậy?” A Tát nhìn xung quanh, trừ bọn họ ra, trên vách núi không còn ai khác.

Kiều Hân Hân lấy tay vuốt ve cái đầu nhỏ của A Minh, đúng là nhìn không ra nha, một con thú nhỏ nhỏ như vậy lại là khủng long bạo chúa.

Nếu một ngày nào đó nó trưởng thành, nhất định sẽ rất, rất lợi hại.

“A Tát, nó là khủng long bạo chúa.”

“Khủng long bạo chúa?”

“Chính là loài khủng long lợi hại nhất.”

Kiều Hân Hân không biết trong rừng rậm nguyên thủy này còn tồn tại những loài khủng long của thời kỳ khác hay không, nghe nói có một loại khủng long còn lớn hơn khủng long bạo chúa, nhưng về ngoài lại không đẹp trai bằng.

Sau khi trưởng thành, khủng long bạo chúa là loài khủng long mà Kiều Hân Hân thích nhất, không gì sánh kịp.

Trước đây, khi xem "Công viên kỷ Jura", liên tục kỳ yêu thích, không nghĩ rằng hiện tại còn có thể tự mình tiếp xúc.

Sao đột nhiên lại cảm thấy lần phát sóng trực tiếp này có lời thế nhỉ!

Kiều Hân Hân làm dấu tay "Ok" với màn ảnh, bổ sung một nụ cười xán lạn với má lúm đồng tiền. Có lẽ chính cô cũng không phát hiện, sau khi tiến vào thế giới phim ảnh, cô càng ngày càng cười nhiều hơn.

Khán giả đều nhìn thấy sự biến hóa của cô, cô cười một cái, không khí trong phòng phát sóng trực tiếp càng thêm nóng bỏng.

King Kong đang dùng đầu ngón tay đùa giỡn Tiểu A Minh, Tiểu A Minh dường như rất thích bộ dáng của nó, một mực dùng đầu chống đỡ.

A Tát ngồi dưới đất, trong tay núp chặt một cọng rom, biểu cảm trên mặt không quá tự nhiên.

Cậu áp úng nói: “Đúng rồi, thực xin lỗi... Tao, tao cứ nhiên nghi ngờ mày ăn mất A Minh... Tao... Tao thật là tệ quá...”

Tại sao ở dưới tình huống không tận mắt nhìn thấy, còn dựa vào suy nghĩ chủ quan để hoài nghi đồng đội của mình? A Tát hiện tại rất tự trách, cậu đều không dám nhìn King Kong.

Nhưng King Kong đã sớm quên sự không thoải mái vừa rồi.

Nó đang vui vẻ chơi đùa cùng Tiểu A Minh, Kiều Hân Hân đi qua, vỗ vỗ bờ vai A Tát: “Đừng lo, nó chưa bao giờ mang thù.”

Lòng của King Kong rất rộng, rất dày, nó dễ dàng nổi giận, nhưng cũng dễ dàng cao hứng trở lại.

Quan trọng nhất là, nó chưa từng mang thù.

A Tát nhỏ giọng lầm bầm: “Em biết... Chỉ là, đàn ông con trai phải chủ động gánh vác trách nhiệm.”

Nói xong cậu đứng lên, giang hai tay đứng ở trước mặt King Kong, lớn tiếng nói: “Nếu không thì mày đánh tao một quyền là được! Vừa rồi là tao vu oan cho mày!”

Thứ cậu đang đối mặt là một con quái vật vô cùng to lớn.

Nhưng từ lúc nào, cậu lại chẳng hề e ngại con quái vật này, mà coi nó như đồng bạn mình như vậy?

Mà thứ kiêng kỵ nhất giữa đồng bạn chính là nghi ngờ vô căn cứ.

Kiều Hân Hân cảm thấy vui mừng, bởi vì A Tát dùng cảm hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

King Kong dùng ngón tay ngoáy ngoáy mũi, nó khinh thường nhìn A Tát, khi vẻ mặt của bé trai trở nên càng ngày càng ngượng ngùng, nó “Khục khục khục” nở nụ cười.

Trên vách đá cao, ánh mặt trời rơi xuống, gió nhẹ nhàng thổi qua. A Tát chơi trò đuổi bắt cùng Tiểu A Minh, King Kong ngồi ở một bên vỗ tay cười.

Kiều Hân Hân yên lặng nhìn một màn này, trong lòng mang sự khoan khoái dễ chịu trước nay chưa từng có.

Thật tốt.

Tạch.

Cô nghe được âm thanh nào đó, xung quanh lập tức biến thành một màu đen kịt, không thấy được cái gì, chỉ có nơi cô đứng là có ánh sáng.

... Sao lại thế này?

[Ồ, chủ kênh không đi ngủ, vì sao ông kính lại chạy đến chỗ khác???]

[Quản gia đang điều chỉnh trực thời gian đó.]

[Nghĩa là sao?]

[Khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vòng phải có khái niệm thời gian, vậy nên phải thường xuyên làm ra sự điều chỉnh thích hợp, như vậy tình tiết mới có ý nghĩa.]

[Chủ kênh Tiểu Kiều, xin chào, hiện tại sẽ làm ra một lần điều chỉnh thời gian nữa vì ngài, tôi đặc biệt ở đây để thông báo.]

Là giọng nói loli quen thuộc.

“... W à?”

[Đúng là tôi.]

“Cái gì gọi là điều chỉnh thời gian?”

[Chút nữa, khi ngài ra ngoài, sẽ trực tiếp nhảy tới lộ tuyến kịch bản của nửa tháng sau.]

“A, thì ra không chỉ có ngủ mới có thể đẩy nhanh hơn tiến độ.”

[Chúc ngài may mắn.]

“Hả?”

Kiều Hân Hân vẫn còn có vấn đề mà cô chưa kịp hỏi, cảnh tượng xung quanh lập tức biến hóa nghiêng trời lệch đất, không phải căn phòng nhỏ tối như mực, cũng không phải vách núi ở trước hang động, mà là...

Dưới chân, suối nước chảy róc rách, thế mà cô lại đang đứng ở bên hồ.

“Bắt được cá rồi! Bắt được cá rồi!”

A Tát vui vẻ hô to, Kiều Hân Hân đưa mắt nhìn, King Kong đang cầm cành cây đứng ở giữa sông, ở trên đang xuyên một con quái thú hình cá vô cùng to lớn.

“...”

“Ồ ô --”

Phía sau truyền tới một tiếng kêu đáng yêu, Kiều Hân Hân còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện mình bị thứ gì đó đẩy lên, sau đó trượt từ cô của đại gia hóa này tới lưng của nó.

Tiểu A Minh???

Kiều Hân Hân phát hiện mình đang cười trên lưng khủng long, nửa tháng không thấy, dáng dấp của nó lại lớn bằng một con ngựa!

King Kong đã bò lên bờ, A Tát trực tiếp nhóm lửa, cậu vẫn nhảy lên nhảy xuống như cũ, so với khi lại càng giống khi hơn.

Chính là hôm nay cậu khiến cho người khác có cảm giác là lạ.

Cậu ngồi ở bên đống lửa, đôi mắt đỏ au.

“Làm sao vậy?” Kiều Hân Hân hỏi.

A Tát lắc đầu nói: “Không có chuyện gì ạ, bị khói hun vào mắt nên chảy nước mắt thôi.”

Nơi này cách vách núi rất xa, Kiều Hân Hân gần như không nhìn thấy chỗ ở của bọn họ. Cô không thực hiện tình tiết của bộ phim trong nửa tháng này, mà trực tiếp nhảy cóc, điều duy nhất cô có thể khẳng định là quan hệ giữa cô và King Kong cùng A Tát và Tiểu A Minh cực kỳ tốt.

Cô chợt nhận ra chỗ này khá quen thuộc.

Kiều Hân Hân chậm rãi xoay người, liền thấy cách cô rất gần, có một bức tường thành vô cùng to lớn.

Đây là... Nơi cô từng bị cùm tế phải không?

Chẳng lẽ, A Tát định về nhà?

Mà ở một bên khác.

Mấy chiếc thuyền lớn vật lộn cùng sóng biển một đêm, cuối cùng cũng an toàn cập bờ. Một đám bộ đội đặc chủng nhảy xuống từ trên thuyền, mỗi người đều võ trang đầy đủ.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 30: Đảo Đầu Lâu (12)

Convert: Bền

Editor: Mẫn Mẫn

Nguồn: ĐDLQĐ, Wattpad

Tinh Tinh đen to lớn đã trở về từ bên ngoài, A Tát trực tiếp vọt tới trước mặt nó, lớn tiếng lên án: “Mày là cái đồ ăn vụng ăn trộm! Mày ăn sạch A Minh rồi!! Nhỏ ra, mau nhỏ ra!!”

King Kong sùng sốt, nó không hiểu đứa bé trai này đang nói gì.

A Tát không chịu bỏ qua, cậu liều mạng giẫm chân thật mạnh, cả người lộ ra trạng thái bùng nổ.

Mới đầu về mặt King Kong còn có thể ôn hòa, sau đó liền giận, nó dùng sức nện lên mặt đất một cái, muốn dọa cậu chạy.

Nhưng trong đầu của đứa bé trai kia chỉ tràn ngập hình ảnh trứng khủng long, cậu nào còn sợ hãi con tinh tinh lớn này nữa? Cậu vẫn không ngừng âm ỉ lủi rủi như trước, King Kong phun ra khí trắng từ lỗ mũi, có thể thấy nó cũng bị làm phiền.

Nhưng nó không làm ra bất cứ hành động gây tổn thương nào cho A Tát.

Kiều Hân Hân đi qua, cô kéo A Tát lại về bên cạnh mình, nhẹ giọng trấn an nói: “Đừng gấp gáp, để chị hỏi rõ rồi tính sau.”

“Nhất định chính là do nó ăn!” Trong giọng nói của bé trai mang theo một tia ghen ghét, cậu vốn định chờ sinh mệnh nhỏ ấp ra từ trong trứng khủng long, lại quay trở về nơi của người trong tộc.

Có trời mới biết cậu muốn nghênh đón A Minh chào đời cỡ nào!

“Ngày mai... Ngày mai, em phải trở về...” Cậu dùng cánh tay chà chà mắt, xoay người muốn chạy vào trong động, Kiều Hân Hân lại kéo cậu về.

King Kong rất thông minh, nó rất nhanh hiểu ra vì sao A Tát lại cáu giận với mình, tức tới mức rống lên một tiếng với A Tát.

Kiều Hân Hân nhìn nó, nói từng chữ một: “Chị biết, em nhất định không ăn sống quả trứng kia.”

King Kong chắc chắn không ăn vụng quả trứng đó, King Kong sẽ không làm loại chuyện này.

Lời của Kiều Hân Hân an ủi tâm tình vốn nóng nảy của nó, khiến nó dần dần bình tĩnh lại.

Nó sẽ không nói chuyện, không thể giải thích cái gì, nhưng nó có thể đoán được ý tứ mà loài người muốn biểu đạt thông qua giọng nói của họ.

King Kong biết Kiều Hân Hân tin tưởng mình, vậy là đủ rồi.

Nó ngồi trên mặt đất, mở ra bàn tay mà nó để ở trước mặt Kiều Hân Hân, một quả trứng khủng long hoàn hảo, không chút tổn hại đang nằm ở nơi đó.

A Tát sững sốt tròn năm giây, mới lập tức nhào tới, ôm trứng khủng long vào ngực.

“A Minh!!!”

[Ha ha ha ha đã biết là King Kong không ăn trứng khủng long mà!]

[Cái kẻ ngu xuẩn vừa mắng người tới mức vui sướng đầu rồi? Sao không ra mặt nữa?]

[King Kong đối xử với Hân Hân thật tốt... Cực kỳ hâm mộ!]

[Quả nhiên vẫn rất muốn nuôi... Ai có thể cho tôi một con, tôi sẽ gả cho người đó (xấu hổ)]

[← Tôi có thể không giả bộ là một em gái được không, ọe --]

Trên mặt Kiều Hân Hân nở một nụ cười, rất nhanh, nụ cười liền cứng ngắc ở bên miệng.

Cô nhìn thấy... Trên bàn tay King Kong có một ít vết thương, tựa như bị cái gì đó cắn. Cô tới gần nó hơn một chút, cẩn thận kiểm tra một lần, đây đều là những vết thương mới.

Nó đánh nhau với những sinh vật khác à?

Nhìn vết cắn này, thể tích không quá lớn, là... Khủng long cỡ nhỏ sao?

Kiều Hân Hân nắm lấy ngón tay của King Kong, cô hỏi: “Có phải có kẻ trộm mất trứng khủng long, nên em mới đi cướp về không?”

King Kong ngẩng đầu nhìn trời.

Kiều Hân Hân khen ngợi: “Cảm ơn em, nếu không có em thì A Minh đã mất rồi!”

Ánh mắt của tinh tinh không lơ chuyển loạn khắp nơi, nhìn qua có chút thẹn thùng.

Ngay lúc này, A Tát đột nhiên hét lớn: “Động, nó động này!”

A Tát phát hiện trứng khủng long ở trong ngực mình đang nhẹ nhàng lay động, cậu lập tức quỳ xuống, bỏ trứng lên mặt đất.

Lực chú ý của Kiều Hân Hân cùng King Kong cũng bị hấp dẫn, ba người vây quanh quả trứng, thấy nó khe khẽ lắc lư. Ánh mắt của Kiều Hân Hân bỗng chốc sáng ngời, cô kinh hi nói: “Lê nào -- Nó sắp sinh ra à?!”

“A! A a a!” A Tát kích động tới mức khó nói nên lời, cậu nằm sấp cũng không được, ngồi cũng không xong, cả người quả thực muốn điên rồi.

King Kong tròn to mắt, nó đưa đầu tới, nhìn chăm chăm vào quả trứng này không nháy mắt.

Mặt ngoài của trứng khủng long xuất hiện một vết nứt, chỉ nghe thấy một tiếng "răng rắc", một cái đầu bé bé thò ra từ bên trong.

Đó là một con khủng long rất, rất nhỏ.

Người đầu tiên mà nó thấy là Kiều Hân Hân.

Tiểu gia hỏa hơi nghiêng đầu một chút, tò mò nhìn cô.

“Ha ha ha ha ha... A Minh, A Minh!! A Minh phá vỏ rồi!!!”

A Tát đã coi giữ nó thật nhiều ngày, cuối cùng cũng đợi được tới khi nó sinh ra! Vỏ trứng chia làm hai nửa, A Minh nhảy ra ngoài từ bên trong, thân thể run lẩy bẩy.

“Ô ô...?”

Tiếng kêu của chú khủng long nhỏ tựa như trẻ con đang bú sữa, nó nhìn nhìn A Tát, lại nhìn nhìn Kiều Hân Hân một chút.

King Kong có chút không vừa lòng, nó dùng ngón tay cẩn thận chọc chọc chú khủng long, thứ đồ nhỏ như vậy... Không lớn hơn móng tay của nó là bao.

Khủng long nhỏ quay đầu lại, liền nhìn thấy sinh vật lớn nhất mà nó có khả năng thấy được... Nhưng nó không sợ hãi chút nào, tiểu gia hỏa vừa sinh ra, chuyện gì cũng không hiểu, liền trực tiếp nhào tới, dùng đầu cọ cọ ngón tay của King Kong.

Nhìn qua rất vui vẻ.

Trái tim của King Kong bị nó sưởi ấm, vết thương trên tay vẫn còn mơ hồ đau, nhưng nhìn vật nhỏ vui vẻ như vậy, liền cảm thấy vết thương lúc trước đều đáng giá.

“A Minh, A Minh à?” A Tát bế nó trở về, cậu thân mật cọ xát, khủng long nhỏ đang làm nũng ở trong ngực cậu.

A Tát mở to mắt, tò mò hỏi: “Chị Tiểu Kiều, đây là loài khủng long gì thế?”

“Ách...”

Vấn đề này thật sự làm khó Kiều Hân Hân.

Tuy rằng cô đã từng xem qua phim hoạt hình về khủng long, nhưng khi đó còn bé, khoảng cách thời gian đã quá xa, hơn nữa, hiện tại A Minh nhỏ như vậy, cô thật sự không phân biệt được.

Suy nghĩ một chút, cô phóng lớn phòng phát sóng trực tiếp, xem xem khán giả nói gì.

[A a a a chủ kênh nhìn chúng ta!! Hưng phấn quá ($\geq \nabla \leq$)/!!]

[Chào chủ kênh! Em là fan mới gia nhập đây!!]

[QAQ Hân Hân, chị có **** ***, bọn người Jack *** **

[**** ** * ** * ****]

[...]

[Đừng tiết lộ kịch bản, vô dụng thôi, không gửi ra được đâu.=.]

Kiều Hân Hân thấy mọi người đều nhiệt tình chào đón, cô cười cười, trực tiếp hỏi: “Có ai biết đây là loài khủng long gì không?”

[Con mẹ nó, tôi sắp cảm động phát khóc rồi, sau khi vào phòng phát sóng trực tiếp được một tiếng, đây là lần đầu tiên nói chuyện cùng chủ kênh...]

[Hân là khủng long bạo chúa.]

[Khủng long bạo chúa.]

[Khủng khủng khủng long bạo chúa.]

[Nhất định là khủng long bạo chúa, nhìn đầu nó thì biết.]

[Vị vua uy vũ thô bạo của kỷ Phấn Trắng ~~~ Khủng long bạo chúa.]

[Chủ kênh đáng yêu quá =3=]

“Chị Tiểu Kiều, chị đang nói chuyện với người nào ở đây vậy?” A Tát nhìn xung quanh, trừ bọn họ ra, trên vách núi không còn ai khác.

Kiều Hân Hân lấy tay vuốt ve cái đầu nhỏ của A Minh, đúng là nhìn không ra nha, một con thú nhỏ nhỏ như vậy lại là khủng long bạo chúa.

Nếu một ngày nào đó nó trưởng thành, nhất định sẽ rất, rất lợi hại.

“A Tát, nó là khủng long bạo chúa.”

“Khủng long bạo chúa?”

“Chính là loài khủng long lợi hại nhất.”

Kiều Hân Hân không biết trong rừng rậm nguyên thủy này còn tồn tại những loài khủng long của thời kỳ khác hay không, nghe nói có một loại khủng long còn lớn hơn khủng long bạo chúa, nhưng về ngoài lại không đẹp trai bằng.

Sau khi trưởng thành, khủng long bạo chúa là loài khủng long mà Kiều Hân Hân thích nhất, không gì sánh kịp.

Trước đây, khi xem "Công viên kỷ Jura", liền cực kỳ yêu thích, không nghĩ rằng hiện tại còn có thể tự mình tiếp xúc.

Sao đột nhiên lại cảm thấy lần phát sóng trực tiếp này có lời thế nhỉ!

Kiều Hân Hân làm dấu tay "Ok" với màn ảnh, bổ sung một nụ cười xán lạn với má lúm đồng tiền. Có lẽ chính cô cũng không phát hiện, sau khi tiến vào thế giới phim ảnh, cô càng ngày càng cười nhiều hơn.

Khán giả đều nhìn thấy sự biến hóa của cô, cô cười một cái, không khí trong phòng phát sáng trực tiếp càng thêm nóng bỏng.

King Kong đang dùng đầu ngón tay đùa giỡn Tiểu A Minh, Tiểu A Minh dường như rất thích bộ dáng của nó, một mực dùng đầu chống đỡ.

A Tát ngồi dưới đất, trong tay núp chặt một cọng rom, biểu cảm trên mặt không quá tự nhiên.

Cậu áp ứng nói: “Đúng rồi, thực xin lỗi... Tao, tao cứ nhiên nghi ngờ mày ăn mất A Minh... Tao... Tao thật là tệ quá...”

Tại sao ở dưới tình huống không tận mắt nhìn thấy, còn dựa vào suy nghĩ chủ quan để hoài nghi đồng đội của mình? A Tát hiện tại rất tự trách, cậu đều không dám nhìn King Kong.

Nhưng King Kong đã sớm quên sự không thoải mái vừa rồi.

Nó đang vui vẻ chơi đùa cùng Tiểu A Minh, Kiều Hân Hân đi qua, vỗ vỗ bờ vai A Tát: “Đừng lo, nó chưa bao giờ mang thù.”

Lòng của King Kong rất rộng, rất dày, nó dễ dàng nổi giận, nhưng cũng dễ dàng cao hứng trở lại.

Quan trọng nhất là, nó chưa từng mang thù.

A Tát nhỏ giọng lầm bầm: “Em biết... Chỉ là, đàn ông con trai phải chủ động gánh vác trách nhiệm.”

Nói xong cậu đứng lên, giang hai tay đứng ở trước mặt King Kong, lớn tiếng nói: “Nếu không thì mày đánh tao một quyền là được! Vừa rồi là tao vu oan cho mày!”

Thứ cậu đang đối mặt là một con quái vật vô cùng to lớn.

Nhưng từ lúc nào, cậu lại chẳng hề e ngại con quái vật này, mà coi nó như đồng bạn mình như vậy?

Mà thứ kiêng kỵ nhất giữa đồng bạn chính là nghi ngờ vô căn cứ.

Kiều Hân Hân cảm thấy vui mừng, bởi vì A Tát dũng cảm hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

King Kong dùng ngón tay ngoáy ngoáy mũi, nó khinh thường nhìn A Tát, khi vẻ mặt của bé trai trở nên càng ngày càng ngượng ngùng, nó “Khục khục” nở nụ cười.

Trên vách đá cao, ánh mặt trời rơi xuống, gió nhẹ nhàng thổi qua. A Tát chơi trò đuổi bắt cùng Tiểu A Minh, King Kong ngồi ở một bên vỗ tay cười.

Kiều Hân Hân yên lặng nhìn một màn này, trong lòng mang sự khoan khoái dễ chịu trước nay chưa từng có.

Thật tốt.

Tạch.

Cô nghe được âm thanh nào đó, xung quanh lập tức biến thành một màu đen kịt, không thấy được cái gì, chỉ có nơi cô đứng là có ánh sáng.

... Sao lại thế này?

[Ồ, chủ kênh không đi ngủ, vì sao ông kính lại chạy đến chỗ khác???]

[Quản gia đang điều chỉnh trực thời gian đó.]

[Nghĩa là sao?]

[Khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vòng phải có khái niệm thời gian, vậy nên phải thường xuyên làm ra sự điều chỉnh thích hợp, như vậy tình tiết mới có ý nghĩa.]

[Chủ kênh Tiểu Kiều, xin chào, hiện tại sẽ làm ra một lần điều chỉnh thời gian nữa vì ngài, tôi đặc biệt ở đây để thông báo.]

Là giọng nói loli quen thuộc.

“... W à?”

[Đúng là tôi.]

“Cái gì gọi là điều chỉnh thời gian?”

[Chút nữa, khi ngài ra ngoài, sẽ trực tiếp nhảy tới lộ tuyến kịch bản của nửa tháng sau.]

“A, thì ra không chỉ có ngủ mới có thể đẩy nhanh hơn tiến độ.”

[Chúc ngài may mắn.]

“Hà?”

Kiều Hân Hân vẫn còn có vấn đề mà cô chưa kịp hỏi, cảnh tượng xung quanh lập tức biến hóa nghiêng trời lệch đất, không phải căn phòng nhỏ tối như mực, cũng không phải vách núi ở trước hang động, mà là...

Dưới chân, suối nước chảy róc rách, thế mà cô lại đang đứng ở bên hồ.

“Bắt được cá rồi! Bắt được cá rồi!”

A Tát vui vẻ hô to, Kiều Hân Hân đưa mắt nhìn, King Kong đang cầm cành cây đứng ở giữa sông, ở trên đang xuyên một con quái thú hình cá vô cùng to lớn.

“...”

“Ồ ô --”

Phía sau truyền tới một tiếng kêu đáng yêu, Kiều Hân Hân còn chưa kịp phản ứng, liền phát hiện mình bị thứ gì đó đẩy lên, sau đó trượt từ cổ của đại gia hỏa này tới lưng của nó.

Tiểu A Minh???

Kiều Hân Hân phát hiện mình đang cưỡi trên lưng khủng long, nửa tháng không thấy, dáng dấp của nó lại lớn bằng một con ngựa!

King Kong đã bò lên bờ, A Tát trực tiếp nhóm lửa, cậu vẫn nhảy lên nhảy xuống như cũ, so với khi lại càng giống khi hơn.

Chính là hôm nay cậu khiến cho người khác có cảm giác là lạ.

Cậu ngồi ở bên đồng lửa, đôi mắt đỏ au.

“Làm sao vậy?” Kiều Hân Hân hỏi.

A Tát lắc đầu nói: “Không có chuyện gì ạ, bị khói hun vào mắt nên chảy nước mắt thôi.”

Nơi này cách vách núi rất xa, Kiều Hân Hân gần như không nhìn thấy chỗ ở của bọn họ. Cô không thực hiện tình tiết của bộ phim trong nửa tháng này, mà trực tiếp nhảy cóc, điều duy nhất cô có thể khẳng định là quan hệ giữa cô và King Kong cùng A Tát và Tiểu A Minh cực kỳ tốt.

Cô chợt nhận ra chỗ này khá quen thuộc.

Kiều Hân Hân chậm rãi xoay người, liền thấy cách cô rất gần, có một bức tường thành vô cùng to lớn.

Đây là... Nơi cô từng bị cứng tế phải không?

Chẳng lẽ, A Tát định về nhà?

Mà ở một bên khác.

Mấy chiếc thuyền lớn vật lộn cùng sóng biển một đêm, cuối cùng cũng an toàn cập bờ. Một đám bộ đội đặc chủng nhảy xuống từ trên thuyền, mỗi người đều võ trang đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đảo Đầu Lâu (13)

A Tát thích ăn cá nướng, nhưng lúc này cậu lại cảm thấy thịt cá mà mình đang nhai trong miệng tựa như sáp nến, khó có thể nuốt trôi.

Tiểu A Minh lớn lên rất nhanh, nó hoàn toàn không có vấn đề gì khi chờ Kiều Hân Hân chạy khắp nơi.

Kỹ năng bắt cá của King Kong càng ngày càng thuần thục, bởi vì khủng long nhỏ ăn rất nhiều, một ngày phải ăn hai bữa.

A Tát đã ra ngoài rất lâu, đây là thời điểm cậu phải trở về nhà.

Trải qua bàn bạc, bọn họ liền quyết định đi tới phía bên kia dòng suối, bởi vì nơi này chỉ cách nhà của A Tát một bức tường.

Bé trai đề nén bi thương ở trong lòng, cậu vui đầu ăn cá, ăn tới mức đầm đìa mồ hôi.

Kiều Hân Hân ngồi ở phía đối diện cậu, cô biết sau khi ăn xong bữa cơm này, King Kong sẽ phải đặt cậu lên bức tường thành cao lớn kia. Cô không biết phải nói gì, khi chia tay, dường như chẳng có lời nào là thích hợp.

"Chị Tiểu Kiều, chị... Không đi cùng em sao?"

Cánh rừng này tràn ngập những sinh vật nguyên thủy, thân là loài người, nếu luôn muốn ở chung một chỗ với chúng, như vậy sẽ tốt ư?

Kiều Hân Hân lắc đầu, kỳ thực, A Tát có thể về nhà là chuyện tốt, dù sao phía bên kia bức tường mới là nơi khiến cho cậu có thể trưởng thành một cách an toàn. Mà Kiều Hân Hân lại không giống như vậy, cô không biết lần phát sóng trực tiếp này sẽ kết thúc ở đoạn nào, trên tay không có bất kỳ kịch bản nào, đối với tình tiết sắp phát sinh ở phía sau, cô hoàn toàn không biết gì cả. Cô cảm thấy, dường như cô có thể gameover bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

"A..."

A Tát gắng sức chịu đựng cảm giác muốn khóc, cậu ăn sạch thịt cá trong tay, đứng dậy nhìn về phía bên kia tường thành.

Ở nơi đó, có người cùng tộc của cậu.

Còn có cha và mẹ.

Bọn họ là dân bản xứ sinh sống ở trên đảo Đầu Lâu, làm hàng xóm cùng lũ quái thú này cả ngày lẫn đêm. Từ nhỏ mẹ liền nói cho cậu biết, ngàn lần vạn lần đừng ngã xuống từ trên tường thành, bằng không nhất định sẽ mất mạng.

Tổ tiên lưu lại quy củ, để bảo vệ sự bình yên cho bộ tộc, mỗi tháng đều phải hiến tế một người sống, nhà nào cũng không may mắn tránh khỏi. Trong lòng A Tát khó chịu là vì... Cậu không nỡ bỏ lại Tiểu A Minh, King Kong cùng Kiều Hân Hân.

Trong tộc có nhiều quy củ, ở nơi rừng rậm nguyên thủy này, cuối cùng cậu cũng hiểu cái gì gọi là tự do tự tại. Nếu có thể, cậu thật sự muốn tiếp tục ở lại đây!

Nhưng cậu không thể tùy hứng...

Trên vai cậu cũng có sứ mệnh của chính mình.

King Kong thả A Tát lên vai mình, trước khi đi cậu dùng sức ôm chặt Tiểu A Minh, cọ nước mũi lên cổ nó.

Kiều Hân Hân lấy sôcôla ra, đặt vào tay A Tát. Trước lần phát sóng trực tiếp này, cô đã chuẩn bị mấy thanh sôcôla, tuy rằng độ đói khát bị chinh phục kỳ thấp, nhưng nhờ có lúc cần thì sao?

Chẳng qua hiện tại có King Kong ở đây, cô cũng không cần dùng, để lại cho chính mình một thanh, đưa toàn bộ cho A Tát.

A Tát nắm chặt thanh sôcôla trong tay, cậu nói khẽ: "Cảm ơn chị..."

"Ừ, em về đi thôi."

King Kong phải đưa A Tát lên tường thành, đầu tiên, nó cần xuyên qua rừng rậm đầy gai kia. Kiều Hân Hân cười trên lưng khủng long nhỏ, cô để A Minh theo sau King Kong.

Dọc đường, hầu như không gặp bất cứ con khủng long nào, bởi vì trong thế giới động vật, bản năng của bọn chúng là tránh né kẻ mạnh, mọi người đều rất an toàn ở nơi có King Kong.

Bình thường Tiểu A Minh thích kẻ cận với King Kong nhất, tuy nó là khủng long, nhưng thật giống như đang coi King Kong là cha mình.

Sau khi xuyên qua rừng cây, liền tới chân tường thành, tường thành cao gấp đôi King Kong, trước kia sẽ có thổ dân đi tuần tra, nhưng hôm nay nửa bóng người cũng không thấy.

King Kong nắm lấy dây leo trên tường, những dây leo này là vật còn sót lại từ một cây cổ thụ ngàn năm, đặc biệt bền chắc.

Nó bò lên dây leo, nó biết, nhà của A Tát ở ngay trên kia.

A Tát ghé vào bả vai nó, nước mắt chảy lên bộ lông của King Kong. Cậu nắm chặt sôcôla mà Kiều Hân Hân cho, nhỏ giọng nghẹn ngào.

King Kong trèo rất cẩn thận, đứng nhìn khỏ người to lớn mà coi thường sự linh hoạt của nó, không bao lâu sau liền bò được hai phần ba quãng đường. Trên đầu tường thành có những cọc nhọn, chính là để phòng ngừa loại quái vật như tinh tinh khổng lồ leo lên.

Nó chỉ có thể ngừng ở chỗ này.

Nhưng cũng gắng sức giờ tay, muốn A Tắt đi càng thêm thoải mái.

A Tắt nức nở nói: "Chiều cổ chị Tiểu Kiều thật tốt... Còn cả Tiểu A Minh nữa."

King Kong đều hiểu.

Nó dùng ngón chân bám chặt vách tường, cũng càng thêm dùng sức nâng tay lên trên, động tác nhỏ này là sự quan tâm của nó dành cho A Tắt.

Sau này sẽ còn có cơ hội gặp mặt sao?

Rừng rậm lớn như vậy, có lẽ cả đời đều không gặp lại. Nhất định cha mẹ rất lo lắng cho cậu, sau lần trở về này sẽ cử hành nghi thức cho cậu, thân là tù trưởng tương lai, cậu phải chăm chỉ học tập các loại kỹ năng, như vậy mới có thể bảo vệ người trong tộc của mình.

A Tắt biết trách nhiệm mà mình phải gánh vác rất nặng nề, không cho phép cậu đùa giỡn làm càn nữa.

Mà cậu sẽ vĩnh viễn ghi tạc đoạn hồi ức này ở trong lòng.

Cuối cùng, bé trai bò lên trên tường thành.

Cậu đứng trong khe hở của hai cọc nhọn, nhìn tinh tinh khổng lồ đang tụt xuống từ dây leo, chạy nhanh vào rừng ở phía xa xa.

Tại nơi xanh biếc sum suê kia, còn có thể thoáng thấy được bóng dáng của Tiểu A Minh, A Tắt dùng sức phát tay về phía bọn họ.

"Ngao --"

Khủng long nhỏ kêu một tiếng, âm thanh của nó truyền đi thật xa, thật xa.

*

King Kong vừa trở về.

Tâm tình của nó cũng có chút sa sút, A Tắt đi rồi, trong lòng mọi người đều không dễ chịu.

"Đi thôi." Kiều Hân Hân nói.

Tiểu A Minh biết đường về, nó chờ theo Kiều Hân Hân, đi ở phía trước, King Kong theo sau hai người bọn họ. Nó hái được rất nhiều quả dại ở ven đường, nhưng rồi lại nhớ ra A Tắt đã đi mất, một mình Kiều Hân Hân không ăn hết nhiều như vậy.

Nó thuận tay vứt bỏ vài quả, nhìn quả dại màu xanh lẫn lông lóc xuống đất, đột nhiên cảm thấy có chút trống vắng.

"Pằng!"

Một tiếng súng nổ bỗng nhiên truyền đến từ phía sau.

[Σ (°△ °|||) Bọn họ vào được rồi à!?!]

[Cũng quá nhanh rồi đấy... A a a a chạy mau!!! Chủ kênh mau mang theo King Kong chạy đi!!!]

[Trở lại trên vách núi -- Nơi đó cao lớn, dễ phòng thủ!!]

[Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ căng thẳng quá á á...]

[Chủ kênh tuyệt đối đừng bị thương, King Kong cùng Tiểu A Minh cũng vậy!!]

Rừng rậm vốn yên tĩnh bị tiếng một súng nổ đánh thức, Kiều Hân Hân bỗng dừng quay đầu lại, liền nhìn thấy một đám người mặc đồ rằn ri đang đi về phía này.

Mục đích của bọn họ lần này đúng là King Kong, cùng những con khủng long ở trên đảo.

Nhưng vị trí của nơi này cách tường thành vô cùng gần, ngoài King Kong ra, bọn họ cũng không thấy được những sinh vật khác.

Mà khi tinh tinh khổng lồ cao hơn bốn mét hiện ra ở trước mặt bọn họ, thật sự khiến cho cả đám sợ ngây người -- Thì ra những thứ mà đạo diễn Carl quay đều là thật! Trên cái đảo này lại có một con quái vật sinh sống!

"Mẹ! Thảo nào bọn họ tiêu tốn nhiều tiền như vậy để mời chúng ta tới!!"

Đây là nhóm lính đánh thuê đã tham gia vô số lần chiến tranh, bọn họ được những kẻ giàu có dùng nhiều tiền mời đến, chính là vì muốn bắt King Kong về.

So với những con khủng long kia, nhà tư bản lại càng có hứng thú với con tinh tinh khổng lồ King Kong.

Lần này, không chỉ có mỗi mình bọn họ đến đây, mà còn có quân đội quốc gia. Đám người Carl cũng ở trên chiếc thuyền đó.

Con thuyền được phép mang theo một lượng lớn thuốc mê, nhưng, thấy con quái vật vĩ đại như vậy, họ chỉ sợ muốn bắt một con cũng sẽ rất rắc rối. Cho dù trong tay bọn họ có súng máy, có lựu đạn, cũng phải bắt sống trở về mới được.

"Mau mau mau! Đừng để con tinh tinh này chạy mất!"

"Sau khi trở về nhất định phải tăng giá với chủ thuê, phải phí bao nhiêu sức lực mới bắt được một con đại gia hỏa như vậy chứ!!!"

"Thuốc mê đâu? Mau chuẩn bị xong thuốc mê đi!"

"Đến đến đến, lấy cái lớn hay nhỏ -- A, hình như có một cô gái đang ngồi trên lưng con khủng long nhỏ kia!"

"Ờ ờ ờ, cậu không nhìn lầm đấy chứ? Đưa ông nhòm đây để tôi xem một chút."

"Tự mình nhìn đi."

"... Mẹ, đúng là có một cô gái thật!"

"Đội trưởng, làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà làm sao bây giờ, trực tiếp giết chứ còn gì nữa. Trừ tinh tinh khổng lồ ra, giết sạch toàn bộ những sinh vật khác!"

[Con mẹ nó! Bọn lính đánh thuê này ăn nói kiểu gì thế?]

[Còn không phải sao, dù gì cũng đã tham gia vô số trận chiến, khát máu như mạng! Trong mắt bọn họ, ngoại trừ tiền cũng chính là tiền, có thể làm mọi chuyện vì tiền!]

[Chủ kênh chạy mau a a a a a a a!!!!]

Mọi người đều nghe thấy cuộc nói chuyện của đám lính đánh thuê, xem ra mục đích của nhóm người này chính là King Kong. Nếu Kiều Hân Hân không cẩn thận đụng phải lựu đạn, phỏng chừng sẽ bị bắn thành cái sàng.

Lẽ nào, phát súng trực tiếp thực sự muốn kết thúc ở chỗ này?

Nhìn số lượng của lính đánh thuê là biết, có thể so với một quân đoàn!

Tiểu A Minh ngửi được mùi nguy hiểm, nó phóng thẳng về phía vách núi xa xa, mà lính đánh thuê mai phục ở hai bên rừng cây lại nhận được chỉ thị -- Nếu đã đến đây, thì thuận tay mang theo con khủng long nhỏ này luôn!

King Kong sẽ được giao cho chủ thuê người, bọn họ có thể tự mình bán con khủng long nhỏ này, sau đó liền phát tài!

Về phần cô gái đang ngồi ở trên lưng nó, trực tiếp giết.

Lời dặn dò này đơn giản mà thô bạo, có người cầm súng nhắm thẳng vào Tiểu A Minh, đạn còn chưa bắn, chợt nghe thấy một tiếng gầm rú giận dữ truyền tới từ trên đỉnh đầu.

" 𐄂" o ' 𐄂 Grào --!!!"

King Kong phát hiện ra ý đồ của bọn họ, trực tiếp chụp một cái, biến tên lính đánh thuê này thành một bãi thịt vụn.

"..."

"Mẹ!! Mau bắn nó!!!"

King Kong rất hung ác, Tiểu A Minh lợi dụng khe hở này, chạy thẳng tới khu vực an toàn, Kiều Hân Hân quay đầu nhìn King Kong đang chiến đấu cùng một đám lính đánh thuê, cô nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao ở trên đảo lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy???

Cô vỗ vỗ lưng chú khủng long nhỏ, ý bảo nó thả mình xuống.

Kiều Hân Hân cùng A Minh trốn ở phía sau đại thụ, cô lấy khẩu súng từ trong ba lô, ngấm ngay về phía đám lính đánh thuê kia.

Khoảng cách rất xa, cô... Có thể bắn chuẩn sao?

Thân thể của King Kong rất lớn, Kiều Hân Hân sợ chính mình không cẩn thận một cái liền ngộ thương nó, bàn tay cầm súng của cô run rẩy liên hồi.

[Chủ kênh cố lên! Chủ kênh đừng sợ!]

[Hô hấp chậm rãi, ngấm thật kĩ một người, chỉ phải tin tưởng vào chính mình (nắm tay)]

[QAQ Chủ kênh nhất định phải cứu King Kong nhé, đám người kia còn mang theo thuốc mê nữa đó...]

[Đau lòng quá...]

Kiều Hân Hân tập trung toàn bộ lực chú ý, cô thấy có một người đàn ông đang cầm súng máy ở trên cây, gã cách King Kong xa nhất, liền là gã đi.

Ngắm, bắn!

Kiều Hân Hân bóp cò, chỉ nghe thấy một tiếng vang rất lớn, gã đàn ông trốn ở trên cây kia trực tiếp ngã xuống.

Súng máy ở trong tay gã nện lên người.

Ở phía xa xa, âm thanh lộn xộn gì cũng có, sau khi Kiều Hân Hân hạ gục một người xong liền nhanh chóng ẩn nấp, đám người kia không thấy bóng dáng của cô.

Nhưng bọn họ biết, việc này nhất định là do ả đàn bà vừa rồi thực hiện!

Thế là kết thù lớn.

Có người hô: "Còn đứng ngây ra đó làm gì! Mau sử dụng thuốc mê đi!"

Đứng ở trước mặt King Kong, bọn họ căng bản chịu không nổi một chiêu, đám người kia đặt toàn bộ thuốc mê mà mình mang tới vào trong súng, đây chính là liều lượng đủ để gây mê cho mấy trăm người!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đảo Đầu Lâu (14)

Bọn họ phải ra mấy người để bắn thuốc mê vào trong cơ thể khi đột không lồ, King Kong đã ở trong trạng thái hung bạo cực điểm, nó gầm rú vùng vẫy, có một người bị nó trực tiếp nắm ở trong tay khi chưa kịp trốn thoát, bóp chết tươi.

Nó ném thi thể qua một bên, lục phủ ngũ tạng của người đàn ông đều lộ ra ngoài, nhìn qua cực kỳ ghê tởm.

Kiều Hân Hân ngừng thở, một mình King Kong không thể đối phó với nhiều lính đánh thuê như vậy, cô phải giúp nó... Chỉ là phát súng vừa rồi đã khiến đối phương cảnh giác, bọn họ đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, lần đầu tiên còn có thể bị đánh lén, nhưng làm sao có thể có lần thứ hai?

Ngay khi Kiều Hân Hân còn chưa kịp phản ứng, một người đàn ông đột nhiên nhảy từ trên cây xuống sau lưng cô, một tay che miệng cô, tay kia nắm lấy dao găm, đặt lên cần cổ trắng nõn.

"Chào buổi trưa, tiểu thư."

Mắt Kiều Hân Hân bỗng dưng tròn tròn.

Cảm xúc lạnh như băng rõ ràng như thế... Chẳng lẽ, đây chính là lúc kết thúc ư? Cô nhìn King Kong đã thoáng lung lay, hiệu lực của thuốc mê đã phát tác, chỉ sợ chẳng mấy chốc nó sẽ ngã xuống.

"Giết người có sáng khoái không!?"

Gã đàn ông tiến tới bên tai cô, giọng điệu hung ác.

Tay súng bắn tia mà Kiều Hân Hân vừa đánh chết chính là anh em tốt của gã!

"Yên tâm đi, tao sẽ không để cho mày chết dễ dàng như vậy đâu -- Tao sẽ mang mày về thuyền, mày cũng biết đấy, đường đi dài đằng đẵng, các anh em đều rất cô đơn. Đội bọn tao chơi mày đã đời xong sẽ xẻ từng miếng thịt từ trên người mày xuống để nấu ăn."

Gã đàn ông rất cao, trên người có bắp thịt rắn chắc, cánh tay của gã lớn bằng bắp chân của Kiều Hân Hân.

Cô thử giãy dụa, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Phía trước có người hô: "Được rồi! Alpha, nhanh chân lên!"

Bọn họ mất rất nhiều công sức mới có thể khiến King Kong hôn mê, một đám người đẩy bè trúc đã được chuẩn bị từ trước, lúc King Kong ngã xuống, đẩy tới trước mặt nó, nó liền trực tiếp nằm ở bên trên.

Số lượng lính đánh thuê lần này rất nhiều, cũng chỉ vì bắt con King Kong này mà toàn bộ nhân viên của bọn họ đều ra trận.

Nơi bọn họ đến tách rời với chỗ ở của thổ dân, cũng chính là bia rừng nguyên thủy. Cả đám kéo bè trúc về phía bờ biển, người dẫn dắt toàn đội lại hô: "Alpha! Nhóc con nhà cậu đang làm cái gì thế? Mau ra đây!"

Không có động tĩnh.

Chẳng lẽ... Cậu ta đã chết rồi à? Không thể nào, đáng lẽ cậu ta vẫn còn đang mai phục ở trên cây mới đúng.

Gã đàn ông lấy ống nhòm ra, kiểm tra từng gốc cây, đến tận một nơi cách chỗ này 10 mét, mới nhìn thấy một đôi giày lính ở dưới tàng cây. Gã chạy tới, phát hiện Alpha đang nằm vững vàng trên mặt đất, nửa gương mặt của gã đã bị một sinh vật không biết tên cắn nát buom...

Nơi này không an toàn!

Người đàn ông nhanh chân chạy về phía đồng bọn, bởi vì kích động, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất!

"A Minh, chúng ta lặng lẽ theo sau bọn họ nhé."

Khung long nhỏ giấu mình ở phía sau một cây đại thụ, mới vừa rồi Kiều Hân Hân được nó cứu, cô sửa sang lại quần áo xong liền bò lên lưng nó.

Đám người kia còn chưa đi xa.

Bởi vì bọn họ muốn kéo theo khi đột không lộ, tiến trình cực kỳ chậm, nếu bây giờ A Minh thực sự bám theo sẽ dễ dàng bị phát hiện.

Tiểu A Minh cũng hiểu rõ đạo lý này.

Nó vẫn thận trọng ẩn núp ở sau cái cây, hơn nữa luôn luôn quan sát động tĩnh của đám người họ. Không thể không nói, nó chính là kẻ săn bắt trời sinh.

[QAQ King Kong bị mang đi mất rồi...]

[Chủ kênh phải làm gì bây giờ? Bọn họ chính là một đoàn lính đánh thuê nghiêm chỉnh đấy! Chủ kênh của chúng ta lại chỉ có một Tiểu A Minh.]

[Nếu không thì chủ kênh đi liều mạng với bọn họ đi, đánh chết được một tên thì được một tên.]

[Đúng vậy đúng vậy, cùng lắm thì đồng quy vu tận, cùng lắm thì kết thúc phát sóng trực tiếp! Đây chính là thái độ!]

[Hu hu hu hu bọn họ muốn mạng King Kong đi đâu chứ, khó chịu chết đi được...]

Kiều Hân Hân cười trên lưng khung long nhỏ, cô quét mắt qua phòng phát sóng trực tiếp, liền thấy khán giả đang nhiệt tình bày mưu tính kế vì cô.

Khi cô thấy câu "Cùng lắm thì đồng quy vu tận", khẽ gật đầu nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy."

Hiện tại cô chỉ có một người, muốn đoạt lại King Kong từ tay đám lính đánh thuê kia là chuyện không thực tế -- Nhưng cô tuyệt đối sẽ không để bọn họ mang King Kong đi!

Đây chính là thái độ của cô!

[Chủ kênh cố lên!!!]

[Có cảm giác rất bí tráng...]

[Rất muốn vào trong thế giới phim để giúp chủ kênh.]

[Nếu mọi người cùng đi, đám lính đánh thuê này đã là gì!! Thật đó!!]

[QAQ]

*

A Tát đã trở lại phía sau tường thành, cậu phát hiện toàn bộ lính gác đều biến mất. Không khí trên hòn đảo nhỏ có vẻ rất kì quái, cậu khom lưng như mèo, đi về phía hang động.

Ngon núi này thông với bốn phương tám hướng, người cùng tộc đều sống ở bên trong, mỗi người vạch ra khu vực của riêng mình. Cậu vòng vào từ sau sườn núi, có người đứng gác ở bên ngoài, sau khi thấy cậu liền lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

"A Tát! Em vẫn còn sống à!?"

Nửa tháng trước, A Tát ngã xuống từ trên tường thành, không rõ tung tích.

Cánh cửa ở bên dưới tường thành đã bị khóa lại, đòi hỏi thổ dân đều không được phép mở ra, bất kể là vì nguyên nhân gì.

Cho dù A Tát là con trai của tù trưởng, tù trưởng cũng không vi phạm ý nguyện của tổ tiên mà tùy ý mở cửa. Mẹ của A Tát dùng nước mắt để rửa mặt mỗi ngày, nhà bọn họ chỉ có một đứa trẻ là A Tát, nhất là hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy...

Bầu không khí trong tộc rất đè nén.

"Sao ở trên tường thành không có người tuần tra thế ạ?"

"Ài, đã xảy ra chuyện rồi."

"Làm sao vậy?"

"Em mau về mà xem, tù trưởng..."

A Tát vừa nghe được việc cha mình gặp chuyện không may liền lập tức chạy vào trong nhà, rất nhiều người đang đứng ở cửa hang động.

Mẹ của A Tát ngồi quỳ trước một thi thể bị phủ rom rạ, khóc không thành tiếng.

Ngày mà cậu rơi xuống từ trên tường thành, mọi thứ ở trong tộc vẫn còn rất bình thường. Đảo Đầu Lâu ẩn trong sương mù cả ngày, đặc biệt khó tìm, đám quái vật ở trên đảo cũng bị cách ly, tuy rằng cuộc sống của mọi người bản cùng nhưng hiếm khi nào gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng.

A Tát không thể tin người nằm ở dưới đồng rom rạ kia là cha của cậu...

"A Tát đã về rồi..."

"A Tát, em không sao chứ?"

"A Tát, mau dập đầu với cha cậu."

Người ở xung quanh bảy miệng tám lưỡi nói chuyện, A Tát bước về phía trước, quỳ ở cạnh mẹ mình.

Sau khi mẹ A Tát thấy cậu liền ngất người.

"Mẹ, vì sao cha lại chết?"

Người phụ nữ ôm A Tát vào ngực, bà khóc nức nở nói: "Đứa nhỏ, con còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi..." Hiện tại bà chỉ biết không ngừng lặp lại những lời này.

Người cùng tộc đứng ở sau lưng không nhìn được mở miệng: "Ở trên đảo có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, gặp người liền giết, khi ngài tù trưởng đối đầu với bọn họ liền bị súng bắn chết. Cái đám kia rất đáng hận! Bọn họ gần như chiếm lấy toàn bộ hòn đảo, hiện tại người của chúng ta căn bản không dám ra ngoài!"

"Sau khi tù trưởng xảy ra chuyện bất ngờ, người ở trong tộc tán loạn như vụn cát, may mà A Tát đã trở về..."

"Chị à, dựa theo quy củ, A Tát phải nhanh chóng thừa kế vị trí tù trưởng mới được."

"Nó vẫn còn nhỏ như vậy, nó vẫn còn là trẻ con mà..." Hiện tại người phụ nữ nhất định không muốn A Tát trở thành tù trưởng, thân là tù trưởng, rất nhiều chuyện đều phải ra mặt, bà đã mất đi một người chồng, không thể lại mất đi đứa con trai duy nhất.

Huống hồ ba năm trước, con gái của bà cũng bị coi như tế phẩm, đưa tới cho quái vật ở phía bên kia bức tường.

"Đây chính là việc hệ trọng liên quan tới sự sống còn của toàn tộc! Chị à, ngàn vạn lần chớ hồ đồ!"

A Tát nhìn đồng rom rạ kia, cậu không thấy khuôn mặt của cha mình, nhưng vẫn còn có thể loáng thoáng nhớ được bộ dạng cười ha hả của ông.

Cậu nặng nề dập đầu một cái với di hài của cha.

"Nghe nói, cũng có người xông vào trong rừng rậm."

"Thật sao?"

"Đúng vậy, hình như là phía ven đảo ở sau vùng biển, vừa rồi người đi tuần tra nói đã có một trận chiến lớn xảy ra ở phụ cận, đám người kia hình như đang cùng chém giết với một con khi đột khổng lồ..."

Khi đột khổng lồ?

King Kong?!

A Tắt bỗng dừng quay đầu, cậu căng thẳng hỏi: "Là một con khi đột khổng lồ màu đen sao?"

"Hình như còn có một con khủng long thì phải."

Không ai biết trên hòn đảo này có bao nhiêu con khi đột khổng lồ, nhưng nếu có một con khủng long theo bên cạnh khi đột, rất có thể đó chính là King Kong!

Đám người kia đi về phía King Kong ư?

Đảo Đầu Lâu bỗng chốc xuất hiện nhiều người như vậy, nhất định không thể không có nguyên nhân. Có người suy đoán nói: "Không phải lúc trước chúng ta thả mấy người chạy sao, có phải là bọn họ đưa người tới không?"

"Có khả năng đấy!"

"Đám người ngoài này thật xảo quyệt!"

"Lúc đó nên giết sạch mới phải!"

"Được rồi, yên lặng đi. Hiện tại chúng ta đang bàn bạc chuyện kế vị tù trưởng, tạm thời bỏ những chuyện khác qua một bên. A Tắt, con nghĩ thế nào?"

Bà cụ vẫn luôn đứng thẳng, gờ quai trượng lên mặt đất. Ở trong tộc, lời của bà cực kỳ có trọng lượng.

"Bà ơi, con..."

Cậu trịnh trọng nói ra: "Con đồng ký kế thừa vị trí tù trưởng!"

Đây chính là trách nhiệm của cậu.

Lúc bắt đầu hiểu chuyện, cậu đã biết, cha mình là tù trưởng, một ngày nào đó cậu cũng phải gánh vác trách nhiệm trên lưng cha. Cha luôn nói cho cậu biết, thân là tù trưởng, nhất định phải bảo vệ sự bình an của người trong tộc.

Năm nay cậu mới 8 tuổi, nhưng trên đảo đã xuất hiện nguy cơ trọng đại, trong tộc phải có một vị tù trưởng.

Tuy nhiên, dưới loại tình huống này, không ai nguyện ý đứng ra, mọi người đều biết súng bắt chim đầu đàn, ai làm tù trưởng thì người đó liền cách cái chết không xa. Hơn nữa, người không quen không biết cũng khó có thể khiến mọi người tin phục.

Người phụ nữ che miệng liềm mạng dề nén tiếng khóc, A Tắt đã dừng cảm như thế, trong lòng bà cũng cảm thấy kiêu ngạo vì cậu, nhưng... Bà đồng thời nghĩ tới sự khổ sở của việc người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

"Vậy thì tối nay liền cử hành nghi thức." Sau cùng, bà lão kết luận.

*

Khủng long nhỏ vẫn luôn duy trì khoảng cách không gần không xa, đám người kia vẫn chưa phát hiện bọn họ bị theo dõi.

Muốn kéo một sinh vật lớn như vậy tới bờ biển thật sự là một công trình lớn hạng nhất, ngoại trừ công việc khuân vác, xung quanh đều phải có người canh gác chặt chẽ, để phòng ngừa những con quái thú khác đánh úp bất ngờ.

Tiểu A Minh liên tục ẩn mình ở trong rừng cây, thận trọng theo đuôi, bỗng nhiên, nó ngửi được một mùi khác thường.

A...?

Nó nghiêng đầu, liền nhìn thấy hai con mắt lạnh như băng lộ ra từ trong một bụi cỏ.

Nó cả kinh lui một bước dài về phía sau, sinh vật núp ở trong bụi cỏ chợt nhảy ra ngoài, nó rống một tiếng về phía Tiểu A Minh.

Thứ nhảy ra là một con khủng long ăn thịt lớn hơn một chút so với Tiểu A Minh, cao chừng hai mét, hàm răng nhọn hoắt, móng vuốt vừa dài vừa sắc bén. Thân thể của nó rất linh hoạt, nhào thẳng về phía Tiểu A Minh, Tiểu A Minh lập tức tránh ra.

Hai con khủng long y như vậy lại nhảy ra từ trong một bụi cây, Tiểu A Minh chạy ngay tức khắc, một chọi một còn khó đánh thắng được, huống hồ là một chọi ba!

Con đường của Kiều Hân Hân bị ba con khủng long này loại bỏ, Tiểu A Minh chạy về hướng ngược lại ở trong rừng, tốc độ của nó rất nhanh, nhưng ba con khủng long kia vẫn bám sát không bỏ!

[Kia là loài gì thế?]

[Khủng long ăn thịt...]

[Chết tiệt! Phá rồi quá đi mất!]

[Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Tiểu A Minh vẫn còn nhỏ như vậy, làm sao nó có thể đánh thắng ba con khủng long trưởng thành chứ!]

[Tôi chỉ muốn biết tình trạng của King Kong thôi.]

[QAQ Hân của tôi phải làm gì bây giờ???]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đảo Đầu Lâu (15)

Việc cử hành nghi thức cho tù trưởng của tộc Thổ Mộc liên được thực hiện ở trong hang động này, bên ngoài đều là kẻ địch đeo súng, người của tộc Thổ Mộc phải che giấu bản thân thật tốt.

A Tát mới gần 8 tuổi sắp trở thành vị tù trưởng trẻ tuổi nhất trong tộc Thổ Mộc từ trước tới nay.

Trong một tràng thần chú, cậu đi về phía bà lão, bà trình trọng giao trọng đầu lâu khảm kim cương vào trong tay A Tát.

"Mong ông trời sẽ phù hộ cho con."

Thân thể trần truồng của A Tát hết sức ngăm đen, ánh mắt kiên định của cậu nhìn về phía quái trọng, nhận lấy nó.

Tiếng ca đè nén vang lên như thần chú... Những người tham gia nhảy múa lượn vòng quanh A Tát, vẩy tro cốt của người chết lên người cậu.

Từ giờ trở đi, cậu chính là tù trưởng của tộc Thổ Mộc, cậu phải dẫn dắt mọi người để cùng nhau chống lại kẻ địch tới từ bên ngoài.

Tộc Thổ Mộc vẫn sống một mình ở trên hòn đảo hoang này, làm hàng xóm với quái vật. Bọn họ thoát khỏi quỹ đạo của thế giới, không có súng ống đạn dược, thứ được sử dụng nhiều nhất vẫn là cung tên cùng thương như trước.

Những binh lính ở trong quân đội kia đều là những kẻ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, người của tộc Thổ Mộc chỉ có thể ra sức giấu mình, tránh việc xung đột.

A Tát nắm quái trọng trong tay, cậu đã nhận lấy sứ mệnh của cha, dù năm nay cậu chỉ mới 8 tuổi, lại tựa như đã trưởng thành chỉ trong vòng một đêm.

"Tôi nghĩ, chúng ta cần bàn bạc về chuyện tù binh."

"Tù binh?" Đây vẫn là lần đầu tiên A Tát nghe được chuyện này từ sau khi trở về.

"Đúng vậy, mấy chục người của chúng ta đều bị đám người đó bắt đi..."

Tù trưởng tiền nhiệm đã mất mạng ở trong trận chiến kia, những người còn lại đều bị bọn lính đưa đến trên thuyền để giam giữ. Bọn họ phải nghĩ cách để giải cứu tộc nhân.

Mọi người anh một câu tôi một câu thảo luận về chuyện này, A Tát đứng ở trước đoàn người, vẻ mặt bình tĩnh.

Mẹ của cậu không nhìn được gat lệ, chuyện giải cứu tù binh bị bắt nguy hiểm như vậy, sao có thể để một đứa bé dẫn dắt mọi người chứ.

Nhưng đây chính là quy củ của tộc Thổ Mộc.

*

Tuy đầu của khủng long săn mồi nhỏ nhắn, nhưng tốc độ lại kinh người, chúng mau chóng đuổi kịp A Minh, cũng triển khai những đợt tấn công kịch liệt đối với nó.

Mặc dù Tiểu A Minh là khủng long bạo chúa, nhưng dù sao nó vẫn chỉ là một chú khủng long con, rất thua thiệt về mặt đối chiến.

Kiều Hân Hân bò lên một thân cây, Tiểu A Minh bị ba con khủng long săn mồi áp sát tới trước thân cây, đã không còn đường lui.

"Grào --"

Nó hơi hơi cúi người, làm ra tư thế như muốn nhào lên.

Nòng súng của Kiều Hân Hân nhắm vào con khủng long săn mồi ở giữa, cô liên tiếp "Pằng pằng pằng" ba phát súng, trên người khủng long trúng một phát đạn, hai chân của nó hơi hơi khom, nhìn qua tựa như bị thương.

Nhưng viên đạn này chỉ phá nát lớp da bên ngoài của nó, ba con khủng long đồng thời ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người ở trên cây.

Nếu đó là một con khủng có đáng về to lớn, phỏng chừng sẽ rất khó tránh thoát, nhưng cơ thể khủng long săn mồi linh hoạt, sau khi cảnh giác, những phát đạn của Kiều Hân Hân đều bị chúng tránh khỏi.

Có một con trong số đó dùng sức húc vào cây một phát, Kiều Hân Hân nhanh chóng dùng hai tay ôm phần thân, mới không bị lắc xuống.

Ngay từ đầu, mục tiêu của ba con khủng long săn mồi là A Minh, thông minh như bọn chúng, đã biết Kiều Hân Hân cũng có thái độ thù địch, thế thì ăn sống cô luôn là được.

[Ồ, ở đây đang phát sóng trực tiếp xé nát khủng long à?]

[(**) Oa ~ Là chủ kênh người trái đất đó! Đúng là hiếm thấy! Lưu trữ lưu trữ lưu trữ.]

[Rốt cuộc súng có thể khiến chúng nó bị thương không vậy?]

[Hân là có thể, nhưng chỉ sợ khó có thể bắn ra vết thương trí mạng.]

[Dù sao cũng là khủng long da dày thịt béo mà...]

9 giờ tối là giờ cao điểm của TV Thái Dương, một nhóm lớn người mới tràn vào phòng phát sóng trực tiếp, bọn họ vừa tiến đến liền thấy tình thế của chủ kênh cực kỳ hiếm trở.

Một cô gái đơn thương độc mã chiến đấu với bốn con khủng long!

Hình như bọn họ cũng coi Tiểu A Minh là kẻ địch... Khụ khụ.

Những khán giả mới tới rất hưng phấn! Chủ kênh người trái đất! Khủng long ở trong truyền thuyết!! Bình luận ở trong phòng lại trở nên cuồng nhiệt, còn có vài người không nói hai lời, trực tiếp khen thưởng.

[Mẹ nó, đã lâu rồi không kích động như thế!]

[Chủ kênh mỹ nữ phát sóng trực tiếp tử vong cùng khủng long, quá đặc biệt!]

[Chủ kênh thật đáng yêu ~~~]

[Σ (° △ °|||) Tôi cảm thấy một nhóm lớn sắc lang sắp ra chiến trường...]

[Ha ha ha ha ha không còn cách nào khác, Hân của tôi muốn nổi tiếng, không ai ngăn nổi!]

Ba con khủng long săn mồi đi quanh cái cây, Tiểu A Minh nhìn ra ý đồ của bọn nó, có chút nóng nảy.

Chúng không ngừng dùng đầu đụng vào thân cây, muốn khiến Kiều Hân Hân ngã xuống. Trong quá trình ấy, Kiều Hân Hân chỉ có thể ôm chặt cây, ngay cả thời gian dùng súng cũng không có.

Cái cây này cũng không quá cao, trải qua sự va chạm của ba con khủng long, rễ cây đã có dấu hiệu đứt lìa.

Tiểu A Minh liều mạng xông tới, lúc này, một trong những con khủng long săn mồi xông tới cắn xé cùng nó, không qua mấy đòn liền chế ngự nó ở trên mặt đất.

Vết nứt xuất hiện ở giữa thân cây, Kiều Hân Hân và nửa đoạn thân cây ở trên cùng rơi về phía mặt đất.

"Rầm!"

Một tiếng vang lớn, trên mặt đất lập tức nổi lên một lớp tro bụi.

Cô nhìn không được ho khan hai tiếng, nếu không phải đã giảm cảm giác đau đớn, phỏng chừng hiện tại cô đang nằm rạp trên mặt đất, không gượng dậy nổi.

Mất thấy khung long săn mồi sắp tiến về phía trước, Kiều Hân Hân muốn chạy vào trong rừng cây, đáng tiếc con đường ở phía sau cô đã bị một con khung long khác chặn kín.

Hai con khung long tạo thành thế gọng kìm, cái cây duy nhất cũng đã đổ trên mặt đất, Kiều Hân Hân đã không còn nơi để ẩn mình.

Tiểu A Minh kêu một tiếng bi thống, nó không thể trở mắt nhìn Kiều Hân Hân bị ăn sạch!

Nó dùng sức gãy dựa trời buộc ở trên người, chạy về phía Kiều Hân Hân. Khi khung long săn mồi há miệng muốn cắn, Tiểu A Minh trực tiếp dùng thân thể ngăn ở trước mặt Kiều Hân Hân!

Một đọt này của khung long săn mồi đánh trúng ngay trên lưng Tiểu A Minh!

"Grào --!"

Tiếng kêu của Tiểu A Minh hết sức thê thảm, Kiều Hân Hân có cảm giác tim mình như đang ngừng đập.

Hàm răng bén nhọn của khung long săn mồi cắn thương thân thể của Tiểu A Minh, nó vẫn gắt gao che chở cho Kiều Hân Hân, tuyệt không tránh ra nửa bước.

[QAQ Muốn khóc quá...]

[Tiểu A Minh rất tốt với chủ kênh.]

[Người đầu tiên mà nó nhìn thấy vào ngày phá trứng chính là chủ kênh đấy.]

[Lẽ nào Tiểu A Minh phải lĩnh com hộp(*) ở chỗ này sao?]

[Không muốn đâu... Tiểu A Minh đáng yêu như vậy, nhất định không thể gặp chuyện xấu!]

[Rõ ràng nó là khung long bạo chúa mà...]

[Nếu Tiểu A Minh có thể trưởng thành ngay lập tức thì tốt rồi.]

[Đừng để Tiểu A Minh chết a a a a]

[666 thưởng cho chủ kênh 200 hạt đậu ánh sáng.]

[Nhìn rất đau lòng..]

Tiểu A Minh gần như đã cạn kiệt sức lực, Kiều Hân Hân bị nó đè trên mặt đất, khung long săn mồi không chạm được tới cô.

Đối với ba đứa chúng nó mà nói, Tiểu A Minh là phần thức ăn tốt nhất!

Hai con khung long khác như hồ rình mồi, chúng xông tới, chuẩn bị phân chia chỗ thức ăn này.

Giọt máu của A Minh chảy xuống trên mặt Kiều Hân Hân, trong nháy mắt đó, cô đột nhiên rất muốn khóc.

Cô nhanh chóng nắm chặt khẩu súng trong tay, cô biết mình chỉ có một cơ hội.

Chuyện bắn trúng chỗ hiểm của khung long da dày không hề dễ dàng, nhưng lúc nó đang há mồm, nếu trong nháy mắt, cô có thể bắn thùng cổ họng của nó bằng đạn -- Có lẽ còn có thể hòa nhau một ván!

Vì Tiểu A Minh, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội duy nhất này!

Khung long săn mồi lui về phía sau hai bước, khi nó mở rộng miệng nhào lên một lần nữa, Kiều Hân Hân lập tức nâng cao khẩu súng -- "Pằng!"

Viên đạn dùng khí thể sét đánh không kịp bung tai bay vào cổ họng của nó, trực tiếp đập nát lưỡi nó. Khung long săn mồi đau đớn ngã xuống đất, khoe miệng liên tục run run.

Hai con khủng long khác sừng sốt một hồi, chúng nhanh chóng xông lên, cúi đầu cắn chân sau của A Minh, lôi về một phía.

Hàm răng lõm sâu vào da thịt, A Minh đau tới mức trực tiếp gầm gào.

A Minh bị kéo ra sau, Kiều Hân Hân ngồi dậy, nhìn hai con khủng long săn mồi ở trước mặt mà không mang một tia sợ hãi.

Hiện tại cô hoàn toàn chẳng sợ chúng chút nào.

Khủng long cũng có nhược điểm, cũng không phải không thể đánh thắng chúng nó!

Khủng long săn mồi vẫn luôn rất cảnh giác với Kiều hân Hân, hành động của cô càng đưa tới sự thù hận, d***đ*!q*đ* sau khi một trong hai con khủng long tránh đi làn đạn của cô, liền dùng sức húc một cái lên thân thể của cô, sừng ở trong tay Kiều Hân Hân lập tức bay xa mười mấy mét.

Cô đã không có vũ khí, làm sao có thể đánh thắng khủng long săn mồi bằng tay không?

Tiểu A minh vẫn gầy dựa muốn đứng dậy, nhưng nó thực sự không còn chút sức lực nào nữa... Nó chỉ có thể trơ mắt nhìn con khủng long săn mồi lớn nhất kia đi từng bước về phía Kiều Hân Hân...

[Bị ăn sạch bằng một ngụm QAQ]

[Thương tâm quá...]

[Nhắc nhở thân thiện: Mời các cô gái tự động che mắt.]

[Thật đáng tiếc, chủ kênh rất xinh đẹp, tôi đã tới quá chậm... Cảm thấy bộ phim này mới tiến hành được một nửa.]

[Kỳ thực có thể đi tới bước này đã là rất tốt rồi!!]

Tiếng kêu của Tiểu A Minh rất bi thảm, còn bi thảm hơn nhiều so với lúc nó bị cắn... Làm sao nó có thể trơ mắt nhìn Kiều Hân Hân bị ăn sạch cho được!

Nếu khủng long cũng có thể rơi lệ, hiện tại nó nhất định sẽ hung hăng khóc.

Tất cả mọi người đều cho rằng Kiều Hân Hân sẽ bị ăn, chính Kiều Hân Hân cũng cho rằng lúc này sẽ hoàn toàn kéo rèm hạ màn.

Ngay khi khủng long săn mồi đứng trước mặt cô, có thể thấy rõ răng nanh sắc bén của nó.

Nó mở miệng ra --

[Grào ---!!!!]

Một tiếng gầm truyền tới từ cuối rừng cây, hai con khủng long săn mồi lập tức cảnh giác nhìn sang, một con quái vật khổng lồ xuất hiện ở trong tầm mắt của chúng.

Đó là một con khủng long trưởng thành cao hơn 3 mét, nó chậm rãi đi về phía Kiều Hân Hân, trong cổ họng phát ra âm thanh như đang gầm nhẹ.

Loại âm thanh này, chỉ nghe thôi đã cảm thấy sợ tới mức nổi da gà.

Khủng long săn mồi cũng không phải kẻ nhát gan, chúng thường xuyên tranh giành đồ ăn với khủng long to hơn mình, phải mạo hiểm tính mạng để đối lấy từng miếng thịt.

Tuy con khủng long vừa xuất hiện có hình thể khổng lồ, chúng vẫn đứng tại chỗ như cũ, nhao nhao muốn thử.

Nhưng, rất nhanh liền xuất hiện một con khủng long giống y như vậy tại nơi tận cùng của rừng rậm này.

Chỉ có điều, so với con khủng long trước đó, nó lại càng lớn hơn! Càng thêm uy mãnh!

[A a a a a a khủng long bạo chúa!!!]

[Khủng long bạo chúa!! Ông trời ơi, cư nhiên là khủng long bạo chúa!!]

[Khủng long bạo chúa trưởng thành!!!]

[Hhhhhh khủng long săn mồi không cần bản không phải là đối thủ! Còn không mau chạy đi!]

[Khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa khủng long bạo chúa]

[Có thể thấy là một đực một cái ☆ ▽ ☆)]

Khủng long bạo chúa càng tới gần, hai con khủng long săn mồi lùi từng bước, tựa như đã hẹn sẵn, lập tức cùng nhau quay đầu chạy trốn!

Nếu chỉ có một con khủng long bạo chúa, còn có thể thử chiến đấu một trận, hai con thì liền đầu hàng! Dám xông tới chính là chịu chết!

Kiều Hân Hân ngồi dưới đất, căn bản không dám động đậy, hai con khủng long ăn thịt loại nhỏ đã đi, kết quả là hai con khủng long khổng lồ khác lại đến... Việc này...

Mà con khủng long cái nhỏ hơn một chút trực tiếp lướt qua Kiều Hân Hân, nó đi về phía Tiểu A Minh, cúi đầu nghe ngóng thân thể của nó.

Tiểu A Minh tội nghiệp kêu một tiếng.

Kiều Hân Hân muốn đứng lên, liền nhìn thấy con khủng long bạo chúa đực cao 4 mét kia đang nhìn xuống cô từ trên cao, tựa như vua chúa ở trong thần thoại Hy Lạp.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, không dám làm ra động tác dư thừa.

Chỉ là con mắt vẫn không ngừng liếc trộm.

Bỗng nhiên, cô thấy con khủng long bạo chúa cái kia đưa đầu qua, nó bắt đầu dịu dàng liếm láp miệng vết thương trên lưng Tiểu A Minh.

Kiều Hân Hân: "..."

???????

Trong đầu cô hiện ra vô số dấu chấm hỏi.

Lẽ nào... Hai con khủng long bạo chúa này là cha mẹ của Tiểu A Minh?!

(*) 领便当 (Lĩnh com hộp): Ý chỉ chết. Sau khi vai diễn của một diễn viên đã chết ở trong phim, họ thường lấy com hộp và đi về nhà vì đã hết phần diễn. Gốc gác của từ này bắt nguồn từ giới phim ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đảo Đầu Lâu (16)

Khí tràng của khủng long bạo chúa không phải là thứ những loài khủng long khác có thể so sánh, con khủng long bạo chúa đực này vẫn nghiêm túc nhìn chăm chăm vào Kiều Hân Hân, tựa như mẹ vợ đang dò xét con rể tương lai..

Mới đầu, Tiểu A Minh còn sợ tới mức run rẩy, sau khi khủng long bạo chúa cái liếm láp miệng vết thương trên phần lưng nó, trong mắt nó lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nó nhìn Kiều Hân Hân không chớp mắt, cùng với con khủng long đực trưởng thành uy vũ thô bạo kia.

Nó nhìn rồi lại nhìn, bắt đầu không kiềm chế được mà tưởng tượng, một ngày kia, chính mình cũng có thể lớn lên thành bộ dạng cao lớn uy mãnh như con khủng long đó... Tiểu A Minh như đang cười trộm, nó vui mặt trên đất, trong cổ họng phát ra âm thanh sung sướng.

Dừng lại!

Bây giờ còn chưa phải lúc nằm mơ!

Tiểu A Minh lập tức tỉnh táo, vết thương trên phần lưng nó không tính là quá nặng, sau khi nghỉ ngơi một hồi cũng có thể tự do hành động.

Khủng long bạo chúa cái dịu dàng dùng đầu cọ xát Tiểu A Minh, Tiểu A Minh cực kỳ thành thật nằm rạp trên mặt đất, nó có thể cảm nhận được tình yêu của khủng long cái, chỉ là, nó cảm thấy rất khó hiểu.

Nó vẫn luôn cho rằng mình là do King Kong sinh ra, hóa ra không phải như vậy!

Anh anh anh, thảo nào mình không có bộ lông đen bóng như nó, thảo nào cánh tay của mình đều không dài ra nổi...

...

Khủng long bạo chúa cái tựa hồ đang cùng Tiểu A Minh trao đổi cái gì, đầu của chúng cọ sát vào nhau, nhìn qua cực kỳ thân thiết. Con người di chuyển tới lui, nó ngẩng đầu nhìn Kiều Hân Hân, ánh mắt tin cậy trước sau như một.

"Ô ô --" Tiểu A Minh cúi đầu kêu một tiếng, có chút làm nũng.

Ánh mắt của hai con khủng long bạo chúa trở nên nhu tình như nước.

Cuối cùng, khủng long bạo chúa được không tiếp tục trông coi Kiều Hân Hân, mà đi tới bên cạnh con khủng long cái, cúi người liếm đầu Tiểu A Minh.

Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Sau một lát yên lặng, Kiều Hân Hân nhin không được kêu một tiếng: "A Minh."

Cô cũng không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn khủng long nhỏ.

Tiểu A Minh đều hiểu.

Nó cùng hai con khủng long bạo chúa khai thông, trong đó, con được mang sắc mặt nghiêm túc, nó ngẩng đầu nhìn chăm chăm về một hướng khác.

Tiểu A Minh muốn đứng dậy, miệng vết thương rất đau, nhưng nó biết hiện King Kong đang gặp nguy hiểm, không đi cứu thì sẽ không kịp.

Khủng long bạo chúa cái nhẹ nhàng cắn chặt cổ nó, ý bảo nó không nên cử động.

Khủng long bạo chúa được đi tới trước mặt Kiều Hân Hân, khi cô còn chưa kịp phản ứng liền cắn quần áo của cô, ngậm cô lên.

Kiều Hân Hân bị quăng lên lưng khủng long bạo chúa, cô ổn định thân thể, liền nhìn thấy khủng long bạo chúa đi từng bước về phía con đường mà bọn chúng vừa xuất hiện.

Tiểu A Minh có chút ủy khuất kêu một tiếng, nó cũng muốn đi cùng nha... Nhưng mama căn bản không để nó di chuyển.

Kiều Hân Hân đại khái biết con khủng long được này đang đi đâu, cô ngồi ngay ngắn, dùng tay chỉ một phương hướng khác nói: "Bọn họ đi về phía này."

Cô cũng không để ý liệu con khủng long bạo chúa này có thể nghe hiểu tiếng người hay không, tóm lại, ngồi trên lưng nó cực kỳ có cảm giác an toàn, đoán chừng, cho dù những con khủng long khác thấy cũng không dám tới trêu chọc.

Nơi này cách bờ biển không xa, Kiều Hân Hân sợ khủng long bạo chúa được khiến người khác chú ý, vỗ vỗ lên lưng nó, để nó ngừng lại.

Khủng long bạo chúa cúi đầu xuống, để cô an toàn rơi xuống đất từ đầu nó.

Kiều Hân Hân cũng mặc kệ nó có thể nghe hiểu hay không, cô nói thẳng: "Tao đi trước xem tình huống, mày trước tiên ở đây chờ tao -- Tao sẽ nhanh chóng trở về."

Khủng long ở trong rừng rậm nguyên thủy rất nhiều, nếu chỉ có một mình cô, đoán chừng sẽ không tìm được Tiểu A Minh. Hơn nữa, nếu hai con khủng long bạo chúa này bằng lòng giúp đỡ, có lẽ chuyện sẽ chuyển biến tốt chăng?

Kiều Hân Hân thận trọng chạy từ sau thân cây này tới thân cây khác, lần nào cô cũng sẽ tạm dừng vài giây, xác định không ai nhìn đến mới áp dụng bước hành động tiếp theo.

Đám lính đánh thuê kia đã tới bờ biển, bọn họ đẩy bè trúc, kếm chút nữa liền có thể xuống biển. Vùng biển bên này gió yên sóng lặng hơn một chút, nhưng dày đặc sương mù, ngay cả la bàn đều không ngừng đung đưa, căn bản không phân rõ phương hướng.

Có người đề nghị lái thuyền về phía bãi đá ngầm, nơi đó là con đường chính để rời đi. Còn có người nói, đã đến tận đây, không thể chỉ mang một con King Kong đi, ít nhất cũng phải mang theo một con khủng long nhỏ -- Nếu thật sự không được, vài quả trứng khủng long cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Cuộc sống của mọi người đều là liếm máu trên lưỡi đao, suy nghĩ một chút cũng thấy phải, tuy rằng kiếm được rất nhiều tiền nhờ nhiệm vụ đi xa lần này, nhưng nếu có thể mang đi thứ gì từ trên đảo Đầu Lâu, sẽ càng kiếm được nhiều hơn nữa.

"Sau khi cột dây thừng của bè trúc lên thuyền, một nửa ở lại trông coi, một nửa đi tìm trứng khủng long để trộm."

Thủ lĩnh của đám lính đánh thuê ban bố nhiệm vụ.

Lần này, đã dùng hết số thuốc mê cho hành động bắt giữ King Kong, bọn họ rất khó có thể bắt được khủng long sống, vậy nên, liền trực tiếp đi tìm trứng khủng long là được.

Bãi đá ngầm..

Đối với chỗ này, Kiều Hân Hân khác sâu ấn tượng, khi thực hiện huấn luyện trước lúc phát sóng trực tiếp, cô đã đi qua rất nhiều lần.

Vừa nghe bọn họ nói hiện tại không đi cô liền yên tâm, điều này đại biểu cho việc bọn họ còn có cơ hội giải cứu King Kong.

Lần này, lính đánh thuê lái tới mấy chiếc thuyền lớn, bởi vì sương mù quá dày đặc, bọn họ không dám sử dụng. Rất nhiều người đều ngồi trên bờ biển nghỉ ngơi, Kiều Hân Hân núp ở sau cây cối, cô bắt đầu tính toán xem tiếp theo nên làm thế nào để đoạt lại King Kong.

Cô nghĩ tới thi thể của người bị A Minh cắn chết kia...

Có rồi!

Kiều Hân Hân quay lại bên người khổng lồ long bạo chúa, bọn họ đã cùng nhau tìm ra thi thể kia, nửa gương mặt be bét máu thịt.

Cô cởi quần áo ngực trắng của người đàn ông xuống, gãi không quá cao, đồ Kiều Hân Hân mặc trên người có hơi rộng một chút. Cô dùng sức buộc chặt ống quần, sửa sang lại quần áo thật tốt.

Mùi tanh tươi lập tức đánh lên mặt, cô vẫn cố nén, đem bùn trộn lẫn với máu trên mặt đất bôi lên mặt. Như thế, nếu đang ở buổi tối, người khác liền nhìn không ra ngũ quan của cô. Cô muốn trà trộn vào trong đám lính đánh thuê.

Lần này, lính đánh thuê đại khái đưa tới ba chiếc thuyền, mỗi con thuyền có hơn trăm người, mỗi người đều được phân chia những vũ khí riêng.

Nếu chỉ dựa vào hai con khổng lồ long bạo chúa, chỉ sợ rất khó giành thắng lợi.

Cô phải nghĩ cách để tiếp cận King Kong.

Khi Kiều Hân Hân đang làm chuẩn bị, khổng lồ long bạo chúa vẫn yên tĩnh nhìn cô, thậm chí còn bước về phía trước hai bước, chắn trước mặt cô.

Nếu cô quả thật muốn đi vào một mình thì sẽ rất mạo hiểm, một khi bị phát hiện, cô chắc chắn sẽ phải chết.

Kiều Hân Hân biết Tiểu A Minh còn đang đợi mình trở về, nhưng nếu thực sự không đi thì liền không kịp. Bọn họ muốn mang King Kong đi, sao cô có thể để bọn họ làm vậy? Có trời mới biết bọn họ sẽ làm chuyện tàn nhẫn gì với King Kong!

"Cảm ơn mày đã đưa tao qua đây, chuyện ở phía sau... Tự tao sẽ thực hiện."

Kiều Hân Hân định từ biệt cùng nó.

[Không cần... Hân Hân, một mình chị sao có thể đánh thắng được toàn bộ lính đánh thuê được chứ?]

[Nhưng cũng đâu có biện pháp nào tốt hơn.]

[Cho dù là khổng lồ long bạo chúa cũng rất khó chiến thắng nha! Đám kia có rất nhiều vũ khí.]

[Nếu như có nhiều khổng lồ long một chút thì tốt rồi.]

[0.0 Lại nói, tôi ủng hộ chủ kênh tiến vào doanh trại của địch, có lẽ đây là phương pháp duy nhất.]

Kaka đã lâu chưa mở miệng đột nhiên lên tiếng.

Hàng chữ màu xanh của hắn cực kỳ bắt mắt, rất nhiều người đều bị lời của hắn hấp dẫn.

[Ồ, tức là sao?]

[Ka đại gia, cuối cùng cậu cũng chịu nói chuyện!]

Kaka gõ một đoạn rất dài --

[Trong tay lính đánh thuê đã không còn ***** **, nhưng bọn họ vẫn còn súng đạn, nếu trực tiếp tiến công sẽ chết rất thảm. Vậy nên, trước tiên chủ kênh phải vào doanh trại của địch, ra sức hủy diệt đạn dược của bọn họ -- Đúng, chính là đạn dược. Sau khi hủy đi thứ đồ chơi này, bọn họ cũng chỉ còn thừa lại súng.]

[Đợi chút, phải để cho chủ kênh xem những lời này của kỳ sĩ.]

[Bây giờ đã là lúc nào rồi, chủ kênh làm gì có tâm tư để xem phòng phát sóng trực tiếp nữa? Hân của tôi hiếm khi nào nũng nịu làm dáng, từ trước tới nay cô ấy đều tự do khai triển.]

[Trong phòng nhiều người như vậy, nhất định sẽ có đại gia, mau mau rung chuông đi!]

[Tt d**d***]*q*đ xin đại gia hãy rung chuông.]

[100000]

"Rung chuông" trong miệng bọn họ là đặc quyền chỉ được sử dụng mỗi tháng một lần của mỗi một vị khán giả, chính là trong quá trình phát sóng trực tiếp, có thể gửi đi một tiếng nhắc nhở cho chủ kênh thông qua quản gia. Một lần rung chuông cần 1000 hạt đậu ánh sáng, vậy nên nếu bình thường mọi người không có việc gì cũng sẽ không sử dụng chức năng này.

Không nói thì thật đúng là đã quên mất...

[Sâm Hệ đã thành công rung chuông một lần.]

Chữ màu đen to lớn chạy qua trước màn hình, trong phòng đánh ra một đồng "6666666", mà ở bên kia, Kiều Hân Hân cũng nhận được tiếng nhắc nhở lạnh lạnh.

Cô phóng lớn phòng phát sóng trực tiếp, thấy rất nhiều người đang nói chuyện trên màn hình. Cô không nhìn bình luận bay, trực tiếp nhìn về khu bình luận, liền thấy mọi người đều nhắc nhở cô đi xem bình luận của Kaka.

Kaka đã nói chuyện à?

Suy nghĩ một chút, Kiều Hân Hân trả lời --

"Tôi cũng nghĩ như vậy, tôi cảm thấy chỉ dựa vào hai con khủng long bạo chúa sẽ rất khó để giành chiến thắng, làm không tốt còn khiến chúng bỏ mạng. Vậy nên tôi muốn xâm nhập vào đám người này, sau khi King Kong tỉnh liền còi bỏ dây trời cho nó, cùng nó chạy trốn."

[Không thể chạy, trong tay bọn họ có vũ khí, nếu King Kong tức giận sẽ bắt đầu giết người, bọn họ sẽ cần quét nó không chút do dự.]

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

[Đám người đó ***** , *** ***** **, ***** *****.]

"..."

[...]

Bởi vì Kaka cùng khán giả có góc nhìn của thượng đế, vậy nên lượng tin tức mà bọn họ nắm giữ lớn hơn nhiều so với Kiều Hân Hân, hẳn rõ ràng đang tiết lộ kịch bản của bộ phim.

Rất lung tung.

Hiện tại Kiều Hân Hân không rõ tình huống của lính đánh thuê, nhưng Kaka biết, vậy nên hẳn muốn cung cấp một phương hướng cho cô.

Xem ra, nếu muốn thoát khỏi sự che giấu của hệ thống, hẳn không nên nói nguyên nhân, mà nên trực tiếp nói cho cô biết phải làm thế nào.

[Cô tin tôi sao?]

Dưới tình huống bình thường, khán giả không thể ý vào góc nhìn của thượng đế để giúp chủ kênh ăn gian, chỉ cần bị tra được sẽ niêm phong tài khoản hai tháng.

Mà nếu chủ kênh chấp nhận hành động của fan, vi phạm lần đầu, sẽ bị trừ rất nhiều nhân khí, lại tái phạm lần nữa, có khả năng trực tiếp bị ngưng phát sóng hai tháng.

Một chủ kênh dù tư cách cần phải tới cảm giác tồn tại mỗi ngày, ngưng phát sóng hai tháng? Chỉ sợ khi mở lại phòng phát sóng trực tiếp, tất cả mọi người đều đã ngừng lưu trữ. Đầu năm nay, thứ ngành giải trí không thiếu nhất chính là người mới.

Hơn nữa, còn có người quản lý cùng quản gia đồng thời giám sát, quy tắc của phát sóng trực tiếp từ vong cứng rắn như sắt, khó có thể đánh vỡ.

Nhưng Kaka vẫn hỏi cô, cô tin tôi sao?

"Tin." Kiều Hân Hân không chút do dự trả lời.

Tuy cô đã từng bị bạn bè phản bội, nhưng từ khi bắt đầu biết Kaka, Kaka liền cho cô một loại cảm giác rất đơn thuần... Hắn luôn lẳng lặng ở bên cạnh cô, lúc phòng phát sóng trực tiếp chỉ có một người xem là hắn, hắn không ngại phiền phức, lần lượt giải thích với nhóm du khách về chuyện của trái đất.

Kaka nhất định sẽ không hại cô.

[Thêm bạn đi.]

Kaka nói.

Bình luận bay tới tấp trong phòng phát sóng trực tiếp, mọi người cẩn thận bắt được tung tích của Kaka ở giữa một mảnh bình luận bay.

Số người xem trực tuyến đã lên tới 150 000, hơn nữa vẫn còn tiếp tục gia tăng, con số này đã vượt khỏi dự đoán của Lý Mục!

[Hệ thống gọi ý: "Kaka", ký sĩ của ngài muốn thêm ngài làm bạn bè, ngài có đồng ý hay không?]

Kiều Hân Hân nhấn đồng ý một cái, đình một tiếng, trong danh sách bạn bè của cô lại nhiều ra ID của Kaka.

Sau khi ấn mở, khung trò chuyện có màu sắc giống với phòng phát sóng trực tiếp, đều là khối vuông trong suốt màu xanh biển, chỉ là màu chữ trong khung trò chuyện với bạn bè được thống nhất thành màu đen.

Kiều Hân Hân kéo khung trò chuyện giữa cô và Kaka tới bên phải phòng phát sóng trực tiếp, nơi đây vốn là khu bình luận, hiện tại trực tiếp bị khung trò chuyện của Kaka ngăn trở.

Như vậy, cô vừa có thể xem Kaka nói chuyện, vừa có thể nhìn bình luận của khán giả.

Ở trong mắt khán giả, sự gia nhập của Kaka sẽ khiến chuyện này thú vị hơn. Nhưng vẫn có người ngồi chằm chọc --

[Ban ngày ban mặt lại mở bàn tay vàng cho chủ kênh, cẩn thận bị niêm phong vĩnh viễn đấy!]

[Tôi đa chi niêm phong hai tháng mà thôi, nếu lại phạm quy mới bị niêm phong vĩnh viễn.]

Nhưng càng nhiều hơn là sự ủng hộ --

[Ka đại gia, cậu quả thực là anh hùng lớn ở trong lòng chúng tôi!!!]

[Lên đi! Mang theo mọi sự mong mỏi! Đánh bọn người xấu này chạy về!!]

[Ký sĩ quả thực chính là ký sĩ (☆ ▽ ☆) Hâm mộ hâm mộ!!]

[6666666666]

[Làm sao bây giờ, tôi đã yêu vị ký sĩ hy sinh anh dũng này rồi thì phải??]

[Hhhhhhh tôi cảm thấy vấn đề này đã ổn thỏa rồi, Hân của tôi đã có thêm một vị quân sư.]

[Nhưng người quản lý sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra đâu nhỉ!]

[...]

"A, tôi không biết, tôi uống say. Có chuyện gì xảy ra à? Tôi chẳng biết gì hết."

Lý Mục ngồi trên ghế mềm, mở một lon bia, anh vừa uống một ngụm liền la hét là mình say. Rất rõ ràng, thân là người quản lý, anh không thể để Kiêu Hân Hân ăn gian giữa ban ngày ban mặt, nhưng nếu đã có người nguyệt ý đặt mình vào nguy hiểm, anh đương nhiên -- sẽ không ngăn cản.

Về phần giảm nhân khí? Chắc, miễn là tên của Kiêu Hân Hân được lần phát sóng này đưa lên, muốn kiếm lại nhân khí sẽ cực kỳ đơn giản!

Chỉ cần về sau không phạm quy là tốt rồi, như vậy sẽ không bị ngừng phát hình.

Hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Đảo Đầu Lâu (17)

Kiều Hân Hân lại trát thêm bùn lên mặt, lần này, cô không ẩn phòng phát sóng trực tiếp nữa, bởi vì sau đó đều phải nói chuyện cùng Kaka.

Khán giả mang sự kích động trước nay chưa từng có, bọn họ bắt đầu khen thưởng tới tấp, Kiêu Hân Hân nhìn khu bình luận tràn ngập khen thưởng, hơi ngây người.

Cô đại khái không nghĩ rằng mọi người lại nhiệt tình như vậy...

"Cảm ơn mọi người." Khuôn mặt đầy buồn, cô đặc biệt nghiêm túc nói.

[23333 Chủ kênh có lên ~~~]

[Đều đã đi tới giai đoạn này, cũng không nên dễ dàng buông tha nhé!]

[Yêu chị yêu chị yêu chị (trái tim)]

[King Kong nhất định nhất định sẽ không có việc gì, chúng em tin chị!]

Vừa chờ màn đêm buông xuống vừa cùng nói chuyện với mọi người, Kiều Hân Hân liền phát hiện, có đôi khi khán giả tựa hồ không nhìn thấy cô. Mà bình luận cũng liên tục là "*** ** ***", xem ra ông kính đang đi quay những hình ảnh khác.

Nhìn một đồng bình luận bị che như vậy còn rất thú vị, không biết bọn họ đang thấy cái gì, mưa bình luận vẫn mãnh liệt bay tới.

Kaka cũng xem phát sóng trực tiếp, chỉ là hân còn mở thêm khung trò chuyện.

Trước đó, khi ông kính quét qua đám lính đánh thuê, khán giả đã nắm giữ rất nhiều "tin tức".

Hân nhấn lại với Kiều Hân Hân --

[Tối nay, cô nghĩ cách để chạy lên thuyền nhé.]

[Tôi đang nghĩ, bọn họ chỉ để lại nửa đội, mà nửa kia...]

Liệu một nửa còn lại có làm tổn thương tới bọn A Minh hay không?

[=.= Chúng ta cứu King Kong trước đã.]

Phải giải quyết từng chuyện một, không vội.

Những việc Kiều Hân Hân không biết rất nhiều, tỷ như ngoài đám lính đánh thuê này, còn có một đám bộ đội đặc chủng đang chiếm đoạt vùng đất của thổ dân.

Bọn họ cũng giết tới rừng rậm nguyên thủy rất nhanh, nơi nơi bắt khủng long.

Kiều Hân Hân gật đầu -- [Ừm.]

Vừa dứt lời, cô nghe được một tiếng kêu vô cùng đáng yêu, là A Minh! Kiều Hân Hân ngạc nhiên nhìn sang, liền thấy hai con khủng long bạo chúa, một lớn một nhỏ, tiến về phía này.

Miệng vết thương của A Minh còn chưa khỏi hẳn, bởi vì lo lắng cho Kiều Hân Hân mà cố ý muốn tới.

Cô đi qua, giang hai tay ôm cổ nó, nhẹ nhàng cọ xát.

Dáng vẻ của A Minh rất vui, con mắt đều híp lại, trong cổ họng phát ra âm thanh thỏa mãn.

Lần này nó tới, đúng là vì muốn nói cho Kiều Hân Hân một tin tức tốt!

Mama đã tìm được rất nhiều sự trợ giúp!

"Trời ơi!" Kiều Hân Hân kinh ngạc che miệng lại, cô nhìn không được kêu lên.

Phía sau hai con khủng long bạo chúa là năm con khủng long Tarbo(*), Kiều Hân Hân đã từng thấy loại khủng long này ở vách núi, King Kong chẳng hề rơi vào thế yếu khi chiến đấu một chọi ba! Nhưng việc này không đồng nghĩa với việc khủng long Tarbo yếu ớt, chỉ có thể nói là King Kong quá mạnh mẽ.

Khủng long bạo chúa cùng khủng long Tarbo đều thuộc một họ, nghe nói là có quan hệ họ hàng xa, mà hình thể của khủng long Tarbo nhỏ hơn một chút so với khủng long bạo chúa, khi đánh nhau, nhất định đánh không lại khủng long bạo chúa.

"Ô ô --"

Tiểu A Minh sung sướng kêu một tiếng, những con thú này đều là do mama tìm đến, để chúng nó cùng đi cứu King Kong!

[Làm sao thế?]

Kaka nhìn chăm chăm vào khung trò chuyện, Kiều Hân Hân đã không nói gì thật lâu.

Ông kính bỗng nhiên quay về, toàn bộ khán giả đều thấy có rất nhiều khủng long vây quanh Kiều Hân Hân, bọn họ trợn mắt há mồm, trên màn hình xuất hiện cảnh tượng trông không ngăn ngủi.

Ba giây sau.

[(**) Oa ~ Thật là giỏi!! Cứu nhiên lại có được nhiều sự trợ giúp như vậy!!!]

[Hhhhh thật sự là kinh hi!! Những con thú này đều là do Tiểu A Minh mang tới sao? Quá tuyệt vời ~~~~]

[66666666]

[Vui ghê ~~~~]

Kaka cũng nhìn thấy đám khủng long kia, hần tính toán ở trong lòng, nếu có thêm đám khủng long này, tỷ lệ giải cứu King Kong thành công trong đêm nay đã vượt qua 50%.

Trọng điểm liền phải xem lần phát huy kế tiếp của Kiều Hân Hân.

*

Màn đêm buông xuống.

Kiều Hân Hân sờ đầu Tiểu A Minh, nói khẽ: "Các em trốn ở chỗ này đi, đừng lên tiếng nhé."

Một nửa đám lính đánh thuê đang tán loạn ở trong rừng rậm nguyên thủy vì trúng khủng long, nói thật, nếu bọn họ không đi tìm chết thì sẽ không chết, đám người đó quả coi thường khủng long.

Kiều Hân Hân định xuất phát.

Tiểu A Minh lưu luyến không rời liếm liếm bàn tay cô, nó rất sợ Kiều Hân Hân cũng sẽ xảy ra chuyện.

"Không sao đâu, em vẫn có thể cứu chị mà."

Hiện tại trong lòng Kiều Hân Hân đã thoải mái hơn rất nhiều, tựa như người sắp phải xâm nhập vào doanh trại quân địch không phải là cô. Tiểu A Minh nghiêm túc nhìn cô, Kiều Hân Hân phát phát tay, xoay người đi vào rừng rậm.

Đội ngũ lính đánh thuê toàn là những tinh anh đến từ khắp cả nước, trong đó có người châu Á với vóc dáng nhỏ nhắn. Kiều Hân Hân mặc quần áo của bọn họ, về mặt đầy bừa, hoàn toàn không bị nhận ra. Chủ yếu là, không ai trong số bọn họ nghĩ rằng, sẽ có người giả mạo người của bọn họ tại rừng rậm nguyên thủy này.

Hơn nữa, kẻ xâm nhập hang hỏ còn là một người phụ nữ.

Kiều Hân Hân giả bộ mình vừa đi tiểu xong, cô không nói hai lời, đi về phía đám người. Một trăm năm mươi người còn lại đều đang ăn lương khô, sương mù buổi tối rất lớn, thuyền lại đậu ở khá xa.

Bọn họ vốn muốn cột bè trúc vào phía sau thuyền, khi đến bờ biển lại rút quyết định này về.

Thuyền tiến gần hơn một chút, không ít người lục tục lên thuyền ngủ, đại khái còn hai mươi, ba mươi người trông coi bè trúc.

Vẫn là chờ ngày mai sương tan, bọn họ lại trồi King Kong tới phía sau thuyền thì hơn.

Kiều Hân Hân trực tiếp vượt qua bọn họ, đi về phía thuyền ở bên kia, điềm nhiên như không.

Tổng cộng có ba chiếc thuyền lớn, đâu là chiếc được trang bị thuốc nổ?

Khán giả tựa hồ đều nhìn ra sự do dự của Kiều Hân Hân, bọn họ liên tục nói ---

[Một *** ** ***, mang ** ** ***, **** ** **]

Ừm, cách này không được rồi.

[Hân Hân, bên phải.]

Kaka coi như đã thăm dò được tính cách của quân gia, có mấy lời lấp lửng một chút cũng sẽ không bị che giấu. Chính hần cũng biết, chờ lần phát sóng trực tiếp này kết thúc, hần sẽ bị niêm phong tài khoản -- Không vấn đề gì, chẳng phải chỉ là hai tháng thôi sao.

Vừa vặn hai tháng kế tiếp hần cũng tương bối bận rộn, không có nhiều thời gian để xem phát sóng trực tiếp.

Kiều Hân Hân nhận được tin nhắn riêng của Kaka, cô gật gật đầu, đi về phía con thuyền bên phải.

Thuyền rất cao, có thang dây để trèo lên.

Cô ngẩng đầu nhìn một chút, có người đang giờ được đi tuần.

Kiều Hân Hân ổn định hơi thở, cô nắm lấy thang dây bò lên trên, không bao lâu sau đã lên tới boong thuyền.

Kẻ đi tuần tra tò mò nhìn vào mắt cô, hôm nay mọi người đều trở nên hơi thối, gã cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nhắc nhở: "Nấu nước nóng, đi tắm rửa đi."

Kiều Hân Hân khẽ gật đầu, cô vượt qua thân thể của gã, đi về phía phòng nghỉ ở bên kia.

Kaka vội vàng nói --

[Hướng ngược lại.]

Khán giả đều đã xem qua tình huống ở trên thuyền một lần, nhưng rất ít người có thể nhớ được rõ ràng như vậy, mà thứ Kaka am hiểu nhất chính là đã gặp qua thì sẽ không quên.

Bất kể là dạng hoàn cảnh nào, hần chỉ cần liếc mắt liền có thể nhớ rõ rành mạch.

Kiều Hân Hân thay đổi lộ tuyến điềm nhiên như không, để tiện cho việc xem tin nhắn của Kaka, cô chuyển phòng phát sóng trực tiếp qua phía dưới bên phải, như vậy nghiêng đầu liền có thể thấy, rất thuận tiện.

Kẻ đi tuần tra vẫn chưa nghĩ nhiều, gã cầm cây đuốc dựa vào lan can, nhìn đại gia hỏa nằm trên bè trúc ở dưới thuyền.

Gã dùng tay sờ sờ cằm, chắc chắn nói: "Phòng chừng nhóm tư bản muốn lấy nó làm chủ đề chính của công viên, vậy thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền đây."

Có lẽ người của toàn thể giới đều phải chen lấn đến xem.

Hiện tại Kaka đã hóa thân thành bản đồ hướng dẫn sống, đêm đã khuya, mọi người mệt mỏi một ngày, ngoại trừ người đi tuần tra, những kẻ khác đều đang ngủ.

Kiều Hân Hân đi một đường không trở ngại.

Cô đi tới phòng chứa đồ trên thuyền, cửa đang khép hờ sao?

Lẽ nào... Có người?

Cô lén lút nhìn xuyên qua khe hở, phát hiện có một tên lính đánh thuê đang lục lọi trong một đồng rương gỗ lớn.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân, Kiều Hân Hân lập tức đẩy cửa tiến vào, đồng thời đóng cửa lại.

Người ở trong phòng lại càng hoảng sợ, gã lập tức quay đầu đuổi hai cánh tay -- "Đừng, đừng tới đây! Còn tới nữa thì tao với mày cùng chết!"

Ánh nến lay động, Kiều Hân Hân có thể thấy quả bom mà gã đang cầm trong tay, một bộ "Phải chết thì cùng chết."

Giọng nói này rất quen tai.

Nhưng khuôn mặt của người thiếu niên lại thoa đầy bùn giống như cô, cô suy đoán nói: "Jimmy?"

Jimmy, trước đó vẫn còn là một người hầu bàn ở trên thuyền, nghe nói là được thuyền trưởng Englehorn nhặt được ở trên một hòn đảo nào đó. Ở trên thuyền, cậu ta vẫn dựa vào việc ăn cắp để sống, tương đối thông thạo phương pháp trộm đồ.

Thiếu niên sững sốt.

Cậu nhìn chằm chằm vào Kiều Hân Hân thật lâu, ngũ quan của Kiều Hân Hân hầu như đều bị bùn máu che mất, cậu... Cậu thật sự không dám đoán.

"Là tôi, Am đây."

Kiều Hân Hân chủ động nói lên tên họ.

"Chị còn sống sao?!" Chàng trai trẻ thiếu chút nữa kêu thành tiếng, cậu nhanh tay che miệng lại, lầm nhảm: "Trời ạ, chị cứ nhiên vẫn còn sống! Chúng em đều nghĩ rằng chị đã chết! Nhưng, nhưng anh Jack cứ khẳng định chị vẫn còn sống, lần này anh ấy cũng cùng mọi người tới đây."

Sau khi quen thuộc lẫn nhau, Jimmy mới buông bom trong tay xuống, cậu vỗ ngực một cái: "Chị làm em sợ muốn chết! Em còn tưởng hôm nay em chết

chắc rồi!"

"Sao cậu lại ở chỗ này? Còn đám người Jack -- cũng tới đây sao?"

"Đúng vậy, đạo diễn Carl đã công bố đoạn phim mà ông ta quay, hiện giờ toàn thế giới đều biết tới sự tồn tại của đảo Đầu Lâu. Ông ta mang theo bộ đội đặc chủng quốc gia, nghe nói lần này chuẩn bị bắt nhiều khủng long về để nghiên cứu. Chắc chắn chắc, cái gã mập lùn kia thật là hám lợi, trong đầu chỉ toàn là tiền."

"Bộ đội đặc chủng? Ý cậu là đám người kia sao?"

"À không, hôm nay em mới phát hiện có người lén lút đi theo chúng em. Em không rõ thân phận của đám người kia lắm, hẳn là quân đoàn lính đánh thuê mà kẻ khác dùng nhiều tiền để thuê. Chỉ có Carl mới có bản đồ của đảo Đầu Lâu, nhưng đám người kia khá xảo quyệt, để tránh chúng em, cứ nhiên đi vòng qua bên này. Còn chị, sao chị lại ở chỗ này?"

"Bọn họ bắt King Kong đi."

"A, em biết, cái con khi đột khổng lồ đó -- Chính là bảo bối mà Carl tâm tâm niệm niệm." Thiếu niên chợt nhớ tới cái gì, cậu tròn to mắt hỏi: "Lẽ nào chị muốn cứu nó?"

"Sao cậu lại ở chỗ này?" Kiều Hân Hân trực tiếp hỏi ngược lại.

"Em là bắt đắc dĩ phải nhảy xuống từ tường thành bên kia... Chị không biết đâu, giữa bộ đội đặc chủng cùng đám dân bản xứ đã xảy ra tranh đấu, bọn chúng đã bắt rất nhiều tù binh. Em vốn muốn cứu bọn họ, có điều lại bị phát hiện, em không thể làm gì khác ngoài việc trốn vào rừng rậm để giữ mạng. Nhưng một mình em làm sao dám tiến vào bên trong, vừa hay nhìn thấy một thi thể, em liền cởi quần áo của thi thể đó, dù thế nào lẫn lộn ở trong đám lính đánh thuê cũng tốt hơn so với việc bị quái vật ăn."

"Cậu muốn cứu thổ dân sao?"

"Vâng, bọn họ đã cứu em đấy."

Thổ dân đã xảy ra chuyện, vậy thì A Tát... Tâm tình Kiều Hân Hân lại trầm trọng vài phần, xem ra sự việc phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Sau khi Jimmy lên thuyền liền trộm được chìa khóa của phòng chứa đồ, cậu nhỏ giọng lầm bầm: "Em còn cho rằng có rất nhiều vàng bạc châu báu, muốn tiện tay mang đi vài miếng..."

Phụt, không ngờ lại là một đồng bom.

Kiều Hân Hân nhin không được tán dương: "Làm tốt lắm!"

"A?"

"Tôi muốn hủy diệt những vũ khí này."

"Vì sao ạ?"

"Để cứu King Kong."

Jimmy chấn động: "Chị thật sự muốn cứu con quái vật ăn thịt người kia sao?"

"Nó đã cứu tôi." Kiều Hân Hân cười một tiếng.

"..."

"Nhưng, làm sao có thể tiêu hủy nhiều đạn dược như vậy?" Ném toàn bộ xuống biển? Đây chính là một công trình lớn đó.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

"Hay là... Chúng ta đốt thuyền nhé?"

Trên chiếc thuyền này có rất nhiều thuốc nổ cùng vũ khí, một khi đốt sẽ nhanh chóng nổ tung.

[Ý kiến hay.]

Kaka đồng tình với quan điểm của cô.

Kiều Hân Hân nhẹ nhàng thở ra, xem ra ý tưởng của cô cũng không quá mức ngu xuẩn.

Không thể nói rõ vì sao, chính là, cô rất tin tưởng Kaka.

"Đốt thuyền rồi sẽ chết rất nhiều người đó?" Jimmy chỉ là kẻ trộm, không phải kẻ cuồng giết người.

"Không đốt thuyền thì chúng ta sẽ chết."

Kiều Hân Hân đã chứng kiến sự nhẫn tâm của đám lính đánh thuê, nếu không hủy diệt số đạn dược này, một khi khủng long bạo chúa tới, bọn họ sẽ nổ chết chúng như chó điên.

Đến lúc đó, lại bắt được hai người bọn họ, khẳng định cũng sẽ bị ngũ mã phanh thây.

Huống chi Kiều Hân Hân từng bị chủ nhân của bộ quần áo mà cô đang mặc trên người uy hiếp, nói sẽ xẻo thịt cô bằng từng đao một, sao cô có thể cho bọn chúng cơ hội được?

[666666 Tôi vốn còn lo chủ kênh sẽ do dự không dám xuống tay cơ đấy.]

[Chủ kênh phải như vậy mới tốt! Giết thật thống khoái!!]

[Hân của tôi lớn lên thành người thanh thuần như vậy, không ngờ khi làm việc lại rào trước đón sau đến thế.]

[Sự kiêu ngạo không giải thích được này là sao đây?]

[Lưu trữ nha! Chủ kênh giỏi quá! Tốt hơn nhiều so với cô gái động một chút liền lan tràn tám lòng thánh mẫu ở cách vách!]

[Khi nói chuyện thì chú ý một chút, đừng tạo ra anti-fan cho chủ kênh.]

Trong số những chủ kênh tử vong có một nữ chủ kênh hiếm hoi kiên trì vững vàng, giai đoạn trước, cô ả dựa vào trang phục lộ liễu bóng mắt, hấp dẫn vô số đại gia. Giai đoạn sau liền ôm bắp đùi một vị nam chủ kênh, thường xuyên cùng người đó mở phòng phát sóng trực tiếp, tóm lại là đủ các loại làm bộ kiểu cách.

Nhưng vẫn có người nuốt trôi đáng vẻ này của cô ả.

Vật hiếm sẽ thành quý, có rất ít nữ giới trong phát sóng trực tiếp tử vong, cho nên cô ả liền nổi tiếng.

Nhưng tất cả mọi người cảm thấy, Kiều Hân Hân sẽ lập tức trở thành nữ chủ kênh nóng bỏng nhất trong những chủ kênh tử vong, thật vui vẻ!

Nói làm liền làm, Kiều Hân Hân cùng Jimmy bắt đầu tìm xăng. Lần này Kiều Hân Hân học được thông minh, cô trực tiếp hỏi Kaka, bản đồ hình người liên tục mở auto, Kaka thông thạo như đã sinh sống ở trên thuyền vài chục năm.

Chuẩn bị xăng thỏa đáng, hất đầy toàn bộ phòng chứa đồ, phòng chừng một mồi lửa liền tiêu diệt toàn bộ thuốc nổ ở bên trong.

Kiều Hân Hân cùng thiếu niên lén lén lút lút làm những việc này, dọc theo hành lang, một đường này, bọn họ còn tạt xăng lên sàn tàu.

Kẻ đi tuần tra đã trở về sau khi dạo một vòng.

Jimmy bò thùng qua một bên, kẻ kia gấp nói: "Đổi ca, cậu nhanh lên một chút."

Kiều Hân Hân đè thấp giọng: "Được..."

Người kia cũng không nói gì, King Kong ở phía dưới quả thực cần người trông coi, đồng lửa đã cháy sạch, rất nhiều người đều đang ngủ.

Kiều Hân Hân ra hiệu cho Jimmy xuống trước, Jimmy lại muốn để cô đi trước, hai người giằng co trong chốc lát, cuối cùng Jimmy thỏa hiệp.

Kỳ thực cô có chút sợ độ cao, nhưng nghĩ tới việc cảm giác đau đớn chỉ có 3%... Lập tức dũng khí tăng vọt trở lại!

Kiều Hân Hân đứng ở bên cạnh thành tàu, sau khi kẻ tuần tra rời đi, dùng sức ném cây đuốc trong tay.

Cô xoay người nhảy xuống biển không chút do dự.

Con thuyền đầu tiên bốc cháy, đánh thức rất nhiều người, bất kể là trên hay dưới thuyền đều hoảng hốt.

Rất nhiều người nhảy thẳng xuống biển, Kiều Hân Hân đã bơi đến trên bờ. Cô giẫm lên bè trúc, đi tới bên cạnh King Kong.

Cô và Jimmy đã cách chiếc thuyền kia đủ xa.

Lửa càng lúc càng lớn, khi nó đốt tới phòng chứa đồ, một trận nổ mạnh xảy ra --

"Ầm!!!! ----"

Một tiếng nổ thật lớn, thuyền bị phá thành bốn năm mảnh, tàn lửa bay khắp nơi, toàn bộ bầu trời đêm như được chiếu sáng.

Mà tiếng nổ cũng đã đưa tới đám khủng long đang ẩn nấp cách đó không xa.

"Kkkk... Khủng long!!!"

Rất nhiều khủng long!!!

(*) Tarbosaurus là một chi khủng long chân thú (Theropoda) phát triển mạnh ở châu Á trong khoảng 70 đến 65 triệu năm trước, vào Hậu Phấn trắng. Cùng thuộc họ Tyrannosauridae, nhưng T rex lớn hơn một chút và sinh sống ở Bắc Mỹ, còn Tarbo lại tồn tại ở vùng ngập lụt Châu Á. Mình giữ nguyên "Tarbo" là vì dịch tiếng việt ra thì Tarbosaurus là "thằng lùn khủng khiếp/đáng sợ" nghe nó hơi... Nên mình xin phép được lấy bản tiếng anh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phát Súng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đảo Đầu Lâu (18)

"Jimmy, qua đây một chút." Kiều Hân Hân hô.

Sự xuất hiện của nhóm khủng long khiến cho đoàn lính đánh thuê lâm vào trạng thái khủng hoảng cực độ, Jimmy sợ tới mức run rẩy, cậu trực tiếp đưa tay giữ chặt cổ tay của Kiều Hân Hân, thúc giục nói: "Nhanh! Chúng ta cùng trốn vào trong biển đi thôi!"

Nhóm khủng long này hẳn là không thể xuống nước đâu nhỉ...

"Không vấn đề gì, chúng ta chỉ cần ở trên bè trúc là được rồi."

Kiều Hân Hân ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cô xác định, nhóm khủng long này là đám Tiểu A Minh.

"A?" Jimmy không hiểu vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy, đây chính là khủng long đó! Là khủng long đã biến mất khỏi trái đất từ rất lâu về trước đó!

Huống hồ không phải chỉ có một con đến, mà là rất nhiều con!

Tình huống trên bờ biển rất hỗn loạn, việc thuyền nổ tung vốn đã khiến tâm lý mọi người bối rối, nay khủng long lại đột nhiên xuất hiện... Rất nhiều người mớ súng ra, bắt đầu bắn, nhưng rừng cây rất tối, bọn họ có thể nghe được tiếng bước chân xao động, lại không đếm được xem rốt cuộc có bao nhiêu con khủng long.

Bom cùng súng máy đều ở trong phòng chứa đồ, tất cả chỉ mang theo súng lục ở bên người, khủng long da dày thịt béo, súng lục rất khó có thể bắn xuyên qua da thịt của chúng để gây nên vết thương chí mạng.

Phía trước truyền tới tiếng người hét chói tai, khủng long ở đó không chút khách khí húc bay người, thậm chí kẻ chậm chân còn bị bọn chúng giẫm trên mặt đất.

Đồng lửa của đám lính đánh thuê cháy càng lúc càng lớn, mọi người còn có thể nhìn thấy một đồng thịt nát ở trên mặt đất...

Súng cầm bản không được việc!

Chạy a a a a a!

Trên bờ, ba mươi người tản đi như ong vỡ tổ, chỉ còn lại hai chiếc thuyền trên biển, mọi người lục tục lấy súng ra bắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tình huống trở nên vô cùng hỗn loạn.

Ngồi xổm trên bè trúc, Jimmy vẫn luôn ôm đầu, cậu giấu mình ở phía sau King Kong, hoàn toàn không dám thò đầu ra.

"Thật sự... Thật sự không cần xuống biển sao..."

Rất nhiều người đều nhảy xuống biển để tránh đầu sóng ngọn gió! Tuy hai chiếc thuyền khác không có lượng lớn vũ khí, nhưng bọn họ vẫn có súng! Nhảy vào biển nhất định an toàn hơn nhiều so với đứng ở trên bè trúc...

"A a a!!! --" Jimmy phát hiện có một con khủng long lớn đang đi về phía mình, cậu nhắm mắt hét lên, nhưng sự đau đớn trong tưởng tượng vẫn chưa truyền đến.

Ách..

Cậu thận trọng mở một mắt ra, con khủng long kia đang hướng về những nơi khác, phần lớn mọi người ở đây đều nhảy xuống biển, nhóm khủng long này đứng ở hai bên bờ trúc, ánh mắt hung ác.

Thế nhưng, chính mình vẫn hoàn hảo, không chút tổn hại.

Đầu của cậu cũng không bị cắn xuống, tay chân khỏe mạnh, chẳng có gì xảy ra.

Kiều Hân Hân cúi đầu nhìn dây thừng trên bờ trúc, cô vốn muốn dùng dao găm cắt đứt, suy nghĩ một chút, vẫn là quên đi.

Liều lượng thuốc mê quá nhiều, cho tới hiện tại, King Kong vẫn còn chưa tỉnh lại.

"Ô ô --"

Tiểu A Minh còn chưa tới, nó trốn ở trong rừng một mình, nôn nóng kêu.

Mẹ của Tiểu A Minh đi tới bên người Kiều Hân Hân, nó dùng miệng cắn dây thừng, lui về phía sau từng bước một.

Jimmy quả thực sợ ngây người!

Cậu cậu cậu... Cậu không nhìn lầm đấy chứ?! Đám khủng long này chẳng những không ăn bọn họ, cư nhiên còn giúp bọn họ kéo King Kong đi?! Lẽ nào, mục đích tới đây của chúng chính là...

"Chị biết chúng nó sao?"

"Ừ, có quen biết."

Jimmy đặt mông ngồi trên bờ trúc, cậu dùng sức kéo trang phục nguy trang phía ngoài, lộ ra áo phông ở bên trong.

Trên người cậu đều là mồ hôi.

Sao không nói sớm! Cậu cũng sắp bị hù chết rồi, có cảm giác sau khi gặp lại Ann, mỗi sự kiện xảy ra đều đủ để khiến cho trái tim cậu nổ tung! Nhưng Ann thật sự rất đáng gờm, cô cư nhiên có thể đem đến nhiều khủng long cứu binh như vậy.

Chẳng trách cô dám cho nổ thuyền...

Nếu không có đám khủng long này, bọn họ rất khó có thể yên ổn rồi đi.

Song, tình hình cũng không lạc quan như vậy, lính đánh thuê ở đây đều nổ súng, tuy trốn ở phía sau King Kong rất an toàn, nhưng hình như có khủng long bị đá thương.

May mắn là chính bọn họ cũng không dùng hết bom, vẫn mang trên người một hai quả, ném ra phía xa xa, phạm vi nổ rất dọa người!

Khủng long ở đây đều che chở cho King Kong lùi lại, dùng đủ mười phút, đám to con này mới tiến vào trong rừng rậm.

Nhóm lính đánh thuê tìm được đường sống trong chỗ chết, khóc không ra nước mắt -- xong rồi xong rồi, King Kong mất rồi! Chuyến đi này của bọn họ căn bản sẽ tay không mà về!

Nhưng chuyện này cũng quá kỳ quái, làm sao đám khủng long kia có thể tự hợp thành đội để tới cứu một con khi đột khổng lồ? Còn chiếc thuyền chứa phần lớn vũ khí kia, nếu không phải đã bị nổ tung, những con khủng long này căn bản đi không nổi!

Lẽ nào đây là kế hoạch của kẻ nào đó?

Lần này, khủng long tập kích cộng với việc nổ thuyền khiến lính đánh thuê thiệt hại hơn hai mươi người, bọn họ còn lại một trăm ba mươi người, cùng với một trăm năm mươi người đã sớm đi vào trong rừng kia.

Nhóm khủng long chui vào rừng, tụ tập nghỉ ngơi.

Kiều Hân Hân bò lên bụng King Kong, cảm giác được hô hấp của nó vẫn còn vững vàng. Tiểu A Minh đứng ở một bên, lúc thì chống đầu mình lên đầu King Kong, lúc thì đỡ cánh tay của King Kong.

Có thể thấy nó thật sự rất lo lắng cho King Kong.

Jimmy vốn rất sợ nhóm khủng long này, nhưng sau khi ngây người hồi lâu, cậu phát hiện chúng hoàn toàn không có ý muốn tổn thương chính mình! Lá gan của cậu dần dần lớn lên, thậm chí còn dám tới gần A Minh.

Dù sao đây cũng là một con khủng long nhỏ... Ừm, thật sự rất nhỏ, còn nhỏ hơn một chút so với ngựa.

Cậu đưa tay muốn sờ, A Minh lại tặng cho cậu một cái tròng mắt mang tính cảnh cáo, Jimmy lập tức rút tay về -- Cho dù nó nhỏ, đó cũng là khủng long! Lại còn là khủng long ăn thịt!

King Kong đã an toàn, nhưng hiện tại phải gì?

Lúc trước Jimmy có nói không chỉ có một mình nhóm người này lên đảo, liệu điều đó có đồng nghĩa với việc ngày mai sẽ xuất hiện sự tình khác không? Đường như nhóm thổ dân cũng bị giết hại, đến lúc đó, cửa thành bị phá hư, vô số người tràn vào, những sinh vật ở trên đảo phải làm sao bây giờ?

Kiều Hân Hân ngồi trên bè trúc, cô dựa lưng vào King Kong, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời đêm.

Phát sóng trực tiếp còn chưa kết thúc, giải thích rõ ràng, nguy cơ thật sự còn chưa được giải quyết.

Có chút lo âu, nhưng hiện tại đầu óc của cô rất mơ hồ.

Jimmy đang ngủ ở trên bè, phần lớn khủng long cũng đều đang nghỉ ngơi, trong rừng rậm rất yên tĩnh.

Người ở trong phòng phát sóng trực tiếp đều đang nói chuyện phiếm, Kiều Hân Hân tùy ý nhìn hai cái, không có sức lực để mở miệng.

Kaka gửi tới một tin nhắn.

[Hiện tại tới cửa thành đi thôi, A Tắt đang ở nơi đó.]

"A Tắt?"

Đã trễ như vậy, tại sao A Tắt lại ở cửa thành? Hơn nữa... Cô đi tới đó làm gì?

[Có rất nhiều bộ đội đặc chủng ở trên đảo, thổ dân sắp không chịu nổi rồi, một khi toàn bộ thổ dân bị bắt làm tù binh, hòn đảo này cũng sẽ bị bộ đội đặc chủng đóng quân -- đến lúc đó, bọn họ có thể muốn làm gì thì làm.]

Kaka không cẩn thận gửi qua một đồng lớn, quả nhiên, hệ thống tự động che chắn thành "***** **".

Kiều Hân Hân chẳng thấy được cái gì...

"Ách..."

[Đi đi, cô nói chuyện với A Tắt, để cậu bé mở cửa thành vào tối mai.]

Kaka không thể giải thích vì sao phải làm như vậy, hắn chỉ có thể trực tiếp truyền lệnh. Dưới tình huống hoàn toàn không hiểu gì, Kiều Hân Hân vẫn gật đầu nói: "Được."

Nơi này cách tường thành rất gần, bởi vì sinh vật ở xung quanh rất ít khi lui tới. Hơn nữa, có đàn khủng long ở phụ cận, Kiều Hân Hân liền lớn mật đốt một cây đuốc, đi ra bên ngoài.

Bốn phía yên ắng, chỉ có tiếng bước chân của một mình cô.

Bỗng nhiên, cô nghe được động tĩnh. Quay đầu lại, phát hiện ra Tiểu A Minh đang len lén theo sát cô.

Nó còn nhỏ, so với mẹ của mình thì không đáng để nhắc đến, nhưng nó đứng ở dưới ánh trăng, ánh mắt lóe sáng. Từ đầu đến cuối, nó vẫn thấp thòm cho sự an nguy của Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân nở nụ cười, cô vươn tay, Tiểu A Minh nhích lại gần, nhẹ nhàng liếm hai cái.

Nó muốn để Kiều Hân Hân ngồi lên người mình, chỉ là vết thương trên lưng nó còn chưa khỏi, Kiều Hân Hân không muốn làm vậy.

Cô sờ đầu nó, xoay người tiếp tục tiến lên.

Tiểu A Minh ngoan ngoãn theo sau.

Kiều Hân Hân đi tới dưới cửa thành, cửa thành rất cao lớn, đủ để King Kong đi qua. Chỉ có điều, cửa thành bị đóng chặt từ bên trong, có thể nhìn ra sự đề phòng liên tục của thổ dân đối với dã thú ở trong rừng.

"A Tắt, em ở đâu?" Cô tự tay gõ cửa thành.

"Chị Tiểu Kiều!"

Giọng của A Tắt truyền đến từ khe hở, cậu đứng ở giữa cửa thành, cố gắng dùng một mắt nỗ lực nhòm qua.

Quả nhiên là chị Tiểu Kiều! Còn có Tiểu A Minh nữa!

Kaka nhìn thấy A Tát thông qua ống kính công cộng, trong buổi tối ngày hôm nay, một loạt hành động của hắn đã vi phạm quy định một cách nghiêm trọng, sau còn nhận được tin nhắn cảnh báo của TV Thái Dương.

Sau 20 phút nữa, hắn sẽ phải đăng xuất.

"Sao em lại ở chỗ này?" Kiều Hân Hân hỏi.

A Tát ngồi dưới đất, tâm tình nặng nề: "Em, em có cảm giác mình rất vô dụng, em hoàn toàn chẳng giúp được gì cho tộc nhân của mình."

Rất nhiều bộ đội đặc chủng đổ bộ lên đảo, quê hương sắp giữ không được, A Tát tận mắt thấy nguyên một đám tộc nhân bị bắt làm tù binh, cuối cùng chỉ còn dư lại vài người già yếu.

Cậu hắn là vị tù trưởng vô dụng nhất trong lịch sử của tộc Thổ Mộc.

A Tát bất tri bất giác đi tới chỗ này, cậu đang nghĩ, nếu ngày đó chính mình trực tiếp ngã chết thì tốt rồi... Nhưng, cậu lại gặp được Kiều Hân Hân cùng Tiểu A Minh, nếu cậu trực tiếp ngã chết liền không quen biết bọn họ nữa! A Tát cúi đầu, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Cách một cánh cửa, Kiều Hân Hân nghe được tiếng khóc nức nở bất lực của bé trai, cô liên tưởng tới tình huống mà Jimmy đã từng nói với mình.

Xem ra, tình hình ở phía bên kia tường thành cũng vô cùng hiểm trở, đảo Đầu Lâu muốn giành lại sự yên bình thường ngày, chỉ sợ là không có khả năng.

Nhưng tại sao Kaka lại để chính mình tới đây chứ? Anh ta còn nói, hãy để A Tát mở cửa thành vào tối mai... Mở cửa thành?

Bỗng nhiên, Kiều Hân Hân nghĩ tới một loại khả năng.

"A Tát, có phải tình huống ở trên đảo rất thảm hay không?"

"Đúng vậy... Rất nhiều người đều bị bắt, chúng em căn bản không đánh lại bọn họ, chỉ có thể cố gắng tránh né."

A Tát dùng mu bàn tay lau nước mắt, cậu nức nở nói: "Nhưng đã sắp chống đỡ không nổi rồi, mọi người... Đều đã bị bắt! Chị Tiểu Kiều, em thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt..."

"Vậy thì, mở cửa thành đi!"

"... Cái gì?" A Tát sững sốt, cậu ngẩng đầu, trên mặt có hai hàng nước mắt rõ rệt.

"Tối mai, em hãy nghĩ cách để mở cửa thành ra nhé."

"Mở, mở cửa thành?"

Tổ tiên có điều kiêng kỵ, cửa thành này tuyệt đối không thể mở! Nếu thật sự mở ra, nếu có dã thú chạy vào... Trên mặt A Tát lộ ra vẻ khủng hoảng, cậu nhỏ giọng nói: "Bọn họ nhất định sẽ không đồng ý..."

"Nhưng chị biết là em sẽ có cách." Kiều Hân Hân khẽ cười nói: "A Tát, tối mai chị cùng King Kong và Tiểu A Minh đều sẽ tới, bọn chị sẽ đến giúp em."

Có lẽ, không chỉ dừng lại ở ba người bọn họ, sẽ còn có một đoàn quân khác tới giúp.

A Tát nhìn cửa thành ở trước mặt, cậu sững sốt tròn 10 giây, mới kịp hiểu Kiều Hân Hân rút cuộc vừa nói gì!

Trời ạ, điều này cũng quá không thể tưởng tượng được!!

Lẽ nào chị Tiểu Kiều cũng muốn tới chiến đấu với đám bộ đội đặc chủng kia ư?

Bé trai vốn đã tuyệt vọng, nhưng lời nói của Kiều Hân Hân lại khiến cho cậu dấy lên ý chí chiến đấu một lần nữa -- Cậu cũng không muốn buông tha như vậy! Đây chính là nơi mà cậu sinh ra và lớn lên từ nhỏ, nơi này còn có tộc nhân mà cậu thích nhất!

"Thật vậy sao..." Một tay bé trai lau nước mũi, một tay lau nước mắt, không thể nói rõ là vui sướng hay khổ sở, lại có chút hưng phấn không hiểu.

"Thật đó."

Đây chính là ý tứ của Kaka.

Không giải quyết đám người xâm lăng này, sớm muộn gì đảo Đầu Lâu cũng sẽ tiêu đời, như vậy phải kết hợp với thổ dân ở trên đảo cùng dã thú, đuổi sạch đám người đó!

Ngày mai, vẫn còn một ngày để tập kết đội ngũ, Kiều Hân Hân nhất định phải nghĩ biện pháp để tận lực mượn sức càng nhiều khủng long. Người đồng

sức lớn, tuy cô không biết rốt cuộc bộ đội đặc chủng có bao nhiêu người, nhưng... Bọn họ vẫn có cơ hội chiến thắng!

A Tát đã trở về, một mình cô đứng ở bên ngoài tường thành, Tiểu A Minh tuy mệt nhọc, vẫn còn đang cố gắng gượng.

[Ngày mai cô phải cố lên nhé.]

"Kaka, như vậy thật sự được sao?"

[Thử một chút thì biết.]

"Ừm..."

[Chủ kênh đang nói chuyện với Kaka sao? Hâm mộ cậu ấy quá!]

[Đúng vậy, hôm nay chủ kênh đã nói chuyện với cậu ấy nhiều lần... Có cảm giác cô ấy rất tốt với kỹ sĩ của mình.]

[Tôi tôi tôi tôi cũng muốn làm kỹ sĩ hộ vệ của cô ấy! Sau khi phát sóng kết thúc tôi sẽ lập tức thăng cấp!]

[23333 Liền chờ phát sóng trực tiếp kết thúc...]

[Đến lúc đó, mọi người cùng nhau thăng cấp, cho cô ấy một sự kính hi!]

[(☆ ▽ ☆) Vây xem một đám đại gia ở lầu trên.]

[Rất tốt, nhất định phải mua nhiều tước vị một chút nha, tiếp theo, Hân của tôi còn muốn lên đài pk!]

[Nhất định, đã đóng gói tiền rồi.]

Kiều Hân Hân vỗ vỗ A Minh, cô quyết định quay về trong quân đội. Thành thật mà nói, cô thực sự có chút mệt mỏi, phải ngủ ở bên cạnh King Kong mới cảm thấy an tâm.

Chữ viết màu xanh của Kaka bỗng nhiên xuất hiện ở trong khung trò chuyện.

[^_ ^ Tôi sắp bị niêm phong tài khoản rồi.]

"... Vì sao?"

Thân thể Kiều Hân Hân đứng lại, cô không biết nếu Kaka giúp mình, sẽ bị niêm phong tài khoản!

[0. 0 Hệ thống nói tôi vi phạm quy định, hình như muốn niêm phong hai tháng, cho nên... Ngày mai tôi không thể tới xem biểu hiện hoa lệ của cô. Nhưng cũng chẳng sao, chờ tôi trở về sau hai tháng, vẫn có thể xem bản ghi lại của chương trình phát sóng trực tiếp, tôi sẽ không để lỡ một giây nào đâu ~]

Ôi?

Sao đột nhiên lại phải rời đi? Hai tháng... Ý của Kaka là, sẽ không tới xem cô trong hai tháng tiếp theo sao?

"A..."

Trong lòng có chút mất mát.

[Chờ tôi trở về sau hai tháng nữa, phòng phát sóng trực tiếp sẽ không bị đóng cửa đâu nhỉ? Có chỗ nào không hiểu thì phải hỏi quản gia trí năng hoặc người quản lý của cô nhiều một chút... Đừng vi phạm quy định nhé.]

Kiều Hân Hân chưa từng nghĩ đến vấn đề này, thấy Kaka nói như vậy, trong lòng cô "lộp bộp" một cái.

Cô nhớ tới nhóm chủ kênh người trái đất đã biến mất trên TV Thái Dương, nhất định bọn họ đã vi phạm quy định gì đó nên phòng phát sóng trực tiếp mới bị đóng cửa nhỉ?

Nếu như... Nếu như, cô cũng vi phạm quy định, vậy thì từ nay về sau, cô sẽ không còn gặp được Kaka nữa sao?

Bỗng nhiên rất muốn hỏi số điện thoại của hắn.

Đã nhiều năm như vậy, đối với bất kỳ người nào, trong lòng cô đều trốn tránh, cho dù là ai hẹn cô, cô cũng sẽ không ra ngoài, không nghĩ rằng bản thân lại muốn giữ liên lạc cùng một người lạ chưa từng gặp mặt.

Có điều...

Nơi đây là trái đất, làm sao có thể liên tuyến đến hệ ngân hà đây?

Nếu cô muốn gặp Kaka, chỉ có thể thông qua TV Thái Dương. Ở đây, bọn họ đã thêm nhau làm bạn bè.

"Tôi sẽ luôn luôn phát sóng trực tiếp."

Anh không trở lại, tôi không kết thúc.

[A, cứ giao hẹn như vậy nhé?]

"Ừm, đồng ý."

[Ồ, chủ kênh đang hứa hẹn cái gì với Ka đại gia thế?]

[Xem ra Kaka cũng bị niêm phong tài khoản...]

[Bất quá một chút, quan hệ giữa chủ kênh cùng vị kỳ sĩ này tốt lắm sao?]

[Thời gian sáng lập của phòng phát sóng trực tiếp này còn chưa tới 10 ngày, có thể tốt đến mức nào chứ.]

[Hâm mộ ghen ghét...]

Những gì nên nói đều đã nói, Kaka gõ ra hai chữ.

[Ngủ ngon.]

"Anh muốn đăng xuất à?"

[Đúng vậy.]

"Thế thì... Ngủ ngon nhé."

Kiều Hân Hân tiếp tục lên đường, sau khi nói lời từ biệt cùng Kaka, cô nói với mọi người ở trong phòng phát sóng trực tiếp: "Chúc ngủ ngon."

Mưa bình luận đều viết "Ngủ ngon" cùng "Hôn gió", tuy rằng trực thời gian sẽ điều chỉnh rất nhanh, phỏng chừng sẽ trực tiếp dời đến sáng mai. Nhưng chỉ cần Kiều Hân Hân cùng tương tác với mọi người, tất cả đều sẽ cực kỳ vui vẻ.

Hệ thống nhắc nhở Kaka, chỉ còn 5 phút đồng hồ cuối cùng, hắn sẽ bị cưỡng chế đăng xuất.

Hắn tựa lưng lên vách tường, bụng ly ở trên bàn, uống cạn ngụm nước cuối cùng.

Cửa phòng bị mở ra, ánh đèn yếu ớt chiếu vào.

"Này, đã xong chưa."

"Năm phút." Hắn chậm rãi vươn tay, thả ly về.

"Cái gì mà năm phút! Sắp khởi hành đến nơi rồi, chẳng lẽ lại để mọi người phải chờ một mình cậu?!"

"Grắc."

Cái ly vỡ nát.

Kaka cúi đầu, tóc mái che lại nét mặt của hắn, hắn không nói thêm câu nào nữa, lại khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Lính gác bỗng dừng rùng mình một cái, gã lập tức đẩy cửa ra ngoài, thuận tay đóng lại.

Gã dùng tay xoa mồ hôi lạnh trên trán, đây là lần đầu tiên gã tới đây trực, chẳng trách mọi người trong tổ đều không muốn tới thúc giục kẻ kia... Bọn họ đều nói, hắn là quái vật!

Quái vật bằng xương bằng thịt.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đảo Đầu Lâu (19)

"Grào ----!!"

Buổi sáng tỉnh mơ, King Kong liền đứng gằm rú trên đường nhỏ ở trong rừng rậm, đối diện nó là hai con khủng long săn mồi tốc độ.

"Ô ô --"

Tiểu A Minh trốn ở phía sau King Kong, cáo mượn oai hùm.

Nó cùng Kiều Hân Hân thiếu chút nữa bị hai con khủng long săn mồi này cắn chết, đương nhiên, King Kong tìm chúng không phải vì muốn báo thù.

King Kong đang gây hấn với khủng long săn mồi, nó muốn dùng thực lực của mình để chinh phục chúng.

Khi đột không lồ đứng thẳng người, dùng hai tay nện lên lồng ngực, hai con khủng long săn mồi lui từng bước, tựa hồ muốn chạy trốn.

King Kong khiêu khích nửa ngày, phát hiện bọn chúng không tiếp chiêu, thậm chí còn muốn vụng trộm chuồn đi... Hừ, King Kong duỗi ngón tay út ra cạy mũi, vừa khinh bỉ nhìn chúng, vừa bắn gị mũi bắn về phía chúng..

Nhịn gị thì nhịn, không thể nhịn cái này!

Hai con khủng long săn mồi bị hành động của nó chọc giận, chúng gầm lên một tiếng, trực tiếp nhào tới, King Kong bắt đầu hưng phấn nghênh chiến --

Đắm móc bên trái! Đắm móc bên phải!

Nó mới là tiểu bá vương của rừng rậm!

"Ô ô -- Ô ô --"

Tiểu A Minh luôn luôn đứng ở bên cạnh động viên trợ uy, Kiều Hân Hân ngồi trên cây, ôm trong ngực vài quả đại màu xanh biếc.

Thuốc mê trên người King Kong đã hoàn toàn bị loại bỏ, nó tỉnh sớm hơn so với mọi người, dưới sự dẫn dắt của Kiều Hân Hân, nó mở một võ đài thi đấu tại nơi này.

Trong thế giới động vật, kẻ thắng là vua, chỉ cần bại dưới tay King Kong, đều phải phục tùng mệnh lệnh của nó.

Khi quyết đấu cùng chúng, King Kong không gắng sức đánh chết đối thủ, mà buông lỏng tay sau khi đã hoàn toàn chế ngự được chúng, vẻ mặt méo méo.

Hai con khủng long săn mồi bị nó đánh ngã trên mặt đất, nằm thờ hồng hộc.

King Kong tự hào đắm ngực hoan hô, chỉ cần chiến thắng nó liền vui về!

Hơn một trăm tên lính đánh thuê lên vào trong rừng đã dẫn tới trận náo động không nhỏ, đầu gì bọn chúng cũng võ trang đầy đủ, khi trộm trướng khủng long liền đánh thức khủng long ăn cỏ ở xung quanh, dứt khoát bắt đầu cầm súng máy oanh tạc.

Quần thể khủng long xảy ra sự kiện chạy trốn, toàn bộ rừng rậm nguyên thủy hỗn loạn, đương nhiên đại đa số những tên lính đánh thuê kia đều chết rất thảm.

Dù chúng chỉ là khủng long ăn cỏ, nhưng thân thể nhỏ bé của loài người cũng không thể gánh nổi cơn giận của chúng.

Dưới tình huống bầy khủng long chạy trốn bốn phía, những con gặp được King Kong đều bị nó chặn lại. Ngoại trừ King Kong, cha mẹ của Tiểu A Minh cũng đang tập kết đội ngũ.

Từ giờ cho tới tối vẫn còn sớm, Kiều Hân Hân ngồi trên cây cắn một quả đại, cô đã vượt qua nhiều ngày như vậy ở trong phim, bụng bắt đầu cảm thấy hơi đói. Nhưng ảnh hưởng không lớn, hơi ăn một chút liền lập tức lấp đầy cảm giác đói bụng.

Hai con khủng long săn mồi quỳ rạp trên mặt đất có chút ủ rũ, chúng nó nhìn King Kong, lại nhìn khủng long bạo chúa nhỏ ở bên cạnh.

King Kong đi tới trước thân cây, vươn tay bắt lấy Kiều Hân Hân, đặt cô lên đầu vai của mình.

Nó đi về phía dòng suối ở xa xa, Tiểu A Minh không nói hai lời liền đuổi kịp, hai con khủng long săn mồi nhìn nhau, lại nhìn bóng lưng của King Kong, do dự trong chốc lát, vẫn đi theo sau.

*

Trong hang núi âm u ẩm ướt, rất nhiều người phụ nữ đang cùng ôm nhau, nhỏ giọng khóc nức nở, chồng cùng con cái của họ đều đã bị bắt, hiện trong

tộc Thổ Mộc chỉ còn người già yếu.

A Tát vẫn đang gắng sức thuyết phục bà lão có thân phận cao nhất tộc Thổ Mộc: "Bà ơi, bây giờ chúng ta đã chẳng còn đường lui -- Ngài hãy tin con một lần được không, để tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực mở cửa thành ra!"

"Hồ đồ! Tổ tiên đã lưu lại quy củ, mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng không thể mở cửa thành này! Cho dù con là tù trưởng cũng đừng nghĩ tới việc đó!"

"Nhưng người của chúng ta đều đã bị bắt, bọn họ bắt đầu lục soát khắp núi, chẳng mấy chốc sẽ tìm đến nơi này!"

"Nếu ông trời quả thực muốn bộ tộc Thổ mộc của ta phải chết, ta đây cũng chẳng thể nói gì hơn."

"Bà! Chỉ cần mở cửa thành, có lẽ còn có một tia hy vọng!"

"Tù trưởng mệt mỏi rồi, để cậu ấy đi nghỉ ngơi đi."

"Bà à!"

Quy củ mà tổ tiên của tộc Thổ Mộc lưu lại tựa như một tòa núi sắt đè nặng trên người A Tát, khó có thể đẩy ra. Tuy cậu là tù trưởng, những người đóng giữ ở hang núi càng bằng lòng nghe theo mệnh lệnh của bà lão.

Chỉ còn một đoạn thời gian nữa là tới buổi tối, cửa thành cao hơn năm mét, một mình cậu đâu thể đẩy ra được?

Làm sao bây giờ? Đã hẹn xong cùng chị Tiểu Kiều rồi, dù thế nào cậu cũng muốn mở cửa thành!

Một mình A Tát sốt ruột, mẹ của cậu nấu cơm cho mọi người xong, thấy cậu đi tới đi lui liền nói lời khuyên can: "A Tát à, con không biết bên kia tường thành có rất nhiều dã thú sao? Nếu để chúng xông vào, chúng ta đều sẽ bị ăn sạch."

"Mẹ! Chẳng lẽ mẹ không nghĩ rằng đám dã thú ấy sẽ giúp chúng ta xua đuổi kẻ địch ư?"

"Làm sao có thể chứ?" Người phụ nữ hơi hơi nhíu mày, bà lắc đầu nói: "Sao dã thú lại giúp chúng ta cho được, chúng đều là những kẻ khủng bố chuyên ăn thịt người, căn bản không hiểu nhân tính."

Đúng vậy, trong mắt mọi người, ở bên kia tường thành chỉ có khủng long có thể giết một mạng người bằng một cái đập, chẳng có con nào ở trong đám kia là kẻ dễ bắt nạt.

Thổ dân ở trên đảo Đầu Lâu hiểu rõ tính nguy hiểm hơn bất kì kẻ nào, cho dù nơi sinh sống hiện đang bị xâm lấn, trai tráng có thể chiến đấu đều bị bắt, bọn họ vẫn sẽ không mượn sức khủng long -- Bởi vì căn bản không ai tin khủng long sẽ giúp bọn họ.

"Mẹ, không phải con vẫn còn sống sao?"

A Tát cúi đầu, cậu chậm rãi lui về phía sau, xoay người bỏ chạy dưới ánh mắt kinh ngạc của người phụ nữ.

Cậu tin Kiều Hân Hân!

Cậu cũng tin King Kong cùng Tiểu A Minh!

Chẳng qua mọi người đều không biết quái vật ở phía bên kia tường thành mà thôi. Cho dù những con khủng long đó thật sự tàn bạo, King Kong cùng Tiểu A Minh nhất định, nhất định sẽ không làm tổn thương mọi người.

Trong tộc Thổ Mộc không có thanh niên trai tráng, một mình A Tát chạy ra ngoài, cậu đi đến bên tường thành, dùng sức đẩy cửa thành cao lớn kia.

Đây là cánh cửa cản sức đẩy của hơn mười người tráng niên, chỉ bằng một mình cậu, làm sao có thể di chuyển nó?

Nhưng cậu đã chẳng còn cách nào khác...

Người trong tộc cũng không chịu tin cậu.

A Tát mới 8 tuổi, cậu đặt móng ngồi xuống đất, gập tới mức roi nước mắt.

Cửa thành cách hang núi khá xa, không ít trẻ con ở trong tộc đều theo qua, khoảng chừng mười mấy người.

Bọn họ đứng sau lưng A Tát, nhỏ giọng nói: "Tù trưởng, chúng tôi đều len lén theo tới đây, không phải ngài nói muốn mở cửa thành sao? Vậy ngài còn khóc cái gì, lãng phí rất nhiều thời gian đó."

A Tát có chút sùng sốt, cậu quay đầu lại, liền nhìn thấy nhóm đồng bạn thường cùng mình chơi đùa đều đứng ở phía sau, người nào người nấy đều vừa đen vừa nhỏ, nhưng ánh mắt lại sáng hơn những vì sao.

Người tín nhiệm thân phận tù trưởng của A Tát ở trong tộc nhất chính là nhóm đồng bạn nhỏ, bọn họ thề, sống chết gì cũng phải bảo vệ ngài tù trưởng.

"Chúng ta cùng nhau đẩy đi!"

"Đúng vậy, kỳ thực tôi đặc biệt muốn biết rốt cuộc bên kia tường thành có cái gì?"

"Còn thất thần làm gì, cùng đẩy đi thôi!"

Nhóm đồng bạn nhỏ cậu một câu tôi một câu đi tới bên tường thành, tổ đội tự phát của bọn họ đứng thành một hàng, bắt đầu dùng sức đẩy cánh cửa lớn không thể dao động ở trước mắt.

Đây là nơi tuyệt đối không thể đụng chạm của tộc Thổ Mộc, nếu vi phạm quy củ sẽ bị trừng phạt rất nghiêm trọng!

Nhưng sự tình đã phát triển tới nước này, trong tộc chỉ còn người già yếu, tuy bọn họ vẫn còn nhỏ tuổi nhưng đều hiểu rằng đã có chuyện xảy ra. Trẻ nhỏ sẽ không nhìn trước ngó sau, một khi nhận định lý do nào đó thì sẽ miệt mài thực hiện.

A Tát nhanh chóng đứng lên, cậu lau khô nước mắt, gia nhập vào đám người.

Bọn họ không biết, hang núi ở bên kia đã xảy ra chuyện...

*

"Tìm được hang ổ của đám mọi rồi!"

"Còn bao nhiêu người?"

"Đại khái hơn hai trăm, toàn bộ đều là phụ nữ và người già!"

"Bắt hết về!"

Trong khoảng thời gian ngắn, cả hang núi tràn đầy tiếng kêu rên, bọn họ đều là dân bản xứ ở trên đảo Đầu Lâu, nhưng giáo mác không đủ để chống lại súng ống, dưới tình huống nhóm thanh niên trai tráng lục tục bị bắt, hang ổ bị vén mở cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Chuyện đáng ăn mừng duy nhất là, bọn trẻ đều không ở nơi này.

Nhóm thổ dân mang làn da ngăm đen, dùng lá cây làm quần áo, đã tách khỏi xã hội văn minh từ lâu.

Đám lính cũng sẽ không đối xử dịu dàng với bọn họ, lần này bọn chúng đến chính là để hung hăng chiếm giữ đảo Đầu Lâu, cho nên nhất định phải đuổi sạch đám mọi rợ này!

Toàn bộ những người còn lại đều bị mang đi một cách thô bạo, ở nơi tường thành phía xa xa còn có thể mơ hồ nghe được tiếng phụ nữ khóc, những đứa trẻ đã mệt đến mức đầu đầy mồ hôi.

Có một đứa mập mạp nhỏ nhún chạy tới, cậu thở hổn hển nói: "Bọn, bọn chúng đến rồi!"

Sau khi quét sạch tất cả thổ dân, đám binh lính kia rốt cuộc mò tới tường thành đầu tiên. Toàn bộ thổ dân đã rơi vào tay giặc, không còn đường lui.

A Tát cắn răng nói: "Sẽ có người giúp chúng ta! Bọn họ ở ngay phía bên kia tường thành!"

Đẩy!

Dùng sức đẩy!

Đám trẻ kè vai, giành giật từng giây để lay động cánh cửa cao lớn, nhưng so với cửa thành cao năm mét, bọn họ thực sự quá nhỏ bé.

Tiếng súng vang lên ở sau lưng, có người hét: "Mau đến xem! Vẫn còn một đám mọi nhỏ này!"

"Mẹ nó, hai ngày nay vẫn luôn đi tìm bọn chúng, lần này coi như một lưới bắt sạch nhì!?"

Tộc Thổ Mộc cũng không bó tay chịu trói, bọn họ sắp đặt rất nhiều cơ quan cạm bẫy, vì bắt bọn họ, đám lính đã ăn không ít khổ.

Cũng không khó để lý giải oán khí của bọn chúng.

Một đám binh lính vây lại, hơn mười đứa trẻ đều bị bắt giữ.

A Tát hét lớn: "Buông tao ra! Buông tao ra!"

"Nơi này còn có một cánh cửa nè, nhìn xem, bên kia tường thành là rừng rậm nguyên thủy mênh mông."

"Có muốn tìm người tới cho nổ cửa không?"

"Cậu điên rồi à! Hiện tại mọi người còn chưa rõ tình huống, sắc trời cũng không còn sớm nữa, chờ ngày mai bố trí tốt đội ngũ ở trên cổng thành rồi hẵng mở cửa."

Bọn chúng mang theo một lượng lớn vũ khí, đến lúc đó, nhất định sẽ hành động cẩn thận.

Hai ngày này chỉ mãi vật lộn cùng thổ dân, chẳng ai rõ tình hình ở phía bên kia tường thành, hiện tại phải nhốt toàn bộ đám thổ dân trước, chờ đem về New York rồi nói sau.

"Những thứ mà đám trẻ này mang đều rất đặc biệt nha."

Một binh lính đầu tròn trực tiếp tháo vòng cổ của A Tát, gã chắc chắn nói: "Lại còn là kim cương thật, xem ra kho báu ở trên đảo còn nhiều hơn so với trong tượng tượng!"

"Trả lại cho tao!" A Tát muốn đoạt vòng, lại bị gã đàn ông chìa họng súng vào đầu.

"Tiểu gia hỏa, nếu mày không thành thật một chút, tao sẽ trực tiếp bắn chết mày."

"Tù trưởng!"

Mấy đứa trẻ kinh hô thành tiếng, phản ứng của chúng khiến bọn lính hứng thú.

"Tù trưởng? Thì ra tù trưởng của tộc Thổ Mộc tui bây giờ chính là thằng bé này sao?"

"Vậy thì không thể mang nó về New York rồi, vẫn theo quy củ cũ, thủ lĩnh của đám thổ dân nhất định phải bị xử phạt ở trước mặt mọi người."

"Ừ, treo nó lên cửa thành đi thôi."

Những ngày này bọn chúng vẫn luôn tìm kiếm tù trưởng, phải giết người kia mới có thể coi như hoàn toàn chiếm được đảo Đầu lâu. Không ngờ tù trưởng của đám thổ dân lại là một đứa trẻ.

A Tát bị trói, bọn trẻ oa oa kêu to, muốn xông lên cứu người.

"Pằng!"

Đứa trẻ chạy lên đầu tiên bị viên đạn bắn xuyên qua trán, cậu ngã xuống, máu tươi nhanh chóng chảy xuôi trên mặt đất.

Mấy đứa trẻ ở phía sau bị sợ đến choáng váng, bọn họ đứng run rẩy tại chỗ, không dám tiến lên phía trước một bước.

A Tát bị một gã đàn ông cường tráng khiêng, cậu không còn sức để đánh trả, sau khi nhìn thấy đồng bạn nhỏ chết liền khàn giọng gào thét: "Cái đám khốn nạn chúng mày!! Mau rút ra khỏi hòn đảo này!! Tất cả đều rút ra khỏi đảo cho tao!!! --"

"Ai..."

Sau đám cỏ khô, truyền đến một tiếng thờ dài.

Một đứa bé trai với làn da xanh đen đứng dậy, cậu giờ đuối, vẻ mặt thờ ơ.

"Nếu không sợ chết thì cứ tiếp tục đi về phía trước."

Đứa bé trai này xuất hiện rất quý dị, trước đó chẳng ai nhìn thấy cậu.

Đám trẻ của tộc Thổ Mộc biết cậu, bình thường cậu cũng xuất quỷ nhập thần ở trong tộc, chưa bao giờ cùng đi với mọi người.

Lần này còn xảy ra chuyện lớn như thế, đều cho rằng cậu đã trốn đi, không ngờ... Vẫn còn thấy cậu ở chỗ này.

Đám binh lính đi tới đảo Đầu Lâu chẳng khác nào thổ phi, thổ dân ở trên đảo đều bị chúng bắt sạch, làm đủ mọi loại nghiêm hình tra tấn -- Mà hiện tại còn trực tiếp nổ súng giết chết một đứa trẻ, có thể thấy rõ sự máu lạnh của chúng.

Cho dù là sát thủ, cũng có luật không giết trẻ nhỏ, nhưng bọn chúng lại...

Bé trai bình tĩnh cào cào đại trên mặt đất, cậu giẫm cọc nói: "Tao trộm được không ít thuốc nổ từ chỗ tui mày, nghe nói chỉ cần dùng một mồi lửa liền -- "Bùm!!!"

Phản ứng của cậu cực kỳ không tương xứng với tuổi tác.

Thế nhưng, những binh lính đi đằng trước lại thấy rõ, kia là một bao dài xếp đầy thuốc nổ.

Bọn chúng nhanh chóng lui về phía sau!

Nếu thằng nhóc hoang dã này thực sự ném cây đuốc qua, cái túi ấy có nhiều lượng thuốc nổ như vậy, chẳng phải sẽ nổ bay mọi người sao!

A Tất ngờ ngác nhìn người kia, cậu không nghĩ rằng, ở thời điểm quan trọng nhất, chuyện này vẫn còn có đường sống!

Đứa bé trai nhìn cậu, mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Hy vọng cậu không nói dối."

Lúc A Tất mặt mày hớn hờ nói về King Kong cùng Tiểu A Minh với đám bạn cùng trang lứa, người ngủ ở trong bụi cỏ là cậu đều nghe được. Khi ấy, A Tất vừa trở về, tình thế còn chưa hiểm ác như bây giờ.

Cậu quyết định tin A Tất một lần.

Lúc này đây, coi nhẹ quy củ của bộ tộc, phá tan cửa thành!

Bé trai vút cây đuốc lên mặt đất, cậu chạy về một bên, kíp thuốc nổ rất dài, cho cậu đủ thời gian để chạy đến phạm vi an toàn.

Tất cả binh lính ở đây đều lùi về phía sau, bọn họ không rõ, rốt cuộc vì sao đám trẻ hoang dã này lại chấp nhất với cửa thành đến thế?

Chẳng nhẽ... Bọn chúng có cứu binh?

Không có khả năng! Toàn bộ thổ dân ở trên đảo đều đã bị bắt! Phía bên kia tường thành tuyệt đối không thể còn kẻ nào!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kết thúc của đảo Đầu Lâu (1)

[Phát sóng trực tiếp từ vong: Cô ấy đến từ trái đất].

Thời điểm sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103 thuộc kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần (hot)/ Trái đất.

Tên chủ kênh: Kiều Hân Hân.

Thông báo: Đang tiến hành phát sóng trực tiếp từ vong~~

Điểm nhân khí: 114926.

Người xem trực tuyến: 186506.

Người lưu trữ: 56300.

Vào 10 giờ tối, lượng người xem trực tuyến tại phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân đã vượt quá con số một trăm tám mươi ngàn, số người lưu trữ phòng lên tới năm mươi sáu ngàn. Đây đã là thành tích nổi trội nhất trong giới chủ kênh.

Trong phòng rào rạt bình luận bay, phần lớn đều là ý kiến tích cực, nói bộ phim chẳng những không sụp đổ sau khi tách khỏi kịch bản gốc, mà còn một đường đi tới giai đoạn máu chó nhất ở trước mắt!

Rốt cuộc phía bên kia tường thành có thứ gì?

Liệu ước hẹn giữa chủ kênh và A Tất có thể được thực hiện không?

Bất kể là binh lính ở trên đảo Đầu Lâu hay một trăm tám mươi ngàn khán giả ở trước màn hình, tất cả đều đang chờ cửa thành nổ tung. A Tất mặc niệm ở trong lòng: Làm ơn! Làm ơn! Làm ơn!!

Cuối cùng kíp nổ cũng cháy đến phần đuôi, cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa, cửa thành cao hơn ba mét bị chia năm xẻ bảy.

Khói bụi dày đặc, không ai có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài tường thành.

Người ở gần đều lấy tay chặn mũi bởi mùi thuốc nổ quá ngạt thở.

Nơi nơi đều là tàn dư của cửa thành, không biết đứa bé trai vừa đốt lửa đã chạy đi nơi nào.

Thế nhưng, rất yên tĩnh.

Ngoại trừ tiếng nổ kia, người ở trên đảo hầu như không nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

Có binh lính mở miệng mắng: "Rốt cuộc cái đám ranh con này đang làm trò hề gì thế! Làm ông đây tưởng là có cứu binh ở ngoài tường thành! Chắc chắc!"

"Đúng vậy, tôi bị dọa tới mức sắp đổ bệnh tim rồi! Kết quả cũng chỉ là nổ hỏng một cái cửa cũ."

"Mẹ! Mang cả đám chúng nó lên thuyền! Thật sự là quá trễ rồi!"

"Còn thằng nhỏ tù trưởng thì sao?"

"Đem nó theo!"

"Chờ, chờ một chút!"

Khi những tên lính đang định rời đi, đột nhiên có người run run hô lên, gã chỉ về phía ngoài cửa thành: "Có, có, có... Có người!"

Khói bụi rất nhiều, toàn bộ tầm nhìn đều bị chặn, theo dòng chảy của thời gian, tro bụi đầy trời bị gió chậm rãi thổi tan.

Mọi người có thể loáng thoáng thấy một cái bóng đen sì.

A Tát ngạc nhiên mở to hai mắt, cậu kích động nắm chặt hai tay, cậu biết -- Đó nhất định là chị Tiểu kiều cùng King Kong!

"┐"O"┐ Grào --"

Trong tầm mắt của mọi người xuất hiện bóng dáng của khi đột khổng lồ, các binh lính cũng chẳng xa lạ gì với King Kong. Trong camera mà Carl mang về có cả tung tích của nó.

Trong mắt A Tát dần dần hiện ra hơi nước, cho dù cậu vẫn luôn tin rằng bọn họ sẽ xuất hiện, nhưng khi thực sự thấy bọn họ, vẫn cảm động muốn khóc như cũ!

"Trên vai con quái vật kia... Có phải có người đang đứng hay không?"

"Là... Là một người phụ nữ!"

"Phụ nữ?"

Có binh lính cầm ống nhòm, gã có thể thấy Kiều Hân Hân rất rõ ràng, liền hô lớn: "Đúng vậy! Là một người phụ nữ!"

"Ann! Ann! Có phải là Ann không?!" Trong đội ngũ binh lính còn có Jack, sau khi anh ta nghe thấy thế liền kích động gào to: "Đưa ống nhòm cho tôi!!"

Có người đưa ống nhòm cho anh, anh đặt ở trước mắt, thấy một con khi đột khổng lồ màu đen, nó đang nâng tay gặm rú. Trên đầu vai nó, một bóng dáng nho nhỏ đứng đó, váy trắng tung bay theo gió.

Tầm mắt Jack dần dần mờ hồ, anh để ống nhòm xuống, dùng tay gạt lệ, quay lưng lại, mừng đến chảy nước mắt.

Ann thật sự không chết!

Anh vẫn luôn tin chắc rằng nhất định Ann còn sống, cho nên dù hành trình nguy hiểm như vậy, anh vẫn tiếp tục theo tới đây một lần nữa. Mà một khác kia, khi anh thật sự thấy Ann, anh cảm thấy tất cả cực nhọc đều đáng giá!

"Mẹ, không phải chỉ là một con khi đột thôi sao? Chuẩn bị vũ khí cho tốt, nếu nó dám xông đến thì trực tiếp nổ banh xác!"

"Không được! Ann đang ở cùng với nó, các người không thể tổn thương Ann!" Jack lập tức nói lời ngăn trở.

Thân thể anh nhanh chóng bị người khác đẩy ra, binh lính vừa làm thế khắc một bãi đò lên mặt đất: "Thật đúng là muốn đàn bà mà không cần mạng nữa à? Tao nói cho mày biết, đừng cản trở ở chỗ này, nếu không cả mày cũng sẽ ăn đạn!"

"Không... Không bắn được đâu..." Có người yếu ớt xen miệng nói.

"Cái gì?"

"Đại ca... Nhìn... Bên kia kia..."

Kẻ cầm đầu đám lính nhìn sang, chỉ thấy sau khi khói bụi đã tan hết, bóng dáng của khi đột đen khổng lồ càng thêm rõ ràng -- Đồng thời, một nhóm lớn khủng long trùng trùng điệp điệp sau lưng nó cũng hiện ra!

"..."

[Trời đất ơi! Sao lại có nhiều khủng long đến thế?!]

[A a a a a a a a a]

[6666666666]

[Hình ảnh này quá soái ~~~ Thật hưng phấn!!!]

[Chủ kênh, em yêu chị ~ xoxo!!!!]

[QAQ Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng không uống phở! Chủ kênh cố lên, đuổi sạch đám bộ đội đặc chủng ghê tởm này ra khỏi đảo Đầu Lâu đi!]

[Báo thù cho đứa trẻ vô tội đã chết kia.]

[10000000.]

Ngoài cửa thành bị nổ tung, cách một dòng suối róc rách, khuôn mặt của King Kong cùng từng con khủng long trong quân đoàn theo sau nó đều lộ vẻ hung ác!

Có vô số khủng long với nhiều chủng loại khác nhau, nếu chỉ nhìn lướt qua sẽ hoàn toàn không thể đếm được xem rốt cuộc có bao nhiêu con.

Đám binh lính đều sợ đến ngất người, bọn họ đã chuẩn bị tốt cho tình huống đối diện với một đám mọi rợ tới từ phía bên kia bức tường, nhưng không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy một hình ảnh như vậy!

Có người nuốt nước miếng nói: "Khủng long đều... Kết bè kết đội mà sống sao?"

"Ai, ai mà biết được! Số lượng cũng nhiều quá đi thôi..."

"Con mẹ nó, còn đứng ngây ra đó làm gì, tranh thủ rút lui mau!"

Tuy trong tay bọn họ đều có vũ khí, nhưng đối mặt với quân đoàn có nhiều quái thú như vậy, nào ai còn có tâm tình mà đứng tại chỗ bắn phá chứ?

Bọn lính đều muốn về thuyền trước, tóm lại, trên thuyền là nơi an toàn nhất!

Kiều Hân Hân đứng trên bờ vai của King Kong, cô nhìn đám binh sĩ đang chạy trốn chết kia, duỗi ngón tay chỉ về phía cửa thành -- "Không cần buông tha cho bọn chúng!!"

King Kong là người ái mộ nhỏ của Kiều Hân Hân, cô nói cái gì nó liền làm cái đó, Tiểu A Minh đứng sát bên cạnh King Kong, ngập tràn phần khởi gặm một tiếng, ở phía sau, cha mẹ của nó cũng lộ ra ánh mắt tàn nhẫn.

Mấy ngày nay, khi đám lính đánh thuê vừa đại náo một trận trong rừng rậm, nhóm khủng long đã cảm nhận được nguy cơ tiềm tàng.

Mà King Kong cùng hai con khủng long bạo chúa đã dựa vào việc đơn đấu để chinh phục đối thủ, nhóm khủng long mà chúng đã tập kết đều tự nguyện đi theo.

King Kong xung phong cầm đầu, toàn bộ khủng long đều theo chân nó truy kích kẻ địch, Kiều Hân Hân ngồi trên vai King Kong, hai tay nắm lấy bộ lông của nó.

Khi đột đen khổng lồ vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long bạo chúa vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long Tarbo vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long ba sừng vượt qua cửa thành!

Nhóm khủng long săn mồi tốc độ vượt qua cửa thành!

...

Khi chúng chạy băng băng, mặt đất đều lay động, chúng gầm rú ập qua như một cơn gió ác liệt, mang theo xu thế nghiền ép tuyệt đối, tất cả khủng long vượt qua cửa thành đã vỡ nát, xông về phía địa bàn của thổ dân!

Đám binh lính liều mạng chạy về, bọn chúng chẳng còn quan tâm tới việc bắt đám thổ dân oắt con, A Tắt để mọi người nhanh chóng trốn vào trong rừng.

Bỗng nhiên, một bàn tay lớn xuất hiện ở trước mắt, bọn trẻ ôm nhau hét thành tiếng.

Ánh mắt hung ác của khủng long bạo chúa nhìn chằm chằm vào nhóm tiểu gia hỏa, bỗng nhiên, một tiếng kêu nhỏ truyền đến từ sau lưng nó.

"Ồ ồ --"

Tiểu A Minh lách vào, nó chắn ở trước mặt A Tắt, khơi thông việc gì đó cùng khủng long bạo chúa.

Khủng long bạo chúa gật đầu, tiếp tục tiến về phía trước.

Quân đoàn khủng long đều bỏ qua nhóm thổ dân nhỏ, mục tiêu chủ yếu của chúng sau khi lên đảo là đám binh lính kia, Tiểu A Minh phụ trách bảo vệ đám A Tắt.

Mà khi King Kong bước vào cửa thành, liền đặt Kiều Hân Hân tới nơi an toàn, một mình cô ngồi trên cây, nhìn khủng long kết bè kết đội gặm thết lướt qua dưới lòng bàn chân mình. Cách đó không xa, đám Tiểu A Minh cùng A Tắt đang họp lại với nhau.

Từng đợt tiếng súng truyền đến từ phía trước, trong quá trình chạy trốn, đám binh lính bắn phá tựa như điên, nhưng số lượng khủng long quá nhiều. Nhiều đến mức khiến người ta tuyệt vọng!

Con bão khủng long đã khiến tất cả binh lính đóng quân trên đảo chấn động, bọn họ gần như đánh mất toàn bộ sức chiến đấu, không ít người chết thảm dưới sự hung ác của khủng long.

"Nhanh lên thuyền đi!! Nhanh lên thuyền đi!! -- "

Có người điên cuồng hô, nhưng một giây sau, đã bị một đọp khủng long Tarbo nuốt vào bụng!

Khi đám binh lính này lên đảo đã trù tính rất nhiều, bọn chúng biết rất rõ địa hình nhờ vào camera của Carl, vốn muốn trừ bỏ thổ dân để chiếm lấy phần ngoài của hòn đảo nhỏ trước, lại nghĩ biện pháp lợi dụng tường thành để làm chút chuyện.

Tuy nhiên, tất cả kế hoạch đều bị buộc phải đình chỉ vào ngày hôm nay, bọn họ không hiểu, vì sao hành vi của đám dã thú này lại nhất trí tới mức thần kỳ như thế? Rốt cuộc kẻ nào đang chỉ huy bọn chúng?

Khắp nơi đều là tiếng kêu rên, cuối cùng, đám người này sẽ phải trả giá thật lớn vì sự tham lam của bọn họ.

Đảo Đầu Lâu có cư dân của chính mình, cùng King Kong và đàn khủng long tha thiết yêu thương mảnh đất này.

Một trận hành hạ đến chết đẫm máu liền được tiến hành như vậy...

Khi súng máy cùng lựu đạn đều không thể ngăn nhịp bước chân của bầy dã thú, khi số lượng thuốc mê mang trên người đã chẳng còn đủ, bọn lính chỉ có thể biến việc lên thuyền thành đường lui cuối cùng!

Con thuyền dừng ở bên trong bãi đá ngầm, đang muốn quay về, lại bị King Kong xông lên, dùng sức lật úp.

Đàn khủng long chiếm lấy cả hòn đảo nhỏ, chúng mới là chủ nhân thật sự của nơi đây!

Toàn bộ thổ dân đều chạy tan tác, bọn họ trốn vào hang động giữa sườn núi dọc theo con đường nhỏ. A Tắt trở về, mang theo Kiều Hân Hân, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai biết vì sao trên đảo lại xuất hiện hình ảnh kích thích như vậy!

Đám hồng thủy mãnh thú(*) này lại đuổi kẻ xâm lăng giúp bọn họ!

Kiều Hân Hân kéo tay A Tắt dặn dò: "Sau khi chiến tranh kết thúc, em nhớ thu thập vũ khí của bọn chúng, còn nhớ cách dùng súng mà chị đã dạy cho em không? A Tắt, em phải chăm chỉ khổ luyện thì mới có thể bảo vệ người ở trong tộc."

A Tắt nghi ngờ hỏi: "Chị Tiểu Kiều, chị muốn đi đâu?"

Vì sao cậu lại cảm thấy cô như đang nói lời trần trời thế?

Kiều Hân Hân sờ đầu cậu một cái, nói: "Chị đi tìm King Kong."

Cô muốn đi tìm nó.

Thân là chủ kênh, cô không thể đứng yên ở trong khu vực an toàn, cô muốn phát sóng hình ảnh ngoạn mục nhất cho khán giả.

Cô nhìn mưa bình luận đang bay ở trong phòng phát sóng trực tiếp, tuy Kaka đã chẳng còn ở đây, nhưng không phải hẳn sẽ xem video sau khi trở về sao?

Bộ phim đã đi được tới bước này, cô muốn tận lực để một trăm tám mươi ngàn khán giả chứng kiến những hình ảnh đặc sắc nhất! Thế nên, cô không thể làm con rùa rút cổ trong khu vực an toàn.

[Chủ kênh muốn làm gì vậy?]

[Bên ngoài rất nguy hiểm! Không nên đi đâu, Hân Hân!!]

[Thực ra tôi rất muốn xem tình huống ở bên ngoài một chút... Hu hu hu, quản gia trí năng thật đáng ghét, hiện tại ống kính của anh ta chỉ khóa cứng trên người chủ kênh sao?]

[Chẳng còn cách nào khác, dù sao cũng sắp đến màn kết của bộ phim rồi...]

Một bộ phim thường kéo dài khoảng 3 tiếng, mà bộ phim này đã phát sóng trực tiếp hơn hai tiếng rồi, dựa theo tiết tấu này, phát sóng trực tiếp hẳn là sắp kết thúc.

Trái tim của rất nhiều người đều bị nhéo, bởi họ không rõ rốt cuộc phim sẽ kết thúc ra sao, liệu có biến cố nào xuất hiện ở phía sau không?

King Kong sẽ chết ư?

Luôn cảm thấy tuy rằng thắng lợi như vậy rất rung động, nhưng có phải quá mức đơn giản hay không?

Quân đoàn khủng long dùng ưu thế tuyệt đối để nghiền ép kẻ xâm lăng, vậy thì cuối cùng nhân vật nữ chính sẽ như thế nào?

Cô ấy sẽ vĩnh viễn sống ở nơi này cùng mọi người sao?

(*) Hồng thủy mãnh thú (洪水猛兽): Bình thường ví von cho việc gặp tai họa lớn, nhưng ở đây hẳn là chỉ đám mãnh thú cực kỳ hung dữ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-2: Kết thúc của đảo Đầu Lâu (2)

Convert: Bền

Editor: Mẫn Mẫn

Kiều Hân Hân đã tìm được quân đoàn khủng long cùng King Kong đang đứng ở phía trước nhất, chúng đi tới bờ biển, nhìn mấy chiếc thuyền lão đảo sắp đổ kia.

Cô đang tự hỏi, kết thúc là cái gì, cái gì mới là kết thúc?

Ánh tà dương chiếu lên mặt biển, cuối cùng dần dần phai nhạt. Rất nhiều binh lính đều chết trên hòn đảo này, nhân số còn lại không nhiều lắm, bọn chúng chen lấn để trốn về.

"Ann." Kiêu Hân Hân nghe thấy có người gọi cô.

Có một chiếc thuyền gỗ nhỏ sau bãi đá ngầm trên bờ biển, Jack đưa tay về phía cô: "Chúng ta cùng nhau trở về nhé."

"Ồ ô?" Khủng long bạo chúa nhỏ hơi hơi ngoẹo đầu.

Kiều Hân Hân bình tĩnh nhìn anh, cô biết, Jack đã bận rộn thật lâu vì cứu cô.

Chuyện đã được tiến hành đến nước này, chắc King Kong sẽ không gặp nguy hiểm nữa, mà cô... Có nên trở lại cố hương của mình hay không?

Đảo Đầu Lâu là một nơi giả tưởng, cô không thuộc về nơi này.

Nhưng... Sao cô lại cam lòng rời đi chứ?

Kiều Hân Hân mỉm cười, cô lắc đầu, vừa muốn mở miệng liền nhìn thấy Jimmy chạy tới từ đằng xa, thở hổn hển: "Ann! Vẫn, vẫn còn bản đồ!"

"Cái gì?"

"Trên người Carl có bản đồ!"

Kiều Hân Hân sợ run ba giây.

Nếu trên người Carl quả thực có bản đồ, thả gã trở về khác nào thả hổ về rừng? Ai biết lần sau gã lại mang đến dạng tai họa gì?

Cô nhìn về phía Jack: "Dẫn tôi lên thuyền đi."

"Được!" Jack không biết trong lòng cô nghĩ gì, anh cho rằng Ann đã đồng ý trở lại New York cùng mình.

Tiểu A Minh cắn lén váy của cô, lưu luyến nhìn cô.

Kiều Hân Hân sờ lên đầu nó, dịu dàng nói: "Không sao đâu, tao sẽ trở lại."

King Kong nhìn cô, có chút sốt ruột, nó lo lắng cúi người nhìn Kiều Hân Hân, Kiều Hân Hân nở nụ cười với nó.

"Cảm ơn em nhé."

Cảm ơn em, đã cho chị một đoạn trải nghiệm khó quên.

Về mặt của King Kong càng lúc càng bị thương, có lẽ nó chẳng hiểu bất kì điều gì, thế nhưng, nó lại hiểu nhân tính.

Ánh mắt nó tựa như biết nói, mỗi lần Kiều Hân Hân nhìn nó chăm chú, luôn có thể cảm nhận được hi vọng ái ó của nó.

Trong hiện thực là ba tiếng đồng hồ, còn trong phim, họ đã chung sống sớm chiều rất nhiều ngày.

King Kong duỗi ngón tay ra, muốn vuốt ve cô.

Kiều Hân Hân cầm ngón trỏ của nó, nhẹ nhàng hôn lên.

Trời chiều, đảo hoang, ly biệt, lưu luyến.

Nhạc nền thê lương xinh đẹp vang lên, một trăm tám mươi ngàn khán giả đều bị rung động bởi một màn này.

Kiều Hân Hân xoay người không chút do dự, cô nói với Jimmy rằng: "Cho tôi mượn áo khoác."

Jimmy nhanh chóng cởi áo khoác màu nâu của mình, Kiều Hân Hân mặc nó lên người, lục lọi túi áo khoác. Cô nhìn Jimmy, Jimmy gãi đầu, lúng túng nói: "Em tiện tay cầm một cái..."

Ừm, cậu am hiểu nhất chuyện mượn gió bẻ măng.

Kiều Hân Hân vừa sửa sang áo khoác vừa cười nói: "Tốt lắm, thế tôi nhất định có thể lấy lại bản đồ rồi."

Cô ngồi lên thuyền gỗ nhỏ của Jack.

Bên ngoài bãi đá ngầm, có một chiếc thuyền vừa thoát khỏi địa ngục, thông thả lái đi.

Chiếc thuyền gỗ nhỏ chèo đến.

Sau khi binh lính trên thuyền thấy bọn họ thì không nói gì thêm -- Dù sao Jack đã tới cùng thuyền, bọn họ cũng coi như quen mặt.

Thang dây được thả xuống.

Kiều Hân Hân bỗng mở miệng nói: "Jack, tôi quên cầm một vật rất quan trọng, nó đang ở chỗ của Jimmy."

Jack sững sốt: "Là vật gì?"

"Anh đi hỏi Jimmy đi, cậu ấy sẽ đưa cho anh." Dừng một chút, Kiều Hân Hân mềm giọng: "Xin anh đấy, nó thực sự rất quan trọng."

"Được, vậy em lên trước đi."

"Ừm."

Kiều Hân Hân trèo lên thuyền bằng thang dây, Carl đang đứng ở trên mạn thuyền, sau khi gã thấy Kiều Hân Hân liền lộ vẻ mặt khó tin: "Ông trời ơi, Ann! Cô cứ nhiên vẫn còn sống!"

"Đúng vậy, tôi vẫn còn sống."

Kiều Hân Hân đứng ở boong thuyền, cô nhìn chiếc thuyền gỗ nhỏ đang dần dần rời xa.

Trên mặt cô mang nụ cười thần nhiên, tán gẫu câu được câu không với Carl. Vừa trải qua một trận chạy trốn lớn nguy hiểm như vậy, các binh lính đã sớm mệt đến mức hận không thể ngủ say như chết.

Rất nhiều người đều đã về phòng, bên ngoài chỉ còn lại hai người là Carl cùng Kiều Hân Hân.

Đạo diễn mập lùn liên tục kể rất nhiều chuyện lý thú, Kiều Hân Hân chợt lấy súng lục ra, hòng súng nhắm ngay vào đầu Carl.

"Đưa bản đồ cho tôi."

Carl hoàn toàn sững sốt.

Gã miễn cưỡng cười hai cái, nói: "Àm, cô có ý gì thế? Cô đang trách tôi không phân tiền cho cô sao? Cô hãy nghe tôi nói đã, tôi sẽ trả gấp đôi tiền đóng phim cho cô khi về đến New York -- Ann, cô biết không! Cô nổi tiếng rồi! Cô sẽ trở thành nữ diễn viên đình đám nhất thế kỷ này! Là ảnh hậu ấy, cô hiểu không? Thế nên, cô hãy ngoan ngoãn đi thi hơn... Đừng làm chuyện xằng bậy."

Lần này, gã lại chụp được rất nhiều tư liệu sống, chờ đến khi trở về New York liền giao cho quân đội, bọn họ có thể làm đề án điều chỉnh đối với địa hình của đảo Đầu Lâu.

Huống hồ...

"Cô biết lần này chúng ta lấy được thứ gì không?"

"Thứ gì?"

"Là trứng khủng long đấy! Vì muốn lên thuyền của chúng ta để rời đi, một đám lính đánh thuê đã chia cho chúng ta hai quả trứng khủng long từ đám trứng mà chúng trộm được! Sau khi trở về, những nhà khoa học sẽ bắt đầu chú trọng việc nghiên cứu gen khủng long, lần trở lại tiếp theo, nhất định có thể mang theo vũ khí khắc chế khủng long, khiến tất cả chúng nó game over!"

Kiều Hân Hân không nghĩ đám lính đánh thuê kia lại cứ nhiên lên thuyền!

Việc này còn nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của cô, đây đã không phải chỉ là chuyện một tám bản đồ nữa.

Mà bất kể là bản đồ hay trứng khủng long đều tuyệt đối không thể để bọn họ mang về.

Đảo Đầu Lâu, không thể lại bại lộ trong tầm mắt của mọi người, tuyệt đối không thể!

Khuôn mặt Kiều Hân Hân lộ vẻ do dự, cô nhẹ giọng hỏi: "Nếu bộ phim có phần tiếp theo, vẫn có thể để tôi làm nhân vật nữ chính chứ?"

"Đương nhiên... Đương nhiên rồi!!"

"Vậy sao..." Kiều Hân Hân chậm rãi buông súng, cô vuốt ve mạn thuyền, tựa như bị đạo diễn Carl thuyết phục.

Cô vốn nắm chắc sáu phần có thể mang bản đồ đi, xem ra hiện tại, cô không thể trở về được nữa.

Thuyền lái rất chậm, sau khi Jack lên đảo thì đang tranh chấp với Jimmy về chuyện gì đó, King Kong cùng một đoàn khủng long đứng bên bờ biển.

Trên dãy núi cách đó không xa, thổ dân cũng đang trông ngóng từ phía xa xa.

Nếu có thể ở lại trên đảo thì tốt rồi, nơi đó có King Kong, có A Tát, cùng Tiểu A Minh.

Cho dù kết thúc vô vị một chút, năm tháng tĩnh lặng có gì không tốt? Cô vốn muốn cho mọi người một cái kết viên mãn.

Hiện tại xem ra, cô hẳn đã chạm đến con đường BE.

Kiều Hân Hân vẫn có thể thấy bóng dáng màu đen của King Kong, lúm đồng tiền chậm rãi nở rộ trên gương mặt cô, trong mắt lóe lên một tia nước mắt.

Hẹn gặp lại, King Kong.

Tuy đây chỉ là một bộ phim, một giấc mơ, nhưng cô đã thật sự sinh ra ràng buộc cùng King Kong.

Biểu lộ chân tình của Kiều Hân Hân khiến rất nhiều người đều bắt đầu lo lắng thay cô.

[Chủ kênh... Cười thật thê lương xinh đẹp...]

[Hức, làm sao đây, hình như tôi muốn khóc thì phải?]

[QAQ Sao một đại lão gia như tôi lại dễ chảy nước mắt thế này?]

[Có cảm giác chủ kênh sắp gặp bi kịch...]

[Mẹ nó! Dùng hết giấy rồi!]

[Tôi không chịu nổi đâu! Chủ kênh tuyệt đối đừng chết! Đừng chết a a a a!]

Kiều Hân Hân cúi đầu, cô lấy một cây đốt lửa từ trong túi quần, thổi một cái, ngọn lửa liền bốc lên ở trên đầu.

King Kong, A Tát, A Minh...

Rất vui vì có thể gặp được các em, các em nhất định phải vĩnh viễn tiếp tục sống thật vui vẻ, hạnh phúc nhé.

Xin nhờ!

*

Ngày đó, tà dương lặn xuống đường chân trời.

Người ở trên đảo Đầu Lâu đều nghe được một tiếng nổ lớn, dường như có vật gì đó nổ tung ở trên thuyền.

Cường lực của thuốc nổ phá hư một phần ba khoang thuyền, một trận gió lớn mãnh liệt nổi lên ở trên biển, sóng to gió lớn vỗ lên cánh buồm không thương tiếc.

Jack mới chèo được một nửa đường, anh chỉ có thể ngơ ngác ngừng tại chỗ, trơ mắt nhìn chiếc thuyền lớn ngã lật trên biển.

Biển động tàn sát bừa bãi, thuyền gỗ nhỏ của anh lật nhào giữa đường, lúc anh bơi vào bờ liền được Jimmy kéo lên.

Sau đó, chiếc thuyền lớn chứa trứng khủng long cùng bản đồ kia hoàn toàn lật úp, binh lính ở trên thuyền bị gió biển tập kích, cho dù liều mạng muốn bơi về, cũng không thể không bị cuốn vào xoáy nước trên biển.

Jimmy ngồi chồm hổm trên mặt đất, "Oa" một cái liền khóc thành tiếng, chỉ có cậu biết, thứ cậu trộm được từ chỗ lính đánh thuê là thuốc nổ cường lực.

A Minh rên rỉ đối với bầu trời màu xám.

Mà King Kong nhìn xác thuyền trên mặt biển, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước.

Màn hình bị kéo ra xa.

Sau khi biển động kết thúc, đêm khuya yên tĩnh lưu lại.

Quân đoàn khủng long đã trở lại lãnh vực của mình, Tiểu A Minh ngủ dưới tàng cây, thân thể A Tát co ro ở trong lòng nó.

Chỉ có King Kong, vẫn lặng lẽ chờ bên bờ biển.

Nó nhìn mặt biển yên ả, bóng lưng của nó dịu dàng mà đáng tin, giống như khi đang canh giữ Kiều Hân Hân trong giấc ngủ say.

Nó sẽ luôn luôn chờ đợi.

- Hết phim -

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hạng nhất trên bảng nhân khí của chủ kênh mới!

Convert: Bến

Editor: Mãn Mãn

Khi hai chữ lớn "Hết phim" xuất hiện ở trên màn hình, tất cả khán giả đều biết lần phát sóng trực tiếp từ vong này đã hoàn toàn kết thúc.

2 tiếng 45 phút, một hồi hành trình phim hoàn chỉnh biết bao.

Sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc, màn hình biến thành màu đen.

Rất nhiều người đều khó lòng tỉnh lại khi còn đang chìm đắm trong kết cục của chuyện xưa, có lẽ chẳng ai ngờ hành động cuối cùng của nhân vật nữ chính lại oanh liệt đến thế.

Kiều Hân Hân nằm trên giường trong phòng ngủ, lòng ngực phập phồng, ra khỏi bộ phim, cô cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút sạch.

Bên cạnh bàn là một phần ăn khuya nóng hổi.

Lý Mục đã xào một bát mỳ cho cô.

Anh đưa ly trong tay tới trước mặt Kiều Hân Hân, mỉm cười nói: "Vất vả rồi."

Kiều Hân Hân ngồi dậy, cô nhận lấy ly thủy tinh, uống nước "Ứng ực", lòng bàn tay vẫn đỏ mề hôi cho tới tận bây giờ.

Một khắc châm lửa túi thuốc nổ kia, cô cảm thấy thân thể như bị xé vụn, dù không cảm nhận được sự đau đớn, nhưng lại nhìn thấy thân thể chia năm xẻ bảy trong ánh lửa.

Cảm giác sợ hãi rất chân thật.

"Kết thúc rồi sao?"

Hai tay cô cầm ly thủy tinh, vẻ mặt hoảng hốt.

Vào phút cuối, cô nhìn về phía đảo Đầu Lâu, nhìn con khi đột khổng lồ màu đen kia. Cô biết, sau này mình sẽ không bao giờ gặp được nó nữa.

Trong lòng có chút khó chịu.

Trước khi đi, cô còn nói mình sẽ trở về với Tiểu A Minh, kết quả...

"Phải tiếp tục phát sóng trực tiếp, cô chuẩn bị xong chưa?" Lý Mục nhắc nhở.

Sau mỗi lần phát sóng trực tiếp từ vong kết thúc, chủ kênh sẽ có thời gian nghỉ ngơi ngắn, sau đó màn ảnh sẽ trực tiếp quay lại.

Kiều Hân Hân gật đầu.

Một giây sau, cô xuất hiện trên màn hình của phòng phát sóng trực tiếp.

[Chủ kênh xuất hiện rồi!!]

[Tung hoa ~~~~]

[Hu hu hu hu hu xem trực tiếp mà phát khóc, nếu chủ kênh không xuất hiện tôi liền hoài nghi thể giới này.]

[Nhập vai quá sâu... Phải làm sao bây giờ...]

[Chị Kiều có khỏe không? Có bị thương không?]

Lý Mục đã ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình Kiều Hân Hân. Cô ngồi trên ghế, cầm đĩa bát đầu ăn mỳ.

Tốc độ ăn của cô rất chậm, có lẽ vì còn giữ chuyện ở trong lòng nên lúc nói chuyện, giọng điệu có chút mệt mỏi.

"Tôi không có vấn đề gì."

Suy nghĩ một chút, cô vẫn nhìn chiếc hộp vuông bé nhỏ màu xanh lam, chân thành nói: "Thực xin lỗi, không thể mang lại một cái kết tốt đẹp cho mọi người."

Cuối cùng, nhân vật nữ chính chết, dù là tiểu thuyết hay phim ảnh, cũng đều xem như bi kịch.

Tuy cô đã cứu được King Kong, nhưng...

Kiều Hân Hân cúi đầu, ăn từng miếng mỳ, có rất nhiều người ở trong phòng phát sóng trực tiếp, mặc dù bộ phim đã kết thúc, mọi người vẫn chen lấn để được nói chuyện với chủ kênh.

Nghe thấy lời của cô, khán giả nhanh chóng an ủi.

[Đâu có sao! Tôi thấy bộ phim này rất đặc sắc!]

[Hân Hân, chị là tuyệt nhất ~]

[Kiều là chủ kênh thăng thần nhất mà tôi từng thấy!]

[Chúng em sẽ luôn luôn ở bên chị ~]

[(☆ ▽ ☆) Rất mong chờ lần phát sóng trực tiếp từ vòng tiếp theo..]

Bình luận không ngừng bay lên, khen thưởng lại càng có xu thế chiếm lĩnh.

[Cuisinart thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Biển Xanh thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Cười Gió thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Thanh Ca thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Hí Chí thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Nam Vu thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Daisy thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Ngựa Bay Trên Không thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

...

[A Ô thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[Tiểu A Minh đáng yêu không chịu được! Thật sự muốn nuôi một con quá a a a a a chủ kênh quá tuyệt, cảm ơn chị đã cho chúng em biết nhiều vật đáng yêu như vậy.]

[Ô Ô Ô thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[Hân Hân, thấy chị có thể hoàn thành phát sóng trực tiếp từ vòng xuất sắc như vậy, đám người Oa thấy rất tự hào... Lần phát tiền lương vào tháng sau, chuyện đầu tiên chính là mua tước vị! Chị Hân chờ em chờ em! XOXO!]

[Cải Bắp thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[^_^ Cố lên.]

[Lấy Chân Gãi Gãi thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[Đã lưu trữ, mỗi ngày đều sẽ đến xem.]

Bình luận đều bị đánh chiếm bởi khen thưởng. Kiều Hân Hân chưa ăn được mấy miếng mỳ, trái lại có chút kinh ngạc nhìn nhóm người đang điên cuồng khen thưởng.

Đây đều là tiền đó!

Bị trang web lấy đi một phần, cái khác sẽ trực tiếp chuyển vào tài khoản của cô, cuối tháng liền có thể rút ra! Mớ phòng phát sóng trực tiếp mười ngày, nhân khí của phòng luôn luôn thấp, không ngờ một lần phát sóng trực tiếp từ vòng lại mang đến nhiều fan hâm mộ như vậy.

Khán giả hết sức nhiệt tình, Kiều Hân Hân vốn cho rằng phát sóng trực tiếp từ vòng của cô đi tới con đường bad ending, sẽ có người mắng cô... Hiện tại xem ra là cô suy nghĩ nhiều.

Trong màn hình phát sóng trực tiếp, toàn bộ đều tràn đầy yêu mến.

Sao có thể không cảm động?

Thấy bình luận mà mọi người nhấn đều liên quan tới King Kong cùng Tiểu A Minh, Kiều Hân Hân biết không phải chỉ mình cô tự biên tự diễn một màn này. Có nhiều khán giả đáng yêu như vậy ở bên cạnh cô, thực sự cảm nhận được hi vọng ái ố ở trong bộ phim một cách rõ ràng.

Kiều Hân Hân không nhìn được mà buông đũa, dùng tay tạo hình trái tim đối với màn ảnh.

[(☆ ▽ ☆) Động tác của chủ kênh có ý gì thế?]

[Chủ kênh đang làm gì vậy?]

[Đây là ý gì?]

[Tò mò nha ~~~ Chủ kênh giải thích một chút đi, chúng tôi xem không hiểu.]

[Có phải thủ ngữ(*) không?]

[Mau chụp màn hình rồi đi tìm thử xem!]

Kiều Hân Hân hơi hơi mím môi, cô nhỏ giọng nói: "Động tác này gọi là "Tạo hình trái tim", dùng để biểu đạt tình yêu ở chỗ của chúng tôi."

Rất nhiều lời, cô cũng không biết giải bày thế nào.

Nếu chỉ nói một tiếng cảm ơn sẽ cảm thấy quá lạnh nhạt, việc cô đồng ý làm chủ kênh vốn xuất phát từ tâm lý "tò mò" cùng "túng thiếu", không nghĩ rằng mình sẽ nảy sinh tình cảm với nhóm khán giả đáng yêu này.

Dường như cô càng ngày càng thích ứng với việc làm một chủ kênh, nếu đột nhiên bắt cô rời bỏ, cô cũng sẽ rất luyến tiếc.

Tuy King Kong đã trở thành quá khứ không có cách nào nhìn lại, nhưng ít nhất, bọn họ vẫn ở đây.

"Tôi sẽ càng thêm cố gắng, tuyệt đối không cô phụ kỳ vọng của mọi người!"

Không biết vì sao câu nói ấy cứ được thốt ra như vậy.

Khán giả dành cho cô quá nhiều nhiệt tình, quá nhiều yêu thích, cô thật sự muốn làm gì đó để báo đáp bọn họ...

Vậy thì, hãy làm một vị chủ kênh thật xuất sắc đi!

[(**) Oa ~ Tạo hình trái tim, chơi thật vui.]

[Chủ kênh chủ kênh, em cũng sẽ làm động tác này!]

[233333 tôi cũng làm, hay quá!]

[Không bằng sau này mọi người đều làm động tác này để chụp hình, đến ngày sinh nhật của Hân Hân thì làm một bộ sưu tập.]

[Ý kiến hay!]

Vốn chỉ tùy ý làm một động tác, không ngờ sau này nó lại trở thành động tác biểu tượng của nhóm người hâm mộ Hân.

Kiều Hân Hân tương tác cùng khán giả tốt hơn nhiều so với trước kia quả nhiên, có kinh nghiệm tiến vào bản sao phim một lần, sau khi ra ngoài, cảm giác hoàn toàn khác lúc trước.

Phòng phát sóng trực tiếp náo nhiệt vẫn như vậy, người xem trực tuyến ổn định ở con số một trăm tám mươi ngàn, lượng lưu trữ vẫn còn đang gia tăng.

Tiệc nuôi duy nhất đại khái là, Kaka không ở đây.

[Cơ mà ~~~ Không phải lúc trước nhóm đại gia nói muốn cho Hân của tôi kinh hi sao?]

[Phải nha, hiện tại Kiều Kiều liên tục tương tác cùng mọi người, kinh hi kinh hi mau xuất hiện đi.]

[Chủ kênh nhìn màn hình nha!!!!]

Kiều Hân Hân phát hiện tất cả mọi người đều nói cô nhìn màn hình, còn liên tục nói kinh hi gì đó, cô ngồi ngay ngắn, mỉm cười nhìn khối vuông màu xanh nhạt ở trước mặt.

[Chúc mừng Ác Linh đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Ngai Lạp đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Tiểu Muội Muội đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Băng Hỏa đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Chúc mừng Gió Xuân Cười đã trở thành kỵ sĩ hộ vệ của phòng phát sóng trực tiếp!]

...

Khi hệ thống thông báo về tước vị sẽ đi kèm với phong chữ sáng lấp lánh cùng hiệu ứng pháo hoa rực rỡ, điều này khiến phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân lộ ra hiện tượng cực kỳ náo nhiệt, rực rỡ sắc màu.

Kỵ sĩ hộ vệ, 3999 tệ một tháng, cô nhìn những cái tên đang không ngừng gia tăng trong bảng tước vị của fan, mà nhân khí của phòng phát sóng trực tiếp cũng liên tục nhảy về phía trước, Kiều Hân Hân không biết nhường nào!

Mọi người hầu như có thể đoán được, trừ cô ra, vị trí vua tân binh của tháng này không thể là ai khác!

Trên màn hình có rất nhiều chữ màu xanh lam, chữ của người có chức vị kỵ sĩ sẽ biến thành màu xanh lam, bọn họ dùng tất cả các loại phương thức để chào hỏi cùng Kiều Hân Hân.

Có người bày tỏ lòng yêu thích, có người bày tỏ sự quan tâm, càng nhiều hơn chính là nói cô hãy cố gắng lên!

Hiện tại, cô đã không còn là tân binh mới với nhân khí thâm đậm, suýt chút nữa bị loại bỏ, một lần sóng thông báo của hệ thống gửi tới, Kiều Hân Hân trực tiếp nhận được 128 tin nhắn.

Quản gia nói với cô, ngày hôm nay, cô thu hoạch được tổng cộng 128 kỵ sĩ hộ vệ!

Mà Lý Mục đang nằm trên ghế sofa ở trong phòng khách, nhìn trang đầu của TV Thái Dương, có bảng xếp hạng nhân khí của chủ kênh cùng bảng xếp hạng chủ kênh mới ở bên góc trái trên cùng.

Kiều Hân Hân trải qua một lần làm chủ kênh từ vong, dù là số người xem trực tuyến hay số người lưu trữ phòng cũng đều vượt quá sự mong đợi của Lý Mục, cộng thêm hành động mua tước vị của nhóm fan hâm mộ, lập tức khiến giá trị nhân khí của Kiều Hân Hân tăng vọt đến vị trí đầu tiên trên bảng nhân khí của chủ kênh mới!

Đúng vậy! Cô hoàn toàn xứng đáng là vua tân binh!

*

Có người vui, liền có người buồn.

Xu thế của Kiều Hân Hân quá mạnh, đây là điều mà tất cả mọi người không dự đoán được. Hiện tại, tuy rằng vị trí đề cử đã thay đổi, nhưng lượng lưu trữ của cô ta quả thực đã vượt quá 6 vạn người!

Mà kết thúc vẹn toàn của phát sóng trực tiếp từ vong đã đem lại rất nhiều fan trung thành cho cô ta, mọi người sẽ càng thêm mong đợi lần phát sóng trực tiếp tiếp theo của cô ta.

Hơn nữa, người đại diện của cô ta lại còn là Lý Mục...

Người kia tuyệt đối có thể lấy được càng nhiều vị trí đề cử có lợi vì cô ta!

Thật đáng giận!

Vị trí đề cử kia vốn thuộc về Lily, gã khai quật được một nữ chủ kênh từ trong đám người mới, khí chất của cô nàng cực kỳ thích hợp với phát sóng trực tiếp từ vong!

Điều này sao có thể khiến gã cam tâm cho được?!

Cùng là người đại diện như nhau, lão Mạc tức giận ném lon bia trong tay xuống đất, nếu đã quyết định nghỉ hưu rồi, đang yên lành sao, tự dưng lại xuất hiện? Lý Mục... Ha Ha, hẳn cho rằng hiện tại Kiều Hân Hân đang trèo lên cao sao? Vậy thì trèo đi! Ra sức mà trèo! Đợi đến khi cô ta trèo lên đỉnh cao nhất, gã sẽ trực tiếp kéo cô ta xuống!

Trèo càng cao, ngã càng thảm!

Xem ra, trong một thời gian ngắn, nhân khí của Lily không thể bằng Kiều Hân Hân, gã phải hoạch định một con đường khác thêm lần nữa vì Lily... Nhưng rất may là, trong số những nghệ sĩ mà gã quản lý, xu thế của Lily cực kỳ hưng mãnh, có triển vọng cạnh tranh vị trí chủ kênh có lượng nhân khí tốt nhất hàng năm.

Đây là chuyện duy nhất có thể làm gã vui vẻ.

Huống hồ, cuộc tranh tài của Lily đã tiến vào top 3, rất nhanh sẽ giành được chức quán quân.

Việc này sẽ hấp dẫn thêm càng nhiều fan hâm mộ cho cô nàng!

Loại người với phong cách lỗ mãng như Kiều Hân Hân há có thể sánh được với người vừa có tướng mạo cùng vóc người hạng nhất, vừa hiểu rõ cách

ảnh hưởng tới tâm trạng cùng cảm xúc của fan hâm mộ như Lily?

Lấy lượng fan giàu có làm ví dụ, theo công tác thống kê, có thể nói phòng phát sóng trực tiếp của Lily có lượng đại gia nhiều nhất trong số những chủ kênh mới của năm nay!

Có vô số kỹ sĩ cùng bá tước, ngay cả quốc vương cũng có hơn một ngàn người!

Quốc vương! Khái niệm của quốc vương là gì? Là 15 vạn tệ một tháng! Rất nhiều đại gia đều trực tiếp dùng tiền để nâng cô nàng!

So với Lily, Kiều Hân Hân đã là cái thá gì?

Không phải chỉ là nắm được vị trí thứ nhất trên bảng nhân khí của chủ kênh mới thôi sao, có bản lĩnh thì giành lấy vị chủ kênh có lượng nhân khí tốt nhất hàng năm xem?

Mẹ kiếp.

*

Khoảng 10 giờ 30, Kiều Hân Hân kết thúc lần phát sóng trực tiếp của ngày hôm nay.

Cô chúc khán giả ngủ ngon, rất nhiều người vẫn chờ đến một giây cuối cùng.

Mãi cho tới khi phòng phát sóng trực tiếp tối xuống, khán giả mới lưu luyến rời đi.

Khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong, không nhất thiết phải làm đủ 8 tiếng, sau khi bộ phim kết thúc, chủ kênh có thể chọn việc nghỉ ngơi. Về phần ngày mai... Ừm, tiếp tục là 9 giờ sáng tới 5 giờ chiều!

(*) Thủ ngữ: Là ngôn ngữ chủ yếu được cộng đồng người hâm mộ sử dụng nhằm chuyển tải thông tin qua cử chỉ, điệu bộ của cơ thể và nét mặt.

Editor: Cuối cùng mình cũng xong assignment để quay về edit cho các bạn rồi đây ;; - ;; Trước khi nửa học kỳ sau bắt đầu, mình sẽ có 1 tuần nghỉ ngơi, trong 1 tuần này, mình sẽ cố gắng edit 3 CHƯƠNG để bù đắp cho tháng 10, hự hự. Chân thành cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn chờ truyện *cúi đầu*

À, mình đã đổi Lị Lị thành Lily nhé, vì cô nàng là người ngoài hành tinh nên mình nghĩ lấy tên như vậy sẽ hợp lý hơn ^_^

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Phong hồi lộ chuyển

(*) 峰回路转 (Phong hồi lộ chuyển): Bước ngoặt/ thay đổi 180 độ.

Lần trước mình ghi nhầm tên chương, đã đổi lại rồi nha ~~~

Convert: Bén

Editor: Mẫn Mẫn

Nguồn: ĐDLQĐ, Wattpad

Trải qua một lần phát sóng trực tiếp từ vong, Kiều Hân Hân cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, sau khi nằm bẹp trên giường liền nhanh chóng ngủ. Ngày mai là thứ hai, cô phải bắt đầu cố gắng làm việc.

Một mình Lý Mục đùa nghịch ở trong phòng khách đến tối khuya, khoảng hai, ba giờ sáng mới trở về phòng ngủ.

Ngày tiếp theo, Kiều Hân Hân tỉnh dậy vào lúc 7 giờ, sau khi cô rời giường rửa mặt, phát hiện ra bữa sáng đã được dọn ở trên bàn.

Bánh bao hấp nóng hổi cùng một ly sữa đậu nành.

Không biết Lý Mục đã đi nơi nào.

Nhân lúc ăn sáng, cô lên kế hoạch cho nhiệm vụ của ngày hôm nay, nên viết truyện hay vẽ tranh nhỉ? Không biết khi nào biên tập viên truyện tranh mới liên lạc với cô, không bằng tranh thủ thời gian rảnh rỗi này để viết nốt truyện.

Cơm nước xong, cô trở về phòng, sau khi leo lên QQ, nhận được tin nhắn từ biên tập viên của phòng làm việc.

Tin được gửi vào buổi chiều cuối tuần.

[Thật ngại quá, bởi vì bên người thuê yêu cầu đổi người viết, nên cô không cần viết bản thảo tiếp theo nữa đâu (đáng thương).]

Kiều Hân Hân sững sốt nhìn tin nhắn này vài giây rồi mới phản ứng -- A, mất phần công việc này rồi.

Nếu là trước kia, không biết cô đã sốt ruột thành cái dạng gì, nhưng hiện tại vẫn còn công việc của tòa soạn truyện tranh, cùng... TV Thái Dương. Tuy chưa lấy được một lần tiền lương nào, nhưng cô cảm thấy, hình như mình có thể nhận được không ít tiền trong tháng này đâu nhỉ?

Kiều Hân Hân gửi một tin nhắn cho biên tập viên.

[Ừm, được rồi (đáng yêu).]

Cô uống một ngụm nước, tựa lưng lên ghế.

Cô đã xem qua nội dung của buổi huấn luyện người mới liên quan tới Ánh Sáng Xanh (Thanh Sắc Hà Quang), hiện còn chưa nhận được công việc, cũng không biết phải vẽ tình tiết của truyện thể nào.

Do đã quen với việc dậy sớm nên cô không thể nào tiếp tục ngủ, chỉ có thể tùy tiện lật một chút tiểu thuyết cùng truyện tranh, đợi biên tập viên lên mạng.

Cứ như vậy, đợi thẳng đến 12 giờ trưa.

*

Buổi sáng, có khoảng 3 vạn người xem trực tuyến trong phòng của Kiều Hân Hân, rất nhiều người không đi làm thi cũng ngủ nướng.

Cô tìm được một bộ truyện tranh rất tuyệt ở trên mạng, nếu không có tiếng chuông di động nhắc nhở, cô cũng suýt quên chuyện phát sóng trực tiếp.

Lần này, cô đặc biệt đặt chuông báo thức chính vì để có thể chào khán giả.

Trạng thái hiện tại của cô hiển nhiên thoải mái hơn rất nhiều, có thể tán gẫu nhiều thêm hai câu khi ở cùng khán giả. Cô phát hiện ra những khán giả ngoài hành tinh này đều cực kỳ hứng thú với trái đất, gặp chuyện gì cũng hỏi, cô cũng cảm thấy việc phát sóng trực tiếp càng ngày càng trở nên thú vị, chứ không phải chỉ như một nhiệm vụ chưa hoàn thành như lúc trước.

Và buổi trưa, biên tập viên truyện tranh Lưu Niên mới tìm cô, trực tiếp gửi cho cô một phần bản thảo.

[Tôi cần năm tranh minh họa, cô hãy vẽ thử trước một bức xem.]

[Được.]

Kiều Hân Hân nhận được nhiệm vụ, công việc liền bắt đầu lu bù lên, sau đó không có nhiều thời gian để trò chuyện cùng khán giả. Có vài người cảm thấy nghi hoặc, nhưng phần nhiều đều tràn ngập tò mò.

[Hóa ra đây chính là cuộc sống thường ngày của chủ kênh người trái đất.]

[Kiều Kiều còn biết vẽ tranh cơ đấy, thật lợi hại!]

[Phong cách hoàn toàn khác với khi còn ở đảo Đầu Lâu, tôi còn tưởng mình đi nhầm chỗ Orz.]

[Ha ha ha ha như vậy cũng rất tốt, có thể thấy Hân của tôi, tôi liền thỏa mãn ~]

[Nếu có thể nói chuyện với chúng ta thì tốt rồi.]

[← Hân Hân có thói quen nói chuyện với mọi người chỉ khi đã kết thúc công việc, yên tâm đi.]

[Không phải làm phát sóng trực tiếp đều kiếm được rất nhiều tiền sao? Hân của tôi lại còn là chủ kênh mới hạng nhất, sao còn phải làm những công việc khác?]

[Cậu không hiểu rồi, nếu cậu không có ước mơ thì có khác gì con cá mắm không?]

[Hình như anh biết rất nhiều nhỉ 0- 0]

[Đặc ý) Tôi là fan của Hân từ lâu rồi! Tôi đã lưu trữ phòng của Hân trước cả khi cô ấy phát sóng trực tiếp từ vong cơ!]

[(*@o@*) Oa ~]

Kiều Hân Hân vẽ hết một buổi chiều, cuối cùng cũng vẽ ra một tấm. Đặt đồng hồ báo thức lúc 4 giờ 50, chính là để có thể tạm biệt khán giả.

Có người đề nghị --

[Chủ kênh chủ kênh, ngày mai chị có thể phát sóng trực tiếp từ giữa trưa được không?]

[Đúng vậy, ban ngày chị đã bận rộn như thế thì dành buổi tối để chơi đùa thật vui cùng chúng em đi ^_^]

[Đáp ứng yêu cầu nhỏ này của tụi em được không ~~]

[Chủ kênh đáng yêu, ban ngày chúng em cũng phải đi học, buổi tối lại có tương đối nhiều thời gian đó.]

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, cô gật đầu nói: "Vậy thì bắt đầu từ 12 giờ trưa tới 8 giờ tối nhé."

Những cái hôn gió tràn ngập màn hình, số người xem trực tuyến ổn định trong khoảng 3 vạn, không thể sánh với thời điểm thực hiện phát sóng trực tiếp từ vlog, nhưng cũng đã tiến bộ hơn rất nhiều.

5 giờ chiều, phát sóng trực tiếp kết thúc, Kiều Hân Hân ẩn giấu màn hình.

Cô gửi tấm hình minh họa cho biên tập viên Luru Niên, đợi hơn 20 phút, Luru Niên mới chậm rãi phản hồi tin nhắn của cô.

[Cái này không được.]

[Dạ?]

[Chi tiết trong bức hình này không được xử lý tốt, hơn nữa, biểu cảm của nhân vật nữ chính không đủ sinh động, vẫn nên vẽ lại thêm lần nữa thì hơn.]

[Vâng...]

Luru Niên gửi trả bản thảo cực kỳ triệt để, Kiều Hân Hân nhìn hình minh họa trong máy tính, nhẹ nhàng thờ dài.

Cô đã rất dụng tâm với bức tranh này, thay đổi chi tiết hết lần này tới lần khác, cô tạm thời không nhìn ra chỗ nào có vấn đề. Cho dù vẽ lại một lần nữa, cũng chưa chắc đã tốt bằng bức này.

Có nên tìm biên tập viên Luru Niên để hỏi rõ ràng không?

Nhưng cô cũng không biết phải hỏi cái gì... Cô cảm thấy biên tập viên có vẻ rất bận rộn, vẫn không nên quấy rầy thì hơn.

Chuyện mà Kiều Hân Hân không biết là, cho dù cô gắng sức vẽ cỡ nào, trước sau đều sẽ bị xoi mói.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Đảo mắt một cái đã lại đến cuối tuần, cô đã bị gửi trả bảy bức tranh minh họa, lý do cho từng hình đều na ná như nhau.

Luru Niên thậm chí còn cho cô một ít bản thảo, cô thừa nhận, những bản thảo kia đều rất xuất sắc, nhưng..

Dù gì Kiều Hân Hân cũng là một họa sĩ lâu năm, mấy năm nay đều dựa vào việc vẽ tranh để kiếm ăn, thứ cô vẽ ra có thể cực kỳ thâm thúy vậy sao? Ánh Sáng Xanh là tạp chí đứng thứ nhất về lượng tiêu thụ ở trong ngành, mọi người đều hiểu tạp chí yêu cầu rất cao, nhưng vì sao biên tập viên của cô lại khiến người ta có ảo giác như người nọ đang bối rối tìm vết?

Hay là...

Luru Niên đang cố ý nhắm vào cô?

Kiều Hân Hân ngồi trên ghế, trầm ngâm suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhấc bút lên.

"Bên Kiều Hân Hân thế nào rồi? Anh không thông qua bản thảo của cô ta đấy chứ?"

"Không không, những tác phẩm mà cô ấy giao ra trong mấy ngày nay đều bị gửi trả hết... Thâm tiểu thư, chúng ta làm như vậy có gây nên phiền toái gì không?"

"Anh sợ cái gì? Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, anh cứ nói tôi để anh làm là được! Tóm lại, không thể để cô ta cảm thấy ở Ánh Sáng Xanh!"

"Vâng vâng, tôi biết rồi..."

Sau khi cúp điện thoại, trên mặt Thẩm Mộ Dung Ly lộ ra nụ cười đắc ý.

Nếu mỗi tháng chỉ dựa vào việc vẽ tranh, à Kiều Hân Hân này cũng chẳng kiếm được mấy đồng, hiện tại không biết đã đi đâu thuê phòng trọ -- Thẩm

Mộng Ly có thể khẳng định, Ánh Sáng Xanh là cộng rom cứu mạng cuối cùng của Kiều Hân Hân, chỉ cần mình có thể khiến cô ả bỏ công việc này, chẳng phải cô ta sẽ nhanh chóng cắt khỏi Đông Xuyên sao!

Thành phố lớn, vật giá cao, tiếp tục ở lại chính là chờ chết đói.

Vài ngày sau, bản thảo của Kiều Hân Hân liên tục bị gửi trả, cô quả thực muốn điên rồi.

Lần nào biên tập viên Lưu Niên cũng dùng lý do không đạt đến yêu cầu của tạp chí, bảo cô vẽ lại. Kiều Hân Hân cũng không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, mỗi khi cô hỏi, phải mất rất lâu Lưu Niên mới trả lời cô.

Do dự thật lâu, cô vẫn quyết định tới tòa soạn một lần nữa.

Đây là lần đầu tiên cô ra khỏi nhà sau khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong.

Khán giả cực kỳ hưng phấn.

Ban đầu Kiều Hân Hân còn cho rằng, có thể là do bản thân không tham gia vào đợt huấn luyện người mới trước đó, nên biên tập viên mới "làm khó dễ" cô chăng?

Liên tiếp gửi trả hơn 10 bản thảo của cô... Việc này... Chính là bị nhầm vào sao.

Dù thế nào cô vẫn cực kỳ muốn ở lại Ánh Sáng Xanh, cô cảm thấy mình có thể học được rất nhiều điều ở đây.

Thế nên lúc này cô mới chủ động tới tòa soạn tạp chí, tìm biên tập viên Lưu Niên để nói rõ ràng.

Chỉ là, cô đã nghĩ quá đơn giản.

Tạp chí có cổ phần của nhà họ Thẩm, Thẩm Mộng Ly vốn đã bắt chẹt phần công việc này của cô, hiện tại đối ý từ chỉ gây khó dễ thành thay đổi nhân sự còn không phải đơn giản sao.

Tổng biên tập viên cũng biết sơ sơ về tính tình đại tiểu thư của Thẩm Mộng Ly, liền dứt khoát mắt nhắm mắt mở, như vậy cũng dễ ăn nói với một bên khác.

Lưu Niên ngược lại trở thành trung gian trong cuộc cạnh tranh xấu xa này, anh ta lần lượt gửi trả bản thảo, vậy cũng đành thôi, giờ Kiều Hân Hân đã chủ động tới cửa, anh ta chẳng tìm thấy lý do nào nữa.

Một mình Kiều Hân Hân ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh, cô ngồi đến 8 giờ tối, cũng không thấy bóng dáng Lưu Niên đâu.

Khán giả đều nhìn không nổi.

[Giữ chứ, mỗi ngày chỉ biết trả bản thảo, lại không chịu gặp chủ kênh, gã đó có ý bới móc à?]

[Rõ ràng chủ kênh vẽ đẹp như vậy... Chẳng hiểu người đó soi mói làm gì.]

[Đau lòng cho Hân của tôi.]

[Chủ kênh đừng buồn, chắc chắn sẽ có cơ hội... Ôm ôm.]

[Ô ô ô thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[QAQ Chị đừng đợi nữa, gã đó đang cố ý trốn tránh chị đó.]

[Cuisinart thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Đàn Đàn thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Trời Đầy Sao thương cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

...

Sau khi phòng phát sóng trực tiếp có thêm nhiều fan hâm mộ, mỗi ngày đều có không ít người khen thưởng, một tuần này, Kiều Hân Hân cơ bản không ngừng vẽ tranh, nhưng vẫn có rất nhiều người bằng lòng xem.

Phát sóng trực tiếp đảo Đầu Lâu đã hấp dẫn không ít fan trung thành cho cô, những người này đều hết lòng bảo toàn nhân khí của cô, mỗi ngày đều có mặt đúng giờ.

Thấy cô gặp trở ngại trong công việc, quả thực tràn đầy đau lòng.

"Tôi không có vấn đề gì, mọi người sớm nghỉ ngơi đi nhé."

Phát sóng trực tiếp sắp kết thúc, Kiều Hân Hân nhìn màn hình, miễn cưỡng nở nụ cười, giọng nói có vẻ hơi mệt mỏi.

Cô cảm thấy mình sắp dùng sạch sức lực của bản thân, việc này khiến cô mệt hơn cả khi còn ở trên đảo Đầu Lâu. Vào thời điểm ở trên đảo, tuy cô tiêu hao thể lực khá nhanh, nhưng ngày nào cũng rất vui vẻ.

Mà bây giờ... Cô cũng không rõ nữa, tựa như cả thế giới đều đang chiêm chọc bộ dạng của chính mình.

Xem ra, phần công việc này coi như mất. Ngay cả nguyên nhân cũng không có người nguyện ý nói cho cô biết.

Biên tập viên Lưu Niên trốn tránh cô, cô cũng không thể gọi cho Lâm Ngọc Dương, dựa theo tính cách của cô, cho dù cô không làm công việc này, cũng tuyệt đối không gọi cho anh ta.

Những câu "Tạm biệt" cùng "Trở về nhà sớm một chút" tràn ngập màn hình, khán giả lưu luyến rời đi, kỳ thực bọn họ cũng muốn ở lại với cô.

Mà Kiều Hân Hân vẫn đợi đến 10 giờ.

Ánh đèn trong tòa nhà cao tầng đều đã tắt, cô đứng dậy đi ra ngoài.

Gió rất lớn, tựa như muốn đổ mưa.

Cô ôm bản thảo đứng ở ngoài, bỗng có chút luyến tiếc. Vốn tưởng rằng đã gần thêm một bước với giấc mơ, hiện tại xem ra.... Vẫn xa không thể chạm như thế.

Lẽ nào cô thực sự về rất xấu? Thực sự không có thiên phú gì?

Có người chạy ra từ tòa nhà, hẳn là đang vội vàng, trên đường nghe điện thoại không cẩn thận đụng vào Kiều Hân Hân đang đứng ở cửa, bản thảo của cô rơi đầy đất.

Người đàn ông kia mặc một chiếc áo phông màu nâu, đầu đội mũ bê rê màu đen, phản ứng đầu tiên của anh chính là xoay người nhặt giấy vẽ, đồng thời nói lời xin lỗi: "Ngại quá ngại quá, tôi đang cần đi gấp..."

Âm thanh của anh đột nhiên ngừng lại.

Người đàn ông quên cả việc mình đang nghe điện thoại, anh nhìn giấy vẽ trong tay, hình ảnh nhân vật ở trên rất sinh động.

"Tiểu thư, cô cũng biết về à?"

Anh ngẩng đầu, lúc này, Kiều Hân Hân mới nhìn thấy khuôn mặt của anh.

Người đàn ông đại khái hơn ba mươi tuổi, mặt chữ quốc, mắt nhỏ, tướng mạo có hơi thô tục, nhưng nhìn chung vẫn giống một người thành thật.

Kiều Hân Hân gật đầu: "Đúng vậy."

Anh ta nhìn Kiều Hân Hân như nhìn thấy cọng rom cứu mạng, hai mắt tỏa sáng: "Vậy hiện tại cô đang công tác ở đâu?"

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, cô vẫn chưa ký hợp đồng với Ánh Sáng Xanh, cũng không tính là nhân viên của bọn họ. Hơn nữa, cô cũng định rời khỏi nơi này.

"Tôi còn đang tìm việc làm." Cô thành thật trả lời.

Người đàn ông mắt nhỏ lập tức hưng phấn nói: "Tốt tốt tốt! Cực kỳ tốt! -- Tiểu thư, hay là cô tới làm việc tại tòa soạn truyện tranh của tôi đi? Nơi của chúng tôi đặc biệt thiếu người!!"

Editor: Hì hì, có chương mới rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tòa soạn truyện tranh Alice

Tòa... Tòa soạn truyện tranh?

Kiều Hân Hân có chút kinh ngạc, người đàn ông sợ cô không đồng ý, tiếp tục cố gắng thuyết phục: "Phòng làm việc của chúng tôi cũng ở tòa nhà cao tầng này, cô yên tâm, tuyệt đối là một công ty chính hãng! Hay ngày mai cô qua đó nói chuyện với tôi được không?"

Anh lấy ra một tấm danh thiếp, đưa tới trước mặt Kiều Hân Hân: "Nếu không tìm được địa chỉ thì có thể gọi điện cho tôi."

Trên danh thiếp viết ba chữ to "Thái Văn Tường", chức vụ là tổng biên tập của tòa soạn truyện tranh Alice.

"Ách, xin hỏi anh định để tôi làm việc gì?"

Không phải là làm biên tập viên đấy chứ? Cô không biết phải làm biên tập viên thế nào, nhưng với cách tuyển người này, dường như anh ta đang tìm biên tập viên.

Tiếng di động của Thái Văn Tường lại vang lên, trước khi nghe, anh nói với Kiều Hân Hân rằng: "Đương nhiên là họa sĩ truyện tranh rồi, nếu cô thấy có hứng thú thì nhất định phải tới vào ngày mai nhé! Tôi sẽ chờ cô! Tôi còn có việc, đi trước đây, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Người đàn ông vừa nghe điện thoại vừa vội vã chạy về phía nhà ga, Kiều Hân Hân không nhận được, quay đầu nhìn tòa nhà cao tầng đã tắt gần hết đèn kia, trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lẽ nào đây chính là "Tìm được lối thoát trong khó khăn"?

Thời gian không còn sớm, vẫn nên nhanh trở về thì hơn, nhìn thời tiết này như sắp mưa.

Cô vừa đi hai bước liền nghe thấy có người gọi mình -- "Hân Hân."

Quay đầu lại, phát hiện ra Lý Mục đang cưỡi xe máy đợi cô ở đầu đường.

Sao anh ta lại tới đây?

Kiều Hân Hân đi qua, anh đưa mũ bảo hiểm trong tay cho cô: "Tôi thấy trời sắp mưa, liền nghĩ nên tới đón cô về."

Vừa nói vừa đưa ô cho cô.

Kiều Hân Hân ngồi ở phía sau, đúng là có thể cảm nhận chút mưa nhỏ. Cô mở ô ra: "Đi thôi."

"Ngồi cho vững nhé."

Lý Mục nổ máy xe, tốc độ không nhanh không chậm, cơn mưa dần dần lớn hơn trên đường về nhà.

Mặc dù có sự ngăn cản của chiếc ô đen, quần áo của hai người vẫn ẩm ướt.

Sau khi về nhà, mỗi người đều tự sửa sang lại bản thân, khoảng 11 giờ rưỡi, Kiều Hân Hân lau khô một nửa tóc bằng khăn lông, ngồi xuống trên sofa.

"Hôm nay cô đã làm gì thế?" Lý Mục thấy cô đến, giảm tiếng tivi đi một chút.

"Tôi tới tòa soạn truyện tranh một chuyến, nhưng không gặp được biên tập viên. Tôi nghĩ có lẽ bọn họ không định dùng tôi -- Nhưng cũng chẳng sao, có người cho tôi một tấm danh thiếp, tôi đang nghĩ có nên đi xem một chút vào ngày mai không."

"Được chứ, cô cứ tự chủ trong chuyện công tác là được, không hiểu cái gì thì có thể hỏi tôi."

Thái độ của Lý Mục vẫn lười tiếng như cũ, trên thực tế, anh ta thực sự rất chiều cô Kiều Hân Hân. Tựa như hôm nay, dù đã trễ như vậy nhưng anh vẫn đặc biệt đi đón cô.

Tuy Đông Xuyên là thành phố không bao giờ ngủ, nhưng một cô gái cũng không nên ở ngoài quá muộn.

"TV Thái Dương chỉ thanh toán thù lao vào mỗi cuối tháng thôi đúng không?"

"Đúng vậy, cuối tháng sẽ kết toán rồi gửi vào thẻ của cô vào đầu tháng. Thế nào? Có việc cần dùng tiền à?"

Lý Mục biết hiện tại trên người Kiều Hân Hân không có nhiều tiền, vậy nên ngày thường anh đều bao cô ba bữa một ngày.

Kiều Hân Hân lắc đầu, nói khẽ: "Chẳng qua tôi cảm thấy cứ ở mãi chỗ này cũng không tiện lắm..."

Tính cách của cô chính là kiểu không muốn gây thêm phiền toái cho người khác, nhưng cô lại ở đây, ăn của anh, ở nhà anh, cảm giác rất kỳ quái.

Lý Mục đứng dậy rót một ly sữa bò cho cô, thấy cô nói thế, anh lập tức ủy khuất nói: "Cô muốn đuổi tôi tới quán bar à?"

Khi Kiều Hân Hân làm việc, anh tận lực không quấy rầy, chỉ yên lặng chuẩn bị đồ ăn cho cô thật tốt, kỳ thực anh dành phần lớn thời gian ở quán bar, buổi tối vẫn sẽ trở về.

Sống một mình rất bất tiện cho một cô gái như cô.

"Không không không, ý tôi là... Chờ tôi có tiền, tôi sẽ dọn ra ngoài."

Dù sao Lý Mục cũng là đàn ông, anh cũng phải có cuộc sống riêng tư của mình. Tuy quan hệ giữa cô và anh đặc thù, nhưng ở chung một chỗ cũng không tốt lắm nhỉ?

"Đến lúc đó rồi nói sau." Lý Mục lại ngồi trên ghế sofa, "Tôi đã sắp xếp một đề cử rất tốt cho cô vào ngày 20 tháng sau, khi ấy lại làm phát sóng trực tiếp từ vòng được không?"

Ách...

Kiều Hân Hân tính toán một chút, khoảng cách thời gian giữa hai lần phát sóng là gần một tháng, như vậy cũng rất tốt, đủ để cô nghỉ ngơi.

Cô gật đầu nói: "Được."

"Vậy bắt đầu từ ngày mai liền tiếp tục tiến hành huấn luyện thân thể, tôi sẽ dạy vài kỹ xảo chiến đấu cho cô."

"Chiến đấu sao?"

"Ừ, có lẽ sẽ cần dùng trong lần vào phim ảnh tới."

"A..."

Lý Mục là một người quản lý cực kỳ có trách nhiệm, anh sẽ quản lý tất cả thật thỏa đáng.

Kỳ thực chính Kiều Hân Hân đặc biệt thích cảm giác khi làm phát sóng trực tiếp từ vòng, cô không nhịn được hỏi: "Là phim gì thế?"

Lý Mục thần thần bí bí nói: "Tạm thời giữ bí mật."

"..."

Kiều Hân Hân uống cạn sữa bò trong tay, cô nhẹ giọng nói: "Tôi mệt rồi, đi ngủ đây."

"Đi đi, chúc cô ngủ ngon."

"Chúc anh ngủ ngon."

Tâm tình của cô trong một tuần này vốn sa sút đến cực điểm, không ngờ hôm nay lại có cơ hội mới, gặp một con mưa nhỏ, khi trở về nhà cảm thấy cả người đều thoải mái.

Nghĩ đến lần phát sóng trực tiếp từ vòng tiếp theo, cô không kìm được mà nâng khóe miệng.

*

Ngày hôm sau, Kiều Hân Hân lần mò ở trong phòng thật lâu, cô phát hiện quần áo của mình thực sự ít đến đáng thương.

Xem ra sau khi lấy được tiền lương của TV Thái Dương, cô phải tới trung tâm thương mại một lần. Dù sao cũng chẳng có mấy bộ thích hợp để mặc, cô lấy bộ đồ may tương đối trang trọng duy nhất ra, sửa sang xong liền đẩy cửa ra ngoài.

Bữa sáng đã được bày ở trên bàn giống như lúc trước, chẳng thấy bóng dáng người đâu.

Kiều Hân Hân ăn qua loa mấy miếng, sau khi thu dọn bàn xong liền xuất phát.

Cô vẫn rất hiếu kỳ với tòa soạn truyện tranh này.

Rất nhiều người đi làm vào 9 giờ sáng, cô dựa theo địa chỉ viết trên danh thiếp, tiến vào trong tòa nhà cao tầng, tòa soạn truyện tranh này... Ở tầng ngầm sao?

A, hóa ra tầng ngầm của tòa nhà cũng có phòng làm việc.

Kiều Hân Hân đi thang máy xuống, khác với tình hình ở bên trên, hành lang ở phía dưới tương đối hẹp, ngọn đèn u ám nằm trong góc.

Cô nhìn thấy một tấm thẻ gỗ rất đặc sắc, ở trên viết tòa soạn truyện tranh Alice cùng mũi tên chỉ vào trong. Kiều Hân Hân đi tới, thấy cửa vẫn còn khóa.

9 giờ 10 phút, tòa soạn truyện tranh lại không có ai sao?

Không thể nhìn thấy tình hình ở trong từ bên ngoài, Kiều Hân Hân đứng dựa vào tường, thỉnh thoảng sẽ có người đi qua con đường ở trước cửa, dáng vẻ của mọi người đều vội vàng, tựa như rất bận rộn.

Khoảng vài phút đồng hồ trôi qua, một cô gái không lớn hơn Kiều Hân Hân là bao ôm một hộp giấy đi tới, sau khi đến cửa liền đặt hộp xuống đất.

"Phù..." Giữa ngày hè, chuyển nhiều đồ như vậy quả thực rất mệt, cô gái thấy Kiều Hân Hân đứng ở một bên, nghi ngờ hỏi: "Cô là...?"

"A, tôi tới tìm tổng biên tập Thái."

Kiều Hân Hân nhìn cô gái tóc búi với vóc dáng nhỏ nhắn ở trước mắt, cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, dường như đã gặp ở nơi nào.

"Anh ấy chỉ đến vào lúc 10 giờ mỗi ngày thôi, hay cô vào ngồi một lát nhé?"

"Được."

Kiều Hân Hân thấy bảng tên mà cô gái đeo trên ngực -- "Biên tập viên của tòa soạn truyện tranh Alice, Tranh Từ"?

A!

Kiều Hân Hân chợt nhớ tới một chuyện.

Lần đầu tiên cô tới công ty Ánh Sáng Xanh, đã gặp qua cô gái này ngay tại bàn tiếp tân -- Khi ấy cô là biên tập viên thực tập của bộ phận truyện tranh thuộc Ánh Sáng Xanh, hèn gì nhìn cô ấy mới cảm thấy quen mắt.

Mới một tuần không gặp, cô ấy đã đổi nơi công tác rồi sao?

"Chúng ta đã từng gặp nhau rồi."

"Vậy sao?"

"Ừm, tại bàn tiếp tân trước Ánh Sáng Xanh, nhưng có lẽ cô không có ấn tượng gì."

Tranh Từ hơi ngượng ngừng cười một cái: "Trí nhớ của tôi không tốt lắm, lúc còn ở Ánh Sáng Xanh, ngày nào cũng bận đến điên rồi, nhưng vẫn không thể thành nhân viên chính thức. Ồi."

Cô mang hộp giấy đến sau cửa, nhường đường nói: "Cô mau vào đi, để tôi rót cho cô cốc nước."

"Được, cảm ơn cô."

Sau khi tiến vào, Kiều Hân Hân phát hiện tòa soạn truyện tranh này không quá lớn, chỉ có tổng cộng sáu bàn máy tính, cùng văn phòng làm việc độc lập của tổng biên tập ở giữa.

Căn phòng tương đối bừa bộn, vì ở tầng ngầm nên bầu không khí cũng không tốt như ở trên, phải mở đèn vào ban ngày.

Trong góc phòng làm việc bày sô pha cùng bàn, Kiều Hân Hân đi qua ngòai, Tranh Từ nhanh chóng đưa một ly nước tới trước mặt cô.

"Cô cũng nhận được lời mời mà đến à? Là biên tập viên hay phụ trách về phương diện bản quyền?"

Dáng dấp của Tranh Từ rất đáng yêu, khi nói chuyện lại thích cười, thái độ thân thiện nhiệt tình với người khác, có chút tiềm chất của người đi trước.

Cô ngồi trên ghế, mạnh bạo nói chuyện phiếm, dù sao khi tòa soạn truyện tranh này vừa mở, cô cũng xem như nhân viên đầu tiên.

"Ách... Tôi... Tôi sẽ vẽ truyện tranh."

"Hả?" Tranh Từ sững sờ một chút: "Cô đã xem yêu cầu bản thảo của chúng tôi chưa?"

Không đúng, cô không hề ghi kèm địa chỉ công ty khi đăng yêu cầu bản thảo trên mạng, chỉ để lại hòm thư. Nhìn chung, người gửi ban thảo chỉ cần gửi tới hòm thư của cô là được, tất cả thông tin liên lạc đều được thông qua phần mềm chat trên internet.

"Không phải, tôi gặp được tổng biên tập Thái vào đêm qua, anh ấy bảo tôi tới xem một chút vào hôm nay."

"Ha ha..." Tranh Từ cười hai tiếng, cô sò đầu nói: "Xem trí nhớ của tôi này, cô vừa nói qua ở cửa, cô được chính tổng biên tập mời tới -- Hi hi, xin chào, tôi là biên tập viên của tòa soạn truyện tranh này, tên tôi là Tranh Từ."

Tranh Từ nhất định là biệt danh của cô, mọi người đều dùng biệt danh ở trong ngành này.

Kiều Hân Hân cũng khẽ cười nói: "Chào cô, tôi là Kiều Hân Hân."

"Cô đã từng có tác phẩm nào chưa?"

"Về phương diện truyện tranh thì... Không có."

"Là người mới sao?"

"Đúng vậy."

"Không vấn đề gì! Tòa soạn truyện tranh của chúng ta cũng vừa cất bước, tôi cũng là một biên tập viên mới. Cô đừng nhìn nơi này nhỏ như vậy, tổng biên tập Thái vẫn còn đang nỗ lực, trước mắt chúng tôi vẫn nhận người, đại khái sẽ mở trang web vào giữa tháng sau. Hiện tại chỉ có một mình tôi là biên tập viên trong tòa soạn, nghe nói có thể sẽ có bốn người đến vào hôm nay, ý tứ của tổng biên tập chính là để chúng ta vẽ vài bức tranh."

"Trang web?"

"Đúng vậy, trang diendanlequydon tranh gốc. Kỳ thực ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ đến chuyện này, cô cũng biết tôi đã từng làm việc tại Ánh Sáng Xanh, đứng nhất nhì trong ngành nghề. Hơn nữa, hiện nay trong nước không có trang diendanlequydon tranh nào, bản thân tôi cảm thấy... Nếu thực sự thích truyện tranh, giấy hay trang web có khác gì nhau đâu?"

Trước đây, Kiều Hân Hân chưa bao giờ cân nhắc tới việc đăng truyện tranh dài kỳ trên mạng, bởi vì vấn đề tiền lương, đăng dài kỳ trên web chỉ thuận tiện kiếm ăn dựa vào người đọc, không giống tòa soạn truyện tranh truyền thống, chỉ cần giao bản thảo liền có thể cầm tiền.

Hơn nữa, cô nhận rất nhiều công việc vẽ tranh minh họa để kiếm tiền nên không có quá nhiều thời gian, mỗi ngày chỉ có thể miễn cưỡng rút ra hai tiếng để vẽ người cùng bố trí phong cảnh.

Lời của Tranh Tử tựa như đã nói ra tiếng lòng của cô.

Đúng vậy, chỉ cần thật sự yêu thích cái nghề này, giấy hay trang web có khác gì nhau đâu?

Nhìn phòng làm việc này, tuy rất nhỏ, nhưng không hiểu sao lại cho cô cảm giác thân thuộc.

Dường như đây chính là nơi mà cô vẫn luôn kiếm tìm.

"Có phải cô không quá thích việc đăng dài kỳ trên mạng không?"

"Không phải, chỉ là tôi không quá hiểu về phương diện này thôi."

"Ai, để tôi nói cho cô biết nhé, khi tôi còn làm việc ở Ánh Sáng Xanh, người ở đó rất chánh! Bọn họ căn bản khinh thường trang diendanlequydon tranh, cảm thấy đầu vào rất thấp, tranh mà học sinh tiểu học tùy tiện vẽ cũng có thể đăng lên. Tôi liền cười ha ha, hiện đang là thời đại sở hữu trí tuệ, chỉ cần vẽ đẹp thì nhất định có thể ra mắt. Đến lúc đó, lại quảng bá bản quyền, chưa chắc tiếng tăm đã bại bởi cái gì mà -- thiên hậu truyện tranh kia!"

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Dạ Phi

Convert: Bến

Editor: Mẫn Mẫn

Thiên hậu truyện tranh... Tô Linh Nhiên.

Kiều Hân Hân vẫn luôn hướng tới cái tên này, Tô Linh Nhiên tựa như một thần tượng đối với cô, mỗi khi cô tuyệt vọng đều sẽ xem tin tức về Tô Linh Nhiên... Từ một người mới không có tiếng tăm gì, cô ấy đã làm thế nào để từng bước trèo lên đỉnh cao ngày hôm nay, xem những bài phỏng vấn của cô cũng mang đến hy vọng cho Kiều Hân Hân.

Ông trời luôn ưu ái những người không bao giờ bỏ cuộc, tựa như Tô Linh Nhiên vậy.

Mà Kiều Hân Hân cũng muốn trở thành một tác giả truyện tranh xuất sắc như cô ấy.

Chẳng qua hiện tại cô còn chưa ngông cuồng đến mức nhất định phải vượt qua Tô Linh Nhiên.

Tranh Từ thắng thắn, có sao nói vậy, cô nghiêng người về phía trước, che tay bên miệng, nhỏ giọng nói: "Cô đã nghe tin chưa? Tô Linh Nhiên định ký hợp đồng với Ánh Sáng Xanh đây! Những người ở bộ phận truyện tranh đều vui đến mức không ngậm miệng được! Ngấm lại cũng phải, nếu một người nổi tiếng như Tô Linh Nhiên ký hợp đồng với Ánh Sáng Xanh, nhất định sẽ mang lại sự đột phá rất lớn cho lượng tiêu thụ của bọn họ -- Đến lúc đó, có khi bọn họ lại vinh dự trở thành tòa soạn truyện tranh mạnh nhất trong nước cũng nên."

"Ký, ký hợp đồng?"

Kiều Hân Hân sững sốt một chút, cái tên Tô Linh Nhiên này cách cô quá xa, nhưng.. Cô không nhìn được ngẩng đầu nhìn lên trên, ở trong cùng một tòa nhà cao tầng, cô sẽ đụng phải Tô Linh Nhiên sao?

"Đúng vậy, tôi vốn rất cao hứng, rốt cuộc cũng có thể gặp được người thật! Hình như lễ ký hợp đồng sẽ được tổ chức sau hơn một tuần thì phải? Đến lúc đó, chúng ta còn có thể đi tham gia náo nhiệt."

Tuy những người ở Ánh Sáng Xanh rất đáng ghét, nhưng Tô Linh Nhiên lại là đại thần siêu cấp trong ngành này, ai lại không muốn gặp.

Kiều Hân Hân gật đầu, dù cô không thích ra ngoài, không hợp với nơi có nhiều người, lúc này cũng muốn đến xem lễ ký kết của Tô Linh Nhiên.

Có thể tận mắt nhìn thấy cô ấy ở trong hiện thực...

Cô cảm thấy thật khó tin.

Khoảng 9 giờ rưỡi, Thái Văn Tường mới đến, anh mặc một bộ áo sơ mi kẻ ca-rô khiêm tốn.

Anh đặt chiếc ô đen trong thùng nhựa ở bên cạnh, sau khi thấy Kiều Hân Hân liền sững sốt một chút, vội vàng cười nói: "Cô đã tới lâu chưa?"

"Chưa đâu, tôi vừa tới thôi."

Kiều Hân Hân đứng lên cùng Tranh Từ, Tranh Từ lè lưỡi, trêu chọc nói: "Nếu tổng biên tập đại nhân của chúng ta đã đến, tôi phải đi làm việc vặt đây, hai người nói chuyện nhé."

Hiện nay phòng làm việc chỉ có một nhân viên là Tranh Từ, có lẽ sẽ còn có vài người thử việc khác, Thái Văn Tường đẩy cửa phòng làm việc ra, hỏi cô: "Hôm nay cô có mang bản thảo tới không?"

"Tôi có mang theo."

Kiều Hân Hân theo anh vào phòng làm việc, cửa không khóa, Thái Văn Tường kéo ghế ra, ý bảo cô ngồi xuống. "Ở đây là trụ sở gốc của trang truyện tranh mạng Alice, là một trang web mới, tuy không có quy mô quá lớn trong những giai đoạn đầu, nhưng chúng tôi vẫn có bản sắc của riêng mình. Hôm qua tôi đã xem tranh cô vẽ rồi, rất tốt đấy chứ, nếu nhìn từ góc độ chuyên nghiệp thì có thể nói là hoàn mỹ -- Xem ra kiến thức cơ bản của cô rất vững chắc, nhất định đã có nhiều năm kinh nghiệm vẽ tranh."

Bức tranh mà Kiều Hân Hân mang theo ngày hôm qua đã trải qua vô số lần sửa đổi, tuyệt đối là trình độ hạng nhất.

Biên tập viên Lưu Niên bối lông tìm vết, không có nghĩa là không có người biết phân biệt tốt xấu.

Trong lòng Thái Văn Tường vẫn có một giấc mộng truyện tranh, anh đã sống hơn ba mươi năm, cũng đã tiếp xúc với truyện tranh hơn ba mươi năm. Anh gần như có thể khẳng định rằng cô gái trẻ tuổi ở trước mắt anh có thiên phú về truyện tranh, chỉ thiếu chút sức nóng mà thôi.

Trang web cần bồi dưỡng người mới trong giai đoạn đầu, nên anh mới nhiệt tình mời cô tới công ty nói chuyện như vậy.

Kiều Hân Hân không biết cách để ứng phó với trường hợp như vậy, nhưng.. Vẫn sẽ cảm thấy vui vẻ ở trong lòng khi được khen ngợi.

Cô khẽ nói: "Tôi chỉ có kinh nghiệm vẽ tranh, về phương diện truyện tranh... Cũng đã tự vẽ qua, đã từng gửi bản thảo cho tạp chí truyện tranh, nhưng chưa bao giờ được nhận."

Cô lấy tác phẩm của mình ra, đặt lên bàn: "Tổng biên tập Thái, đây là một chút tranh mà tôi luyện vẽ trong ngày thường, anh có thể xem qua trước."

Kiều Hân Hân thực sự sợ anh sẽ thất vọng, dù sao cô cũng chẳng có lòng tin gì với phương diện này.

Thái Văn Tường nhận bản vẽ của cô, gồm vài trang giấy, là một câu chuyện vô cùng đơn giản.

Không có vấn đề gì về phương diện cấu trúc hình ảnh, nhân vật rất đặc biệt, phong cảnh tinh tế, đối thoại cũng rất cảm xúc... Có thể thấy phong cách viết của cô gái này không tệ.

Nhưng thủ pháp đúng là có vẻ hơi mới lạ... Đây không phải vấn đề lớn, dù sao cũng là người mới.

Thái Văn Tường rất trực tiếp: "Truyện tranh của cô đã đạt tới yêu cầu của trang web, chúng tôi rất hoan nghênh nếu cô bằng lòng đăng dài kỳ. Hẳn là cô chưa hiểu nghề của chúng tôi lắm... Có lẽ sẽ không có quá nhiều độc giả trong giai đoạn đầu, nhưng chúng tôi sẽ tích cực quảng cáo, sẽ càng ngày càng

có nhiều độc giả, cô không cần lo về điểm này."

Kiều Hân Hân cũng biết trang web sẽ đăng truyện nhiều kỳ, chỉ là trước đó không suy xét mà thôi, khi đó cô rất thiếu tiền.

Còn bây giờ... Nếu TV Thái Dương thật sự có thể phát lương cho cô, cô vẫn rất sẵn lòng lựa chọn hình thức không ổn định này.

Cho dù mấy tháng trước không kiếm được một đồng nào cũng chẳng sao, chỉ cần kiên trì, không phải cô sẽ luôn có thể thu hoạch được thứ gì đó sao?

Cô vẽ tranh minh họa chỉ để kiếm tiền, bản thân cô thực sự rất, rất muốn làm chuyện mà mình thích..

"Về cái gì cũng được sao?"

"Đúng vậy, biên tập viên của trang web sẽ hướng dẫn cho họa sĩ, nhưng không hạn chế tài hoa của mọi người. Cô muốn vẽ về đề tài gì cũng được! Đương nhiên, nếu cô muốn kiếm tiền, nhất định phải biết độc giả thích gì... Truyện tranh Alice Dreamworks của chúng ta chủ yếu nhắm vào học sinh nữ, thường được gọi là truyện tranh thiếu nữ (Shoujo Manga). Tôi thấy phong cách của cô cũng rất mơ mộng, nhất định các cô gái sẽ thích."

"Cảm ơn anh..."

"Thế nào, cô có muốn thử một chút không?"

"Được."

Thái Văn Tường vừa định uống nước, anh không ngờ Kiều Hân Hân sẽ sảng khoái đáp ứng như vậy! Anh đặt ly xuống, vui vẻ nói: "Cô đồng ý rồi sao?"

"Vâng."

Mặc dù Kiều Hân Hân không có tiếng tăm gì, nhưng cô là một họa sĩ lão luyện, kỹ năng cơ bản đặc biệt vững chắc.

Những ngày này, dạng bản thảo nào trang web cũng thu được... Thái Văn Tường cũng sắp bị tranh vẽ của những học sinh tiểu học giầy vò đến điên rồi. Thật sự rất khó để tìm được họa sĩ thuần thực, người như Kiều Hân Hân cực kỳ thích hợp.

Anh hưng phấn nói: "Trang web của chúng ta có rất nhiều phúc lợi, cô còn là người mà tôi khai thác được, tôi nhất định sẽ tận lực bồi dưỡng cô! Tóm lại rất cảm ơn cô đã chọn chúng tôi, sau này cô nhất định sẽ hiểu -- Sự lựa chọn của cô không hề sai!"

Kiều Hân Hân ngượng ngùng nở nụ cười, kỳ thực cô không nghĩ quá nhiều như vậy, chỉ muốn vẽ truyện tranh mà thôi.

Phong diện tranh minh họa đã bị Lưu Niên đá kích lợi hại như thế, cô cũng định bỏ qua hoàn toàn.

Hiện tại liền bắt đầu lại từ đầu, truyện tranh Alice cũng vừa cất bước, mọi người liền cùng nỗ lực, cùng tiến bộ.

Hy vọng sẽ có một ngày Alice có thể trở thành trang diendanlequydon tranh số một trong nước, mà tên của cô... Cũng có thể được mọi người biết đến.

Thái Văn Tường lấy một bản hợp đồng từ trong ngăn kéo, đẩy tới trước mặt Kiều Hân Hân, nói: "Cô có thể cầm về nhà xem một chút, có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi -- Đúng rồi, cô hỏi Tranh Từ cũng được, sau này cô ấy sẽ là biên tập viên chuyên phụ trách cô. Nếu cô có suy nghĩ sáng tạo nào, cũng có thể tìm cô ấy để nói chuyện."

"Được, tôi biết rồi."

Kiều Hân Hân cầm hợp đồng lên, cô không nhìn kỹ, cảm thấy đã bàn chuyện không sai biệt lắm, vẫn nên rời đi thì hơn.

"Vậy tôi đi trước nhé?"

"A, được, nếu có có việc thì về trước đi." Thái Văn Tường đứng lên, đưa cô đến cửa ra.

Anh quay đầu hô: "Tranh Từ, em ra tiễn cô ấy đi, sau này cô ấy sẽ là người của em đấy."

"Ha ha ha..." Tranh Từ đang lau bàn, nghe thấy thế liền vui vẻ cười.

Cô vội vã thả khăn trong tay xuống, chạy tới: "Tiểu Kiều, cậu định ký hợp đồng à?"

"Ừm."

"A a a thật tốt quá! Rốt cuộc tôi cũng có một họa sĩ đáng tin rồi! Về sau cậu nhất định phải tới tìm tôi nhiều hơn nhé, tôi không thấy phiền chút nào đâu! Tổng biên tập Thái, ngài đã bận rộn như vậy thì hãy về phòng làm việc đi, để em tiễn cô ấy, đảm bảo sẽ đưa cô ấy lên xe an toàn!"

"Cẩn thận một chút."

"Biết rồi biết rồi."

Thái Văn Tường chẳng có chút đáng về nào của một tổng biên tập, điện thoại của phòng làm việc reo lên, anh vội vàng đi nhận.

Tranh Từ phụ trách tiễn Kiều Hân Hân ra ngoài.

Lúc hai người đi thang máy, Tranh Từ vẫn không ngừng nói lúi rúi, cô và Kiều Hân Hân là hai loại người có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhưng có lẽ vì cô là biên tập viên truyện tranh, những lời cô nói đều liên quan tới truyện tranh, Kiều Hân Hân cảm thấy vô cùng hứng thú.

Cô vẫn mỉm cười nghe Tranh Từ nói một đồng lớn, thỉnh thoảng phụ họa.

Khi bọn họ ra tới cửa lớn, đúng lúc đụng phải nhân viên của Ánh Sáng Xanh, những người kia có quen biết với Tranh Từ.

"A, Tranh Từ, nghe nói cô đã tìm được công việc mới rồi hả?"

"Đúng vậy."

"Tập chí truyện tranh Alice sao? Cái tên thật lạ, tôi chưa nghe qua bao giờ."

"Vậy thì chỉ có thể nói là kiến thức của cô quá hạn hẹp!"

Tranh Từ thấy Vồng Hồng Liễm liền tức giận, bọn họ cùng ở trong một nhóm thực tập sinh, nhưng Tranh Từ lại rất thành thật, không biết làm tổng biên tập vui vẻ như cô ta.

"Nóng tính như thế làm gì, có rảnh thì tới Ánh Sáng Xanh chơi nhé, tôi sẽ mời cô uống cà phê."

"Cảm ơn."

Tranh Từ nhanh chân kéo Kiều Hân Hân rời đi, còn chưa đi xa, chợt nghe thấy Vồng Hồng Liễm giễu cợt.

Tranh Từ thực sự muốn bùng nổ!

"Có gì đặc biệt hơn người chứ!" Cô đứng dậm chân ở cửa, cực kỳ trẻ con.

Có lẽ Kiều Hân Hân cũng nhìn ra giữa bọn họ đã từng va chạm, cô gái kia ăn nói kỳ quái, khiến người nghe cảm thấy khó chịu.

"Chúng ta thêm QQ đi, để tiện trò chuyện về phương diện truyện tranh." Kiều Hân Hân gắng chuyển hướng trọng tâm câu chuyện.

Sắc mặt của Tranh Từ thay đổi thất thường tựa như trời tháng 3. Cô nghe thấy Kiều Hân Hân nói thế, lập tức hứng thú: "Được được! Một tháng nữa trang web mới được thành lập, chúng ta phải mau xác định đề tài! Hay là thế này, buổi tối tôi mời cô ăn cơm nhé? Tôi tan tầm lúc năm rưỡi, đến lúc đó cô tới cửa ra vào chờ tôi được không?"

Đối mặt với khuôn mặt đầy vẻ mong đợi của Tranh Từ, Kiều Hân Hân không đành lòng cự tuyệt.

Cô gật đầu, khẽ nói: "Được."

"A a a a! Cô thật là tốt!!" Tranh Từ kích động giang hai tay, xông về phía Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân né tránh theo bản năng.

... Đúng vậy, cô né tránh.

Tranh Từ không bỏ nhào vào cô, mà nhào tới trên người một người khác.

Là một người đàn ông cao gầy.

Người đàn ông nhìn qua hơn hai mươi tuổi, cao khoảng một mét tám, mặc tây trang màu đen, rất nghi lễ.

Anh nhìn cô gái đang treo trên người mình, nhú mày nói: "Tiểu thư, mời cô buông tay ra."

Lúc này Tranh Từ mới phát hiện chính mình ôm sai người... Cô đã nghĩ sao cảm xúc lại không quá đúng như vậy, một cô gái lẽ ra phải mềm mại, thứ mà cô ôm lại cứng rắn như cột điện... Khụ khụ.

Tranh Từ nhanh chóng buông tay, lui tới bên cạnh Kiều Hân Hân, hai tay ôm lấy cánh tay của cô.

Xem ra người đàn ông này không dễ chọc đâu nhỉ?

Nhưng có vẻ khá quen đấy chứ?

Kiều Hân Hân cũng thấy anh rất quen mắt.

Ngũ quan của người đàn ông rất xuất chúng, tỉ lệ người đi đường quay đầu nhất định siêu cao. Ví dụ như, anh ta đứng ở chỗ này, đám phụ nữ tri thức cũng không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần -- Có ai mà không yêu người đẹp trai chứ.

Luôn cảm thấy đã gặp ở nơi nào...

Là ở đâu nhỉ?

Kiều Hân Hân cùng Tranh Tử đều suy nghĩ vấn đề này, mà người đàn ông đã tiến vào tòa nhà cao tầng, từ đầu tới cuối, thái độ của anh ta đều rất lạnh nhạt.

A!

Kiều Hân Hân cùng Tranh Tử khiếp sợ nhìn về phía nhau, Tranh Tử kích động hô lên: "Là Dạ Phi!!"

Dạ Phi!!

Vị tác giả truyện tranh xếp thứ nhất trên bảng phụ hào chính là người kia!!

Đại thần!! Nhất định là đại thần!!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chị gái?

Convert: Bền

Editor: Mãn Mãn

Dạ Phi là một cái tên chỉ tồn tại trên internet, là thiên tài trăm năm khó gặp trong ngành truyện tranh.

Bộ truyện thiếu niên "Kiếm khách" dài kỳ của anh đã được vẽ 7 bảy năm, độ nổi tiếng cực cao, đứng đầu mọi bảng xếp hạng.

Mọi người đều biết đến cái tên Tô Linh Nhiên, nhưng ở trước mặt Dạ Phi, cô gái kia vẫn thua kém không ít.

Kiều Hân Hân cùng Tranh Tử, một người không bao giờ quên ba cái tên họa sĩ hàng đầu, một người là biên tập viên mưu cầu danh lợi trong ngành truyện tranh, bọn họ đương nhiên biết một nhân vật như Dạ Phi, cũng đã xem qua tin tức về anh.

Nhưng tính cách của anh rất cổ quái, chưa bao giờ tham gia bất kỳ loại hoạt động thương nghiệp nào, cho dù là ở lễ trao giải cũng đều do trợ lý của anh điều khiển.

Bỗng nhiên gặp được một vị đại thần đứng đầu ngành trong hiện thực như vậy, tựa như đang nằm mơ.

Tranh Tử bắt đầu lâm bệnh mê trai: "Tôi vẫn luôn biết đại thần Dạ Phi không chỉ tài hoa hơn người, dáng dấp cũng rất tuấn tú, không ngờ người thật còn đẹp trai hơn cả trong ảnh!"

"Đúng là đẹp trai thật."

Khách quan mà nói, Dạ Phi quả thực đúng là con cưng của trời. Cho anh năng lực sinh tồn xuất sắc như vậy, vẻ ngoài cũng rất có thể ăn thay cơm, tuy sở trường của Kiều Hân Hân là truyện tranh thiếu nữ, nhưng bình thường cô cũng theo đuổi truyện thiếu niên nhiệt huyết.

"Sao anh ấy lại ở nơi này nhỉ? Hay là vì... Ánh Sáng Xanh?" Liên tưởng đến khả năng này, Tranh Tử lập tức giống như một quả bóng cao su xẹp hơi, cô cúi đầu ủ rũ nói: "Không phải Ánh Sáng Xanh mời cả đại thần Dạ Phi đến để trợ uy đấy chứ? Nếu đúng là thế thì cái đuôi của bọn họ sẽ vênh lên tận trời còn gì!"

Kiều Hân Hân cũng có chút tò mò về hành động của Dạ Phi, nhưng sao các cô có thể đuổi theo để hỏi? Hơn nữa, chỉ cần liếc một vị thần lớn như Dạ Phi từ xa là đủ rồi.

Anh tựa như Tô Linh Nhiên, họ chỉ có thể nhìn mà thêm.

"Tôi đi về trước nhé."

"A, được rồi, cẩn thận trên đường về một chút! Tôi nay nhớ liên lạc điện thoại với tôi nhé, hi hi."

"Ừm, tạm biệt."

"Tạm biệt ~."

Tranh Từ vẫn đứng ở cửa nhìn Kiều Hân Hân rời đi, cô ấy chính là họa sĩ mà mình cần dẫn dắt, cũng xem như vị họa sĩ đầu tiên mà cô tiếp xúc ở vị trí biên tập viên nhỉ? A a a, rất kích động kích động kích động, Tranh Từ đang đứng ở cửa tòa nhà cao tầng không nhìn được mà gặm chân.

Rất nhiều người qua lại ở đây, sau khi cô phát bệnh xong liền sửa sang lại quần áo, xoay người đi vào trong tòa nhà cao tầng.

Vì tương lai của trang web, cô phải càng cố gắng mới được! Phải khai quật thêm họa sĩ, biên tập viên có tiềm lực, tựa như Bá Nhạc(*) vậy, điều này rất quan trọng với họa sĩ!

Kiều Hân Hân ngồi tàu điện ngầm về nhà, khi đi ngang qua quán bar, cô còn nhìn vào bên trong, sinh ý khá vắng vẻ giữa ban ngày.

Về cơ bản, Lý Mục cũng không dính nhà vào ban ngày, kỳ thực ở chỗ này rất thoải mái, tuy phòng có chút cũ nhưng lại có rất nhiều bóng cây râm mát, có cảm giác như thiên đường.

Hướng hồ đường phố sạch sẽ, thông suốt bốn phía, rất thuận tiện cho việc ra ngoài. Hơn nữa, vì là nhà đơn nên không phải gặp quá nhiều hàng xóm.

Khi về tranh ở trong nhà, có cảm giác cả con phố nhỏ đều yên ắng.

Thật sự là một chỗ ở tốt.

Sau khi trở về, Kiều Hân Hân bắt đầu sắp xếp bản vẽ của mình, cô đáp ứng ăn tối cùng Tranh Từ chủ yếu vẫn là vì truyện tranh.

Trang web sắp mở, cô phải nắm chặt thời gian để xác định đề tài cùng biên tập viên.

Nên mặc gì vào buổi tối nhỉ?

Không thể mặc lại bộ đồ đen trên người... Cảm giác quá nghiêm túc. Kiều Hân Hân lật tung toàn bộ tủ quần áo, cũng không tìm được quần áo thích hợp. Cô đột nhiên nhớ mình chưa từng mua thêm bộ đồ nào trong mùa hè này, xem ra sau khi lấy được tiền lương từ TV Thái Dương trong hai ngày nữa, cô phải mua thêm vào bộ cho mình. Cô cảm thấy về sau sẽ có chỗ dùng.

Cuối cùng, cô lấy ra một bộ áo đầm màu trắng kiểu dáng cũ có thể mặc được.

Cô dùng bút đỏ vẽ một ngôi sao năm cánh trên lịch để nhắc nhở chính mình ra ngoài mua sắm vào ngày mùng 2 tháng 8, mua toàn bộ đồ có thể sử dụng về.

Mặc dù bây giờ cô vẫn không thích ra ngoài nhưng đã không còn sợ hãi như lúc trước. Dường như sau khi trở về từ đảo Đầu Lâu, cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều khi đối mặt với đám đông.

Dù sao cô cũng đã trải qua rất nhiều chuyện ở đảo Đầu Lâu, vậy cũng coi như là có thu hoạch.

Sắp tới buổi trưa, Kiều Hân Hân gửi một tin nhắn ngắn gọn cho Lý Mục, nói mình định tự làm cơm để anh không cần mang thức ăn về.

Lý Mục nhanh chóng trả lời cô.

[Tôi đã xong việc ở quán bar, đang đóng gói thức ăn mất rồi.]

Kiều Hân Hân cầm di động, do dự trong chốc lát, cô đáp: "Vậy được rồi."

Cô ngồi trên ghế sofa, mở ti vi ra, kênh giải trí đang chiếu sự kiện tương đối nóng bỏng gần đây nhất, Kiều Hân Hân nghe được ba chữ "Lâm Ngọc Dương" kia.

Thì ra, anh ta đã chính thức xuất đạo vào một tuần trước.

Anh ta vốn đang phát triển ở Hàn Quốc, đã có lượng fan hâm mộ ổn định ở trong nước, sau khi trở về còn tốt hơn nhiều so với những người mới chẳng mấy nổi tiếng.

Công ty nhanh chóng thiết kế một ca khúc cho anh ta, giọng hát đặc biệt cùng vũ đạo tuyệt vời của anh đã hấp dẫn không ít fan hâm mộ.

Nghe nói anh ta đã nhận được hai bộ phim nổi danh trong nước, hợp tác cùng rất nhiều đạo diễn và minh tinh lớn.

Thảo nào công ty quản lý không muốn anh ta có tai tiếng gì với bất kỳ người nào, có thể thấy công ty đã bỏ vốn bỏ liếng để nâng đỡ anh ta.

Chuyện qua chưa lâu, chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia trong ti vi, Kiều Hân Hân đã không còn cảm giác giống như lúc trước.

Trước kia, khi xem MV anh ta quay tại Hàn Quốc, trong lòng cô sẽ rung động.

Có một loại cảm xúc nhạt nhòa trào lên trái tim cô, khiến người ta muốn ngừng mà không được. Có lẽ loại cảm giác này chính là nhớ nhung.

Nhưng hiện tại, cô tựa như đang nhìn người xa lạ.

Dưới ánh đèn chiếu, anh ta càng thêm lóa mắt ở trong ti vi, so với người thiếu niên trong trí nhớ của cô thì như hai người khác biệt.

Ngay khi ca khúc mới của anh ta được phát hành liền chiếm vị trí đầu trên bảng bài hát mới, mùa hè này, tên tuổi của anh ta nhất định sẽ được lan truyền lớn như dự định.

Nhưng lần trở về nước để phát triển này vẫn bị rất nhiều tạp chí giải trí chú ý, trước đó đã từng có phóng viên chụp ảnh anh ta bí mật ra khỏi tòa nhà nào đó, có người suy đoán, có phải người anh ta đi tìm có quan hệ rất đặc biệt với anh ta không?

Kiều Hân Hân không thể không ngồi thẳng người, bởi vì cô phát hiện đó chính là nơi ở trước kia của cô.

Lâm Ngọc Dương... Đã từng qua đó sao?

Chương trình giải trí vẫn còn tiếp tục, một tuần lễ này rất náo nhiệt, vô số người lác lác quanh tòa nhà kia. Căn cứ vào tin tức mà đám chó săn lấy được, Lâm Ngọc Dương đang hẹn hò với một cô gái trẻ.

Tin tức được thả ra chưa tới 20 phút, công ty đại diện của Lâm Ngọc Dương nhanh chóng bác bỏ tin đồn -- Bọn họ tiết lộ thân phận của cô gái mà Lâm Ngọc Dương đang hẹn hò kia, hóa ra lại là chị gái ruột của Lâm Ngọc Dương!

Trước mắt còn chưa có phóng viên nào chụp được ảnh của Lâm Từ Thần, Kiều Hân Hân cũng không biết Lâm Từ Thần chính là chị của Lâm Ngọc Dương, cô chỉ cảm thấy có chút khó tin.

Không ngờ cô lại ở cùng một tòa nhà với chị của Lâm Ngọc Dương.

Nhưng việc này có quan hệ gì với cô đâu?

Kiều Hân Hân trực tiếp đổi kênh, cô cũng lười xem tin tức ở phía sau.

Lý Mục trở về cùng cặp lồng, anh vừa vào cửa liền nói: "Hân Hân, hai ngày trước tôi đã cho một cô gái không lớn hơn cô là bao thuê phòng này rồi."

"Hả?" Kiều Hân Hân hơi sững sốt.

"Tôi định dời tới quán bar ở bên kia, nhưng tôi thấy lo khi để cô ở đây một mình nên liền tìm thêm một vị khách trọ cho cô. A, hình như cô biết người kia thì phải, cô ấy tên là Lâm Từ Thần."

(*) Bá Nhạc (伯乐): Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài. Ý trong câu này là Tranh Từ cần tìm thêm biên tập viên càng tài giỏi, rất quan trọng với họa sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Mua mua mua (1)

Convert: Bến

Editor: Mãn Mãn

Lâm... Từ Thần?

"Việc này, tôi... Tôi vẫn muốn dọn ra ngoài, tôi còn định tìm phòng ở trong hai ngày này."

"Nơi này rất tốt, cô dọn ra ngoài làm gì? Địa điểm cách quán bar gần như vậy, bình thường cũng thuận tiện cho việc huấn luyện đặc biệt."

"Nhưng..."

Nhưng, cô không muốn thuê chung với người khác.

Tuy Kiều Hân Hân đã sớm có ấn tượng với Lâm Từ Thần, nhưng cô không quen ở chung một chỗ với người khác. Lâm Từ Thần từng mời cô qua nhà, lại bị cô cự tuyệt.

Sao lại trùng hợp như vậy? Cô còn tưởng mình sẽ không bao giờ thấy cô ấy nữa.

Trong lòng Lý Mục đương nhiên có tính toán của riêng mình. Kiều Hân Hân quá kháng cự việc tới gần người khác, anh phải nghĩ cách để khiến cô bước ra khỏi vỏ bọc của bản thân. Hơn nữa, anh cảm thấy ở sâu trong lòng Kiều Hân Hân cũng có mong muốn được tiếp xúc với người khác, chỉ là cô không biết nên làm thế nào mà thôi.

Sao anh có thể để một cô gái trẻ 22 tuổi đơn độc mãi như vậy được?

Cứ coi như anh đang xen vào việc của người khác đi. Thân là người đại diện của cô, anh đương nhiên phải quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của nghệ sĩ ở dưới trướng mình.

"Tất nhiên, nếu cô vẫn muốn tìm phòng thì cứ tìm, đừng ở quá xa là được."

Kiều Hân Hân trầm mặc một hồi, cô mở miệng hỏi: "Khi nào thì chị ấy dọn vào?"

"Ngày mai."

"Vậy sao..."

"Ăn cơm trước đi, sắp tới lúc phát sóng trực tiếp rồi."

Thời gian phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân trong ngày hôm nay là từ mười hai giờ trưa đến tám giờ tối, bây giờ là mười một giờ rưỡi, cách thời gian phát sóng nửa tiếng.

Cô phải nói với Lý Mục về chuyện kia một chút.

"Tối hôm nay tôi muốn ra ngoài ăn cơm, nên... Anh không cần chuẩn bị bữa tối cho tôi đâu."

Lý Mục hứng thú, anh tò mò hỏi: "Ăn ở trong tiệm sao? Cô đi một mình à?"

"Cũng không phải, tôi đi cùng một vị biên tập viên, tôi đã bàn giao xong công việc mới rồi, nơi ấy đang chuẩn bị ra mắt trang diendanlequydon tranh. Hôm nay tôi vừa tới công ty, vị biên tập viên kia rất nhiệt tình, cô ấy hẹn tôi cùng đi ăn để thương lượng về bản thảo, tôi đã đồng ý rồi."

Kiều Hân Hân cảm thấy Lý Mục tựa như cấp trên của mình, cô vô thức báo cáo hành tung của mình cho anh.

Lý Mục hí hóp mắt cười, nhìn Kiều Hân Hân nói: "Tốt lắm tốt lắm, lúc này cô nên khao bản thân một bữa mới phải, buổi tối nhớ về sớm một chút. Nếu quá muộn liền gọi điện cho tôi, tôi sẽ đi đón cô."

Kiều Hân Hân bằng lòng ra ngoài là tốt rồi, xem ra cô thực sự rất thích truyện tranh, trước đó Lâm Từ Thần hẹn cô kiểu gì cũng không được.

Đúng rồi...

"Biên tập viên của cô là nam hay nữ thế?"

"Cô ấy là một cô gái rất đáng yêu."

Kiều Hân Hân có ấn tượng tốt với Tranh Từ, Tranh Từ khiến người khác cảm thấy mình như một sinh viên vừa bước vào xã hội, tính cách phóng khoáng, không để việc gì ở trong lòng.

"Ừm~~"

Kiều Hân Hân mở cặp lòng ra, đầu bếp ở quán bar nấu ăn rất ngon, mỗi bữa còn không giống nhau.

Lý Mục về phòng nghỉ ngơi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình cô.

Kiều Hân Hân còn đang suy nghĩ về chuyện thuê chung, thực ra nhà của Lý Mục rất lớn, dù sao cũng có hai tầng trên dưới, một mình cô ở có chút vắng vẻ.

Nếu như nhiều thêm một người...

Hình như cũng đâu khó chấp nhận đến thế nhỉ?

Hơn nữa, cô đã biết người này từ trước, còn đỡ hơn là ở với người xa lạ.

Trong lúc vô tình, Kiều Hân Hân đã thuyết phục bản thân chấp nhận sự xuất hiện của bạn cùng nhà mới, cô đã một thân một mình quá lâu nên cũng muốn thay đổi một lần.

[Ha ha, chủ kênh phải ra ngoài à?]

[Hẹn đi ăn cùng người khác phải không?]

[Làn da của chủ kênh thật trắng, không thoa phấn lót cũng chẳng có vấn đề gì.]

[Đáng yêu đáng yêu đáng yêu đáng yêu.]

Vào năm giờ chiều, Kiều Hân Hân định ra khỏi cửa sau khi đã chỉnh trang thỏa đáng. Cô tiết lộ việc mình sẽ ra ngoài ăn com cùng khán giả, bọn họ đều rất kích động.

Bình thường Kiều Hân Hân đều phát sóng trực tiếp ở trong nhà, ngoài lần tới Ánh Sáng Xanh, hiếm khi nào khán giả thấy cô ra khỏi cửa.

Nói gì tới việc đi ăn với người khác!

Hiện tại, những vị khán giả xuất hiện đúng giờ mỗi ngày đều vô cùng thích Kiều Hân Hân, bất kể cô phát sóng cái gì bọn họ đều rất thích xem, cho dù cô chỉ vẽ cả một buổi chiều, cũng có rất nhiều người xem nếu họ đang rảnh rỗi.

Sau khi nhân khí của phòng phát sóng tăng lên, có không ít người tới vì hâm mộ tiếng tăm của cô, nhưng đeo đuổi cuộc sống thường ngày lâu như vậy, khó tránh khỏi bắt đầu oán giận.

[(Bầu môi)] Đã một tuần trời rồi, sao còn chưa phát sóng trực tiếp từ vong? Tôi nói cho cô nghe, cô làm vậy sẽ đánh mất nhân khí đấy, đồ chủ kênh vô dụng.]

[← Không thích xem phải không, không xem thì rút mau.]

Hàng chữ màu xanh lam của ký sĩ trung thành phản kích.

Kiều Hân Hân phát hiện màu chữ của những ký sĩ trước mắt nhạt hơn một chút so với Kaka, màu của bọn họ là xanh da trời, còn của Kaka là xanh lam đậm.

Hình như vì Kaka là người có tước vị đầu tiên trong phòng phát sóng trực tiếp nên hệ thống tặng một dấu hiệu đặc biệt cho hắn.

Trải qua một đêm, tăng vọt thành mười vạn khán giả xem trực tuyến, lại thêm vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng chủ kênh, rất nhiều du khách đều tới để tham gia náo nhiệt.

Hơn nữa, không phải tất cả mọi người đều tới vì phát sóng trực tiếp từ vong.

Vẫn có một phần khán giả thích xem trực tiếp ngày thường... Đương nhiên, đa số đều là khán giả nam.

Bình thường, một cô gái xinh đẹp làm gì bọn họ còn muốn xem, huống chi là thể loại khan hiếm như chủ kênh người trái đất.

Còn có vài người còn đánh cược, không biết vị chủ kênh người trái đất này có thể kiên trì được bao lâu?

Vân vân và vân vân.

[Chủ kênh vô dụng.]

[Con mẹ nó đứ ả nào đấy!]

[Cháu trai, có gan thì khai quý danh ra.]

[Kiếm chuyện phải không?]

[Cút cút cút cút cút cút.]

Phát sóng trực tiếp một thời gian, loại người nào cũng có, Kiều Hân Hân đã quen với lời bới móc của những kẻ không não kia, hiện tại cô có rất nhiều fan trung thành, bọn họ tương đối bảo vệ cô, tuyệt đối không cho phép người khác nói một câu không tốt về cô.

Chỉ cần có người chửi, mọi người sẽ nhanh chóng quần công, mưa bình luận bay ào ào.

Còn có rất nhiều khán giả khác, tuy lười gõ chữ, nhưng họ lại yên lặng tố cáo, quần gia sẽ nhanh tay xử lý.

Kiều Hân Hân ra khỏi nhà.

Căn cứ vào thời gian hẹn, cô tới dưới tòa nhà cao tầng, ban biên tập đều tan tã vào lúc năm rưỡi, quả nhiên Tranh Từ đến đúng hẹn.

Đây là lần đầu tiên khán giả của phòng phát sóng trực tiếp nhìn thấy cô, tất cả mọi người đều chào hỏi cực kỳ nhiệt tình.

[Hello cô gái, nghe nói cô hẹn với chủ kênh nhà tôi à?]

[Nhất định phải đối xử với Hân của tôi dịu dàng nha, chị ấy rất hiếm khi đi ăn cùng người khác lắm, tôi dám đảm bảo, từ khi bắt đầu phát sóng trực tiếp tới nay, đây là lần đầu tiên.]

[Cô gái này thật đáng yêu, xinh xắn lanh lợi.]

[Hâm mộ cô ấy ghê, tôi cũng muốn ăn cơm cùng Kiều Kiều!]

[QAQ Cuộc sống của Hân Hân càng ngày càng tốt, nghĩ tới đoạn thời gian tôi vừa lưu trữ chị ấy, ngày nào chị ấy cũng ăn mỳ.]

[Thật sao? Tôi lại cảm thấy sinh hoạt thường ngày của vị chủ kênh này rất dễ chịu.]

[Cậu không biết đâu, lúc vừa bắt đầu cũng chẳng tốt đẹp gì, chủ nhà còn muốn đuổi cô ấy ra ngoài đó.]

[A a a a về sau nhất định sẽ tốt hơn!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44-2: Mua mua mua (2)

Convert: Bến

Editor: Mãn Mãn

"Hôm nay đi đâu ăn nhí? Cô có đặc biệt muốn tới chỗ nào không?"

"Tôi thì thế nào cũng được."

"A... Tôi đã từng dùng bữa trong một quán nhỏ gần chỗ này, đồ ăn ngon cực kỳ! Thế nào, cô có muốn vào đó không?"

"Được."

Tranh Từ hưng phấn dẫn đường ở phía trước, cô liên tục lúi rúi không ngừng trên đường đi.

"Hôm nay tôi đặc biệt đi thăm dò, Dạ Phi quả thực đã tới công ty Ánh Sáng Xanh, không biết đã ở đó bao lâu. Nếu không phải đi làm, tôi rất muốn theo đuôi anh ấy, ha ha ha."

[Dạ Phi? Là ai vậy? Lần đầu nghe thấy đó.]

[Bạn mới của chủ kênh à?]

[Tôi cảm thấy người nọ là đàn ông! Hu hu hu tôi lại có tình địch rồi.]

[← Tôi sẽ chỉ nhìn và giữ im lặng.]

"A..." Kiều Hân Hân nhẹ nhàng gật đầu.

Chuyện Dạ Phi tới Ánh Sáng Xanh cũng chẳng có gì kỳ quái, xem ra, độ nổi tiếng của Ánh Sáng Xanh sắp nổ tung -- Điều kiện tiên quyết là bọn họ phải thực sự ký hợp đồng với Dạ Phi.

Tranh Từ có chút phấn khích, cho dù Kiều Hân Hân không nói gì, chính cô ấy cũng có thể không ngừng nói.

Có cảm giác khá hài hước.

Khán giả thấy vậy thì rất thích, hai cô gái với tính cách khác nhau một trời một vực lại tạo ra cảm giác như vậy khi ở cạnh nhau.

Quan trọng nhất là, rốt cuộc chủ kênh cũng tiếp xúc với người khác.

Quán ăn nhỏ kia ở ngay gần văn phòng, rất đông đúc vào giờ tan tầm. Tranh Từ tìm được một vị trí ở sát bên trong.

Nơi này được xây dựng thiên về phong cách cổ xưa, bàn được bày trên chiếu, cần cời giày để ngồi lên sập.

Bên ngoài có rèm che khuất, cảnh sắc thực sự rất tốt.

Tranh Từ vội vàng giới thiệu: "Rất nhiều món điểm tâm ngon miệng ở đây đều được lưu truyền từ thời cung đình cổ đại tới nay. Vì cô chưa từng tới nên tôi sẽ chọn mấy món tôi thấy ngon nhất nhé?"

"Được."

Kiều Hân Hân ngồi lên chiếu, thực ra, cô rất thích cảnh vật ở nơi này. Có nhân viên phục vụ đi tới, Tranh Từ chọn mấy món điểm tâm cùng nước ô mai.

"Cô có thể uống lạnh không?" Tranh Từ tri kỷ hỏi.

"Có thể."

"Vậy tôi muốn nước ô mai lạnh." Tranh Từ nói với nhân viên: "Làm điểm tâm nhanh một chút nhé, chúng tôi sẽ gọi thêm món chính sau."

"Vâng."

[(*@o@*) Oa ~ Tôi rất thích cửa hàng có phong cách kiểu này!]

[Bình thường chủ kênh chẳng bao giờ ra khỏi cửa, chúng ta liền không có cơ hội thưởng thức thế giới bên ngoài.]

[Đừng oán trách cô ấy, không phải là ra rồi sao.]

[Chủ kênh còn chưa nói Dạ Phi là ai đó QAQ]

Kiều Hân Hân thấy những lời này của kỳ sĩ, tuy cô biết đó không phải Kaka, nhưng vẫn không nhịn được mà trả lời: "Đó là một vị đại thần trong ngành truyện tranh."

"Há?" Tranh Từ nháy mắt một cái, cô vẫn luôn xem thực đơn, lại đột nhiên nghe được tiếng Kiêu Hân Hân: "Cô vừa nói gì?"

"Không có gì, ừm... Hôm nay tôi có mang bản vẽ đến, đây là một câu chuyện mà tôi vẫn luôn suy nghĩ, cô giúp tôi xem một chút nhé."

"Được được, mau mau lấy ra cho tôi xem"

Lần này Kiêu Hân Hân mang theo một túi vải lớn ra ngoài, nhưng lại có rất ít đồ ở bên trong. Cô lấy vài tờ bản thảo truyện tranh, đưa tới trước mặt Tranh Từ.

Đây là những bản thiết kế nhân vật mà cô đã vẽ từ lâu, cũng là lần đầu tiên cô cho người khác xem.

Khi Tranh Từ nhận bản thảo liền thay đổi phong cách nhiều lời thường ngày, nghiêm túc xem thật lâu.

Bỗng nhiên cảm thấy cô ấy rất chuyên nghiệp.

Kiều Hân Hân có chút khản trương, tuy cô bằng tuổi Tranh Từ, nhưng trong việc này, Tranh Từ lại như người thầy của cô.

Không biết Tranh Từ sẽ nói thế nào...

Tranh Từ nghiêm túc xem xong toàn bộ bản thảo của cô, suy tư nói: "Bản thiết kế nhân vật rất thú vị, cô muốn vẽ về đề tài giả tưởng đúng không?"

"Ừ, cô cảm thấy thế nào?"

"Cô muốn nghe lời nói thật sao?"

"... Ừm." Kiêu Hân Hân đã chuẩn bị tâm lý xong, xem ra đề tài này sẽ bị bác bỏ.

Tranh Từ nói thật: "Nếu mục đích của cô là để kiếm tiền, trên thực tế, đề tài mà cô chọn không quá được quan tâm, cũng đồng nghĩa với việc sẽ có ít người xem và không thể nổi tiếng được. Truyện tranh thiếu nữ giả tưởng có độ dài khá lớn, nếu đề họa sĩ thiếu kinh nghiệm vẽ sẽ dễ khiến cốt truyện ở phía sau sụp đổ."

"Vậy sao..."

Kiều Hân Hân cũng biết đề tài mà mình chọn không ổn, nhưng cô thực sự rất thích những câu chuyện giả tưởng. Truyện tranh thiếu nữ đang phổ biến là

điểm yếu của cô, cô không thể tưởng tượng ra một cốt truyện tốt nào, nếu có vẽ cũng sẽ khiến người ta cảm thấy tầm thường.

Nhân viên phục vụ bưng điểm tâm cùng nước ô mai tới.

Bánh xốp bách hợp nhân hạt thông, bánh vùng, bánh dừa đậu đỏ... Những điểm tâm này được chế biến tinh xảo, chỉ nhìn cũng khiến người ta thèm thuồng.

Kiều Hân Hân lại không có tâm trạng để ăn.

Tranh Từ gấp một miếng điểm tâm vào trong bát cô, tiếp tục nói: "Cũng không phải không thể viết về đề tài giả tưởng, nhưng cô sẽ phải ghi điểm nhiều hơn ở phương diện tình yêu, truyện phải đủ ngọt ngào, đủ trong sáng. Nhân vật nữ chính của cô là pháp sư trừ quỷ trong hiện đại, vậy thì cô phải thiết kế một nhân vật nam chính lợi hại cho cô ấy. Tôi thấy hình như thiết kế nhân vật của cô không đáng giá tới tình cảm, việc này..."

"Nhất định phải có yếu tố tình cảm sao?"

"Cũng không cần phải quá tình chàng ý thiếp, ngọt ngọt ngấy ngấy, nhưng nhất định phải có sự mập mờ. Hay là cô thử suy nghĩ lại về đề tài xem? Đừng vẽ bản thiết kế mà hãy suy nghĩ từ tẽ về nội dung cốt truyện trước, rồi nhanh chóng đưa cho tôi."

Những gì Kiều Hân Hân muốn vẽ đều có chút khác biệt so với thị trường, Tranh Từ cũng hy vọng cô có thể vẽ thứ mình thích, nhưng đồng thời cũng phải nhận được sự yêu thích từ người khác.

Họa sĩ của cô thực sự rất tuyệt. Những ngày này, Tranh Từ đã bị những bức vẽ của họa sĩ mới vào nghề hành hạ, nên khi cô thấy Kiều Hân Hân, quả thực như nhật được báu vật.

Chủ đề về pháp sư trừ quỷ hiện đại... Ừm, nếu thể loại truyện tranh kinh dị phiêu lưu này có thêm yếu tố Mary Sue, chắc sẽ được không ít độc giả nữ yêu thích đâu nhỉ?

Nhân vật nữ chính cũng không thể quá mạnh mẽ, những yếu tố hưởng phần cũng rất cần thiết.

Kiều Hân Hân gật đầu nói: "Được, hôm nay tôi sẽ về suy nghĩ rồi gửi bản thảo cho cô vào ngày mai."

Nghe Tranh Từ nói đề tài mà cô muốn vẽ có thể được thực hiện, trong lòng Kiều Hân Hân vẫn rất vui vẻ.

Lần này, cô nhất định sẽ cố gắng hết mình.

[A, tôi hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì.]

[QAQ Đường như tôi có thể thấy chính bản thân mình của ngày xưa, có ước mơ thật tuyệt.]

[Hân Hân cố lên, chị có thể làm được!]

[Mỗi lần thấy Kiều Kiều cố gắng sinh sống một cách nghiêm túc, tôi không thể không ngẫm lại chính mình.]

[Khác hẳn với lúc thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong!]

[Này, sao bình luận của cậu nghe khiêu khích thế?]

[Chỉ có mình tôi nhìn điểm tâm chảy nước miếng thôi à?]

Ok! Đã bàn xong chuyện công việc, khai tiệc!

Tranh Từ trở lại trạng thái thoải mái, cô cầm đũa gấp một miếng điểm tâm, nhẹ nhàng cắn một cái, xốp xốp ngon miệng.

Ừm~~ Khuôn mặt cô mang vẻ hưởng thụ.

"Món này ngon quá! Cô ăn nhiều một chút nhé! -- A, đúng rồi, cô đã nghĩ ra bút danh của mình chưa?"

Có tác giả truyện tranh dùng tên thật, có người lại dùng biệt danh -- Ví dụ như, Tô Linh Nhiên sử dụng tên thật, Dạ Phi lại sử dụng biệt danh.

Trước kia, khi Kiều Hân Hân vẽ tranh minh họa, cô vẫn luôn dùng cái tên "Kiều Kiều". Cô không định thay đổi cái tên này.

Vì vậy cô nói: "Liền là Kiều Kiều đi!"

Một bữa cơm không tốn đến 200 tệ, Kiều Hân Hân muốn đi thanh toán tại quầy tiếp tân, Tranh Từ lại giành trước một bước.

Cô cười hi hi nói: "Để tôi mời bữa này, cô mời bữa sau nhé."

Tranh Từ nhanh trí hện cô thêm lần nữa.

Kiều Hân Hân bỗng nhiên muốn mời cô ấy cùng đi dạo phố, lại nghĩ tới việc trong người chẳng còn bao nhiêu tiền... Nên đợi vài hôm nữa thì hơn.

Nhưng đi dạo phố chung sẽ rất phiền phức... Hay là thôi đi.

Kiều Hân Hân vừa bắt đầu muốn lùi vào trong vỏ bọc như cũ, Tranh Tử lại không cho cô cơ hội: "Hai ngày nữa tôi muốn mua đồ, chúng ta cùng đi được không? Kiêu Kiêu, cô không biết đâu, tôi chẳng có người bạn nào ở Đông Xuyên cả, lần nào cũng phải đi dạo phố một mình, rất đáng thương đó!"

Tranh Tử biết cách giả vờ đáng thương, hơn nữa, cô cảm thấy, tuy Kiêu Hân Hân mang lại cảm giác hơi xa cách cho người khác, nhưng thực chất lại là người rất thân thiện.

Không biết vì sao, cô rất muốn làm bạn cùng Kiêu Hân Hân.

Trong mắt Tranh Tử, Kiêu Hân Hân chính là kiểu người đáng để kết bạn.

Kiều Hân Hân còn chưa đồng ý, khán giả đã bắt đầu nhiệt tình gõ bình luận.

[Đồng ý đồng ý đồng ý đồng ý.]

[Chấp nhận chấp nhận chấp nhận.]

[6666666]

[Hai ngày nữa Kiêu sẽ được lĩnh tiền lương phát sóng trực tiếp! Nhất định, nhất định phải điên cuồng mua sắm!]

[(☆ ▽ ☆) Kể từ khi lưu trữ, tôi chưa bao giờ thấy chủ kênh mua quần áo, cô có thể mở mang kiến thức về trung tâm mua sắm ở trái đất cho chúng tôi không?]

[Ăn Uống Chơi Bời đã thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Tiểu Cc đã thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Cải Xanh Cải Trắng đã thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[A Mao đã thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

...

Mua mua mua!

Mua mua mua!

Mua mua mua!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Khoản tiền lương đầu tiên

Convert: Bến

Editor: Mãn Mãn

Khoảng 9 giờ tối, Kiêu Hân Hân mới về đến nhà.

Phố Nam Hậu cực kỳ náo nhiệt, cả con đường đều là quán bar với đèn đỏ rượu xanh. Cuộc sống về đêm của riêng thành phố lớn chỉ vừa bắt đầu.

Vòng qua khu nhà cũ từ bên này, bầu không khí lập tức thanh tịnh hơn rất nhiều, đường trong đường ngoài tựa như hai thế giới.

Kiều Hân Hân men theo đèn đường về chỗ ở. Cô thấy đèn trong phòng còn sáng, chẳng lẽ giờ này Lý Mục không ở quán bar trông coi sao?

Cô dùng chìa khóa mở cửa, đụng phải Lâm Tử Thần đang đắp mặt nạ dưỡng da, hai người đều giật mình.

"Ồ, cô về rồi à?"

Lâm Từ Thần chào hỏi như thường, cô đã biết bạn cùng nhà của mình chính là Kiều Hân Hân trước khi vào ở.

Mà Kiều Hân Hân vẫn còn đang sững sờ nhìn cô, cảm thấy giọng của cô gái này rất quen tai, có phải cô đã từng nghe qua ở nơi nào không?

Lâm Từ Thần bóc mặt nạ dưỡng da, cô cười nói: "Là tôi đây."

"A..."

Chính là vị hàng xóm lúc trước, Lâm Từ Thần.

Cô mặc một bộ quần áo ở nhà giản dị, mang lại cảm giác hoàn toàn khác so với lần gặp mặt trước đó.

Kiều Hân Hân kinh ngạc nói: "Cô là người thuê nhà mới à?"

"Đúng vậy."

"Không phải ngày mai cô mới tới sao?"

"Tôi sớm một ngày cũng đâu có vấn đề gì, ngày mai tôi còn phải bay vào ca sáng, nên cần chuẩn bị chỗ ở mới cho xong. Lý tiên sinh cũng đã nói rõ ràng với tôi rồi, tôi sẽ ở gian phòng của anh ấy... Khi tôi biết người ở cùng nhà với mình chính là cô, tôi rất vui vẻ."

Dừng một chút, cô giận dữ nói: "Cũng là chuyện đáng để vui mừng duy nhất trong mấy ngày gần đây."

Lâm Từ Thần dường như có rất nhiều tâm sự, Kiều Hân Hân cũng không hỏi nhiều. Cô đóng cửa, khẽ nói: "Hoan nghênh cô đã tới."

Cô vẫn có chút kháng cự về chuyện người thuê mới, nhưng nếu người này là Lâm Từ Thần, dường như càng dễ tiếp nhận hơn so với việc ở cùng một người xa lạ.

"Hôm nay tôi rất mệt nên về phòng nghỉ ngơi đây, ngày mai tôi còn phải dậy sớm."

Lâm Từ Thần cũng không định làm quen với Kiều Hân Hân. Thứ nhất, cô cảm thấy, dựa vào tính cách thiếu nhiệt tình của Kiều Hân Hân, cô ấy sẽ không vội vã trong chuyện này. Thứ hai là vì tâm tình gần đây của cô quả thực không tốt lắm.

Cả người rất mệt mỏi, chỉ muốn nằm trên giường thư thả đầu óc.

"Ừm, chúc cô ngủ ngon."

"Cô cũng ngủ ngon nhé."

Lâm Từ Thần về phòng Lý Mục.

Hôm nay, khi Lý Mục ra ngoài, anh đã thu dọn toàn bộ đồ đạc của mình, phòng của anh không lớn cũng không nhỏ, đèn trong phòng hơi tối, nhưng giường vừa lớn vừa thoải mái.

Chuông di động chợt vang lên, Lâm Từ Thần nhận điện thoại, giọng lạnh lùng.

"Anh còn có việc gì à?"

"Từ Thần... Hai chúng ta không thể ngồi nói chuyện từ từ được sao?"

"Tôi và anh chẳng có chuyện gì hay để nói cả."

"Em nghe anh giải thích đã, anh thực sự không cố ý vạch trần chuyện em trai của em đâu. Anh biết anh đã mang lại rất nhiều phiền phức cho em trong những ngày này, thật sự xin lỗi... Vậy nên, anh muốn mời em ăn cơm để nói một lời xin lỗi từ tế với em."

"Đừng, anh chẳng có gì phải xin lỗi tôi cả, là tôi có mắt như mù, không phân biệt được chó với người. Phóng viên Triệu, tin tức mà anh đưa ra lần này chính là tin độc quyền đây, anh có thắng chức không? Có được tăng lương không? Anh cầm tiền thưởng trong tay mà không chê phóng tay à? Anh muốn mời ai bữa cơm này thì mời, tôi chẳng có phúc để hưởng đâu!"

Sau khi nói xong, Lâm Từ Thần liền cúp điện thoại, trực tiếp tắt máy.

Ngắm lại khi vừa gặp người đàn ông này, cô cảm thấy gã đạo mạo trang nghiêm, giỏi giang hơn người. Hiện tại nhìn lại, hóa ra cũng chỉ là kẻ tiểu nhân hèn hạ, mặt chó thân người.

Lâm Từ Thần chỉ có thể cảm khái mắt mình bị mù, may mà cô cùng gã đàn ông kia vẫn còn đang ở trong trạng thái mê mờ, cách việc xác định quan hệ còn rất xa.

Nếu thực sự ở bên nhau, cô sẽ buồn nôn muốn chết.

Thế nhưng... Trong lòng cô vẫn có chút khó chịu.

Dù sao, khi còn chưa hiểu rõ nhân phẩm của người đàn ông kia, cô đã có chút hảo cảm với gã. Nhớ tới những hành động ngọt ngào lúc trước chỉ càng khiến cô thêm đau xót.

Quên đi quên đi, ngủ đi thôi, dù sao cô cũng đã chuyển sang nhà mới, hy vọng cuộc sống sau này của cô sẽ tốt hơn.

Thời gian qua có quá nhiều chuyện phiền lòng... Haizzz.

*

Vài ngày sau, Kiều Hân Hân không chạm mặt Lâm Tử Thần thêm lần nào, bởi vì cô ấy luôn bay ra nước ngoài.

Lý Mục cũng liên tục không xuất hiện, về sau Kiều Hân Hân mới biết anh đã đi du lịch. Cô cảm thấy cuộc sống của Lý Mục mới thực sự là nhàn nhã. Số tiền kiếm được từ quán bar mà anh mở cũng đủ để anh đi du lịch muôn nơi.

Không có người nuôi con, Kiều Hân Hân phải bắt đầu tay làm hàm nhai. May mà trong thẻ của cô vẫn còn 400 tệ. Cô mua không ít đồ ăn, đặt trong tủ lạnh, mỗi ngày đều làm những món khác nhau.

Tài nấu nướng của Kiều Hân Hân không quá cầu kỳ nhưng lại rất nhuần nhuyễn. Bình thường, khi vừa đến 12 giờ trưa, khán giả liền vội vã đăng nhập vào phòng phát sóng trực tiếp chỉ để xem cô nấu cơm.

Rất nhiều người cảm khái, người nào cưới được cô thì sẽ rất có phúc.

Ngày mùng 1 tháng 8 chính là thời điểm TV Thái Dương thống kê tiền lương. Khoảng mười giờ sáng, hậu trường sẽ cho ra số liệu chi tiết.

Nguồn thu nhập của Kiều Hân Hân chủ yếu đến từ "Tước vị", "Khen thưởng" cùng tiền thưởng dành cho chủ kênh đứng đầu bảng người mới.

Phát sóng trực tiếp đến cuối tháng 7, tổng số tiền khán giả khen thưởng cô là 7000 hạt đậu ánh sáng, phần của chủ kênh là 4900 hạt.

Tiền thưởng cho vị trí đầu bảng là 5000 hạt đậu ánh sáng, cộng hai phần tiền này lại liền vượt quá một vạn tệ. Kiều Hân Hân có chút hoảng hốt... Đối với cô, việc phát sóng trực tiếp chẳng có gì khó khăn. Ngoài lần mệt nhoài ở trên đảo Đầu Lâu, bình thường cô đều dành phần lớn thời gian để làm những việc mà mình nên làm, không có ý sắp xếp tiết mục gì.

Một vạn tệ này tựa như rơi từ trên trời xuống.

Thứ khiến cô càng thêm giật mình còn nằm ở phía sau.

Khi cô kéo hóa đơn xuống, liền phát giác thứ đem lại lợi nhuận nhiều nhất chính là tước vị, bản thân cô lại phát tài một phen.

Cô dụi mắt, không thể không đặt ngón tay lên màu hình màu xanh nhạt, đếm từng con số.

Một, mười, trăm, ngàn, vạn...

385310!

35 vạn tệ! Thu nhập đến từ tước vị của cô lên đến 35 vạn tệ!

Kiều Hân Hân biết ngành phát sóng trực tiếp rất nổi bật trong hai năm gần đây, một chủ kênh có danh tiếng kiếm được mấy chục vạn tệ cũng không được coi là nhiều... Nhưng khi loại chuyện như vậy rơi xuống đầu mình, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ, hơn nữa, khán giả của cô còn đặc thù như vậy.

Sau khi hóa đơn xuất hiện, không đến nửa tiếng sau, Kiều Hân Hân nhận được tin nhắn của ngân hàng, tài khoản của cô có thêm 368210.74 tệ.

Cô cảm di động hồi lâu mà không kịp phản ứng, số tiền này... Thực sự đã được gửi vào trong tài khoản của cô!

Không đến một tháng, cô kiếm được những ba mươi sáu vạn...!

Trong tài khoản của Kiều Hân Hân chưa bao giờ có nhiều tiền như vậy. Mãi cho đến khi nhận được khoản tiền do TV Thái Dương chuyển đến, cô mới biết phát sóng trực tiếp thực sự có thể kiếm tiền!

Cô kích động gọi điện thoại cho Lý Mục.

Lý Mục đang ngồi ăn sáng trong khách sạn, nhận được điện thoại của Kiều Hân Hân thì rất kinh ngạc. Đây cũng là lần đầu tiên Kiều Hân Hân chủ động gọi cho anh.

Trước đây, khi có chuyện gì, cô đều gửi tin nhắn. Lý Mục chưa bao giờ thấy cô gọi cho ai, dường như cô có chút sợ điện thoại.

"Tóm lại... Chính là... Rất nhiều tiền! Có hơn ba mươi vạn tệ lận! Có phải hệ thống tính sai hay không? Liệu số tiền này có bị lấy về không?"

"A, hơn ba mươi vạn sao, chẳng kém con số tôi đã dự đoán là bao."

Lý Mục gấp một cái bánh bao Thượng Hải(*), nước canh ở trong rất thơm, khiến người ta ăn xong còn thòm thèm.

Anh nghiêm chỉnh bỏ một cái vào trong miệng, vì nhai thức ăn nên nói không rõ ràng: "Cô thử ngẫm lại xem, ngày phát sóng trực tiếp từ vong của cô kết thúc, khán giả liền trực tiếp mua 128 tước vị kỳ sĩ cho cô. Một chức kỳ sĩ cần 3999 hạt đậu ánh sáng, TV Thái Dương lại lấy đi ba phần... Số dư còn lại không phải đều là của cô sao."

Khen thưởng cùng tiền thưởng đều là phần thưởng tốt, nhưng trên thực tế lại chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

Vậy nên, nếu Kiều Hân Hân muốn kiếm được trên sáu con số mỗi tháng, phải thực hiện ít nhất một lần phát sóng trực tiếp từ vong.

Đối với người mới mà nói, kiếm được hơn ba mươi vạn tệ một tháng đã là không ít. Nhưng đối với những chủ kênh cực kỳ nổi tiếng ở TV Thái Dương, chút tiền ấy chẳng đủ để nhét kẽ răng.

Lý Mục đã sớm quen với việc này. Những vị chủ kênh mà anh từng phụ trách đều có lượng thu nhập cao nhất trang mạng, chưa ai có thể phá vỡ kỷ lục này.

"Nhiều tiền như vậy... Thực sự đều là của tôi sao?"

Kiều Hân Hân luôn cảm thấy trang web đã thống kê sai, gửi nhầm tiền của người khác tới chỗ cô. Đến lúc giải quyết bug, nếu số tiền này lại bị lấy về...

"Yên tâm đi, đều là của cô cả, cảm phiền đi khao chính mình một bữa đi. Thật ra việc phát sóng trực tiếp cũng rất vất vả, ngày nào cũng chiếm dụng 8 tiếng của cô còn gì. Hân Hân, sau này chúng ta sẽ càng tốt hơn, đúng không?"

Đúng không?

Kiều Hân Hân cũng không nhận được mà hỏi thăm trong lòng, về sau sẽ tốt hơn sao?

Cô hít sâu một hơi, gật đầu nói: "Đúng!"

Sau khi nhận được tiền lương từ TV Thái Dương, tảng đá lớn trong lòng Kiều Hân Hân cuối cùng cũng rơi xuống. Hiện tại cô đã có tiền, cũng đồng nghĩa với việc cô thực sự không cần tính toán tiền thù lao ở trang diendanlequydon tranh dài kỳ.

Không cần phải suy nghĩ ngày mai sẽ ăn gì nếu không có độc giả nào đọc truyện, cô có thể lưu giữ sự nhiệt tình của mình ở mức độ cao nhất, về thứ mà cô muốn về nhất.

Cứ có tiền là có động lực.

Kiều Hân Hân càng ngày càng muốn làm nghề phụ phát sóng trực tiếp này thật tử tế. Bình thường cô sẽ nghĩ thật nhiều cách để giao lưu cùng khán giả, cũng sẽ thực hiện chương trình phát sóng trực tiếp từ vong mỗi tháng thật tốt.

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Hân Hân nằm trên giường nhìn trần nhà, mãi cho tới khi tâm tình của cô cực kỳ kích động.

Cô mãnh liệt muốn chia sẻ niềm vui sướng của mình cùng người khác.

Chỉ tiếc là hiện tại bên cạnh cô không có người này.

Khối vuông màu xanh trôi nổi giữa không trung chậm rãi xoay tròn, Kiều Hân Hân kéo nó xuống, mở cột bạn bè.

Nơi đó có tên của một người.

Kaka.

ID của hắn vẫn luôn là màu xám, đúng như lời hắn nói: Hắn bị niêm phong tài khoản, không thể đăng nhập vào TV Thái Dương trong hai tháng.

Nếu hắn ở đây thì tốt rồi, cô có thể tâm sự với hắn về tình hình gần đây... A, hay là gửi tin nhắn cho hắn nhỉ, chờ hắn đăng nhập liền nhận được.

Kiều Hân Hân nói với hắn về tình huống của mình, chẳng hạn như tòa soạn truyện tranh Alice, chẳng hạn như người thuê nhà mới, cùng khoản tiền lương đầu tiên mà cô nhận được.

Đương nhiên, cô không tiết lộ con số cụ thể, bản thân cô cảm thấy quan hệ giữa mình và Kaka còn chưa tới mức có thể thoải mái bàn luận về tình trạng thu nhập cá nhân. Cô chỉ tỏ vẻ nhận được rất nhiều thù lao, vượt qua dự liệu của chính bản thân mình.

Sau khi gửi tin nhắn, cô liền ẩn màn hình để đi tắm.

Mấy hôm trước đã hẹn Tranh Từ xong xuôi, họ sẽ cùng ăn cơm ở quán ăn cũ vào trưa hôm nay.

Lần này Kiều Hân Hân sẽ mời khách, sau khi ăn xong bọn họ còn muốn cùng đi dạo phố.

Do cách đó khá gần, Tranh Từ đã tới quán ăn nhỏ từ rất sớm. Cô chọn một vị trí tốt, ngồi chờ Kiều Hân Hân đến.

Hôm nay là cuối tuần, quán ăn rất đông người. May mà cô tới sớm, nếu tới muộn một chút liền phải xếp hàng đợi ở ngoài.

Khoảng 12 giờ Kiều Hân Hân mới đến. Cô mặc một bộ đầm màu trắng, cũng là thứ duy nhất mà cô có thể mặc khi ra ngoài.

Tính cách của Tranh Từ cầu thả, chưa từng chú ý cách ăn mặc của Kiều Hân Hân, chỉ cảm thấy cô khá giản dị.

(*) 汤包 (Tiểu long bao, hay bánh bao súp, bánh tiểu long bao): Có nghĩa là "Bánh bao trong cái lồng nhỏ". Đây là món là đặc sản của Thượng Hải, với phần nhân thịt lợn hoặc cua và nước dùng đậm đà ở bên trong. Ngoài ra, nhân bánh có thể bao gồm trứng cá, hải sản, thịt rắn cùng các loại hải sản khác.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều là tình địch (1)

Convert: Bền

Editor: Mẫn Mẫn

*

Tóm tắt chương trước: Người bạn cùng nhà mới của Kiều Hân Hân là Lâm Từ Thần đã tới ở cùng với cô, còn Lý Mục - người quản lý của cô đã ra ngoài du lịch, nhường lại khoảng trống cho hai cô gái. Tuy nhiên, họ vẫn chưa tiếp xúc nhiều, thứ nhất là bởi tính cách của Kiều Hân Hân, thứ hai là bởi sự bận bịu của Lâm Từ Thần.

Vào lúc này, khoản tiền lương đầu từ TV Thái Dương được gửi đến cho Kiều Hân Hân. Choáng váng trước số tiền quá lớn, cô gọi điện cho Lý Mục để xác nhận tiền thực sự là của mình, và chia sẻ niềm vui với Kaka - người bạn chưa bao giờ gặp mặt thông qua tin nhắn xuyên ngân hà.

Số tiền mà cô hiện có trong tay đã loại bỏ nỗi lo của việc không được vẽ thứ mình thích mà Kiều Hân Hân vẫn luôn trăn trở khi nhận công việc họa sĩ vẽ truyện tranh. Ngoài ra, trước khi gặp mặt Tranh Từ trong cuộc hẹn thứ 2 của hai người, cô quyết định mình sẽ sắm sửa thêm quần áo cho bản thân với số tiền mà mình kiếm được từ việc phát sóng trực tiếp.

*

Hôm nay Tranh Từ mặc quần yếm bò ngắn, mái tóc buộc thấp ở hai bên, trông rất dễ thương.

Cô hết sức phấn khởi kéo Kiều Hân Hân qua ngồi, cười hi hi nói: "Đã mấy ngày không gặp cậu rồi, tôi rất nhớ cậu đó."

Kiều Hân Hân đã quen với tính cách của Tranh Từ, cô cười cười, không biết mình nên đáp lời thế nào.

"Cậu muốn ăn gì?" Tranh Từ nhiệt tình hỏi.

Lần trước họ đã chọn rất nhiều món, cô không biết Kiều Hân Hân có đặc biệt thích gì không.

Kiều Hân Hân nghĩ một hồi rồi đáp: "Tôi thế nào cũng được, cậu chọn đi."

"Vậy thì tôi sẽ không khách khí đâu nhé!"

Tranh Từ gọi nhân viên phục vụ, chọn mấy món đồ ngọt. Kiều Hân Hân cảm thấy cô ấy vui vẻ hơn rất nhiều so với lần đầu đi ăn, không biết có phải bởi vì được nghỉ ngơi vào cuối tuần hay không.

"Ăn cơm xong, chúng ta đi dạo ở phố buôn bán kế bên được không?"

"Được."

"Sau khi tới đây thực tập, tôi còn chưa đi dạo phố đâu. Cậu thì sao, bình thường cậu có đi đâu chơi không? Biết nơi nào chơi vui không?"

"Tôi rất ít ra ngoài nên..."

"A a, đúng rồi, cậu là trạch nữ mà!"

Bình thường, Tranh Từ sẽ liên lạc với Kiều Hân Hân qua mạng. Cô biết cuộc sống hàng ngày của Kiều Hân Hân rất đơn giản, không vẽ tranh thì cũng là lên mạng xem phim, tìm tiểu thuyết, chơi trò chơi, lướt diễn đàn.

Đây hẳn là cuộc sống bình thường của toàn bộ trạch nữ.

Tranh Từ đã mong đợi ngày cuối tuần này rất lâu, cô hưng phấn nói: "Tô Linh Nhiên sẽ tới Ánh Sáng Xanh vào tuần sau. Nghe nói lễ ký kết sẽ được tổ chức ở đại sảnh tầng một, rất nhiều đơn vị truyền thông sẽ có mặt! Đến lúc đó, cậu cũng tới đi! Không phải cậu rất muốn gặp nữ thần Tô một lần sao?"

Kiều Hân Hân quả thực muốn gặp Tô Linh Nhiên.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, hỏi: "Buổi ký kết sẽ diễn ra vào khi nào vậy?"

"Ba giờ chiều." Tranh Từ dừng một chút rồi bổ sung: "Cậu tới vào buổi trưa được không, chúng ta có thể cùng ăn cơm rồi đi làm tóc... Hiếm hoi lắm mới có thể thấy Tô Linh Nhiên ở ngoài đời thật, ta phải chỉnh trang cho xinh đẹp chứ, đúng không?"

"Vậy... Hôm nay cậu chọn mấy bộ đồ giúp tôi được không?" Kiều Hân Hân chẳng hiểu gì về phương diện ăn mặc. Cô nhất định không thể ăn mặc lung tung nếu tới lễ ký kết của Tô Linh Nhiên.

Rất tổn hại hình tượng của bản thân.

Tranh Từ ra dấu "Ok", cười nói: "Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi!"

Kim đồng hồ treo trên tường chỉ hướng 12 giờ 25 phút, khán giả đã sớm chen đầy phòng phát sóng trực tiếp.

Mọi người đều biết chủ kênh có hẹn với người đẹp nhỏ Tranh Từ vào ngày hôm nay. Bọn họ muốn cùng đi dạo phố, tất cả mọi người có thể không kích động sao?!

Vô số người canh đúng thời gian phát sóng, màn ảnh vừa mở ra, bọn họ lập tức viết bình luận.

Trong khi ăn, Kiều Hân Hân kéo màn hình. Rất nhiều người đang bình luận, cô bắt đầu giới thiệu món cô ăn cho mọi người.

"Đây là món bánh sầu riêng xốp giòn."

"A? Sao thế?"

Lúc Kiều Hân Hân đang nói chuyện cùng khán giả, Tranh Từ đang ăn uống hăng say. Nghe được giọng cô, Tranh Từ mơ màng chớp chớp mắt.

"Món này rất ngon."

"Ừm ừm, món bánh sầu riêng xốp giòn của nơi này cực kỳ chuẩn vị đấy!"

"Cách làm của món này là gì vậy?"

"Trước kia tôi từng thử qua ở nhà nhưng lại thất bại... Thực ra cũng không quá khó làm đâu. Sầu riêng phải được bọc trong bột, đặt vào trong khay nướng. Làm nóng lò ở nhiệt độ 180 trước, tiếp đó quét lòng đỏ trứng đã được đánh bông lên mặt bột bánh rồi nướng khoảng 30 phút. Khi bánh ra lò, nếu quét thêm một lớp mật ong hoặc nước đường thật mỏng, bánh sẽ càng thêm ngon miệng."

Vấn đề mà Kiều Hân Hân đề cập chính là vấn đề của khán giả, cô đang nói chuyện cùng mọi người thông qua Tranh Từ.

Mà Tranh Từ giải thích cách nấu nướng cô từng tìm được trên mạng cực kỳ cặn kẽ.

[Chảy nước miếng...]

[Sầu riêng là đặc sản của trái đất, có giá cất cổ ở trung tâm thương mại của liên minh tinh tế.]

[Dù sao cũng là vua hoa quả mà.]

[QAQ Hoàn toàn không có cửa để ăn món này! Buồn quá đi mất.]

[A, sầu riêng là loại quả mà tôi thích ăn nhất, tôi nào cũng ăn luôn.]

[← Cậu đã thành công khoe khoang sự giàu có của mình rồi đấy!]

[Hâm mộ hâm mộ hâm mộ.]

[Thực ra trái đất có rất nhiều món ngon, nhưng đều rất đắt đỏ.]

[Biết làm sao được, ai bảo chúng hiếm có khó tìm.]

Cửa hàng của liên minh tinh tế còn bán cả sầu riêng sao? Trong lúc vô tình, Kiều Hân Hân thấy được chút thông tin, hình như sầu riêng còn chia ra làm hai loại là hàng nhái và đặc sản, mà đặc sản lại đến từ trái đất.

Giá sầu riêng sản xuất từ trái đất cao ngất ngưỡng, chỉ người giàu mới có thể ăn.

Nhưng bọn họ mua sầu riêng từ trái đất để đi bán bằng cách nào?

Kiều Hân Hân không nhìn được mà thất thần, Tranh Từ gọi nhiều lần cũng không nghe thấy.

Hai tay Tranh Từ chống má, cô thầm vui vẻ nhìn Kiều Hân Hân: "Cô gái nhỏ đang nghĩ gì mà mê mẩn thế? Là về tình tiết mới cho truyện tranh à?"

Truyện tranh?

Lực chú ý của Kiều Hân Hân bị hấp dẫn trở về, "A, truyện tranh gì cơ?"

"Ha ha ha ha, cậu đúng là một kẻ mê truyện tranh mà. Tôi vừa nói là, chúng ta ngồi nghỉ ngơi ở đây một chút rồi đi dạo phố được không?"

"Được."

Kiều Hân Hân uống nước ô mai, việc Tranh Từ nhắc tới từ truyện tranh đã đưa ra vài gợi ý cho cô.

Một cô gái trẻ có dị năng không gian, có thể kết nối với cửa hàng của hệ ngân hà, vận chuyển những món đất tiền của trái đất cho phía bên kia, nếu cô có thể vẽ những tình tiết này thì sao?

Nếu khả thi thì hẳn sẽ rất thú vị. Cây cầy ở trong không gian, cuộc sống nhàn nhã, xen kẽ với những tình tiết tình cảm ngọt ngào ấm áp hoặc hơi ngược...

Nhân vật nữ chính nên có tính cách gì đây?

Dễ thương hay đáng yêu?

Độc miệng hay trong nóng ngoài lạnh?

Khí phách hay thâm hiểm?

Ngốc nghếch đáng yêu? Hơi bệnh hoạn? Hay kiêu hãnh phẫn? Ách, dựa vào ý kiến của Tranh Từ, phải thêm một chút Mary Sue nữa... Nếu đã như vậy, cô phải xây dựng nam chính kiểu gì? Hình mẫu nam chính nào mới tương xứng với nữ chính khi họ đứng cạnh nhau?

Tranh Từ ngồi lướt Weibo trên chiếu, thấy chuyện thú vị thì cười khanh khách không ngừng.

Kiều Hân Hân dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên bàn, tính cách của cô chính là thế, một khi có ý tưởng sẽ lập tức muốn vẽ thành hình.

Tên truyện là gì mới hay nhỉ?

Cửa hàng tùy thân? Tiệm tạp hóa tinh tế? Tiểu đương gia trồng hoa? Phụt...

Đã có linh cảm, cả người Kiều Hân Hân đều trở nên hưng phấn, tiếc là hiện tại cô không thể trực tiếp về nhà.

Cô lấy di động ra, viết một bản ghi nhớ.

Tác giả mới, ngân hà, không gian, hiện đại, làm ruộng.

[Ồ? Chủ kênh đang chỉnh sửa cái gì vậy?]

[23333 Tôi vừa thấy hai chữ ngân hà, chủ kênh đang nói chúng ta sao?]

[Làm ruộng là gì?]

[← Là ý trên mặt chữ ấy.]

[...]

"Tranh Tử, đi dạo phố chứ?"

"Được được, trung tâm mua sắm ở ngay gần đây thôi, không tới một quãng đường đâu. Chúng ta đi nhé?"

"Ừm."

Kiều Hân Hân đứng lên, cô cầm ví đi thanh toán ở bàn tiếp tân.

Một bữa cơm tốn khoảng 200 tệ. Khi ra cửa, cô mang theo khoảng mấy trăm tệ, nên trực tiếp thanh toán bằng tiền mặt.

Tranh Tử đợi cô ở cửa, sau khi thấy cô ra thì khoác tay cô.

"Cảm ơn cậu đã mời tôi một bữa ngon như vậy. So với khi đi ăn một mình, tôi thấy món ăn ngon hơn nhiều khi ăn cùng cậu đó."

Kiều Hân Hân nở nụ cười: "Tôi cũng thấy vậy."

Mùa hè rất nóng, hai người đi quá gần sẽ dễ ra mồ hôi nên Tranh Tử nhanh chóng buông tay.

Cô nhẹ nhàng bước về phía trước để dẫn đường, khoảng năm phút sau, hai người đã ở tầng dưới của trung tâm thương mại.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46-2: Toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều là tình địch (2)

Convert: Bến

Editor: Mẫn Mẫn

Kim Viêm là trung tâm mua sắm, ẩm thực và giải trí lớn nhất ở Đông Xuyên, cuối tuần nào cũng đông nghịt người.

Nơi đây có tổng cộng 6 tầng. Tầng thứ nhất là đồ trang điểm, điện thoại, trang sức, tầng thứ hai là quần áo nữ, tầng thứ ba là quần áo nam, tầng thứ tư là ẩm thực, karaoke, khu trò chơi, tầng thứ năm là rạp chiếu phim, và tầng thứ sáu là những cửa hàng cao cấp.

Trên thực tế, tuy Kiều Hân Hân đã ở Đông Xuyên hơn một năm, nhưng cô chưa bao giờ tới trung tâm thương mại Kim Viêm.

Không biết có phải bởi vì cô đã trải qua rất nhiều chuyện ở đảo Đầu Lâu hay không, hiện tại, cô đã không còn sợ đám đông như vậy nữa... Tuy chưa thể giao tiếp với mọi người một cách dễ dàng, nhưng ít nhất sẽ không phát run toàn thân, hận không thể lập tức trốn về nhà khi đứng trong đám đông như trước kia.

Mua sắm chính là bản tính của phụ nữ.

Tranh Tử vừa tới trung tâm thương mại, đảo mắt một cái đã biến mất như một chú husky được thả rông... Đúng vậy... Cô quả thực biến mất...

Chỉ lưu lại một mình Kiều Hân Hân ngón ngang trong gió ở cửa ra vào.

Tranh Tử là người cuồng mua sắm nên chỉ cần tiến vào những nơi như vậy, cô sẽ không thể kiềm chế bản thân.

Kiều Hân Hân đi vào trong, nhìn thoáng qua mỗi cửa hàng. Từng món đồ trang điểm được đặt trên bàn, cô thậm chí còn không nắm rõ công dụng của một số món.

Tuy cô rất muốn mua, nhưng lại không biết phải mua cái gì. Tranh Tử đang tự vui chơi, hay là chờ mình tìm được cô ấy rồi nói sau.

Kiều Hân Hân vào thang máy rồi lên tầng hai.

[Oa oa oa oa oa, ở đây có nhiều người ghê! Thật là nhiều người đẹp!]

[Cháy nước miếng...]

[Thực ra, da dẻ của những cô gái ở hành tinh nước cũng không tệ.]

[(☆ ▽ ☆) Tôi rất thích những trung tâm thương mại như vậy! Đi dạo phố cùng bạn thân cũng không tệ nhỉ.]

[Nếu có thể đến trái đất ngắm cảnh du ngoạn thì tốt rồi.]

[_ (: 3 ˃ ˂) _ Nghĩ đẹp thật đấy, tất cả mọi người đều bị cảm tới trái đất chơi, nghe nói là để bảo vệ nó.]

[Hành tinh Stella đã xây dựng một khu để chế giải trí bậc nhất đấy! Nếu mọi người rảnh rỗi thì có thể đi chơi thử xem.]

[Quá xa...]

[Quá đắt...]

[Tắc đất tắc vàng =.=]

[Không sao, chúng ta xem chủ kênh đi dạo là được rồi, đã đủ thỏa mãn rồi /(tot) ~~~]

[← Miệng thì nói thế nhưng sao cậu lại khóc lóc vậy?]

Kiều Hân Hân vừa đi vừa xem họ trò chuyện, cô không nhịn được hỏi: "Mọi người hy vọng tôi làm gì bây giờ?"

Cô cảm thấy người ngoài hành tinh rất đáng thương, nền khoa học kỹ thuật quá mức phát triển của bọn họ đã tước đoạt đi vô số hoạt động giải trí -- Ví dụ như việc mua sắm vui vẻ.

Lần ra ngoài này, cô còn mang theo thẻ ngân hàng có chứa số tiền gửi tới bởi TV Thái Dương. Vậy nên, cô quyết định thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

[Mua mua mua!]

[Mua mua mua!]

[Mua mua mua mua mua mua.]

[Chủ kênh mau đi xem quần áo đi, a a a a nhất định sẽ có rất nhiều bộ quần áo vừa xinh xắn vừa phù hợp. Chị hãy mua hết về nhà luôn nhé!]

[Chảy nước miếng...]

[Vì sao luôn có người chảy nước miếng trong mọi trường hợp vậy?]

[Tôi thích đấy, cậu quán được chắc?]

Cửa hàng ở tầng hai đều bán quần áo nữ, nhiều tới mức không nhìn thấy điểm cuối.

Đông Xuyên là một thành phố lớn, những cô gái ở nơi này đều rất giỏi trong việc ăn diện. Nhìn những mỹ nữ mà cô gặp thoáng qua, Kiều Hân Hân thấy họ không chỉ ăn mặc hợp mốt mà còn rất động lòng người.

Cô bước vào một cửa hàng gần mình nhất.

Cửa hàng này thiên về phong cách Lolita, có rất nhiều chiếc váy dễ thương. Một khi bước vào, bản thân tựa như đi tới một thế giới khác.

Thứ này... Kiều Hân Hân từ từ xoay người rời đi, bình thường cô căn bản không dám mặc loại quần áo này trên đường.

Cô tiến vào cửa hàng ở bên cạnh, đây làm một nơi lấy váy làm chủ. Kiều Hân Hân không nhịn được mà bước chậm lại.

[Chủ kênh chủ kênh, chị thử chiếc váy ngắn màu đỏ đó xem.]

[(☆ ▽ ☆) Chị mặc lên người nhất định sẽ rất đẹp mắt.]

[Tôi cảm thấy chiếc váy đen kia cũng không tệ, rất tôn màu da đó.]

[Cái váy thêu lụa mỏng kia cũng rất xinh, cứ như trong truyện cổ tích vậy.]

[Thử cho bằng hết! Ha ha ha ha ha!]

Kiều Hân Hân vẫn để ý tới bình luận của họ, hiện tại có hơn năm vạn khán giả đang xem trực tuyến. Lúc này mới là hai giờ chiều, không phải thời điểm có nhiều khán giả, nên con số này đã là không tệ.

Quản gia đổi tên phòng của cô thành -- [Chủ kênh người trái đất sẽ mang bạn đi dạo trung tâm thương mại!].

Thường thường, vào giờ này, chỉ có khoảng ba vạn khán giả online, hôm nay lại trực tiếp tăng thêm hai vạn.

Dựa theo lời Lý Mục, đây là thời kỳ "trống" của cô, nên cô sẽ không có vị trí đề cử nào.

Vậy thì chỉ có thể dùng tên phòng phát sóng trực tiếp để hấp dẫn khán giả.

Xem khán giả nói chuyện, cô mới biết trung tâm thương mại là sự tồn tại vô cùng xa xỉ trong vũ trụ. Người ngoài hành tinh có thể mua đồ quá nhanh và tiện lợi. Chỉ bằng một cái máy tính, họ muốn cái gì là có cái đó, nên trung tâm thương mại liền trở thành sự tồn tại không cần thiết.

Dần dà, rất nhiều hành tinh đều không có trung tâm thương mại, chỉ có một số nơi đặc biệt phồn thịnh mới xây dựng những thứ như "Đế chế giải trí".

Mà chỉ cần nghe cái tên "Đế chế giải trí" là biết chỉ kẻ có tiền mới tới đây vui chơi.

Dân thường chỉ có thể vui chơi ở trên mạng.

Kiều Hân Hân cầm toàn bộ quần áo mà khán giả nhắc đến, người bán hàng nhiệt tình đi tới, gỡ mắc áo ra.

"Phòng thử đồ ở bên này ạ."

"Ừm, cảm ơn cô nhé."

Kiều Hân Hân ôm quần áo vào phòng thử đồ, thử chiếc váy màu be cộc tay trước.

Bộ đồ có viền ren lá sen ở hai bên, phía dưới là chiếc váy ngắn nhỏ xõa tung. Có lẽ là nhờ chất liệu tốt nên cô cảm thấy đặc biệt thoải mái khi mặc lên người.

Sau khi Kiều Hân Hân thay quần áo xong, cô đẩy cửa ra.

Lúc cô thay quần áo, màn hình của phòng phát sóng trực tiếp đen nhánh. Cô vừa đi ra, màn hình lập tức sáng lên.

[Đẹp quá!!!]

[Phong cách đột nhiên thay đổi...]

[Chủ kênh xinh quá, tới mức a a a a a a!!!]

[Chân của chủ kênh thật trắng, thật dài... Đặc biệt mê người khi mặc váy ngắn.]

[Chảy nước miếng...]

[Bị sắc đẹp của chủ kênh chọc cho phát khóc rồi QAQ]

[Kỳ thực tôi rất muốn nhờ vào quần áo mà bình thường chủ kênh hay mặc. Nếu chủ kênh ăn mặc tử tế... Mẹ nó! Toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều là tình địch của tôi!]

[A thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Mùa Thu Lạ thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

[Màu Xanh Thăm Thẳm thưởng cho chủ kênh 30 hạt đậu ánh sáng.]

...

[Kakaka đã thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mua sạch sành sanh (1)

Convert: Bến

Editor: Mẫn Mẫn

Cảm ơn các bạn: Lam Cô Nương, My heaven, shirochan, thao3t đã thanK cho truyện nhé <3

Từ giờ trở đi mình sẽ trích 1 - 3 câu từ chương trước để tăng sự liên quan giữa các chương với nhau:D Thông báo với mọi người một câu như vậy thôi :)
Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ <3

*

[Kakaka đã thưởng cho chủ kênh 300 hạt đậu ánh sáng.]

[^_^ Rất đẹp mắt.]

*

Khi Kiều Hân Hân nhìn thấy lời này, cô còn tưởng bản thân hoa mắt, bởi lúc ấy có rất nhiều người khác khen cô. Để kiểm chứng, cô tiến vào phòng thay đồ, màn hình phòng phát sóng trực tiếp lập tức biến thành màu đen.

Ngồi trên chiếc ghế dựa mềm mại, ngón tay cô trượt trên màn hình, lục lọi những bình luận ở trước đó.

Chỉ tiếc là có quá nhiều người lên tiếng, rất khó để tìm lại bình luận kia.

Lúc này, cô đột nhiên nghĩ tới chức năng tìm kiếm. Cố định khu bình luận lại, cô gõ hai chữ "Kaka".

Hệ thống thông báo, hôm nay không có bình luận nào tới từ tài khoản này.

Cô hơi sững sốt, lại thêm một chữ "Ka" nữa, cụm từ trở thành Kakaka.

Bình luận của Kakaka lập tức xuất hiện --

Khen thưởng 300 hạt đậu ánh sáng, cùng câu nói "Rất đẹp mắt" vô cùng ngắn gọn.

Thì ra cô thực sự không nhìn lầm, bình luận này là thực.

Thực giác của Kiều Hân Hân nói với cô rằng, đây nhất định là tài khoản phụ của Kaka.

Tài khoản chính của Kaka đã bị cấm hoạt động hai tháng, vậy nên... Bây giờ hẳn đang dùng máy tính của người khác sao?

Đã năm phút trôi qua kể từ lúc hấn bình luận, Kiều Hân Hân không thấy hấn nói gì nữa. Hiện tại hấn vẫn còn đang xem phát sóng trực tiếp, hay đã đi làm chuyện của mình rồi nhỉ?

Kiều Hân Hân nở nụ cười, cô cầm một bộ quần áo khác, bắt đầu thay đồ.

Thử qua mấy bộ quần áo, Kiều Hân Hân thấy mình đều mặc hợp, khán giả vẫn bình luận liên tiếp, bảo cô mua sạch sành sanh.

Tuy nhiên, vì không tự tin với ánh mắt của mình nên cô phải gọi cho Tranh Từ.

Tranh Từ hỏi địa chỉ rồi bảo cô chờ một lát. Khoảng hơn mười phút sau, Tranh Từ đã có mặt. Cô nhìn những bộ đồ trên ghế sofa, cảm ướm thử trên người Kiều Hân Hân.

Cô khen: "Da của cậu trắng nên mặc cái gì cũng đẹp!"

Đây là lời nói thật lòng.

Kiều Hân Hân rất thích bộ đồ đầu tiên mà cô thử, cũng định mua bộ mùa hè, nhưng những bộ còn lại...

"Tranh Từ, cậu giúp tôi chọn hai bộ nhé?"

Không có quần áo để mặc khi bản thân cần ra ngoài là một chuyện rất xấu hổ. Hơn nữa, hai ngày sau chính là lễ ký kết của Tô Linh Nhiên. Tuy việc này không quá liên quan tới cô, nhưng cô nhất định phải đi xem.

Dù khả năng cô được trò chuyện với Tô Linh Nhiên chỉ là một phần mười ngàn, cô cũng muốn để lại ấn tượng tốt cho đối phương.

Tranh Từ ngắm nghía quần áo ở bốn phía, cuối cùng chọn ra ba bộ đồ kín đáo cho Kiều Hân Hân, đẩy cô vào phòng thử quần áo.

Trong thời gian Kiều Hân Hân thử đồ, chính bản thân cô đi một vòng quanh tiệm.

Đây là cửa hàng của một thương hiệu nổi danh trong nước, có bán cả quần áo, giày cùng đồ trang sức, nên cô lại chọn vài đôi giày cho Kiều Hân Hân.

Khi Kiều Hân Hân đi ra, cô hỏi nhân viên bán hàng về kích cỡ rồi để họ đi lấy giày.

Trang phục đẹp đương nhiên phải đi kèm một đôi giày tốt. Tục ngữ nói người đẹp vì lụa, sau khi thay quần áo xong, trông Kiều Hân Hân quả nhiên khác hẳn lúc trước.

Tranh Từ đứng ở bên cạnh cô, hai tay khoác tay cô, cười tủm tỉm nhìn Kiều Hân Hân: "Đến hôm Tô Linh Nhiên ký kết, chỉ cần đi làm tóc nữa là hoàn hảo!"

Kiều Hân Hân hơi ngượng ngừng kéo mép váy, so với chiếc váy trắng lồi mốt như đồ bỏ đi của cô, quần áo ở nơi này thực sự rất đẹp.

"Vũ San, gần đây cửa hàng của cậu làm ăn thế nào? Hai ngày trước bố mình còn bảo là sẽ cho mình một cửa hàng quần áo để chơi, nhưng mình ngại phiền nên từ chối rồi."

"Sao lại phải từ chối? Nếu chú muốn mở cửa hàng cho cậu thì cậu cứ nhận đi. Có lẽ ban đầu sẽ hơi phiền phức một chút, nhưng chỉ cần cửa hàng đi vào quỹ đạo là được. Cậu nhìn mình mà xem, bình thường có cần tới cửa hàng đâu, rất nhiều chuyện đều đã được quản lý bởi cửa hàng trưởng, lợi nhuận hàng tháng cũng đủ cho mình dùng. Cậu biết tính mình mà, tiêu tiền như nước ấy, thế mà năm nay mình chẳng phải xin bố mình một đồng nào cả."

"Thật sao? Vũ San, cậu giỏi quá!"

"Cậu cũng có thể làm được mà Mộng Ly. Tuy hiện tại chúng ta vẫn còn đang đi học, nhưng phải bắt đầu lo trước tính sau rồi từ bây giờ rồi. Hay lát nữa về cậu bàn bạc lại với chú một chút?"

"Để sau đi, gần đây mình rất bận, chờ khi nào tốt nghiệp thì tính sau."

"Bạn á? Bạn theo đuổi tiểu thịch tươi kia ấy hả?"

"Này! Cậu lại đem người ta ra làm trò đùa rồi!"

"Cậu đó, nhiệt tình quá mức rồi đấy, nếu cậu cứ như vậy thì anh ta sẽ không quý trọng cậu đâu."

"Mình mặc kệ! Mình thích anh ấy như vậy đấy!"

Đang thay đồ ở trong phòng, Kiều Hân Hân nghe được một giọng nói quen thuộc, nhưng cô cũng không quá chắc chắn.

Sau khi sửa sang xong, cô đẩy cửa phòng thay đồ ra. Người bán hàng nhiệt tình bước tới, nụ cười còn xán lạn hơn lúc trước: "Thưa quý khách, quý khách muốn gói hết những bộ đồ này ạ?"

Người bán hàng đã nghe thấy đoạn đối thoại giữa Tranh Từ cùng Kiều Hân Hân, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là cô gái này sẽ mua hết những bộ đồ ấy.

"Vâng, gói lại hết cho tôi nhé."

Kiều Hân Hân tới quầy thu ngân cùng người bán hàng. Lúc này, có hai cô gái trang điểm tinh tế đang đứng trước quầy thu ngân. Sau khi thấy Kiều Hân Hân, một trong số đó lộ vẻ kinh ngạc.

Thẩm Mộng Ly không ngờ mình sẽ gặp Kiều Hân Hân ở chỗ này.

Trên người Kiều Hân Hân vẫn là chiếc đầm màu trắng mộc mạc, trước khi ra ngoài, cô còn bôi thêm kem dưỡng da, nhìn qua khí sắc rất tốt.

Nơi này là cửa hàng của một thương hiệu, tại sao một người ngay cả cơm cũng không được ăn như Kiều Hân Hân có thể mua quần áo ở chỗ này?

Thẩm Mộng Ly có thể khẳng định cô đã mất phần công việc ở Ánh Sáng Xanh. Biên tập viên Lưu Niên nói Kiều Hân Hân không còn liên lạc với anh nữa, hẳn là cô ta đã bỏ cuộc.

Chưa nói tới việc cô ta hiện đang vô công rồi nghề, cho dù cô ta có việc, dựa theo mức thu nhập cơm côi kia, cô ta làm gì có khả năng mua quần áo ở đây?

Bạn thân của Thẩm Mộng Ly là chủ cửa hàng này, nên cô à hiểu rõ giá cả hơn bất kỳ ai.

Kiều Hân Hân mua tổng cộng năm bộ quần áo, sau khi Chu Vũ San nhập giá liền khẽ cười nói: "Chào quý khách, của quý khách hết tổng cộng hai vạn ba ngàn năm trăm sáu mươi chín tệ ạ."

"Hân Hân!"

Tranh Từ đột nhiên xông tới. Trong lúc ngắm nghía quần áo, cô từng vô tình lật mác áo lên, nên khi thấy Kiều Hân Hân đứng trước quầy thu ngân thì Tranh Từ vội vàng kéo cô ra một phía.

Cô che miệng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Những bộ đồ này đắt lắm đấy!"

Gần đây, hầu như ngày nào cô cũng liên lạc với Kiều Hân Hân. Tranh Tử biết hiện tại Kiều Hân Hân đang rất dụng tâm trong khâu chuẩn bị cho bộ truyện tranh, nên cô ấy sẽ không có công việc khác đâu nhỉ?

Thẩm Mộng Ly cười "Phụt" một tiếng, cô ta giễu cợt nói: "Kẻ thích ru rú ở nhà như cô mà cũng chịu ra ngoài cơ à? Thế nào, muốn mua quần áo sao? Cô không thể chọn một cửa hàng thích hợp với cô hơn chắc?"

"Mộng Ly?" Chu Vũ San nhìn cô ta với ánh mắt không hiểu, nghi ngờ hỏi: "Hai người quen nhau à?"

"Cô ta chính là người có liên quan tới A Ngọc mà mình kể với cậu lúc trước ấy."

Miệng Chu Vũ San há thành hình chữ O, cô ta không nhận được mà nhìn Kiều Hân Hân từ đầu tới chân. Nếu chỉ nhìn qua thì người khác sẽ cảm thấy cô gái này không có phẩm vị, mỗi tình đầu của Lâm Ngọc Dương là đây ư?

Nếu để đám fan hâm mộ của anh ta biết tin này, chắc chắn họ sẽ xâu xé cô à.

Nhưng...

"Không phải cậu nói..."

Cô ta nghèo kiết xác sao?

Vô công rồi nghề, không có nhà ở, không cha không mẹ, còn có một người anh trai đang ngồi tù... Phụt, trong mắt Chu Vũ San, thân thể của Kiều Hân Hân tựa như nhân vật nữ chính trong phim Hàn Quốc, muốn sờ thăm bao nhiêu liền sờ thăm bấy nhiêu, chỉ còn thiếu đúng một căn bệnh ung thư mà thôi.

"Có phải cậu nhận nhầm người không?"

Chu Vũ San nhìn máy tính ở trước mặt, những bộ quần áo cô ta đang cầm quả thực trị giá hơn hai vạn tệ.

Tiệm quần áo này là cửa hàng tư nhân của cô ta. Trên tầng hai của trung tâm thương mại Kim Viêm, giá trung bình cho một bộ quần áo là hơn một ngàn tệ. Tuy so với những cửa hàng cao cấp ở tầng trên cùng, chút tiền ấy chẳng đủ để nhét kẽ răng, nhưng khách hàng chủ yếu của bọn họ không phải là sinh viên có điều kiện gia đình tương đối khá thì cũng là những thành phần tri thức đã có công việc ổn định.

Nếu đây đúng là cô á cá khô(*) trong miệng Mộng Ly, sao cô ta có thể mua được những bộ quần áo này?

(*)鱼干女 (Phụ nữ cá khô): Đây dường như là từ bắt nguồn từ Nhật Bản, hay còn gọi là "Himono Onna". Người Nhật dùng từ này để chỉ đích danh những cô gái ở độ tuổi cuối 20, đầu 30 chưa lấy chồng và không có ý định đi tìm tình yêu hay tình dục cho mình. Họ là những con người đầy khô khan, không màng tới việc làm đẹp và rất qua loa trong mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47-2: Mua sạch sành sanh (2)

Convert: Bền

Editor: Mẫn Mẫn

Chu Vũ San nhìn máy tính ở trước mặt, những bộ quần áo cô ta đang cầm quả thực trị giá hơn hai vạn tệ.

Tiệm quần áo này là cửa hàng tư nhân của cô ta. Trên tầng hai của trung tâm thương mại Kim Viêm, giá trung bình cho một bộ quần áo là hơn một ngàn tệ. Tuy so với những cửa hàng cao cấp ở tầng trên cùng, chút tiền ấy chẳng đủ để nhét kẽ răng, nhưng khách hàng chủ yếu của bọn họ không phải là sinh viên có điều kiện gia đình tương đối khá thì cũng là những thành phần tri thức đã có công việc ổn định.

Nếu đây đúng là cô á cá khô trong miệng Mộng Ly, sao cô ta có thể mua được những bộ quần áo này?

"Chúng ta ra ngoài nhé?"

Tuy cảm thấy bầu không khí có vẻ là lạ, nhưng Tranh Tử cũng không suy nghĩ nhiều, mà chỉ nghĩ Kiều Hân Hân không có khả năng chi trả cho những bộ đồ kia. Hơn nữa, thái độ của Thẩm Mộng Ly ác liệt như vậy, người sáng suốt đều nhìn ra cô á đang chế giễu Kiều Hân Hân.

"Chỉ tại mình, ngay từ đầu chẳng để ý giá cả gì hết." Tranh Tử hơi ảo não. Sau khi thử quần áo một hồi lâu, bọn họ chẳng những không thể mua gì, mà còn phải nghe những lời nói hàm xúc mang ý trào phúng của Thẩm Mộng Ly, nên cô cảm thấy có chút mất mặt.

Tranh Từ muốn kéo Kiều Hân Hân rời đi, Thẩm Mộng Ly nhìn ra ý đồ của cô, về giữu cột càng gia tăng: "Quả nhiên là không có tiền mua mà. Cũng đúng thôi, cô đã tìm được phòng ở chưa? Đã tìm được việc làm chưa? Đã trắng tay thì chớ, lại còn học đòi đi mua quần áo... Tôi thấy quần áo cô đang mặc trên người rất xứng với cô đấy, cần gì phải mua đồ mới chứ."

"Ny Ny, treo lại những bộ này đi." Chu Vũ San coi như đã nhìn ra, cô gái kia vẫn muốn kéo Kiều Hân Hân đi, xem ra bọn họ không mua nổi những bộ đồ này.

"Vâng ạ."

Người bán hàng đang đứng ở một bên lập tức bước tới, cầm lấy chiếc túi xách lên.

[Cái đồ mờ, con à này ở đâu ra thế?? Mất sắp mọc cao hơn đầu rồi à???]

[Đáng ghét chết đi được! Còn mang đáng về ti tiện nhìn người khác bằng lỗ mũi nữa chứ, cô ta nghĩ mình là ai!]

[Kỳ thực tôi không hiểu lắm, sao cô ta lại cảm thấy chủ kênh không mua nổi những bộ đồ này?]

[0. 0 Những chủ kênh của TV Thái Dương đều kiếm được rất nhiều tiền đó, chỉ là mấy bộ quần áo thôi mà.]

[Nhìn đi nhìn đi, đây chính là bộ dạng của một con ả đê tiện đấy.]

[Đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện đê tiện.]

[Mẹ nó chứ, sao con ả này lại xuất hiện nữa rồi, oan gia ngõ hẹp à!?!]

[6666666666]

[Thực sự muốn tát phát chết luôn quá, cô ta nghĩ mình đang coi thường ai vậy.]

[.= Tôi nói cho mà biết nè, khi Kiều Kiều vừa thực hiện chương trình phát sóng trực tiếp, thiếu chút nữa bị cô ta đuổi ra khỏi phòng thuê đó, hu hu.]

[← Cái gì!?]

[← Còn có chuyện này sao!? Ông trời ơi!]

[← Quả nhiên, giữa bọn họ còn có chuyện xưa...]

[ㄣ ㄣ ㄣ ㄣ ㄣ Trái đất có cực kỳ nhiều tiện nhân không thiếu thứ gì như thế này đấy.]

Bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp bay lên tầng tầng lớp lớp, sự xuất hiện của Thẩm Mộng Ly đã thành công hấp dẫn hỏa lực của mọi người. Màn ảnh ngập tràn lời chửi thề tục, những bình luận liên tiếp nằm dưới dạng "***** *****".

Ngay lúc này, trên màn hình đột nhiên xuất hiện hiệu ứng sao năm cánh sáng chói mắt. Đây là tình huống chỉ xuất hiện khi có người khen thưởng từ mười vạn trở lên.

Hệ thống đưa ra thông báo với phông chữ màu vàng lớn gấp ba lần bình thường, thậm chí còn được in đậm lên.

[Donald đã thưởng cho chủ kênh 1 000 000 hạt đậu ánh sáng.]

Một dòng chữ màu trắng theo sát ở phía sau.

[Mua sạch toàn bộ cho tôi.]

Đó chỉ là chữ viết màu trắng thông thường. Cái tên này không chỉ lạ lắm, mà ngay cả tước vị sơ cấp cũng không có. Hơn nữa, chưa ai từng thấy người lạ nói chuyện ở trong phòng phát sóng trực tiếp bao giờ.

Nhưng vừa xuất hiện, người này liền khen thưởng 100 vạn hạt đậu ánh sáng!

Đại gia!

Đây chính là đại đại gia!!

[A a a a a không ngờ trong phòng phát sóng lại có một vị đại gia ản!!]

[(☆ ▽ ☆) Quả nhiên! Nữ chủ kênh xinh đẹp luôn luôn không thiếu sự cổ động của các đại gia!]

[23333 Anh trai Donald à, anh có thể kết bạn với em không?]

[Lại xuất hiện một tình địch mạnh nữa rồi. Kiều Kiều à, tuy tôi không giàu như anh ta, nhưng tôi có thể khẳng định mình đẹp trai hơn anh ta rất nhiều!]

[Hhhhh Donald khá lém, các anh em ở đây thích nhất loại người có tính cách chỉ vung tiền mà không nói lời nào như anh!]

[2333333333]

Kiều Hân Hân cũng bị kinh hãi bởi lần khen thưởng này, cô thậm chí còn quên cả việc đáp trả lời châm chọc của Thẩm Mộng Ly.

Thế này... Không quá điên cuồng đấy chứ!?

Kiều Hân Hân muốn nói chuyện nhưng lại sợ mình quá đột ngột, nên cô lấy di động ra, đưa lưng về phía mọi người.

"Tôi... Tôi không định mua nhiều quần áo như vậy..."

Một mình cô làm sao mặc hết được?

"Hơn nữa, trên người tôi cũng không có nhiều tiền lắm..."

Có người đặc biệt khen thưởng cả trăm vạn chỉ để cô giải tỏa con tức này, trong lòng Kiều Hân Hân vẫn rất xúc động. Cô cảm thấy, nếu người tên Donald này đã bỏ tiền ra, chính mình phải tận lực thỏa mãn yêu cầu của người nọ.

Huống hồ, nếu để cô nhận 100 vạn thì thực sự quá phồng tay, còn không bằng mua một đồng quần áo về nhà.

[Chúc mừng Donald đã trở thành Quốc Vương của phòng phát sóng trực tiếp!]

Hệ thống thông báo quá đột ngột, hiệu ứng pháo hoa đặc biệt vẫn còn ở trước mắt, bình luận ở trong phòng lại càng gia tăng.

[66666666 Quốc vương đại nhân xuất hiện rồi!]

[Quả là một vị đại gia thực thụ, có một không hai.]

[QAQ Tôi biết Kiều Kiều sẽ nổi tiếng mà, sau này sẽ có càng nhiều người xuất sắc tranh đoạt Kiều Kiều với tôi.]

[Quốc vương đại nhân, xin hãy nhận một lạy của tôi.]

Quốc vương...

Tước vị cao cấp nhất, trị giá mười lăm vạn tệ một tháng.

Chỉ khi thực lòng thích một phòng phát sóng trực tiếp nào đó, một người mới có thể tốn nhiều tiền như vậy để mua tước vị. Tước vị biểu thị cho địa vị ở trong phòng, mỗi khi quốc vương xuất hiện thì sẽ đi kèm với thông báo của hệ thống, tất cả mọi người đều có thể thấy.

Ở trong thế giới ảo, lòng hư vinh của loài người sẽ được phóng đại tới vô hạn.

Ví dụ như người tên Donald này, có lẽ anh ta chỉ vừa vào phòng hôm nay, cũng có thể anh ta đã sớm vào, nhưng anh ta lại bằng lòng tiêu nhiều tiền đến thế cho một vị chủ kênh ở trên mạng.

Chẳng vì lý do gì đặc biệt, mà chỉ vì hai chữ sáng khoái!

Anh mua tước vị là vì phong chữ màu đỏ bắt mắt kia, nếu có nó, những lời anh ta nói sẽ tách biệt cùng người khác.

[Gia chỉ ngứa mắt với bộ dạng của ả dê tiện kia thôi. Chủ kênh hãy mua hết quần áo ở trong tiệm này cho tôi, tốn bao nhiêu gia trả bấy nhiêu.]

Dù sao, cái gì anh cũng thiếu, nhưng chỉ không thiếu tiền.

Vài bộ quần áo rách rưới thì có thể hết bao nhiêu?

Đừng nói là mua đồ ở một cửa hàng có thương hiệu, cho dù bước vào cửa hàng cao cấp, gia cũng có thể bao sạch!

"Tôi không có nhiều tiền đâu..." Kiều Hân Hân cố gắng hạ giọng, một tay cô cầm di động, tay kia che miệng. "Hiện tại trong thẻ của tôi chỉ có hơn ba mươi vạn thôi, không thể nào mua hết cả cửa hàng được."

[Không có tiền á? Chủ kênh người trái đất khan hiếm như thế mà không có ai bao tiền sao? Cô định lừa ai đó!]

Những người khác không nhìn được mà chen miệng.

[Đại gia Do, cô ấy thực sự không có tiền đâu. Phòng của cô ấy mới mở được hai mươi ngày, có lẽ phải qua mười ngày nữa mới miễn cưỡng lên một

sao[1].]

[1] Cho những ai đã quên, TV Thái Dương có hệ thống thăng cấp cho chủ kênh, gồm các cấp bậc: Tân Binh (Người mới), Chủ kênh một sao, hai sao, ba sao, vân vân.

[Phải đó phải đó, Kiều Kiều là người thành thật nhất, cô ấy chưa bao giờ gạt ai cả.]

[Hân của tôi phải liều mạng để kiếm tiền đó, cực khổ lắm (Thương cảm)]

[A, hóa ra là chủ kênh tân binh. Mà này, liều mạng kiếm tiền là sao?]

[Ngài không biết đâu, hu hu, trước đó Kiều Kiều còn phải làm cả phát sóng trực tiếp tử vong đó!]

[Đúng là không biết thật, hôm nay gia đình lúc đi ngang qua thôi.]

Trên màn hình tràn ngập bình luận "66666666". Đại gia chính là đại gia, nên mới có thể dùng tiền sáng khoái như vậy, xem ra trước kia anh ta không phải fan hâm mộ của Kiều Kiều.

Quả nhiên, không ai có thể hiểu nổi tư duy của kẻ giàu có.

Dòng chữ màu đỏ bắt mắt lại xuất hiện.

[Vậy cô mua thêm mấy đôi giày cùng trang sức đi, tổng hóa đơn không thể thấp hơn 30 vạn tệ đâu nhé.]

Không phải con ả kia cảm thấy cô nghèo sao? Vậy thì mua cho cô ta xem đi! Chuyện mà anh thích làm nhất chính là khiến kẻ khác mất mặt.

Kiều Hân Hân bỏ di động vào trong túi, xoay người nói với nhân viên bán hàng: "Cô để quần áo ở kia giúp tôi rồi đi theo tôi, tôi muốn mua thêm mấy món nữa."

"Hả?" Tranh Tử hơi sững sốt.

Thẩm Mộng Ly cùng Chu Vũ San cũng nhìn nhau với ánh mắt không thể giải thích được, kẻ quê mùa này muốn làm gì?

Trong cửa tiệm, dưới sự trợ giúp của năm nhân viên bán hàng, Kiều Hân Hân chọn thêm một đồng quần áo cùng giày dép. Nhân viên thu ngân tính tiền xong, do dự nói: "Của quý khách tổng cộng hết... Ba trăm hai mươi ngàn tệ..."

Lông mày Thẩm Mộng Ly nhíu chặt: "Cô có bán thận cũng không có đủ nhiều tiền như vậy đâu."

Kiều Hân Hân lấy ra một tấm thẻ, đặt trên bàn: "Quét thẻ cho tôi."

Chu Vũ San tròn mắt há mồm.

Việc này... Mộng Ly à, có phải tin tức của cậu sai rồi không? Cô Kiều Hân Hân này nghèo kiệt xác ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Họ đều muốn thấy một phiên bản Hân Hân tốt đẹp hơn (1)

Convert: Bến

Editor: Manh

Trong cửa tiệm, dưới sự trợ giúp của năm nhân viên bán hàng, Kiều Hân Hân chọn thêm một đồng quần áo cùng giày dép. Nhân viên thu ngân tính tiền xong, do dự nói: "Của quý khách tổng cộng hết... Ba trăm hai mươi ngàn tệ..."

Lông mày Thẩm Mộng Ly nhíu chặt: "Cô có bán thận cũng không có đủ nhiều tiền như vậy đâu."

Kiều Hân Hân lấy ra một tấm thẻ, đặt trên bàn: "Quét thẻ cho tôi."

Chu Vũ San tròn mắt há mồm.

Việc này... Mộng Ly à, có phải tin tức của cậu sai rồi không? Cô Kiều Hân Hân này nghèo kiết xác ở chỗ nào?

*

Tranh Từ bước tới trước mặt Kiều Hân Hân, cô kinh ngạc hỏi: "Cậu định mua nhiều như vậy á?"

Sắc mặt Kiều Hân Hân hơi mang vẻ bất đắc dĩ, cô gật đầu một cái.

"Ách..." Tranh Từ nhìn những bộ quần áo bày đầy trên ghế sofa, cô vốn tưởng Kiều Hân Hân là con nhà bình dân, hiện tại xem ra cô ấy thực sự có tiền.

Tuy lời nói cùng cử chỉ của cô chẳng giống một phú nữ đại chút nào... Nhưng thế giới to lớn này không thiếu cái lạ, có lẽ cô ấy chỉ đang khiêm tốn mà thôi.

Chu Vũ San cảm thê, lại nhìn về phía bạn thân của mình, người vẫn còn chưa hồi thần từ nãy tới giờ.

Khụ khụ...

Chu Vũ San háng giọng một cái, cô quẹt thê, mỉm cười: "Mời quý khách điền mật mã ạ."

Kiều Hân Hân nhập mật mã rồi nhấn xác định. Máy quẹt thê nhanh chóng in ra một tờ giấy, cô thấy trên đó ghi đã thanh toán ba trăm hai mươi ngàn tệ.

Đây là lần đầu tiên cô tiêu một lúc nhiều tiền như vậy, khi ký tên còn hơi run tay.

Đặt bút xuống, cô dờ dẫm nhìn chỗ quần áo đang chất thành đống kia, có lẽ phải tìm một công ty dọn nhà để mang hết chỗ đồ này đi nhỉ?

Thảm Mộng Ly đoạt lấy tờ hóa đơn, cô ta tỉ mỉ nhìn qua một lần -- Ba trăm hai mươi ngàn tệ! Cô ta thực sự quẹt thê ba trăm hai mươi ngàn tệ! Cô cô... Cô ta lấy đâu ra tiền chứ?

Với gia thế ở sau lưng, ba trăm hai mươi ngàn tệ chẳng là gì với Thảm Mộng Ly cùng Chu Vũ San, bởi ngày nào họ cũng tiêu tận mất mấy trăm ngàn, nhưng trong mắt Thảm Mộng Ly, đây là chuyện cực kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Gò má cô ta hơi nóng lên, cô ta vốn đang nhiệt tình nhủ Kiều Hân Hân, muốn nhìn bộ dạng lúng túng của cô, kết quả... Kết quả, số tiền này của Kiều Hân Hân tựa như đang nện một cái thật đau trên khuôn mặt cô ta.

Thực sự quá ghê tởm... Có nhiều tiền như thế mà không đi mua đồ ở nơi khác, chỉ tới mua trong tiệm của bạn thân cô, lại còn mua ở ngay trước mặt cô nữa chứ!

Không được, cô ta nhất định phải điều tra xem tại sao Kiều Hân Hân lại đột nhiên phát tài như vậy. Vì sao người phụ nữ không có công việc này lại có nhiều tiền đến thế!?

Người của công ty vận chuyển tới rất mau, họ di dời toàn bộ quần áo lên xe. Kiều Hân Hân gọi điện thoại cho Lý Mục, nhờ anh đưa quần áo lên nhà, còn chính mình tiếp tục đi dạo phố cùng Tranh Từ.

Tuy cô không cần mua thêm gì nữa, nhưng nếu đã quyết định đi cùng Tranh Từ thì cô không thể về, Tranh Từ cũng muốn mua quần áo mà.

Thảm Mộng Ly cùng Chu Vũ San chỉ có thể trở mặt nhìn hai người rời đi, Chu Vũ San chóng má, hé miệng nói: "Mình nói thật nhé, cô gái này không tòi chút nào."

Thảm Mộng Ly bỗng trừng mắt về phía cô: "Cậu nói gì? Cô ta mà không tòi á? Cô ta keo kiệt chết đi được!"

"Khụ, tiêu một phát ba trăm hai mươi ngàn tệ, cô ta đâu có keo kiệt lắm."

"..."

Thảm Mộng Ly tức giận rút di động ra, cô ta vừa quay số vừa đi về phía phòng thử quần áo: "Thật đúng là gặp quỷ mà! Cô ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ? Không được, mình nhất định phải tra cho ra! Nhất định phải tra cho ra!"

"Có lẽ là nam thần của cậu cho đấy."

"A a a a a!!!"

Dù biết Chu Vũ San đang nói đùa, nhưng khi nghe thấy lời cô nói, Thảm Mộng Ly quả thực sắp phát điên.

"A lô, điều tra ngay cho tôi xem Kiều Hân Hân có tìm được thêm công việc nào không! Tôi muốn có câu trả lời trong mười phút nữa!"

[23333 Tức chết rồi à? Đáng đời, ai bảo mắt chó của cô coi thường người khác!]

[Chủ kênh đáng yêu ~ ~ Tôi rất thích xem dáng vẻ tiêu tiền của chủ kênh!]

[Quả nhiên chúng ta không thể hiểu nổi thế giới của nữ thần ~ ~]

[Ba trăm hai mươi ngàn, giàu quá đi ㄟ ▽ ㄟ]

[Hhhhhhhhhh]

*

Sau khi Tranh Tử mua hai bộ quần áo cùng một đôi giày, hai người lại cùng dùng chung bữa tối. Đợi tới khi Kiều Hân Hân về gần nhà thì cũng sắp 9 giờ tối.

Phòng phát sóng trực tiếp đã đóng cửa, Kiều Hân Hân bước trên đường, những quán bar trên con đường này cực kỳ náo nhiệt, dù đang ở xa vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc xập xình.

Mùi thơm nức mũi bay tới từ quán ăn ven đường, cô đứng do dự hồi lâu trước cửa quán bar Lam Ngư rồi mới tiến vào.

Vừa vào cửa, cô đã gặp cậu bé đón khách lúc trước. Trí nhớ của cậu cực kỳ tốt, sau khi thấy Kiều Hân Hân liền trực tiếp bước tới: "Chị Hân Hân, chị tới rồi ạ? Chị đang tìm ông chủ à?"

"Ừ, anh ấy có ở đây không?"

"Có ạ, để em dẫn chị đi nhé."

Đây là lần thứ hai Kiều Hân Hân bước vào quán bar Lam Ngư. Nơi đây rất đông khách vào buổi tối, tốp năm tốp ba cùng túm tụm lại một chỗ, trên mặt bàn bày món ngọt cùng rượu cocktail.

Quán bar có một vị ca sĩ nam khoảng hơn ba mươi tuổi đang cất giọng hát, âm thanh vừa tang thương lại đặc biệt có ý vị.

Trái ngược với những quán bar náo nhiệt khác, nơi đây rất có hơi hướm văn nghệ, mang vẻ đặc sắc của riêng mình. Rất nhiều người đều là khách quen hoặc có quen biết với Lý Mục.

Kiều Hân Hân lên lầu hai, ở đây có một căn phòng nhỏ. Sau khi tiến vào, cô mới phát hiện đây là một phòng ở.

Xem ra, bình thường Lý Mục hay ngủ ở đây nhỉ?

"Chị ngồi chờ một chút nhé, để em đi tìm xem ông chủ đâu... Kì thật, vừa nãy anh ấy còn ở đây mà."

Dứt lời, cậu bé bước ra ngoài.

Kiều Hân Hân ngồi xuống ghế, mở những cuốn sách ở trước mặt ra, đều là các tựa sách liên quan tới đề tài giết chóc đẫm máu, chạy trốn chối chết.

Rất nhanh, Lý Mục bước vào từ bên ngoài. Anh chẳng hề nghĩ Kiều Hân Hân sẽ biết mò tới đây để tìm anh.

"Sao thế?" Anh đóng cửa lại, kéo ra một chiếc ghế từ dưới gầm giường.

"Hôm nay... Hôm nay, có một vị đại gia xuất hiện trong phòng phát sóng trực tiếp, cậu ta đập một mạch một trăm vạn tệ cho tôi."

"Thế hả." Lý Mục ngồi lên ghế, dùng giấy lau tay, anh hỏi, vẻ mặt chẳng chút để ý: "Sau đó thì sao?"

Sau đó?

Kiều Hân Hân sững sờ nhìn anh, khẽ nói: "Không có sau đó nữa."

"..." Lý Mục suy nghĩ một chút, "A, cô tìm tôi để nói chuyện này sao? Cô muốn hỏi chuyện gì à? Ví dụ như... Liệu số tiền này có về tay cô không sao? Đương nhiên rồi, dù những người giàu có này có đập bao nhiêu tiền, TV Thái Dương sẽ không độc chiếm một phần nào của cô."

"Không phải, thực ra ý của tôi là..." Kiều Hân Hân hơi cuống lên, cô cúi đầu đùa nghịch ngón tay của mình, dần dần hạ thấp giọng: "Trước đây, tôi cảm thấy có thể kiếm tiền qua việc phát sóng trực tiếp đã là một chuyện rất thần kỳ. Bình thường, khi mọi người tùy tay khen thưởng thì không sao, nhưng đột nhiên lại nhảy ra một người cho tôi nhiều tiền như vậy, tôi... Tôi cảm thấy..."

"Thụ sủng nhược kinh?" Lý Mục suy đoán.

"Nói như thế cũng không quá đúng, mà thực ra là... Số tiền tôi kiếm được không phải dựa vào thực lực của mình."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-2: Họ đều muốn thấy một phiên bản Hân Hân tốt đẹp hơn (2)

Convert: Bến

Editor: Manh

"Trước đây, tôi cảm thấy có thể kiếm tiền qua việc phát sóng trực tiếp đã là một chuyện rất thần kỳ. Bình thường, khi mọi người tùy tay khen thưởng thì không sao, nhưng đột nhiên lại nhảy ra một người cho tôi nhiều tiền như vậy, tôi... Tôi cảm thấy..."

"Thụ sủng nhược kinh?" Lý Mục suy đoán.

"Nói như thế cũng không phải, mà đúng ra là... Tôi thấy mình không kiếm được số tiền ấy bằng thực lực của chính mình."

Đúng vậy, cô cảm thấy mình trắng chẳng về vang gì.

Làm nghề phát sóng trực tiếp có kiếm được tiền không? Câu trả lời là, có.

Kiều Hân Hân không biết giá cả thị trường trên tinh tế, nhưng sau khi bắt đầu làm công việc này, cô đã đặc biệt đi thăm dò ngành phát sóng trực tiếp đang nổi bật mấy năm gần đây, phát hiện những vị chủ kênh đang đứng trên đỉnh kim tự tháp đều kiếm được rất nhiều tiền.

Chỉ là, khi cô thực sự tự mình tiếp xúc đến mặt này, cô cảm thấy có chút hoảng hốt.

Khi chính mình chẳng làm gì, một số tiền lớn lại đột nhiên rớt từ trên trời xuống, khiến cô thấy rất áp lực.

Lý Mục nâng tay sờ cằm một cái, ừm... Anh cũng phần nào hiểu được ý của Kiêu Hân Hân.

"Hân Hân, 100 vạn tệ chẳng là gì cả."

Lý Mục là quản lý cho những chủ kênh vàng trong nghề này, có thể nói, trên con đường đồng hành cùng TV Thái Dương, không có tình huống nào là anh chưa gặp được.

Cách đây mấy năm, những vị chủ kênh ở dưới trướng anh đều kiếm được nhiều tiền hơn so với Kiêu Hân Hân, đây mới chỉ là khởi đầu với cô, có lẽ vì chưa bao giờ tiếp xúc với lĩnh vực này nên thoảng cái đã tự loạn trận cước.

"Tôi biết, có vô số chủ kênh kiếm được nhiều hơn tôi, nhưng... Tôi không giống với bọn họ."

"Không giống? Không giống về phần nào?"

"Bọn họ... Đa tài đa nghệ, có điểm mạnh của riêng mình, vì vậy được nhiều khán giả khen thưởng là điều đương nhiên. Nhưng tôi lại không như vậy, buổi trực tiếp của tôi thì... Rất bình thường, mỗi ngày không làm việc thì cũng ăn uống uống, tôi cảm thấy, tôi..."

"Cô cảm thấy mình không xứng với sự yêu thích của mọi người phải không?" Lý Mục phát hiện ra vấn đề, anh nói lời thăm thía: "Hân Hân, mỗi người đều theo đuổi những điều khác nhau, từng người hâm mộ lưu trữ phòng của cô đều thật lòng yêu thích cô. Tựa như mình tình vậy, người cô thích chưa chắc những người khác đã thích, người những người khác thích chưa chắc cô đã thích, đúng không nào? Lẽ nào vì vị mình tình này không xinh đẹp bằng vị khác thì người đó không nên bước vào ngành giải trí sao? Thực ra, nghề phát sóng trực tiếp chính là một ngành giải trí thu nhỏ, phải có lượng chủ kênh phong phú, đây là nhu cầu của thị trường."

Kiều Hân Hân không hé răng, cô đang tiêu hóa những đạo lý mà Lý Mục nói.

Lý Mục ngừng trong chốc lát, đoạn tiếp tục mở miệng: "Hơn nữa, cô không phải là khán giả, sao cô có thể biết phát sóng trực tiếp của cô chẳng có ý nghĩa gì với bọn họ? Cô đừng quên, nguyên nhân ban đầu khiến TV Thái Dương chọn cô chính là vì "Kế hoạch nuôi dưỡng nữ thần", có nhiều người canh đúng giờ để tới trước màn ảnh, có nhiều người mua tước vị, khen thưởng cho cô như vậy, không phải đều là vì... Bọn họ đang mong đợi một Hân Hân tốt hơn sao."

"Bọn họ... đang mong đợi một tôi tốt hơn?"

Trong lúc hoảng hốt, cô nghĩ tới cuộc đối thoại đầu với* quản gia, nó từng nói: "Hoan nghênh ngài đã bước vào kênh truyền hình trực tiếp Nuôi dưỡng nữ thần", Kiêu Hân Hân vẫn luôn không hiểu rõ kênh mới này.

Cho tới tận hôm nay, cô mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, cô có nên dành thêm tinh lực lên nghề phụ phát sóng trực tiếp này không?

Trước đây, khi nhân khí còn thâm đậm, có thể nói bình thường chỉ có Kaka lộ diện, chính bản thân cô cũng cảm thấy mình không thể tiếp tục phát sóng trực tiếp.

Nhưng bây giờ đã không còn giống với lúc trước, cô kiếm ra tiền, hơn nữa càng ngày càng kiếm được nhiều hơn... Nhiều đến mức vượt quá khả năng thừa nhận của cô.

Vậy nên, cô mới cảm thấy sợ.

Cô phải làm gì thì mới không phụ sự yêu thích của mọi người?

Lý Mục nở nụ cười, giọng anh ôn hòa nói: "Cô không cần phải cố ý làm gì cả, cứ như bây giờ cũng rất được rồi*."

Đúng vậy, cô của bây giờ cũng rất tốt.

Một Hàn Hàn luôn cố gắng làm việc, gắng sức sinh sống, một Hàn Hàn luôn tận lực hòa nhập đám đông bất chấp việc có trở ngại trong giao tiếp xã hội thực sự đã đủ tốt.

Phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hàn Hàn không hề nhỏ yếu như cô nghĩ, dù phát sóng trực tiếp từ vong đã kết thúc từ lâu, lượng khán giả vẫn cao như cũ, đủ để thấy mọi người thật lòng thích cô.

"Hãy cứ sống theo cách riêng của cô ấy, mỗi ngày đều sống thật tốt -- Ước mơ của cô, sự nghiệp của cô, và cả chuyện tình yêu có thể xảy đến trong tương lai nữa... Mọi người đều rất tò mò đấy. Từng hành động của cô đều có thể tác động tới cảm xúc của người khác, đây chính là giá trị của cô."

Cảm xúc của Kiều Hàn Hàn đã lắng xuống, cô hiểu những điều Lý Mục vừa nói.

Nói xong lời dịu dàng rồi, tiếp theo sẽ phải nói tới chuyện chính.

Lý Mục hắng giọng một cái: "Khụ khụ, Hàn Hàn, đừng bảo là tôi gây áp lực cho cô nhé -- Nhưng, tháng trước cô đã đứng đầu danh sách chủ kênh mới, vậy nên, tôi muốn cô tiến vào bảng xếp hạng lượt xem hàng tháng. Đây là nơi tất cả những chủ kênh cùng đấu đá với nhau, điểm cao thì mới được vào. Nói cách khác, tôi muốn cô phải vào được top 100 của TV Thái Dương trong tháng này."

"..."

Hả?

Lý Mục thay đổi quá nhanh, vừa rồi còn là chị gái tri kỷ, thoáng một cái đã trực tiếp biến thành bà mẹ đang theo dõi tình hình thi cử của con cái.

Bước vào... Top 100?

Kiều Hàn Hàn vội vàng lắc đầu: "Không được không được không được! Không được đâu! Anh yêu cầu quá cao rồi!"

Bản thân cô có thể thấy thứ hạng của mình, bởi cứ đúng giờ, quản gia sẽ nói cho cô biết. Hiện nay, thứ hạng của cô đang nằm trong khoảng ba mươi ngàn!

Từ ba mươi ngàn nhảy lên top 100 sao? Điều này nào có khả thi chứ!

Cho dù cô mở thêm một lần phát sóng trực tiếp từ vong cũng không được!

Lý Mục nhìn cô cười híp mắt: "Cao sao? Nghệ sĩ của Lý Mục tôi mà không vào được bảng xếp hạng hàng tháng ư? Hiện tại, trong tay tôi chỉ có một vị chủ kênh là cô thôi, cô có thể chiến đấu vì tôi không?"

"Tôi đã hỏi qua quản gia rồi, những vị chủ kênh có tên trong bảng đều cực kỳ lợi hại, số lượng lưu trữ đều vượt quá trăm vạn!"

Là trăm vạn đấy!

Phòng phát sóng trực tiếp của cô... Mới chỉ có mấy vạn mà thôi.

"Yên tâm đi, tôi đã sắp xếp một vị trí đề cử cực kỳ tuyệt cho cô rồi, chỉ cần cô thực hiện chương trình của cô thật tốt, giữ vững phong cách của mình, cô nhất định có thể giữ chân khán giả."

Lực tương tác của vị trí đề cử đó thật sự rất mạnh, nhất định ngày đó phòng phát sóng sẽ chật kín người, nhưng có bao nhiêu người bằng lòng ở lại vì Kiều Hàn Hàn thì phải dựa vào bản lĩnh của cô.

"Tôi... Tôi sẽ làm được sao?"

"Đương nhiên rồi, đừng quên cô đã mang lại một kết thúc hoàn mỹ cỡ nào cho đảo Đầu Lâu."

"Đó là cái kết bi kịch..."

"Nhưng nó rất hoàn chỉnh."

Chỉ cần câu chuyện hoàn chỉnh là đủ rồi.

Phát sóng trực tiếp từ vọng tựa như phim ảnh, không phải chỉ hài kịch mới cần mua vé, bi kịch cũng cần phải bỏ tiền ra để xem.

Có thể tác động tới cảm xúc của người xem, để khán giả chạy theo góc nhìn của chủ kênh, đây chính là thành công.

Lý Mục tin tưởng, lần phát sóng trực tiếp từ vọng thứ hai của Kiều Hân Hân nhất định có thể gây hái được tiếng vang lớn. Lần này, cô sẽ cạnh tranh cùng rất nhiều chủ kênh giàu kinh nghiệm.

Ánh mắt anh rơi xuống đồng sách chồng chất ở trong góc, khẽ chậm chậm rãi nổi lên ý cười bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tô Linh Nhiên

Convert: Bền

Editor: Manh

Phát sóng trực tiếp từ vọng tựa như phim ảnh, không phải chỉ hài kịch mới cần mua vé, bi kịch cũng cần phải bỏ tiền ra để xem.

Có thể tác động tới cảm xúc của người xem, để khán giả chạy theo góc nhìn của chủ kênh, đây chính là thành công.

Lý Mục tin tưởng, lần phát sóng trực tiếp từ vọng thứ hai của Kiều Hân Hân nhất định có thể gây hái được tiếng vang lớn. Lần này, cô sẽ cạnh tranh cùng rất nhiều chủ kênh giàu kinh nghiệm.

Ánh mắt anh rơi xuống đồng sách chồng chất ở trong góc, khẽ chậm chậm rãi nổi lên ý cười bí hiểm.

*

Cuộc sống bận rộn nhưng bình thản lại tiếp diễn, ngày trang diendanlequydon tranh chính thức mở cửa càng ngày càng gần, Kiều Hân Hân đặt toàn bộ tâm tư lên công việc của mình.

Đề tài truyện cùng tình tiết gần như đã được quyết định, hiện tại Kiều Hân Hân đã vẽ xong nửa chương dài khoảng 10 trang. Tranh Tử vẫn luôn ở cạnh cô, sau khi xem xong liền tỉ mỉ đưa ra một số kiến nghị cho cô.

Trong tháng này, Kiều Hân Hân vô cùng bận rộn, cô viết từng sự kiện lên một tờ giấy nhớ, bộ truyện đầu tiên của cô, lễ ký kết của Tô Linh Nhiên, phát sóng trực tiếp từ vọng và đi thăm anh trai.

Hôm nay là ngày mừng 9, cô vốn đã mua vé máy bay từ trước, nghĩ tới việc mình sắp được gặp anh trai vào ngày 12, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

Mười giờ sáng, cô gọi điện tới nhà tù Long Đường.

Kiều An Độ bị người giám ngục gọi tới, khi anh nghe điện thoại, giọng điệu vẫn cả lơ phát phờ như cũ: "Sao thế, Hân Hân, có phải em nhớ anh trai không?"

Kiều Hân Hân ngồi trước máy tính, bàn tay siết chặt hình dán trên bàn. Cô nhẹ giọng hỏi: "Một tháng này anh sống thế nào, làm việc ở đó có mệt không? Bình thường có ăn no ngủ yên không?"

"Cũng không kém lúc trước là bao, dù sao anh cũng quen rồi mà! Em thì sao, dạo này thế nào rồi, có tìm bạn trai không? Anh nói này, em ngàn vạn lần đừng để đám tiêu tử thói kia lừa gạt nhé, nếu em bị ai bắt nạt thì đừng ngần ngại mà hãy nói với anh, ra ngoài rồi anh sẽ xử lý từng đứa một!"

"Cuộc sống của em vẫn ắt tốt, ngày nào cũng ở trong nhà thì ai khi dễ được em? Em đã mua vé máy bay rồi đấy, tháng này em có thể đi thăm anh rồi!"

Long Đường cách nơi này rất xa, phải ngồi 48 tiếng trên tàu hỏa để tới nơi, vé máy bay lại đắt đỏ. Kiều Hân Hân vẫn luôn ăn mặc tiết kiệm mỗi ngày, khoảng 4, 5 tháng là có thể tới đó một lần.

Kiều An Độ ở đầu bên kia sừng sốt một chút, nhanh chóng từ chối: "Việc này, Hân Hân, anh thấy em chưa nên đến vội. Nói thế nào nhỉ, không phải 2 tháng nữa anh sẽ xuất ngục sao, nên gần đây giám ngục quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, hai tháng cuối sẽ không để anh gặp người thân, em có đến cũng vô ích. Đúng đúng đúng, anh sẽ không được gặp em đâu, em trả lại vé được không?"

"Hà? Không thể gặp mặt người thân sao?"

"Haiz, đúng vậy."

Kiều Hân Hân có chút mất mát, cô đã chờ ngày này rất lâu rồi, trong nhà giam còn có loại quy định này sao?

Mà thái độ của anh trai cũng rất kỳ quái, trước kia anh vẫn luôn muốn gặp cô, lần nào thấy cũng đặc biệt vui vẻ, còn hôm nay lại không giống như trong quá khứ.

"Vậy... Anh có thời gian ra tù cụ thể rồi sao?"

"Ách... Anh, anh vẫn chưa có."

"Anh, có phải anh gạt em chuyện gì không? Anh biểu hiện không tốt nên nhà tù gia tăng hình phạt cho anh à?"

Từ nhỏ tới lớn, Kiều An Độ là người rất hay gây sự. Tuy cái tên của anh nghe rất van nhã, tính cách thật sự lại là không sợ trời, không sợ đất.

"Gì chứ! Biểu hiện của anh trai em có thể không tốt sao? Em đùa à! Mấy năm nay, ngày nào anh cũng chăm chỉ làm việc, giám ngục còn phải khen anh đấy! Hơn nữa, anh vẫn là trưởng buồng ngủ ở đây, vốn còn 5 tháng bị giam, anh lại được giảm những 3 tháng nhé. Em em em, em yên tâm đi, thời gian cụ thể còn chưa được quyết định, nếu có thì anh nhất định sẽ nói cho em biết đầu tiên!"

"Anh thực sự có thể ra tù đúng hạn chứ?"

"Đương nhiên rồi!"

Kiều Hân Hân vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng, khi nói chuyện qua điện thoại vào tháng trước, Kiều An Độ vẫn luôn lẩm bẩm nói cô phải làm cái này áci kia, vì sao hôm nay lại hơi trốn tránh cô như vậy?

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Hân Hân cầm bút vẽ linh tinh trên giấy, cô gạch bỏ bốn chữ to "Đi thăm anh trai" trên tờ giấy nhớ.

Chuyện này tạm thời bị hủy bỏ, Kiều Hân Hân nhẹ nhàng thờ dài, cô mở trang mạng, tiếp tục đọc truyện tranh.

Chỉ là, hiện tại cô chẳng có tâm trạng nào để đọc.

*

Suy nghĩ của Kiều Hân Hân trôi về một nơi rất xa.

Kiều An Độ là con trai trưởng của nhà họ Kiều, anh lớn hơn Hân Hân 5 tuổi. Khi còn bé, mỗi ngày anh đều mang Hân Hân dạo chơi khắp nơi.

Họ sống trong một thị trấn nhỏ ở Long Đường, mùa đông vừa đến, tuyết có thể dâng cao tới đầu gối. Kiều An Độ biết dùng xe trượt tuyết, khi dùng, anh sẽ buộc chặt Kiều Hân Hân ở trên, sau đó tự kéo xe đi.

Bông tuyết lạnh buốt rơi trên mặt, miệng anh ngâm nga hát, đó là khúc đồng dao mà giáo viên từng dạy cho bọn họ.

Thế rồi, vợ chồng nhà họ Kiều gặp chuyện không may, lại sau đó, Kiều Hân Hân cùng Kiều An Độ được gửi nuôi ở nhà chú hai. Lúc ấy, cô còn rất bé, chỉ vừa lên năm ba tiểu học, mỗi ngày đều không dám khóc ở trước mặt cả nhà chú hai vì sợ bọn họ thấy phiền, mà chỉ dám bọc mình trong chăn, len lén gạt nước mắt giữa đêm khuya dài đặng đặng.

Kiều An Độ thuộc tuýp tiểu thiếu gia tùy tiện phương Bắc điển hình, một lời không hợp là vung nắm đấm. Chỉ khi đối mặt với Kiều Hân Hân, anh mới trở nên mềm mại hơn.

Ngày nào anh cũng dỗ Kiều Hân Hân ngủ, một cậu bé choai choai lại không ngại đọc truyện cổ tích. Khi anh không ở đó, Kiều Hân Hân khó lòng chìm vào giấc ngủ.

Lần nào cũng vậy, đợi cô ngủ rồi anh mới len lút ra ngoài.

Trong trường học, không người nào dám bắt nạt Kiều Hân Hân, ai cũng biết cô có một người anh trai cực kỳ giỏi đánh lộn. Có một lần, bởi vì Kiều Hân Hân, thiếu chút nữa anh đã đánh người ta phải vào viện. Lúc đó, chú hai phải nhận lỗi và cam đoan đủ kiểu cùng trường học mới dẹp yên sự kiện kia.

Hôm ấy, Kiều An Độ bị phạt không được phép ăn cơm tối. Trong lúc ăn cơm, Kiều Hân Hân lặng lẽ giấu một chiếc bánh bao, khi trời tối vắng người mới đưa qua cho anh.

Câu mà anh nói nhiều nhất chính là, chỉ cần có anh ở đây, không ai có thể bắt nạt em cả.

Nam tử hán đại trượng phu, nói lời phải giữ lời.

Kiều An Độ bảo vệ Kiều Hân Hân rất tốt. Tốt nghiệp cao trung xong, anh liền bỏ học, vì nhà chú hai cũng không quá giàu có, không thể nuôi nổi ba đứa trẻ.

Kiều An Độ không muốn ủy khuất em gái của mình, mỗi ngày anh đều tới bãi đỗ xe hỗ trợ, một tháng cũng chẳng kiếm được mấy đồng.

Thế nhưng, tất cả số tiền anh kiếm ra đều được dùng để mua đồ ăn ngon cho Kiều Hân Hân.

Trần nhò của bọn họ, tiền lương thấp, giá hàng thấp, nhưng lại có rất nhiều món ngon.

Khi Kiều Hân Hân lên cấp ba, cô không có lấy một cái tiền tiêu vặt. Kiều An Độ yêu thương cô, chấp nhận để chính mình ăn bánh bao uống nước trắng mỗi ngày cũng phải cho em gái thứ tốt nhất.

Nhưng rồi...

*

Kính coong.

Tiếng chuông cửa vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Kiều Hân Hân. Cô xoa đôi mắt đã phiem hồng, đoạn bước xuống tầng dưới.

Ở ngoài cửa là Lâm Từ Thần đang đứng xách hành lý, gương mặt nhuốm vẻ mệt mỏi.

Trên người cô vẫn còn mặc đồng phục của tiếp viên hàng không, cửa vừa mở, cô liền ngáp rồi đi vào trong nhà.

"Mệt chết tôi rồi... Tôi phải ngủ bù mới được. Hân Hân, tối nay cùng ăn cơm nhé, tôi sẽ mời cô."

"Ách, đợi trời tối rồi tính sau, cô mau mau đi ngủ đi."

Trông Lâm Từ Thần rất mệt mỏi, về cơ bản, mỗi lần công tác, cô ấy đều đi tới mấy ngày, khi trở về thì luôn thích ngủ nướng. Cô cùng Lâm Từ Thần chung đụng coi như không tệ, thỉnh thoảng lúc cô ở nhà, hai người còn có thể vừa ăn vừa trò chuyện.

Khi sắp tới 11 giờ, Tranh Từ gửi tin nhắn cho cô, nhắc cô đừng quên buổi lễ ký kết sẽ diễn ra trong ngày hôm nay của Tô Linh Nhiên. Tranh Từ còn gửi mấy tấm ảnh qua, đại sảnh ở tầng một được bố trí tỉ mỉ, ở cửa bày rất nhiều lẵng hoa do các công ty gửi đến.

[Cậu tới đi, mình sẽ đợi cậu.]

[Ok.]

Cô và Tranh Từ muốn cùng ăn cơm, sau đó cùng đi sửa sang bản thân. Gần tới giờ hẹn, Kiều Hân Hân mặc bộ đồ tươi mát mà mình đã mua, tùy ý chải tóc vài lần rồi đi ra ngoài.

Tòa nhà Giang Nguyên có vị trí rất tốt, có rất nhiều công ty nổi danh ở đây. Nếu bình thường tạp chí Văn Hóa Cyan đều được độc giả khắp cả nước gửi thư, chuyện của Tô Linh Nhiên oanh động như vậy, chưa nói tới những công ty gửi tặng lẵng hoa tới để chúc mừng, ngay cả những tạp chí lớn trong nước cũng đã sớm đứng chờ ngoài cửa.

Hai giờ rưỡi chiều, Tranh Từ cùng Kiều Hân Hân bước vào đại sảnh.

Tranh Từ kích động cảm điện thoại chụp khắp nơi, cô còn đứng trước áp phích của Tô Linh Nhiên, nhờ Kiều Hân Hân chụp cho một tấm.

Cô hưng phấn nói: "Nếu chốc nữa có thể chụp chung với Tô Linh Nhiên thì tốt biết mấy!"

Kiều Hân Hân giúp cô chụp xong mấy tấm ảnh, nhìn áp phích in hình Tô Linh Nhiên xinh đẹp động lòng người một cách hâm mộ. Một lễ ký kết còn được làm long trọng như thế, có mấy ai có thể sánh cùng cô ấy trong cả ngành truyền tranh này?

Dường như, ngoài Dạ Phi ra, Kiều Hân Hân không thể tưởng tượng ra người thứ hai.

Nhân viên của Văn Hóa Lục Lam bận rộn nhất, bọn họ phải chuẩn bị rất nhiều thứ, chạy tới chạy lui ở trước sân khấu cùng hậu trường.

Có rất nhiều người tới xem, lại thêm cả người hâm mộ.

Vô số cô gái trẻ đứng đầy ở ngoài tòa nhà Giang Nguyên, không ít người ôm hoa tươi trong tay, ăn trưa xong vẫn luôn chờ ở chỗ này.

Tranh Từ quay lại một đoạn phim nhỏ, ghi hình cả những fan hâm mộ ở ngoài, đăng lên vòng bạn bè.

[Tô nữ thần quả nhiên rất lợi hại, chưa chi đã biến lễ ký kết thành lễ ra mắt fan hâm mộ rồi (<3 <3 <3).]

Rất nhanh, đã có hơn ba mươi người thích bài viết của cô.

Tranh Từ kéo áo Kiều Hân Hân, đưa di động tới trước mặt cô: "Xem này xem này, nhiều người bình luận quá!"

[Tô Linh Nhiên? Ý cậu là Tô Linh Nhiên phải không?]

[A a a a a tôi chính là fan cuồng của cô ấy! Tranh Từ, cậu nhất định phải xin chữ ký của cô ấy giúp tôi đó!]

[Nhớ chụp ảnh chung nha!]

[Nghề biên tập viên thật tốt, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.]

[Có gì hay mà khoe.]

[Đang nói ai ở đây vậy?]

[Nha đầu chết tiệt kia, dạo này thế nào rồi, còn không chịu liên lạc với mình, nhất định đã có niềm vui mới rồi.]

Trong di động Kiều Hân Hân cũng có WeChat, nhưng cô chưa bao giờ dùng... Danh sách bạn bè của cô trống rỗng, chỉ có lác đác vài liên hệ, dùng hay không cũng chẳng khác gì.

Nhưng Tranh Từ lại không giống như vậy, danh sách bạn bè của cô rất náo nhiệt, có bạn cùng lớp, đồng nghiệp, họa sĩ, rất nhiều người tỏ vẻ hâm mộ công việc của cô. Dù sao tác phẩm cực nổi tiếng của Tô Linh Nhiên cũng được chuyển thể thành phim, không người nào không biết.

Kiều Hân Hân cũng rất vui, cô cầm di động chụp mấy tấm ảnh, do dự có nên đăng hay không.

Tranh Từ nói, đăng đăng đăng, không đăng mà còn chờ gì nữa!

Thế nhưng, trong QQ cùng Weibo của cô chẳng có mấy người, có đăng cũng chẳng có ai xem. Hay là gửi lên Weibo nhỉ? Cô vừa đăng ký tài khoản gần đây, mỗi ngày đều đăng một hai trạng thái, tuy không có ai bình luận nhưng vẫn cảm thấy việc này khá vui.

Kiều Hân Hân chọn vài tấm ảnh, lại để Tranh Từ chụp giúp mình một tấm.

Cô sửa ảnh rồi đăng tải.

[Hôm nay là ngày Tô Linh Nhiên ký hợp đồng với Văn Hóa Lục Lam, tôi mong mình có thể thấy người thật, nhất định sẽ xinh hơn cả trên TV!]

"Có những người thật kỳ quặc, không làm việc ở Văn Hóa Lục Lam đã đành, lại còn giả bộ như rất thân quen với chúng ta nữa chứ. Hôm nay Tô Linh Nhiên tới ký kết với chúng ta, nào có một các quan hệ gì với người nào đó mà phải khoe khoang trong vòng bạn bè?"

"Đúng đúng! Nếu không biết thì còn tưởng cô ta vẫn làm việc tại Văn Hóa Lục Lam của chúng ta đấy!"

Hai giọng nói bất thành linh thổi qua, Kiều Hân Hân là người phản ứng đầu tiên, cô ngẩng đầu, thấy hai nữ biên tập đang đi tới.

Tranh Từ vô tội chớp chớp mắt: "Sao giọng này nghe quen thế nhỉ?"

Kiều Hân Hân: "..."

"Á á á á! Là hai con á đó!" Phản ứng của Tranh Từ chậm nửa nhịp, cô xoay người khua nắm đấm với hai bóng lưng kia: "Không phải chúng ta chỉ cạnh tranh kịch liệt một chút trong kỳ thử việc sao, có nhất thiết phải coi tôi như kẻ thù thế không? Đáng ghét! Hiện tại tôi sẽ cho hai người vào sổ đen!"

Tranh Từ lấy di động ra, thực sự thêm họ vào sổ đen.

"Đến rồi đến rồi! Xe của Tô Linh Nhiên đến rồi!!!"

Không biết người nào ở phía trước hô một câu như vậy, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn. Vô số người xô Kiều Hân Hân để chạy ra ngoài, cô cùng Tranh Từ kích động ôm nhau.

"Tô Linh Nhiên! Tô Linh Nhiên! Tô Linh Nhiên!"

Tiếng hét của người hâm mộ ở ngoài nhất trí một cách lạ thường, một chiếc xe đen có che rèm dừng trước cửa ra vào của tòa nhà Giang Nguyên.

Vị trợ lý nam trẻ tuổi xuống xe trước, nhanh chóng bước qua một bên khác, nhẹ nhàng mở cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Vụ tai tiếng

Convert: Bến

Editor: Manh

"Đến rồi đến rồi! Xe của Tô Linh Nhiên đến rồi!!!"

Không biết người nào ở phía trước hô một câu như vậy, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn. Vô số người xô Kiều Hân Hân để chạy ra ngoài, cô cùng Tranh Tử kích động ôm nhau.

"Tô Linh Nhiên! Tô Linh Nhiên! Tô Linh Nhiên!"

Tiếng hét của người hâm mộ ở ngoài nhất trí một cách lạ thường, một chiếc xe đen có che rèm dừng trước cửa ra vào của tòa nhà Giang Nguyên.

Vị trợ lý nam trẻ tuổi xuống xe trước, nhanh chóng bước qua một bên khác, nhẹ nhàng mở cửa xe.

*

Tô Linh Nhiên xuất hiện chẳng kém minh tinh chút nào, rất nhiều phóng viên vẫn đứng bên cạnh, nhắm máy ảnh về phía cô.

Cô có làn da trắng trẻo, mái tóc dài màu lạnh hơi xoăn xoăn xõa xuống mang theo vẻ lười nhác. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu xanh xám may những đóa hoa nhỏ thoát tục cùng một chiếc áo gilê tron, để lộ xương quai xanh nhỏ gợi cảm mê người.

Cô là nữ tác giả truyện tranh được công nhận là có nhan sắc nhất ở trong ngành. Với dung mạo chẳng kém gì minh tinh, chẳng trách cô có thể nổi tiếng như vậy.

Sau khi xuống xe, cô nở nụ cười tiêu chuẩn với ống kính, đồng thời vẫy tay với fan hâm mộ ở xung quanh.

Tiếng la hét cùng hoan hô vang vọng khắp hiện trường, không ít phóng viên chen lấn đặt câu hỏi.

"Tô tiểu thư, xin hỏi lần này tiểu thư có ý định hợp tác cùng Văn Hóa Lục Lam trong bao lâu?"

"Mọi người nói sở dĩ tiểu thư hợp tác cùng Văn Hóa Lục Lam là vì từng có xích mích với ông chủ cũ, điều này có đúng không?"

"Bên ngoài đồn đại rằng Văn Hóa Lục Lam đã bỏ ra mấy trăm vạn tệ để mời tiểu thư sang, điều này có thật không?"

"Có người từng chụp được ảnh tiểu thư cùng ăn tối với Hàn Sanh, xin hỏi tiểu thư cùng Hàn Sanh đang bí mật hẹn hò sao?"

"Tiểu thư nghĩ thế nào về Hàn Sanh?"

"Có phải quan hệ bí mật của hai người rất tốt hay không?"

Nhân viên an ninh nhanh chóng tách phóng viên ra, trợ lý nam trẻ tuổi đứng bên cạnh Tô Linh Nhiên nói với bọn họ: "Trong lễ ký kết sẽ có một khoảng thời gian riêng cho việc đặt câu hỏi, xin mọi người hãy chờ tới lúc đó."

[Oaa, náo nhiệt thật đấy, cô gái kia là ai vậy? Đúng là sao quanh trăng sáng(*)]

(*) Chúng tinh phùng nguyệt (Sao quanh trăng sáng):

[Tô Linh Nhiên?]

[Hình như là thân tượng của chủ kênh đó!]

[Xinh quá đi mất... (Chảy nước miếng)]

[Đâu có đẹp bằng chủ kênh! Chủ kênh mặc lễ phục vào nhất định sẽ đẹp hơn cô ấy nhiều!]

[Vi sao chủ kênh không mặc lễ phục vậy?]

Kiều Hân Hân vừa lúc thấy được bình luận này, cô giải thích: [Tôi chỉ là người qua đường mà thôi, không nhất thiết phải ăn mặc long trọng như vậy.]

Ngày hôm nay, Tô Linh Nhiên là nhân vật chính, cô ấy còn phải bước trên thảm đỏ.

Trước ánh mắt của mọi người, Tô Linh Nhiên bước vào tòa nhà Giang Nguyên, bên trái là đại sảnh có thể chứa hơn một ngàn người, sân khấu được bố trí cực kỳ hoa lệ, hoa tươi gần như chật kín.

Hơn ba trăm chỗ ngồi được dành cho nhà báo cùng khách mời, rất nhiều fan hâm mộ cùng người vây xem đều đứng ngoài khu vực thảm đỏ, trong đó có Tranh Từ cùng Kiều Hân Hân.

Tô Linh Nhiên bước trên thảm đỏ tới sân khấu, khi đi qua trước mặt Kiều Hân Hân, một fan hâm mộ cuồng bên cạnh Kiều Hân Hân hét chói tai tên của nữ họa sĩ.

Tô Linh Nhiên nghiêng đầu, nhìn thấy vị fan nọ kích động dâng tặng bó hoa trong tay.

Cô nhận hoa, gật đầu mỉm cười, tiếp tục bước về phía trước.

Tranh Từ gật mình kích động, cô cầm tay Kiều Hân Hân hô: "Chị ấy nhìn chúng ta! Chị ấy nhìn chúng ta đấy!!!"

"Ừm ừm ừm!"

Khi Tô Linh Nhiên nhận hoa, cô có nhìn thoáng qua Tranh Từ cùng Kiều Hân Hân, cái nhìn này đủ để khiến hai người hưng phấn không thôi.

Nơi cô ấy đi qua, ngay cả không khí cũng thơm ngát.

"Chờ chút nữa lễ ký hợp đồng kết thúc, chúng ta nhất định phải xông lên xin chữ ký!"

"Được!"

Tranh Từ và Kiều Hân Hân là hai người hâm mộ nhỏ, cả hai đều rất thích đọc truyện tranh của Tô Linh Nhiên, nhất là Kiều Hân Hân, Tô Linh Nhiên quả thực chính là giấc mộng của cô.

Fan hâm mộ ở xung quanh đều đang lớn tiếng hét tên Tô Linh Nhiên, đại sảnh vô cùng náo nhiệt, mãi cho tới khi cô lên sân khấu, ngồi trên chiếc ghế thủy tinh mà Văn Hóa Lục Lam chuẩn bị cho riêng cô.

Hai chân cô khẽ khép nghiêng, trên mặt mang nụ cười hoàn mỹ vô khuyết, tựa như công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích.

Mấy năm này, cô đã sớm quen với ánh đèn pha cùng ống kính, quảng cáo do cô làm người phát ngôn gần như tràn ngập trạm xe buýt.

Sở dĩ lần ký kết này có nhiều nhà báo như vậy là vì vào tối thứ tư tuần trước, có người chụp được cảnh cô ăn cơm cùng Hàn Sanh, trên Weibo đã sớm nhắc lên một cơn sóng thần.

Một người là ảnh đế nổi tiếng trong ngành giải trí, một người là nữ thần vang danh trong giới truyện tranh, hai nười vẫn luôn có chút đồn thổi, nhưng bị chụp khi cùng ăn cơm vẫn là lần đầu.

Tấm hình này quả thực khiến người người điên cuồng.

Hàn Sanh có rất nhiều fan nữ, Tô Linh Nhiên cũng có không ít fan nam.

Cánh nhà báo vẫn luôn canh chừng lễ ký kết này. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tô Linh Nhiên xuất hiện ở nơi công cộng sau khi hai người bọn họ bị chụp ảnh.

Mà gần đây Hàn Sanh đã bay sang Malaysia để làm quảng cáo, mọi người không tìm thấy anh nên chỉ có thể tìm đến Tô Linh Nhiên.

Tổng giám đốc của Văn Hóa Lục Lam bước lên sân khấu diễn thuyết, nói một tràng dài. Sau đó, tổng biên tập cũng lên sân khấu làm một tràng.

Sau khi nói xong, bọn họ mời Tô Linh Nhiên tới trước sân khấu, nơi đó có một quả cầu thủy tinh. Hình như chỉ cần mọi người đặt tay lên đó sẽ đồng nghĩa với việc chính thức ký kết.

Sân khấu rất đẹp, ánh đèn chiếu qua đây, Tô Linh Nhiên đứng giữa hai người kia, vẻ mặt lộ ý cười.

Cô thực sự rất đẹp.

Là vẻ đẹp khiến tim người khác đập thành thịch.

Kiều Hân Hân nhìn cô, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Bên cạnh có người nhỏ giọng thì thầm: "Nếu Tô nữ thần thực sự hẹn hò với Hàn Sanh thì cũng chẳng có gì kỳ quái, cũng chỉ có Tô Linh Nhiên mới xứng đôi với ảnh đế Hàn Sanh mà thôi."

"Đúng đúng đúng, tôi thực sự hy vọng bọn họ ở bên nhau!"

Tranh Từ lại không vui: "Không được, cho dù là Tô nữ thần cũng không thể cướp Hàn Hàn nhà tôi!"

Hiện tại, Hàn Sanh là tiểu thị tui nổi tiếng nhất ngành giải trí, cũng là ảnh đế trẻ tuổi nhất, có anh đóng phim tức là phòng bán vé sẽ được bảo đảm, phim truyền hình được chiếu hàng tỷ lần cũng không phải nói chơi.

Tranh Từ đã là fan lâu năm của Hàn Sanh, trong phòng dán đầy áp phích của anh. Tuy cô cũng thích Tô Linh Nhiên, nhưng rõ ràng sự yêu thích dành cho cô ấy không cùng một cấp độ như với Hàn Sanh.

Sau khi ký kết thành công, từ hôm nay trở đi, Tô Linh Nhiên chính là tác giả truyện tranh của Văn Hóa Lục Lam, tác phẩm mới nhất của cô sẽ được đăng dài kỳ tại Văn Hóa Lục Lam.

Rất nhiều trang web trực tiếp đều đang phát sóng trực tiếp hiện trường ở đây, khắp toàn quốc có không ít fan hâm mộ đều đang xem qua máy tính.

Tiếp theo chính là giai đoạn phỏng vấn.

Tô Linh Nhiên ngồi trên ghế thủy tinh, cô thần nhiên đối mặt với phóng viên, tác phong tao nhã nhanh nhẹn.

"Xin hỏi, tiểu thư đã ký hợp đồng bao nhiêu năm cùng Văn Hóa Lục Lam?"

"Chúng tôi có thỏa thuận công việc, hay nói cách khác, mãi tới khi tác phẩm mới kết thúc, tôi sẽ luôn là họa sĩ của họ."

"Hiện tại tiểu thư đã là một tác giả truyện tranh nổi tiếng rồi, dùng từ 'Họa sĩ' có phải quá khiêm tốn không?"

"Không không không, tôi chẳng phải là một tác giả truyện tranh, tôi chỉ là một người thích kể lại chuyện xưa cho mọi người mà thôi."

"Xin hỏi đề tài cho bộ truyện tranh mới của tiểu thư là gì?"

"Tôi sẽ vẽ một bộ truyện tranh thiếu niên, có yếu tố phiêu lưu kỳ bí, cá nhân tôi thích thể loại ấy vô cùng."

"Bộ truyện sẽ bắt đầu được đăng dài kỳ vào lúc nào?"

"Truyện sẽ được đăng trong tạp chí mới của tháng sau."

"Tin đồn tiểu thư từng có tranh chấp cùng ông chủ cũ có phải là thực không?"

"Tôi khẳng định không có chuyện này, tôi vẫn luôn biết ơn Hoa Ngữ, nếu không có nó thì sẽ không có tôi ngày hôm nay. Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào là không tàn, tôi hy vọng mọi có thể dùng lý trí để suy xét, chứ không phải là bị ảnh hưởng bởi những lời đồn đại."

"Thứ tư tuần trước, có người chụp được ảnh tiểu thư cùng dùng bữa với Hàn Sanh, mọi người trên Weibo đều đoán hai người đang bí mật hẹn hò, xin hỏi việc này là thật sao?"

Đây mới là vấn đề mà mọi người quan tâm nhất!

Trên mặt Tô Linh Nhiên lộ ra một nụ cười thẹn thùng, cô hơi cúi đầu, tay cầm mic lắc lư hai cái, khiến người ta cảm thấy hiện tại cô đang rất căng thẳng.

Đúng vậy, một người luôn luôn bình tĩnh khi đối mặt với ống kính như cô lại căng thẳng vì câu hỏi này.

Tất cả mọi người đều đang đợi câu trả lời của cô.

"Ách, tôi cùng anh Hàn là bạn bè thân thiết. Thứ tư tuần trước, bởi vì anh ấy sắp phải qua Malaysia để quay quảng cáo một thời gian dài, mà tôi lại vừa lúc ở Đông Xuyên nên mới ăn chung một bữa cơm. Hy vọng fan hâm mộ của hai bên đều không suy nghĩ nhiều, chúng tôi chỉ là bạn bè.... Ừm, thực sự chỉ là bạn bè mà thôi."

Tô Linh Nhiên nói xong liền đỏ mặt.

Tuy cô luôn cường điệu hai người là bạn bè, thế nhưng, thái độ áp úng cùng hai gò má phồng hồng của cô lại khiến không khí tại nơi đây nóng lên.

Tai tiếng lớn! Bát quái lớn! Tô Linh Nhiên gọi ảnh đế là anh Hàn ở trước mặt mọi người! Quan hệ cá nhân giữa hai người bọn họ nhất định không tồi!

Giấu đầu hờ dúi?

Đây chính là tiếng lòng của tất cả mọi người.

Kiều Hân Hân cũng rất kinh ngạc: "Cô ấy quen biết Hàn Sanh sao?"

Cho dù là người không quan tâm tới ngành giải trí như Kiều Hân Hân cũng biết Hàn Sanh, anh chính là nam diễn viên nổi tiếng những năm gần đây,

không ai sánh bằng

"Còn gọi là anh Hàn nữa chứ!" Tranh Từ khóc không ra nước mắt, ôm lấy cánh tay của Kiều Hân Hân, nói với giọng nức nở: "Hu hu hu hu, nam thần của mình! Nam thần không thể có bạn gái! Không thể!"

"Không phải cô ấy nói họ chỉ là bạn bè sao?"

"Nhất định là gì đó mờ ám..."

Tô Linh Nhiên không bao giờ luống cuống ở trước mặt giới truyền thông, chẳng phải thái độ lúc này của cô đã giải thích cho mọi thứ sao?

Hiện tại Hàn Sanh đang ở Malaysia, không biết khi trở về anh sẽ thanh minh thế nào. Trái tim Tranh Từ tan nát, giấc mộng của cô đã không còn nữa rồi a a a!

"Xin hỏi tiểu thư cảm thấy Hàn Sanh là người như thế nào?"

"Anh ấy rất dịu dàng, cũng rất sắc sảo, vô cùng... Trọng nghĩa. Nếu bạn bè xảy ra chuyện gì, chỉ cần nhờ anh giúp đỡ, anh ấy nhất định sẽ làm."

Hàn Sanh là người cực kỳ bao che cho fan, quan hệ của anh với mọi người ở trong ngành rất tốt, tất cả những người cùng nghề đều đánh giá anh là người dịu dàng ưu nhã, không bao giờ ra vẻ ta đây.

Nụ cười của anh còn được bình chọn là nụ cười đẹp nhất châu Á.

Cười một tiếng khuynh thành, cười một tiếng khuynh quốc.

Cho dù Kiều Hân Hân không phải là fan của anh, khi cô nhìn thấy áp phích có mặt Hàn Sanh cũng sẽ giật mình vài giây.

Thật sự là... Quá mức tuần tú!

Các nhà báo còn đang không ngừng đặt ra vấn đề, Tranh Từ kéo áo Kiều Hân Hân, nhỏ giọng nói: "Chúng ta vào hậu trường đi."

"Hậu trường á?"

"Tô Linh Nhiên đã xuống sân khấu rồi, nhất định cô ấy đang ở hậu trường, tới lúc đó chúng ta cũng tiện chụp chung."

"A..."

Tranh Từ cùng Kiều Hân Hân chen ra khỏi biển người, bước về phía hậu trường.

Biên tập viên của Văn Hóa Lục Lam bẽ bộn nhiều việc, không ai quản xem bọn họ làm cái khi giờ gì, hơn nữa, trên cổ Tranh Từ còn đeo thẻ công vụ của tòa nhà Giang Nguyên.

Dù sao cũng đều là biên tập viên truyện tranh, bảo vệ tương đương chung một công ty nên để hai người vào hậu trường.

Kết quả, không biết là do Tranh Từ quá thương tâm hay thế nào mà lại trượt chân, không cẩn thận xô phải Kiều Hân Hân.

Kiều Hân Hân té về phía trước, va vào người đàn ông ở hướng ngược lại, hai người cùng ngã lăn trên mặt đất.

Choang.

Bình hoa trong tay người đàn ông nhảy mất vỡ thành trăm mảnh.

Hiện trường lập tức an tĩnh lại.

Tất cả mọi người nhìn về bên cạnh sân khấu, Kiều Hân Hân ngồi trên mặt đất, ngơ ngàng nhìn một mảnh hỗn độn ở trước mắt.

Mà người đàn ông trẻ tuổi kia sững sờ tròn năm giây rồi lập tức nhảy dựng lên, nóng nảy hô lớn với Kiều Hân Hân: "Không có mắt hay sao mà đi đứng kiểu đấy! Cô cũng là biên tập viên của Văn Hóa Lục Lam à? Sao công ty lại thuê một người tay chân lỏng lẻo như cô vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Món đồ Gồm này trị giá tám trăm ngàn tệ sao?

Convert: Bến

Editor: Manh

Lời Editor: Chắc nhiều người đã sốt ruột lắm rồi, vì sao đã tới chương 51 mà nam chính vẫn chưa xuất hiện? Editor xin trả lời rằng, nam chính đã lấp ló ngay từ những chương ban đầu rồi, chẳng qua sự tồn tại chưa rõ ràng mà thôi. Ngay từ những chương đầu tác giả cũng nhấn mạnh, truyện này tập trung vào quá trình trưởng thành của Hân Hân, nên nam chính mới chưa xuất hiện lâu như vậy, vì... Chưa phải thời điểm thích hợp ;)

Bật mí cho các bạn yên tâm một chút là nam chính sẽ chính thức xuất hiện ở một chương nào đó trong khoảng từ 53 - 65, hihhi <3

Truyện đã đi được hơn 1/4 rồi đó ó ó xD

*

Kiều Hân Hân sững sốt vì những câu hỏi không ngừng này, Tranh Từ ngồi xồm trên mặt đất xoa đầu gối, lầm bầm: "Chúng tôi, chúng tôi cũng không có ý..."

"Tranh Từ!?"

Có người bước tới từ phía sau người đàn ông, tròn mắt nhìn Tranh Từ nói: "Vì sao cô lại ở đây? Là người nào bảo cô đến?"

"... Là tự tôi ý tới xem."

Choáng quá đi thôi, lại gặp phải đối thủ một mắt một còn... Người kia là Tiểu Mễ, kẻ đã từng cạnh tranh gay gắt nhất với Tranh Từ trong kỳ thực tập.

Vị sếp trung niên đứng ở trên sân khấu tức đến méo miệng, ông chỉ vào Tiểu Kê mà mắng: "Tôi bảo các cô mang quà mừng của công ty lên mà các cô lại gây rắc rối cho tôi là sao!"

Người đàn ông trẻ tuổi oan ức nói: "Boss à! Là do người phụ nữ này tông vào tôi đấy chứ!"

"Hai người này thuộc bộ phận nào!?"

Tiểu Mễ mang vẻ tiểu nhân xem náo nhiệt, không chê lớn chuyện nói: "Boss, cô gái này là Tranh Từ, vốn là biên tập viên thực tập ở bộ phận truyện tranh của chúng ta, nhưng chưa hết kỳ thực tập đã bị đuổi việc -- Hình như hiện tại đang công tác tại bên truyện tranh Alice thì phải?"

"Truyện tranh Alice?"

"Chính là văn phòng vừa mở dưới tầng một ấy ạ."

"Đã không phải nhân viên của công ty chúng ta thì sao còn xông vào hậu trường?!"

"Quá không có tổ chức." Tiểu Kê có chút hả hê: "Ai nha, hiện tại người nào đó lại gây chuyện rồi. Các cô nghĩ cho kỹ đi, các cô định bồi thường cho món đồ gốm này thế nào?"

Với tính cách của Tranh Từ, bình thường cô nhất định sẽ đại chiến 300 hiệp với Tiểu Kê, nhưng cô tự biết mình đuối lý vì đã tự ý xông vào khu vực làm việc của Văn Hóa Lục Lam nên không nói thêm gì nữa.

Sự xâm nhập ngoài ý muốn của hai người đã khiến mọi hoạt động trên sân khấu tạm ngừng. Khi tổng giám đốc của Văn Hóa Lục Lam đề cập tới món quà của công ty, rất nhiều phóng viên hướng ống kính về phía Kiều Hân Hân.

Mảnh vụn rơi đầy đất ở trước mặt cô.

Người đàn ông đứng phải Kiều Hân Hân nhanh chóng lui về phía sau hai bước, anh ta chỉ vào Kiều Hân Hân: "Tôi vốn ôm chiếc bình này rất cẩn thận, người phụ nữ ở phía đối diện này lại đụng vào tôi -- Mọi người đều chứng kiến, việc này thực sự không liên quan gì tới tôi! Có bồi thường thì cũng phải là cô ta bồi thường!"

Đầu gối của Kiều Hân Hân hơi trầy da. Sau khi Tranh Từ nhìn thấy thì lập tức lấy một chiếc băng dán cá nhân in ảnh phim hoạt hình từ trong túi ra, đây là món đồ cô luôn mang trên người khi ra khỏi cửa.

Rất nhiều khách khứa đều đứng ngoài chỉ trỏ --

"Hai người này làm trò gì vậy, nếu không phải nhân viên công tác thì sao lại chạy tới phía bên kia sân khấu?"

"Có lẽ là muốn vào hậu trường tìm Tô nữ thần để xin chữ ký! Loại người này thật đáng ghét, chẳng có chút phép tắc gì hết!"

"Chúng ta khổ cực ở đây như vậy mà bọn họ lại trực tiếp lừa bảo vệ để chạy vào hậu trường... Thật là quá phận!"

Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ hiển nhiên đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người, rất nhiều lời đàm tiếu như "Không thể chịu nổi!", "Nghĩ mình là ai

chứ", "Đáng ghét",... thoáng qua bên tai họ.

Khuôn mặt Tranh Từ lúc xanh lúc trắng, cô muốn mở miệng nói chuyện vài lần nhưng lại không thể nói lên một câu phản bác.

Cuối cùng, cô chỉ có thể thở dài.

Haiz, chuyện này chỉ có thể trách cô mà thôi, là cô kéo Tiểu Kiều chạy loạn khi còn chưa suy nghĩ chu toàn. Cô nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, quả nhiên mình đã gây họa rồi, nhưng không sao, cô sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm cho việc này.

"Thực xin lỗi, Kiều Kiều, mình còn hại cậu bị thương nữa chứ."

Chính vì cô vấp ngã rồi đẩy Kiều Hân Hân một cái nên cô ấy mới đụng phải người khác.

Sau khi dán băng cá nhân lên phần trầy da, Kiều Hân Hân mới miễn cưỡng đứng lên.

Giữa những tiếng mắng mỏ không chút kiêng dè, sắc mặt Kiều Hân Hân trắng bệch. Cô hơi hơi mím môi, vẻ mặt rất mất tự nhiên.

Khi Tranh Từ kéo tay cô thì phát hiện ngón tay của cô rất lạnh lẽo, nhưng trong lòng bàn tay lại ẩm ướt một tầng mồ hôi, thậm chí cả người còn hơi run rẩy.

Kiều Hân Hân gắng sức điều hòa hô hấp của mình, cô biết mình đã có chút chịu không nổi.

Loại chuyện bị trách cứ trước mặt mọi người này chính là cơn ác mộng dai dẳng ở trong lòng cô.

Mấy năm nay, vì không muốn dính phải loại chuyện như vậy nên cô rất kháng cự với đám đồng.

Quả nhiên... Cô vẫn không thích hợp với chốn đồng người sao?

Cô có chút hối hận, hối hận vì sao mình lại tới tham gia náo nhiệt... Nếu hiện tại cô ngồi ở trong nhà, cô đã không gặp phải loại chuyện này.

Thế giới quá nguy hiểm, chỉ có ở trong nhà là an toàn nhất, dễ chịu nhất.

Sự cố gắng trong những ngày này của cô dường như tan rã một chút, cô rất muốn trốn chạy bán sống bán chết... Vì sao tất cả những ống kính kia đều hướng về phía mình, những phóng viên kia, những vị khách kia... Xin đừng nhìn tôi nữa! Đừng nhìn tôi nữa!

"Không, đây... Đây là lỗi của mình."

Từng chữ cô nói như được nặn ra từ kẽ răng, chỉ có Tranh Từ ở gần Kiều Hân Hân nhất mới nghe được giọng của cô.

Tranh Từ kinh ngạc nhìn Kiều Hân Hân... Tại sao giọng cô ấy lại run rẩy đến nhường này?

Tôi không thích cảm giác này!

Tôi không thích bị mọi người quan tâm!

Tôi muốn chạy khỏi nơi này!

Tôi muốn về nhà!

Có một thanh âm reo hò ở trong lòng Kiều Hân Hân.

Tựa như lúc cô từng trốn chạy khi gặp lại bạn học cấp hai cũ ở bàn tiếp tân của Văn Hóa Lục Lam, lúc này đây, cô rất muốn mặc kệ tất cả mà chạy đi như thế.

Về phần bồi thường tiền bạc, có lẽ đợi tới khi cô về nhà cũng có thể giải quyết nhỉ?

Cô không muốn ở lại nơi này nữa...

Trong lòng Kiều Hân Hân đã sợ hãi tới cực điểm, nhưng vẻ mặt của cô lại trở nên lạnh nhạt và lạnh lùng hơn.

"Món đồ này trị giá bao nhiêu, tôi sẽ đền."

Cô không phải đang nhắm vào Tranh Từ, chỉ là khi càng hoảng hốt, cô sẽ càng biết cách giấu mình trong sự lạnh lùng.

"Kiều Kiều?"

Tranh Từ cảm thấy Kiều Hân Hân trở nên rất kỳ quái, từng chữ cô nói đều vô cùng cứng nhắc, tựa như có người đang cầm dao kề sát lưng cô.

Đây là một Kiều Hân Hân mà cô chưa từng thấy qua.

Một Kiều Hân Hân mềm yếu, lằm lỉ, tự bế.

Tĩnh tĩnh tĩnh.

Tiếng chuông vang lên bên tai khiến Kiều Hân Hân hơi ngẩn ra, cô chậm rãi nghiêng đầu.

Khởi lập phương màu xanh nhạt lớn một chiếc ipad lơ lửng trong không trung, trên màn hình của phòng phát sóng trực tiếp tràn ngập bình luận của các fan hâm mộ.

[(<3) Chủ kênh đừng buồn nha.]

[QAQ Chúng em vẫn luôn ở cạnh chị!]

[Fan của Tô nữ thần đáng sợ quá, sao họ có thể mắng những lời khó nghe như vậy?]

[Không sao đâu, nếu làm sai thì chỉ cần đảm nhận hậu quả là được. Chủ kênh đừng đau lòng, không có ai sống tới từng này tuổi mà chưa phạm gia sai lầm hết!]

[=.= Không biết hồi nhỏ tôi đã đập vỡ bao nhiêu bình hoa nữa.]

Khán giả...

Fan hâm mộ của cô.

Mọi người đều chứng kiến chuyện vừa rồi, rất nhiều người quan tâm tới vết thương ở chân cô, sau lại phát hiện cảm xúc của cô không đúng, mọi người tự động tạo thành nhóm, gửi đi vô số bình luận có biểu tượng trái tim.

Nhóm fan kỳ cựu của Kiều Hân Hân đều biết cô không quá giống người thường. Cô vốn có chứng rối loạn xã hội, nhưng khi thấy cô ngày càng bình thường hơn, bọn họ đều mừng thay cho cô. Tuy nhiên, bằng dầy ba thước không phải chỉ do một ngày lạnh, mắt thấy cô muốn buông bỏ sự nỗ lực trong những ngày qua, họ không thể không đứng ra để mang lại cho cô sự an ủi ấm áp nhất toàn thế giới.

Chỉ trong nháy mắt, Kiều Hân Hân liền nghĩ đến chuyện cô từng cam đoan với Lý Mục...

Mũi Kiều Hân Hân bỗng nhiên cay cay, cô nhanh chóng cúi đầu, trong lòng tự trách mình vô cùng.

Thật sự là... Quá mức hèn yếu!

Vừa gặp chuyện mình không thể chịu đựng liền muốn chạy trốn, nếu như cô thực sự chạy mất, không biết sau đó cô sẽ tự giam mình trong nhà bao lâu nữa.

Không được, không được!

Dù thế nào, cô tuyệt đối sẽ không chạy trốn vào lúc này đâu!

Kiều Hân Hân hít sâu một hơi, cô ngẩng đầu, hướng về phía sân khấu mà cúi mình thật sâu.

Tiếp đó, cô xoay người, thực hiện cùng một động tác với phóng viên và khách mời.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Kiều Hân Hân đứng thẳng người, nói với tổng giám đốc của Văn Hóa Lục Lam: "Tổng giám đốc Vu, thực sự xin lỗi, chuyện lần này là lỗi của tôi... Tôi nguyện ý gánh chịu toàn bộ trách nhiệm."

"Mọi người đều nghe cả rồi đấy! Là cô ta nói cô ta sẽ chịu trách nhiệm!" Người đàn ông trẻ tuổi kia nhanh chóng tiếp lời, tựa như sợ người khác không nghe rõ.

Tranh Từ lập tức phản đối: "Không được! Mang cậu vào hậu trường là mình, khiến cậu và phái người khác cũng là mình, vậy nên chuyện này phải là một mình mình chịu trách nhiệm mới đúng." Dứt lời, cô quay đầu về phía fan hâm mộ của Tô Linh Nhiên: "Thực xin lỗi, tôi không nghĩ mình sẽ gây ra vụ tranh chấp lớn như thế... Chỉ là vì, chỉ là vì tôi rất thích Tô nữ thần mà thôi! Tôi chỉ muốn chụp chung một tấm cùng cô ấy, tôi biết mình sai rồi, sẽ không bao giờ có lần sau nữa... Thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Từ nhỏ tới lớn, Tranh Từ không biết mình đã gây chuyện bao nhiêu lần, vậy nên cô am hiểu nhất chuyện xin lỗi. Dù thế nào, thái độ nhất định phải thật thành khẩn!

Việc hai người giành nhau xin lỗi thực sự bình ổn cảm xúc của các fan hâm mộ không ít.

Tuy vẫn còn người nhỏ giọng oán giận, nhưng cũng không có ai nói thêm lời nào khó nghe nữa.

Thấy thái độ nhận lỗi của hai người thành khẩn như vậy, lại thêm cánh truyền thông đang vây xem, người đàn ông trung niên trên sân khấu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

"Cô gái, món quà mừng mà công ty Thành Văn đưa tới lần này rất quý giá, nhưng lại bị hai người làm hỏng mất rồi. Tôi sẽ không so đo chuyện hai người làm lễ ký kết trễ nải, nhưng hai người phải bồi thường cho món đồ gốm này."

"Được được được, chúng tôi nhất định sẽ bồi thường!" Trên mặt Tranh Từ chan chứa ý cười, cô hơi ngừng rồi lập tức sửa lời: "Không phải! Ý của tôi là một mình tôi sẽ bồi thường!"

Nói đùa!

Công ty Thành Văn là đối tác chiến lược tốt nhất của Văn Hóa Lục Lam, giá trị của thứ bọn họ đưa đến nhất định không nhỏ!

Tranh Từ đã quyết định sẽ tự bồi thường cho bình hoa bị bể này, tuy cô không rõ liệu nhà Kiều Hân Hân có giàu hay không, nhưng người nào làm thì người nấy chịu, cô tuyệt đối sẽ không liên lụy đến bạn bè của mình.

... Khụ, mà hình như cô đã liên lụy tới người ta mất rồi, nhưng không phải cô cũng có thể độc chiếm hậu quả sao.

Tiểu Kê nhìn Tranh Từ, vẻ mặt muốn cười lại liêu mạng nhăn nhó, cô ta liếc mắt với người đàn ông trẻ tuổi kia, nhìn xem nhìn xem, kẻ ngu ngốc không biết trời cao đất dày này muốn mang một món nợ khổng lồ trên lưng!

Giám đốc Vu khẽ cười rồi nói: "Đây là bình mai Thanh Hoa thuộc triều đại nhà Nguyên, trên thế giới này chỉ có ba chiếc mà thôi. Một chiếc đang được cất giữ tại viện bảo tàng Đông Xuyên, họ tuyên bố là có trả giá 1 tỷ nhân dân tệ cũng không bán, một chiếc khác đang không rõ tung tích ở nước ngoài, giá trị của mỗi chiếc là tám trăm ngàn tệ."

Cả hiện trường xôn xao.

Tám trăm ngàn tệ!

Chỉ một cái bình hoa mà lại có giá tám trăm ngàn tệ!

Không đúng không đúng, đây không phải là bình hoa mà là đồ cổ!

Đại đa số đều không hiểu cụm từ bình mai Thanh Hoa, nhưng vừa nghe nói nó là gốm sứ của triều đại nhà Nguyên, toàn thế giới lại chỉ có ba cái, xem ra nó cực kỳ có giá trị.

Cuối cùng Tranh Từ cũng hiểu vì sao người đàn ông kia lại liêu mạng bứt ra khỏi chuyện này ngay từ đầu.

Kiều Hân Hân tưởng mình nghe nhầm, cô nghiêng đầu nhìn về phía Tranh Từ: "Tám... Tám trăm ngàn tệ sao?"

"Ừ, là tám trăm ngàn tệ đấy."

Nguy rồi...

Ngay từ đầu Kiều Hân Hân còn tưởng nhiều nhất chỉ có mấy ngàn tệ mà thôi, không ngờ giá trị của nó lại lớn như vậy!

Hiện tại trong tài khoản của cô chỉ có hơn ba vạn tệ.

Hơn nữa, cô không chắc chắn mình có thể kiếm được tám trăm ngàn ngay trong tháng này... Xem ra, cô phải gánh một số nợ lớn trên người rồi.

Kiều Hân Hân mở miệng hỏi: "Tổng giám đốc vu, ngài có thể cho chúng tôi thêm thời gian được không? Trên người tôi tạm thời không có nhiều tiền như vậy."

"Nếu các cô không có thì bảo tổng biên tập của các cô bồi thường ấy! Không phải cả hai người đều là biên tập viên của truyện tranh Alice sao, đã gây ra chuyện lớn như vậy thì tổng biên tập cũng phải đứng ra chứ!?" Tiểu Kê cười hì hì nói.

Tranh Từ sửa lời cô ta: "Chỉ có tôi mới là biên tập viên của Alice thôi, cô ấy là họa sĩ của chúng tôi, Kiều Kiều."

Họa sĩ?

Rất nhiều người đều nghe thấy lời này, bọn họ không khỏi nhìn Kiều Hân Hân với cặp mắt khác xưa.

Không ngờ cô gái này cũng là một họa sĩ vẽ truyện tranh.

"Kiều Kiều là ai vậy? Đã ai từng nghe qua cái tên này chưa?"

"Chưa. Tôi đọc nhiều truyện như vậy mà chẳng có ấn tượng gì với nhân vật này hết."

"Không biết cô ta có vẽ đẹp không nhỉ?"

"Thử lên mạng tìm xem."

Tô Linh Nhiên vẫn ngồi trên ghế thủy tinh, mỉm cười xem một màn này, cho tới khi Tranh Từ nói Kiều Hân Hân là họa sĩ của Alice, cô ta mới đưa mắt nhìn Kiều Hân Hân.

Trên mặt Tô Linh Nhiên vẫn mang theo nụ cười đúng mực, chỉ sâu trong đôi mắt của cô ta hiện lên một chút chán ghét.

Bạn thử nói xem, vì sao lễ ký kết lại đột nhiên bị cắt đứt, vì sao bọn họ lại vừa lúc đụng vỡ bình hoa? Hóa ra là đã sớm có tính toán từ trước.

A, chỉ vì muốn được nổi tiếng, ngay cả trò này họa sĩ vẽ truyện tranh hạng ba thời nay cũng làm được.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bậc thầy giám định

Convert: Bền

Editor: Manh

Tô Linh Nhiên vẫn ngồi trên ghế thủy tinh, mỉm cười xem một màn này, cho tới khi Tranh Từ nói Kiều Hân Hân là họa sĩ của Alice, cô ta mới đưa mắt nhìn Kiều Hân Hân.

Trên mặt Tô Linh Nhiên vẫn mang theo nụ cười đúng mực, chỉ sâu trong đôi mắt của cô ta hiện lên một chút chán ghét.

Bạn thử nói xem, vì sao lễ ký kết lại đột nhiên bị cắt đứt, vì sao bọn họ lại đụng vỡ bình hoa đúng lúc như vậy? Hóa ra là đã sớm có tính toán từ trước.

A, chỉ vì muốn được nổi tiếng, ngay cả trò này họa sĩ vẽ truyện tranh hạng ba thời nay cũng làm được.

*

"Truyện tranh Alice?" Tổng giám đốc của Văn Hóa Lục Lam đã từng nghe qua cái tên này. Trong ấn tượng của ông, đây là một phòng làm việc cực kỳ nhỏ bé.

Hình như bọn họ đang định mở một trang web truyện tranh thì phải? Cũng đúng thôi, so với truyện tranh bằng giấy, trang web vừa đơn giản lại vừa cần ít vốn hơn.

Chỉ cần có vốn cùng một nhân viên kỹ thuật để duy trì trang web thì dù công ty bé nhỏ ít người tới mấy cũng có thể làm được.

"Đúng vậy, trang web của chúng tôi sẽ chính thức hoạt động vào tháng sau, đến lúc đó, rất hoan nghênh mọi người tới thăm!"

Tranh Từ quảng cáo cho trang web nhà mình chẳng chút khách khí -- Là tám trăm ngàn tệ, cô phải bồi thường tận tám trăm ngàn tệ cho bọn họ đó, quảng cáo một cái cũng được chứ nhỉ? Coi như là chi trả cho phí quảng cáo đi.

Tổng giám đốc của Văn Hóa Lục Lam tức tới xanh mặt. Ông ta hao tổn nhiều tiền để tổ chức một buổi lễ ký kết long trọng như thế là để tuyên truyền cho tạp chí truyện tranh nhà mình. Kết quả, nhóc con nhảy ra từ giữa đường này lại tận dụng tình huống để tuyên truyền cho trang web của bên Alice.

Không thể không nói, Tranh Từ rất có đầu óc buôn bán..

Mà Kiều Hân Hân lại đang nghi ngờ, Tranh Từ muốn bồi thường số tiền này ra sao? Dường như cô ấy chẳng hề sốt ruột chút nào.

Không được, cô nhất định không thể để một mình Tranh Từ trả số tiền này.

Ít nhất cô cũng phải ra một nửa mới đúng.

Một tiếng hô của Tranh Từ đã khiến các phóng viên biết phải đưa tin về việc xen giữa buổi lễ như thế nào -- Biên tập viên của truyện tranh Alice đi nhầm vào khu vực cấm, làm vỡ món đồ có trị giá tám trăm ngàn tệ là hành động ngoài ý muốn hay khiêu khích?

Họ có nên điều tra thêm về trang web của văn phòng này không nhỉ? Biên tập viên bọn họ thuê được cũng không tệ lắm, gặp nguy mà không loạn.

Ngược lại, vị họa sĩ dưới trướng của Alice lại có chút mất tự nhiên, dường như cô không thích ứng với những dịp trọng đại như thế này. Tuy nhiên, dầu gì các họa sĩ truyện tranh đều rất trạch, đa số đều sẽ không quen đứng trước ánh đèn.

Chỉ có Tô Linh Nhiên là ngoại lệ.

Dường như cô trời sinh đã thích hợp với sân khấu, cho dù đi tới đâu cũng là sao quanh trắng sáng. Cô đã tham gia rất nhiều cuộc phỏng vấn cùng tiết mục giải trí khác nhau, danh tiếng gần như sánh ngang với ngôi sao hạng nhất trong nước.

Không biết cô có ý định tiến vào giới giải trí hay không, nếu cô đổi nghề thì nhất định sẽ cực kỳ thuận lợi.

"Kỳ quái nha..."

"Cái gì kỳ quái?"

Trong số các phóng viên, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đặt câu hỏi: "Tổng giám đốc Vu, tôi muốn mời ngài giải thích một việc: Toàn thể giới chỉ có ba chiếc bình mai Thanh Hoa thời nhà Nguyên, vậy vì sao nó lại chỉ có giá tám trăm ngàn tệ? Tổng giám đốc của công ty Thành Văn đã mua chiếc bình này từ đâu vậy?"

"Có điều này mọi người không biết, em họ của Trần tổng chính là ông chủ của tiệm đồ cổ, thế nên người nhà sẽ có nhiều ưu đãi khi giao dịch. Dù sao, chiếc bình này cũng là tâm ý của Trần tổng, dù giá cao hay thấp thì tôi vẫn sẽ đặt tại bộ phận truyện tranh, xem nó như bảo vật trấn trạch[1]... Chỉ là hiện tại món đồ gồm trân quý như vậy lại bị vỡ... Tám trăm ngàn quả thực chẳng là gì, tôi chỉ cảm thấy đáng tiếc mà thôi..."

[1] 鎮宅 (Trấn trạch): Trong phong thủy, việc trấn trạch nhà là rất quan trọng bởi đây là cách để đảm bảo cho căn nhà được bảo hộ, giữ ổn định vững vàng, đồng thời giúp những thành viên sống trong căn nhà đó được mạnh khỏe, an lành, gặp thuận lợi trong công việc, học tập và đời sống hàng ngày.

Thì ra là thế.

Rất nhiều phóng viên liên tục gật đầu, nếu mua hàng nhờ quan hệ thì dù có mua miễn phí cũng vẫn có khả năng.

Lúc đầu, bình mai Thanh Hoa phải được bê lên sân khấu, đặt tại vị trí trung bày ở chính giữa, làm rạng rỡ lễ ký kết của Tô Linh Nhiên.

Trong công việc mới của Tô Linh Nhiên, chiếc bình này được xem như một món đồ rất quan trọng, có thể được sử dụng để khiến độc giả ấn tượng sâu sắc với mình, khiến họ càng thêm mong đợi tác phẩm mới của cô.

Tổng giám đốc Vu ra hiệu cho tổng biên tập, người phụ nữ hơn ba mươi tuổi kia lập tức bước qua nói: "Được rồi, hai người vào hậu trường cùng tôi đã, chúng ta sẽ trao đổi cụ thể hơn về thủ tục bồi thường."

Họ không thể cứ mãi trì hoãn trường hợp trọng đại như vậy. Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ vừa định đi theo tổng biên tập, chợt nghe có người hô ở sau lưng: "Chờ một chút đã."

Kiều Hân Hân quay đầu, trông thấy một người đàn ông mặc tây trang bước ra từ đám đông. Người đàn ông tuổi chừng 20, cao 1m75, tuy không tính là rất cao nhưng bề ngoài cũng không tồi.

Anh đeo một chiếc kính không gọng nhả nhận, nồng đậm hơi thở của con nhà thư hương.

Vừa nhìn đã biết đây là phần tử tri thức có học vấn cao, người sáng suốt đều nhận ra bộ tây trang trên người anh là hàng thủ công may theo yêu cầu, giá cả xa xỉ.

"Ông chủ Vu, tôi không hiểu một số chỗ trong chuyện bình mai Thanh Hoa này, rất mong được ông chỉ dạy."

Anh là phóng viên sao? Trông bộ dạng không giống lắm...

"Mời ngài nói."

Tổng giám đốc Vu cũng không tiện từ chối khi đang có nhiều người vây xem như vậy. Hơn nữa, chỉ nhìn quần áo của người này thì dường như anh ta rất có lai lịch, khi còn chưa nắm rõ tình huống thì nhất định phải cư xử thân thiện với đối phương.

Về mặt Tranh Từ không được tự nhiên, cô chợt ngồi xổm xuống ôm bụng, ra vẻ khó chịu hỏi: "Tôi đau bụng quá, tôi có thể vào nhà vệ sinh không?"

Tiểu Kê kinh ngạc: "Không phải là cô muốn trốn đây chứ!? Cô đừng quên mình đã từng thực tập ở Văn Hóa Lục Lam, hồ sơ của cô vẫn còn đang được lưu trong máy tính đấy!"

Đã là thời đại nào rồi, muốn tìm một người còn không đơn giản sao? Một khoản nợ tám trăm ngàn cũng đủ để điều động chú cảnh sát đi bắt người!

Kiều Hân Hân lo lắng hỏi: "Làm sao thế? Cậu có khỏe không?"

Tranh Từ lắc đầu, than nhẹ một tiếng, ai oán nói: "Hôm nay ra ngoài quên xem lịch đây mà, sao lại đụng phải người kia chứ!"

Người kia? Người kia là ai?

Kiều Hân Hân liên tưởng đến người đàn ông vừa gọi các cô, lẽ nào... "Hai người quen nhau à?"

Tranh Từ không lên tiếng, nhìn qua rất rầu rĩ. Kể cả khi làm vỡ bình hoa cô cũng không có bộ dạng này, Kiều Hân Hân có chút tò mò về thân phận của người đàn ông kia.

"Trước khi đặt câu hỏi, tôi muốn tự giới thiệu mình một chút."

"A, xin hỏi ngài là..."

"Tôi là Hàn Văn, một nhà giám định đồ cổ."

Sau khi người đàn ông làm tự sáng tỏ thân phận của mình, sự việc trở nên thú vị hơn nhiều, nhất là khi --

Một phóng viên không mấy tiếng tăm nhanh chóng dùng di động tìm ra thân phận của anh, cô ta hoảng sợ nói: "Hàn tiên sinh, xin hỏi ngài chính là Hàn Văn, người được xưng là nhà giám định số một trong giới đồ cổ ư?"

"Tôi không dám nhận mình là số một, thế nhưng..." Khuôn mặt người đàn ông lộ ra ý cười: "Trên đời này còn có Hàn Văn thứ hai sao?"

Rất nhiều khán giả ở hiện trường đều là các cô gái trẻ, tuy các cô không hiểu đồ cổ nhưng đều đã nghe qua hai chữ Hàn Văn.

Cái tên này xuất hiện từng xuất hiện nhiều lần trên báo chí cùng TV, nhưng chưa ai trông thấy bộ dạng của anh bao giờ.

Thành tích của anh trong giới đồ cổ có thể làm người ta lú lờ, tuổi còn trẻ mà đã được xưng là bậc thầy giám định nổi tiếng nhất, chỉ có thân thể của anh là vẫn bí ẩn như trước.

Có người nói anh là truyền nhân bí mật của một gia tộc chơi đồ cổ, cũng có người nói anh thuộc tầng lớp quý tộc đã xuống dốc. Thế nhưng, không ai biết rõ cuộc anh đến từ nơi nào.

Khi bọn họ biết tới Hàn Văn, anh đã trở thành người đứng đầu.

Các phóng viên không ngờ mình có thể nhìn thấy anh tại buổi họp báo của Tô Linh Nhiên, họ hướng ống kính về phía anh như ong vỡ tổ, chụp đủ mọi kiểu ảnh.

Tin lớn, tin lớn! Đây tuyệt đối là một tin lớn!

Ngay cả Tô Linh Nhiên vẫn luôn ngồi trên ghế thủy tinh cũng nhịn không được mà đứng lên.

... Hàn Văn?

Anh ta thực sự là Hàn Văn sao?

Tô Linh Nhiên đã từng tiếp xúc với giới thượng lưu, không ai là không biết đến sự tồn tại của Hàn Văn. Dù sao, sau khi có tiền, mọi người đều thích kinh doanh đồ cổ. Nghe nói anh rất có thành tựu trong giới cá cược đồ cổ, tất cả mọi người đều bằng lòng ra giá cao để mời anh tới giám định.

Nhưng anh chẳng hề dễ mời.

Một người như vậy lại không mời mà xuất hiện ở buổi lễ ký kết của Tô Linh Nhiên sao?

Đột nhiên, có phóng viên hỏi: "Phải chăng lần này ngài tới tham gia lễ ký kết của Tô tiểu thư là vì quan hệ tư nhân giữa hai người?"

Rất nhiều người đều cảm thấy anh xuất hiện là vì Tô Linh Nhiên, nếu không... Họ thực sự không thể nắm bắt nguyên nhân. Nếu là bởi vì Tô nữ thần thì mọi chuyện đều dễ hiểu.

Chỉ có Tô Linh Nhiên biết cô ta và Hàn Văn chẳng hề quen biết nhau. Trước kia, khi cô ta tiếp xúc với đồ cổ, cô ta vẫn muốn làm thân với anh, nhưng luôn không tìm được cơ hội.

Hàn Văn khẽ cười nói: "Tôi không biết vị tiểu thư này."

Biểu cảm của Tô Linh Nhiên không có quá nhiều biến hóa, cô đã sớm nghe nói tính tình của Hàn Văn rất cổ quái, nói chuyện ngay thẳng, chưa bao giờ quanh co lòng vòng.

Người phóng viên này thật là...

Tự dưng nhiều chuyện như vậy làm gì? Không hỏi không phải tốt hơn sao? Hàn Văn trả lời như thế thì cô ta xuống đài thế nào?

Mặc dù nghĩ thế, Tô Linh Nhiên vẫn lễ phép nói: "Tôi vẫn luôn muốn được gặp ngài, sự tích của ngài thật sự khiến người ta phải bội phục."

Tâm tư của Hàn Văn lại không ở trên người cô ta, ngay cả lời khách sáo cũng lười nói. Anh trực tiếp cự tuyệt: "Đừng đến, tôi bận rộn lắm."

"..."

Cuối cùng, nhờ vào tố chất tâm lý mạnh mẽ của bản thân nên Tô Linh Nhiên mới có thể giữ vững nụ cười trong tình huống trước mắt, dường như cô ta chẳng để ý lời Hàn Văn nói chút nào.

Làm sao có thể không để ý? Tô Linh Nhiên là người coi trọng thể diện như vậy, cô ta vốn muốn làm quen với anh, không ngờ Hàn Văn lại không thú vị đến thế.

"Ông chủ Vu có thể cho phép tôi xem chiếc bình mai Thanh Hoa này một chút không?"

"A... Mời ngài, mời ngài!"

Hôm nay, vị Hàn Văn mà bao nhiêu người dùng tiền còn không mời được lại chủ động giúp ông giám định đồ.

Trên khuôn mặt người đàn ông trung niên tràn ngập vẻ tiếc nuối, nếu chiếc bình này vẫn còn vẹn nguyên thì tốt rồi... Một bình hoa hoàn chỉnh được chính tay Hàn Văn giám định nhất định sẽ là một tin tức trọng đại!

Tranh Tử lén lút quay lưng, cô vẫn ngồi giả chết trên đất, lúc này dứt khoát chôn mặt trong đầu gối.

Hàn Văn bước tới, bảo vệ vội vàng tháo dây an toàn ra để anh thuận lợi tiến vào.

Bên cạnh sân khấu, mảnh vỡ của chiếc bình mai Thanh Hoa vẫn còn nằm trên mặt đất, chưa có ai động vào.

Kiều Hân Hân lui về phía sau hai bước, Hàn Văn đột nhiên bắt lấy cánh tay cô: "Cẩn thận."

Cái chân đang nâng lên của cô không dám hạ xuống, một mảnh vỡ nằm ở ngay nơi cô muốn đặt chân đang nhìn cô chòng chọc.

Đang do dự xem mình có nên mở miệng nói một tiếng "Cảm ơn" hay không, cô đã thấy Hàn Văn cúi người nhặt mảnh vỡ lên: "Đừng làm hỏng vật chứng."

Kiều Hân Hân: "..."

Hàn Văn đeo găng tay trắng, đặt tất cả mảnh vỡ của chiếc bình lên một mảnh vải đen. Rất nhiều phóng viên quay chụp toàn bộ quá trình này.

Nhất định những video tiêu điểm của ngày mai đều sẽ là cảnh Hàn Văn giám định đồ cổ trước mặt mọi người.

Ban đầu vốn chỉ là một lễ ký kết, không ngờ lại chụp được hình ảnh điên cuồng như vậy, tất cả mọi người đều rất kích động.

Hàn Văn đối đãi với mảnh vụn của chiếc bình rất cẩn thận, so với khi anh nói chuyện thì tựa như hai người khác nhau. Anh khiến Kiều Hân Hân có ảo giác như anh là bác sĩ đang đối đãi với bệnh nhân.

Dường như trong mắt anh, những món đồ sứ này đều có sinh mệnh.

"Hàn tiên sinh, chiếc bình mai Thanh Hoa này... Có phải là hàng thật không?"

Hàn Văn chỉ gom mảnh vỡ lại với nhau, chưa sờ chưa nhìn kỹ đã mở miệng nói: "Đây là hàng giả."

Tốc độ giám định của anh quá nhanh, nhanh tới mức khiến người ta không thể không nghi ngờ.

Thế nhưng, giọng nói của anh lại cực kỳ kiên định, kiên định tới mức khiến người ta không thể không tin tưởng.

Thực sự là mâu thuẫn vô cùng...

Sắc mặt tổng giám đốc Vu bỗng chốc thay đổi, ông căng thẳng nhìn Hàn Văn, giọng run run hỏi: "Hàng, hàng giả?"

Sao có thể như vậy được!/? Trần tổng của công ty Thành Văn đã bỏ ra tám trăm ngàn tệ để mua hàng từ chỗ thân thích, chẳng lẽ ông ta bị lừa?

Hàn Văn sâu kín nói: "Bình mai Thanh Hoa, tên đầy đủ là bình Nguyên Thanh Hoa Tiêu Hà Nguyệt Truy Hân Tín Mai, là cực phẩm trong dòng sứ Thanh Hoa[2]. Như ngài đã nói, toàn thế giới này chỉ có ba chiếc, cho dù đập cửa hàng bán phá giá cũng không thể có cái giá tám trăm ngàn. Trong các buổi đấu giá, loại đồ cổ cực kỳ giá trị này sẽ có giá khởi điểm thấp nhất là năm trăm ngàn. Theo tôi đoán, giá thị trường sau cùng cũng phải dao động từ 1500 vạn tệ đến 3000 vạn tệ. Ông chủ Vu, chiếc bình này của ông sờ thì thô ráp, hoa văn lại quá đẹp mắt, rõ ràng chính là hàng nhái."

[2] Sứ Thanh Hoa: Đồ sứ Thanh Hoa là một mốc son đánh dấu sự chuyển giao thời kỳ đồ sành sang đồ sứ màu và Cảnh Đức Trấn trở thành

một địa danh nổi tiếng toàn cầu về nghệ thuật gốm sứ. Có thể google để biết thêm nha ;)

"Không, không thể nào... Tiên sinh có điều không biết, ông chủ của tiệm đồ cổ kia là người thân của Trần tổng!"

"Tôi không biết ai là thân thích hay không phải thân thích gì cả, tôi chỉ biết món đồ sứ này là giả hay thật mà thôi." Hàn Văn đứng dậy, cời găng tay trắng rồi nói: "Ông chủ Vu, dù ông có tin hay không, thứ hàng nhái này chỉ đáng giá 3000 tệ."

3000 tệ...

Trừ Hàn Văn ra, Kiều Hân Hân là người ở gần chiếc bình hoa mai nhất. Cô nhìn những mảnh vụn kia, không ngờ người đàn ông này còn biết nói xạo, tám trăm ngàn tệ cũng có thể biến thành 3000 tệ sao?

Cô chỉ là một người bình thường, không quá am hiểu những thứ này, dù là thứ đồ cổ gì bày ở trước mắt, cô cũng khó có thể phân biệt thật giả.

Nhưng người đàn ông này lại không như vậy.

Anh tuyệt đối là cao thủ trong lĩnh vực này, không ai dám nghi ngờ lời anh nói.

"Nhưng... Nhưng..."

"Tôi có thể cùng ngài đi đối chất với ông chủ của tiệm đồ cổ kia, ngài thử hỏi xem người nọ có muốn vậy không?"

Đứng trên sân khấu, tổng giám đốc Vu chỉ cảm thấy khó chịu ở trong lòng, một chuyện vốn vinh quang như thế lại bỗng chốc thay đổi! Ông lập tức lấy di động ra gọi cho Trần tổng của công ty Thành Văn.

Trần tổng còn đang công tác tại nước ngoài, nghe được việc này lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế.

Các phóng viên có mặt tại hiện trường xì xào với nhau, không ngờ lễ ký kết ngày hôm nay lại phát sinh nhiều biến cố như vậy, cho dù là người luôn bình tĩnh như Tô Linh Nhiên cũng không thể cười được nữa.

Cô ta ngồi trên ghế thủy tinh, sắc mặt nặng nề.

... Đây quả thực là một trò cười! Ngay cả cô cũng đã trở thành trò cười đó!

Một món đồ cổ hiếm có xứng với mỹ nhân vốn có thể làm nổi bật tác phẩm mới của cô, nhưng bây giờ... Việc món đồ kia là thật hay giả quan trọng đến vậy sao? Dù gì ở đây cũng chẳng ai biết rõ. Nếu lễ ký kết không bị gián đoạn thì đã không phát sinh nhiều chuyện như vậy!

Quả nhiên, rất nhiều nhà báo bắt đầu đọc miệng nêu câu hỏi.

"Vu tổng, xin hỏi ngài thực sự không biết giá cả của món đồ cổ này sao?"

"Tại sao phải dùng bình mai Thanh Hoa làm tín vật cho lễ ký kết lần này?"

"Tô tiểu thư, nghe nói tiểu thư đã từng tham dự vào thị trường đồ cổ, tiểu thư có từng biết tới gốm sứ triều Nguyên hay không?"

"Tô tiểu thư, fan hâm mộ của tiểu thư tùy tay đánh vỡ bình hoa, cần phải bồi thường tám trăm ngàn, nếu Hàn Văn không xuất hiện thì rất có khả năng fan của tiểu thư sẽ phải gánh chịu khoản nợ lớn này. Đối với việc này, tiểu thư cảm thấy thế nào?"

"Tô tiểu thư, hôm nay là một ngày rất quan trọng đối với tiểu thư, nhưng ông chủ mới lại dùng hàng nhái để lừa gạt tiểu thư. Xin hỏi hiện tại trong lòng tiểu thư đang nghĩ gì?"

"Tô tiểu thư, tiểu thư thực sự không biết rõ tình hình sao?"

"Tô tiểu thư, vì sao lại phải sử dụng bình mai Thanh Hoa giả?"

Tổng giám đốc Vu vẫn còn đang liên lạc với công ty Thành Văn. Đối diện với những vấn đề này, Tô Linh Nhiên trả lời một cách khách quan: "Xin lỗi quý vị, tất cả nghi thức trong lễ ký kết đều là do công ty sắp đặt, hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chiếc bình mai này. Về phần fan hâm mộ không cẩn thận đánh vỡ nó... Tôi nghĩ đã làm sai thì phải chịu trách nhiệm, nếu món đồ cổ này là giả, tôi cảm thấy đây là một điều rất may mắn với hai fan hâm mộ của tôi. Nhưng kỳ thật, dù món đồ kia là thực hay giả, đây cũng là chuyện giữa hai công ty. Là một họa sĩ truyện tranh, điều tôi cần phải thực hiện là chuyên tâm nghiên cứu tác phẩm mới, không phải sao?"

Câu trả lời của Tô Linh Nhiên hoàn mỹ tới mức không thể xoi mói.

Cô ta tự nhắc tới bản thân, lại "bảo vệ" Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ, khiến các fan cảm động không thôi.

Đối với những vấn đề sắc bén khác, cô ta trực tiếp bỏ qua.

Cuối cùng, tổng giám đốc Vu cũng nắm được chút manh mối thông qua cuộc trò chuyện. Ông không ngừng thờ dài, tất cả mọi người đều đang nhìn ông,

chờ ông lên tiếng.

Ông nói với Hàn Văn rằng: "Tiệm đồ cổ... không chịu đổi chất, bọn họ nói bình mai Thanh Hoa này đã bán ra rồi, không thể đổi hàng, nếu nói là hàng giả thì sao không giám định ngay từ lúc mua."

Tiệm đồ cổ kia rõ ràng đang chột dạ.

Cả hiện trường xôn xao.

Tám trăm ngàn! Trả tám trăm ngàn tẻ để mua một món hàng nhái sao? Nếu quả là như vậy thì đúng như lời Tô Linh Nhiên nói, hai vị fan hâm mộ đã làm vỡ bình hoa kia rất may mắn. Xem ra họ chỉ cần bồi thường 3000 tẻ mà thôi.

Hàn Văn tỏ vẻ "Tôi đã sớm biết là như vậy", anh sửa lại tây trang, xoay người định rời đi.

Trước khi đi, anh nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Tranh Từ đang co đầu rút cổ, về mặt lãnh đạm.

"Cảm ơn anh nhé."

Kiều Hân Hân chân thành nói lời cảm tạ, cô biết nếu không nhờ Hàn Văn, hai người sẽ thực sự phải bồi thường tám trăm ngàn.

Sau khi nghe thấy lời cô nói, Hàn Văn mới đổi mặt với cô lần đầu. Kiều Hân Hân có chút mất tự nhiên dời tầm mắt, Hàn Văn nhìn cô gái xinh đẹp ở trước mắt, thản nhiên nói: "Không cần khách khí, cũng không phải là tôi đang giúp cô."

"A..."

Trợ lý của anh bước tới bên ngoài dây bảo vệ, nói: "Tam gia, đã chuẩn bị xe xong rồi ạ."

"Ừm."

Hàn Văn cứ thế mà đi. Sự xuất hiện của anh quá hấp dẫn ánh mắt của mọi người, khi anh đi, rất nhiều người còn trông theo, thậm chí không ít phóng viên còn rời chỗ để chụp hình.

Tại sao anh lại tới nơi này? Tại sao anh lại phải đứng ra? Nếu nói là vì Tô Linh Nhiên thì anh đã phủ nhận rất rõ ràng. Có phóng viên lạnh mắt chứng kiến anh từng hân huyên đôi câu cùng vị họa sĩ truyện tranh đã làm vỡ bình mai kia, lẽ nào là vì cô ấy!?

Sau khi Hàn Văn rời đi, Tranh Từ lập tức đứng lên. Cô kéo tay Kiều Hân Hân, cười híp mắt nói: "Bụng mình không đau nữa rồi! Đi, chúng ta vào hậu trường thương lượng việc bồi thường!"

Sắc mặt dần biến tấp viên của Văn Hóa Lục Lam đều không dễ nhìn, việc này quả thực giống như mất mặt trước đám đông.

Vì sao trong một lễ ký kết long trọng như vậy lại lôi ra một món hàng nhái?

Một số phóng viên cơ trí đã tới trước mặt Kiều Hân Hân, bọn họ tranh nhau hỏi --

"Chào tiểu thư, xin hỏi cô tên là gì? Cô đã xuất bản tác phẩm nào chưa?"

"Tiểu thư có quen biết với Hàn Văn sao?"

"Lần này Hàn Văn gặp chuyện bất bình không phải là vì tiểu thư đấy chứ?"

"Quan hệ giữa hai người nhất định không tệ, tôi từng thấy Hàn Văn đặc biệt nói với tiểu thư vài câu trước khi rời đi."

Đối mặt với câu hỏi của các phóng viên, Kiều Hân hân nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói: "Tôi không quen anh ấy."

Trước đó, khi đối mặt với câu hỏi của phóng viên, Hàn Văn cũng trả lời như vậy.

Tranh Từ nhìn Kiều Hân Hân, trong chớp mắt cô chợt cảm thấy... Kiều Kiều cùng Hàn Văn thật giống nhau!!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thông báo tử vong

Convert: Bến

Editor: Manh

Một số phóng viên cơ trí đã tới trước mặt Kiều Hân Hân, bọn họ tranh nhau hỏi --

"Chào tiểu thư, xin hỏi cô tên là gì? Cô đã xuất bản tác phẩm nào chưa?"

"Tiểu thư có quen biết với Hàn Văn sao?"

"Lần này Hàn Văn gặp chuyện bất bình không phải là vì tiểu thư đấy chứ?"

"Quan hệ giữa hai người nhất định không tệ, tôi từng thấy Hàn Văn đặc biệt nói với tiểu thư vài câu trước khi rời đi."

Đối mặt với câu hỏi của các phóng viên, Kiều Hân hân nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói: "Tôi không quen anh ấy."

Trước đó, khi đối mặt với câu hỏi của phóng viên, Hàn Văn cũng trả lời như vậy.

Tranh Từ nhìn Kiều Hân Hân, trong chớp mắt cô chợt cảm thấy... Kiều Kiều cùng Hàn Văn thật giống nhau!!

*

Khi các phóng viên vẫn còn đang đặt câu hỏi, biên tập viên của Văn Hóa Lục Lam lập tức bước tới, mời bọn họ trở về chỗ ngồi của mình.

Tiểu Kê thúc giục: "Hai người còn không mau vào hậu trường đi!"

Thiệt tình, hôm nay là lễ ký hợp đồng của Tô Linh Nhiên, những vị phóng viên này cần gì phải không ngừng hỏi han cô nàng kỳ quái này chứ?

Không phải là nói nhiều hơn hai câu với Hàn Văn sao, có gì đặc biệt hơn người đâu.

Một đám phóng viên nghị luận xôn xao, cảm thấy tiếc nuối vì không kịp chụp ảnh cô gái kia. Khi Hàn Văn nói chuyện cùng Kiều Hân Hân, chỉ những ai mắt sắc tay nhanh mới chụp được, vừa vặn có thể làm tin nóng độc quyền.

Kỳ tài của giới đồ cổ chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng cùng người bạn gái nào, tin tức vĩa hè về anh lại càng thêm ít ỏi.

Vừa định rời đi cùng Tranh Từ, Kiều Hân Hân nhìn thấy Tô Linh Nhiên trên sân khấu đứng dậy.

Cô ta sửa lại làn váy, đoạn bước về phía hai người bọn họ.

Hành động của Tô Linh Nhiên lập tức khiến mọi người chú ý. Các phóng viên bắt đầu tranh thủ chụp hình, chỉ thấy Tô Nhiên Bước bước xuống từ bậc thang, đi tới khu vực an toàn.

Ồ, Tô nữ thần có lời muốn nói sao?

Các phóng viên vội vàng rời chỗ, bám theo Tô Linh Nhiên, nhắm thẳng ống kính về phía cô ta.

Người hâm mộ ở phía sau cũng ngẩng đầu ngóng trông, mọi người đều tò mò không biết vì sao Tô Linh Nhiên lại rời sân khấu.

"Tô, Tô, Tô..." Tranh Từ cũng không thể thốt thành lời cái tên ấy, trời ơi! Thật sự là Tô Linh Nhiên đấy! Là tác giả của bộ truyện tranh mà cô mua đều đặn hàng tháng đấy!

Đây là lần đầu tiên Tranh Từ tiếp xúc với nữ thần ở khoảng cách gần như vậy, mà với Kiều Hân Hân thì cũng là thế.

"Kiều Kiều phải không?" Tô Linh Nhiên gọi tên cô.

"Xin, xin chào..." Kiều Hân Hân rất căng thẳng, cô không ngờ Tô Linh Nhiên sẽ chủ động qua đây nói chuyện.

"Chào cô." Tô Linh Nhiên nở nụ cười vui vẻ, cô ta coi những người xung quanh như không tồn tại, chỉ chăm chú nhìn Kiều Hân Hân, nói: "Nghe nói hai người rất muốn chụp chung với tôi đúng không?"

Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ xông vào hậu trường chính là vì muốn bí mật chụp ảnh cùng cô ta, hoặc là xin một chữ ký từ chính chủ.

"Đúng vậy." Kiều Hân Hân cứng ngắc gật đầu. Đối mặt với thần tượng của mình, cô đã hoàn toàn ngây ngốc.

Tô Linh Nhiên bước tới hết sức tự nhiên, cô ta đứng giữa Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ, nói với Tiểu Kê ở bên cạnh: "Có thể chụp giúp tôi một tấm không?"

"A! Được chứ!"

Tiểu Kê nhanh chóng lấy di động ra, đứng ở phía đối diện. Tranh Từ kích động tới mức suýt nhảy dựng lên, cô lập tức ôm lấy cánh tay Tô Linh Nhiên.

Về mặt của Tô Linh Nhiên thoáng khựng lại, nhưng cô ta không nói gì thêm, chỉ mỉm cười nhìn ống kính.

Mà Kiều Hân Hân lại không thể tùy ý như Tranh Từ, cô giấu hai tay ở sau lưng, dáng đứng thẳng tắp, giống như khi huấn luyện quân sự ở trường trung học.

Ngoài Tiểu Kê ra, các phóng viên cũng đang tích cực chụp hình. Tô Linh Nhiên ăn mặc tỉ mỉ từ đầu đến chân, tuy Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ cũng ăn mặc xinh đẹp, cũng đi làm tóc, nhưng không thể sánh với bàn tay của thợ trang điểm hạng nhất.

Mà quan trọng nhất là, bộ lễ phục cô ta đang mặc sáng rọi khắp bốn phía.

Khi Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ đứng cạnh cô ta, hai người lập tức trở nên mờ nhạt, thành vật làm nền của Tô Linh Nhiên, nhất là Kiều Hân Hân vừa bị tụt một cái. Chiếc váy cô đang mặc rất sáng màu, có thể thấy rõ vết bụi mờ mờ trên làn váy.

Cô đưa tay kéo một sợi tóc dính trên váy, miễn cưỡng nở nụ cười với ống kính.

Căn bản là... Cô thực sự quá căng thẳng.

"Tô nữ thần tốt bụng ghê! Nghe nói cô ấy rất bảo vệ fan của mình đấy!"

"Đúng vậy đúng vậy, có thể đặc biệt xuống sân khấu, chủ động chụp ảnh chung cùng fan hâm mộ, hành động này của cô ấy thực là quá ấm áp!"

"Nữ thần chính là nữ thần, khác hẳn hai người qua đường kia, cậu xem cô ấy ăn ảnh không kia."

"Hâm mộ họ quá đi mất, nếu mình cũng là biên tập viên truyện tranh thì tốt rồi, có thể chụp ảnh cùng chị Nhiên!"

"Người kia đâu phải biên tập viên, cô ta cũng là họa sĩ vẽ truyện tranh thì phải."

"Một ả họa sĩ vô danh tiểu tốt mà thôi, tôi cảm thấy mục đích cô ta tới đây hôm nay chính là để đoạt danh tiếng của Tô Linh Nhiên!"

"Mới này một đồng phóng viên còn bu lại phóng vấn cô ta, chắc chắn đây đâu phải lễ ký kết của cô ta chứ..."

Quả nhiên, mọi người rất có hảo cảm với hành động của Tô Linh Nhiên. Từng đôi mắt với ống kính không ít lần trong mấy năm gần đây, cô ta đương nhiên biết mình phải làm gì trong những trường hợp cụ thể.

Các fan hâm mộ có mặt tại hiện trường đều đang khen cô, thậm chí còn hạ thấp Kiều Hân Hân đương lúc trò chuyện. Khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp rất không vui với điều này.

[Phi! Hân của ông còn lâu mới là người qua đường! Hân của ông đây nổi bật nhất!]

[Nếu một ngày nào đó Kiều Kiều mặc một bộ lễ phục lộng lẫy, nhất định sẽ xinh đẹp hơn nhiều so với Tô Linh Nhiên.]

[(╯▽╰) Xuy~ Chủ kênh cần gì phải cướp đoạt danh tiếng của ai chứ.]

[Rõ ràng là thần tượng nhà các người thấy Kiều Kiều nhà tôi được phóng viên chủ động quan tâm nên mới đi qua lôi kéo sự chú ý mà.]

[Thứ kỷ nữ tâm cơ =.=]

[A a a a a a tức chết đi được!! Vì sao ở đó chỉ có fan của Tô Linh Nhiên! Tôi muốn qua đó động viên Kiều Kiều cố gắng lên quá!!!]

[Quả nhiên không có một kẻ dính tới lợi ích nào có tâm tư đơn giản, hy vọng chủ kênh đừng quá mê luyện cô ta, coi chừng lại chịu thiệt đấy.]

[Bánh Pudding đã thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Nhẹ Nhàng Trong Veo đã thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Tiểu Kim Từ đã thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Rượu Vodka đã thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

[Vận Tốc Âm Thanh đã thưởng cho chủ kênh 10 hạt đậu ánh sáng.]

Bọn họ không thể tới hành tinh của Kiều Hân Hân, chỉ có thể dùng cách cũ để hỗ trợ cô.

Trong mắt bọn họ, Kiều Hân Hân chính là họa sĩ truyện tranh giỏi nhất.

Chẳng bao lâu sau, cô sẽ ra mắt tác phẩm đầu tay của mình. Đây cũng chính là bước đầu giúp cô thực hiện ước mơ.

Song, vẫn có những tiếng nói không hài hòa xuất hiện.

[Chủ kênh rác rưởi, thực sự muốn bỏ lưu trữ quá đi mất.]

[Ngày nào cũng không thú vị như thế này, còn không mau lẫn vào trong thế giới phim ảnh!]

[Vẽ vẽ vẽ vẽ vẽ vẽ, vẽ cái gì mà vẽ, có thể kiếm được mấy đồng chứ.]

[Trong số các kênh sinh hoạt, chương trình của cô là rác rưởi nhất đấy =.]

Bốn câu chữ người đều được một tài khoản gửi lên. Hiện nay, số người xem trực tuyến của Kiều Hân Hân đã vượt quá ba vạn, nhưng có người vẫn trông thấy những lời này, đồng thời còn nhận ra gã kia.

[Tên nào tàn lại xuất hiện rồi à? Chắc chắc chắc, không phải là sau lưng có tai to mặt lớn sao, không tiếp tục ẩn kênh này nữa à?]

[Mẹ mày bị *** **** à, đồ ngu xuẩn!]

[Không thích xem thì biến, mau mau bỏ theo dõi đi, đừng làm ô uế phòng phát sóng của Kiều Kiều.]

[Nào tàn lại diễn trò rồi.]

Giọng điệu của Hoa Cúc Tàn vẫn tệ hại như cũ, là điển hình của loại người mở miệng là ăn chữ.

Tuy phần đông khán giả không nhận ra gã, nhưng những fan hâm mộ cũ đều biết gã.

Trước đây, khi mọi người đối đầu với anti-fan, không biết đã chửi nhau bao nhiêu lần rồi.

Một tên anti-fan chết tiệt còn thích lấy hoa làm tên, có buồn nôn hay không cơ chứ?

[Hiện tại ông đây cứ thích xuất hiện đấy, đồ mờ.]

[Cút!]

[Sao lại chửi nhau rồi, mấy người chú ý một chút đi, nếu ăn nói tục tĩu nữa là tôi tố cáo đấy.]

[Quản gia không góp sức sao, loại anti-fan đáng ghét này nên bị khóa thật nhanh mới phải!]

[Khóa tao cái con mẹ mày ấy, ngu xuẩn!]

Hoa Cúc Tàn lại một mình khẩu chiến với quần hùng, hần không ngừng gõ ra rất nhiều lời.

[Lẽ nào à chủ kênh thần kinh này không biết mình thu hút được fan nhờ cái gì sao?]

[Ngày nào cũng vẽ tranh, vẽ vẽ vẽ vẽ, đã bao lâu rồi còn chưa lần đi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong?]

[Trước kia có tới hai trăm ngàn người xem trực tuyến, hiện tại lại chỉ còn ba chục ngàn! Ha ha ha!]

[Người gì mà chẳng có chút dự tính nào hết, vẽ tranh có thể kiếm ra tiền chắc? Làm phát sóng trực tiếp từ vong không kiếm được nhiều tiền hơn sao?]

[Để tao xem à chủ kênh này tự tìm đường chết như thế nào! Sớm muộn gì cái phòng phát sóng trực tiếp này cũng tiêu đời!]

Kiều Hân Hân cùng Tranh Từ đang thương lượng về việc bồi thường tại hậu trường. Tranh Từ vốn ra sức yêu cầu để mình bồi thường toàn bộ, nhưng Kiều Hân Hân tỏ vẻ nhất định phải chia đều.

Người đụng vỡ bình hoa là cô, cô không thể để mình Tranh Từ bồi thường.

Cuối cùng, mỗi người lấy ra một ngàn rưởi.

Họ lựa chọn phương thức chuyển khoản qua di động cực kỳ thuận tiện.

Sau khi trả tiền xong, Kiều Hân Hân ngồi trên ghế nhìn phòng phát sóng trực tiếp, vừa lúc thấy lời Hoa Cúc Tàn nói.

Trong lòng cô chẳng cảm thấy khó chịu chút nào. Tuy Hoa Cúc Tàn ăn nói rất khó nghe, nhưng hần chỉ đơn giản muốn cô nhanh chóng thực hiện chương trình phát sóng trực tiếp từ vong mà thôi.

Đây là chuyện mà rất nhiều khán giả quan tâm, chỉ là khi nhắc đến vấn đề này, mọi người đều ăn nói rất nhã nhặn, còn hần thì ngược lại, luôn mang vẻ

bực bội, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Vì thế, Kiều Hân Hân xoay người, vừa đưa tay che miệng vừa nhỏ giọng nói: "Về phát sóng trực tiếp tử vong, trước mắt tôi sẽ thực hiện chương trình một tháng một lần. Đúng 7 giờ tối ngày kia, chương trình sẽ được lên sóng, vậy nên dựa theo quy định cũ, ngày mai tôi sẽ nghỉ ngơi một ngày. Đáng ra đêm nay tôi mới thông báo, nhưng nếu đã bàn tới chuyện kia thì trực tiếp nói cho mọi người biết luôn vậy.]

[A a a a chủ kênh trả lời rồi!!]

[Thật đáng giận! Một lần trò chuyện hiểm hoai của chủ kênh lại là để trả lời một tên anti-fan!]

[Hoa Cúc Tàn, mày chó ngáp phải ruồi rồi đấy! Mau mau đi mua vé số đi, nhất định sẽ trúng giải lớn!]

[QAQ Hâm mộ ghen tỵ quá...]

Hoa Cúc Tàn không ngờ Kiều Hân Hân sẽ trả lời mình, chính bản thân hắn cũng sững sốt mấy giây. Nhìn nhiều bình luận viết 10000000, hắn nuốt một ngụm nước bọt, đánh ra một câu.

[(Bầu môi) Chỉ một lần thôi sao, ít ra cũng phải làm bốn lần chứ!]

Hắn nghĩ một tuần một lần là chuyện rất thỏa đáng.

"Tôi bận lắm, không làm được như vậy đâu..."

Chỉ làm một tháng một lần thôi mà cô đã phải chuẩn bị thật lâu rồi, nếu một tuần một lần thì thật không dám nghĩ!

Những fan hâm mộ khác tranh nhau nói chuyện cùng Kiều Hân Hân, cô nhìn bình luận, chọn mấy người để đáp lời.

Sau khi Tranh Tử ở bên kia đã chuẩn bị xong thì trực tiếp đi tới, vỗ vỗ vai Kiều Hân Hân, tò mò hỏi: "Cậu đang gọi điện thoại à?"

Lúc đứng đằng kia, cô có thể nghe thấy tiếng Kiều Hân Hân, chỉ là giọng Kiều Kiều rất nhỏ, cô không nghe rõ Kiều Kiều đang nói gì.

"Ừ, đúng vậy."

Kiều hân Hân có cảm giác bị bắt tại trận, cô chột dạ nhìn màn hình, rất nhiều khán giả viết "23333333".

Nhờ sự gia nhập của Kiều Hân Hân, màn hình tràn ngập tiếng мэng chiru vừa rồi lập tức trở nên hài hòa.

Dù sao, bởi vì yêu thích cô nên tất cả mọi người mới tụ họp ở chỗ này.

Kiều Hân Hân cùng Tranh Tử rời đi từ cửa sau.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, có người không nhìn được nói --

[Tôi thực sự rất thích xem cuộc sống hàng ngày của chủ kênh.]

[Tôi cũng vậy.]

[1234567.]

[Tuy tôi là fan của phát sóng trực tiếp tử vong, nhưng quả thực cũng lưu lại đây vì chủ kênh là người trái đất. Tôi thực sự rất tò mò về cuộc sống của cô ấy.]

[Tôi cảm thấy một tháng một lần đã là rất tốt rồi, phát sóng trực tiếp tử vong một mỗi lắm.]

[(<3) Chủ kênh cố lên, em thích chị lắm đấy!]

[Đừng nghe tên anti-fan kia, cô là chủ kênh sinh hoạt tốt nhất mà tôi từng biết.]

[(<3) Tôi yêu cô nhất!]

Mọi người vẫn rất thích phát sóng trực tiếp sinh hoạt hàng ngày của Kiều Hân Hân. Dĩ nhiên, khán giả cũng muốn thấy thêm nhiều hình ảnh đặc sắc hơn nữa.

[Tôi chân thành đề nghị, nếu chủ kênh có thời gian thì đi du lịch nhiều một chút! Trái đất có nhiều cảnh đẹp như vậy cơ mà, tôi rất muốn trông thấy chúng một lần!]

[Đúng đúng đúng! Du lịch du lịch! Tôi thích cái này lắm!]

Đương nhiên, càng nhiều hơn cả là những người mong chờ chương trình phát sóng trực tiếp từ vlog của chủ kênh.

[7 giờ tối ngày kia ($\geq \nabla \leq$)/~ Ye ye ye!]

[Đúng là hạnh phúc luôn tới đột ngột như vậy!]

[Tôi nhất định sẽ chờ trong phòng vào đúng giờ đó ~ Chụt chụt chụt.]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đây không phải là trò chơi

Ngày mùng 10, ngày nghỉ ngơi.

Khi Lâm Từ Thần vẫn còn đang ngáy o o, Kiều Hân Hân đã thu dọn nhà cửa một lượt từ sáng tinh mơ. Tới lúc cô thức giấc, Kiều Hân Hân cũng đã ra ngoài.

Trên bàn là bánh sandwich cùng sữa bò đã được chuẩn bị sẵn, kèm theo một tờ giấy viết: "Tôi ra quán bar nhé."

Gần đây, Kiều Hân Hân thường tìm Lý Mục để luyện tập từ 8 giờ tối trở đi, có đôi khi Lâm Từ Thần lo lắng vì không thấy cô ở nhà, nên đã yêu cầu cô tạo thành thói quen lưu lại một tờ giấy.

Hiện tại mới hơn 9 giờ sáng, Hân Hân đã phải đi rồi sao? Bình thường giờ này đều ở nhà về tranh mả.

Chẳng mấy khi Lâm Từ Thần được nghỉ, cô vốn muốn rủ Kiều Hân Hân đi chơi, xem ra không khả thi lắm.

Thôi được, đã lâu rồi cô chưa tới phòng tập, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ phải thay một huấn luyện viên mới mất... Khụ khụ.

Kể từ sau lần trò chuyện với Lý Mục, Kiều Hân Hân trở thành khách quen của quán bar. Thời gian phát sóng trực tiếp của cô kéo dài từ mười hai giờ trưa tới tám giờ tối, để không trùng với thời gian làm việc, cô chỉ tới quán bar Lam Ngư tìm Lý Mục sau tám giờ tối.

Vì chuẩn bị cho lần phát sóng trực tiếp từ vlog này, mỗi ngày cô đều huấn luyện hai tiếng trong thế giới giả lập. Cô chủ yếu luyện kỹ năng cận chiến cùng bắn súng, hiện tại những kỹ năng này đã tốt hơn trước rất nhiều.

Hơn 9 giờ sáng, cửa quán bar mở ngỏ, cậu nhân viên đang đứng ở trong quầy để luyện pha chế.

Sau khi thấy Kiều Hân Hân, cậu nở nụ cười xấu hổ: "Ông chủ đang ở trên tầng ạ."

"Ok."

Cậu bé không quá lớn tuổi, chỉ khoảng mười bảy mười tám, hình như cậu đã ngừng đi học.

Lý Mục nói giấc mơ của cậu là trở thành một nhà pha chế rượu. Cậu vẫn luôn làm việc tại quán bar Lam Ngư, buổi tối phụ trách việc tiếp khách, hiện đã là nhân viên lâu năm nên đang được Lý Mục dạy các cách pha chế rượu.

Ban ngày, khi không có khách, cậu có thể tùy ý luyện tập.

Lý Mục thực sự đối xử với cậu rất tốt, nơi vốn là kho hàng nhỏ ở tầng trên của quán bar đã được anh đổi thành phòng ngủ cho cậu.

Khi Kiều Hân Hân đẩy cửa vào thì thấy Lý Mục đang chơi trò chơi, trong miệng anh ngâm điệu thuốc, trông như một ông chú vô công rồi nghề.

Nghe thấy tiếng động, anh biết Kiều Hân Hân đã đến, thuận tay tắt thuốc lá đi.

Anh không quay đầu, nói: "Chờ tôi mười phút được không, chỉ mười phút thôi."

Có đôi khi, ngay cả Kiều Hân Hân cũng nhìn anh đến ngây ngẩn, ai lại nghĩ ông chủ quán bar bình thường nói năng làm việc tùy ý này là một người ngoài hành tinh cơ chứ?

Tại sao anh lại tới trái đất?

Lý Mục chưa bao giờ nói với Kiều Hân Hân về chuyện của mình, mà Kiều Hân Hân cũng không hỏi.

Chơi xong một ván, Lý Mục duỗi lưng trên ghế. Theo thói quen, anh cầm một điếu thuốc, còn chưa đưa tới bên miệng thì chợt nhớ trong phòng còn có người.

"Anh muốn hút thì cứ hút đi."

Kiều Hân Hân biết Lý Mục thích hút thuốc, trên người anh có thoảng mùi thuốc nhàn nhạt.

Lý Mục cười nói: "Khói thuốc lá rất có hại cho sức khỏe của người khác."

Với thể chất đặc thù, anh hút nhiều cỡ nào cũng không chết. Kiều Hân Hân lại không như vậy, cô chỉ là một người bình thường, sinh trưởng ở trái đất.

Lý Mục đưa cuốn kịch bản màu đen mà mình luôn mang theo cho cô: "Vẫn là quy định cũ, cô nghiên cứu cốt truyện một chút đi. Đây là chương trình phát sóng từ vòng thứ hai của cô, tôi nghĩ.. Cô có thể cho khán giả thấy thứ mà cô chưa cho họ xem qua."

"... Ví dụ như?"

"Kỹ xảo."

Kiều Hân Hân đỏ mặt hời.

Cô lật quyển kịch bản, lướt qua phim "Đảo Đầu Lâu", tiếp tục lật sang những trang sau.

"Anh cũng biết là tôi không giỏi cái đó mà."

"Đúng, tôi biết chứ... Thế nên tôi chỉ viết sơ sơ phần công lược thôi."

A? Kiều Hân Hân ngừng động tác trong tay, cô ngẩng đầu, lặp lại lời Lý Mục vừa nói ở trong đầu.

"Chỉ viết sơ sơ" nghĩa là...

Cô cúi đầu, đọc phần tóm tắt cốt truyện ở phía sau, câu chuyện quả thực cực kỳ đơn giản.

Các đầu mối chính là, thiếp lập con người, trật tự của cái chết, những việc cần chú ý và màn kết.

Phim chỉ có hai màn kết, hoặc là cô chết, hoặc là... Những người khác chết hết.

"Trò chơi giết chóc..."

Kiều Hân Hân đọc tên bộ phim, vì sao nhân vật trong đây lại quen thuộc thế nhỉ? Hình như cô đã gặp qua ở nơi nào rồi...

Lý Mục nhìn ra nghi vấn của cô, mở miệng nhắc nhở: "Tôi chỉ đổi tên một chút thôi, tên gốc của nó là "Cuộc chiến sinh tử" (Battle Royale)."

"A, đúng rồi!"

Cuộc chiến sinh tử! Cô nhớ ra rồi!

Mấy năm trước, cô đã từng xem bộ phim này, khi đó cô cực kỳ thích nó, xem liên tục ba lần không ngừng.

Có thể nói đây là bộ phim mà cô xem nhiều nhất, gần như ngang hàng với "Léon: Sát thủ chuyên nghiệp".

Kỳ thực cô đã từng hỏi Lý Mục, liệu có thể phát sóng trực tiếp "Léon: Sát thủ chuyên nghiệp" không, anh cự tuyệt cô, lý do nhân vật nữ chính quá trẻ và cốt truyện quá có hơi hướm ngôn tình.

Hiện tại, những bộ phim mà Lý Mục chọn cho Kiều Hân Hân đều kích thích và hấp dẫn vô cùng. Khác với "Đảo Đầu Lâu", bối cảnh "Cuộc chiến sinh tử" đơn giản nhưng khắc nghiệt, tàn khốc đẫm máu.

Bộ phim kể về một học sinh trung học năm ba trong một thế giới tương lai, vì không tuân theo kỷ luật nên bị trường học trục xuất tới một hòn đảo nhỏ thần bí, tiến hành "Trò chơi giết chóc".

Trong bộ phim có 42 học sinh, trên hòn đảo bị giám sát chặt chẽ, họ tàn sát lẫn nhau để giành lấy cơ hội sống sót duy nhất.

Lần đầu tiên xem bộ phim này, Kiều Hân Hân rất kinh ngạc, đề rồi điên cuồng say mê những bộ phim tương tự. Ở bước đường cùng, nhân tính được bộc lộ vô cùng sắc bén.

Bạn mãi mãi không biết ai là người chết tiếp theo.

Bạn cũng mãi mãi không biết ai sẽ dùng phương thức tàn nhẫn nào để giết bạn.

Để sống sót trở về, bạn nhất định phải giết hết những người khác. Cho dù họ từng là khuê mật, là người yêu, là bạn ngồi cùng bàn, là bạn bè của bạn...

"Tôi nhớ kết thúc của bộ phim này..."

"Tôi đã sửa rồi." Lý Mục thoải mái tựa lưng lên ghế, anh nhìn Kiều Hân Hân rồi nói: "Để chương trình càng thêm kích thích, chỉ khi cô giết sạch người khác thì mới có thể sống. Kết cấu của bộ phim rất rời rạc, cô có thể phát huy tự do. Phim không có một cốt truyện cố định nào cả, vì tôi không lập thứ tự bỏ mạng của các học sinh. Vì thế, cô sẽ là người quyết định bọn họ chết lúc nào."

Khuôn mặt Kiều Hân Hân lộ vẻ khó xử: "Ý anh là tôi sẽ phải giết hết 41 người kia sao?"

"Cô đừng lo, đây chỉ là trò chơi thôi."

Phát sóng trực tiếp từ vòng luôn tiến vào một thế giới giả lập, tất cả những nhân vật ở trong đều chỉ là số liệu.

Kiều Hân Hân hiểu rõ điểm này.

Chẳng trách... Chẳng trách gần đây Lý Mục luôn huấn luyện kỹ thuật bắn súng cùng cận chiến của cô, thì ra là để chuẩn bị cho bộ phim này.

Kỳ thực, khi còn ở trên đảo Đầu Lâu, Kiều Hân Hân cũng từng "giết người", nhưng bởi vì biết đây chỉ là giả nên cô không quá xúc động. Khi ấy, cô chỉ có ý chí muốn sống sót rất mãnh liệt mà thôi.

Bởi vì nếu cô chết thì phát sóng trực tiếp sẽ kết thúc.

Kiều Hân Hân than nhẹ một tiếng, cô nắm chặt kịch bản trong tay, lẩm bẩm: "Chưa chắc tôi đã là người chiến thắng duy nhất đâu..."

Cả lớp có những 42 người, trở thành người sống sót cuối cùng sẽ là việc cực kỳ khó khăn.

Cô chỉ hy vọng mình có thể chống chọi được ở giai đoạn sau...

Lý Mục an ủi: "Không sao đâu, loại phim này luôn nằm trong tình trạng căng thẳng, cô chỉ cần thỏa mãn khán giả vài lần là được. Đừng tạo áp lực lớn cho bản thân, cố gắng phát huy thật tốt vào."

"Tôi biết rồi." Kiều Hân Hân nói, "A, hôm nay có cần tập rượt trước không?"

"Không cần đâu."

"Ừm."

Lý Mục đã nói "Cuộc chiến sinh tử" có cốt truyện tự do chứ không cụ thể như trong phim King Kong. Bộ phim này vốn có nam chính, nhưng để làm nổi bật sự tồn tại của Kiều Hân Hân, Lý Mục đã xóa bỏ những tình tiết có liên quan giữa nam chính cùng nữ chính.

Thế nên, nam chính cũng là người Kiều Hân Hân phải giết.

"Cô có thể vào thế giới giả lập luyện kỹ thuật bắn súng trước, dành buổi chiều để nghỉ ngơi sau."

"Ok."

Lần phát sóng trực tiếp từ vòng này nhất định sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực, bởi vì câu chuyện trong phim kéo dài những ba ngày. Sau ba ngày, nếu không ai chiến thắng, chiếc vòng mà mọi người đeo trên cổ sẽ tự động phát nổ, kết thúc chương trình phát sóng trực tiếp.

Bị vây trong trạng thái cảnh giác suốt ba ngày nhất định sẽ rất mệt mỏi.

Cho dù Lý Mục không nói, Kiều Hân Hân cũng tự hiểu điều này. Cô định đi ngủ sau khi ăn trưa xong, gắng sức bảo toàn sức lực dồi dào.

Sau khi cô đến, Lý Mục tặng lại phòng của mình cho cô, bản thân xuống tầng chơi với Tiểu Mặc.

Gần đây kỹ thuật pha chế của Tiểu Mặc có chút tiến bộ, anh bảo Tiểu Mặc luyện tập nhiều hơn để quen tay hay việc.

*

Bây giờ tối, phòng của Kiều Hân Hân lên sóng đúng giờ, khán giả ùn ùn kéo đến.

Từng hàng khen thưởng lướt qua màn hình, bởi vì hôm nay có phát sóng trực tiếp từ vòng, rất nhiều người đã chờ từ sớm. Quản gia đổi tên phòng thành [Phát sóng trực tiếp từ vòng: Cô ấy tới từ trái đất.]

Khi Kiều Hân Hân về đến nhà, Lâm Tử Thần còn chưa trở về. Cô vào phòng mình, nhẹ nhàng khóa cửa lại.

"Đã mang đủ vật dụng chưa?" Xuyên qua màn hình, chỉ có mình cô nghe được giọng của Lý Mục.

Kiều Hân Hân gật đầu.

Một khẩu súng không bao giờ hết đạn, vài thanh socola để bổ sung năng lượng, la bàn, đèn pin, cùn dao găm và bật lửa.

Tuy trong "Cuộc chiến sinh tử", mỗi người đều được chia cho một cái túi, bên trong chứa công cụ sinh tồn, nhưng không phải ai cũng có đồ tốt... Có những người sẽ nhận được loại vũ khí sinh tồn lừa người như giấy, giấy, vân vân.

Nội dung chính của bộ phim nằm ở chỗ giết chóc, cô không thể mang những vật khác. Hơn nữa, nếu cô trang bị quá nhiều túi thì sẽ trở nên cồng kềnh, sẽ không thuận tiện khi cần hành động.

Vậy nên, lúc này cô vẫn mang ít đồ như cũ.

[Chủ kênh -- Tuy chỉ mới không thấy chị một ngày nhưng em rất nhớ chị đó!]

[Chủ kênh phải cố lên nhé! Nhất định lần phát sóng này cũng sẽ rất đặc sắc! Tôi tin ở cô!]

[Chủ kênh, lần này là bộ phim gì thế?]

Thấy câu hỏi của khán giả, Kiều Hân Hân đáp: "Cuộc chiến sinh tử."

Nếu nói chẳng có mấy người xem "Đảo Đầu Lâu", thì đối với những người yêu thích phim kinh dị mà nói, rõ ràng nhân khí của "Cuộc chiến sinh tử" rất cao.

Trong thể loại phim về trò chơi chém giết, "Cuộc chiến sinh tử" là bộ phim nổi bật nhất.

Rất nhiều hình ảnh và lời thoại trong phim đều thuộc hàng kinh điển, đặc biệt là trong chương trình "Trò chơi tử vong" mà mọi người hay xem, "Cuộc chiến sinh tử" là thể giới giả lập phổ biến nhất.

[A a a a a a a a a a giỏi quá!!]

[(Chảy nước miếng) Tôi thích nhất kiểu phim tàn sát lẫn nhau này!!]

[Khen thưởng khen thưởng khen thưởng khen thưởng, không uống công tôi đợi lâu như vậy!]

[0- 0 Chỉ một người duy nhất sống sót trong phim này thôi nhĩ? Mới lần phát sóng tử vong thứ hai mà đã muốn chọn một bộ khó như vậy sao?]

[Dù thế nào, chủ kênh cũng phải cố lên cố lên cố lên nhé!!]

Một khung nhiệm vụ màu xanh nhạt nhảy ra trước mặt Kiều Hân Hân, trên đó viết -- [Có tiến vào thể giới trò chơi hay không?]

Cô không chút do dự chọn "Có".

Bây giờ năm phút, Lý Mục đang ăn cơm. Thấy mũi hơi ngứa, anh đưa tay rút một tờ giấy ăn. Chính động tác nhỏ này đã khiến anh bỏ lỡ khung thông báo kia.

Sau khi Kiều Hân Hân chọn "Có", khung nhiệm vụ thứ hai nhảy ra ở trước mặt cô.

[Hệ thống đang tìm kiếm thể giới phù hợp nhất với bạn, xin hãy chờ trong giây lát...]

A, cái quỷ gì vậy?

Khi Kiều Hân Hân bước vào thể giới của "Đảo Đầu Lâu", công đoạn này không hề xuất hiện. Cô chỉ trực tiếp tiến vào thể giới giả lập, mà trước khi đi, Lý Mục đã điều chỉnh hết những gì bộ phim cần có.

[Sao tôi thấy cảnh này quen thế nhĩ?]

[Tôi cũng vậy.]

[100000000.]

[Tôi đã xem qua nhiều chương trình phát sóng trực tiếp tử vong nhưng chưa từng thấy thứ đó, những người bảo quen mắt đã từng nhìn thấy nó ở đâu thế?]

[Kịch động quá! Không biết bộ phim này sẽ diễn biến ra sao nhĩ!]

[Tôi từng xem rồi, phim đẹp cực kỳ!]

Một thanh tiến độ xuất hiện trên khung nhiệm vụ ở trước mặt Kiều Hân Hân. Nhìn thanh tiến độ nhảy từ 1% tới 85%, không biết vì sao, tâm trạng cô dần trở nên căng thẳng.

Dường như bộ phim lần này không quá giống với "King Kong". Dù sao, cơ sở chính của bộ phim kia là ám áp, lằng mằng, mà "Cuộc chiến sinh tử" lại không như vậy. Ở trong phim, nơi nơi tràn ngập sự tuyệt vọng.

Những học sinh kia chết theo rất nhiều kiểu, có vài người chết đặc biệt thảm.

Kiều Hân Hân bắt đầu điều chỉnh hô hấp, mà lúc này, cuối cùng Lý Mục cũng đã ăn com xong. Sau khi giao phó mọi chuyện ở quầy rượu, anh trực tiếp trở về phòng mình, từ giờ trở đi, không ai được phép lên tầng tìm anh nữa.

Về đến phòng, Lý Mục ngồi trên giường ngáp một cái. Anh tùy ý nhìn phòng phát sóng trực tiếp, đột nhiên, nét mặt anh cứng đờ.

Thanh tiến độ?

Phát sóng trực tiếp từ vong đâu cần thanh tiến độ?

Lý Mục lập tức mở trang quản lý. Anh bấm vào mục [Quản lý chủ kênh], trông thấy hai chữ "Tham gia" màu đỏ đăng sau tên của Kiều Hân Hân.

Tham gia?

Ngay lập tức, Lý Mục nghĩ tới động thái lớn mới xảy ra gần đây trong ngành phát sóng trực tiếp.

Tháng này, ba chương trình phát sóng trực tiếp lớn của hệ ngân hà đã liên kết lại để tạo nên một chương trình phát sóng trực tiếp từ vong chân thật, mà những người tham dự đều tự nguyện tham gia vì muốn nổi tiếng, hoặc có lẽ là để trải nghiệm.

Định nghĩa ban đầu của phát sóng trực tiếp từ vong vốn là bước vào thế giới phim kinh dị, cho khán giả thấy một không gian khác dựa theo cốt truyện của nhân vật chính.

Mà lần phát sóng trực tiếp từ vong này chính là sự kết hợp với chương trình "Trò chơi từ vong" nổi tiếng nhất, có tỉ lệ người xem cao nhất của kỷ nguyên mới, để chủ kênh thực sự tiến hành một bữa tiệc giết chóc.

"Trò chơi từ vong" thường được phát sóng vào ngày mùng 10 hàng tháng, lần này được dời sang ngày 11, căn cứ vào thế giới giả lập mà người báo danh chọn để triển khai hành trình máu tanh chân thật nhất.

Người chiến thắng của từng phó bản sẽ gia nhập trò chơi từ vong tiếp theo.

Không... Không thể nào!

Lý Mục phát hiện tay mình đã bắt đầu run lên, anh khẳng định mình không hề đăng ký cho Kiều Hân Hân. Thế nhưng, vì sao thông báo lại xuất hiện trong lý lịch của Kiều Hân Hân?

Nhất định Kiều Hân Hân đã chấp nhận lời mời khi anh đang ăn com..

Trong tình huống bình thường, nếu không đăng ký thì khung nhiệm vụ sẽ không xuất hiện mới đúng, là ai đã đăng ký thay Kiều Hân Hân?

Lý Mục biết lần này mình đã bị hại, xem ra Kiều Hân Hân đã biểu hiện quá mức hoa lệ trong lần phát sóng trực tiếp từ vong trước, khiến người khác cảm thấy bị uy hiếp, thế nên mới muốn mượn "Trò chơi từ vong" để giết Kiều Hân Hân.

Một khi những chủ kênh đã đăng ký tiến vào trò chơi từ vong, họ sẽ đấu đá sống chết với những người chơi tự nguyện đăng ký khác. Trong thế giới giả tưởng này, đối kháng là thật, bị thương là thật, mất mạng lại càng thật!

Tất cả mọi thứ đều là thật! Một khi Kiều Hân Hân bị đối thủ sát hại, cô sẽ mất mạng trong thế giới giả lập, không thể trở về nữa!

Hủy bỏ! Hủy bỏ!

Lý Mục cố gắng trực tiếp can thiệp vào hồ sơ cá nhân của Kiều Hân Hân một cách tuyệt vọng, nhưng Kiều Hân Hân đã hoàn thành việc ghép cặp, hẳn là cô đang tiến vào cùng một thế giới với những người chơi khác.

Thanh tiến độ đã lên đến 99%.

Lý Mục biết mọi chuyện đã không thể挽回, mà một khi Kiều Hân Hân tiến vào thế giới giả lập, cô sẽ mất liên lạc với anh! Anh gần như điên lên, hét lớn: "Hân Hân! Đây không phải là trò chơi!!"

Cái gì?

Thanh tiến độ biểu thị 100%.

Một giây sau, Kiều Hân Hân như bị người đánh vào gáy, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất xỉu.

Bên tai cô vẫn văng vẳng câu nói sau cùng của Lý Mục --

Đây không phải là trò chơi!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bữa tiệc giết chóc (1)

Convert: Bến

Editor: Manh

Lý Mục biết mọi chuyện đã không thể挽 hồi, mà một khi Kiều Hân Hân tiến vào thế giới giả lập, cô sẽ mất liên lạc với anh! Anh gần như điên lên, hét lớn: "Hân Hân! Đây không phải là trò chơi!!"

Cái gì?

Thanh tiến độ biểu thị 100%.

Một giây sau, Kiều Hân Hân như bị người đánh vào gáy, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất xỉu.

Bên tai cô vẫn văng vẳng câu nói sau cùng của Lý Mục --

Đây không phải là trò chơi!

*

Kiều Hân Hân hôn mê một thời gian dài, cô cảm thấy mình như đang trôi nổi trên biển khơi, thân thể không ngừng đong đưa.

Không biết bao lâu sau, Kiều Hân Hân mới hơi thanh tỉnh.

Chậm rãi mở mắt, cô thấy mình đang ngồi trong một buồng xe tối tăm. Thử nhúc nhích thân thể, tay chân đều bủn rủn vô lực.

Đây là một chiếc xe buýt, tất cả học sinh đều bị đưa tới hòn đảo thần bí kia hết như tình tiết ở trong phim.

Dạ dày Kiều Hân Hân quặn quai một trận, có thể là vì tư thế ngồi không đúng nên cô luôn thấy buồn nôn.

Cô điều chỉnh tư thế ngồi của mình một chút, nhìn những người xung quanh.

Ừm... Họ khoảng chừng 20 tuổi, đều mặc đồng phục trường -- Nam sinh là áo sơ mi trắng, quần tây đen, nữ sinh là áo sơ mi trắng cùng váy đỏ ngắn kẻ caro.

Cứ như một chuyến du lịch tập thể ở đại học.

Kiều Hân Hân liếc đôi môi khô khốc, nhìn về phía ngoài xe.

Rừng cây rậm rạp, sắc trời âm u, trời đã sắp tối.

Màn ảnh nhỏ ở trước mặt lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, Kiều Hân Hân phóng lớn cỡ màn hình máy tính, định trò chuyện với khán giả một hồi.

Dù sao tất cả mọi người cũng đang ngủ, dường như chỉ có mình cô là tỉnh táo.

Bình luận trong phòng lướt qua rất nhanh, Kiều Hân Hân gần như không thấy rõ nội dung. Cô nhìn kỹ khu bình luận ở bên cạnh, đặt ngón tay xuống để kiểm soát màn hình.

Cô phát hiện rất nhiều người đều đang điên cuồng gõ bốn chữ "Trò chơi tử vong".

... Trò chơi tử vong?

Tuy đã từng nghe Lý Mục đề cập tới trò chơi này, nhưng Kiều Hân Hân không để ý lắm. Có đánh tám gãy tre thì cô cùng nó cũng chẳng liên quan tới

nhau, mà hiển nhiên Lý Mục cũng nghĩ vậy, thế nên anh chưa bao giờ đi sâu vào chi tiết với cô.

Hiện tại, Kiều Hân Hân còn chưa biết mình đã tham gia trò chơi giết chóc của tháng này.

Rất nhiều khán giả cũng biết đến hoạt động lần này, bọn họ còn cho rằng Kiều Hân Hân không đăng ký, kết quả...

Nhưng sao trông cô giống như không nắm rõ tình hình vậy?

Phòng phát sóng trực tiếp náo loạn, có người nóng nảy, có người xem náo nhiệt, cũng có người chẳng lo lắng gì. So với lần đầu, vị trí đề cử của Kiều Hân Hân cao hơn hẳn hai bậc, nên chỉ trong nửa tiếng, số người xem trực tuyến đã vượt quá một trăm năm mươi ngàn người.

[Chủ kênh tham gia trò chơi giết chóc à...]

[Rốt cuộc chủ kênh có biết hay không thế? Sốt ruột chết mất thôi (Khóc)]

[Tình huống gì vậy?]

[Chúng ta đếm thử xem, trên chiếc xe này có tổng cộng bao nhiêu chủ kênh nhỉ?]

[Ha ha, hình như là bảy!]

[Còn lại đều là người chơi à?]

[Thực ra tôi không hiểu vì sao Kiều Kiều lại muốn đăng ký...]

[Tôi cũng thế, sao chủ kênh lại làm chuyện nguy hiểm như vậy?]

[Ôi...]

"Có chuyện gì thế?" Kiều Hân Hân chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Khán giả trong phòng đang nói gì vậy, vì sao cô nghe nhưng không hiểu?

Sự tĩnh lặng bao trùm chiếc xe buýt, tuy cô đã thấp giọng nhưng vẫn cảm thấy giọng mình cao vút.

Kiều Hân Hân lặng lẽ co người, gắng sức dùng thành ghế trước mặt để che lấp bản thân.

Ngay lúc này, phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên xuất hiện tình huống cấm nói chuyện tập thể.

Ở hậu trường, Lý Mục sử dụng quyền quản trị viên, trực tiếp tắt chức năng bình luận của phòng. Như vậy, khán giả chỉ có thể xem mà không thể nói.

Với tính cách của Lý Mục, bình thường anh tuyệt đối sẽ không làm vậy, bởi vì hành động rất dễ làm mất fan, nhưng bây giờ anh đã chẳng còn quan tâm nhiều thế nữa.

Hiện tại, chỉ mình anh có thể nói chuyện trong phòng phát sóng trực tiếp.

[Hân Hân, có lẽ cô sẽ không thể tiếp nhận chuyện tôi sắp nói, nhưng... Nó là sự thật.]

[Có nhớ trò chơi tử vong mà tôi đã từng nói với cô không? Sử dụng bối cảnh phim ảnh trái đất, để người chơi tự nguyện đăng ký, trình diễn màn giết chóc chân thật nhất.]

[Mà hiện tại, cô đã bị chọn vào chương trình "Trò chơi giết chóc" mà ba kênh TV lớn của hệ ngân hà liên hợp tạo thành, trò chơi lần này sẽ có sự tham gia của chủ kênh lẫn người chơi.]

Từng câu từng chữ xuất hiện rõ ràng trên màn hình, Kiều Hân Hân cực kỳ kinh hãi.

Cô... Cô đã bị chọn trúng?

"Không phải... Mọi thứ trong trò chơi này đều là thật sao?"

[Đúng vậy, chúng đều là thật.]

[Đợi tới lúc vào căn cứ, cô nhất định phải nghe kỹ quy tắc của trò chơi. Nhớ kỹ, tất cả mọi người trên xe đều là kẻ địch của cô.]

[Hân Hân, nếu cô muốn sống sót trở về... Chỉ có một cách duy nhất là giết sạch bọn họ.]

[Bối cảnh lần này vẫn là "Cuộc chiến sinh tử". Dù thế nào, cô cũng phải nghĩ cách để sống sót.]

Kiều Hân Hân vốn cho rằng đây chỉ là một lần phát sóng trực tiếp, lại không ngờ có người sẽ nhảy ra giữa đường, nói tất cả những điều cô sắp phải đối mặt đều là thật.

Hay nói cách khác... Nếu có người muốn giết cô, cô thực sự sẽ chết ư?

Không phải phát sóng trực tiếp kết thúc, mà là thực sự chết sao?

Kiều Hân Hân cúi đầu véo mạnh tay mình một cái, đau quá! Ba phần trăm đau đớn được điều chỉnh khi cô tiến vào thế giới giả lập đã hoàn toàn biến mất. Hiện tại, tất cả những gì thân thể cô tiếp xúc đều là cảm giác thật!

"Lý Mục!" Kiêu Hân Hân trở nên kích động: "Đưa tôi trở về! Tôi không muốn tham gia trò chơi này!"

Tuy cô rất thích xem "Cuộc chiến sinh tử", nhưng cô từ chối tham gia trò chơi tàn nhẫn như vậy!

Những người này đều không phải số liệu mà là người sống sờ sờ!

Không... Cô không thể tiếp tục ngây ngốc ở nơi này, cô không muốn tiếp tục ngây ngốc ở nơi này! Hiện tại, Lý Mục chính là hy vọng duy nhất của cô.

Mà Lý Mục lại im lặng.

Phòng phát sóng trực tiếp lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Mười bảy vạn người xem đều đang nhìn đoạn đối thoại giữa hai người, rất nhiều fan mới cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là vì bị người đại diện lừa gạt nên chủ kênh mới khăng cự trò chơi giết chóc như vậy sao?

Rất lâu sau, Lý Mục mới chậm rãi gõ ra mấy chữ.

[Thực xin lỗi, lần này là tôi không làm tròn trách nhiệm.]

[Tôi đoán có người đã xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của cô để đăng ký thay cô.]

[Đều là do tôi quá chủ quan.]

[Thực xin lỗi, thực sự xin lỗi.]

Giờ khắc này, Lý Mục chẳng biết phải nói gì ngoài lời xin lỗi.

Ngay cả nói lời xin lỗi cũng khiến anh cảm thấy yếu ớt vô lực.

Bởi vì sự thất trách của anh, Kiêu Hân Hân mới trực tiếp bị đẩy vào hoàn cảnh nguy hiểm... Mà anh lại không có cách nào để ngừng trò chơi.

Bởi vì, anh đang ở trái đất.

Cách hệ ngân hà quá xa.

Trong mấy năm bị phạt, đây là lần đầu tiên anh cảm hận chính mình đến vậy. Vì sao lúc này bản thân không ở tổng công ty của TV Thái Dương? Nếu anh ở đó, có lẽ còn có thể thay đổi kết quả.

Thực xin lỗi...

Hân Hân, thực xin lỗi...

Từng lời xin lỗi lặp đi lặp lại của anh khiến Kiêu Hân Hân dần bình tĩnh.

Cô bỗng nhiên nghĩ, Lý Mục cũng chỉ là người đại diện của cô mà thôi, anh không phải là thần thánh.

"Vậy là... Không thể thay đổi đúng không?"

[Đúng.]

"Cách duy nhất để thoát thân chính là tuân thủ quy tắc của trò chơi, giành được thắng lợi phải không?"

[Phải.]

Kiều Hân Hân hơi hơi nắm chặt tay, cô thử điều chỉnh hô hấp của mình. Cô biết, có một hòn đảo tồn tại trên mặt biển nhìn như mênh mông vô tận này.

... Sao cô có thể không sợ?

Nhưng việc đã tới nước này, cho dù cô sợ thì thế nào?

Kiều Hân Hân hơi nhếch môi: "Đề tôi nói trước nhé, nếu tôi chết thì hãy giao tất cả số tiền trong tài khoản của tôi... Cho anh trai tôi."

Cô bắt đầu nói lời trăng trối.

Lý Mục chưa bao giờ kích động như vậy.

[Tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ đã hại cô!]

Anh biết, nhất định người kia đang nhắm vào mình, là anh liên lụy Hân Hân.

Kiều Hân Hân cười, nhưng nụ cười trông rất miễn cưỡng. Cô nhẹ giọng: "Bỏ chế độ cấm nói chuyện đi, tôi muốn... Nói chuyện với mọi người."

[Được.]

Những điều nên nói, Lý Mục đều đã nói, sau chỉ có thể trông cậy vào bản thân Kiều Hân Hân. May mà anh đã huấn luyện kỹ thuật bắn súng và giao chiến của Kiều Hân Hân trong suốt khoảng thời gian này, xem ra lần này cô sẽ phải sử dụng tới chúng.

Sau khi bỏ chế độ cấm nói chuyện, vô số bình luận lập tức lướt qua màn hình.

Kiều Hân Hân nhìn mà hoa mắt.

Những fan hâm mộ trung thành của cô đều đến, có rất nhiều bình luận màu xanh nhạt từ các kỵ sĩ. Kiều Hân Hân vẫn luôn chú ý tới khu bình luận.

Cô thậm chí còn trực tiếp tìm "Kaka" cùng "Kakaka".

Màn hình hiển thị, [Tài khoản này hiện chưa có động thái.]

Kiều Hân Hân không thể nói rõ cảm giác ở trong lòng, cô biết Kaka còn đang bị khóa tài khoản, anh không xuất hiện mới là bình thường.

Thế nhưng..

Rốt cuộc hiện tại Kaka có đang xem không? Bọn họ vốn giao hẹn là cô sẽ đợi anh trở về, nhưng bây giờ trong lòng Kiều Hân Hân thực sự rất sợ, cô cảm thấy mình không thể đợi tới khi Kaka trở về nữa.

Trên chiếc xe này có 42 người... Làm thế nào để giết hết 41 người còn lại đây?

Kiều Hân Hân gắng khiến giọng mình nghe không run rẩy.

"Anh... anh đang ở đâu thế? Nếu anh ở đây thì bình luận đi bằng ID phụ lúc trước được không."

[Ồ, chủ kênh đang nói chuyện với ai vậy?]

[Tôi không biết.]

[Ai thế, chủ kênh đang nói với ai thế? Mau tự giác chạy tới nhanh lên.]

[QAQ Hâm mộ quá...]

[Có thể thấy là đang gọi Ka đại gia nha.]

[Ka đại gia là ai vậy?]

[Không phải chỉ có một vị quốc vương tên Donald thôi sao?]

[Ka đại gia là vị kỵ sĩ đầu tiên của phòng phát sóng trực tiếp, cũng là fan hâm mộ có lai lịch lâu đời nhất.]

[Tôi không biết người đó ==]

Khán giả bảy miệng tám lưỡi thảo luận, còn Kiều Hân Hân vẫn luôn chờ đợi.

Thế nhưng, Kaka vẫn không xuất hiện.

Anh không ở đây.

Kiều Hân Hân ngồi trên ghế, vẻ mặt hoảng hốt. Chiếc xe vẫn lao về phía trước, cô biết mình đang càng ngày càng gần cái chết hơn.

Càng ngày càng gần.

Chiếc xe ngừng lại, cửa xe mở ra, rất nhiều binh lính bước lên xe.

Kiều Hân Hân lập tức giả chết.

Cô cảm thấy có người nâng mình lên, sau khi xuống xe, không khí trở nên mát mẻ mà ấm áp.

Họ đã đến bờ biển.

Một chiếc ca nô lặng lẽ ngừng trên biển, các binh lính mang mọi người lên thuyền, ném vào một kho hàng. Kiều Hân Hân cuộn tròn thân thể trong một góc.

Cô mở to mắt nhìn tám ván gỗ ở trước mặt, toàn thân cứng ngắc.

Rất nhiều người lần lượt tỉnh dậy, hẳn là vì từng trúng thuốc mê trên xe nên mọi người mới ngủ sâu như thế.

Con thuyền dập dềnh lắc lư trên biển, Kiều Hân Hân cắn chặt môi, cô vốn khó chịu từ lúc ở trên xe, hiện tại lại càng thấy buồn nôn hơn.

Có tiếng động thuyền tới từ xung quanh, trong bóng tối, một người đàn ông dẫn đầu mở miệng: "Chà, nghe nói bối cảnh lần này kích thích lắm đấy, có tận mấy vị chủ kênh lẫn trong đám chúng ta cơ. Tuy tôi không nắm rõ số lượng cụ thể... À, hay là chúng ta thương lượng một chút nhé. Sau khi trò chơi bắt đầu, mọi người thấy sao nếu chúng ta giết hết đám chủ kênh trước?"

Trong trò chơi lần này có cả chủ kênh lẫn người chơi bình thường, những người tham gia trò chơi đều đã sớm chuẩn bị tâm lý đón nhận cái chết, có người tự nguyện, cũng có người làm vậy là vì bị ép buộc.

Nghe lời đề nghị của người đàn ông, một cô gái nở nụ cười: "Chúng ta phân biệt thế nào đây, làm gì có ai nhìn thấy phòng phát sóng của chủ kênh ngoài chính bọn họ."

"Thế thì... Mọi người báo tên hành tinh của mình cái nhỉ?"

Đầu Kiều Hân Hân tê dại...

Báo tên hành tinh? Chỉ sợ cô vừa nói mình tới từ trái đất thì sẽ trở thành người chết đầu tiên sau khi lên đảo!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Bữa tiệc giết chóc (2)

Convert: Bến

Editor: Manh

Có tiếng động thuyền tới từ xung quanh, trong bóng tối, một người đàn ông dẫn đầu mở miệng: "Chà, nghe nói bối cảnh lần này kích thích lắm đấy, có tận mấy vị chủ kênh lẫn trong đám chúng ta cơ. Tuy tôi không nắm rõ số lượng cụ thể... À, hay là chúng ta thương lượng một chút nhé. Sau khi trò chơi bắt đầu, mọi người thấy sao nếu chúng ta giết hết đám chủ kênh trước?"

Trong trò chơi lần này có cả chủ kênh lẫn người chơi bình thường, những người tham gia trò chơi đều đã sớm chuẩn bị tâm lý đón nhận cái chết, có người tự nguyện, cũng có người làm vậy là vì bị ép buộc.

Nghe lời đề nghị của người đàn ông, một cô gái nở nụ cười: "Chúng ta phân biệt thế nào đây, làm gì có ai nhìn thấy phòng phát sóng của chủ kênh ngoài chính bọn họ."

"Thế thì... Mọi người báo tên hành tinh của mình cái nhỉ?"

Đầu Kiều Hân Hân tê dại...

Báo tên hành tinh? Chỉ sợ cô vừa nói mình tới từ trái đất thì sẽ trở thành người chết đầu tiên sau khi lên đảo!

*

[Con mẹ nó, ai vừa ra chủ ý ngu xuẩn ấy đấy?]

[... Chú ý cách dùng từ, cẩn thận bị cấm nói chuyện bây giờ.]

[A a a a chủ kênh tuyệt đối đừng nói mình là người trái đất nhé!]

[Đúng, cũng tuyệt đối đừng nói chuyện với chúng tôi, không là bọn họ sẽ đoán được thân phận của cô đấy!]

[May mà mọi người đều bị mất dị năng trong trò chơi giết chóc, nếu không..]

Nếu không, Kiều Hân Hân có chết một trăm lần cũng không đủ.

Kiều Hân Hân vốn định giả chết tới cùng, nhưng vì cảm thấy phương pháp này không tệ, giết chủ kênh trước cũng là một việc thú vị nên đám người kia lay tỉnh tất cả mọi người.

Một thuyền người thanh tỉnh bảy tám phần, mọi người bắt đầu báo tên hành tinh của mình theo thứ tự.

Đến lượt Kiều Hân Hân, cô nhìn chăm chăm vào màn hình, trông thấy một dòng chữ màu đỏ.

Vì vậy, cô nói y theo đó.

"Tinh cầu Tanaris, Kiều."

Sở dĩ cô chọn câu trả lời của quốc vương Donald là vì màu chữ của anh tương đối bắt mắt, Kiều Hân Hân cũng có thể thấy tư liệu về tinh cầu Tanaris ở phía sau ngay tức thì.

Hơn nữa, các vị đại gia vốn rất giàu có, nếu cần thiết thì họ có thể sử dụng các phương pháp đập tiền để Kiều Hân Hân trông thấy bình luận của mình.

Donald vốn chỉ tùy ý tới xem, nhưng không ngờ sẽ gặp phải tình huống khẩn cấp như vậy, anh lập tức hứng thú dạt dào.

Thực ra, Donald không biết mình đã trở thành quốc vương của bao nhiêu vị chủ kênh. Lần trước, sau khi đập tiền cho Kiều Hân Hân xong, anh cũng không xuất hiện nữa.

Nếu không phải lần này có phát sóng trực tiếp từ vong, anh sẽ quên còn có một người như vậy.

"A, nghe nói người ở đó không phủ cũng quý, sao cô lại lưu lạc tới trò chơi giết chóc thế?"

Sau khi Kiều Hân Hân báo tên tinh cầu, dường như mọi người đều có chút kinh ngạc, bởi Tanaris là một tinh cầu quý tộc.

"Cô ta là một tử tù chăng?"

"Một cô gái trẻ tuổi như vậy..."

"Nhìn người không thể nhìn bề ngoài!"

Kiều Hân Hân trầm mặc không nói gì, cô vẫn luôn tựa lưng lên vách tường, không muốn nhìn bất cứ kẻ nào.

Mọi người nhanh chóng rời sự chú ý, dù sao bên cạnh cô vẫn còn mười mấy người chưa báo tên hành tinh.

Khi tới lượt một người đàn ông nọ, gã ngồi dưới đất, mài miết dùng dao mài móng tay. Phát hiện mọi người đang nhìn mình chăm chăm, gã mới miễn cưỡng nói: "Tôi là cô nhi, không biết mình là người ở nơi nào."

Thái độ của gã ung dung tự tại, vừa nhìn là biết gã đã tham gia rất nhiều trò chơi giết chóc.

Có người nhận ra gã tức thì --

"Là Nar!"

Nar! Gã là người đã từng có biểu hiện cực kỳ xuất sắc trong một trận trò chơi tử vong, giết sạch mấy trăm người để giành thắng lợi chỉ trong ba ngày, là cái tên chỉ nghe đã khiến người khác cảm thấy không thờ nổi.

Bầu không khí trong khoang thuyền lập tức trở nên căng thẳng, chẳng ai ngờ rằng một nhân vật đáng sợ như vậy sẽ được đưa tới đây.

Xong rồi xong rồi, còn chơi bởi gì nữa, hiện tại mọi người tự sát tập thể luôn cho xong.

Dù sao, sau khi trò chơi bắt đầu, nơi đây sẽ trở thành buổi trình diễn của riêng mình gã.

Tuy Kiều Hân Hân không biết gã, nhưng cô có thể cảm nhận được tâm tình biến hóa của mọi người. Vì vậy, cô quay đầu, mượn ánh đèn yếu ớt nhìn người đàn ông kia.

Gã mặc áo sơ mi trắng, mái tóc húi cua gọn gàng, khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, nom rất gầy.

Tuy nhìn qua giống một người bình thường vô cùng, chẳng biết vì sao, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe môi gã lại khiến người ta cảm thấy căng thẳng.

Ngay lúc này, gã bỗng nghiêng đầu nhìn về phía cô, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tựa như phát hiện ra con mồi, gã vô cùng hào hứng nói: "Cô biết không, tôi ghét nhất là người của tỉnh cầu Tanaris đấy."

Gã vừa dứt lời, những người ở gần Kiều Hân Hân lập tức đổi vị trí.

Trời ạ, nếu Nar đã nói vậy thì tức là gã sẽ giết cô nàng kia đầu tiên sao?

Sắc mặt Kiều Hân Hân trắng bệch.

Hiện tại, ngay cả một câu cô cũng không thể nói thành lời, cô phát hiện bờ môi mình đang run rẩy.

Khí tràng của gã đàn ông này quá mạnh mẽ!

[QAQ hôn mê mất thôi, đáng nhẽ không nên nói tên tỉnh cầu quá gây chú ý, cho dù là ở hệ ngân hà, mọi người cũng thù ghét người giàu lắm...]

[Phải báo tên mấy tỉnh cầu nghèo nàn như Hy Viêm, Mộc Mộc Đồ cơ...]

[Tôi biết tên kia, hẳn đúng là Nar đấy, là một kẻ rất lợi hại... Có hẳn ở đây, chủ kênh không thể thắng được đâu...]

[Muốn khóc quá...]

[Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?]

Kiều Hân Hân tuyệt vọng nhìn bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp.

Trông Nar rất giống người chơi giàu kinh nghiệm, hơn nữa còn là một người chơi giàu kinh nghiệm cực kỳ lợi hại.

Không riêng gì Kiều Hân Hân, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng.

Không đứng, có hai người trông vẫn rất bình tĩnh.

Một người trong số đó còn rất trẻ, chỉ khoảng 16, 17 tuổi, cậu cười ha ha nói: "Tôi cũng tới từ tỉnh cầu Tanaris đấy, tiền bối Nar, anh thấy tôi có được không?"

A?

Bỗng có người đoạt mất lưỡi hái từ thần trên đầu Kiều Hân Hân, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, trông thấy một thiếu niên tóc đỏ đang cười toe toét, hoàn toàn không để Nar vào mắt.

Mà ngồi bên cạnh cậu là một ngự tử có vóc dáng đáng kiêu ngạo.

Cô ta khoanh tay, bộ ngực cỡ E cực kỳ bắt mắt.

"Thú vị thật đấy."

Cô ta vốn tưởng trò chơi lần này sẽ rất nhàm chán, nhưng nếu có đối thủ mạnh xuất hiện thì sẽ vui hơn nhiều.

Xem ra đối thủ được ghép tới lần này... Quả là đầm rồng ao hổ.

Ở đầu kia của khoang thuyền, có người đang nằm dưới đất, đắp một chiếc khăn giấy ở trên mặt.

Hắn gồi một tay sau gáy, tay kia nhàn nhã khoác ở trên bụng, cứ như thể đang được nghỉ phép phơi nắng cạnh bãi biển, chẳng để ý tới người khác chút nào.

Còn có một ông chú đang ngồi hút thuốc ở cửa, ông ta không ngừng phun từng vòng khói thuốc, tự vui đùa đến quên trời quên đất.

Kiều Hân Hân lướt mắt qua tất cả mọi người, đây đều là người ngoài hành tinh sao? Họ đều rất kỳ quái.

Chẳng có kẻ nào là bình thường.

Nghĩ một chút cũng thấy đúng, người bình thường nào lại đi tham gia loại trò chơi này? Ở đây, chỉ người chiến thắng mới có thể sống sót rời đi, mà kẻ thua cuộc chỉ có đường chết.

Chẳng lẽ bọn họ không sợ sao?

Không, vẫn có người biết sợ. Kiều Hân Hân thấy có người ngồi ôm đầu, sợ tới mức run lấy bầy.

Một vài người khác thì mang sắc mặt trắng bệch như cô, hiếm khi nào mở miệng, hẳn là bị đám người chơi lời đòi như Nar dọa sợ.

Tóm lại, độ khó của lần ghép đôi tù này quả thực đúng là năm sao, cơ hội sống sót dành cho đám người mới bọn họ là con số không tròn trĩnh!

Thật không công bằng! Có người hờ hết ở trong lòng như vậy.

Nhưng thế thì đã sao, hệ thống ghép cặp đã phân chia rồi, chỉ có thể tiếp tục chơi mà thôi.

Kiều Hân Hân chậm rãi nhắm mắt, có lẽ họ sắp sửa lên đảo rồi, cô vẫn nên tiết kiệm sức lực thì hơn.

Quả nhiên, không bao lâu sau, ca nô chậm rãi cập bờ.

Các binh lính cầm súng đứng ngoài cửa, tất cả người chơi lục tục đứng dậy.

Bọn họ bước ra ngoài trong tư thế hai tay ôm đầu.

Kiều Hân Hân lẩn trong đám người, cô vẫn cúi gằm, đi theo người ở phía trước.

Bên rìa đảo nhỏ, một vị giáo viên đang đợi bọn họ.

"Xin chào, tôi là Nguyên Dã, giáo viên của mọi người."

Lúc người đàn ông trung niên cười, trông ông ta có phần bi ối âm hiểm. Ông ta dẫn đường ở phía trước, binh lính áp giải đám người chơi tới căn nhà hoang một tầng cách đó không xa.

Bên trong được bố trí như một phòng học, xếp rất nhiều bàn ghế, còn có bục giảng, bảng đen cùng tivi.

Lúc vừa vào phòng, có không ít người âm thầm dò xét, dù sao đây cũng là lần đầu tiên bọn họ thấy những món đồ cổ xưa như thế[1].

[1] Người ngoài hành tinh đã phát triển hơn rất nhiều, có lẽ không còn những thứ như phòng học nữa, nên thứ này được xem như đồ cổ với bọn họ.

Kiều Hân Hân đã sớm nhìn quen.

"Hoan nghênh mọi người đã tham gia trò chơi giết chóc lần này. Khác với những lần trước, trong số các vị đang ngồi đây ngày hôm nay, có tổng cộng bảy vị chủ kênh! Tôi xin thay mặt ban tổ chức cùng hàng tỷ khán giả, hoan nghênh các vị chủ kênh đã tham gia cùng chúng tôi!"

Nguyên Dã đứng trên bục giảng, bắt đầu bài phát biểu đầy nhiệt huyết.

Kiều Hân Hân nhìn ông, nhịp đập vô thức tăng nhanh.

Rất nhiều người chơi cũ đều nở nụ cười, a, bảy người sao.

"Không biết các vị chủ kênh có bằng lòng đứng dậy chào hỏi mọi người không nhỉ?"

"..."

Có không ít người đang ồn ào trong phòng học, nhưng lại không có chủ kênh nào đứng ra.

Đùa nhau à... Lúc còn ở trong khoang thuyền, đám người kia đã thảo luận là sẽ giết chủ kênh trước, dưới loại tình huống này, ai lại để lộ thân phận, tự tìm đường chết?

Sau khi thầy giáo Nguyên Dã đợi trong chốc lát, ông ta cười ha hả nói: "Xem ra tất cả mọi người đều đang xấu hổ nhỉ, vậy được rồi, để tôi trực tiếp nói về quy tắc nhé."

Ông búng tay một cái, đám binh lính ở bên ngoài mang một rương đồ vào, bắt đầu đeo một thứ giống như vòng cổ trên cổ từng người chơi.

Thầy giáo Nguyên Dã giải thích: "Vật này chống thấm, chống rung, dao súng không vào, có thể thăm dò mạch đập, nhịp tim cùng vị trí cụ thể của mọi người. Noi đây bốn bề là biển, mọi người sẽ không chạy thoát được đâu, có chạy chẳng giải quyết vấn đề gì. Nhớ cho kỹ, người không tuân thủ quy tắc sẽ chết nhanh hơn đấy."

Kiều Hân Hân đưa tay sờ thứ mình đang đeo trên cổ, trông nó chẳng khác trong phim là bao.

Đây chính là cuộc chiến sinh tử!

Cô thực sự đã tham gia trò chơi tử vong nổi tiếng lừng lẫy, không còn bất kỳ đường lui nào.

Nguyên Dã tiếp tục giới thiệu: "Quy tắc của trò chơi lần này rất đơn giản, chính là giết hết tất cả những người xung quanh bạn. Ba ngày sau, người sống sót duy nhất sẽ là người chiến thắng, chỉ người thắng mới có cơ hội rời khỏi hòn đảo này. Ngoài ra, người chiến thắng còn có thể nhận được số tiền thưởng trị giá mười triệu tệ. Đương nhiên, tuy mười triệu tệ này chẳng là gì với các chủ kênh, chỉ cần thực hiện vài lần phát sóng trực tiếp tử vong là có... Nhưng lần này, đánh cược bằng tính mạng thì nhất định sẽ lời to, không phải sao?"

Đương lúc nói đến cao hứng, ông ta bỗng cười phá lên: "Thật thú vị! Có nhiều khán giả đang xem ghê! Tôi rất tò mò đấy, người chiến thắng cuối cùng sẽ là những người chơi cũ, người chơi mới, hay là chủ kênh đây nhỉ?"

"A, đúng rồi -- Nếu ba ngày sau, trên đảo có hơn một người tồn tại, vòng cổ mà mọi người đang đeo sẽ tự động phát nổ. Bùm -- Tới lúc đó, tất cả đều sẽ tan xương nát thịt."

Đừng nghĩ tới chuyện hợp tác để qua cửa, quy tắc của trò chơi lần này tàn khốc ở chỗ: Chỉ một người duy nhất có quyền sống sót.

Tất cả mọi người ngồi ngay ngắn, trên trán Kiều Hân Hân vã mồ hôi, cô không ngừng dùng giấy lau sạch. Nguyên Dã nhìn cô, khẽ cười: "Đừng quá căng thẳng, mỗi người đều có cơ hội thắng, có lẽ thần may mắn sẽ chiếu cố cô đấy."

Chỉ nhìn thôi là biết Kiều Hân Hân là người mới, lại còn là một cô gái, thân thể mảnh khảnh khiến người ta cảm thấy cô không phải loại người mưu sinh bằng việc giết chóc.

Ở trong một trò chơi như thế này, cô chính là người có mệnh làm bia đỡ đạn.

Nguyên Dã chỉ tùy ý an ủi một chút, kỳ thực ông ta chẳng hề xem trọng Kiều Hân Hân.

Có năm người ông ta coi trọng nhất --

Người đầu tiên là Nar. Màn trình diễn lần trước của gã vô cùng kinh điển, cũng coi như một trận thành danh.

Người thứ hai là cậu thiếu niên Bạch Y, tuy tên Bạch Y nhưng lại nhuộm một đầu tóc đỏ. Cậu ta xuất thân quý tộc, không sợ trời không sợ đất, đã liên tục tham gia vài ván trò chơi giết người, mỗi lần đều là người sống sót cuối cùng.

Người thứ ba là Luna, khuôn mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ, cô ta cũng là người chơi cũ, từng thắng tổng cộng ba trận.

Người thứ tư, Mạc Thiên, là một kẻ nghiện ma túy, thoát nhìn vô dụng nhưng thực lực thật lại vô cùng dũng mãnh. Ngay khi trò chơi bắt đầu, y sẽ tiến vào trạng thái quên mình, người ở gần y đều sẽ phải chết.

Người thứ năm là Kylos, tuy hồ sơ của người này trống trơn, nhưng đã có kẻ lên báo cho ông biết có người đặc biệt nhét hán vào để kiểm chế Nar.

Nguyên Dã ngẩng đầu tìm kiếm một vòng, phát hiện hán đang ngồi ở hàng cuối cùng. Hán gác hai chân lên bàn, trên mặt đắp một tờ giấy, không ngờ trong trường hợp này mà hán còn ngủ được.

Người thắng cuộc lần này nhất định sẽ là một trong số bọn họ, những người còn lại... Dù chỉ là làm nền mà thôi, có lẽ sẽ mau chóng chết sạch.

Về bảy vị chủ kênh kia, kỳ thực trong tay ông ta có tư liệu của bọn họ, vốn muốn chào hỏi từng người, nhưng dường như họ không nhiệt tình lắm.

Ánh mắt Nguyên Dã rơi xuống người Kiều Hân Hân, ông ta cúi đầu nhìn hồ sơ trong tay, bỗng nhiên cười nói: "Dù sao mấy vị chủ kênh cũng phải phải ra một người đại diện chứ nhỉ? Hừm, là cô luôn đi."

Trong nháy mắt, mọi sự chú ý đều tập trung ở Kiều Hân Hân.

Đầu óc Kiều Hân Hân trực tiếp trống rỗng.

Cô, cô, cô... Thân phận chủ kênh của cô cứ bị công khai như vậy sao!?

"Ha ha ha..."

Một tiếng cười thô bỉ truyền tới từ phía sau, đây chính là giọng cười của người đàn ông đã đề nghị giết hết chủ kênh trước: "Em gái à, không ngờ em lại chính là một chủ kênh đấy, cũng giỏi che giấu thật."

"Nào nào, đừng ngại ngùng, đứng dậy chào hỏi mọi người đi." Nguyên Dã ôn hòa nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Bữa tiệc giết chóc (3)

Convert: Bến

Editor: Manh

Ánh mắt Nguyên Dã rơi xuống người Kiều Hân Hân, ông ta cúi đầu nhìn hồ sơ trong tay, bỗng nhiên cười nói: "Dù sao mấy vị chủ kênh cũng phải phái ra một người đại diện chứ nhỉ? Hừm, là cô luôn đi."

Trong nháy mắt, mọi sự chú ý đều tập trung ở Kiều Hân Hân.

Đầu óc Kiều Hân Hân trực tiếp trống rỗng.

Cô, cô, cô... Thân phận chủ kênh của cô cứ bị công khai như vậy sao!?

"Ha ha ha..."

Một tiếng cười thô bỉ truyền tới từ phía sau, đây chính là giọng cười của người đàn ông đã đề nghị giết hết chủ kênh trước: "Em gái à, không ngờ em lại chính là một chủ kênh đấy, cũng giỏi che giấu thật."

"Nào nào, đừng ngại ngần, đứng dậy chào hỏi mọi người đi." Nguyên Dã ôn hòa nhìn cô.

*

Kiều Hân Hân không biết mình dẫm phải vận cứt chó gì mà lại bị điểm danh trực tiếp như vậy. Hiện tại, tất cả những người tham gia trò chơi đều biết cô chính là một chủ kênh.

Tuy không tự mình nhìn, nhưng cô có thể cảm nhận được những ánh mắt không có ý tốt ở sau lưng... Da đầu Kiều Hân Hân tê dại, cô chậm rãi đứng lên, chân tay cứng ngắc.

Nguyên Dã rất hứng thú với nhóm chủ kênh, ông ta cười nói: "Đây là lần đầu tiên có chủ kênh tham gia trò chơi đấy, tôi tin rằng khán giả toàn vũ trụ đều đang theo dõi lần phát sóng trực tiếp này, hy vọng mọi người có thể biểu hiện thật kinh điển!"

Bởi vì trò chơi giết tróc lần này là trận đầu tiên trong giải đấu mùa thu nên có rất nhiều trận ghép cặp khác nhau.

Tuy lượng khán giả sẽ bị phân chia, nhưng Nguyên Dã tin rằng trận đấu của bọn họ là trận có tỉ lệ người xem cao nhất, bởi vì những người được ghép cặp đều rất lợi hại!

Chờ đến khi lớp lớp người ngã ngựa, chỉ còn dư lại những chiếc máy bay chiến đấu tinh anh thì trò chơi sẽ trở nên rất đặc sắc.

Biết tình cảnh hiện tại của mình rất không tốt, dù sao cũng không thể tệ hơn nữa, Kiều Hân Hân bèn ngắt đầu: "Thầy Nguyên Dã, nếu mọi người ngầm tạo ra quy tắc không hợp lý thì các ngài có xử lý việc này không?"

"Quy tắc không hợp lý?"

"Này người chơi mới, đừng nói nhảm nữa!" Một giọng nói âm trầm truyền đến từ phía sau, người đàn ông nào đó uy hiếp cô chẳng chút e dè.

Kiều Hân Hân không định để ý tới gã.

Cô nói thẳng: "Vừa nãy không ai chịu hưởng ứng khi ngài bảo các chủ kênh tự giới thiệu là vì bọn họ vốn đã thương lượng với nhau là sẽ giết hết chủ kênh trước."

Dưới loại tình huống này, chỉ có kẻ ngu mới đứng ra.

Nguyên Dã hơi sùng sốt, còn có chuyện như vậy sao?

Ông đã chủ trì rất nhiều trò chơi giết chóc, đây vẫn là lần đầu tiên nghe về chuyện này -- A, đúng rồi, vì đây là lần đầu tiên có chủ kênh cùng tranh giành chiến thắng với người chơi mà.

Ông cầm ly nước lên uống một ngụm.

Sau khi nuốt giọng, ông khề nói: "Trò chơi tử vong lần này là vì lợi ích, cho dù ai lựa chọn tổ đội với ai cũng được. Nếu người chơi đã quyết định như vậy, ban tổ chức cũng không có quyền can thiệp. Thật xin lỗi, xem ra tôi đã liên lụy tới cô rồi."

Có lẽ vị nữ chủ kênh này sẽ là kẻ chết đầu tiên nhỉ?

Ông ta vốn chỉ muốn giúp trò chơi thêm vui, không ngờ... Chắc chắn, cô gái này vẫn còn trẻ quá, thật đáng tiếc.

Tiếng nữ sinh giễu cợt vang lên trong phòng học, rất nhiều người đều đang cười nhạo hành động của Kiều Hân Hân. Cô cho rằng cô có thể tìm kiếm sự che chở từ ban tổ chức sao?

Mà Kiều Hân Hân chưa từng nghĩ mình có thể thay đổi quy tắc của trò chơi này. Cô biết, trong thế giới của cuộc chiến sinh tử, ai cũng có quyền lựa chọn tổ đội với ai hay giết người nào trước.

Mục đích cuối cùng khiến cô đứng lên là --

"Thầy Nguyên Dã, tôi có một yêu cầu."

"Cô muốn gì?"

"Xin hãy để tôi là người ra ngoài đầu tiên."

Tất cả mọi người vốn tưởng cô muốn yêu cầu ban tổ chức can thiệp, cường chế thay đổi quy tắc của trò chơi, không ngờ cô lại nói một câu như vậy.

Khi trò chơi bắt đầu, mỗi người sẽ cầm ba lô sinh tồn của chính mình -- Bên trong có thức ăn cho ba ngày cùng vũ khí chiến đấu của bọn họ.

Mọi người sẽ điểm danh rồi xếp hàng để nhận đồ, nếu được làm người đầu tiên ra ngoài... Dường như xác suất sống sót sẽ lớn hơn một chút.

Bởi vì không ai biết người đó đã chạy theo hướng nào.

Thân phận chủ kênh của Kiều Hân Hân đã bị phơi bày, điều duy nhất cô có thể làm chính là trở thành người đầu tiên ra ngoài. Hay nói cách khác, nếu cô không phải là người ra đầu tiên, cô sẽ rất dễ bị người ra trước theo dõi. Một khi trò chơi bắt đầu, cô sẽ lập tức mất mạng.

Yêu cầu của Kiều Hân Hân hợp tình hợp lý mà không quá đáng, Nguyên Dã hơi thay đổi cách nhìn về cô.

Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, cô vẫn còn có thể lạnh lùng giành giật hy vọng sinh tồn lớn nhất cho bản thân.

Không chỉ riêng Nguyên Dã, ngay cả khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp cũng bắt đầu bình luận "6666666".

[Chủ kênh đúng là gặp nguy mà không loạn...]

[Căng thẳng quá, ánh mắt những người kia nhìn chủ kênh thật đáng sợ!]

[Cứ như một đám sói trông thấy một chú cừu nhỏ ấy...]

[Mẹ nó chứ! Cái gã Nguyên Dã này đúng là biết thêm phiền phức! Nếu gã không đáp ứng yêu cầu của chủ kênh, chúng ta cùng viết thư khiếu nại hần đi!]

[QAQ Trò chơi giết chóc chết tiệt... Chúng ta thích xem phim cỡ nào, kết quả...]

[2333 Chỉ mình tôi cảm thấy kích thích thôi à?]

[Thực ra, tôi thấy rất kinh hi vì Kiều Kiều đã tham gia trò chơi giết chóc lần này!]

[(☆ ▽ ☆) Tôi rất muốn nhìn thấy bộ dạng đại sát tứ phương của chủ kênh đó...]

*

Đù mọi kiểu bình luận, có lo lắng, có xem trò vui... Dù sao, số người xem trực tuyến của Kiều Hân Hân đã lên tới ba trăm ngàn, ngoài fan ra thì ai quan tâm tới sự sống chết của cô chứ?

Cái mọi người muốn thấy là những hình ảnh kích thích.

Suy nghĩ hồi lâu, Nguyên Dã mới mỉm cười nói: "Được, nếu tôi đã không cẩn thận đẩy cô lên đài tử hình, tôi sẽ gắng sức bù đắp một ít vậy! Mời cô lên bục giảng cầm ba lô sinh tồn của mình."

Kiều Hân Hân bước về phía bục giảng, tất cả ánh mắt ở trong phòng đều tập trung trên người cô. Cô cho rằng mình sẽ vô cùng hoảng loạn, nhưng đến một bước này thì lại vô cùng bình tĩnh.

Nguyên Dã đưa một ba lô nguy trang cho cô. Ôm nó vào ngực, cô cảm thấy ba lô có chút nặng.

Tâm tình Kiều Hân Hân bỗng trầm xuống.

Nếu là vũ khí hơi nặng một chút thì không thể mang bên người như súng ống hay dao găm, khi cần chiến đấu cũng không quá tiện lợi.

Có lẽ, thứ trong ba lô không phải là một món vũ khí tốt.

Trong cuộc chiến sinh tử, không phải ai cũng có thể lấy được súng, thứ gì cũng có thể xuất hiện. Kiều Hân Hân chậm rãi điều chỉnh hô hấp, cô bỗng xoay mặt về phía tất cả các người chơi.

"Lúc trước tôi đã nói dối đấy, tôi không tới từ hành tinh Tanaris đâu. Tôi là Kiều Hân Hân, là một chủ kênh sinh hoạt, thỉnh thoảng sẽ làm chương trình phát sóng trực tiếp từ vong -- Ừm, tôi tới từ trái đất."

"Trái đất?"

"Trời ơi, có chủ kênh người trái đất thật hả?"

"Thật đúng là ngoài ý muốn, nghe nói tất cả bối cảnh trong trò chơi giết chóc đều tới từ trái đất đấy -- Nếu đúng là thế thì không phải nữ chủ kênh kia rất quen thuộc với mấy thứ này sao?"

Vô số người trong phòng học chau đầu ghé tai, chẳng ai ngờ ở đây sẽ có chủ kênh người trái đất.

Đây là một giống loài khan hiếm cỡ nào!

Nguyên Dã tán thưởng: "Hóa ra là một vị chủ kênh tới từ trái đất, tôi rất vui vì có thể gặp được cô."

"Thầy Nguyên Dã, tôi cũng rất vui vì có thể gặp được ông." Ngừng một chút, trên khuôn mặt Kiều Hân Hân lộ ra tia cười có ý vị sâu xa: "Cảm ơn ông đã bằng lòng để tôi làm người ra ngoài đầu tiên, ông đã giúp tôi rất nhiều rồi đấy."

Cô... Cô nở nụ cười ư?

Nguyên Dã ngẩn người, nụ cười vừa rồi của Kiều Hân Hân có vẻ tự tin đến khó hiểu, khác hẳn với bộ dạng bó chân bó tay lúc trước.

Không chỉ riêng ông mà tất cả mọi người đều chú ý tới sự biến hóa của Kiều Hân Hân.

Phòng phát sóng trực tiếp bùng nổ.

[Mẹ nó! Là tôi hoa mắt đấy à!? Nụ cười mới này của chủ kênh thật quý đi!!]

[Không thể tuyệt hơn được nữa!]

[Từ con cừu nhỏ thành sói xám già chỉ trong nháy mắt! Lẽ nào chủ kênh vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ?]

[Ai có thể nói cho tôi biết vị chủ kênh này có lợi hại hay không không? Tôi vừa tới lần đầu tiên thôi, nhưng đã đồ trước nụ cười mới này của chủ kênh rồi! Ngầu quá xá!]

[Tôi tôi tôi tôi muốn theo dõi! Tôi muốn lưu trữ! Tôi muốn hâm mộ cô ấy!]

Trong phòng học lập tức yên ắng.

Khí tràng của Kiều Hân Hân đã thay đổi, cô đứng ở đó, dường như cô mới là chúa tể của trò chơi lần này.

Tất cả mọi người sững sốt, cô gái trông mỏng manh yếu đuối kia... Lẽ nào cô ta có ý? Lúc trước luôn tỏ vẻ sợ hãi để giành làm người ra ngoài đầu tiên sao?

Thực ra, nếu trở thành người ra ngoài đầu tiên thì có thể làm rất nhiều chuyện.

Ít nhất, không kẻ nào biết hành tung của Kiều Hân Hân, cô cũng có thể bài bố trận chiến, có thể lùi bước giết người, nếu muốn cũng có thể trực tiếp theo dõi một người.

Hơn nữa, có lẽ những chủ kênh bằng lòng đăng ký trò chơi đều thường xuyên thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong -- Tuy họ không thể mất mạng ở trong đó, nhưng con người lại được rèn giữa tí mẫn.

Mà quê hương của cô lại là trái đất...

Lẽ nào, cô mới là con ngựa đen[1] được ghép cặp tới lần này!?

[1] 黑马 (Hắc mã): Người cạnh tranh với thực lực khó lường.

Kiều Hân Hân không nhiều lời nữa, cô chỉ cần ung dung nhìn những người chơi kia rồi cười thật tùy ý, bọn họ sẽ tự liên tưởng tới vô số khả năng.

Trong trò chơi tàn khốc máu tanh như thế này, tất cả mọi người đều rất đa nghi, họ không dám khinh thường bất kỳ kẻ nào.

Đây chính là hiệu quả mà Kiều Hân Hân muốn.

Hiện tại cô đang tuyên bố cho bọn họ biết -- Tôi không dễ chọc đâu!

Cô vốn là cá nằm trên thớt, mặc người chém giết, nhưng bây giờ cô lại có quyền lựa chọn. Trước khi những người chơi không có chủ kiến và đã bị dắt mũi kia muốn xuống tay với cô, họ sẽ phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động, liệu chủ động treu chọc cô có khiến mình chết nhanh hơn không!

Kiều Hân Hân biết, tuy những người chơi lợi hại và giàu kinh nghiệm kia chưa hẳn sẽ rút lui, nhưng trò chơi này có tận bốn mươi hai người, không phải cô có thể loại bỏ rất nhiều người khác sao?

Mọi người đều vội vàng bảo vệ mình, cho dù có tổ đội cùng nhau tới phút cuối thì cũng sẽ phải chém giết nhau còn gì? Ai có thể liên tục dõi theo cô chứ?

Kiều Hân Hân đã giảm bớt phiền phức giúp bản thân ở mức độ tối đa, mặc dù cô không nhớ lần cuối cùng mình đứng trên bục giảng là lúc nào.

Mấy năm nay, cô vẫn luôn sợ những dịp như vậy, sợ phải lên tiếng công khai, nhưng một khi bị ép buộc, con người cũng chẳng thể quan tâm nhiều như thế nữa. Kiều Hân Hân biết, bây giờ cô không thể để lộ bất kỳ sự hoảng loạn yếu đuối nào.

Cho dù là ở đâu, bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh luôn là bản năng của con người.

Nếu cô muốn tiếp tục sống, cô nhất định phải xuất ra thứ khí tràng có thể trấn áp bọn họ!

Dù sao, cô là người có thể thích ứng với kịch bản của cuộc chiến sinh tử nhất trong bốn mươi hai người, bởi vì cô tới từ trái đất!

"A, không sao, không cần khách khí." Nguyên Dã không biết cô đang ám chỉ điều gì, sao tự dưng ông ta lại có cảm giác nuôi ong tay áo thế nhỉ?

Ông ta lui về phía sau một bước, đưa tay trái làm động tác "Mời": "Mời cô rời đi từ bên này."

"Cảm ơn ông."

Kiều Hân Hân đeo ba lô, ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi mà không quay đầu lại.

Ánh mắt của mọi người chuyển động theo cô, từ khi người đầu tiên ra ngoài, bầu không khí cũng trở nên căng thẳng.

Mọi người đều chờ tới lượt phân phát ba lô sinh tồn.

Chỉ có một người vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi như cũ, nhưng sau khi Kiều Hân Hân rời khỏi đây, hắn lấy khăn giấy trên mặt xuống.

Ngũ quan của hắn anh tuấn, có chút phong thái của một minh tinh lớn, nhất là cặp mắt màu xanh biếc tựa ngọc bích khiến người ta mê muội kia.

Khỏe miệng hắn vương ý cười, xem ra vị chủ kênh Tiểu Kiều này cũng không phải kiểu người không chịu nổi một đòn như chủ thuê đã nói.

Tất cả người chơi lần lượt rời đi, cuối cùng, nơi này chỉ còn lại một mình Kylos.

Nguyên Dã nghi hoặc nhìn ba lô sinh tồn trên bục giảng, ông ta đếm đi đếm lại mấy lần, một, hai ba, ba hai một... Không đúng, sao lại thừa tận ba cái?

Kylos không mời mà tới, chủ động bước tới bục giảng, tùy tiện cầm một chiếc ba lô.

"Thầy Nguyên Dã vất vả rồi."

"Ách, không vất vả và không vất vả."

Đối với Kylos, Nguyên Dã vẫn luôn tò mò, giả thực sự lợi hại như mọi người nói sao?

Sau khi Kylos rời đi, trong phòng học chỉ còn lại mình Nguyên Dã.

Rất nhanh, có người bước vào phòng học.

"Thầy Nguyên Dã, hai học sinh khác sẽ lập tức tới ngay."

"Còn hai người nữa cơ à?"

"Đúng vậy, nghe nói vì hệ thống ghép cặp lần này xảy ra vấn đề nên họ mới tới muộn hơn so với những người khác. Một vị là người chơi, một vị là chủ kênh."

"Tổng cộng có bao nhiêu người tham gia trò chơi lần này thế?"

"Bốn mươi ba người."

"Nếu theo quy tắc thì không phải chỉ có bốn mươi hai học sinh thôi sao?"

"Ách, có một người được sắp xếp vào, nên quy tắc của trò chơi vẫn là "Giết bốn mươi mốt người" như cũ."

"Ý cậu là... Kylos sao?"

"Đúng vậy, chính là hắn."

Nguyên Dã cảm thán: "Người kia quả thực được mời tới để đối phó riêng với Nar à? Rốt cuộc thân phận của hắn là gì thế?"

"Hắn là sát thủ cực kì nổi tiếng trong liên minh tinh tế, nhưng lần này chủ thuê mời hắn không phải để chiến thắng trò chơi, mà là để giết một vị chủ kênh tới từ trái đất."

"... Cái... Cái gì?!"

Không ngờ lại có sát thủ trà trộn vào trò chơi giết chóc, hơn nữa hắn còn nhằm vào cô gái kia!

"Vùng nước này sâu lắm." Người nói chuyện xác định 100% rằng không vị khán giả nào có thể nghe được đoạn đối thoại giữa gã và Nguyên Dã. Y hơi cúi mình, nhỏ giọng nói: "Bởi vì trong trò chơi này có thêm một người, nên số lượng người sống sót cũng gia tăng. Tên Kylos này không chỉ tới để diệt trừ vị chủ kênh người trái đất kia đâu, mà hắn còn tới để giúp một chủ kênh khác giành chiến thắng."

"Chao ôi, tôi thấy chủ thuê của hắn thật hèn hạ."

Rốt cuộc Nguyên Dã cũng biết chuyện gì đang xảy ra, xem ra chủ kênh của các đài truyền hình danh tiếng cạnh tranh cực kỳ khốc liệt, khốc liệt tới mức muốn đánh đổi bằng mạng sống của chính mình.

Kỳ thực, ông ta rất có hảo cảm với Kiều Hân Hân.

Chỉ là, vận khí của cô lại kém một chút, đối thủ cạnh tranh của cô -- Cũng chính là vị chủ kênh mà gã Kylos kia bảo vệ, nhất định có thể sống tới phút cuối.

Cuối cùng, trò chơi sẽ trở thành màn trình diễn của riêng Kylos.

Ngay cả những người chơi giàu kinh nghiệm kia cũng sẽ trở thành đá kê chân cho Kylos cùng vị chủ kênh nọ.

"Thầy Nguyên Dã, mời thầy lập tức thông báo cho mọi người biết sẽ có hai người được phép sống sót trong trò chơi lần này."

"Được, tôi biết rồi."

Một khi thông báo được phát ra, bỏ cục trận đấu sẽ âm thầm thay đổi.

Có lẽ, sẽ có người liên thủ lại, như vậy phần thắng sẽ lớn hơn nhiều so với một thân một mình.

Mà đối với biểu hiện lúc trước của Kiều Hân Hân, kỳ thực Nguyên Dã rất ngạc nhiên, liệu có người chơi giàu kinh nghiệm nào chủ động ném một cành ô liu cho cô không nhỉ?

Dù sao, cô có vẻ ưu tú hơn rất nhiều người.

"Chúc cô may mắn." Nguyên Dã không nhìn được mà nói.

Trò chơi lần này thú vị hơn tưởng tượng của ông ta rất nhiều. Ông ta vốn đã lặng lẽ chọn một đội -- Đúng vậy, ông ta vốn ủng hộ Nar và những người chơi khác, nhưng hiện tại ông ta lại cảm thấy, nếu vị chủ kênh người trái đất kia có thể lật kèo dưới tình huống nguy hiểm như vậy thì mới thực sự thú vị!

Cố lên, Kiều Hân Hân!

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bữa tiệc giết chóc (4)

Convert: Bến

Editor: Manh

"Thầy Nguyên Dã, mời thầy lập tức thông báo cho mọi người biết sẽ có hai người được phép sống sót trong trò chơi lần này."

"Được, tôi biết rồi."

Một khi thông báo được phát ra, bố cục trận đấu sẽ âm thầm thay đổi.

*

Kiều Hân Hân là người đầu tiên chạy ra khỏi phòng học, không ngừng chạy dọc theo một con đường mòn.

Bóng đêm dày đặc, xung quanh không có một bóng người. Sau khi trốn vào lùm cây, Kiều Hân Hân đặt ba lô đeo sau lưng ở trước mặt.

Sau khi mở ra, cô cẩn thận mò mẫm.

Ồ...

Kiều Hân Hân hơi hơi nhú mồm, cô cảm giác mình đụng phải thứ gì đó rất lớn. Tiếp tục lục lọi, cô phát hiện một số đồ vật trong túi nilon.

Có năm miếng bánh mì, hai thanh socola cùng một cái đèn pin. Cô không dám dùng đèn pin, sợ khiến người khác chú ý, chỉ có thể cẩn thận kiểm tra túi nilong kia dưới ánh trăng.

Cuối cùng, lấy được thứ đồ lớn kia ra, Kiều Hân Hân đen mặt -- Là búa!

Vũ khí sinh tồn của cô là một chiếc búa.

Nặng như vậy...

Nếu có súng thì tốt biết mấy, trong địa hình này, súng chính là thứ vũ khí tiện dụng nhất.

Những người tham gia cuộc chiến sinh tử không thể mang hành lý của chính mình, những đồ vật mà Lý Mục chuẩn bị cho Kiều Hân Hân đều bị lấy đi. Cô ngồi trên đất, đờ đẫn nhìn chiếc búa.

Thực ra, búa còn tốt hơn những món khác... Ví dụ như dây thừng, lưỡi dao, giày, vân vân.

Chỉ là có quá ít thức ăn, cũng chỉ có hai bình nước. Chỉ dựa vào ít đồ này để vượt qua ba ngày thì quá khó khăn, xem ra, trò chơi có xu hướng muốn mọi người tranh đoạt đồ ăn của người khác.

Kiều Hân Hân ngồi trong bụi cỏ không nhúc nhích, cho tới hiện tại, tất cả mọi chuyện vẫn cứ như đang nằm mơ.

Cô thực sự đã tiến vào cuộc chiến sinh tử...

Hiện tại cô phải làm gì đây, ba ngày sau, chỉ một người duy nhất có thể sống sót. Cho dù cô lẩn trốn, cuối cùng, chiếc vòng trên cổ mọi người cũng sẽ cùng phát nổ.

Ngay khi cô đang phiền muộn, loa phóng thanh khắp toàn đảo bắt đầu thông báo.

"Xin các vị chú ý, xin các vị chú ý, số lượng người chiến thắng trò chơi tử vong lần này sẽ là hai người, hay nói cách khác, hai người có thể sống tới phút cuối sẽ cùng sống sót trở về. Xin nhắc lại một lần nữa, trong bốn mươi ba người chơi, sẽ có hai người có thể sống sót trở về."

Tin tức này khiến nhiều người cảm thấy rất kích động, thêm một người là thêm một phần hy vọng!

Mà những người chơi dày dặn kinh nghiệm cũng bắt đầu suy tư, nếu quy tắc đã được sửa lại, có nên tìm đối tượng hợp tá không nhỉ?

Bốn mươi ba người...

Hay nói cách khác, hai người một đội thì sẽ lẻ ra một người?

Nhưng trò chơi giết chóc lần này không nhất thiết phải tổ đội, người chơi có thói quen chiến đấu một mình vẫn có phần thắng lớn như cũ. Chỉ cần người đó đủ mạnh, nhất định có thể sống tới phút cuối.

Nar khinh thường bầu môi, hơn một người hay thiếu một người chẳng có ý nghĩa gì với gã, dù sao gã vẫn tin rằng, người thắng trận lần này nhất định chính là gã.

Bởi vì...

Trước mặt gã là một khẩu súng máy.

Đây chính là vũ khí sinh tồn của gã.

Xem ra, ngay cả ông trời cũng đang giúp gã.

Sức mạnh quét của loại súng máy này cực kỳ lớn, cho dù đối mặt với mười mấy người, gã cũng có thể trực tiếp nổ súng mở đường. Dù sao, khi súng đang bắn phá mãnh liệt, không ai có thể sống qua trận mưa bom bão đạn ấy.

Chỉ cần gã nắm đúng thời cơ, gã nhất định sẽ có mặt trong hai vị trí sống sót kia.

Đương nhiên, nếu nhờ tay tổn thương một người chơi có khả năng sống sót khác, gã không thể chịu trách nhiệm.

Mà đã là người thì nên tránh xa gã một chút.

Đạn không có mất, không phải sao?

*

[Chủ kênh, hay là chúng ta cũng tìm đồng minh đi?]

[Đúng vậy, tìm một người thật lợi hại để hợp thành đội, biết đâu phần thắng sẽ lớn hơn một chút!]

[Dù sao lúc tôi nghe tin có thể có hai người sống sót thì thực sự mừng phát khóc...]

[QAQ Kiều Kiều...]

Màn hình màu xanh nhạt lóe sáng, nom rất bắt mắt trong đêm tối, nhưng người khác đều không nhìn thấy.

Kiều Hân Hân không thể nói chuyện, cô chỉ yên tĩnh xem mọi người cò vũ, một dòng nước ảm đạm rãi chảy trong lòng.

Mọi người... Đều đang lo lắng cho cô.

Trong chớp mắt ấy, cô cảm thấy mình chẳng hề chiến đấu một mình.

Kiều Hân Hân ôm ba lô nguy trang của mình, cảm nhận sự mệt mỏi. Tuy tinh thần vẫn căng thẳng như trước, nhưng cô biết mình phải nghỉ, nếu không, ngày mai thể lực sẽ càng kém hơn.

May mà cô tìm được một chỗ tương đối vắng vẻ, có lẽ tạm thời sẽ không có người tới.

Kiều Hân Hân nghiêng người nằm trên mặt đất, cô lấy búa ra, hai tay nắm chặt, dường như làm vậy có thể có thêm chút cảm giác an toàn. Hy vọng là, ít nhất trước khi mặt trời mọc, cô sẽ không gặp phải chuyện phiền phức gì.

Mà tên phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân cũng được đổi thành, [Tham dự trò chơi giết chóc: Hành trình tử vong của chủ kênh.]

Rất nhiều người đều đến vì hình thức tổ chức mới mẻ của lần này, tuy cảnh tượng giống với trò chơi tử vong, nhưng lại kích thích hơn rất nhiều! Đây mới thực sự là phát sóng trực tiếp tử vong!

Số người xem trực tuyến không ngừng gia tăng, lượng lưu trữ cũng tăng liên tục. Vừa tiếp xúc với Kiều Hân Hân, rất nhiều người hâm mộ mới không ngừng bình luận, có vài người tỏ vẻ kinh ngạc, không ngờ có nữ chủ kênh thực sự tham dự, cũng có người chờ mong Kiều Hân Hân có thể giành thắng lợi mà về.

Vị trí đề cử tốt nhất trang web cộng với lượng khán giả tích lũy từ trò chơi tử vong, nhất là khi Kiều Hân Hân được ghép cặp với những người chơi nổi tiếng giàu kinh nghiệm - sáu vị chủ kênh còn lại cũng có thân phận rất chói mắt, Kiều Hân Hân bị phát hiện một cách ngoài ý muốn.

Bởi vậy, vì muốn quan sát từ góc nhìn của chủ kênh, rất nhiều khán giả đặc biệt đăng nhập vào TV Thái Dương để tìm phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân.

Có thể nói, trò chơi giết chóc lần này đã mang đến vô số fan hâm mộ cho cô.

Sau khi thân phận bại lộ, trong nửa tiếng ngắn ngủi, số người xem trực tuyến trong phòng dễ dàng vượt quá trăm vạn.

Ngoại trừ Kiều Hân Hân, còn có một vị nữ chủ kênh khác cũng tham gia trò chơi kiểu mới lần này.

Cô ta và Kiều Hân Hân đều gia nhập TV Thái Dương vào tháng bảy, đứng thứ hai trong bảng xếp hạng chủ kênh mới.

Tên của cô ta là 萝拉.

萝拉 đến từ hành tinh Á Khắc Tư, là một người đẹp tràn đầy sức sống, thanh thuần động lòng người, năm nay vừa tròn 18 tuổi. Cô ta chủ yếu thực hiện phát sóng trực tiếp từ vong với bối cảnh lấy từ những bộ phim ảnh cũ của tinh cầu Á Khắc Tư.

Kiểu phát sóng trực tiếp tràn trẻ phong tình nước ngoài này rất được người yêu thích, đặc biệt là khi chủ kênh còn là một người trẻ tuổi xinh đẹp.

Chỉ tiếc rằng, đối thủ cạnh tranh của cô ta lại là Kiều Hân Hân.

Lần này, tuy vị trí đề cử của Laura không bằng Kiều Hân Hân, nhưng lão Mạc tốn một phen công phu để tuyên truyền hết mình.

Chỉ vừa bắt đầu phát sóng, Laura đã có gần ba trăm ngàn người xem trực tuyến.

Hiện tại, thân phận chủ kênh của cô ta còn chưa bại lộ.

Đội sau này khán giả biết được chân tướng, nhất định sẽ có rất nhiều người trực tiếp tới TV Thái Dương để theo dõi cô.

Trong quá trình ghép cặp của Laura xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến cô tới muộn 20 phút so với người khác.

Nhưng cũng may là vì trò chơi chưa hoàn toàn chính thức bắt đầu vì thành viên chưa tới đủ.

Khi Laura bước vào phòng học, Nguyên Dã đang ngồi trên ghế lập sách, sau khi thấy cô ta, ông mỉm cười nói: "Cô đến rồi à?"

"Ách, thầy Nguyên Dã."

"Đây là ba lô sinh tồn của cô."

"Cảm ơn thầy..."

Kylos vẫn luôn đợi Laura, sau khi thấy cô ta, hần bước thẳng về phía đó.

Trước đó Laura chỉ thấy qua ảnh của hần, đây là người lão Mạc mời tới để giúp đỡ cô ta. Lão Mạc dặn đi dặn lại, cô ta nhất định phải theo sát Kylos trong lần trò chơi này, tuyệt đối không thể mất mạng.

"Xin, xin chào... Tôi là Laura."

"Kylos."

Trong giọng người đàn ông vương một tia buồn ngủ, hai tay đút túi, hần bước về phía rừng cây, Laura cũng theo sát hần.

Laura có chút xin lỗi: "Hệ thống ghép cặp xảy ra vấn đề nên tôi mới tới trễ, thật ngại quá."

Kylos chẳng hé răng.

Hần biết Laura là một vị chủ kênh, có rất nhiều người đang xem phát sóng trực tiếp của cô ta, hần đầu thể mở miệng nói, "Người thuê đã cho rất nhiều tiền, nên chờ bao lâu cũng không có vấn đề", đúng không?

Kylos luôn mang vẻ chưa tỉnh ngủ, Laura đi theo hần, thỉnh thoảng có thể nghe thấy chút động tĩnh trong khu rừng nhỏ tĩnh lặng, cô ta cả kinh, nhào về phía hần.

Kylos dùng tay vịn chặt thân thể của Laura, nhét một thứ tròn trịa vào tay cô nàng.

Đây là... Laura đưa vật đó tới trước mắt, phát hiện ra đó là lựu đạn!

Cô ta kinh ngạc nói: "Đây là vũ khí của anh à?"

"Ừ, ba quả lựu đạn."

Trong ba lô của Kylos là ba quả lựu đạn, cũng đồng nghĩa với việc khi đối mặt với một lượng lớn kẻ thù thì sẽ cực kỳ thoải mái.

Mà thôi, trước tiên nên nghỉ ngơi thật tốt trong đêm đầu tiên này, nếu tìm được thật nhiều người vào ban ngày thì trực tiếp -- Bùm! Ha ha ha ha, chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng như vậy thôi đã thấy sung sướng rồi.

Laura cầm lựu đạn, lập tức cảm thấy an tâm hơn ở trong lòng. Hơn nữa, thái độ của Kylos vẫn nhàn nhã như vậy, hoàn toàn không nhìn ra vẻ bối rối cô ta liền tin hần một lần, thành thành thật thật theo đuôi hần là được.

Bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

"Thế nào, đại ca, chúng ta tiếp tục ngồi chờ à?"

Ở bên tay trái của phòng học, có bốn người đang núp dưới giá gỗ bỏ hoang. Bọn chúng vẫn thầm chú ý từng kẻ ra ngoài cùng phương hướng của bọn họ.

Cả bốn người đều tới từ một nhà tù, bọn chúng vốn chính là tử tù nên mới bị đưa vào trò chơi giết chóc.

Có người nói, nếu chiến thắng trò chơi này, bọn chúng sẽ được miễn tội chết.

Đương nhiên, cho dù có mất mạng ở trong trò chơi thì cũng chẳng sao cả, vì bọn chúng vốn phải chết.

"Em vừa đếm rồi, cộng thêm chúng ta là đủ bốn mươi hai người đấy!"

"Đồ ngu, không phải đài phát thanh vừa mới thông báo sao, trò chơi lần này có bốn mươi ba người chơi!"

"A? Có thêm một người sống sót hả?"

"Suyt, có người kia."

Ánh sáng yếu ớt xuyên thấu cửa sổ phòng học, có người bước ra từ cánh cửa cũ nát, trong tay cầm ba lô nguy trang, bước chân thong thả.

Bốn tên tử tù vẫn nhìn người kia chằm chằm, đây là người cuối cùng, cho dù là vì thức ăn thì cũng phải giết hẳn chứ nhỉ?

Tất cả mọi người đều chờ "đại ca" mở miệng, kẻ cơ bắp được xưng là đại ca kia nuốt nước bọt, gã thấp giọng: "Là hẳn!"

Đây là người chơi cuối cùng!

Nếu không động thủ thì sẽ không còn cơ hội nữa!

Nghĩ thế, bốn người nhao nhao nắm chặt vũ khí của mình, chạy ra ngoài từ sau giá gỗ, ngăn trở lối đi của người kia.

"Này thằng oắt kia! Mau giao ba lô sinh tồn của mày ra đây!"

*

Quy tắc của trò chơi giết chóc là thông báo tình hình gần nhất khắp toàn đảo ba tiếng một lần.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Kiều Hân Hân nghe thấy tiếng phát thanh cách đó không xa, cô dụi mắt nghe kỹ.

"Số 6, nam, Wicks, tử vong."

"Số 12, nam, Olaf, tử vong."

"Số 18, nam, Pandora, tử vong."

"Số 20, nam, George, tử vong."

Đã ba tiếng trôi qua kể từ khi trò chơi bắt đầu, hiện tại đang là ban đêm, không ngờ lại chết bốn người!

Kiều Hân Hân không ngờ tiến độ của trò chơi lại nhanh như vậy, ngay cả khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp cũng sợ ngây người.

Theo lý thuyết, không ai trong số những người được ghép tới trận đấu này yếu ớt, nhưng vì sao vừa bắt đầu mà đã chết bốn người? Đêm đầu tiên vốn là đêm an toàn nhất, chỉ cần ẩn nấp thật kỹ thì sẽ không xảy ra chuyện.

Dù sao, bóng đêm chính là chốn ẩn náu tốt nhất.

Còn ban ngày mới là chiến trường đẫm máu nhất!

"Có người chết nhanh vậy sao?"

Khi Nguyên Dã phân chia ba lô sinh tồn, ông ta vào phòng quan sát cùng số binh lính còn lại, từ nơi này, bọn họ có thể chứng kiến bản đồ phân bố các học sinh.

Năm phút là khái niệm gì!

Hay nói đúng hơn là, người chơi mới tới, cũng tức là người cuối cùng vừa rời khỏi phòng học, còn chưa bước vào rừng cây ở phía trước!

Nên người kia bị vậy đánh sao?

Hiển nhiên, những tên tử tù kia liều mạng kia không biết tự lượng sức mình, khiêu chiến với người không nên khiêu chiến nhất.

"Đó là ai vậy?"

Nguyên Dã không có ấn tượng sâu với người này, dù sao người kia cũng tới muộn gần một tiếng.

Khi ấy, ông ta còn đang buồn ngủ, trực tiếp giao ba lô sinh tồn cho người nọ.

Trợ lý ở bên cạnh đưa tư liệu về người chơi này cho Nguyên Dã.

Nhìn cái tên ở trên, ông không dám tin mà nhảy dựng lên!

"Nicholas - Karen!"

Nguyên Dã tưởng mình nhìn lầm rồi, ông cảm hồ sơ, gần như dí sát mặt, cái tên xuất hiện ở bên trên đích thực là những chữ này!

Ông hoảng sợ nói: "Trời ơi! Tôi không nhìn lầm đấy chứ! Người chơi tới sau cùng này chính là Karen của tỉnh cầu Nicholas sao!?"

Karen được mệnh danh là người chơi mạnh nhất trong lịch sử. Cho tới hiện tại, chưa ai có thể phá vỡ kỷ lục thắng liên tiếp 300 trận trò chơi tử vong của người đó.

Không ai biết người kia tới từ nơi nào, phạm phải tội gì mà bị ném vào nhà giam, mọi người chỉ biết, nơi anh xuất hiện, tên người chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ là Nicholas - Karen!

Người nọ có vô số fan hâm mộ trong hệ ngân hà.

Rất nhiều người đều tới đứng giờ chờ trò chơi tử vong, chính vì muốn nhìn thấy người nọ!

Không ngờ người nọ lại được đưa vào cuộc chiến sinh tử!

Giờ khắc này, toàn bộ khán giả khắp vũ trụ sục sôi

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bữa tiệc giết chóc (5)

Convert: Bến

Editor: Manh

Karen được mệnh danh là người chơi mạnh nhất trong lịch sử. Cho tới hiện tại, chưa ai có thể phá vỡ kỷ lục chiến thắng 300 trận trò chơi tử vong liên tiếp của người nọ.

Không ai biết người nọ tới từ nơi nào, phạm phải tội gì mà bị ném vào nhà giam, mọi người chỉ biết, anh xuất hiện ở nơi nào thì người chiến thắng cuối cùng của nơi đó nhất định sẽ là Nicholas - Karen!

Người nọ có vô số fan hâm mộ trong hệ ngân hà.

Rất nhiều người đều tới đứng giờ để chờ trò chơi tử vong bắt đầu, chỉ vì muốn nhìn thấy người nọ.

Không ngờ người nọ lại được đưa vào cuộc chiến sinh tử.

Giờ khắc này, toàn bộ khán giả khắp vũ trụ sục sôi!

*

"Ha ha ha ha, không ngờ tôi thực sự chờ được Ka đại thần rồi!! Thì ra Ka đại thần được đưa tới trận đấu này!"

"Mau mau bảo mọi người đổi kênh đi!"

"Mẹ nó, vốn tưởng rằng Nar có thể nhẹ nhàng chiến thắng..."

"Đừng đùa nữa, Nar chỉ là một người mới vừa góc dậy gần đây thôi, mà Ka đại thần chính là người đã đoạt được vương miện của tất cả trò chơi tử vong! Bọn họ cần bản không cùng đẳng cấp!"

"Hy vọng ông kính có thể chiếu hình Ka đại thần thật nhiều... Lần nào tôi cũng phát khóc vì vẻ đẹp trai của anh ấy!"

*

Việc Nicolas - Karen xuất hiện trong phó bản "Cuộc chiến sinh tử" nhanh chóng truyền xa. Lúc này, kênh truyền hình phát sóng "Cuộc chiến sinh tử" đã trở thành TV hot nhất đêm nay!

Mà những người chơi cùng chủ kênh đều không biết việc này.

Tính tới hiện tại, thân phận của Karen vẫn chưa được công bố.

Anh chính là người chơi cuối cùng trong trò chơi lần này, cũng là người vừa ra cửa đã bị bao vây. Sau khi nhẹ nhàng giải quyết bốn tên tử tù, anh biến mất trong rừng cây.

Bóng đêm lại tĩnh lặng như lúc trước.

Toàn bộ hòn đảo nhỏ như đang say ngủ, chỉ có tiếng sóng biển truyền tới từ phương xa.

Kiều Hân Hân cuộn tròn thân thể, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ.

Không ngờ lại có tới bốn người chết khi cô đang nửa tỉnh nửa mê.

Là thực sự mất mạng...

Cho tới hiện tại, cô vẫn chưa thể điều chỉnh tốt trạng thái của bản thân. Kiều Hân Hân biết mình không thể như thế này mãi, nếu cứ tiếp tục mơ mơ màng màng, có lẽ cô sẽ mau chóng trở thành bia đỡ đạn.

Kiều Hân Hân, mày phải phấn chấn lên! -- Cô cố vũ bản thân ở trong lòng như vậy.

*

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng hẳn, Kiều Hân Hân đã bò về phía trước một đoạn ngắn. Cô kéo cành cây dài hơn một mét chắn trước mặt, quan sát tình huống bên ngoài.

Hình như... Không có người nào.

Cô đã đói tới mức bụng thậm kê kêu vang.

Vốn nghĩ cảm giác đói khát khi thực hiện phát sóng trực tiếp tử vong rất thấp nên cô không ăn quá nhiều cơm chiều, sợ khi nhìn thấy cảnh máu me thì sẽ trực tiếp nôn mửa. Thế nên, hiện tại cô thực sự rất đói bụng.

Ngồi trên mặt đất, Kiều Hân Hân mở ba lô nguy trang, lấy một túi bánh mì, nhẹ nhàng mở ra.

Bánh mì có chút khô cứng, khi bỏ vào miệng nhắm nháp thì vẫn còn mùi sữa thơm nhàn nhạt.

Cô vận nắp một lọ nước khoáng, uống hai ngụm, nuốt bánh mì cùng nước xuống. Sau khi ăn xong, cô cảm thấy thân thể thoải mái hơn rất nhiều.

Có sức lực thì mới có thể bảo vệ chính mình thật tốt.

Kiều Hân Hân chẳng thèm nghĩ cách để giành chiến thắng nữa, cô chỉ biết là cô phải bảo vệ sự an toàn của chính mình, phàm là người muốn giết cô thì đều là kẻ địch!

Về phần vũ khí...

Tốt xấu gì rìu cũng có thể đã thương người, không phải sao?

Cô sửa sang lại ba lô nguy trang rồi đeo lên. Tay cầm rìu, cô khom người chui ra từ rừng cây.

Sâu trong rừng vô cùng an tĩnh, nói hòn đảo này lớn thì cũng không lớn, nhỏ thì cũng không nhỏ, người chơi trải rộng khắp bốn phương tám hướng. Là người đầu tiên ra ngoài, bởi vì không thấy rõ tình huống ở nơi nào quá xa khi trời còn tối, Kiều Hân Hân đã chạy một mạch bốn mươi phút.

Thế nên... Nơi này đã cách phòng học đêm qua rất xa.

Hiện tại, tuy trời còn chưa sáng nhưng đã có thể thấy rõ tình huống xung quanh. Nhờ vậy, Kiều Hân Hân nhìn thấy một tòa nhà bỏ hoang cách đó không xa.

Cô định qua đó xem một chút.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, đại đa số mọi người đều đã ngủ. Khi Kiều Hân Hân tiến vào phó bản của trò chơi tử vong, thời gian ở nơi này giống hiện thực như đúc.

Hay nói cách khác, nếu cô ở trong "Cuộc chiến sinh tử" ba ngày thì sẽ đồng nghĩa với việc cô mất tích trong thế giới hiện thực ba ngày.

Trong số những khán giả ngoài hành tinh vẫn luôn theo dõi phát sóng trực tiếp của cô, người nào nhàn rỗi hoàn toàn có thể xem cả ngày. Ngoại trừ ba việc cấp bách[1], Kiều Hân Hân vẫn sẽ phát sóng trực tiếp khi ngủ.

[1] 三急 (Trich Baike): Ba gấp - Hiện nay, từ này thường được sử dụng để chỉ sự bài tiết, chế độ ăn uống và các vấn đề cấp bách khác.

Ông kính chỉ có thể tập trung trên người cô, thứ khán giả thấy chính là thứ mà cô tận mắt nhìn thấy. Đương nhiên, quân gia trí năng vẫn sẽ bắt giữ biểu cảm của Kiều Hân Hân.

Từ ngoài nhìn vào thì không thể biết đây là tòa nhà gì, chỉ có chai lọ không có tác dụng gì ở khắp mọi nơi. Vượt qua những vật kia, Kiều Hân Hân bước vào tòa nhà, phát hiện một phòng thí nghiệm ở bên trong.

Ông kính chỉ có thể tập trung trên người cô, thứ khán giả thấy có thể chính là thứ mà cô nhìn thấy. Đương nhiên, quân gia trí năng vẫn sẽ bắt giữ biểu cảm của Kiều Hân Hân.

Từ ngoài nhìn vào thì không thể biết đây là tòa nhà gì, chỉ có những chiếc bình vô dụng chất đống ở khắp mọi nơi. Vượt qua những vật kia, Kiều Hân Hân bước vào tòa nhà, phát hiện một phòng thí nghiệm ở bên trong.

Các kệ đồ được sắp xếp thành từng hàng ngay ngắn, trên giá là những chai lọ bị bụi bao phủ, còn có thể ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt.

Cô nhón chân xem xét bốn phía, không có ai ở trong phòng thí nghiệm rộng hơn một trăm mét vuông này.

Trời dần dần sáng lên.

Xuyên qua cửa sổ không có kính, cả phòng thí nghiệm càng thêm rõ nét.

Kiều Hân Hân phát hiện dường như những thứ trên giá vẫn còn có thể sử dụng. Nhìn vô số chữ tiếng anh xuất hiện trên bề mặt lọ, cô không nhận ra một chữ nào.

Đây hẳn là các loại thuốc chẳng?

Kiều Hân Hân chậm rãi dạo quanh hai vòng, không ngờ còn thực sự tìm được vật có thể sử dụng -- Băng gạc, còn i-ốt cùng thuốc mê. Cô vội vâng nhét những thứ này vào ba lô nguy trang, có lẽ sau này sẽ có chỗ dùng.

Vừa cất đồ xong, cô nghe thấy tiếng chạy bộ nhón nháo ở bên ngoài.

Kiều Hân Hân ôm chặt ba lô, chui vào dưới một chiếc bàn thí nghiệm.

Cô ngồi trên mặt đất, hai tay ôm gối, vừa lúc có thể núp ở đây mà không bị phát hiện.

Cửa bị đẩy ra, có tiếng nữ sinh kinh hô: "Mau mau nhìn kia! Nhiều đồ quá đi mất!"

"Là phòng thí nghiệm sao?"

"Có nhiều vật dụng chữa bệnh quá, tiếc là chúng ta không biết tác dụng của những lọ thuốc ấy."

"Gọi Mike vào đi."

"Hê hê, nói không chừng ở chỗ này còn có xác chết đó."

"Đừng dọa dẫm nữa!"

"Minh dọa cậu làm gì, học viện y có lớp giải phẫu không phải là chuyện rất bình thường sao."

Kiều Hân Hân cẩn thận lắng nghe giọng của những người này, hẳn là có ba người, trong đó có hai nữ sinh.

Sau một đêm, xem ra có người đã lựa chọn cùng làm thành một tổ đội.

Trông bọn họ khá giống người mới chơi kiểu trò chơi này lần đầu, mà dưới tình huống ấy, tổ đội là việc ngu xuẩn nhất.

Cho dù hiện tại quy tắc đã thay đổi thành có hai người có thể cùng vượt qua trò chơi, Kiều Hân Hân vẫn giữ vững ý định chiến đấu một mình, bởi vì cô

không thể tin bất kì kẻ nào.

Những người kia giống hệt Kiều Hân Hân khi vừa tiến vào, bắt đầu đi khắp nơi lục lọi các kệ đồ, muốn tìm chút vật hữu dụng.

Đường như bọn họ thu hoạch không tệ lắm, hai nữ sinh đều rất vui vẻ.

Lúc này, nam sinh tên Mike kia bước vào, bọn họ tụ tập hợp lại một chỗ, bắt đầu chia sẻ đồ ăn.

Có người có rất nhiều bánh quy, khoai tây chiên, lap xurong, thậm chí là đùi gà sốt vang ở trong cặp. Kiều Hân Hân mừng vì mình đã ăn bánh mì trước khi vào đây, nếu không... Lúc này nhất định bụng cô sẽ kêu vang.

Đến lúc đó, cô sẽ bại lộ.

Nhưng vấn đề lúc này là, mấy người này có ý định đóng quân ở đây không? Nếu bọn họ luôn ở đây, sau này, Kiều Hân Hân không thể không bước ra.

Không biết bọn họ sẽ nghĩ gì khi thấy Kiều Hân Hân...

Ăn uống no nê, những người kia bắt đầu nói chuyện, nói vì sao mình tham gia trò chơi này. Hai nữ sinh tương đối cảm thương, bởi vì bị một kẻ bỉ ổi gài bẫy, lên đăng ký khi bọn họ không chú ý...

Kiều Hân Hân nghĩ tới chính bản thân mình, không phải là cô cũng như vậy sao?

Không biết kẻ nào đã bí mật không chế hậu trường của cô...

Trái với hai nữ sinh, người gọi là Mike kia cười cười, trong giọng nhuộm vẻ hoảng hốt: "Chúng tôi thì ở trong tù, mỗi tuần đều phải cử ra

một người tham dự, tuần này vừa lúc tới phiên tôi."

Hầu hết những người tham gia trò chơi từ vong đều là tù tù hoặc người có án tù chung thân. Đương nhiên, cũng có không ít người chủ động đăng ký tham gia, ví dụ như những kẻ biến thái cùng người làm các loại nghề khác nhau.

Lần này lại thêm một số chủ kênh, tình hình càng thêm lớn so với lúc trước.

Nghĩ tới việc có nhiều người đang xem chương trình như vậy, thực ra bọn họ vẫn rất kích động.

Chỉ là, số mệnh của bọn họ không tốt lắm.

Ba người sở dĩ hợp thành đội là vì vũ khí mà bọn họ được phân phát... Yếu cực kỳ.

Cô gái A nhận được một chiếc ống nhôm, vũ khí của cô gái B là một cái vung, mà của nam sinh thì là một sợi dây thừng... Bởi vì đều không có lực sát thương nên tính đáng sợ cũng không cao.

Hòn đảo nhỏ này nguy hiểm như vậy, còn không bằng hợp thành đội để thêm can đảm, một thân một mình thực sự rất đáng sợ.

Tuy nhiên, Kiều Hân Hân lại không cho là vậy.

Bốn mươi ba người tham gia trò chơi lần này đều không quen nhau, cho dù thực sự là bạn cũ, khi đối mặt với tình cảnh này, họ cũng sẽ giết người.

Tổ đội mới là việc nguy hiểm nhất.

Ngồi dưới bàn thí nghiệm, cô trầm mặc nhìn sàn nhà ở trước mặt.

Không khí vốn hòa thuận vui vẻ bỗng thay đổi, chỉ nghe nữ sinh A hét thảm một tiếng. Thì ra, khi cô ta đang cười đùa với cô gái B, Mike đã dùng dây thít cổ cô ta từ đằng sau.

"Các... Các người..."

Cô gái B đè chặt cơ thể của cô ta, khiến cô ta không thể phản kháng.

Bởi vì thiếu oxy, gò má của A đỏ bừng vì ngộp thở. Cô ta liều mình gãy dựa, nhưng sao thân thể nhỏ xinh của cô ta có thể địch nổi hai người?

Cô ta đau khổ nhắm chặt hai mắt, cuối cùng, thân thể ngừng động đậy.

B thở dốc, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, nhưng... Chỉ có hai người được phép sống sót mà thôi."

Đúng vậy, chỉ có hai người có thể sống, mà bọn họ lại có ba người.

Thừa dịp A vắng mặt, B đã có chung một thỏa thuận với Mike, chờ nữ sinh A thả lỏng cảnh giác rồi giải quyết cô ả.

Trong ba lô của A có không ít thức ăn, bọn họ bắt đầu phân loại. Lần này, họ có đủ lượng thức ăn dành cho ba người trong ba ngày.

Kiều Hân Hân trốn trong một góc, tuy không nhìn thấy gì nhưng lại có thể nghe được tiếng động. Cô biết, một trong hai nữ sinh đã bị giết hại...

Mà khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp đều nhìn thấy cảnh tượng này, bình luận liên tục xuất hiện.

[6666666 Quả đúng là một con điểm tâm cơ!]

[Lúc bọn họ ăn cơm, tôi đã cảm thấy vẻ mặt của ả cùng gã đàn ông kia sai sai, giờ xem ra bọn họ đúng là một đôi chó má.]

[(' ▽ ') 〇 Cô nàng bị dây thừng siết hết kia đáng yêu ghê, đúng là túp người mà tôi thích.]

[Chủ kênh nhất định phải cẩn thận nhé, đừng tìm loại đồng đội đâm sau lưng như vậy...]

[Á á á á bọn họ đang làm cái gì vậy!]

[Đờ mờ đờ mờ! Vì sao ông kính lại rời đi, mau mau quay lại á á á!!]

Kiều Hân Hân ngồi nhìn mọi người nói chuyện, hình như trong phòng đang xảy ra chuyện cực kỳ khủng khiếp. Trên màn hình, từng hàng bình luận chồng lên nhau, khiến người ta không nhìn rõ bất kỳ bình luận nào.

Còn chưa kịp lục khu bình luận, Kiều Hân Hân đã nghe được một tiếng rên nũng nịu.

Cô hơi hơi sùng sốt.

Sau đó, cô nhanh chóng hiểu hai người gần đó đang làm gì...

Tiếng động càng lúc càng lớn, nữ sinh cũng mãnh liệt rên rỉ như đang khóc, nhưng lại nhuốm vẻ vui thích cực hạn.

Trán Kiều Hân Hân cũng sắp đổ mồ hôi...

Quả đúng là phiên bản ghi âm H tại chỗ...

Ở giây phút cực hạn, gã đàn ông còn chửi tục hai câu vô cùng ê tai.

Kiều Hân Hân nghe mà xấu hổ tới mức suýt mắc bệnh ung thư. Trong một thoáng, cô rất muốn trực tiếp xách ba lô rời đi, dù gì, có lẽ hai người đang pác pác kia cũng không đuổi kịp cô.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bữa tiệc giết chóc (6)

Convert: Bền

Editor: Manh

Kiều Hân Hân ngồi nhìn mọi người nói chuyện, hình như trong phòng đang xảy ra chuyện gì đó cực kỳ khủng khiếp. Trên màn hình, từng hàng bình luận chồng lên nhau, khiến người ta không nhìn rõ bất kỳ bình luận nào.

Còn chưa kịp lục khu bình luận, Kiều Hân Hân đã nghe được một tiếng rên nũng nịu.

Cô hơi hơi sùng sốt.

Sau đó, cô nhanh chóng hiểu hai người gần đó đang làm gì...

Tiếng động càng lúc càng lớn, nữ sinh cũng mãnh liệt rên rỉ, tựa như đang khóc, lại như nhuốm vẻ vui thích cực hạn.

Trán Kiều Hân Hân sắp đổ mồ hôi...

Quả đúng là phiên bản ghi âm H tại chỗ...

Ở giây phút cực hạn, gã đàn ông còn chửi tục hai câu vô cùng ê tai.

Kiều Hân Hân nghe mà xấu hổ tới mức suýt mắc bệnh ung thư. Trong một thoáng, cô rất muốn trực tiếp xách ba lô rời đi, dù gì, có lẽ hai người đang pặc pặc kia cũng không đuổi kịp cô.

*

Khán giả ở trong phòng phát sóng trực tiếp đang đùa giỡn đủ kiểu, Kiều Hân Hân hơi cử động thân thể, vì giữ nguyên một tư thế quá lâu nên chân cô hơi tê.

Hai người kia đã xong việc, nữ sinh ngồi dậy sửa sang quần áo xóc xếch, gò má đỏ ửng, mồ hôi đầm đìa.

Mới vừa rồi, hai người bọn họ cùng hợp tác giết người, còn chưa xử lý thi thể mà đã làm loại chuyện này... Chỉ có thể nói, dưới tình huống đặc thù, con người thực sự rất điên cuồng.

Gã đàn ông nghiền thuốc lá, chẳng qua hiện tại không có đồ ở trên người. Sau khi mặc quần áo, gã đứng dậy từ mặt đất.

"Có người tới."

Tính cách gác của gã rất mạnh, gã trực tiếp kéo nữ sinh vào sâu trong phòng thí nghiệm, giấu mình đằng sau kệ đồ.

Quả nhiên, tiếng súng máy càn quét truyền tới từ bên ngoài, âm thanh cực kỳ kinh người.

Hai người hoảng sợ nhìn nhau, không ngờ còn có loại vũ khí mạnh như vậy, nếu người này phát hiện ra bọn họ thì... Hồng bét!

Mà Kiều Hân Hân trốn ở phía sau cũng mang sắc mặt nặng nề.

Vũ khí của cô là một chiếc rìu, nếu kẻ địch có súng máy thì cô khó có khả năng đánh bại kẻ đó.

"Ầm!" Cửa phòng thí nghiệm bị phá, có người lao vào chạy vào, vấp phải thi thể trên mặt đất.

Người nọ ngã xuống, vô số lọ thuốc rơi khỏi kệ đồ mà y va nghiêng.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, phòng thí nghiệm trở nên cực kỳ hỗn loạn.

"Kiều Ân, anh không sao chứ?"

Nữ sinh theo sau quan tâm hỏi han, nam sinh run rẩy nói: "Mau đóng cửa vào!"

Cửa phòng thí nghiệm lập tức bị đóng lại, nữ sinh quan sát bốn phía, nhìn thấy băng gạc chưa bị lấy đi thì kinh hãi nói: "Nơi này có đồ y tế kia!"

Cô gái kia từng làm y tá, cô vẫn chưa tới thành thạo băng bó vết thương trên người nam sinh.

Kiều Ân nhìn qua còn chưa đến 20 tuổi, y hít sâu một hơi, kiểu giải phẫu lấy đạn mà không tiêm thuốc tê này quả thực là muốn mạng người!

Cuối cùng, nữ hài thất một cái nơ trên miệng vết thương, lã chã rơi nước mắt: "Không ngờ vũ khí của tên kia lại tốt như thế... Lần này chúng ta chết chắc rồi."

"Ồi chào." Kiều Ân than nhẹ một tiếng.

Đúng vậy, chính y cũng chẳng ngờ tới điều này.

Trong bốn mươi ba người bọn họ, Nar là kẻ gây chú ý nhất, không ai nghĩ loại vũ khí mạnh như vậy lại được phát cho hắn.

Người khác phải sống kiểu gì bây giờ?

Đôi nam nữ vừa pặc pặc ở trong phòng thí nghiệm cẩn thận bước ra từ sau kệ đồ.

B hơi chau mày: "Kẻ mà hai người vừa nhắc đến... Là ai thế?"

Y tá nhỏ hoảng sợ, cô ta lập tức móc ra một chiếc dùi cui điện, cũng chính là vũ khí của cô ta.

B giờ hai tay lên: "Đừng kích động, tôi không có ác ý, ba lô sinh tồn của chúng tôi còn đang ở chỗ các người đấy."

Y tá cúi đầu, quả thực nhìn thấy hai chiếc ba lô trên mặt đất.

Cô ta đã nghĩ là sao lại có băng gạc ở chỗ này, xem ra, trước khi bọn họ tới, đã có người chiếm được phòng thí nghiệm.

Cánh tay của Kiều Ân bị thương, y ngồi trên mặt đất, đau tới mức không động đậy nổi.

"Là Nar, kẻ đuổi giết chúng tôi chính là Nar!"

Sắc mặt nữ sinh B trắng bệch.

À cũng nghe được tiếng súng vừa rồi... Chỉ có súng máy mới có thể bắn liên tiếp như vậy.

Y tá quần từng vòng băng gạc, hai mắt rung rung: "Chốc nữa hấn sẽ lại đây, tới lúc đó, chúng ta... Đều sẽ phải chết!"

"Vũ khí của các người là gì?" Gã đàn ông pặc pặc nhin không được mà hỏi.

"Của tôi là dùi cui điện."

"Dao găm." Kiều Ân ném con dao dính máu trong tay cho y tá: "Em cầm để phòng thân đi, hiện tại anh không thể chạy thoát được nữa, em mau xem xem có đường nào khác không."

Ví dụ như cửa sổ chẳng hạn.

Nữ sinh B trực tiếp lắc đầu: "Vô dụng thôi, tôi đã kiểm tra rồi, toàn bộ cửa sổ của phòng thí nghiệm đều bị bịt kín."

Trong phòng thí nghiệm có năm người sống cùng một thi thể lạnh băng.

Kiều Hân Hân nghe được tiếng cười của Nar, gã đang đi về phía này. Bốn người trong phòng nhìn nhau, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Khán giả ở trong phòng phát sóng trực tiếp cũng sợ chết khiếp.

[Mẹ nó, gã đàn ông súng máy tới rồi!]

[Lúc trước hấn vốn nhằm vào chủ kênh mà...]

[Kiều Kiều - chan, chị trốn kĩ vào, nhất định không được ra ngoài nhé!]

[Trốn tránh mãi cũng có phải cách hay đâu?]

[Dứt khoát đứng dậy ném riu đi!]

[← Cậu khẳng định cậu không tới để chọc mọi người cười chứ?]

[...]

"Hay là chúng ta đoạt súng của hấn?" Pặc Pặc đề nghị.

B là người lắc đầu trước tiên: "Không khả thi đâu, chúng ta còn chưa tới gần thì đã bị hấn bắn thành cái rây rồi ấy chứ."

"Nếu chúng ta cũng có súng thì tốt rồi..."

"Có lựu đạn cũng không tồi."

"Ồi..."

Kiều Hân Hân không nhin được mà mở miệng: "Vậy thì chúng ta giả vờ như có những loại vũ khí ấy đi."

Bốn người sùng sốt, nhanh chóng cảnh giác nhìn vào góc trong cùng.

Y tá run rẩy hỏi: "Ai đó!?"

"Tôi cũng được phát một vũ khí vớ vẩn như các người vậy, ít nhất hiện tại chúng ta đang đứng trên cùng một con thuyền."

Cuối cùng, Kiều Hân Hân cũng chui ra từ dưới gầm bàn. Cảm thấy cổ vô cùng căng cứng, cô chậm rãi xoay cổ hai vòng.

Phù, quả nhiên ra ngoài xong thì thoải mái hơn nhiều.

Một tay cô cầm ba lô, tay kia cầm riu, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Y tá lập tức nhận ra Kiều Hân Hân: "Là cô!"

Là vị nữ chủ kênh tới từ trái đất kia!

Kiều Ân nhìn chiếc riêu trong tay cô, ừm... Thứ vũ khí này quả thực không tốt lắm, nhưng nếu dùng để chém người thì sẽ rất mạnh!

"Cô nói đúng, hiện tại, chúng ta có chung một mục tiêu nên phải cùng nghĩ cách giết Nar."

Nar là kẻ mạnh, bọn họ là kẻ yếu. Chỉ khi đoàn kết lại, kẻ yếu mới có thể giết chết kẻ mạnh.

"Cô tới từ lúc nào thế?" B mang về mặt xấu hổ hỏi.

"Tôi ở đây khá lâu rồi."

B không nói gì nữa.

Rõ ràng Kiều Hân Hân là người đầu tiên đạt chân tới phòng thí nghiệm, nên vừa rồi cô... B hơi nghiêng người, nhìn thoáng qua gã đàn ông ở bên cạnh, ý bảo gã nói chuyện.

Gã mở miệng hỏi: "Cô có cách gì?"

Kỳ thực, ý tưởng của Kiều Hân Hân rất lớn mật, nhưng còn đỡ hơn ngồi chờ chết.

Nếu không bắt đầu hành động, Nar mà đến thì tất cả đều phải chết.

Bốn người nhìn nhau, Kiều Hân Hân đi về phía bọn họ, ngoắc ngoắc tay, ý bảo bọn họ tới gần.

[(☆▽☆) Kiều Kiều - chán quả nhiên vừa xinh đẹp vừa thông minh!]

[Lại còn gan dạ, sáng suốt hơn người nữa!]

[Chủ kênh 666666]

[Lanh trí và gan dạ thực sự có tác dụng sao? Tôi lo quá.]

[Cố lên a a a! Tuyệt đối không thể gục ngã ở chỗ này!]

*

Vất vả lắm Nar mới tìm được con mồi, sao gã có thể để cho bọn họ chạy?

Gã chắc chắn hai kẻ kia đã tiến vào tòa nhà này. Trước khi tiến vào, gã đã dùng súng càn quét một vòng, thấy không có chuyện gì khác thường mới đẩy cửa bước vào.

Ở bên trong, Kiều Hân Hân ngồi ghế đang đùa nghịch mấy viên thuốc. Sau khi phát hiện ra Nar, cô nói mà chẳng ngừng đầu: "Tới chậm thật."

Nar nhìn Kiều Hân Hân, hóa ra là người mà gã biết.

"A, là chủ kênh người trái đất à."

Kiều Hân Hân quay đầu, cô nở nụ cười với gã.

Đây không phải là nụ cười mà một người sắp chết nên có.

Nar phát hiện vài thi thể được cất giấu trong phòng thí nghiệm đã lâu chưa có người dùng. Gã nhận ra cặp nam nữ mà gã từng truy sát, ba người còn lại thì chưa từng gặp mặt.

"Là cô giết hết bọn họ sao?"

"Đúng vậy."

Kiều Hân Hân thờ ơ nói: "Không phải tôi có ý cướp con mồi của anh đâu, mà là anh... Quá chậm."

"Bọn họ chết kiểu gì?"

"Anh đoán thử xem?"

Nar vác súng đến gần những người kia, gã phát hiện, hình như trên người bọn họ không có vết thương, chết rất bình thường.

Những người này nằm im không nhúc nhích, Kiều Hân Hân đã sớm dặn bọn họ phải giả chết.

Nếu bọn họ đã là người chết thì Nar sẽ không phí sức để giết bọn họ đâu nhỉ?

Về phần Kiều Hân Hân...

Tựa như đã sớm quen biết với Nar, cô cười híp mắt hỏi: "Đoán ra không?"

Không phải bị vũ khí sắc bén tổn thương.

Vậy thì sẽ là cái gì?

Gã chú ý tới lọ thuốc trong tay Kiều Hân Hân, lưỡng lự nói: "Vũ khí của cô... Là thuốc độc sao?"

"Anh thông minh đấy."

Kiều Hân Hân lắc lắc cái chai ở trong tay, cô lẩm bẩm: "Anh nói xem, lọ thuốc này có đủ độc chết những người còn lại không?" Hơi ngừng giọng, cô còn bổ sung: "Đương nhiên là trừ anh ra rồi."

"Tôi thấy người cô muốn độc chết nhất chính là tôi mới đúng chứ?" Nar cười âm trầm, tuy Kiều Hân Hân rõ ràng nói những lời này để lấy lòng gã, nhưng... Vừa nhìn đã biết cô nàng không phải kẻ ngồi không, ai sẽ ngu ngốc mà tin cô ả chứ?

Kiều Hân Hân nhún vai: "Tôi biết ngay là anh sẽ nghĩ như vậy mà, nhưng... Giết anh thì tôi được gì? Đừng quên quy tắc của trò chơi lần này cho phép hai người sống sót chứ. Anh lại là người chơi lợi hại nhất, ai mà chẳng muốn lập đội cùng anh, tôi cũng không ngoại lệ."

Chẳng ai là không thích lời khen ngợi.

[1] 千穿万穿，马屁不穿 – Hán Việt (Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên): Có thể hiểu là "Ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có mông ngựa là không thể đâm thủng được". "Vuốt mông ngựa" ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen.

Nar lộ vẻ đắc ý, gã khinh thường nói: "Tôi không cần phải lập đội với bất kỳ kẻ nào hết."

"Đúng vậy, anh đã lợi hại thế thì mang tôi đi cùng đi. Anh xem này, tôi có nhiều vũ khí như vậy..." Kiều Hân Hân vén tấm vải trắng lên, trên mặt bàn bày rất nhiều "vũ khí", có sợi dây, dao găm, nắp vung...

Nar ghét bỏ nói: "Mấy thứ đồ chơi gì đây, chả có tác dụng gì sất."

"Thuốc độc có ích mà, cho anh đấy."

Kiều Hân Hân đẩy lọ thuốc về phía trước, vẻ mặt chẳng chút sợ hãi: "Dù sao tôi cũng không đánh lại anh, tất cả mọi thứ ở chỗ này đều là của anh đấy. Nhưng anh thực sự không suy xét về đề nghị của tôi sao? Tôi đảm bảo mình sẽ không kéo chân anh đâu."

Hiện tại, Kiều Hân Hân chỉ một lòng một dạ muốn lập đội, những người trong phòng cũng đã "chết", nếu Nar không muốn mang theo cô, có lẽ kết quả của cô sẽ rất thảm.

Đương nhiên, Kiều Hân Hân không thực sự muốn ôm đùi gã.

Với một người đàn ông như Nar, cho dù hiện tại gã nhất thời cao hứng dẫn theo cô, nếu sau đó thấy cô nên chết thì gã vẫn sẽ giết. Đội khi nào tìm được thời cơ thích hợp, Kiều Hân Hân nhất định sẽ không do dự mà chạy trốn.

Đây chính là cách mà cô nghĩ ra.

Tình huống tốt nhất là tất cả mọi người đều có thể sống.

Thế nhưng, lòng tốt của cô lại bị người khác xem như một âm mưu.

Nằm trên mặt đất nghe đoạn đối thoại của hai người, trái tim B đập thành thịch.

Nar! Đây chính là Nar đấy!

Cô ta đã từng chứng kiến biểu hiện xuất sắc của Nar trên màn ảnh lớn trong trò chơi lần trước. Không ngờ, trong trò chơi kiểu mới, bọn họ lại được ghép đến cùng nhau.

Đúng như lời Kiều Hân Hân đã nói, nếu có thể con thuyền tên Nar này thì nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió... Gã mạnh hơn người mà cô ta tìm được rất nhiều.

Ả chủ kênh người trái đất kia đúng là một con điểm tâm cơ. Ả lợi dụng cái chết của mọi người để thể hiện giá trị sử dụng của mình với Nar, nếu Nar thực sự muốn mang theo cô ta... Chết tiệt, dựa vào cái gì chứ! Ả làm gì có bản lĩnh đó, rõ ràng là một tên lừa đảo mà!

Nar vẫn luôn tự cho mình là kẻ siêu phàm, trong tay lại có súng máy, gần như đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Nhưng...

Biết đâu còn có loại vũ khí mà gã không biết trong phó bản "Cuộc chiến sinh tử"? Nếu mang theo ả chủ kênh người trái đất này, có khi gã còn có thể lợi dụng cô ta ở thời khắc then chốt ấy chứ.

Huống hồ, Nar không cảm thấy cô ả có khả năng tạo ra mối nguy hại nào cho mình.

Đương nhiên, cô ả mà dám làm chuyện không thích đáng thì cũng chỉ như gia tăng thêm chút kích thích cho trò chơi mà thôi.

Ha ha, nếu thực sự tổ đội với cô ả chủ kênh người trái đất này thì cũng không tệ lắm.

Gã vác súng, cười sang sảng nói: "Thế thì tôi nên chào khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp chứ nhỉ?"

Gã đồng ý rồi!

Kiều Hân Hân không ngờ Nar sẽ dễ dàng đồng ý với đề nghị của mình như vậy, nhưng cô cũng không tỏ ra kinh ngạc mà nói thẳng: "Ừm, rất nhiều người đang chào anh đấy."

"Đi nào."

"Còn những thứ này..."

"Một đồng phé phẩm mà thôi."

Kiều Hân Hân vốn không muốn mang vũ khí của những người kia đi, tuy chúng không tốt nhưng có còn hơn không.

Cô cầm ba lô cùng rìu của mình, Nar phi nhỏ nói: "Ném rìu đi, cầm hết mấy cái ba lô kia lên, nhất định trong đó có rất nhiều thức ăn."

Kiều Hân Hân có phần do dự, nếu mang thức ăn của mọi người đi...

Lần này, B không kiềm chế nổi nữa, cô ta đột ngột bật dậy hô lớn: "Tiền bối Nar! Anh đừng lập đội với cô ta! Cô ta là kẻ lừa đảo đấy!"

Giờ khắc này, ngay cả Kiều Hân Hân cũng phải đen mặt.

Nói thế nào nhỉ?

Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Trong thoáng chốc, ánh mắt Nar lạnh xuống, gã nhìn cô ả vừa ngồi dậy kia rồi lại nhìn Kiều Hân Hân.

Giọng gã tràn đầy vẻ giễu cợt.

"Không phải cô nói họ đều chết hết vì độc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bữa tiệc giết chóc (7)

Convert: Bến

Editor: Manh

Cảm ơn bạn NhiGiaGia98 cùng NatalieTm đã dành thời gian vote cho từng chương truyện nhé <3

*

Kiều Hân Hân cầm ba lô cùng rìu của mình, Nar phi nhỏ nói: "Ném rìu đi, cầm hết mấy cái ba lô kia lên, nhất định trong đó có rất nhiều thức ăn."

Kiều Hân Hân có phần do dự, nếu mang thức ăn của mọi người đi...

Lần này, B không kiềm chế nổi nữa, cô ta đột ngột bật dậy hô lớn: "Tiền bối Nar! Anh đừng lập đội với cô ta! Cô ta là kẻ lừa đảo đấy!"

Giờ khắc này, ngay cả Kiều Hân Hân cũng phải đen mặt.

Nói thế nào nhỉ?

Không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

Trong thoáng chốc, ánh mắt Nar lạnh xuống, gã nhìn cô ả vừa ngồi dậy kia rồi lại nhìn Kiều Hân Hân.

Giọng gã tràn đầy vẻ giễu cợt.

"Không phải cô nói họ đều bị độc chết sao?"

*

"Không phải cô nói họ đều bị độc chết sao?"

Nar âm trầm nhìn Kiều Hân Hân, không ngờ chính mình lại bị ả đàn bà này lừa gạt! Kỹ thuật diễn của cô ả đúng là hạng nhất, từ lúc gã vào cửa không hoảng không loạn, giống như năm người kia thực sự mất mạng dưới tay cô ả.

Gã trào phúng nói: "Nếu cô thực sự giết năm người này, tôi có thể suy nghĩ về chuyện mang cô theo. Nhưng hiện tại..."

Nếu Kiều Hân Hân làm được điều đó trong thời gian ngắn như vậy, Nar sẽ cảm thấy Kiều Hân Hân là một "đồng đội" có thể lợi dụng được.

Nhưng, nếu hết thấy đều là giả, mà mục đích thật của Kiều Hân Hân là cứu bọn họ thì... Ha ha.

"Đi chết đi."

Nar nhắm súng máy về phía Kiều Hân Hân, tay bóp cò súng chẳng chút do dự.

"..."

Kiều Hân Hân tròn mắt, trái tim suýt nhảy khỏi lồng ngực.

Đầu cô trống rỗng, hoàn toàn quên tiết việc phản kháng.

Nhưng may thay, súng máy lại hết đạn vào lúc này!

Một khắc kia, Kiều Hân Hân liếc mạng gào lên với B: "Dừng đại đột nữa! Hắn sẽ giết sạch chúng ta đấy!"

Cô lập tức rút rìu của mình ra, chạy băng băng về phía Nar.

Không thể để gã lắp thêm băng đạn mới!

Nar nhanh chóng lùi ra khỏi cửa, vừa định lấy ba lô nguy trang thì đã thấy một chiếc rìu bổ thẳng tới.

Kiều Hân Hân rơi vào trạng thái căng thẳng cực độ, cô cảm thấy cơ thể sắp không còn là của chính mình. Lúc này, tốt nhất là không nên có ai tới gần cô, bằng không, cô sẽ vô tình làm họ bị thương.

Nar nổi sát ý, Kiều Hân Hân phản kháng, tất cả đều xảy ra trong nháy mắt.

Bốn người còn sống ngẩn ngơ nhìn bọn họ, người đàn ông ngồi dưới đất trầm giọng nói: "Mau giúp vị nữ chủ kênh kia đi!"

Nar là người chơi giàu kinh nghiệm khiến người khác kiêng kị nhất, lần này, gã đã bắn hết một băng đạn, nếu để gã lắp băng đạn mới thì hậu quả khó lường!

Có thể nói, đây là cơ hội duy nhất của bọn họ.

Y tá gạt đầu, cô là người đầu tiên chạy tới trước cái bàn chất đầy đồ vật, rút ra vũ khí của mình là chiếc dùi cui điện.

Mặt khác, thân là người đàn ông duy nhất trong năm người có thể cử động, Pắc Pắc nhất định phải lập tức ra ngoài để giành ba lô nguy trang với Nar bằng vũ lực.

Thể năng vượt trội của Kiều Hân Hân hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, cũng may là Lý Mục đã cho cô huấn luyện đặc biệt mỗi ngày vì lần phát sóng này. Dưới tình huống Nar không thể sử dụng súng, Kiều Hân Hân có thể tạm thời áp chế gã bằng chiếc rìu trong tay.

Đương nhiên, Nar còn chưa tới tình trạng giơ tay đầu hàng, gã chỉ bị Kiều Hân Hân bức lùi, khó có thể đổi băng đạn trong khoảng thời gian ngắn mà thôi.

Với khẩu súng máy mà gã xách trong tay, khi nó có đạn thì gã muốn điên cuồng thế nào liền điên cuồng thế đấy, nhưng khi không có đạn thì cũng chỉ là một món đồ nặng trình trịch.

Không thể dùng súng để chặn riu, còn phải chú ý bảo vệ để súng không bị phá hỏng, cho dù thể mạnh của Nar là chiến đấu, gã cũng không thể ra tay thoải mái như Kiều Hân Hân.

Riu của cô chém thẳng tới khẩu súng máy vô số lần, thứ vũ khí hạng nặng kia quá khủng khiếp, nếu có thể hủy diệt thì quá tốt!

Pặc Pặc cũng gia nhập trận chiến, gã trực tiếp nhào về phía Nar hùng tranh giành ba lô nguy trang Nar đeo sau lưng.

Vũ khí của gã là một con dao găm.

Dẫu gì Nar cũng là người từng chiến đấu sống chết, sao có thể bị công phu mèo quào của gã làm khó?

Không thể không nói, so với Kiều Hân Hân nhạy bén, tên Pặc Pặc kia kém hơn rất nhiều.

Quả nhiên, không thể coi thường những người làm chủ kênh.

Mà cũng phải thôi, nếu không có chút tài năng thì ai dám chơi loại trò chơi này?

Phòng chừng hiện tại lần sóng khen thưởng đã sớm bùng nổ trong phòng của cô ả.

Nar quả nhiên đoán đúng, những dòng khen thưởng gần như che phủ bình luận trong phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Hân Hân. Ở thời điểm Kiều Hân Hân vung riu ngay trước mặt Nar, hơn hai triệu khán giả xem trực tuyến đã ầm ầm ném đạu ánh sáng chẳng chút keo kiệt.

[Chủ kênh mạnh mẽ lên! Mang em cùng bay với chị nào!]

[66666666666666]

[Hân của tôi giỏi quá, trực tiếp đánh nhau luôn!]

[Tôi biết là Kiều Kiều - chan tuyệt đối sẽ không núp ở sau khóc lóc mà.]

[$\neg(\geq \nabla \leq)$]/~ La la la, tuyệt vời!]

[Mọi người đừng quá lạc quan, tình thế còn chưa thay đổi đâu.]

[Trực tiếp chém nát súng máy của hắn đi...]

[QAQ Càng ngày càng thích Kiều Kiều - chan]

[Ha ha, nhìn kẻ vô dụng ở bên kia xem, kéo chân chủ kênh của tôi đã đành, lúc xảy ra chuyện lại chả giúp được cái gì!]

[Nếu không vì cô ta thì mọi người đã chẳng vất vả như vậy.]

[Thứ quái thai ai cũng đu bám!]

[$\neg(\nabla \neg)$]

Có đủ mọi kiểu bình luận ở trong khu, người khen chủ kênh, người chửi bới B, người ăn nói khó nghe hơn thì trực tiếp bị hệ thống che chắn.

Mọi người đều rất tức giận.

Nếu không phải trong súng của Nar không có đạn thì hiện tại chủ kênh đã là một cái xác rồi!

Đúng là đồng đội heo!

Pặc Pặc lớn lên cao ráo, sức chiến đấu lại kém cỏi, khi nhào về túi súng, gã bị một tay Nar chế ngự, đỉnh súng táng xuống người gã một cú giáng trời.

Chát!

Hắn bị nện nổ đom đóm mắt, đầu óc choáng váng, bước được hai bước rồi lập tức quỳ trên mặt đất.

Nar cướp dao trong tay gã, vọt về phía Kiều Hân Hân, dao găm chuẩn xác xuyên qua đầu vai phải của cô.

Con đau xé ruột lan tỏa trong cơ thể Kiều Hân Hân, lúc này, cô buông tay, riu rơi xuống đất.

... Đau! Đau quá!

Kiều Hân Hân đau tới mức suýt rơi nước mắt, cô nghiêng đầu thấy con dao găm trên bả vai, máu tươi chảy ồ ạt.

Sống hơn 20 năm, Kiều Hân Hân chưa bao giờ bị thương như vậy.

Trong phim "King Kong", tuy cô ngã trái ngã phải, dập đầu, chảy máu, nhưng khi ấy, cảm giác đau đớn chỉ có 3%, cô vốn chẳng thấy đau chút nào.

Nhưng hiện tại lại không giống như vậy, tất cả những gì xảy ra ở nơi đây đều là thật.

Loại đau đớn này khiến Kiều Hân Hân gần như mất hết sức lực.

[Xong đời...]

[A a a a chủ kênh bị thương rồi, không muốn đâu!!!]

[Đờ mờ, lại thêm một đồng đội đầu heo nữa =...]

[Mẹ kiếp, sức chiến đấu dở hơi như vậy mà còn chạy lên vùng dao! Sao không chết đi cho rồi?!]

[%¥ ... %¥# *****]

[Chủ kênh... Chị phải kiên trì!]

[Ôi chao, Kiều Kiều sắp chết mất, vừa bị thương mà còn mất cả vũ khí nữa, làm sao sống được bây giờ.]

[=.= Tên kia bắt đầu lấy đạn ra rồi kia.]

[66666, tiếp theo đây, họ sẽ trình diễn một màn tàn sát đẫm máu vì mọi người!]

[Tôi không muốn xem đâu...]

[Kiều Kiều - chan, sau này chị chỉ phát sóng trực tiếp ngày thường ở trái đất thôi được không, em không cảm thấy buồn chán chút nào đâu.]

Nar buông ba lô nguy trang, móc ra một băng đạn từ bên trong. Ở thời điểm mấu chốt, y tá lao tới từ phía sau, trực tiếp nện dùi cui điện lên lưng gã, mạnh mẽ kích hoạt dùi cui, khiến cả người Nar run rẩy.

Kiều Hân Hân nhìn đau, gào lên với B ở cách đó không xa: "Thất thần cái gì? Cướp ba lô đi chứ!"

Sắc mặt B trắng bệch, cô ta lấy bẫy tới gần Nar rồi lập tức khựng lại dưới ánh mắt lạnh lẽo của gã.

Y tá hơi ngừng tay, Nar khom người thờ dốc, cắn răng nói: "Không phải cô muốn làm đồng minh với tôi sao... Nếu cô có thể chứng minh năng lực của mình, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ về chuyện mang theo cô."

B tròn tròn mắt, y tá lại tập kích Nar bằng dùi cui điện thêm lần nữa, toàn thân gã không ngừng run run.

Xẹt xẹt xẹt --

Kiều Hân Hân nhú mày, từng giọt mồ hôi chảy xuống trên gương mặt cô. Cô ngồi xổm trên mặt đất, một tay che miệng vết thương lại.

Dao còn cắm ở trên người, cô không dám tự nhổ dao ra -- Làm thế thì sẽ đau chết mất!

Ở bên kia, y tá còn đang sợ đến ngây ngẩn, cô vốn luôn nhắm mắt nhắm mũi dùng dùi cui, căn bản không nghe được lời Nar nói.

Thế nhưng, B lại nhớ kỹ từng chữ một.

Cô ta xoay người nhặt ba lô nguy trang cùng khẩu súng máy ở trên mặt đất, ngồi dưới đất tiếp đạn cho súng.

Ở cửa ra vào, người đàn ông bị thương nhắc nhở: "Lộ Lộ, giết hắn đi."

"Em.. Em không dám!"

"Nhất định phải giết hắn!"

Y tá là người ở gần Nar nhất, thừa dịp Nar bị điện giật choáng váng, cô có thể trực tiếp dùng dây thừng siết chết gã.

Chỉ là... Sao người phụ nữ kia kỳ quái thế nhỉ?

Theo lý thuyết, ngoài y tá ra thì chỉ có B không bị thương, nhưng từ đầu tới cuối, B chỉ ôm súng máy, không ngừng loay hoay.

Trong lòng Kiều Hân Hân sinh ra dự cảm chẳng lành, cô càng ngày càng cảm thấy B rất lạ lùng. Trước đó, cô ta còn từng giết nữ sinh A chẳng chút do dự, quả thực là muốn sống đến mức mất sạch lý trí.

Cô ta có thể lừa đồng bọn của mình để sống tiếp, pắc pắc với người đàn ông khác để sống tiếp, ngăn cản Nar mang Kiều Hân Hân rời đi để sống tiếp -- Nếu Kiều Hân Hân mang toàn bộ thức ăn của mọi người rồi đi cùng Nar, những người còn lại sẽ cách cái chết không xa!

"Nguy rồi..."

Bây giờ, súng máy đã rơi vào tay cô ta, đó không phải là một chuyện đáng vui mừng.

B bỗng nhiên nở nụ cười.

"Hiện tại lại muốn liên minh với tôi sao? Quá muộn rồi."

Nụ cười của cô ta âm u khủng bố, cực kỳ giống nữ quý ngàn năm bò ra từ giếng cổ.

"Nghe tôi nói này, nếu hai chúng ta..."

"Câm mồm!" B trực tiếp bóp cò súng, pằng pằng pằng pằng pằng, hai mắt Nar lập tức trợn tròn.

Khi gã chẳng hề có chút sức đánh trả nào, cơ thể đã bị bắn thành cái sàng, máu tươi phun ra như suối.

"A a a a a a ---!!!"

Y tá là người ở gần Nar nhất, nhìn thấy một người sống sờ sờ bị giết hại ở trước mặt, cô ngã ngồi trên mặt đất, liều mạng nửa bò nửa chạy về phía phòng thí nghiệm.

Tay phải của Kiều Hân Hân đang bị thương, cô chỉ có thể nắm chặt riều bằng tay trái.

Tuy nhiên, vì riều vốn rất nặng nên tay trái của Kiều Hân Hân chẳng thể cầm chắc.

B nhìn súng máy ở trong tay như đang nhìn báu vật tốt nhất trên thế giới, cô ta nhẹ nhàng hôn lên thân súng vậy máu, nói: "So với những gã đàn ông xấu xa kia thì tao thích mày hơn nhiều."

Đúng vậy, nếu có thứ vũ khí này ở trong tay, cô ta giết ai mà chẳng được?

Tổ đội cùng Nar? Cô ta có điên đâu? Khi gã khôi phục sức lực, có lẽ cô ta sẽ cách cái chết không xa! Âm ỉ lâu như vậy cũng chỉ là vì cô ta không hy vọng nữ chủ kênh kia sẽ chạy trốn cùng thức ăn mà thôi.

Thực sự xem cô ta như kẻ ngu đần à? Trong lòng cô ta tình tường lắm đấy!

Nếu phải chết thì mọi người cùng chết hết đi! Cô ta sẽ không trơ mắt lưu lại cơ hội sống sót duy nhất cho á chủ kênh kia đâu!

Lúc này, Kiều Hân Hân vứt bỏ chiếc riều, trực tiếp lê thân thể bị thương về phòng thí nghiệm, cũng đẩy cả y tá vào.

Cạch!

Cô khóa cửa lại từ bên trong.

Trong phòng thí nghiệm chỉ còn ba người sống, mọi người nhìn nhau, không ngờ sau khi giải quyết được Nar thì B lại làm phản.

Mà vị Pắc Pắc trúng đòn nghiêm trọng còn đang ở ngoài...

Kiều Hân Hân nào có thời gian mà lo cho gã, chính cô có thể chạy về đã là may lắm rồi.

Thế nhưng, chạy được thì thế nào, một người điên cuồng như B chắc chắn sẽ không tha cho bọn họ.

Không ai muốn đi chịu chết cả.

Pắc Pắc cũng không muốn, gã run giọng nói: "Tây Nhã... Em đã nói là... Chúng ta... Chúng ta sẽ cùng nhau sống sót trở về mà. Anh, anh đều vì em! Vì em, chuyện gì anh cũng bằng lòng làm!"

"A?" B ngồi xuống, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Pắc Pắc, mỉm cười nói: "Anh thực sự bằng lòng làm mọi chuyện vì em sao?"

"Đúng vậy!"

"Thế thì, anh có thể chết vì em không?"

"... Cái gì?"

B đưa lưng về phía mọi người, cô ta không dùng súng mà nhặt dùi cui điện trên mặt đất lên rồi đánh thẳng vào ngực gã.

Nơi đó là vị trí gần trái tim nhất.

Xẹt xẹt xẹt --

Cô ta như đang hành hạ gã đàn ông, không bằng lòng dùng súng giải quyết cái mạng của gã mà muốn xem gã bị điện giật chết.

Phương pháp tàn nhẫn này khiến người người giận sôi gan.

"Sao lại có thể như vậy chứ..." Y tá không nhìn được mà gào khóc, rất hy vọng hết thấy điều chỉ là một giấc mơ.

Người đàn ông bị thương ở chân không tiện cử động, y chỉ có thể ôm y tá rồi an ủi: "Không sao đâu, cho dù phải chết thì anh cũng sẽ chết cùng em."

Kiều Hân Hân gần như tuyệt vọng, cô ngồi bệt trên mặt đất, tựa lên vách tường trắng, hai mắt vô hồn.

Vô số khán giả không ngừng nói chuyện, cô yên lặng nhìn, rồi chậm rãi rơi nước mắt.

Cô khẽ nói: "Tôi... luyến tiếc mọi người quá."

[Rơi nước mắt...]

[Tôi khóc thật rồi...]

[Chủ kênh đừng chết, chúng em yêu chị lắm đấy!]

[Trái tim]

[Em thích chị nhất!]

[Chị là chủ kênh người trái đất duy nhất của trang web đó!]

[Nhất định phải tiếp tục sống a a a a a a!!!]

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bữa tiệc giết chóc (8)

Convert: Bền

Editor: Manh

Trong phòng thí nghiệm chỉ còn ba người sống, mọi người nhìn nhau, không ngờ sau khi giải quyết được Nar thì B lại làm phản.

Kiều Hân Hân gần như tuyệt vọng, cô ngồi bệt trên mặt đất, tựa lên vách tường trắng, hai mắt vô hồn.

Vô số khán giả không ngừng nói chuyện, cô yên lặng nhìn rồi chậm rãi rơi nước mắt.

Cô khẽ nói: "Tôi... luyến tiếc mọi người quá."

[Tôi khóc thật rồi...]

[Chủ kênh đừng chết, chúng em yêu chị lắm đấy!]

[Nhất định phải tiếp tục sống a a a a a a!!!]

*

Mọi người hiểu rõ đức hạnh của B ở trong lòng, so với Nar, để súng máy rơi vào tay cô ta còn kinh khủng hơn nhiều.

Nếu Kiều Hân Hân có thể nói dối Nar thì đương nhiên người phụ nữ này sẽ có lòng thù địch với những người chơi còn lại, sẽ để bản thân cô ta thành công sống sót trong trò chơi.

Càng là kẻ nhỏ yếu thì càng không chấp nhận được người khác.

Kiều Hân Hân bò dậy từ trên mặt đất, cô chạy về phía một cửa sổ bị bịt kín, gắng sức muốn đẩy nó ra. Tuy nhiên, cửa sổ đã bị khóa, trừ khi có chìa khóa trong tay... Cô lại cầm một cái ghế, bắt đầu đập thật mạnh lên lớp thủy tinh, nhưng với độ dày này, ngay cả đạn cũng không thể xuyên thấu. Cái ghế sắp vỡ vụn thành mảnh nhỏ, cửa sổ lại chẳng hề sứt mẻ.

Ngay cả một khe nứt cũng không có.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng ghế nện lên cửa sổ truyền vào tai y tá cực kỳ rõ ràng, mỗi tiếng đều kinh tâm động phách.

Y tá nín chặt phần áo ở trước ngực, khóc đến khàn giọng: "Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ?"

Làm sao bây giờ?

Bọn họ bị ngăn ở nơi này, tay không tác sát, căn bản không thể ra ngoài.

Sau khi mệt rã rời vì đập ghế, Kiều Hân Hân ngồi trên đất thở hổn hển, nhìn bầu trời giăng kín mây đen ngoài cửa sổ.

Lúc trước còn nắng, mà hiện tại, hình như trời sắp đổ mưa.

B dùng dùi cui điện tàn nhẫn giết bạn của mình, cô ta vừa cười vừa bước về phía phòng thí nghiệm, dùng chân đạp cửa.

"Tôi biết ba người ở trong đây, đừng ép tôi phải dùng súng càn quét được không?"

Cô ta không muốn lãng phí đạn.

"Trị liệu vết thương cho cô ấy đi." Người đàn ông bị thương ở chân đột nhiên mở miệng nói.

"Cái gì?" Y tá không nghe rõ.

Y nở nụ cười: "Anh nói là, em xử lý vết thương của cô ấy một chút được không?"

Trải qua sự nhắc nhở của y, y tá mới phát hiện Kiều Hân Hân bị thương. Vừa rồi, cô dùng một tay cầm ghế đập cửa sổ, gần như đã sử dụng toàn bộ sức lực, hiện tại chỉ có thể ngồi liệt trên đất.

Y tá nâng tay lau nước mắt ở trên mặt, cầm khay đồ được sắp xếp chỉnh tề rồi đi qua.

Trên khay là đồ mà cô ta tìm được trong phòng thí nghiệm, rất thích hợp cho việc phẫu thuật.

May mà còn có thuốc tê.

Thuốc mê...

Dường như y tá nghĩ tới điều gì đó, cô ta ngơ ngác nhìn món đồ trong tay, nước mắt dâng trào.

"Sao thế?" Kiều Hân Hân quan tâm hỏi.

Y tá lắc đầu, cô ta dùng cồn khử trùng ống kim, nói: "Chủ kênh, tôi sẽ tiêm chút thuốc gây mê cho tay phải của cô, tới khi lấy dao ra thì sẽ không bị đau."

Kiều Hân Hân yếu ớt gật đầu: "Làm phiền cô nhé."

"Cô yên tâm, tôi đã chuẩn bị xong đồ cầm máu rồi, không sao đâu..."

"Ừm."

"Tôi gây tê cho cô nhé?"

"Ok."

Nơi y tá từng làm việc là một bệnh viện cực kỳ nổi tiếng, cô ta là trợ thủ đắc lực của bác sĩ chủ trị, cầm máu là việc quen tay dễ làm đối với cô ta.

Cô ta nhanh chóng băng bó cho cánh tay của Kiều Hân Hân, bởi vì có thuốc mê, Kiều Hân Hân không cảm thấy đau chút nào.

Người đàn ông cười một cái, y xoa đầu cô ta, hỏi: "Em hay anh làm trước?"

Lúc này, Kiều Hân Hân mới kịp phản ứng. Cô kinh ngạc há hốc miệng, thì ra, bọn họ định tự sát!

Theo bản năng, cô muốn ngăn cản, nhưng rồi lại nghĩ... Như vậy có ích sao?

Người đàn bà kia ở ngay ngoài cửa, lúc nào cũng có thể mang vũ khí xông vào, tới lúc đó, tất cả mọi người sẽ mất mạng.

Có lẽ, nếu tự sát thì sẽ chết tương đối nhẹ nhàng...

Y tá khịt mũi, nhỏ giọng nói: "Em muốn... Chết ở trong lòng anh."

Người đàn ông tựa vào vách tường, y tá ngồi ở phía đối diện y, đẩy khay đồ lại đây.

"Anh xem đi, có nhiều thuốc mê lắm, em sẽ tiêm cho anh trước, sau đó sẽ không thấy đau nữa."

"Không, em tiêm cho mình trước đi."

Tiếng va chạm kịch liệt truyền tới từ cửa phòng thí nghiệm, Kiều Hân Hân ôm ba lô nguy trang của mình trốn dưới một cái bàn. Xuyên qua khe hở, cô dễ dàng nhìn thấy bóng lưng của y tá.

Cánh kia kia sẽ nhanh chóng bị mở ra... Y tá cắn răng, đâm đầu kim vào vai của chính mình.

Lúc này, cô ta dùng một liều thuốc lớn, gần như có thể gây mê toàn thân.

Cô ta nhắm mắt, khẽ nói: "Giúp em một chút."

"Ừ."

"Sẽ không đau đớn chút nào, phải không?"

"Đúng vậy."

"Du Lâm, anh nói xem... Sau khi chết em sẽ tới nơi nào?"

"Sau khi chết, một thiên sứ như em nhất định sẽ tới thiên đường."

"Vậy anh đi cùng em được không?"

Kiều Hân Hân vẫn luôn cúi đầu, cô không nỡ nhìn cảnh hai người tự sát, chỉ có thể nghe những lời nhuốm đầy tình ý trước khi chết của bọn họ.

"Anh, anh cũng muốn đi cùng em lắm, nhưng... Sau khi chết, người như anh chỉ có thể xuống địa ngục mà thôi."

"A...? Vì sao?"

Y tá nằm trong lòng người đàn ông, giọng càng lúc càng nhỏ... Cô ta vẫn luôn nhắm mắt, không biết người đàn ông đã làm gì với mình, nhưng... Cô ta thực sự rất buồn ngủ.

Không đợi được câu trả lời của y, cô ta nỉ non: "Em... buồn ngủ quá..."

"Ngủ đi."

Trong phòng thí nghiệm yên ắng, mũi Kiều Hân Hân cay cay. Cô y tá vừa giúp cô băng bó vết thương đã trở thành một thi thể trong nháy mắt.

Đây là con đường cô ta chọn.

Tự sát là một việc cần nhiều dũng khí, khi đó, Kiều Hân Hân cũng nghĩ, có phải mình nên đi theo bọn họ không?

Bỗng nhiên, cô nghe được tiếng mở cửa.

Đúng, không phải cửa bị đập hỏng hay bị bắn xuyên qua, mà là có người trực tiếp mở cửa đi vào.

Kiều Hân Hân khẽ ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đứng ở cạnh cửa cùng y tá cách đó không xa.

Dưới thân thể cô ta là một vũng máu.

"A, tự sát rồi à."

B chỉ bằng quơ nói một câu như vậy.

Cô ta nhanh chóng đưa súng máy cho người đàn ông, nói: "Điều mà anh đã nói... Vẫn còn hiệu lực chứ?"

Kiều Hân Hân bỗng tròn to mắt.

*

"Mau đi giúp vị nữ chủ kênh kia đi."

Du Lâm thành công sai khiến y tá rời đi, khi ấy, Kiều Hân Hân cùng Pắc Pắc và y tá đều đang chiến đấu với Nar, chỉ còn y và B ở cửa phòng thí nghiệm.

"Nhiệm vụ của gia tộc Mộc Khắc Tư, Tây Nhã."

B lộ vẻ khiếp sợ, trong một trò chơi như thế này, sao lại có người biết thân phận của cô ta?

"Sau khi bố cô gặp chuyện không may, mẹ cô cũng chịu liên lụy và bị nhốt trong tù -- Nếu cô giúp tôi thoát khỏi trò chơi này, tôi sẽ cứu mẹ cô ra. Giao dịch rất lời, phải không?"

"Chỉ có hai người duy nhất được phép sống sót thôi."

"Đúng vậy, chính là hai chúng ta."

"... Tôi còn tưởng anh rất yêu cô gái kia cơ đấy, thiếu gia Du Lâm."

"Tôi yêu cô ấy thật, nhưng tôi yêu bản thân hơn."

"Lạnh lùng ghê, đàn ông các người chính là như vậy."

"Đi đi, nghĩ cách đoạt súng máy xem."

"Tôi biết rồi."

*

Ngay từ lần đầu gặp mặt, B đã nhận ra thân phận của người đàn ông kia, gia tộc của y có tiếng tăm lẫy lừng ở hành tinh Tháp Nạp Lợi.

Nếu y đã nói thế, mẹ cô ta có thể được cứu ra.

Trên thế giới này, cô ta chẳng quan tâm tới bất kỳ kẻ nào, ngoại trừ mẹ ruột của mình.

Đối với câu hỏi của cô ta, người đàn ông thân nhiên nói: "Có."

Chỉ cần có thể thoát khỏi nơi này, mẹ của cô ta có thể được thả chỉ bằng một câu nói của y.

Gia tộc Du Lâm có một quy định cổ xưa, người thừa kế nhất định phải tiếp nhận lễ rửa tội của thế giới trưởng thành.

Vừa tròn 20 tuổi, y đã bị đưa vào trò chơi này. Bầy thiếu gia của Du Lâm đều phải trải qua thử nghiệm như vậy, nếu sống sót thì mới có tư cách gánh vác trọng trách của gia tộc.

So với tính mạng, so với gia sản, người yêu có là gì đâu?

Nếu y tá thông minh một chút, cơ trí một chút, có lẽ Du Lâm còn bằng lòng mang theo cô ta.

Mà rõ ràng là, cô ta chỉ kéo chân y.

So với B, y tá quá ngây thơ, cô ta không thích hợp với loại trò chơi sinh tồn này.

B lại không như vậy, tâm tư, kỹ thuật diễn cùng năng lực thích ứng của cô ta khiến cô ta có khả năng trở thành trợ thủ đắc lực của y.

Sự khác biệt lớn nhất giữa hai người bọn họ là, B vui thích với việc giết người, còn y tá lại muốn cứu người hơn.

Vì vậy, cô ta mới bị vứt bỏ.

Cũng may mà mãi cho tới lúc chết, cô ta không thấy rõ bộ mặt thật của người đàn ông. Ít nhất, cô ta chết ở trong lòng người yêu của mình.

Hai tay Kiều Hân Hân gắt gao che miệng. Cô từng rung động trước tình cảm của y tá và người đàn ông, không ngờ hết thấy đều là giả.

B: "Nữ chủ kênh đâu?"

"Dưới cái bàn thứ hai kia kìa."

"Chao ôi, tự cô ra ngoài hay muốn tôi qua đó nào?"

[Con mẹ nó, đôi nam nữ chó má này!]

[Rốt cuộc bọn họ có giao hẹn gì thế?]

[Quan tâm làm gì, dù sao cũng là câu kết với nhau để làm việc xấu!]

[Y tá đáng thương của tôi...]

[Sự thực chứng minh, tình yêu gì đó đều là rắm!]

[Kiều Kiều - chan...]

[Được rồi, không cần xem nữa, chủ kênh sẽ mất mạng.]

[Hay là chúng ta mở lễ truy điệu cho chủ kênh đi? Tới lúc đó, các fan cùng tụ họp, thế nào?]

[Chủ kênh, chị không thể chết! Không thể chết! Tuyệt đối không thể chết!!]

[Giết sạch bọn họ đi!]

Sao Kiều Hân Hân có thể bằng lòng bước ra, cô giấu mình dưới mặt bàn, siết chặt ba lô nguy trang ở trong tay.

"Ai, tôi thấy hơi đói rồi." B sờ bụng một cái, giả bộ đáng thương: "Thiếu gia à, tôi có thể ăn gì đó trước được không?"

"Được."

Dù phòng thí nghiệm lớn cỡ nào, chủ kênh cũng không chạy thoát.

Người đàn ông vờn tay định để cửa.

Kết quả...

"Pằng!"

Tiếng súng vang lên, mu bàn tay y trực tiếp xuất hiện một lỗ máu.

"A! --"

Người đàn ông kinh hãi hét lên, y lập tức xoay người ôm tay, đau tới mức rơi nước mắt.

B vô cùng cảnh giác, cầm súng điên cuồng nã ra ngoài, có người! Không ngờ lúc này vẫn còn có người!

Phát súng kia quá đột ngột, bọn họ chẳng nhìn thấy bóng người nào, thậm chí còn không biết đạn bay tới từ đâu.

Tình huống chuyển biến một cách diệu kỳ.

Tiếng hoan hô vang lên trong phòng phát sóng.

[A a a a giỏi quá! Không ngờ lại có người ở đó!]

[Đúng! Đánh chết hai kẻ cặn bã kia đi!]

[Ngay cả bạn gái cũng bán đứng được, loại đàn ông gì vậy trời.]

[Tôi cảm thấy, cảm thấy... Chủ kênh sẽ không chết không chết không chết]

[Thần linh ơi, xin hãy cho chủ kênh một chút vận may!!]

[Một người không thể cứ mãi xui xẻo chứ?]

[Thời cơ thay đổi rồi!]

"Là ai! Xuất hiện đi!" B phiến muộn ở trong lòng, cô ta chạy thẳng tới cánh đồng rộng lớn không người mà hô hào.

Hiển nhiên, người kia chẳng hề để ý tới cô ta chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Phát Súng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Bữa tiệc giết chóc (9)

Convert: Bến

Editor: Manh

"Ài, tôi thấy hơi đói rồi." B sờ bụng một cái, giả bộ đáng thương: "Thiếu gia à, tôi có thể ăn gì đó trước được không?"

"Được."

Dù phòng thí nghiệm lớn cỡ nào, chủ kênh cũng chạy không thoát.

Người đàn ông vươn tay định đẩy cửa.

Kết quả...

"Pằng!"

Tiếng súng vang lên, mu bàn tay y trực tiếp xuất hiện một lỗ máu.

*

Xung quanh phòng thí nghiệm là một bãi phế tích, cách đó không xa có một cánh rừng, nếu quả thật có người thì nơi đó sẽ là chỗ ẩn núp duy nhất.

Thế nhưng... Không ngờ kẻ đó còn có thể bắn trúng mu bàn tay của người đàn ông từ khoảng cách xa như thế. Tuy trong tay B có một khẩu súng máy, cô ta vẫn không ngừng run rẩy.

Bọn họ ở ngoài sáng, kẻ địch lại núp trong bóng tối.

"Mau đóng cửa vào!" Du Lâm thúc giục.

B vội vàng kéo tay nắm cửa, muốn đóng cửa lại, nhưng còn chưa được nửa đường, tiếng súng thứ hai lại vang lên.

Pằng!

Chim chóc trong rừng kinh sợ, viên đạn trực tiếp ghim lên vai B, cô ta đau đớn buông tay, súng máy rơi xuống đất.

Kiều Hân Hân không nhìn thấy tình hình bên ngoài, cô chỉ cảm thấy tình huống của hai người bọn họ không quá thích hợp.

Và cả tiếng súng kia nữa...

Giờ khắc này, tiếng súng đánh thức cô ngay cả khi nằm mơ quả thực êm tai không gì sánh nổi, tuy Kiều Hân Hân không biết người tới là ai, nhưng chỉ cần sự việc thay đổi, cô vẫn sẽ có cơ hội sống sót.

Súng máy nằm trên mặt đất, người đàn ông đưa tay muốn tóm lấy nó, nhưng lại nhanh chóng ăn một phát đạn.

Lúc này, viên đạn trực tiếp xuyên qua đầu y.

Du Lâm ngã xuống.

Cho tới lúc chết, y vẫn mở to hai mắt.

B không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, nếu phát súng đầu tiên là lời cảnh báo, thì phát súng thứ hai... Cô ta nhìn súng máy cách gần trong gang tấc,

không dám thò tay lấy súng thêm lần nữa.

Vai trái của cô ta bị thương, không thể cử động nổi, chỉ có thể giơ tay phải để làm tư thế đầu hàng.

Dù đó là kẻ nào, chỉ cần người đó chịu tha cho cô ta là được...

Trong trò chơi này sẽ luôn gặp phải rất nhiều bước ngoặt, B đã quá quen với việc này, hiện tại, cô ta chỉ hy vọng người kia chịu ra mặt.

Chỉ cần có thể nói chuyện trao đổi, cô ta có thể tranh thủ cơ hội sống sót cho bản thân.

B biết hiện tại cô ta nhất định phải có bộ dáng hèn mọn để khiến đối phương thả lỏng cảnh giác.

Nếu kẻ kia là một người đàn ông thì tuyệt.

Chỉ là, cô ta suy nghĩ nhiều.

Tuy cô ta đã tỏ vẻ đầu hàng, phát súng thứ hai vẫn xuyên qua bụng cô ta chẳng hề khách khí. B đau tới mức ngồi xồm xuồng, quỳ rạp trên mặt đất.

Hai tay cô ta che bụng dưới, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Có loại người... Hoàn toàn từ chối việc trao đổi với người khác như vậy sao?

Trong những người Tây Nhã gặp được từ hôm qua tới hôm nay, ngay cả với Nar cũng có thể thương lượng một đường sống, nhưng kẻ kia vẫn lựa chọn bắn chết một người không thể tạo ra bất kỳ uy hiếp gì như cô ta.

Tầm mắt B càng ngày càng mờ hồ, nhưng cô ta vẫn gắng sức nhìn bóng người đang chậm rãi tới gần.

Cô ta vẫn còn có ý thức...

Một phát súng xuyên bụng này không đủ để giết chết cô ta.

Ngồi dưới đất, cô ta lui về phía sau một chút, ý chí muốn sống của con người vĩnh viễn không bao giờ phai mờ. Cho tới tận lúc này, cô ta vẫn không muốn chờ chết tại chỗ.

Hồ hấp của Kiều Hân Hân trở nên dồn dập, hai tay cô vẫn gắt gao che miệng như cũ, sợ chính mình sẽ phát ra âm thanh nào đó.

Nếu kẻ đến sau này không lục soát khắp phòng, không chừng y sẽ bỏ qua cô... Dù sao, cô vẫn chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của y.

Dựa theo tính cách của y, nếu vốn thấy bọn họ ngay từ đầu thì hẳn sẽ không chờ lâu như vậy mới nổ súng. Bằng vào khoảng cách cùng độ chính xác, vũ khí của y hẳn là một cây súng ngắm.

Không thể không nói, y dùng súng vô cùng thành thạo.

Tiếng bước chân xuất hiện ở cửa ra vào, cánh cửa khép hờ hoàn toàn bị đẩy ra, một tia chớp rạch ngang bầu trời.

Kiều Hân Hân có thể nhìn thấy quần đồng phục màu đen của y cùng đôi giày chơi bóng màu xám tro.

Là một người đàn ông sao?

Đùng đoàng --

Tiếng sấm vang dội lâu thật lâu trên bầu trời, cơn mưa xối xả trút xuống. Tay súng bắn tay thuận tay đóng cửa lại, khẽ nói: "May mà tìm được chỗ tránh mưa."

"Xin... Xin đừng giết tôi." Đôi mắt B ngậm nước, cô ta khẩn cầu: "Mẹ tôi còn đang chờ tôi trở về... Chỉ cần anh bằng lòng tha cho tôi, tôi cam đoan với anh, nhất định tôi có thể giúp anh giết sạch chương ngại vật!"

"Không cần."

Tay súng bắn tia cực tím chẳng chút do dự.

Từ lúc vào cửa, y đã nhả súng máy lên, vẫn còn rất nhiều đạn ở trong. Ngoài món vũ khí ấy, y còn đeo một cây súng ngắm, một khẩu súng cùng một cái lưỡi liềm.

Ba lô trên lưng căng phồng, vừa nhìn đã biết bên trong chứa đầy đồ vật.

Trong phòng vẫn còn không ít ba lô nguy trang, hẳn là có thể đoạt được thức ăn của tất cả mọi người. A, hôm nay thu hoạch không tệ nha.

Mùi máu tanh tràn ngập phòng thí nghiệm khiến y hưng phấn.

Y có chút vui vẻ nói: "Tiểu thư, để tôi tiễn cô về trời nhé."

"Đừng, đừng..."

"Không được."

"Xin anh đừng giết tôi..."

"Thật xin lỗi, tôi sẽ không chấp nhận."

Xin lỗi, y chưa bao giờ bỏ qua bất kỳ kẻ nào đụng tới hòng súng của y.

Dù biết có thể có tới hai người sống sót trong trò chơi lần này, y vẫn không định hạ thủ lưu tình với những người khác.

Đối với kẻ đụng phải y, kết cục chỉ có một.

Những người đàn ông bình thường luôn có chút thương hoa tiếc ngọc, đặc biệt là đối với một người đẹp chẳng còn bất kỳ uy hiếp gì.

Nhưng cho dù B mềm mại đáng yêu, gọi cảm mê người cỡ nào, y cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Tựa như bị mù, hoặc có lẽ y là một kẻ gay.

Miệng y nhai kẹo cao su, vừa lên đạn, vừa thổi bong bóng.

Póc.

Bong bóng vỡ tan.

"Đừng giết tôi... Xin anh đấy... Đừng giết tôi mà..."

B đã lùi tới chân tường, cô ta chẳng còn đường lui nào khác, chỉ có thể bất lực lắc đầu khóc thút thít.

Tay súng bắn tia ngòi xôm ở trước mặt cô ta, lúc này, trong tay y là một khẩu súng nhỏ.

Nòng súng kề sát trán B, hai giây sau, tiếng súng lại vang lên trong phòng thí nghiệm.

[66666666]

[Đờ mờ, người đàn ông này là ai vậy, tôi thấy anh ta mạnh phết đấy! Tôi sắp cong đến nơi rồi!]

[Tôi cũng muốn cong.]

[Mẹ nó chứ! Tôi cong luôn rồi!]

[Cậu vốn là cong mà.]

[Mấy người đừng đùa nữa, vừa nhìn đã biết anh ta là thẳng rồi, cho nên, anh ta là một ông xã!]

[Ông xã, xoxo ~]

[Tôi thấy trên người anh ta có khí chất rất sạch sẽ, hình như đi theo anh ta sẽ có thịt ăn đấy!]

[Chủ kênh mau mau ôm đùi người ta đi!]

Không giống Kiều Hân Hân, khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp có thể nhìn thấy cảnh vật xung quanh, vậy nên, tất cả mọi người đều thấy rõ từng hành động của tay súng bắn tia kẻ từ khi y đặt chân vào phòng.

Chỉ là, khi ống kính nhắm về phía mặt y, một khắc này, tất cả bình luận đều trở thành tiếng thét chói tai.

[A A A A A A A A A]

[A A A A A A!!!]

[A A A A A A A A A A A]

Không biết có phải bởi vì quá kích động hay không, ngoài câu "A A A" ra thì không thấy chữ nào khác trên màn hình.

Tuy B cùng tay súng bắn tỉa đều đứng ở nơi Kiều Hân Hân không thể nhìn thấy, nhưng cô biết, B đã mất mạng...

Không biết B cấu kết với Du Lâm từ lúc nào, Du Lâm gần như vừa dụ dỗ vừa lừa gạt y tá tự vẫn, mà chính Du Lâm lại ngồi không hưởng lộc.

Hai người còn chưa kịp tính toán số chiến lợi phẩm liên tiếp chiếm được thì đột nhiên bị tay súng bắn tỉa nhảy ra ở giữa đường bắn chết.

Kiều Hân Hân vẫn chưa thấy bộ dạng của y, nhưng khác hẳn với cách thức giết người mạnh mẽ vang dội, giọng y nom trong trẻo sạch sẽ vô cùng.

Tuy rằng giọng y không quá pháp phòng, có vẻ cực kỳ lãnh đạm.

Quan trọng nhất là, quả nhiên người này còn chưa biết Kiều Hân Hân trốn ở trong.

Sau khi giết B, y trực tiếp ngồi trên một chiếc bàn, bắt đầu ăn thứ gì đó.

Y chỉ cách Kiều Hân Hân khoảng 2 mét.

2 mét.

Từng tiếng sấm gầm thét ở bên ngoài, trong phòng khi sáng khi tối, nhưng Kiều Hân Hân vẫn có thể nghe được tiếng y ăn.

Tuy không biết y đang ăn cái gì, nhưng y có vẻ ăn rất ngon lành.

Giăng co lâu như vậy, trên người còn bị thương, Kiều Hân Hân đã sớm đói bụng.

Bụng cô rất không chịu thua kém mà réo lên...

Ọc ọc ọc.

Sắc mặt Kiều Hân Hân trắng bệch.

Khi ấy, vừa khéo không có tiếng sét, tiếng nhai nuốt rõ ràng ngừng lại.

Tay súng bắn tỉa nhảy xuống từ trên bàn, tay y cầm súng, đi về phía Kiều Hân Hân.

Thính lực của y rất tốt, lập tức phát hiện âm thanh tới từ nơi nào.

Y nhanh chóng đứng ở phía đối diện Kiều Hân Hân, giữa hai người là một kệ thuốc.

Đây là sự bảo vệ của y đối với chính bản thân mình.

Y ngồi xổm xuống, có thể loáng thoáng nhìn thấy Kiều Hân Hân đang cúi đầu, hòng súng nhắm thẳng về phía cô.

"Nếu bụng cô không reo thì đã có thể sống rồi."

Y quả thực không biết trong phòng thí nghiệm còn có người, sau khi đi vào, phát hiện ra nhiều thi thể như vậy, còn tưởng là họ bị hai kẻ kia giết.

"Tôi cũng không muốn vậy đâu, nhưng tôi đói quá... Tôi có thể ăn chút gì đó trước khi chết không?"

Kiều Hân Hân không dám ngẩng đầu, cô vùi mặt giữa hai chân, cơ thể hơi run rẩy khi nói lời này.

Chỉ là, cô còn chưa thể bỏ cuộc.

Nếu người đàn ông này chấp nhận lời thỉnh cầu của cô, tức là cô vẫn có cơ hội tiếp tục trao đổi với y.

Nhưng đáng tiếc, không có ai là ngoại lệ với y.

"Không được, thức ăn quý lắm, dù có xương thừa thì tôi cũng sẽ không cho cô đâu."

Dù gì cô cũng phải chết, ăn gì cũng là lãng phí hết.

Tay súng bắn tỉa lắp một viên đạn, y ni non nói: "Hôm nay nhiều người chết thật, xem ra trò chơi có thể kết thúc vào ngày mai rồi."

"Chờ... Chờ một chút! Trăn trối... Tôi có lời trăn trối!"

"Cô yên tâm, tôi sẽ không giúp cô mang lời trăn trối về đâu."

"Không không không! Ý tôi là, xin cho tôi ba phút để tôi chào khán giả!"

"Tạm biệt."

"A a a! Sao anh lại như vậy hả! Tôi chỉ xin ba phút thôi mà, chẳng nhẽ tôi còn chạy được chắc!?" Kiều Hân Hân nổi giận, tay trái đột nhiên nện lên mặt đất, đồng thời ngẩng đầu lên.

Không biết là bởi vì sợ hãi hay tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ phừng phừng.

Người ở phía đối diện lại ngừng động tác trong tay, kinh ngạc nhìn cô.

Kiều Hân Hân cũng sững sốt, bởi vì...

Cô không ngờ, tay súng bắn tia trầm tĩnh, giết người như ngóe này lại... "sạch sẽ" đến thế?

Không biết dùng từ này để hình dung y có đúng không...

Đồng phục mặc trên người y quả là sự phối hợp tuyệt nhất, dù áo sơ mi trắng đã vấy máu nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào tới hơi thở trong vắt như tuổi của y.

Đặc biệt là đôi mắt kia, đen láy như một viên đá hắc diện, không có bất kỳ tạp chất nào.

Không thể không nói, khuôn mặt này quả thực rất xứng với giọng của y.

Nhưng vì sao một người như vậy lại tham gia loại trò chơi này?

Xem ra y cũng không quá lớn tuổi, chỉ khoảng chừng 20 thôi nhỉ?

Nếu không phải vừa tận mắt thấy y giết người, Kiều Hân Hân thực sự rất khó sinh lòng cảnh giác với người này.

Nhìn y chăm chăm hồi lâu, cô nhận ra sự thất thố của mình, cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi chỉ muốn chào khán giả một tiếng thôi, dù sao cũng đã phát sóng hơn một tháng rồi... Hơn nữa, tôi cũng phải nói chuyện với Lý Mục một chút để anh ta không quên di chúc của tôi."

"A." Giữ nguyên tư thế ngồi xồm khiến chân y có chút mỏi, y liền ngồi luôn xuống đất, "Ngoài Lý Mục ra thì sao?"

"... Ách?"

"Ngoài anh ta cùng khán giả ra, cô còn muốn nói lời trần trối với người nào khác không?"

Qua sự nhắc nhở của y, Kiều Hân Hân chợt nhớ tới một người, cô bỗng cảm thấy rất khổ sở.

"Còn... còn cả Kaka nữa."

"Đó là ai thế?"

"Là một người bạn rất quan trọng."

"Cô muốn nói gì với cậu ta?"

"Ồi..." Kiều Hân Hân than nhẹ một tiếng, cô kéo khối vuông tới trước mặt mình, mở khung trò chuyện với Kaka ra.

Cô vừa gõ chữ vừa nói: "Thực xin lỗi, tôi đã từng đáp ứng anh là nhất định sẽ kiên trì tới khi anh trở về, nhưng tôi..."

Kiều Hân Hân đã từng nói với chính mình, nếu Kaka chưa trở lại, cô cũng sẽ không đóng cửa phòng phát sóng trực tiếp.

Nhưng chờ tới khi cô chết, phòng phát sóng sẽ vĩnh viễn bị đóng cửa.

Đến lúc đó, Kaka sẽ không tìm được cô nữa.

A, không đúng... Dù là khán giả của tỉnh tế hay anh trai, Tranh Tử ở trong thế giới hiện thực, bọn họ... Đều sẽ không tìm được cô nữa.

Cuối cùng, cô không dám nhìn khu bình luận.

Cô biết, nhất định đang có rất nhiều người bình luận liên tục, cô sợ nếu mình nhìn thấy sẽ không nhịn được mà rơi nước mắt.

Kiều Hân Hân nhìn chăm chăm vào avatar màu xám của Kaka, nếu nó có thể sáng lên thì thật tốt.

Người ở phía đối diện lại mở miệng: "Thế thì, cô giải thích một chút, tại sao cô lại chạy tới nơi nguy hiểm như thế này?"

"Hả?" Kiều Hân Hân mờ mịt ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau cùng tay súng bắn tia.

Không biết vì sao, cô cảm thấy tay súng bắn tia không phải là một người nhiều chuyện như vậy, nhưng sao y lại có thể trò chuyện cùng cô lâu đến thế?

Không không không, đúng hơn là, sao y lại khoan dung để cô nói nhiều như vậy?

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Thì cứ... mơ mơ màng màng mà tới thôi..."

"Mơ mơ màng màng? Mơ mơ như vậy sao? Không phải cô đã đáp ứng tôi là phòng phát sóng trực tiếp sẽ luôn tồn tại sao, hửm?"

"A?" Kiều Hân Hân hoàn toàn không kịp phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bữa tiệc giết chóc (10)

Convert: Bền

Editor || Beta: Manh

Người ở phía đối diện lại mở miệng: "Thế thì cô giải thích một chút đi, tại sao cô lại chạy tới một nơi nguy hiểm như thế này?"

"Hả?" Kiều Hân Hân mờ mịt ngẩng đầu, mắt đối mắt với tay súng bắn tia.

Không biết vì sao, cô cảm thấy tay súng bắn tia không phải là một người nhiều chuyện như vậy, nhưng sao y lại trò chuyện cùng cô lâu đến thế?

Không không không, đúng hơn là, sao y lại khoan dung để cô nói nhiều như vậy?

Kiều Hân Hân suy nghĩ một chút, khẽ nói: "Thì cứ... mơ mơ màng màng mà tới thôi..."

"Mơ mơ màng màng? Mơ mơ như vậy sao? Không phải cô đã đáp ứng tôi là phòng phát sóng trực tiếp sẽ luôn tồn tại sao, hửm?"

"A?" Kiều Hân Hân hoàn toàn không kịp phản ứng.

*

Rõ ràng giọng điệu có chút trách móc này rất lạ lẫm, nhưng... Sao cô lại cảm thấy quen thuộc thế nhỉ?

Con mưa xối xả gột rửa cả thế giới, căn phòng nhỏ bọn họ đang trú chân tựa như bến cảng an toàn duy nhất ở trên đảo.

Cách một kệ thuốc, Kiều Hân Hân hoàn toàn không cảm nhận được sát ý của tay súng bắn tia nữa.

Y ngồi dưới đất, ngay cả súng cũng tùy ý đặt ở cạnh.

Chỉ là khi nhìn cô, trong đôi mắt thần nhiên kia lại nhiều thêm một chút gì đó.

Dường như cô có thể nắm bắt lấy nó.

Hơi găng sức, nó lại dần dần biến mất.

Trong phòng phát sóng trực tiếp mà Kiều Hân Hân không thể nhìn thấy đã sớm bùng nổ.

[Ka ka ka ka ka thần!!!!]

[Ka thần! Ông trời ơi!! Là Ka thần đấy!!!]

[A a a a a nam thần của tôi!!!]

[Xin Ka thần đừng giết chủ kênh, chủ kênh của chúng tôi đáng yêu lắm đó.]

[(Cười trộm) Sao tôi lại thấy bầu không khí giữa hai người kia cứ là lạ thế nhỉ?]

[Mọi người không cảm thấy sau khi Ka thần nhìn thấy vẻ ngoài của chủ kênh thì lập tức thay đổi thái độ sao?]

[Σ (°Δ °|||)| Lẽ nào anh ấy vừa gặp đã yêu chủ kênh!?)

[Tôi đã xem rất nhiều trận trò chơi tử vong của anh ấy rồi, nhưng... Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy nói chuyện tử tế với người khác đấy.]

[← Cái quý gì cơ.]

[Bởi vì những người từng gặp anh ấy đều chết hết rồi.]

[...]

Tất cả mọi người đều không nghĩ rằng Karen sẽ xuất hiện, ngoại trừ khán giả của Kiều Hân Hân, đa phần mọi người đều vào phòng để quan sát tình hình trò chơi thông qua chủ kênh.

Không ngờ, một Karen luôn sát phạt quyết đoán để bảo vệ vương miện của mình lại... "Dịu dàng" với một chủ kênh mới đến thế.

Thực ra, thái độ của anh không tính là dịu dàng, nhưng so với những người vừa thấy anh đã mất mạng, vị nữ chủ kênh này vẫn sống sót như một kỳ tích.

Quan trọng nhất là, Karen hoàn toàn không có ý định giết cô.

Anh lẳng lặng chờ đợi, nhìn về phía Kiều Hân Hân đang cố gắng ngấm lại lời anh vừa nói. Sau cùng, khi chợt nhớ ra điều gì đó, cô nhìn tay súng bắn tia với ánh mắt như gặp quỷ.

Không đợi cô trả lời, Karen cười "Phụt" một tiếng.

"Ha ha ha ha..."

Tiếng cười sang sảng của anh đối lập với căn phòng bừa bộn đến tột đỉnh.

Tiếng sấm ầm ầm như bị cửa sổ thủy tinh ngăn cách, trong và ngoài phòng hình thành hai thế giới khác biệt. Giờ khắc này, không có trò chơi, không có chết chóc, không có bất kỳ âm mưu nào.

...

"Ka... Ka thần?"

"Không phải chứ..."

"Ka thần còn biết cười sao?"

"Hay là chúng ta nhận nhầm người nhĩ, có khi nào người ta chỉ trông giống Ka thần thôi không?"

"..."

Khán giả khắp vũ trụ cùng trầm mặc vài giây, sau đó, tiếng nghị luận ùn ùn kéo đến.

Trong trí nhớ của mọi người, vị kia là đồ tể máu lạnh nhất của trò chơi tử vong, tại sao bây giờ anh lại có một mặt gần gũi, bình dị đến thế?

Kiều Hân Hân cảm thấy một cái đầu của bản thân không đủ dùng, cô nghĩ tới một khả năng, nhưng... Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!

Cô ngờ vực cúi đầu nhìn màn hình nhỏ, rất nhiều khán giả đang viết "6666666".

[Cha mẹ ời, đây là lần đầu tiên tôi thấy Ka thần cười đấy!]

[𐄂 ▽ 𐄂 Tôi thấy tên này chỉ có đáng đáp giống Ka thần mà thôi.]

[Điên cuồng, tàn khốc đâu mất tiêu rồi?]

[Một giây trước vẫn còn như vậy mà.]

[Sao ở trước mặt chủ kênh lại trở thành ánh mặt trời thế?]

[... Đây, tôi muốn nhỏ một bãi nước bọt lắm rồi đấy, đây là phòng phát sóng trực tiếp của Kiều - chan được không hả?]

[Mấy người thích Ka thần thì có thể gạt phăng chủ kênh ra à?]

[(Trái tim) Tôi yêu nữ thần Kiều Kiều nhất!]

[Kiều Kiều! Kiều Kiều! Kiều Kiều!]

Trong lúc vô tình, lượng khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp đã vượt quá mười triệu người. Bình luận chồng chất lên nhau, tốc độ bình luận tại khu nhanh tới mức khiến người ta phải lú lờ.

Không ít người đặc biệt chạy vào phòng phát sóng của Kiều Hân Hân để có thể lấy được góc nhìn Karen tốt nhất.

Mà đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Càng ngày càng có nhiều khán giả qua đường vọt tới như ong vỡ tổ, những tiếng "Ka thần Ka thần" bay đầy trời, nếu không biết thì còn tưởng đây là phòng phát sóng trực tiếp của Karen.

Thế nên, fan của Kiều Hân Hân rất bất mãn.

Tuy mọi người đều biết Karen là người chơi cấp thần trong trò chơi tử vong, luôn biểu hiện rất đặc sắc trong mỗi trận đấu, nhưng thân phận thực tế của anh lại là một bí ẩn.

Song, dựa theo số lần anh tham gia trò chơi, rất có thể anh là một tử tù.

Khán giả chẳng hề để ý tới thân phận thật của anh. Không giống với mình tính được quảng bá rầm rộ, tuy không bao giờ nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, Karen vẫn rất nổi tiếng, vẫn có một đám fan hâm mộ trung thành nhất của riêng mình.

Không phải tất cả mọi người đều thích Karen, nhưng những thứ này chẳng hề ảnh hưởng tới anh.

300 trận thắng liên tiếp, đây quả thực là con số mà người bình thường không tài nào có nổi.

Khó trách mọi người đều gọi anh một tiếng "Ka thần".

... Ka thần?

Kiều Hân Hân đã thấy cái tên này vô số lần, cô nghĩ tới Kaka đã lâu không lộ diện.

Là trùng hợp sao? Tên của bọn họ đều có một chữ "Ka", đây thực sự chỉ là trùng hợp sao?

"Khụ, lần đầu gặp mặt, để tôi tự giới thiệu một chút." Khóe miệng tay súng bắn tia mang ý cười thần nhiên, cách một kệ thuốc, anh đưa tay qua.

"Tôi là Nicolas Karen, là tội phạm bị giam giữ vĩnh viễn của Thần Điện, bình thường thích lên mạng nếu không có chuyện gì để làm. Dạo gần đây, tôi đã đăng ký tài khoản trên một trang web phát sóng trực tiếp tên TV Thái Dương, lấy biệt danh là -- "Kaka"."

Kiều Hân Hân ngơ ngác nhìn anh.

Kaka! Không ngờ anh lại là Kaka!!

Cô nhớ, vào ngày Kaka bị cấm sử dụng tài khoản, anh từng nói sau này anh sẽ rất bận rộn... Hóa ra là vì tham gia trò chơi này sao?

Mà Thần Điện, Thần Điện là cái gì?

Giam giữ vĩnh viễn? Tức là tù chung thân ư?

Cô nhìn bàn tay duỗi tới từ phía bên kia kệ thuốc, mười ngón tay trắng nõn thon dài, móng tay được cắt rất chỉnh tề.

Kiều Hân Hân nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay kia.

"Chào anh, tôi là Kiều Hân Hân, tới từ trái đất... Ủm, anh cũng biết rồi đấy, tôi là một chủ kênh sinh hoạt."

Phòng phát sóng trực tiếp của cô thuộc thể loại "Thường ngày", thỉnh thoảng sẽ thực hiện phát sóng trực tiếp tử vong. Lần này, cô trời xui đất khiến bước vào trò chơi chém giết hàng thật giả thật, không ngờ bản thân lại gặp Kaka ở đây.

Xem như là vận hạnh trong bất hạnh sao?

Bắt tay một hồi, hai người đều lịch sự thu tay lại.

Kỳ thực, cảm giác của Kaka giống hệt Kiều Hân Hân, không ai trong bọn họ nghĩ mình sẽ gặp đối phương bằng cách thức này.

Kiều Hân Hân không khỏi len lén nhìn anh, đây chính là Kaka đó...

Ủm, không khác tưởng tượng của cô là bao.

... Ngoài việc anh giết người, những thứ khác đều tương đối ăn khớp.

Mà dường như Kaka đã sớm quen với phương thức sinh hoạt này.

"Núp ở trong đó có khó chịu không?"

"Cũng không đến nỗi nào."

"Vậy cô chờ một chút."

Dứt lời, Kaka đứng lên đi ra ngoài, lưu lại khẩu súng lục màu đen trên mặt đất. Anh không để ý, Kiều Hân Hân lại càng không để ý.

Đây là lần đầu tiên Kiều Hân Hân cảm thấy an tâm kể từ khi tham gia trò chơi.

Cho dù trong tay cô không có bất kỳ vũ khí nào.

[??????]

[Chủ kênh quen Ka thần à??]

[Ka thần cũng xem phát sóng trực tiếp sao 0-0]

[66666666]

[Oh my god, là Kaka đấy!!!]

[Kaka??]

[Người nào không biết Kaka là ai thì có thể lật xem bảng fan hâm mộ của chủ kênh, vị ký sĩ đầu tiên chính là Kaka đó!]

[A A A A A A A!!!]

Trong phòng thí nghiệm là sự yên bình hiếm hoi, phòng phát sóng trực tiếp lại náo loạn.

Rất nhiều khán giả qua đường không hiểu chuyện mở bảng fan hâm mộ ra, mọi người đều có thể thấy cái tên màu xanh của vị ký sĩ kia.

Người mua tước vị đầu tiên luôn là người đặc biệt với mỗi vị chủ kênh.

Không ngờ Karen lại là fan cuồng! Fan cuồng đấy!!

Những người luôn theo đuổi Ka thần đương nhiên cảm thấy rất khiếp sợ, mà fan của Kiều Hân Hân đều cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Thậm chí còn có người sắp phát khóc.

[Cứ tưởng chủ kênh chết đến nơi rồi, không ngờ... Đúng là phong hồi lộ chuyển!]

[Sát thủ cấp thần lại là fan hâm mộ số một! Đang đóng phim đấy à!]

[Cuối cùng cũng có thể yên tâm xem trò chơi rồi nhé!!]

[Đúng vậy, nhất định Ka đại gia có thể mang Hân của tôi giành thắng lợi!]

[~(≥▽≤)/~ Ye ye ye!]

Kiều Hân Hân vui mừng dưới cái bàn, cô nghe được tiếng mở cửa, sau đó, Kaka lôi những thi thể kia ra ngoài.

Từ đầu đến cuối chỉ mất hai phút.

Ngoài trời vẫn mưa lớn, may mà phòng thí nghiệm có một mái hiên nên Kaka không phải dầm mưa.

Anh mang hết thi thể trong phòng ra ngoài, như vậy, trong phòng thí nghiệm sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy rằng, trên mặt đất vẫn còn những bãi máu.

Dù chính anh đã quen với những nơi như thế này, không có nghĩa là Kiều Hân Hân cũng có thể quen được.

Khi ăn cơm, hoàn cảnh phải tốt một chút mới tương đối thoải mái đúng không?

Anh lộn ngược ba lô, đổ hết toàn bộ đồ trong đó lên bàn.

"Được rồi, đi ra đi."

Ngừng một chút, anh lại nói: "Nhớ cầm súng để sau này còn phòng thân nhé."

"Ok..."

Ôm ba lô nguy trang, Kiều Hân Hân chui ra từ dưới gầm bàn. Cô vươn tay xuyên qua kệ đồ, nhặt súng lục lên, trên thân súng vẫn còn dính chút máu tươi.

Hắn là máu bắn lên khi Kaka giết người.

Kiều Hân Hân bỏ súng vào trong ba lô, cô bước tới giữa phòng, thấy một bàn tràn ngập đồ ăn.

Có hamburger, sữa bò, bánh ruốc, bánh quy mút dâu, lap xường, thịt bò khô, sô cô la, mỳ tôm,... và rất nhiều món khác.

Tùng túi đồ ăn chất thành một ngọn núi nhỏ, Kaka gảy núi đồ ăn hồi lâu rồi hỏi: "Cô ăn mỳ không?"

Kiều Hân Hân nhanh chóng gạt đầu.

Chỉ là...

Cô ngờ vực nói: "Không có nước nóng thì ăn kiểu gì nhỉ?"

Kaka lấy ra một ấm đun nước nhỏ từ trong ba lô, đây là vật anh cướp được từ bốn người lúc trước. Thấy phòng thí nghiệm có ổ cắm, anh thử đổ chút nước khoáng vào rồi thử đun, phát hiện trong phòng thực sự có điện.

Như vậy tức là có thể mở đèn, nhưng anh cảm thấy để phòng tối tăm như thế này vẫn khá tốt.

Vì lý do an toàn, sau khi vào cửa, anh đã khóa kín cửa lại.

Kiều Hân Hân mở gói gia vị, đổ vào cốc mỳ, cho dù nằm mơ cô cũng không thể ngờ mình còn có thể ăn thức ăn nóng hổi ở một nơi như thế này.

Nước nhanh chóng được đun sôi.

Khi đổ nước, Kaka đặc biệt chú ý, sợ sẽ bắn nước nóng lên người cô.

Trong lúc chờ mỳ chín, Kiều Hân Hân không nhịn được hỏi: "Anh quen thuộc với nơi này lắm à?"

"Tôi đã tới mấy lần rồi, tuy đều là "Cuộc chiến sinh tử", nhưng lần nà vật trên đảo cũng khác."

"...Mấy lần?" Kiều Hân Hân sùng sốt: "Thế... Anh thường chơi trò chơi tử vong sao?"

"Ừm."

"Vậy Thần Điện... là cái gì?"

Kiều Hân Hân rất hiếu kì về Kaka.

"Thần Điện chính là cơ quan có địa vị cao nhất tại hành tinh Nicolas, chuyên dùng để trừng phạt những kẻ ác mà pháp luật thông thường không trừng trị nổi nữa."

"Ách, bị giam cả đời tức là... Anh sẽ bị nhốt trong tù cả đời à?"

"Ừ."

"Sao lại thế?"

Sao lại thế?

Không chỉ mình Kiều Hân Hân, khán giả khắp hệ ngân hà cũng rất quan tâm tới vấn đề này.

Đây là người chơi mạnh nhất trong lịch sử, rốt cuộc anh đã phạm phải tội gì mà lại bị Thần Điện chèn ép?

"Để tôi nghĩ đã."

Kaka vuốt ve mặt bàn bóng loáng, khi anh cúi đầu thì xung quanh an tĩnh vô cùng.

Dường như dòng thời gian cũng chậm lại vì anh.

Sau một hồi lâu, anh để lộ một nụ cười vui vẻ: "A, tôi nhớ ra rồi, đêm hôm đó tôi đã giết sạch một tòa thành."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bữa tiệc giết chóc (11)

Convert: Bền

Editor || Beta: Manh

Cảm ơn những bạn đã bỏ thời gian vote cho từng chương truyện, mình vui lắm xD

*

"Vậy Thần Điện... là cái gì?"

"Thần Điện chính là cơ quan có địa vị cao nhất tại hành tinh Nicolas, chuyên dùng để trừng phạt những kẻ ác mà pháp luật thông thường không trừng trị nổi nữa."

"Ách, bị giam cả đời tức là... Anh sẽ bị nhốt trong tù cả đời à?"

"Ừ."

"Sao lại thế?"

"Để tôi nghĩ đã."

Kaka vuốt ve mặt bàn bóng loáng, khi anh cúi đầu thì xung quanh an tĩnh vô cùng.

Dường như dòng thời gian cũng chậm lại vì anh.

Sau một hồi lâu, anh để lộ một nụ cười vui vẻ: "A, tôi nhớ ra rồi, đêm hôm đó tôi đã giết sạch một tòa thành."

*

"..."

Trong khoảng thời gian ngắn, Kiều Hân Hân cảm thấy não mình không đủ dùng.

Một... Một tòa thành? Đó là khái niệm gì thế?

Tức là, trên tay Kaka đã dính máu của rất nhiều người vô tội ư? Không nhận được mà nhìn về phía đôi tay có khớp xương rõ ràng kia, Kiều Hân Hân hơi thất thần.

Hóa ra, một Kaka khác mà cô không biết rõ... Chính là như thế này.

Tuy cảm thấy anh rất nguy hiểm, nhưng... Cô lại chẳng thấy sợ chút nào.

Có lẽ là vì, nếu anh muốn giết cô thì cô đã sớm chết rồi.

Khán giả khắp vũ trụ đều sợ hãi người bởi đáp án này, tuy rất nhiều từ từ tham gia trò chơi đều phạm phải tội ác tày trời, nhưng tội của Kaka... Tàn sát nhiều người như vậy mà không bị phán tử hình sao?

Mỗi hành tinh đều tồn tại một tổ chức có quyền uy tối cao như Thần Điện, tại sao bọn họ lại dung túng tên hung thủ đã giết sạch một tòa thành?

Tuy bị giam cả đời, nhưng lại có ăn có uống, còn có máy tính để dùng, phúc lợi này... Có phần tốt quá đã.

"Karen... Karen... Tra được chưa?"

"Không tìm thấy bất kỳ tư liệu gì liên quan tới cậu ta cả, cũng có thể cái tên kia chỉ là biệt danh."

"Rốt cuộc hành tinh Nicolas đang giấu điểm điều gì vậy?"

"Cậu ta đã tham gia trò chơi tử vong khoảng sáu năm rồi."

"Sáu năm, 300 trận thắng liên tiếp..."

"Tôi có một người bạn sinh ra ở hành tinh Nicolas, anh ta cũng chưa bao giờ nghe qua cái tên "Karen"."

"Tôi thấy chuyện này không đơn giản như mặt ngoài đâu..."

"Tại sao Thần Điện phải nhọc lòng bảo vệ thông tin cá nhân của một kẻ cực kỳ ác độc như vậy?"

"Có lẽ... Thân phận của cậu ta rất không đơn giản."

Mặc dù mọi người đều giết mình, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới độ nổi tiếng của Kaka.

Dù sao, mọi người thích anh không phải bởi vì anh vĩ đại chính trực cỡ nào.

Thân thể của anh là dấu hỏi đối với mọi người, càng thần bí lại càng khiến người ta mê muội.

Rất nhiều fan nữ hâm mộ Kiều Hân Hân, bởi vì Ka thần ở trước mặt cô là một Ka thần mà bọn họ chưa từng thấy.

Vì sao anh lại có một mặt "hiền lạnh" như vậy chứ?

Kaka đẩy mỳ tới trước mặt Kiều Hân Hân: "Xong rồi này."

"A, cảm ơn nhé."

Kiều Hân Hân nắm đĩa trong tay, cô ngồi trên ghế, mở cốc mỳ ra.

Mùi thơm nức mũi bay tới.

Kaka đứng ở một bên khác, anh mở một túi bánh quy gấu, ném một miếng vào trong miệng.

Đôi mắt lại luôn liếc trộm...

Cốc mỳ trong tay Kiều Hân Hân.

Dưới tình huống này, mùi dưa chua quả thực khiến người ta khó có thể chối từ.

Nhưng... Chỉ có một cốc mỳ mà thôi.

Cái miệng nhỏ của Kiều Hân Hân ăn mỳ, nhưng cô luôn cảm thấy có người đang nhìn mình.

Mỗi khi cô ngẩng đầu nhìn Kaka, người kia luôn cúi đầu nhìn bánh quy gấu trong tay mà bặm môi.

Những thức ăn này đều là của Kaka, nhưng anh lại đổ toàn bộ đồ trong ba lô ngực trang ra, mặc cô lựa chọn.

Trong ba lô của Kiều Hân Hân có rất ít thức ăn, chỉ còn bánh mì khô cùng sôcôla và nước khoáng.

So với những đồ ăn vặt khô khan kia, mỳ tôm nóng hổi chính là thức ăn ngon miệng nhất.

Kiều Hân Hân ăn nửa cốc mỳ, chần chừ hồi lâu, sau vẫn đẩy cốc mỳ về phía trước.

"Tôi bị nhiệt, không thể ăn đồ quá cay."

Cô mở túi đùi vịt quay ở cạnh đó, cảm giác được ăn thịt quả thực hạnh phúc vô cùng.

Kaka nhìn chăm chăm vào cốc mỳ kia, mấy giây sau, anh cầm cốc lên chẳng chút khách khí: "Lãng phí thức ăn là không tốt."

Kiều Hân Hân không dám nhìn anh.

Cô đã ăn hết nửa cốc mỳ kia, không ngờ anh thực sự không chê nó.

[Σ(°△°|||)] Hai người ăn chung một cốc mỳ à?!

[23333 Sao hai người này cứ như người yêu thế nhỉ.]

[← Có cái để ăn ở một nơi như thế này đã là không tệ rồi, còn phân chia của anh của tôi làm gì.]

[Ka thần nói không sai! Lãng phí thức ăn là không tốt!]

[(☆ ▽ ☆) Cứ như hôn gián tiếp ấy, chủ kênh từng dùng qua cái đĩa kia đó nha!]

[Thật ~ ảm ~ áp]

[Tôi không nhận làm người đẩy chữ, đây không phải là người chơi ác liệt nhất trong lịch sử sao? Biến hóa lớn vậy trời!]

[Ka thần thực sự quen chủ kênh à? Không được, tôi muốn lưu trữ phòng của cô ấy!]

[Hhhhh phát hiện một cặp mới rồi, a a a!]

[Xin chào các vị khán giả qua đường thân yêu, đây là phòng phát sóng trực tiếp của Kiều Kiều, một chủ kênh người trái đất, nếu bạn thích cô ấy thì nhớ lưu trữ phòng nhé.]

Phòng phát sóng trực tiếp có vô số câu nói, Kiều Hân Hân vừa ăn vừa xem bình luận, cô thấy rất nhiều người xếp hàng nói "cặp đôi".

Tuy đã quen thực hiện phát sóng trực tiếp, nhưng lần này, khi bị nhiều người vây xem cô cùng Kaka như vậy... Cô vẫn thấy có chút xấu hổ.

Ngược lại, Kaka chưa từng hỏi về phòng phát sóng, anh một lòng một dạ ăn nếm, ngay cả ngụm nước cay xé lưỡi cuối cùng cũng uống sạch bách.

Có thể thấy anh thực sự rất thích hương vị này.

Con mưa xối xả dần dần nhỏ đi, có khuynh hướng sắp ngừng. Tiếng loa phát thanh xa xôi vang lên...

"A, trận mưa này tới đúng lúc thật đấy, gạt rửa nhiều nơi đầm máu ghê. Khụ khụ, chào buổi sáng, các vị học sinh, thời gian thông báo tới rồi! Tôi là Nguyên Dã, thầy giáo của mọi người đây."

"Đã mười hai tiếng trôi qua kể từ khi trò chơi bắt đầu, mười hai tiếng vừa rồi là khoảng thời gian vô cùng đặc sắc!"

"Sau đây là danh sách những người đã tử vong."

"Số 1, nam, Du Lâm, tử vong."

"Số 7, nam, Nar, tử vong."

"Số 19, nam, Tập Khách Uy, tử vong."

"Số 3, nữ, Tây Nhã, tử vong."

"Số 10, nữ, Mễ Na, tử vong."

"Số 18, nữ, Đồng Cách Nhĩ, tử vong."

"Chỉ còn lại ba mươi ba người chơi!"

"Trò chơi chỉ vừa bắt đầu thôi mà đã kịch liệt như vậy, quả thực khiến cho người ta hưng phấn vô cùng. Tôi hy vọng mọi người có thể biểu hiện bản thân càng thêm chân thật trong hai ngày tới... Đương nhiên, để gia tăng độ khó của trò chơi, mời tất cả các học sinh lấy bản đồ ra. Hiện tại, tôi sẽ nói cho mọi người biết nơi nào là nơi bạn cần rời đi trong hai vòng hai mươi phút, nếu không, vòng cổ mọi người đeo sẽ tự động phát nổ."

Kiều Hân Hân còn chưa kịp phản ứng, Kaka đã lấy bản đồ ra bằng tốc độ nhanh nhất. Tay anh cầm một cây bút bi, mang dáng vẻ chăm chú nghe giảng như một đứa trẻ ngoan ngoan.

Kiều Hân Hân thấy hơi xấu hổ, cô lật qua lật lại ba lô, không tìm thấy bản đồ của mình... Lẽ nào trong ba lô của cô không có bản đồ?

Tiếng phát thanh vẫn chưa ngừng.

"H20, c17, 9."

"H20, c17, 9."

"H20, c17, 9."

"Được rồi, các vị học sinh, tôi sẽ dừng lời nhắc nhở tại đây, chúc mọi người chơi vui vẻ."

Kaka khoanh tròn ba nơi mà Nguyên Dã nêu tọa độ, anh chỉ một nơi, nói: "Chúng ta đang ở chỗ này."

"Ách?" Kiều Hân Hân thò đầu nhìn, cô ngập ngừng nói: "Đó là... vùng cấm phải không?"

"Ừ, mau đi thôi."

Nếu bọn họ tiếp tục ở trong phòng thí nghiệm, vòng cổ sẽ phát nổ sau hai mươi phút.

Hai người nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Chủ yếu là thức ăn, nước uống cùng vũ khí.

Kiều Hân Hân cầm dao găm, dây thừng cùng dùi cui điện, cô cảm thấy ba món đồ này có thể có chỗ dùng. Đối với vũ khí vốn có là chiếc rìu, vì nó quá nặng nên cô quyết định vứt đi.

Kaka cho cô một khẩu súng, mà Kiều Hân Hân từng đặc biệt tập bắn nên cô cảm thấy vô cùng an tâm khi có súng trong tay.

Ba lô nguy trang của Kaka vẫn phồng phao như trước, tay anh ôm súng máy, hai người đẩy cửa phòng thí nghiệm, bắt chập cơn mưa nhỏ, bắt đầu chạy về phía xa xa.

Kiều Hân Hân không phân biệt được phương hướng, trong tay cầm la bàn, mà Kaka chạy chẳng hề do dự, tựa như đã nắm rõ địa hình.

Cô không nhịn được hỏi: "Chúng ta đang đi đâu thế?"

"Dựa theo bản đồ, gần đây có một thư viện, chúng ta có thể tới đó tránh mưa."

"Ồ..."

"Nhưng trong thư viện hẳn là có người. Thông thường, bọn họ sẽ canh giữ ở phía trước và phía sau, nếu chúng ta muốn vào đó, tốt nhất là đi theo hướng Tây Nam."

Kiều Hân Hân nghi hoặc: "Anh biết hướng Tây Nam ở đâu à?"

"Tôi biết chứ."

Nếu cô nhớ không nhầm, hiện tại trên tay Kaka không có bản đồ, sao anh có thể nhớ rõ như vậy?

Trong cơn mưa nhỏ, Kaka dẫn đường ở phía trước.

Chạy được nửa đường, anh cởi áo ngoài ra, khoác lên đầu Kiều Hân Hân.

"Đứng đây chờ tôi, đừng đi đâu nhé."

Từ nơi Kiều Hân Hân đứng đã có thể nhìn thấy thư viện kia. Tòa nhà cao hai tầng, kiến trúc cổ xưa nom rất ý vị.

Mấu chốt là, nó không hề bị tàn phá chút nào.

Bên trong vẫn sáng đèn.

Ý định của Kaka rất rõ ràng, anh muốn đi trước thăm dò đường.

Kiều Hân Hân gật đầu: "Tôi biết rồi."

Sau khi dọn đồ xong, một mình Kaka nhanh chóng chạy về phía thư viện, đến đúng vị trí Tây Nam, tới gần cửa sổ ở nơi đó.

Kiều Hân Hân khoác áo của anh, trốn sau một thân cây. Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm chặt khẩu súng trong tay.

Hiện nay, trong trò chơi chỉ còn lại ba mươi ba người.

Tùy hèn đảo này không nhỏ nhưng nói không chừng sẽ đụng phải bọn họ.

Kiều Hân Hân không dám thả lỏng cảnh giác, bây giờ cô không còn cô độc nữa, nếu trước đó cực kỳ tuyệt vọng thì sự xuất hiện của Kaka đã khiến cô nhìn thấy khả năng sống sót đến giây cuối cùng.

Cô sẽ trở về cùng Kaka!

Kaka lên vào từ cửa sổ thư viện, không đến mời giấy, Kiều Hân Hân nghe được tiếng súng kịch liệt.

Cô hơi căng thẳng, không biết tình hình của Kaka thế nào... Anh có bị thương không?

Tiếng súng kéo dài hơn ba phút, khoảng ba phút nữa trôi qua, cô mới thấy Kaka nhảy ra từ cửa sổ vừa nãy.

Anh khua tay từ phía xa, ý bảo Kiều Hân Hân có thể tới thư viện.

Thấy Kaka lại xuất hiện, Kiều Hân Hân mới thờ phào nhẹ nhõm. Cô vội vàng chạy về phía thư viện, mà Kaka vẫn nâng súng máy trong tay, quét mắt nhìn tình hình sau lưng cô.

Kiều Hân Hân bước tới trước mặt anh, bò vào từ cửa sổ.

Kaka lập tức theo sau.

"Thư viện rất rộng, có tổng cộng hai tầng, tôi đã kiểm tra bên trong và bên ngoài. Có một đội bảy người trú chân ở đây cũng bị tôi giải quyết rồi. Tôi tìm được rất nhiều đồ ăn cùng đồ dùng hàng ngày trong ba lô của bọn họ... Ừm, ý tôi là, cô cứ ở đây trong hai ngày tới đi."

"... Hả?"

Kaka mang Kiều Hân Hân tới khu vực nghỉ ngơi ở tầng hai của thư viện, mở túi vũ khí của chính mình ra, bên trong có rất nhiều mìn.

"Tôi vốn định vứt chúng đi, nhưng giờ lại thấy có thể làm một cái bẫy... Khéo thật đấy. Lát nữa tôi sẽ chôn hết chỗ mìn này xuống đất, chỉ chừa lại một khu vực an toàn, chính là cửa sổ ở hướng Tây Nam ấy. Nhờ kẻ địch thực sự may mắn băng qua được bãi mìn kia mà vào thư viện, cô cứ trốn từ cửa sổ kia nhé."

Một túi mìn cũng đủ để anh sắp xếp rồi. Chẳng mấy ai trong đám người chơi là chuyên gia gỡ mìn, nếu có người chạy vào thư viện thì sẽ tới một chết một, tới hai chết cả đôi.

"Thế còn anh thì sao?"

Ý tứ của Kaka chính là để Kiều Hân Hân ở lại đây, ít nhất, nơi này rất an toàn.

"Tôi sẽ đi tìm những người còn lại."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65-2: Bữa tiệc giết chóc (11) (2)

Convert: Bền

Editor || Beta: Manh

Ý tứ của Kaka chính là để Kiều Hân Hân ở lại đây, ít nhất, nơi này rất an toàn.

"Tôi sẽ đi tìm những người còn lại."

Chỉ khi anh tìm được những người khác rồi giết sạch bọn họ, anh cùng Kiều Hân Hân mới có thể giành chiến thắng.

Trên đường sẽ thường xảy ra chuyện, nếu Kiều Hân Hân đi cùng thì rất dễ gặp nguy hiểm, còn không bằng ở lại chỗ này. Trước lúc rời đi, lấy thư viện làm trung tâm, anh đã dò xét bốn phía, cộng thêm bãi mìn đã được bố trí xong xuôi, vị trí hiện tại của Kiều Hân Hân là nơi an toàn nhất trên đảo.

Hơn nữa, anh suy đoán, dựa theo phân bố vùng cấm của "Cuộc chiến sinh tử", tòa thư viện cách xa phòng thí nghiệm này gần như sẽ nằm trong vùng an toàn.

Nếu nơi này quả thực không may bị chọn làm vùng cấm --

Kaka lấy bản đồ ra, dùng bút khoanh tròn một chỗ: "Nếu cô nghe thấy loa phát thanh nhắc đến thư viện, cô hãy tới đây chờ tôi, tôi sẽ chạy qua trong thời gian ngắn nhất có thể."

Kiều Hân Hân cầm bản đồ, cô phát hiện Kaka đã bố trí mọi thứ tỉ mỉ trong khoảng thời gian ngắn.

"Anh không cần bản đồ sao?"

"Không cần."

Kaka để lại tấm bản đồ duy nhất cho cô, mà anh quả thực không cần bản đồ.

Rất nhiều thứ, chỉ cần nhìn qua một lần thì anh sẽ không quên.

"Đúng rồi, đừng xuống tầng một nhé."

"Vì sao?"

"Vì có xác chết."

Khi Kaka tiến vào thư viện, những người kia đều ở tầng một, nên anh mới đưa Kiều Hân Hân lên tầng hai.

Nơi này có đủ thức ăn cùng nước uống, quan trọng nhất là... Anh lấy ra một thiết bị điện tử cỡ nhỏ, mặt trên có vô số chấm đỏ.

Anh giới thiệu: "Vũ khí mà tôi nhận được là một chiếc máy kiểm tra vị trí địa lý, có thể thăm dò vị trí của người chơi khác."

"... Tốt thật đấy."

"Ừ, nên tôi vẫn luôn đi về phía có nhiều người. Hơn nữa, nếu xung quanh thư viện xuất hiện chuyện khác thường, tôi cũng sẽ là người nhìn thấy đầu tiên."

Kaka phát hiện Kiều Hân Hân không nói lời nào, chỉ luôn nhìn anh chăm chú.

Anh không nhận được hỏi: "Sao thế?"

"Tôi thấy... Anh rất đáng tin cậy."

Khi ở bên anh quả thực không cần mang đầu óc!

Anh có thể sắp xếp tất cả mọi chuyện, quan trọng nhất là, lời anh nói khiến người khác chẳng hề nghi ngờ.

Hai người nhìn nhau thật lâu, Kaka có chút không được tự nhiên nghiêng đầu: "Ừm.. Cô là người đầu tiên nói như vậy đấy."

Đồng thời, cô cũng là người đầu tiên nhìn thấy anh mà vẫn còn sống sót ở trong trò chơi.

[Hhhhh không được! Tôi đã định couple này rồi!]

[Tuyệt quá ~~~ Tôi thấy chủ kênh cùng Ka thần rất xứng đôi!]

[Trò chơi tử vong bình thường sắp bị hai người bọn họ biến thành phim thần tượng rồi!]

[Ở trước mặt chủ kênh, Ka thần quả thực dịu dàng tới mức không thể tưởng tượng nổi!]

[Năng lực của bạn trai bùng nổ!!]

[Khụ khụ, xin mọi người chú ý xem trận đấu.]

[Nhưng lần này ông trời cũng giúp Ka thần đó nha, vũ khí anh ấy có quả thực như bật auto luôn!]

[Đấy cũng là vì nó nằm trong tay Ka thần, nếu là kẻ khác thì auto thử xem?]

[23333 Chủ kênh tất thắng! A a a!]

[Kiều Kiều - chan, sau này đừng chơi trò chơi đáng sợ như thế nữa, trái tim nhỏ bé của tôi không chịu nổi đâu.]

"Nhiều nhất một ngày sau, trò chơi sẽ kết thúc."

Trước khi đi, Kaka nói như vậy.

Kiều Hân Hân gật đầu, cô lo lắng nói: "Nhất định phải cẩn thận nhé."

Kaka khẽ cười: "Đúng vậy, bọn họ nhất định phải cẩn thận."

Bằng không sẽ mất mạng như chơi.

Gặp phải Kaka, chỉ có thể nói là bọn họ kém may mắn.

Mà gặp được Kaka, là do vận may Kiều Hân Hân quá tốt.

Kaka rời khỏi thư viện.

Khi anh đi, mưa đã tạnh, Kiều Hân Hân đứng nhìn anh chạy xa cạnh cửa sổ ở tầng hai.

Cô luôn nhớ kỷ tuyến đường của anh, đây là khu vực an toàn tuyệt đối mà Kaka đã nói.

Bên ngoài chôn rất nhiều mìn.

Kaka nói cô không cần xuống tầng một vì dưới đó xác chết, kỳ thực, sau khi trải qua cửa ải sống còn ở trước mắt, Kiều Hân Hân chẳng hề sợ những thứ đó nữa. Ngồi trên sofa, cô cảm thấy buồn ngủ vô cùng.

Khán giả trong phòng phát sóng đều bảo cô nghỉ ngơi một chút, cô không dám ngủ sâu nên nói: "Nếu có chuyện gì xảy ra thì mọi người nhớ gọi tôi dậy nhé."

Fan hâm mộ có đặc quyền rung chuông, trong quá trình Kiều Hân Hân say giấc nồng, nếu thực sự có người xâm nhập vào thư viện thì mọi người cứ rung chuông thật lực là được.

Trong thư viện sáng đèn, Kaka có ý khiến người khác tưởng trong thư viện có người, trước khi xông vào cũng phải đo cân nhắc một phen.

Kiều Hân Hân tựa lên sofa, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, có hình bóng Kaka cầm súng máy càn quét tiến bước, nhưng khi Kaka xoay người thì lại biến thành một kẻ khác.

Kẻ kia cười với cô, súng máy trong tay nhắm thẳng về phía cô chẳng chút do dự, "Pằng pằng pằng pằng pằng."

May mà trong mơ sẽ không phải chịu đau.

Kiều Hân Hân bừng tỉnh, cô nhìn thời gian, hiện tại đã là tám giờ tối.

Kaka đi lúc hai giờ chiều, cô đã ngủ sáu tiếng rồi sao?

Xem ra Kaka nói không sai, thư viện là nơi an toàn tuyệt đối, cô ngây ngốc ở đây cứ như chẳng hề tham gia trò chơi vậy.

Thấy cô tỉnh, rất nhiều khán giả lên tiếng chào hỏi, cô phát hiện trong phòng đã ít người hơn, trước mắt chỉ còn khoảng tám triệu người.

Đại khái là fan của Kaka đã rời đi theo bước chân anh, những ai ở lại mới là người thực sự quan tâm tới Kiều Hân Hân, cho dù treo máy cũng phải dính chặt lấy phòng phát sóng của cô.

[Chào buổi tối, chủ kênh ~]

[Bộ dạng khi ngủ của chủ kênh cũng rất đáng yêu đấy, 233333]

[Nhân lúc Ka thần không ở đây thì mau mau trêu chọc chủ kênh đi.]

[Ai da, làm vậy cũng được sao?]

[Ha ha ha ha]

Khán giả đang tự giải trí, nhìn bọn họ, tâm tình Kiều Hân Hân cũng trở nên tốt hơn. Cô vẫn để tâm tới giấc mơ trước đó phần nào, đây có phải là một điềm xấu không? Có lẽ mình chỉ đang suy nghĩ nhiều mà thôi.

"Chào buổi tối, tôi cảm thấy mình đã ngủ khá lâu rồi."

Kiều Hân Hân trò chuyện cùng khán giả, trong phòng có rất nhiều người, đặc biệt là sau khi cô tỉnh giấc, sự sôi nổi của mọi người vượt xa tưởng tượng của cô.

Cô chỉ có thể nỗ lực trả lời các bình luận.

Nhiều bình luận nhanh chóng bị những bình luận khác bao phủ, dầu gì cũng đang có tám triệu người xem trực tuyến, dù là khen thưởng cũng có thể xếp thành một hàng rồng rắn dài thật dài.

Không biết tình hình bên Kaka thế nào, Kiều Hân Hân đang nói chuyện với khán giả có chút không yên lòng.

Cô mở một gói bánh quy ra... Khụ, cuộc sống này có chút đáng xấu hổ, hết ngủ rồi lại ăn, hết ăn rồi lại ngủ, dường như ngoài ăn ăn ngủ ngủ ra thì cô

chẳng hề làm chuyện gì khác.

Hiện tại phải xem khi nào Kaka có thể kết thúc trò chơi.

Chỉ là, mí mắt cô vẫn nháy liên tục, luôn cảm thấy có chuyện xấu sắp xảy ra.

*

Kể từ khi Kaka xuất hiện, Lý Mục đã sống sờ thật lâu.

Vào khoảnh khắc anh xác định Karen chính là Kaka, hơn nữa vẫn luôn săn sóc Kiều Hân Hân, anh mới nằm vật lên giường, cả người như mất hết sức lực.

Từ lúc Kiều Hân Hân bước vào trò chơi, anh chưa từng nghỉ ngơi, nhưng thân thể không mệt mỏi mà là mệt ở trong lòng.

Bởi vì phải trông chừng từng giây phút trực tiếp của cô nên anh không thể đi tìm "hung thủ" muốn mưu sát Kiều Hân Hân, mà hiện tại...

Lý Mục nắm chặt tay, cắn răng nói: "Cứ chờ đó cho ông!"

Anh đã rời khỏi trụ sở chính của TV Thái Dương lâu cỡ nào mới khiến kẻ khác chui lọt lỗ hồng này! Những kẻ đồ kị kia trực tiếp xử lý anh thì được, nhưng anh tuyệt sẽ không tha thứ cho việc chúng dùng thủ đoạn ti tiện để tổn thương nghệ sĩ của mình!

Lý Mục đăng nhập vào hậu trường của mình, bắt đầu liên hệ với những đồng đội cách mạng khi xưa.

[Điều tra lịch sử đăng nhập của Kiều Hân Hân giúp tôi. Nhất định hacker đã xóa sạch dấu vết của mình rồi, tôi yêu cầu quyền truy tìm với cấp bậc cao nhất!]

[Ồ, không phải chủ kênh nhà anh tự nguyện đăng ký à?]

[Bị người khác hăm hại.]

[Con mẹ nó! Kẻ nào to gan thế? Mà chủ kênh người trái đất đúng là khan hiếm thật, anh bảo vệ cô ấy cho tốt nhé.

Ít nhất, đã nhiều năm như vậy, chưa từng có vị chủ kênh người trái đất nào có thể kiên trì. Trước mắt, có thể nói Kiều Hân Hân là chủ kênh người trái đất có thành tích tốt nhất, không ai sánh nổi.

Trước đây, khi cô còn chưa ra mắt thì chẳng cảm thấy gì, rầu gì TV Thái Dương cũng có rất, rất nhiều chủ kênh.

Nhưng hiện tại, khi cô đang từ từ lộ diện... Nhất là lần phát sóng trực tiếp từ vòng này, nhờ có "Ka thần", cô gần như đã trở thành người đáng chú ý nhất trong số tất cả những chủ kênh tham gia thi đấu!

Suy cho cùng, tất cả mọi người đều rất nhiều chuyện, ha ha.

Lý Mục nhất định phải bảo vệ vị chủ kênh người trái đất này thật tốt, hiện tại, nhân khí của cô đang tăng vọt, tuyệt đối thuộc về nhóm siêu sao mới. Chỉ cần cô có thể tiếp tục giữ vững phong độ, vị trí người mới mạnh nhất năm nhất định sẽ thuộc về cô.

Đừng nói là vua người mới, rất nhiều chủ kênh át chủ bài cũng sẽ phải chấn động ấy nhỉ?

Lý Mục vừa trả lời bạn cũ, vừa như đang nói với chính mình --

"Sẽ không có lần thứ hai đâu."

Anh sẽ không cho bất kỳ kẻ nào cơ hội nữa, từ giờ trở đi, cuộc sống tạm bợ nhân nhả đã một đi không trở lại. Chỉ cần Kiều Hân Hân còn ở TV Thái Dương một ngày, anh sẽ dành những tài nguyên tốt nhất cùng sự bảo vệ an toàn nhất cho cô.

Nghệ sĩ của Lý Mục anh chưa bao giờ gặp phải nguy hiểm lớn như vậy, không thể không nói, xem như Kiều Hân Hân đã khơi dậy ý chí chiến đấu của anh.

Đã đến thời điểm mở ra một thời đại mới với chủ kênh mới rồi sao?

*

Loa phát thanh lục tục thông báo, Kiều Hân Hân nghiêm túc nhớ kỹ, hiện nay đã có 32 người mất mạng, chỉ còn lại 11 người.

Dù cô không biết có phải Kaka đã giết những người này hay không...

Thế nhưng, hiện tại chỉ còn 11 người trên tổng số 43 người chơi, mà hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên.

Có thể nói, tiến độ của trận đấu lần này quả thực nhanh chưa từng có!

Từ sau khi trò chơi bắt đầu, Laura vẫn luôn đi theo Kylos. Từ hôm qua cho tới hôm nay, Kylos đã giết năm người trong hai mươi tư giờ.

Số người xem trực tuyến trong phòng cô ta đã lên tới năm triệu người, lần đầu tiên bị nhiều khán giả nhìn như vậy, cô ta căng thẳng tới mức đỏ bừng mặt.

Cô ta cảm thấy giọng nói cùng về mặt của mình rất không tự nhiên.

Có đôi khi, lúc đi cạnh Kylos, cô ta có ảo giác mình đang bước cùng tay cùng chân.

Suy cho cùng, cô ta cũng chỉ là một chủ kênh mới, còn quá ít kinh nghiệm, lần đầu tiên bị nhiều người chú ý thì khó tránh khỏi mất tự nhiên.

Thân là một sát thủ, khi Kylos phát hiện tiến độ của trò chơi đang được đẩy nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, hắn không thể không cảnh giác.

"Xem ra có cao thủ trong trận đấu này."

Đã có nhiều người mất mạng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, là vì tính cách của người chơi kỳ này quá bạo lực, đều chọn lối đánh tàn sát ngu xuẩn sao? Không thể nào.

Laura vẫn luôn theo sát hắn, nghe hắn nói thế, cô ta không nhịn được hỏi: "Kẻ đó rất lợi hại sao?"

"Bây giờ thì khó mà đánh giá lắm, nhưng... Như vậy mới thú vị chứ."

Trong mắt Kylos bộc lộ vẻ hưng phấn cùng kích động, không gì sáng khoái bằng chuyện gặp được kẻ mạnh ngang hàng.

Ít nhất, cho tới hiện tại, hắn còn chưa biết "Karen" trong truyền thuyết cũng tham gia trận đấu này.

Nếu Kylos biết, có lẽ hắn sẽ càng thêm hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bữa tiệc giết chóc (12)

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

Thân là một sát thủ, khi Kylos phát hiện tiến độ của trò chơi đang được đẩy nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, hắn không thể không cảnh giác.

"Xem ra có cao thủ trong trận đấu này."

"Kẻ đó rất lợi hại sao?", Laura hỏi.

"Bây giờ thì khó mà đánh giá lắm, nhưng... Như vậy mới thú vị chứ."

*

Sau khi tỉnh ngủ, Kiều Hân Hân bổ sung chút thức ăn nước uống rồi tìm tạm vài cuốn sách để đọc.

Tầng hai sáng đèn của thư viện cực kỳ bắt mắt giữa đêm mưa tạnh.

Nghe lời Kaka, Kiều Hân Hân không xuống tầng một, không xuất hiện gần cửa sổ mà cố gắng hoạt động tại góc chết.

Từng giây từng phút trôi qua.

Cứ ba tiếng trôi qua, loa phát thanh sẽ hoạt động một lần, Kiều Hân Hân vừa chăm chú lắng nghe vừa ghi chép lại.

Số người chết tiếp tục gia tăng, tuy tin Kaka sẽ không xảy ra chuyện gì với thực lực ấy, nhưng chỉ chờ tới khi mỗi lần phát thanh kết thúc, cô mới có thể hơi thả lỏng trong chốc lát.

Cô tin rằng Kaka cũng như sẽ như vậy..

Bọn họ cách đối phương xa thật xa, dựa vào thời gian phát thanh quy định để xác định sự an nguy của nhau.

Số người xem trong phòng của Kiều Hân Hân ổn định ở con số tám triệu, bên cạnh tên phòng có ký hiệu ngọn lửa, mà lượng lưu trữ cũng leo lên mốc mười triệu người.

Nếu Kaka ở đây thì sẽ có nhiều khán giả hơn nữa.

Kiều Hân Hân gần như đã quen với việc bị mọi người vây xem, thấy bình luận thú vị nào thì sẽ trả lời riêng cho bình luận đó, thái độ hữu nghị chân thành.

Khán giả cũng bằng lòng nói chuyện phiếm cùng cô.

Vị trí đề cử tốt, quảng cáo của trò chơi tử vong cùng sự xuất hiện của Kaka -- Tất cả những điều này đã thu hút thêm rất nhiều fan mới cho Kiều Hân Hân.

Đương nhiên, đa số fan của những phòng phát sóng trực tiếp thuộc phân khúc này đều là nam giới, huống hồ là phòng của một nữ chủ kênh xinh đẹp như Kiều Hân Hân.

Đặc biệt là trận đánh tay đôi lúc trước giữa cô và Nar, càng khiến nhiều người phải hô to hai chữ "Nữ thần".

Chỉ tiếc là hiện tại tay cô đang bị thương, tạm thời không thể nâng vũ khí hạng nặng, nhưng cầm súng thì vẫn có thể.

Chẳng mấy chốc, đêm đen trùm xuống, đã mười hai tiếng kể từ khi Kaka rời đi.

Ngoài thư viện xuất hiện chút động tĩnh.

Kiều Hân Hân cảnh giác, cô cầm súng trốn sau một giá sách, lẳng lặng gác ở đầu cầu thang.

Có người xông vào khu chôn mìn chẳng?

Đúng như lời Kaka đã nói, thấy thư viện sáng đèn, người nhát gan sẽ tránh đi, nhưng luôn có một số kẻ không sợ chết.

Chẳng mấy chốc, Kiều Hân Hân nghe được tiếng mìn nổ tung cùng tiếng người kêu thảm thiết.

Tuy cách một vách tường dày, nhưng nghe xong, cô vẫn thấy sợ ở trong lòng.

Cô từ từ nắm chặt súng, không biết lần này có bao nhiêu người tới đây? Hay đã chẳng còn kẻ nào sống sót?

Kiều Hân Hân không nhìn thấy, khán giả cũng không nhìn thấy.

Tầm nhìn của mọi người đều bị cố định trong khu vực an toàn, may mà khán giả nhập vai rất sâu, trong lúc vô tình đã coi chủ kênh như chính bản thân mình.

Trong tình huống này, mạng sống mới là quan trọng nhất!

Rất nhiều người lên tiếng, phần lớn là những đề xuất tốt đẹp, nhưng thỉnh thoảng sẽ có một số tiếng nói không thân thiện.

[Không biết là mấy tên quý xui xẻo nào đã xông vào bãi mìn nhỉ?]

[Tôi đề nghị chủ kênh án binh bất động, tuyệt đối không thò đầu ra ngoài.]

[Đúng vậy, chẳng may có tay súng bắn tia thì sẽ không dễ chơi chút nào.]

[Người khác sẽ không hạ thủ lưu tình như Kaka đâu.]

[Chắc chắn, tôi thấy mình như vào nhầm phim trường ấy, đây không phải nơi chủ kênh tự nguyện đăng ký tham gia thi đấu sao? Ngoài trốn chui trốn nhủi ra thì không làm gì khác à? Đồ nhát cáy ngu xuẩn.]

[Không thích xem thì rút đi, ai bắt mày xem?]

[Bấm vào chữ X ở góc trên cùng bên phải, đi thông thả, không tiến.]

[Ồ, mày không nhát thì sao không tự đi chơi trò chơi đi?]

[Chắc tới hiện trường sẽ trực tiếp tề ra quần luân ấy chứ, anh hùng bàn phím ở trên mạng, rác rưởi trong cuộc sống thật.]

[Chủ kênh cố lên, nhất định phải thắng nhé! Chúng em chờ chị trở về!]

Thật lâu sau, không còn âm thanh nào truyền tới từ bên ngoài nữa. Kiều Hân Hân từ từ trở về bên ghế sofa, cô ngồi trên ghế, đặt súng lên bàn.

Xem ra, những kẻ muốn lên vào thư viện đã nổ banh xác.

Hơn nữa, khi Kaka đi, anh không chỉ khóa kín cửa chính cùng cửa sổ ở tầng một mà còn chặn rất nhiều bàn ở trước.

Như vậy, nếu có người cường chế phá cửa, Kiều Hân Hân nhất định sẽ nghe được.

Lần phát thanh thứ hai ở trên đảo truyền đến, tầng hai của thư viện có sẵn một chiếc loa phóng thanh, có thể nghe rất rõ ràng.

Lại có thêm mười hai người mất mạng, khi nghe thông báo về số người còn sống ở phút cuối, Kiều Hân Hân hoàn toàn sững sờ.

... Năm, năm người?

"Mười hai tiếng giết chóc này thật đặc sắc, sự tranh đấu quyết liệt giữa các phe đã khiến số người sống sót càng ngày càng ít. Hiện tại, trên đảo chỉ còn năm người sống! Để gia tăng cơ hội gặp mặt, tôi sẽ thông báo sáu vùng cấm sau đây -- Mời tất cả các học sinh đang ở vùng cấm rời đi ngay trong vòng hai mươi phút, nếu không, máy thăm dò trên cổ bạn sẽ lập tức nổ tung."

"D6, 074, y112, t07, w223, x1."

"D6, 074, y112, t07, w223, x1."

"D6, 074, y112, t07, w223, x1."

Kiều Hân Hân nhanh chóng dùng bút khoanh tròn trên bản đồ, bỗng nhiên, tay cô cứng lại giữa không trung.

T07, chính là vị trí hiện tại của cô.

Thư viện này... Cũng là vùng cấm sao?

"Được rồi, có lẽ trò chơi sẽ kết thúc sau đêm nay. Rốt cuộc hai người nào có thể cùng chào đón ánh bình minh, hay là... Tất cả đều sẽ mất mạng?"

Thầy Nguyên Dã cố tình hạ giọng xuống, bầu không khí của cuộc chiến sinh tử lần này cũng bước vào hàng ngũ căng thẳng.

Còn năm người sống sót cuối cùng.

Chỉ cần ba người nữa mất mạng, trò chơi sẽ kết thúc.

[Hình như thư viện cũng là vùng cấm phải không?]

[Chà, tôi còn tưởng là có thể ngậy ngốc ở đây tới khi trò chơi kết thúc cơ.]

[Sức chiến đấu của Ka thần thật dũng mãnh!]

[Giờ phải làm sao đây, phải rời đi sao?]

Kiều Hân Hân bắt đầu sắp xếp lại ba lô bằng tốc độ nhanh nhất, cô vừa nhìn màn hình vừa trả lời: "Đúng vậy."

Cô đeo ba lô ngực trang trên lưng, tay nắm dây thừng, chạy về phía cửa sổ.

Nếu chỉ còn năm người trên đảo, như vậy, tỷ lệ có người ở gần thư viện sẽ cực kỳ nhỏ. Vừa rồi, mình ở ngoài còn nổ banh xác vài người cơ mà.

Kiều Hân Hân đứng cạnh cửa sổ, cẩn thận nhìn ra ngoài. Hai giờ sáng, bên ngoài đen nhánh, không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Cô buộc dây thừng lên lan can của cửa sổ nào đó, bản thân đứng lên thành cửa, kéo căng dây thừng trong tay.

Cô bắt đầu giẫm lên vách tường, từ từ dịch xuống, dây thừng cũng dần chạm đất.

Tuy cánh tay kia còn đang bị thương, nhưng sau khi nghỉ ngơi thì vẫn chưa ảnh hưởng tới hành động của cô.

Chẳng mấy chốc, cô đã chạm đất an toàn.

Trước khi đi, Kaka đã vẽ riêng một vị trí cho cô để cô chạy qua nếu gặp nguy hiểm. Kiều Hân Hân bước dọc theo con đường Kaka rời đi, đảm bảo bản thân không đi nhầm vào khu vực có mìn.

Cô lấy đèn pin chiếu sáng bản đồ, cộng thêm la bàn ở trong tay mới phần nào nhận ra phương hướng.

Đôi khi, cô vô cùng hâm mộ năng lực sinh tồn của Kaka, khi đi đường, anh chẳng cần xem bản đồ, khả năng cảm nhận phương hướng cũng đặc biệt mạnh.

Anh băng qua con đường nhỏ tràn ngập nguy hiểm này như đi dạo trong vườn hoa sau nhà.

Không biết anh trời sinh đã vậy hay đó là bản năng anh tôi luyện được vì đã trải qua quá nhiều tình huống tương tự.

Cô nhanh chóng chạy tới chỗ hẹn với Kaka, cô biết, Kaka nhất định cũng đang hướng về nơi đó.

Tại bờ biển, vạn vật yên ắng, chỉ có tiếng sóng xô bờ cát.

Từng hàng đá ngầm đứng sừng sững như bóng dáng gác đêm cao ngất của người lính.

Kiều Hân Hân loáng thoáng nghe thấy tiếng súng.

Cô cẩn thận băng qua bãi đá ngầm, chạy chậm dọc theo đường bờ biển, ở phía sau có một nơi giống như hang đá.

"Đứng im, không được nhúc nhích."

Đột nhiên, có người nhảy ra từ ven đường, nhắm thẳng họng súng về gáy Kiều Hân Hân, khiến cô sững sờ vô cùng.

Nghe giọng này, hẳn là một cô gái trẻ tuổi.

"Xoay người lại."

Cô gái kia mở miệng một lần nữa.

Kiều Hân Hân chậm rãi xoay người, nhờ ánh trăng, cô có thể thấy rõ bộ dạng của cô gái kia -- Cô ta nom rất đáng yêu.

"Là cô sao?" Trong mắt cô gái lộ vẻ kinh ngạc, nét mặt có phần cổ quái, nhắm thẳng súng trong tay về phía ngực Kiều Hân Hân.

"Giơ hai tay lên không là tôi nổ súng đấy!"

Kiều Hân Hân giơ tay, món vũ khí vốn nằm trong tay cô hoàn toàn bại lộ.

Cô ta nhú mồm: "Vứt súng đi!"

[666666 Hóa ra là cô ta!]

[Ai vậy?]

[Chủ kênh người trái đất ấy ~ Đây không phải là vị chủ kênh người trái đất đang nổi như cồn sao ~]

[(☆▽☆) Chao ôi, hai chủ kênh gặp mặt rồi! Kích thích quá!!]

[Ha ha ha ha, mau mau đấu đá cắn xé nhau đi!]

[Tôi cảm thấy Laura lợi hại hơn.]

[Làm gì có, Laura đang run rẩy kia kìa.]

[Đừng coi thường vị chủ kênh người trái đất này.]

Cô gái đó đúng là Laura, một chủ kênh thực hiện chương trình trực tiếp tử vong khác.

Mà Kylos luôn mang theo cô ta một đường đang dây dưa với Kaka ở trong hang động.

Cô ta đang đứng canh ở cửa hang, không ngờ lại gặp phải Kiều Hân Hân.

Có không ít khán giả của Kiều Hân Hân biết Laura. Trong bảng xếp hạng người mới xuất sắc của tháng, người đứng ở vị trí thứ hai chính là Laura!

Cô ta nổi danh với vẻ ngoài diễm lệ cùng khả năng nhảy múa, nom xinh đẹp hơn Kiều Hân Hân nhưng thiếu đi vài phần tự nhiên.

[= Con mẹ nó, không ngờ lại gặp phải cô ta.]

[Không ổn rồi.]

[Mẹ nó chứ! Súng trong tay cô ta là đồ chơi phải không?]

[Ka thần ở trong hang động à?]

[Có thể nghe được tiếng đánh nhau đấy, tôi cá trong hang nhất định có người.]

[QAQ Tiêu đời rồi...]

[Chủ kênh đừng sợ!! Làm thịt cô ta luôn đi!!!]

[Donald đã thưởng cho chủ kênh 10000 hạt đậu ánh sáng.]

"Đừng sợ, cứ xử lý cô ta đi."

[A a a quốc vương tới rồi!!]

[Vỗ về lâu trên.]

[Đại gia à, nếu Hân của tôi sống sót thì có phải nên thưởng lớn hay không?]

[23333 Trâu bò thật!!]

[Donald đã thưởng cho chủ kênh 10000 hạt đậu ánh sáng.]

"Chỉ cần sống sót trở về, tôi sẽ mua tước vị quốc vương ba năm cho cô ấy."

[!!!!!!!!!!]

[66666666666666]

[666666666666666666]

[Đại gia vô địch!!!]

[Xùy, ba năm á? Cô ta có thể mở phòng phát sóng lâu vậy chắc?]

[Vừa nhìn đã biết con chủ kênh ngu xuẩn này là quý đoán mệnh rồi, sớm chết sớm siêu sinh đi!]

[Chết đi chết đi chết đi, mau mau chết đi!]

[????]

[Bọn kia bị sao thế??]

[Chắc là gian tế từ phòng của Laura đây mà.]

[Thật ngại quá, số người xem trực tuyến của chủ kênh nhà chúng tao cao hơn bên tụi bây năm triệu lận đó.]

[Mau rút về mà liếm cái chân thối của Laura nhà mày đi!]

[Cái loại chủ kênh chỉ biết giả bộ đáng yêu thì làm nên trò trống gì chứ.]

[Đờ mờ chúng mày!! Không thấy hiện tại nữ thần Laura của tụi tao đang chiếm ưu thế sao? Một đám fan nào tàn ăn c*t.]

[**** * * * * *]

Bầu không khí trong phòng phát sóng trực tiếp đột nhiên bùng nổ, tạm thời Laura cùng Kiều Hân Hân đều chưa ra tay, tất cả mọi người không ngừng cãi vã chửi bới.

Không ít fan của Laura chạy tới xem náo nhiệt, kết quả là mờ miệng mồm mĩa.

Hai bên đang đấu đá túi bụi, có người trực tiếp nói --

[Cầm vũ khí lên!! Tới phòng phát sóng của bọn họ rồi cho nổ phòng luôn!!]

Mẹ nó chứ!! Dám tới làm loạn ở địa bàn của Kiều Kiều à, thực sự nghĩ đám fan trung thành bọn họ là quả hồng mềm sao?

Laura đối đầu với Kiều Hân Hân ở trong trò chơi, fan của hai bên cũng ầm ĩ một trận.

Nói nỏ là nỏ! Đi nỏ phòng!!

Fan của Kiều Hân Hân nhanh chóng kéo đoàn kéo đội tới phòng phát sóng của Laura, đám người kia đã khiêu khích đến tận cửa nhà, họ còn nhin nỏi chắc?

Chiến dịch trên mạng trở nên nóng bỏng, hai nhân vật nữ chính lại không có thời gian để nhìn phòng phát sóng trực tiếp.

Sau khi Kiều Hân Hân ném súng, Laura nhìn cô với vẻ mặt phức tạp.

Hơn một tháng nay, ba chữ Kiều Hân Hân vẫn luôn đè nặng trên đầu cô ta, không phải chỉ là một á chủ kênh người trái đất thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ?

Có điều...

Tình hình lúc này thực sự rất tệ.

Kylos cực kỳ lợi hại, từ lúc trò chơi bắt đầu cho tới hiện tại, hắn đã giết mười mấy người, lần nào cũng sử dụng những thủ đoạn ác độc vô cùng.

Nhưng, hắn gặp phải một đối thủ khó chơi.

Hai người kia đã khai chiến ở trong hang động từ một tiếng trước, đánh tới nay vẫn chưa ngã ngũ.

Trước đó, Kylos chỉ mất một phút để giải quyết những kẻ kia mà thôi.

Nhờ Kylos xảy ra chuyện gì...

Không phải chính mình sẽ xong đời sao?

Vì an nguy của bản thân, Laura hỏi: "Cô tới đây một mình à?"

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bữa tiệc giết chóc (13)

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

Tình hình lúc này thực sự rất tệ.

Kylos cực kỳ lợi hại, từ lúc trò chơi bắt đầu cho tới hiện tại, hắn đã giết mười mấy người, lần nào cũng sử dụng những thủ đoạn vô cùng độc ác.

Nhưng, hắn gặp phải một đối thủ khó chơi.

Hai người kia đã khai chiến trong hang động từ một tiếng trước, đánh tới nay vẫn chưa ngã ngũ.

Trước đó, Kylos chỉ mất một phút để giải quyết những kẻ kia mà thôi.

Nhờ Kylos xảy ra chuyện gì...

Không phải chính mình sẽ xong đời sao?

Vì an nguy của bản thân, Laura hỏi: "Cô tới đây một mình à?"

*

Nghe thấy câu hỏi này, Kiều Hân Hân chẳng do dự nhiều mà trực tiếp đáp: "Phải."

Nếu chỉ còn năm người tồn tại, rất có khả năng Kaka đang ở trong hang động kia. Hiện cô đang ở thế yếu, nhờ người ở trước mắt muốn lợi dụng cô để uy hiếp Kaka thì sao?

Thế nên, cô phải phải sạch quan hệ với Kaka trước nhất.

Laura không thực sự tin tưởng lời Kiều Hân Hân nói, nhưng cũng chẳng có gì để hoài nghi - Sao một vị chủ kênh người trái đất như Kiều Hân Hân có thể có một đồng đội lợi hại như vậy được?

Lần này, khi bất ngờ bị đưa tới đây, nhất định Kiều Hân Hân sẽ không có bất cứ chuẩn bị gì.

Tuy nhiên, điều khiến Laura đề ý là, sở dĩ Kylos khai chiến với kẻ quái gở kia là vì: Khi bọn họ đang nói tới việc xử lý Kiều Hân Hân, người nọ đột nhiên hỏi, "Các người muốn giết cô ấy sao?"

Dù thế nào, cô ta cũng không thể thiếu cảnh giác.

Laura biết, hiện tại nhất định đang có rất nhiều người xem màn này, khán giả trong phòng của cô ta, khán giả trong phòng Kiều Hân Hân cùng khán giả đang xem trận đấu khắp toàn vũ trụ.

Ít nhất, ngay lúc này đây, cô ta vẫn phải chú ý hình tượng của mình. Từ lúc mở phòng phát sóng cho tới nay, cô ta nổi tiếng với sự ngọt ngào và hồn nhiên, cho dù phát sóng trực tiếp từ vong cũng chỉ thuần túy giả bộ đáng yêu, yếu thế, rằng gì cô ta cũng sẽ không thực sự mất mạng ở loại địa phương này.

Cô ta biết, vị chủ kênh người trái đất luôn đề đầu chính mình kia là cái gai trong lòng lão Mạc, bằng không, lão đã không tìm mọi cách để đưa Kiều Hân Hân vào trò chơi.

Nhưng, cho dù Kiều Hân Hân có chết thì cũng không thể chết dưới tay cô ta.

Trong trò chơi lần này, cô ta chưa từng giết kẻ nào.

"Còn năm người nữa thôi, chỉ cần ba kẻ còn lại chết là chúng ta có thể thắng." Laura thử thăm dò: "Ý tôi là... Bằng không, hai ta hợp tác thử xem?"

Cô ta dám khẳng định có hai người ở trong hang động, như vậy, không biết kẻ cuối cùng là ai. Dù thế nào, trước tiên cứ giải quyết hai kẻ bên trong đã, rồi cô ta sẽ nghĩ cách giải quyết Kiều Hân Hân sau.

Dẫu hai tay chưa từng dính máu tươi, nhưng rồi sẽ phải giết người trong loại trò chơi này mà thôi.

Lão Mạc sẽ đứng sau dẫn dắt dư luận, đăng ký trò chơi vốn là hành vi tự nguyện của chủ kênh, về mặt đạo đức, không có cái gọi là "bất cóc".

Kiều Hân Hân không đồng ý mà cũng chẳng từ chối, cô trực tiếp hỏi: "Hợp tác thế nào?"

"Có hai người đang đánh nhau ở trong kia, chúng ta có thể thừa dịp này mà vào."

Ngừng một chút, Laura giờ súng trong tay, thấp giọng nói: "Không phải tôi đang cầu xin cô đâu, nếu cô không làm theo lời tôi nói thì tôi sẽ giết cô!"

Nói trắng ra là, cô ta muốn lợi dụng Kiều Hân Hân.

Nếu có thể giết chết hai kẻ kia thì tốt, nếu không thì cũng chẳng sao cả, rằng gì, khi bị phát hiện, kẻ chết cũng là Kiều Hân Hân.

"Tôi không có vũ khí thì lấy gì mà giết họ?"

"Tôi có thể cho cô một quả lựu đạn, nhưng cô không thể ném về phía khác." Họng súng đen ngòm vẫn luôn nhắm về phía Kiều Hân Hân, Laura mím môi nói: "Cô biết đấy, nếu cô dám xằng bậy, tôi nhất định sẽ nổ súng. Cho dù cô muốn chết chung với tôi... Cô nhất định sẽ là kẻ mất mạng trước, còn tôi thì sẽ chạy thoát."

Cô ta không biết mình có thể chạy được hay không, nhưng khi nói chuyện lại rất có khí thế... Được rồi, dù sao Laura cũng chỉ là một cô gái, rất dễ khiến người khác cảm thấy cô ta dễ xử lý.

Có thể thấy, cô ta đã rất nỗ lực.

[Khá lắm, Laura!]

[23333 Lúc nữ thần đe dọa người khác thật tuyệt!]

[Thực ra, hai nữ chủ kênh cùng sống sót cũng là một kết quả không tồi.]

[Không nhìn ra là còn có người thứ năm đấy.]

[Nói cô ta offline (chết) thì cô ta nhất định sẽ offline, bảo Hân của tao đi tìm đường chết sao? Chủ kênh ngu xuẩn đúng là biết giả bộ ngây thơ.]

[Cút mẹ mày đi, đang mắng ai đó?]

[Con trai à, cha mày đang mắng mày đấy!]

[...]

[𐀀 (𐀀 𐀀) 𐀀 Sau một trăm năm, cuộc chiến lại sắp bắt đầu.]

[Phòng phát sóng trực tiếp trái đất ở cách vách cũng đang mắng chửi túi bụi ~~]

"Được, đưa lựu đạn đây."

Kiều Hân Hân không từ chối.

Cô không biết ai đang ở trong hang động, trên người cũng không có vũ khí, lúc này mà có thêm một quả lựu đạn thì tốt hơn.

Laura đưa lựu đạn qua, cô ta luôn nhìn Kiều Hân Hân chăm chăm, sợ cô làm bậy.

Sau khi nhận lựu đạn, Kiều Hân Hân chậm rãi xoay lưng về phía Laura.

Cô hỏi: "Muốn tôi vào hang động không?"

"Không cần, cô đứng ở cửa hang là được rồi."

Sao Laura có thể thả cô vào, nhờ cô quen kẻ ở trong hang thì sao? Nếu bọn họ cùng giải quyết Kylos thì chẳng phải cô ta sẽ thảm à?

Hiện tại, Laura quyết tâm muốn giết hai tên "quái vật" ở bên trong.

Cả hai đều không dễ chọc.

Nếu Kylos còn sống thì tốt, mà nếu hắn chết... Không bằng thừa dịp ở chung một chỗ mà giải quyết hết cho gọn gàng sạch sẽ.

Không bao lâu nữa, cô ta có thể thắng trận đấu này.

"Nhưng quả lựu đạn này hỏng rồi. Cô có quả khác không?"

"Hỏng?" Laura sững sốt.

Cô ta nhanh chóng phản ứng, lạnh lùng nói: "Kiều chủ kênh, cô đừng giờ trò dối trá! Tôi thực sự muốn cùng cô sống sót rồi đi, nhưng nếu cô cứ bức tôi..."

Còn chưa nói hết, Kiều Hân Hân đã ném lựu đạn đi. Laura bỗng im bật.

Chờ lâu thật lâu, cũng không chờ được tiếng lựu đạn bùng nổ.

Kiều Hân Hân quay đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: "Cô xem xem, có nổ đâu."

"..."

"Tôi cũng muốn sống để rồi đi, nếu có thể giết hai kẻ trong kia thì quá tốt. Cô còn lựu đạn không?"

"Còn."

Trên người Laura còn ba quả lựu đạn, một tay cô ta sờ về phía hông, lấy món đồ tròn tròn kia ra.

Kiều Hân Hân vẫn luôn rất bình tĩnh, không nói một câu vô nghĩa.

Nhưng, Laura không nhìn thấy phòng phát sóng trực tiếp của cô.

Trong phòng, khen thưởng ào ào quét tới khiến người ta hoa cả mắt.

[CCA đã thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[2079 đã thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Lười Đào Xương đã thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Tiểu Hoa Hoa May Mắn đã thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

[Tịch Dương đã thưởng cho chủ kênh 100 hạt đậu ánh sáng.]

...

[6666666666]

[Tôi biết là chủ kênh sẽ không từ bỏ mà!]

[23333 Lựu đạn hồng là đương nhiên rồi, người ta có kéo chốt đầu mà!]

[Chủ kênh có kỹ năng diễn kịch cấp thần.]

[Hhhhhh tôi biết mình không nên cười dưới tình huống này, nhưng..]

[(☆▽☆) Kiều Kiều sắp thể hiện sức mạnh phải không?]

Tuy không biết hai người trong hang động là ai, nhưng Kiều Hân Hân không thể chạy thẳng vào trong mà ném lựu đạn. Cô dùng kế hoãn binh cũng là để xem bản thân có thể tìm ra sơ hở của Laura hay không.

May mà Laura không chỉ là một chủ kênh sinh hoạt, mà còn là một chủ kênh mới, khi cô ta lấy lựu đạn, Kiều Hân Hân trực tiếp giữ chặt cổ tay cầm súng của cô ta ngay lập tức, mạnh mẽ vận ngược cánh tay cô ta khi cô ta chưa kịp phản ứng.

Đây là một động tác bắt người đơn giản mà Kiều Hân Hân đã tập luyện vô số lần trong thế giới giả lập của Lý Mục.

Lý Mục nói, cô phải tinh thông từng kỹ năng cận chiến thì mới có thể hoàn thành chúng xuất sắc ở thời điểm quan trọng.

Hình tượng của Kiều Hân Hân chưa bao giờ là "giả bộ đáng yêu".

Laura trực tiếp bị một chiêu của Kiều Hân Hân đánh tới hồ đồ, chủ kênh trái đất nhìn thì gầy yếu mà lại có sức lực lớn như vậy sao?

Cô ta bị Kiều Hân Hân ép tới không ngóc đầu lên nổi, từng cơn đau đốn truyền tới từ cánh tay bị vận ngược.

Cuối cùng, súng trong tay rơi xuống.

"Đau quá..." Laura rên rỉ một tiếng, đau tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu vận vẹo, cảm thấy tay sắp trật khớp tới nơi.

Kiều Hân Hân lại tuyệt đối không thương hoa tiếc ngọc, dù gì cô cũng chẳng biết Laura, không nắm rõ thực lực của cô ta.

Hiện tại, Laura nom thật "yếu đuối".

Kiều Hân Hân xoay người nhặt súng, Laura ngồi dưới đất, cánh tay phải bị đè ép lâu thật lâu đã hoàn toàn không gờ lên nổi.

Kỳ thực, cô ta cũng từng luyện qua kỹ năng cận chiến. Tuy bình thường rất ít dùng, nhưng chủ yếu là vì Kiều Hân Hân ra tay nhanh ngoài dự liệu, khiến cô ta không kịp phản ứng nên mới bị ép thảm như vậy.

Laura chán chường cắn môi, là chính mình vẫn coi thường Kiều Hân Hân.

Sắc mặt cô ta tái nhợt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cứ như thể sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Bộ dáng làm người ta thấy mà thương này khiến fan của cô ta bắt đầu đau lòng.

Từ lúc trò chơi bắt đầu, Laura vẫn luôn được Kylos bảo vệ, chẳng cần nhọc lòng vì điều gì, tựa như một nàng công chúa nhỏ. Các fan cũng dần quen, họ đều cảm thấy cô ta sẽ yên lành rồi đi.

Thế nhưng..

Tới lúc này, mọi chuyện bắt đầu trở nên khó bề phân biệt, vị chủ kênh người trái đất nhảy ra ở giữa đường đã giành được ưu thế chỉ trong một thoáng.

Bình luận trong phòng của Laura lập tức giảm đi.

Dưới tình huống này, mọi người đều không biết phải viết gì.

Bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Trái lại, trong phòng của Kiều Hân Hân lại là một cảnh tượng khác.

[Oa ~ Không ngờ chủ kênh có thể nhẹ nhàng cướp được vũ khí như vậy! Lợi hại quá!!]

[23333 Mọi người còn bìa đỡ đạn trước đó không? Đó chính là kẻ chiến thắng trận đấu lần trước đấy, không uống công chủ kênh đánh một trận với gã.]

[0-0 Kiều Kiều thực sự tiến bộ rất nhiều đó, ít nhất là so với khi còn ở trong phim King Kong, sức chiến đấu lần này quả thực mạnh mẽ.]

[Làm sao bây giờ ~ Tôi sắp trở thành fan nào tàn của chủ kênh rồi!!]

[Hãy tiếp tục xuất sắc tới cùng nhé!]

[Con ả tên Laura này đúng là đáng ghét, muốn lợi dụng chủ kênh giết người rồi sau đó giết chủ kênh, chắc chắn chắc.]

[Đúng vậy, thế nên chủ kênh đừng khách khí với cô ta! Một súng bắn chết cô ta đi!]

"Tôi.. Tôi với cô đều là chủ kênh mà... Thế nên, liệu cô có thể..."

Laura ngồi trên mặt đất, đôi mắt ngậm nước, thân thể không ngừng run rẩy.

Ngay cả một cô gái như Kiều Hân Hân cũng không nhận được mà muốn thương tiếc cô ta, nhưng rồi... Kiều Hân Hân nghĩ tới Kaka.

Trong trận đấu này, chỉ có hai người được quyền sống sót.

Nếu cô tha cho cô gái này, Kaka sẽ ra sao?

Huống hồ, ngộ nhờ người này chính là kẻ đứng phía sau màn đăng ký giả cho cô thì sao? Dù cô ta là chủ kênh thì thế nào, cũng không thể bị người khác chia mũi dùi giống cô chứ?

Kiều Hân Hân chưa từng giết người, cô nhìn Laura với ánh mắt phức tạp, khẽ nói: "Xin lỗi."

Cô không thể bỏ qua vị nữ chủ kênh này.

Vậy nên, cô chỉ có thể nói xin lỗi.

Khán giả vũ trụ đã sớm mưa dầm thấm đất với trò chơi tử vong, thấy nhưng không thể trách. Thứ mọi người xem chẳng qua chỉ là hình ảnh anh tranh tôi đoạt, đâm dĩa máu me mà thôi.

Là người ta tự nguyện tham gia trò chơi này, thế nên, dù có mất mạng trong trò chơi thì cũng không đáng để thông cảm.

Đương nhiên, fan cuồng của Laura nhất định sẽ "chán ghét" Kiều Hân Hân vì điều này, nhưng càng có nhiều người mong đợi cảnh hai nữ chủ kênh xinh đẹp tàn sát lẫn nhau.

Điều khiến tất cả mọi người kinh ngạc là, người chiếm ưu thế cuối cùng lại là vị chủ kênh người trái đất kia.

Có lẽ, vì những sắp xếp của Kaka, Kiều Hân Hân vẫn chưa có cơ hội để thể hiện bản thân, nhưng vẫn có khán giả nhớ rõ trận chém giết giữa cô và Nar, cô ưu tú hơn nhiều người đàn ông khác!

Xem ra, trong trò chơi lần này sẽ xuất hiện một vua người mới... Chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy kích động!

Ngón tay Kiều Hân Hân dần dần bóp cò...

"Pằng!"

Một tiếng súng vang lên, trong thoáng chốc, khán giả chỉ thấy cảnh trắng sáng sao thưa giữa bầu trời đêm.

Bắn, bắn lệch sao?

Hay là... Cô lựa chọn tha cho Laura?

Thần kinh Kiều Hân Hân căng lên, bởi vì ngay khi cô nổ súng, có người đã kiểm soát tay cô từ phía sau.

Phát súng kia đã bị cô trực tiếp bắn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Bữa tiệc giết chóc (14)

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

"Pằng!"

Một tiếng súng vang vọng, trong thoáng chốc, khán giả chỉ thấy cảnh trắng sáng sao thưa giữa bầu trời đêm.

Bắn, bắn lệch sao?

Hay là... Cô chọn tha cho Laura?

Thần kinh Kiều Hân Hân căng lên, bởi vì ngay khi cô nổ súng, có người đã kiểm soát tay cô từ phía sau.

Phát súng kia trực tiếp bị cô bắn lên trời.

*

Hô hấp của Kiều Hân Hân cứng lại, theo bản năng, cô huých khuỷu tay trái về phía sau, kẻ chưa rõ danh tính kia lại ngăn cản hành động của cô dễ như trở bàn tay.

Giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

"Đừng sợ, là tôi đây."

Kiều Hân Hân bỗng ngẩn người.

Kaka?

Không phải... Anh đang ở trong hang động sao?

Tay Kaka phủ lên súng, nhẹ nhàng kéo một cái, Kiều Hân Hân cũng buông tay.

Trong đôi mắt của Laura đang ngời liệt trên mặt đất vốn dấy lên chút hy vọng, cô ta cho rằng, người đàn ông lạ mặt này có thể thay đổi kết cục của cô ta.

Cho đến khi họng súng đen ngòm nhắm về phía cô ta một lần nữa.

Sắc mặt Laura xám như tro tàn.

Tiếng súng vang lên, lần này, viên đạn chẳng hề bắn lệch. Cô gái nhẹ nhàng ngã xuống, lịm tàn như một chiếc lá rụng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, thật lâu sau, Kiều Hân Hân vẫn không nói gì.

Kaka lại lên tiếng.

"Cũng sắp kết thúc trò chơi rồi, hãy để tôi làm loại chuyện sẽ khiến người xuống địa ngục này đi."

"... Cảm ơn anh."

Kiều Hân Hân từ từ quay người, cô lùi về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với Kaka.

Kaka nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh.

Quả nhiên là đã thành thói quen rồi, đối với anh, giết người là chuyện chẳng đau chẳng ngứa... Về phần lương tâm sao? Lương tâm của anh đã sớm bị chó ăn sạch từ tám trăm năm trước.

Nhưng, Kiều Hân Hân không giống như vậy.

Cô là một người trái đất, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống giản đơn và tràn trề hy vọng.

Rời giường vào bảy giờ sáng, lướt web, viết tiểu thuyết, ăn cơm trưa, vẽ tranh, pha trà, nấu một bát mì, ngồi ngẩn người,... Đây chính là một ngày của Kiều Hân Hân.

Ngày nào anh cũng ngồi xem, chẳng hề thấy phiền hà, đó đại khái là thú vui duy nhất của anh trong căn phòng kín lạnh như băng.

Tuy anh có thể rất, rất nhiều chuyện khác, nhưng anh chẳng hứng thú với chúng chút nào.

Anh chỉ tò mò về trái đất, dù xem nhiều đến mấy cũng không thấy chán.

chán.

Có lẽ là... Anh cũng từng hâm mộ cô chẳng?

Chỉ hy vọng cô có thể sống thật tốt ở trái đất, phát sóng trực tiếp mỗi ngày như trước đây. Nếu nói anh có tư tâm, thì đó chính là, phòng phát sóng của Kiều Hân Hân có thể luôn hoạt động.

Anh sẽ mãi mãi theo dõi chương trình, cho đến ngày mất mạng trong một trận trò chơi giết chóc nào đó.

Vậy nên, anh vẫn cẩn thận bảo vệ cho sự hồn nhiên, ngây thơ của cô hết sức mình.

Loại chuyện như giết người cứ để anh làm là được.

Nếu sau khi chết đi, con người thực sự xuống địa ngục, anh đã sớm ở tầng 19.

Gánh vác nhiều mạng người trên lưng như vậy, anh chẳng dễ bụng giết nhiều thêm một mạng.

Thần linh ơi, nhất định tính tất cả nợ nần trên đầu anh, người con gái ở trước mắt tốt đẹp như vậy, tuyệt đối đừng phán làm.

"Tôi còn tưởng anh là người ở trong hang động đấy."

Nếu không phải là Kaka thì trong đó là hai người sống sót cuối cùng nhỉ? Đối với Kaka, đây là một tin tốt, anh nhắc súng máy, có khuynh hướng bước vào hang động.

Chỉ chưa đến một ngày rưỡi, trò chơi đã có thể kết thúc.

Kaka trả khẩu súng lục cho Kiều Hân Hân: "Chờ tôi ở đây nhé."

"Được."

Kaka bước vào hang.

Một mình Kiều Hân Hân đứng ở cửa hang động, trên đảo đã không còn người chơi khác, cô cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Mà khán giả của cô cũng như mở cờ trong bụng.

[23333 Ka thần xuất hiện thật đúng lúc!]

[Dù gì Kiều Kiều cũng là chủ kênh sinh hoạt mà, trời xui đất khiến mới tham gia trò chơi lần này, nếu thực sự giết người...]

[(Cười trộm) Cảm giác cp vẫn mạnh ghê!]

[Hhhh Laura tự nguyện đăng ký tham gia, trò chơi mà, chơi được thì cũng thua được.]

[Chỉ sợ fan của cô ta tới mắng chửi chủ kênh thôi.]

[Cứ để bọn họ làm! Fan của chủ kênh nhà chúng nhiều như vậy cơ mà, sợ gì!]

[6666666666]

[A? Mấy người vẫn còn ở phòng này à? Mau chuyển sang kênh công cộng đi, hình như đã có chuyện gì đó xảy ra trên đảo rồi!]

[Cái gì?]

[ヾ(̇Д) Đờ mờ! Đúng là có chuyện đấy!]

[...]

Kiều Hân Hân đứng thật lâu trước cửa hang mà cũng không thấy Kaka ra. Tuy cô muốn vào, nhưng nhớ lời Kaka dặn trước khi đi... Hay là chờ thêm một lát nhỉ?

Nhưng bên trong đã sớm không có tiếng động gì, Kiều Hân Hân cũng chẳng nghe thấy âm thanh nào, hẳn là phải đánh xong rồi mới đứng, vì sao Kaka vẫn chưa xuất hiện? Chần chừ hồi lâu, cô vẫn quyết định vào hang.

Cửa động rất sâu, khi bước xuống còn có thể cảm nhận vô đạn rải rác khắp mặt đất, không cẩn thận là sẽ trượt

chân.

Ngoài cái đó ra, còn có mùi cháy khét nồng nặc.

Cô nhìn thấy Kaka đang đứng trước một vách đá lớn đen thùi lụi tựa than, tản ra hơi nóng khắp bốn phía. Mà trên mặt đất là một cơ thể bị đốt trụi.

Kiều Hân Hân sững sốt, người nọ chết quá thảm, khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng.

"Là... Súng phun lửa sao?"

Cô không thể nghĩ ra thứ gì khác ngoài cái đó.

Kaka ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay kiểm tra nguyên nhân mất mạng của cái thây khô này, vẻ mặt nặng nề chưa từng có/ chưa bao giờ nặng nề như hiện tại.

"Súng bình thường không làm được chuyện này."

Không chỉ cái xác này, gần nửa hang động đều từng bị thiêu qua lửa.

Ngay cả vách đá lớn này cũng là thế, từng tầng vụn đen rơi rụng.

Súng của trái đất tuyệt đối không thể tạo ra vết bỏng này.

Anh chỉ có thể nghĩ đến một thứ.

"Là người thức tỉnh."

"Hà?"

[666666 Có người thức tỉnh rồi sao?]

[Đờ mờ, đây là kẻ nào thế!? Bảo sao người ta nói trên đảo xảy ra chuyện, nhức trứng thật đấy!]

[= = Đề tôi qua kênh công cộng xem xem.]

[...]

[Làm gì có chuyện đó? Không phải trò chơi này ràng buộc người chơi sao? Sao lại có sức mạnh thức tỉnh được?]

[Có phải là kẻ tên Kylos kia không?]

[Giờ chỉ còn ba người sống thôi, ngoài chủ kên cùng Ka thần ra thì cũng chỉ thừa lại gã.]

[Thế tức là... Vừa rồi, trong lúc vật lộn với một người chơi khác, gã thức tỉnh dị năng của mình?]

[Loại người này nên bị quân đội vũ trụ phát lệnh truy nã toàn diện!! Mẹ nó chứ, thức tỉnh rồi thì còn chơi cái nổi gì nữa!!]

Trò chơi từ vong có một quy định nghiêm khắc như sau: Tất cả người chơi đều phải phong ấn sức mạnh lại, làm một người bình thường trong các phó bản.

Nhưng, kẻ tên Kylos này đã vi phạm quy định.

Tuy không biết hẳn dùng cách gì...

Rõ ràng, trò chơi đã rời khỏi quỹ đạo ban đầu, phát triển theo hướng không rõ.

Vốn có thể nhẹ nhàng chiến thắng trận đấu, giờ xem ra...

"Không biết người chơi cuối cùng đã dùng cách nào mà thành công thức tỉnh năng lượng tinh tể trong cơ thể. Chắc cô cũng biết, đối với cô mà nói, bọn họ là người ngoài hành tinh."

"Khó giải quyết lắm sao?"

Trong ấn tượng của Kiêu Hân Hân, người ngoài hành tinh là chủng tộc có phi thuyền vũ trụ cùng sức mạnh thần bí.

Hoặc chính là dị năng trong phim khoa học viễn tưởng.

"Cực kỳ khó giải quyết. Thiết lập của trò chơi là chúng tôi không thể thức tỉnh, nên tôi không khác gì người bình thường. Nói đơn giản hơn, tôi đánh

không lại

Đúng, đây là cách giải thích đơn giản nhất.

Anh đã từng tham gia rất nhiều trận trò chơi tử vong, cũng từng bước vào thế giới khoa học viễn tưởng kỳ ảo ở đẳng cấp cao, nhưng nơi này quả thực niềm phong dị năng.

Dù anh lợi hại đến mấy, cũng chỉ là một người bình thường.

Kaka cũng không biết phương pháp thức tỉnh, rốt cuộc kẻ kia đã phá vỡ thiết lập của trò chơi bằng cách nào?

Xem ra, tình huống thực sự không ổn.

Chợt, Kiều Hân Hân phát hiện vòng cổ không ngừng nhấp nháy, cô kinh hoàng nắm chặt nó: "Ka... Kaka!"

Vòng cổ của hai người phát ra tiếng lách cách như sắp nổ tung!

Kaka chỉ nhìn thoáng qua, bình thản nói: "Không sao đâu, hiệu ứng hủy bỏ đấy."

Nhờ tham gia "Cuộc chiến sinh tử" vài lần nên anh biết, ở khoảnh khắc chiến thắng, vòng cổ sẽ phát ra tiếng lách cách, viên kim cương đính ở giữa sẽ tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Mà màu đỏ mới là dấu hiệu phát nổ.

Quả nhiên, khoảng mười giây sau, vòng cổ yên tĩnh lại, ánh sáng cũng biến mất.

Cùng lúc đó, Kiều Hân Hân cảm thấy phía sau vòng cổ dẫn ra, cô nhẹ nhàng kéo một cái, không ngờ thứ này lại rơi xuống.

Kiều Hân Hân ngơ ngác nhìn món đồ trong tay, thật lâu sau vẫn chưa phản ứng.

Rớt, rớt rồi sao!?

Đây là thứ trói buộc hành vi của bọn họ, sao trò chơi chưa kết thúc mà đã rớt mất rồi? Chẳng nhẽ kẻ kia đã mất mạng?

Kaka cũng kéo vòng cổ xuống, trực tiếp ném lên mặt đất: "Hắn ta vẫn còn sống."

Trò chơi tử vong rất nể nếp, lại có nhiều khán giả đang xem như vậy, khi thực sự kết thúc thì sẽ có thông báo qua loa phát thanh cùng lễ trao giải.

Sao có thể hủy bỏ công cụ theo dõi như vậy được?

"Xem ra cơ sở chính bị tấn công rồi."

"Ý anh là do người kia làm sao?"

"Ừ."

Nhất định hắn đang ở trong cơ sở chính.

Kiều Hân Hân còn chưa rõ đầu đuôi câu chuyện, cô mơ màng hỏi: "Thế chúng ta phải làm gì bây giờ?"

"A lô a lô, nghe được không?"

Kaka còn chưa kịp trả lời, một giọng nam đã truyền đến từ loa phát thanh trên đảo.

Nom có phần suy yếu.

"Kiều Hân Hân, tôi biết cô vẫn còn sống, lại còn biến Karen thành vệ sĩ của mình nữa chứ. Không tồi không tồi, đúng là coi thường cô rồi."

Ở bước đường cùng, Kylos đã giải phóng sức mạnh thức tỉnh, bằng không, hắn đã bị kẻ kia giết chết trong hang động.

Khi ấy, hắn đang bị thương, dù biết mình phải bảo vệ tính mạng của nữ chủ kênh kia, hắn cũng không chọn đi cứu cô ta.

Sức mạnh sau khi thức tỉnh rất không ổn định, nếu hắn đột nhiên biến mất, đối mặt với tên đồ tể khát máu trong truyền thuyết kia, chẳng phải là để hắn đi chịu chết sao?

Thế nên, hắn mới dịch chuyển tức thời đến căn cứ chính để thử nghiệm năng lực của mình một chút.

Kết quả... Hắn đề ý cười vui sướng trong giọng xuống.

"Xin chào mọi người, tôi là thợ săn bóng đêm Kylos, nhiệm vụ lần này là ---- Giết Kiều chủ kênh."

Kiều Hân Hân tròn tròn mắt.

... Cái gì? Giết cô!?

Kẻ tên Kylos này là một sát thủ sao?

Kaka hơi hơi mím môi, anh nghiêng đầu nhìn Kiều Hân Hân"

Cô bị người ta nhầm vào rồi."

Anh đã từng hỏi lý do Kiều Hân Hân tham gia trò chơi, cô chỉ giải thích là mơ màng mà vào, nên anh cũng cho rằng tự cô không cần thận đăng ký.

Xem ra, tất cả đều là âm mưu.

Ánh mắt Kaka trở nên âm trầm.

"Cô biết là ai làm không?"

"Không..."

Kiều Hân Hân chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao: "Tôi có từng đắc tội với... Người vũ trụ đâu?"

Không ngờ còn có người thuê hẳn sát thủ tới để ám sát cô, thế giới này quá điên cuồng rồi! Không phải cô đang nằm mơ đấy chứ??"

"Thực ra, tôi vẫn luôn nằm trong danh sách truy nã của quân đội vũ trụ, nhưng nếu bọn họ có bản lĩnh... Khả khả, thì cứ tới bắt tôi đi. Chờ tôi giết hai người xong thì sẽ trực tiếp rời khỏi nơi này, dù sao cũng đã bị truy nã nhiều năm như vậy rồi, đúng là một đám ngu xuẩn."

Căn cứ chính đã bị hấn phá hủy, kênh công cộng chiếu hình "Cuộc chiến sinh tử" lần này hoàn toàn tắt ngóm.

Rất nhiều người nhìn thấy cảnh tượng cuối cùng, kẻ thức tỉnh kia giết sạch mọi người trong căn cứ.

Hiện tại, trên đảo chỉ còn hai người chơi.

Trong đó có một vị chủ kênh!

Đây là tin tốt!

Chỉ cần Kiều Hân Hân còn sống, họ có thể xem cuộc chiến từ phòng phát sóng trực tiếp của cô!

Fan trung thành khắp toàn vũ trụ của trò chơi lập tức chen vào phòng của cô.

Từ mức năm triệu, số người xem trực tuyến nhảy lên mười triệu, hai mươi triệu, ba mươi triệu,... Con số vẫn không ngừng gia tăng!

Chỉ trong ba phút, đã vượt quá một trăm triệu người.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bữa tiệc giết chóc (15)

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

Căn cứ chính đã bị Kylos phá hủy, kênh công cộng chiếu hình "Cuộc chiến sinh tử" lần này hoàn toàn tắt ngóm.

Hiện tại, trên đảo chỉ còn hai người chơi.

Trong đó có một vị chủ kênh!

Đây là tin tốt!

Chỉ cần Kiều Hân Hân còn sống, họ có thể xem cuộc chiến từ phòng phát sóng trực tiếp của cô!

Fan trung thành khắp toàn vũ trụ của trò chơi lập tức chen vào phòng.

Từ mốc năm triệu, số người xem trực tuyến nhảy lên mười triệu, hai mươi triệu, ba mươi triệu,... Con số vẫn không ngừng gia tăng!

Chỉ trong ba phút, đã vượt quá trăm triệu.

*

[Trò chơi tử vong: Cùng đội với Ka thần]

Ngày sáng lập: 12 giờ 30 phút tối ngày 11 tháng 7 năm 1103, kỷ nguyên mới.

Thể loại: Sinh hoạt/ Nuôi dưỡng Nữ Thần/ Trái đất.

Chủ kênh: Kiều Hân Hân.

Thông báo: "Cuộc chiến sinh tử" đang được tiến hành.

Điểm nhân khí: 6 595 460

Người lưu trữ: 2 985 990

Người xem trực tuyến: 195 763 420

Năm giờ sáng, vô số fan trung thành của Karen ủa vào, căn cứ chính đã bị hủy diệt, bọn họ chỉ có thể vào phòng phát sóng của Kiều Hân Hân để quan sát trận chiến.

Vào khoảnh khắc số người xem trực tuyến vượt quá một trăm triệu, siêu sao mới của TV Thái Dương cũng chào đời. Phải biết rằng, số người xem trực tuyến cao nhất mà phát sóng trực tiếp tử vong từng có là ba mươi lăm triệu người.

Mà một người mới như cô lại vượt cả trăm triệu!

Tuy đây rất có thể chỉ là hiển hách nhất thời, ít nhất, lúc này đây, sẽ không ai là không hâm mộ thành tích của cô -- Với điều kiện tiên quyết là, cô có thể sống sót trở về.

Không ai biết vì sao Ka thần trong truyền thuyết lại đồng hành cùng Kiều Hân Hân, vì sao cô lại may mắn đến thế.

Thì ra, khi không có việc gì làm, Ka thần cũng sẽ xem phát sóng trực tiếp.

Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận, phòng phát sóng trực tiếp náo nhiệt chưa từng có.

Hiện tại mới là hừng đông, chỉ có ít cú đêm đang xem chương trình. Đến khi trời sáng, có lẽ sẽ có càng nhiều người hơn.

Nhưng không biết khi ấy Kaka cùng Kiều Hân Hân còn ở đây hay không.

[A a a a a, nhiều người quá, sắp bị chen chết rồi!]

[Căn cứ chính bị phá nên chẳng thấy gì ở kênh công cộng cả.]

[Nghe nói có thể nhìn thấy Ka thần từ phòng của vị chủ kênh này phải không?]

[Chào mọi người, tôi là fan cuồng của Ka thần, sau khi vừa nắm rõ nguyên nhân cùng hậu quả, tôi chỉ muốn nói rằng - Cái kẻ tên Kylos này thật đê tiện!]

[Biết làm sao được, vốn là một tên tội phạm bị truy nã mà, vô dụng *** ** *****.]

[Có lẽ lần này hần vẫn sẽ thoát được.]

[Nghe nói nhiệm vụ của hần là giết vị chủ kênh này.]

[Ừm, dù giết chủ kênh thì trò chơi vẫn sẽ kết thúc mà.]

[Nhất định Ka thần sẽ là người chiến thắng.]

[← Này, giết chủ kênh cái gì mà giết chủ kênh? Mấy người cảm thấy Ka thần sẽ đứng nhìn sao?]

[Loại phó bản cấp thấp này đúng vô vị, tôi vẫn hy vọng Ka thần mau chóng thắng cấp, tham gia trận đấu tiếp theo.]

[0.0 Về mặt lý thuyết, trò chơi vốn phải kết thúc rồi chứ? Thân phận của Kylos đã được công bố, Ka thần cùng chủ kênh đều nên được tính là người thắng cuộc mới đúng.]

[Hy vọng Ka thần và chủ kênh có thể cùng trở về.]

[Kiều Kiều đáng thương bị người ta trù dập đó.]

[Liệu Karen có vứt bỏ cô ấy không?]

[Tôi không nghĩ vậy...]

[Chắc là không đâu nhỉ?]

[Nhất định sẽ không vứt bỏ a a a a!! Đây là cp đầu tiên mà tôi theo đuổi trong năm nay đây!! Nhất định có thể thành đôi!!]

[Mấy người làm ơn nhìn rõ hiện thực đi được không?]

[Tên kia thức tỉnh rồi, giết Ka thần đã là chuyện đơn giản đến không thể đơn giản hơn.]

[(' ▽ ') Ը Lần này ban tổ chức có vấn đề, lỗ hổng về nhân viên kỹ thuật lớn như vậy là *****?]

[Tuy tất cả mọi người đều gọi cậu ấy là Ka thần, nhưng dù sao cũng chẳng phải là thần thật.]

[Có khi nào Kaka cũng thức tỉnh không?]

[Người của hành tinh Nicolas hẳn là rất lợi hại mới đúng.]

[Muốn nhìn thấy dáng vẻ khi Ka thần thức tỉnh ghê.]

...

Sau khi Kylos kiêu ngạo dứt lời, hệ thống phát thanh cũng bị hủy hoại.

Kiều Hân Hân cùng Kaka tương đối trầm tĩnh.

Trận đấu đã kết thúc, theo lý thuyết, lúc này họ vốn có thể rời khỏi hòn đảo, nay lại bị nhốt ở nơi này vì Kylos đã phá hủy căn cứ chính.

Kiều Hân Hân chưa bao giờ nghĩ sẽ có kẻ vùng tiền thuê người đến ám sát cô. Trước khi tham gia "Cuộc chiến sinh tử", dù có một chương trình phát sóng trực tiếp - khoa học kỹ thuật của vũ trụ đi theo bên người, cuộc sống đời thường của cô vẫn rất bình thường, ấm áp.

Đối với lời Kylos nói, cô hoàn toàn không biết phải làm gì.

Kaka cũng đã yên lặng thật lâu.

Anh chưa từng nghe qua cái tên Kylos, cũng chẳng để bụng hẳn có lợi hại hay không, hiện tại, vấn đề lớn nhất chính là... Hẳn thức tỉnh, mà anh thì không.

Nếu gặp phải hẳn, dù có một trăm cái mạng cũng không đủ chết.

Tuy nhiên, dị năng của Kylos hẳn là có liên quan tới lửa, hòn đảo này không lớn cũng chẳng nhỏ, hẳn sẽ không tìm ra bọn họ dễ dàng như vậy.

Kaka suy nghĩ biện pháp giải quyết tốt nhất.

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có một con đường mà thôi...

"Đi theo tôi."

Phản ứng đầu tiên của Kiều Hân Hân là, ba lô ngực trang còn ở ngoài.

"Để tôi đi lấy chút đồ đã."

"Không cần đâu."

Kaka trực tiếp giữ cô lại, kéo cô chạy về một cửa ra khác.

Sau khi rời khỏi hang, anh lại quẹo vào rừng.

Nếu Kylos xác định dị năng của mình đã ổn định, rất có thể hắn sẽ vội vàng trở về lần nữa. Tuy trong ba lô của bọn họ có rất nhiều đồ, nhưng tất cả đều không có tác dụng đối với kẻ thức tỉnh.

Ngay cả khẩu súng máy Kaka cầm không rời tay cũng bị anh vứt bỏ chẳng chút do dự.

Thứ vũ khí ấy sẽ không tổn thương nổi một sợi lông tơ của Kylos.

"Chúng ta đang đi đâu thế?"

Kiều Hân Hân không giãy dụa, để Kaka tùy ý kéo tay mình chạy băng băng trong rừng.

Sắc trời đương lúc năm giờ sáng vẫn còn đen thẫm thẫm, sau cơn mưa, không khí trong lành vô tận, làn gió thổi qua rừng cây mang theo mùi thơm ngát.

Kaka biết đường tới căn cứ, bọn họ sẽ mất hơn một tiếng đồng hồ để đến nơi.

May mà Kiều Hân Hân luôn chăm chỉ huấn luyện thể chất, lộ trình này vẫn chưa là gì với cô.

Kaka chọn một con đường tắt, hẳn là có thể tránh gặp phải Kylos.

"Tới căn cứ."

"Căn cứ? Không phải nơi đó bị Kylos phá hủy rồi sao?"

"Nhất định hệ thống hàng hải vẫn còn hoạt động, nếu không chính hắn cũng không thoát được."

"Ý anh là..." Kiều Hân Hân kinh ngạc nhìn Kaka.

Kaka đúng là chẳng sợ trời chẳng sợ đất, không ngờ anh lại chủ động tới nơi nguy hiểm nhất. Anh không sợ Kylos còn ở căn cứ chính sao?

Nhưng nếu suy nghĩ cẩn thận, dường như họ chẳng còn cách nào tốt hơn.

So với lần trốn, không bằng thử vận may một phen, nếu Kylos thực sự trở về hang động bên bờ biển, nhân cơ hội ấy, bọn họ có thể lên thuyền, rời khỏi hòn đảo này!

[0-0 Ka thần quyết đoán thật đấy...]

[666666666666]

[(Cầu nguyện) Hy vọng chủ kênh có thể rời đi an toàn.]

[Chắc hệ thống hàng hải không có vấn đề gì đâu nhỉ?]

[Lộ trình tới các hành tinh khác nhau đấy.]

[Thế tức là chủ kênh và Ka thần phải đi hai ngã sao?]

Khi bọn họ bước vào căn cứ, ngọn đèn ở bên trong lấp lóe như sắp hỏng.

Khắp nơi là vết lửa thiêu, không một món đồ nào ở trong tòa nhà còn nguyên vẹn, vô số thi thể của các binh lính nằm rải rác từ cửa chính cho đến sâu bên trong. Kiều Hân Hân nhìn thấy Nguyên Dã trên một chiếc sofa nào đó, ông ta gần như đã bị thiêu đến biến dạng. Sở dĩ cô nhận ra ông ta là nhờ huy chương ông ta đeo trước ngực.

Cả căn cứ rất rộng, khi bọn họ tiến vào thì không có lấy một bóng người, gió thổi từ ngoài như tiếng quỷ đang gào khóc.

Kiều Hân Hân rón rén bước tới bên cạnh Kaka, cô thấy anh ngồi xổm dưới đất, tay đang kéo thứ gì đó.

Cô nhìn kỹ, không ngờ Kaka đang lột quần áo của một nữ huấn luyện viên!

"..."

Hình như người này không bị thiêu chết, quần áo chẳng hư hại gì ngoài việc dính chút máu.

Kiều Hân Hân không đành lòng xem tiếp, cô đứng dậy đảo mắt nhìn xung quanh, đã không thể nhìn ra hình dáng vốn có của căn cứ, nhưng nếu nghĩ kỹ thì sẽ biết, nhất định nó đã từng là một nơi rất thần kỳ.

May mà Kylos không ở đây.

Lột quần áo xong, Kaka đưa chúng cho Kiều Hân Hân: "Cô thay đi."

"Hả?"

"Thay ở ngay đây nhé."

Dứt lời, Kaka xoay người về phía cô.

Kiều Hân Hân: "..."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Cái kết của bữa tiệc giết chóc

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

Chương này bản raw bị thiếu mấy khúc nên mình phải tìm cho ra, vừa tìm được nốt khúc cuối để edit đây, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

*

Lột quần áo của nữ sĩ quan xong, Kaka đưa đồ cho Kiều Hân Hân: "Cô thay đi."

"Hả?"

"Thay ở ngay đây nhé."

Dứt lời, Kaka xoay người về phía cô.

Kiều Hân Hân: "..."

*

Kaka hướng mặt về phía cửa ra vào, còn Kiều Hân Hân mờ mờ nhìn xung quanh. Trông thấy một góc chết, cô bước qua, tuy không biết vì sao Kaka bảo cô thay quần áo, nhưng..

Quần gia chuyên nghiệp che hình ảnh lại.

Tiếng kêu rên vang vọng khắp phòng phát sóng trực tiếp.

[Choáng váng, quần gia chuyên nghiệp quá rồi đấy!]

[... Muốn xem cảnh chủ kênh thay quần áo ghê.]

[Cháy máu mũi...]

[Mấy cậu nói xem, liệu Ka thần có nhìn lên không nhỉ.]

[23333 Cũng có thể lắm!]

[Vì sao lại bảo chủ kênh thay đồ? Kỳ quái thật đấy.]

Quần áo của nữ sĩ quan hơi rộng, nhưng nhìn tổng thể thì vẫn không tồi. Kiều Hân Hân bước ra khỏi góc chết, cô vừa sửa tóc vừa đội mũ sĩ quan lên.

Mặc quân phục màu xanh hiên ngang, Kiều Hân Hân đứng đó, khí chất dường như hoàn toàn biến đổi.

"Tôi thay xong rồi." Cô nhẹ giọng nói.

Kaka quay đầu, về mặt chẳng mấy thay đổi khi nhìn thấy cô. Anh hỏi: "Quần áo của cô đâu?"

Kiều Hân Hân chỉ vào góc khuất.

"Ok." Kaka bước về phía đó.

Kiều Hân Hân nghi hoặc, nhưng cô không hỏi nhiều, chỉ cúi đầu vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo.

[(*@o@*) Oa ~ Chủ kênh mặc quần trang đẹp ghê!]

[Quyển rũ quá 233333]

[Thật xinh đẹp ~]

[Kiều Kiều - chan là số một! Tôi cảm thấy lần này họ nhất định có thể rời khỏi đây!]

[Họ sẽ phải ngồi du thuyền đúng không?]

[(Cầu nguyện) Hy vọng tên sát thủ kia phát hiện muộn một chút, ngàn vạn lần đừng tự dưng chạy đến!]

Kiều Hân Hân nhìn căn cứ chính đã hoàn toàn biến dạng, không nhận được hỏi: "Kaka, chúng ta sẽ rời khỏi hòn đảo từ nơi này sao?"

Kaka nhấc quần áo của cô lên, ngẩng đầu nhìn cầu thang đã bị hủy hoại ở phía bên kia, đoạn nói "Chắc hệ thống hàng hải nằm trên tầng hai, chúng ta lên xem xem."

Dứt lời, anh bước về phía đó.

Kiều Hân Hân nhanh chóng theo sát.

Tìm cô đập thình thịch, bởi vì không biết khi nào Kylos sẽ xuất hiện... Mà Kaka bước nhanh ở phía trước nom chẳng hề căng thẳng chút nào.

Xem ra, vì đã sống sót trở về từ cõi chết nhiều lần nên anh đã chết lặng từ lâu.

Đúng như lời Kaka nói, phòng ốc trên tầng hai vẫn còn vẹn nguyên.

Cho dù Kylos muốn giết người, hẳn cũng phải lưu lại đường lui cho bản thân, nếu không, chẳng nhẽ còn muốn sống một mình cả đời trên hòn đảo này?

Kiều Hân Hân trông thấy một màn hình lớn, bên dưới có rất nhiều nút bấm, nom rất giống đĩa bay vũ trụ trên TV.

Kaka đứng trước màn hình, múa tay trên bàn phím, những chữ cái mà Kiều Hân không hiểu không ngừng chạy qua. Cuối cùng, một dấu chấm than màu xanh vô cùng bắt mắt xuất hiện ở chính giữa màn hình.

Giọng nữ điện tử truyền đến.

[Hệ thống hàng hải đã được kích hoạt, xin hãy chờ đợi trong giây lát.]

"Xong rồi sao?" Kiều Hân Hân kinh ngạc nhìn Kaka, cô không ngờ anh còn làm được cả việc đó.

Những hệ thống như thế này thường yêu cầu giải mã, trong mắt Kiều Hân Hân, Kaka quả là một người toàn năng.

"Ừ, chỉ cần chờ mười phút nữa là được." Kaka ngẩng đầu nhìn một cánh cửa thủy tinh đang đóng chặt khác, anh tính toán, đoạn nói: "Phải chạy khoảng bốn mươi phút trên biển thì con thuyền này mới có thể đến điểm kết nối với trái đất; hay nói cách khác, sau năm mươi phút nữa, cô sẽ xuất hiện trong phòng của mình. Vui không?"

Vui không?

Kiều Hân Hân nghẹn họng, thực chất, trong lòng cô lo lắng vô cùng. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cho tới tận bây giờ, cô vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

Theo lý thuyết, cuối cùng cô cũng chiến thắng trò chơi để trở về, đây là một chuyện rất đáng vui mừng, nhưng vì sao tâm tình của cô lại nặng nề như vậy?

"Còn anh thì sao? Anh sẽ làm gì?"

"Chờ cô tới nơi an toàn, tôi cũng sẽ rời đi. Hành trình trở về hành tinh Nicolas mất khoảng nửa tiếng rưỡi."

Nơi này ở gần trái đất hơn một chút.

"Vậy sao." Giọng Kiều Hân Hân rõ ràng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nếu cô và Kaka đều có thể rời đi an toàn thì tốt, nhưng bốn mươi phút có phải quá lâu không?

Cô lại hỏi: "Hệ thống có thể điều khiển hai chiếc thuyền cùng một lúc không?"

"Có, nhưng tôi muốn nhìn cô đi trước."

Trong quá trình du thuyền chạy, nếu có người bấm quay lại, thuyền sẽ quay về địa điểm xuất phát.

Hai con thuyền tới trái đất cùng Nicolas có thể cùng khởi hành, nhưng nếu Kylos tới đây trong bốn mươi phút ấy, Kiều Hân Hân sẽ đi đòi nhà ma.

Vậy nên, Kaka phải ở lại canh giữ.

Khi Kiều Hân Hân còn chưa về đến trái đất, anh sẽ không rời đi.

[QAQ Ka thần tốt với Kiều - chan quá...]

[Không hổ là kỵ sĩ đầu tiên của phòng phát sóng trực tiếp!]

[Hâm mộ ghê.]

[Tiêu rồi tiêu rồi, tìm tôi a a a a!!]

[Sao cứ có cảm giác như đang sinh ly tử biệt thế nhỉ?]

[Xi, đừng có miệng quạ đen như vậy!!]

[Ka thần muốn rời bỏ thân phận thần thánh, trở thành một người đàn ông bình thường, có thất tình lục dục sao?]

[Ai da, anh ấy tốt với cô chủ kênh này ghê, rõ ràng có thể mặc kệ cô ta mà.]

[Kiều Kiều mau mau cura đồ Ka thần đi!!]

"Nhờ Kylos quay lại thì sao?"

Kaka mà ở lại thì quá nguy hiểm

Kaka nói: "Mục tiêu của hân là cô chứ không phải là tôi."

Tuy đúng là thế, Kiều Hân Hân vẫn rất không yên lòng.

Hiện tại, căn cứ chính vô cùng yên tĩnh, Kylos sẽ chẳng ngờ rằng bọn họ lại trực tiếp vòng qua bên này. Nhưng, đợi đến khi hân vồ hụt ở hang động, suy nghĩ kỹ về điểm đến đầu tiên bọn họ chọn, hân nhất định sẽ quay lại đây.

"Chúng ta cùng đi đi!" Kiều Hân Hân tiếp tục kiên trì.

"Cô đang lo cho tôi đấy à?"

"Phải."

Kaka nhìn cô chăm chú, khẽ nói: "Không sao đâu, cho dù hân đến đây thì tôi cũng có cách để đối phó."

"Thật sao?"

"Ừ."

Ngừng một chút, Kaka nói thẳng: "Cô nên lo cho bản thân mình thì hơn, n

"... Tiếp theo?"

"Một mùa trò chơi tử vong kéo dài ba tháng, tử chiến là tầng sàng lọc cơ bản nhất, tổng số người chơi sống sót của mỗi phó bản sau mấy ngày nay hân phải có khoảng trăm người, mà trong những trận tiếp theo, người chơi sẽ được sắp xếp ngẫu nhiên và tiếp tục chơi đến khi chỉ còn người chiến thắng duy nhất."

Kiều Hân Hân chẳng biết gì về trò chơi tử vong.

Mà tuy Lý Mục biết rõ, nhưng anh chưa từng nghĩ là cô sẽ tham gia.

Kiều Hân Hân sững sờ hỏi: "Tôi không thể rút khỏi trò chơi sao?"

"Không thể."

Hệ thống sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Người nào cưỡng chế rút lui thì sẽ nghiêm khắc bị trừng phạt, chẳng khác nào tự từ bỏ quyền sinh tồn. Quy tắc của trò chơi rất khắc nghiệt, bởi vì nếu những người tôi tham gia một lần rồi đi chỉ vì sợ, những trận tiếp theo tiến hành thế nào?

Đây chính là trò chơi vạn người vây xem của vũ trụ đầy.

"Vậy là phải chơi thêm mấy trận tử chiến sao?"

"Không, đây chỉ là hình thức đơn giản nhất mà thôi, những trận tiếp theo sẽ càng ngày càng khó."

Tử chiến không có cốt truyện, lấy giết chóc là hành động chính. Chỉ cần nhanh nhạy, may mắn, quyết đoán khi giết người, khả năng sống sót sẽ cực cao.

Những phó bản tiếp theo sẽ càng ngày càng phức tạp.

Đến lúc đó, có lẽ còn có cả những bối cảnh thế giới "thú vị" hơn.

Kaka vẫn rất thích thú khi chơi trò chơi này, vì nơi đây vui hơn nhà tù rất nhiều.

Hai người còn đang nói chuyện, du thuyền tới trái đất đã đến.

Giọng nữ điện tử vang lên lần thứ hai.

"Du thuyền 502 đã cập bờ, xin quý khách hãy lên thuyền, thuyền sẽ khởi hành sau năm phút nữa."

Cánh cửa thủy tinh cạnh màn hình mở ra, bóng tối vô tận bao trùm tầm mắt Kiều Hân Hân, chỉ có thứ nom giống khoang thuyền kia đang phát sáng.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cứ đứng ngây người ở đó.

Hóa ra, biển mà bọn họ nói... Là một mảnh hư vô.

Cũng đúng, sao có thể giống như biển trên trái đất được? Hòn đảo nhỏ chỉ là sản phẩm phục phế của bọn họ, cũng là khoa học kỹ thuật của vũ trụ.

"Thuyền sẽ nhắc nhở cô khi cập bến, cô chỉ cần ra cửa khoang là được. Tôi nghĩ người đại diện của cô đã chuẩn bị đón cô rồi."

Nhắc đến người đại diện, Kaka có phần lạnh giọng: "Lần này anh ta quá sơ suất. Địa chỉ của tôi là phòng 1007, khu vực cấm trong nhà giam cuối cùng của Thần Điện, hành tinh Nicolas, sau khi về cô nói cho anh ta biết. Dù anh ta tự tới đó hay gọi điện cho tôi, nhất định phải bảo anh ta liên hệ với tôi trước khi trận đấu tiếp theo bắt đầu."

"... Được, tôi sẽ chuyển lời tới Lý Mục."

"Lên thuyền đi."

Kiều Hân Hân hít sâu một hơi, cô bước vào khoang thuyền màu trắng, không gian bên trong rất nhỏ, có thể chứa khoảng mười người.

Thứ này tựa như một cái thang máy, chỉ là bên trong có ghế tựa mềm mại, có đồ ăn thức uống bày trong tủ kính cùng một chiếc máy phát nhạc cổ điển.

Cửa thuyền đóng lại ngay sau khi cô bước vào.

Khi cô quay đầu, Kaka đã ôm quần áo của cô, núp sang một bên.

Ba phút sau, thuyền sẽ xuất phát.

"Kaka?"

Cuối cùng, Kiều Hân Hân không nhận được mà gọi tên anh, không biết vì sao, cô cảm thấy rất luyến tiếc.

Kaka xuất hiện, anh... Thay đồng phục của Kiều Hân Hân.

Áo somi trắng, váy ngắn đỏ kẻ caro, áo vết nhỏ màu đen, trên đầu đội bộ tóc giả không biết tìm được từ nơi nào.

Màn hình điện tử chiếu sáng yếu ớt, nửa khuôn mặt Kaka ẩn trong bóng tối.

Anh bước về phía trước.

Chẳng mấy chốc, anh chỉ cách khoang tàu nhỏ khoảng một mét. Cách một cánh cửa thủy tinh, Kiều Hân Hân đứng trong khoang đang kính ngạc nhìn anh.

Kaka lấy ra một con dao găm.

"Nếu tôi có thể sống sót trở về..."

Dao găm cắt đứt ngón cái của tay trái.

Anh ngẩng đầu, nở nụ cười tám cái răng tiêu chuẩn với Kiều Hân Hân, rực rỡ như lần đầu gặp mặt.

"... Thì chúng ta cùng tiếp tục chơi trò chơi nhé!"

... Vì sao?

Vì sao Kaka lại mặc quần áo của cô?

Giọng nữ điện tử bắt đầu thông báo.

"Du thuyền 502 tới trái đất sắp khởi hành, mời quý khách cách xa cửa khoang để tránh bị ngộ thương."

Đúng lúc này, một trận rung chuyển truyền tới từ tầng dưới, dù cách cánh cửa thủy tinh, Kiều Hân Hân cũng có thể thấy toàn bộ phòng điều khiển rung lên.

Kylos đến rồi sao!?

Kiều Hân Hân vội vàng ấn một nút màu đỏ ở cạnh, đập mạnh lên nút: "Kaka! Anh vào thuyền đi! Chúng ta cùng rời khỏi đây đi!"

Ngừng lại, ngừng lại!

Nhưng Kiều Hân Hân không biết, chỉ khi du thuyền cập bến mới có thể sử dụng cái nút đó.

Một khi du thuyền khởi động, trừ khi có người điều khiển hệ thống để khiến cô trở về, bằng không, du thuyền sẽ không dừng lại.

"Đừng quên lời tôi nói nha."

"Nhớ bảo người đại diện liên hệ với tôi."

"... Ừm, thuận buồm xuôi gió nhé."

Động tĩnh dưới tầng càng lúc càng lớn, dường như Kylos đang tra xét trên diện rộng. Để tránh bỏ sót người, hân bạo kích vô số thi thể dưới đất bằng dĩa năng thêm lần nữa.

Ngón cái dính máu của Kaka quét qua môi anh, đôi môi vốn nhạt màu lập tức đỏ thẫm.

Sắc mặt tái nhợt của anh trở nên xinh đẹp dị thường.

Cách cửa thủy tinh, Kiều Hân Hân có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của Kaka, đẹp hơn nữ sinh rất nhiều.

Anh vốn không quá cao, khi đứng cạnh Kiều Hân Hân cũng chỉ cao hơn cô nửa cái đầu.

Vóc người anh gầy gò, mặc đồng phục nữ cũng không khiến người ta cảm thấy lạ lẫm, mái tóc dài đen nhánh xõa sau lưng.

Khi nhìn thấy vẻ mặt sắp khóc của Kiều Hân Hân, anh cười, lúm đồng tiền khẽ nở rộ, môi hồng răng trắng, xinh đẹp động lòng người.

Một Kaka như vậy khiến cho khán giả khắp toàn vũ trụ kinh hãi.

[A A A A A A A A A]

[A A A A A A A]

[Quần áo nữ!! Ka thần mặc đẹp quá!!]

[Ồi gòi oi!! Thủ đoạn giết người hung ác trong ngày thường hoàn toàn che đậy vẻ ngoài của anh ấy!!]

[Cậu ta định đóng giả chủ kênh để lừa tên sát thủ đi sao?]

[Hình như là thế, nếu Kylos chạy đến làm loạn thì Kiều Kiều không thể về trái đất.]

[QAQ Ka thần muốn liều mạng ư.]

[Chắc sẽ dắt mũi sát thủ đi lòng vòng, không thể dễ gã cản trở đường về của Kiều Kiều nữa!]

[Làm sao bây giờ, thế cũng có kéo dài được bao nhiêu thời gian đâu?]

[Đột nhiên muốn yêu đương quá trời... Thần linh ơi, xin hãy ban cho tôi một người bạn trai như vậy.]

[/ (ToT) / ~ ~]

Thuyền đã bắt đầu lùi về phía sau, Kiều Hân Hân càng ngày càng cách xa cửa thủy tinh trong căn cứ chính.

Mà Kaka cũng xoay lưng về phía cô.

Không ai nhìn thấy tia hung ác lóe lên dưới đáy mắt Kaka, đây là đáng về hiếm khi nào xuất hiện trước mặt Kiều Hân Hân của anh.

Dị năng của Kylos đã bị kích ra như thế nào?

Có thể thấy, ở thời điểm đối mặt với cái chết, hắn đã phá tan tất cả công cụ.

Kaka sắm vai Kiều Hân Hân thật tốt, dẫn dắt Kylos rời xa căn cứ chính. Tuy trời sắp sáng, nhưng vì hệ thống đã bị phá hủy nên cả hòn đảo vẫn chìm trong bóng tối.

Kylos nhất định không phân biệt nổi người này có phải là Kiều Hân Hân hay không.

Kaka biết, hắn nhất định sẽ mắc câu.

Còn nếu thực sự bị Kylos bắt được thì phải làm sao ấy hả?

Thế thì đợi tới khi hắn bắt được anh rồi nói sau.

Anh là ai chứ? Cho dù vô dụng đến mấy, anh cũng là người của hành tinh Nicolas, sao có thể mất mạng ở một nơi như thế này.

Toàn vũ trụ đều biết, người ở hành tinh Nicolas thuộc chủng tộc chiến đấu, dòng máu ấy chảy xuôi trong xương cốt của bọn họ. Đó là một đế quốc quân sự, là hành tinh mạnh mẽ, hung tàn.

Kỳ thực, rất nhiều người muốn chứng kiến màn đối đầu giữa Kaka và Kylos, muốn biết kết quả cuối cùng.

Nhưng, vì Kiều Hân Hân rời đi, tất cả trở thành câu đố.

Trong đó bao gồm Kiều Hân Hân, hiện tại cô hoàn toàn không nắm bắt được tình huống ở trên đảo.

Từ biệt rồi thì còn có cơ hội gặp lại không? Trong lồng ngực như bị nhét bông, buồn bực đến không thở nổi. Vì sao cô lại muốn khóc đến thế?

Kaka...

Chẳng qua chỉ mới gặp mặt một lần, vì sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy?

Bọn họ còn có thể gặp lại sao?

Kaka?

Kaka...

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chờ đợi tin tức

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

Kiều Hân Hân ngồi trên ghế tựa mềm, dù mặc quân phục dính máu rất khó chịu nhưng cô lại chẳng còn chút sức lực nào để cời đồ.

Tuy thân thể mệt mỏi khôn cùng, thần kinh cô vẫn căng như dây đàn. Quá trình di chuyển không gặp bất kỳ trở ngại nào, cô có thể nhìn thấy thời gian đếm ngược ở cửa khoang, cũng đồng nghĩa với việc cô càng ngày càng tới gần nơi cập bến.

Liệu thuyền có dừng lại ở giữa đường không?

Đây là vấn đề mà tất cả mọi người quan tâm.

Bọn họ không nắm rõ tình huống của Kaka, nhưng nếu du thuyền vẫn tiếp tục di chuyển thì phòng điều khiển còn chưa bị Kylos chiếm giữ.

45 phút trên "biển" này là khoảng thời gian chậm nhất mà Kiều Hân Hân từng trải qua.

Cuối cùng, du thuyền cập bến.

"Xin kính chào quý khách, du thuyền đã đến trạm cuối, mời quý khách xuống xe từ phía trên trái."

Ngon đèn xanh trên cửa lập lòe, giọng điện tử không ngừng vang lên bên tai. Khi Kiều Hân Hân đứng dậy, tay chân cứng ngắc, hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể gắng gượng bước tới trước cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, đập vào mắt cô là một căn phòng tối tăm, không ánh sáng cùng Lý Mục đang đứng chờ ở cửa.

Trông thấy Lý Mục, Kiều Hân Hân biết mình thực sự đã rời khỏi trò chơi tử vong.

Khi cô bước ra khỏi khoang thuyền, phòng phát sóng cũng ngừng hoạt động, bóng dáng cuối cùng của cô nhuộm sắc xám, màn hình dần dần biến thành màu đen.

Phát sóng trực tiếp hoàn toàn kết thúc.

Tuy nhiên, thật lâu sau, khán giả trong phòng vẫn không chịu rời đi, tất cả đều bình luận ngất trời.

[QAQ Cuối cùng chủ kênh cũng về nhà an toàn... Tốt quá đi mất!]

[Đậu má, đã hai ngày rồi cơ à! Đêm nay có thể yên giấc rồi.]

[Ôi, tôi lo cho Ka thần quá.]

[Này... Làm thế nào để biết Ka thần còn sống hay đã chết bây giờ?]

[Ban tổ chức phạm sai lầm lớn quá, giờ phải chờ tin tức từ phía bọn họ thôi.]

[Nhất định Ka thần sẽ bình an vô sự!]

[Ngày nào vị chủ kênh này cũng phát sóng trực tiếp phải không? Máy giờ ngày mai thì có nhĩ?]

Tất cả mọi người đều quan tâm đến chuyện tiếp theo, rất nhiều du khách tìm hiểu quy luật Kiều Hân Hân phát sóng trực tiếp. Kết quả, thông báo trong phòng đổi thành ngừng phát sóng ba ngày.

Ba ngày!

Từ khi bắt đầu đảm đương công việc chủ kênh, Kiều Hân Hân chưa bao giờ nghỉ lâu đến thế.

Xem ra lần này nguyên khí của cô thực sự tổn thương nghiêm trọng, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Khán giả cũng tỏ vẻ lý giải, có ít nhất tám trăm ngàn khán giả biết việc cô tham gia trò chơi tử vong là ngoài ý muốn.

Lý Mục đón Kiều Hân Hân ở trạm cuối, cô cúi đầu, sắc mặt tái nhợt.

Hai người đều không nói nhiều.

Kiều Hân Hân chỉ cảm thấy bọn họ đứng trong bến đỗ khoảng vài giây, cảnh tượng đã biến thành phòng Lý Mục.

Trên bàn có một ly sữa nóng hổi, Kiều Hân Hân uống một hơi cạn sạch.

Cô nói mình muốn ngủ một lát, Lý Mục tỏ vẻ lý giải rồi ra khỏi phòng, dù có nhiều lời muốn nói cỡ nào thì cũng phải đợi đến khi Kiều Hân Hân đã nghỉ ngơi thật tốt.

Một mình Kiều Hân Hân nằm trên giường thao thức không thôi. Trong đầu cô chỉ nghĩ đến Kaka, Kaka... Hiện tại Kaka thế nào rồi? Có phải đã trở về hành tinh Nicolas an toàn không?

Do dự hồi lâu, cô vẫn quyết định hỏi Lý Mục.

Lý Mục đứng ở ngay cạnh cửa, đang tựa lưng lên vách tường ở ngoài phòng.

Sau khi cô bước ra, cả hai đều sững sốt.

"Làm sao thế?" Lý Mục mở lời trước.

"À, tôi chỉ muốn biết là... Ka, Karen thế nào rồi?"

Karen.

Lý Mục yên lặng trong chốc lát.

Đương nhiên anh biết đó là ai, trong hai ngày Kiều Hân Hân tham gia trò chơi tử vong, anh chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình, chưa từng chớp mắt, thế nên, anh biết Karen chính là Kaka.

Anh quan sát trọn vẹn cả trận đấu.

Lý Mục suy ngẫm, đoạn khẽ nói: "Tôi đã liên lạc với ban tổ chức của trò chơi tử vong, nhưng dựa theo lời bên kia, vấn đề xuất hiện trong phó bản tử chiến vẫn chưa được giải quyết. Nếu có tin tức của Karen, tôi sẽ báo cho cô ngay."

Dù anh sống hay hết, ban tổ chức cũng phải cho mọi người một lời giải thích.

Hướng hồ, người kia còn là Karen.

"Phải bao lâu nữa?" Kiều Hân Hân thực sự khó lòng say giấc, chỉ cần nhắm mắt lại, Kaka sẽ chiếm trọn suy nghĩ của cô.

Hiện tại, toàn thân cô không thể hoàn toàn thả lỏng, trong lòng cực kỳ khó chịu, có cảm giác muốn khóc mà không khóc nổi.

"Tôi cũng không chắc chắn được, hẳn là trong vòng hai ngày đây..."

"Được, tôi biết rồi." Trước khi Kiều Hân Hân đóng cửa, cô nhìn Lý Mục, khẽ cười nói: "Anh cũng đi nghỉ ngơi đi."

Trên khuôn mặt Lý Mục có quãng thâm mắt, hẳn là anh cũng chưa được nghỉ ngơi tử tế.

Kiều Hân Hân không đủ sức rời đi, mà Lý Mục vẫn có thể về nhà ngủ một giấc.

Anh gật đầu: "Ok."

Kiều Hân Hân lại nằm lên giường, lần này, cô có thể miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là cô không ngừng mơ thấy Kaka, lúc thì mơ thấy những chuyện xảy ra giữa hai người ở trên đảo, lúc thì mơ thấy cảnh Kaka chiến đấu với một sinh vật kỳ bí, cuối cùng, Kaka giành chiến thắng.

Kiều Hân Hân nằm trên giường, khoe miệng nhếch lên, nhuốm ý cười.

Đột nhiên, có giọng nói cất lên từ dưới đáy lòng, bảo cô rằng, đừng vui vẻ như vậy, chẳng qua mày chỉ đang nằm mơ mà thôi.

Tuy biết rõ điều này, nhưng cô vẫn không muốn mở mắt ra, bởi vì giấc mơ này quá tốt đẹp.

Nếu Kaka có thể không ngừng vượt khó tiến bước như trong giấc mơ của cô thì tốt biết mấy.

Thế nhưng, ai rồi cũng phải tỉnh mộng.

Cô nhìn trần nhà trắng muốt, nằm yên ở trên giường.

Tuy đã ngủ thật lâu, nhưng cơ thể vẫn rất mệt mỏi.

Có lẽ là vì nhọc lòng chăng?

Di động ở đầu giường rung lên, sau khi mở máy, Kiều Hân Hân nhìn thấy hơn 20 tin nhắn từ QQ.

Tất cả đều là từ Tranh Tử.

Bởi vì Lâm Tử Thần quen Lý Mục, sau khi phát hiện Kiều Hân Hân "suốt đêm không về" đã trực tiếp gọi cho Lý Mục, Lý Mục viện cớ lừa được cô.

Mà Tranh Tử lại rất lo lắng, cô phát hiện Kiều Hân Hân đã mất tích tròn hai ngày!

Kiều Hân Hân lúc nào cũng trả lời tin nhắn của Tranh Từ đúng lúc, mà Lý Mục chưa từng chạm vào di động của cô.

Kiều Hân Hân suy ngẫm một hồi rồi trả lời Tranh Từ.

[Hai ngày trước tôi ra nước ngoài, không lên QQ.]

Bíp bíp bíp.

[Trời ơi!! Cuối cùng cậu cũng xuất hiện rồi!! Tôi còn đang phân vân xem có nên báo cảnh sát hay không đấy!!]

[A... Tôi không có vấn đề gì, chỉ là vừa xuống máy bay nên thấy hơi choáng váng thôi.]

[Vậy cậu nghỉ ngơi trước đi, mai dậy thì liên lạc với tôi nhé?]

Kỳ thực, Kiều Hân Hân đã nghỉ ngơi từ tể, chỉ là hiện tại không muốn nói chuyện với bất kỳ người nào.

[Ừ.]

[(Ôm) Chúc cậu ngủ ngon.]

[Cậu cũng thế.]

Đã là sẩm tối, Kiều Hân hân hoàn toàn không cảm thấy đói, nhưng Lý Mục vẫn chuẩn bị com, anh gõ cửa, nói: "Hân Hân, tôi có thể vào không?"

"Anh vào đi."

Lý Mục đặt hộp com lên bàn.

"Mau ăn khi com còn nóng đi, dù thế nào... Cô cũng phải ăn một chút."

Lý Mục biết tâm tình cô không tốt, không có hứng ăn uống, nhưng không thể để thân thể đói là.

"Có tin gì chưa?" Đây là vấn đề Kiều Hân Hân quan tâm nhất.

"Chưa."

Lý Mục đã gọi cho ban tổ chức vài lần, chuyện trên hòn đảo nhỏ vẫn còn là ẩn số. Dường như tầng cấp cao của hành tinh Nicolas cũng tham gia vào sự kiện sơ sót lần này. Nhìn chung, phía ban tổ chức không có bất kỳ câu tà lời thuyết phục nào, cho dù các phóng viên chen lấn bễ đầu thì vẫn không giành được tin tức nào.

Rốt cuộc tình hình cuối cùng là gì?

Trước mắt, không ai biết rõ.

Kiều Hân Hân ngồi bên bàn, yên lặng ăn com, chỉ là khó có thể nuốt xuống miếng com ở trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Trừng phạt

Convert: Bền

Editor || Beta: Manh

Sau lần phát sóng trực tiếp này, Kiều Hân Hân yêu cầu ba ngày nghỉ để điều chỉnh. Com nước xong, cô tạm biệt Lý Mục, định về nhà mình.

Khi đến ngoài cửa, cô mới phát hiện đèn phòng còn sáng, có lẽ Lâm Từ Thần đang ở nhà. Chẳng biết vì sao, Kiều Hân Hân dừng bước, có lẽ là do hiện tại cô chỉ muốn ở một mình.

Do dự hồi lâu, cô vẫn xoay người tới một khách sạn gần đó.

Thuê một căn phòng tiêu chuẩn, sau khi vào phòng, cô trực tiếp nằm lên giường.

Hiện tại, Kiều Hân Hân hoàn toàn không buồn ngủ, nhưng cô lại chẳng có chút sức lực nào, cũng chẳng hứng thú với bất kỳ chuyện gì...

... Ngoài tin tức về Kaka ra.

Có lẽ... Anh phải còn sống chứ? Tuy cô không có kiến thức về người thức tỉnh, nhưng.. Chắc chắn Kaka sẽ không dễ dàng chết như vậy phải không?

Một mình cô ngây người ở khách sạn, mở tivi nhưng tắt tiếng, cứ đờ đẫn nhìn tường.

Thật lâu sau, quần gia lên tiếng.

[Chủ kênh Tiểu Kiều, sau khi phát sóng trực tiếp tiếp thúc kết thúc, ngài có hơn ba triệu người lưu trữ phòng, gần bảy triệu điểm nhân khí... Ngài đã thành công lên cấp chủ kênh ngôi sao rồi.]

"... À, vậy sao."

[Ngài hiện đang là chủ kênh hai sao, chỉ còn kém chút nữa là có thể lên ba sao.]

Chủ kênh ba sao...

A, đúng rồi, ở TV Thái Dương, chỉ cần trở thành chủ kênh ba sao là có thể tự do lướt web của họ.

Kiều Hân Hân vẫn luôn hứng thú với trung tâm thương mại Thái Dương, cô nhớ, phải có hơn mười triệu điểm nhân khí thì mới có thể trở thành chủ kênh ba sao... Cô còn thiếu ba triệu điểm nữa.

Tuy nhiên, cô cũng chẳng thấy vui vẻ.

Kiều Hân Hân vui mặt vào gối, buồn buồn nói: "Được, tôi biết rồi."

Trò chơi tử vong lần này đã khiến phòng phát sóng của Kiều Hân Hân nổi tiếng, các chỉ số trong phòng không ngừng tăng lên, nhưng hiện tại cô không có lòng dạ nào để quan tâm tới những thứ ấy.

Trong đầu Kiều Hân Hân chỉ có Kaka, cô biết mình nhất định phải nhanh chóng điều chỉnh tâm tính có phần mất thăng bằng này, nếu không...

Thở dài một tiếng, cô bò dậy từ trên giường, loạng choạng bước vào nhà vệ sinh.

Ngày hôm sau, Tranh Từ gấp gấp muốn đến gặp cô.

Khi ấy, Kiều Hân Hân đã về nhà, một đêm chưa ngủ, quảng thâm mắt có vẻ rất rõ ràng.

Cả người cô ỉu xiu vui trên sofa khiến Lâm Từ Thân vừa rời giường hoảng sợ.

"Cô... Cô về rồi à?"

Tối hôm qua, Lâm Từ Thân ra ngoài chơi, gần hai ba giờ sáng mới về, ngủ một mạch đến giữa trưa.

Kiều Hân Hân gật đầu, không quá muốn nói chuyện.

Lý Mục đã đánh tiếng trước với Lâm Từ Thân, biết tâm tính Kiều Hân Hân đang không tốt nên Lâm Từ Thân không định ở nhà.

Cô khẽ cười nói: "Tôi có hẹn đi chơi với bạn, đêm nay sẽ không về nhà đâu."

"Tôi biết rồi."

Kiều Hân Hân hơi ngồi thẳng dậy, cô uống một ngụm nước, cuối cùng đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút.

"Cô chú ý an toàn nhé."

Lâm Từ Thân đang đi giày khựng lại, cô kinh ngạc nghiêng đầu.

Kiều Hân Hân cười nhẹ với cô, tuy có chút tiêu tụy, nhưng Lâm Từ Thân cảm thấy Kiều Hân Hân có phần khác trước.

Không biết cô ấy đã trải qua chuyện gì trong hai ngày đi thăm người thân... Có lẽ người trong nhà gặp chuyện chẳng? Tuy Lâm Từ Thân rất tò mò nhưng cũng không hỏi đến cùng, cô biết, trong tình huống này, có những vết sẹo không nên bị bóc trần.

Khi Lâm Từ Thân ra cửa, Kiều Hân Hân nhận được điện thoại từ Tranh Từ. Cô nàng muốn gặp mặt, Kiều Hân Hân trực tiếp từ chối. Cô biết trạng thái hôm nay của mình không tốt, thực sự không muốn ra ngoài ăn uống chơi bời.

Ngay cả sức mở miệng cũng không có.

Tranh Tử chưa từ bỏ ý định, nấn nỉ i ôi một hồi, Kiều Hân Hân vẫn không chịu.

Cô nàng biên tập than nhẹ: "Được rồi, khi nào cậu rảnh thì nhớ tìm tôi nhé... Ừm, đừng buồn nữa nha."

Tranh Tử rất lo lắng, tuy không biết vì sao tâm tình Kiều Hân Hân lại tệ đến vậy, nhưng nếu Kiều Hân Hân không muốn nói thì thôi.

Không ngừng truy hỏi đến cùng sẽ khiến người khác phiền chán.

Cả người Kiều Hân Hân cuộn tròn trên sofa, từ hôm qua tới giờ, cô gần như chưa làm chuyện gì, một bức cũng chưa vẽ.

Cô chưa bao giờ bết bát như vậy...

Kiều Hân Hân nhắm nghiền hai mắt: "Tranh Tử à, chắc phải mấy ngày nữa tôi mới nộp bản thảo được... Tôi muốn nghỉ ngơi vài ngày."

Ba ngày.

Nếu phòng phát sóng ngừng hoạt động ba ngày, cô cũng sẽ nghỉ ba ngày.

Ba ngày sau, dù có tin tức của Kaka hay không, cô cũng phải trở lại trạng thái cũ. Cố gắng làm việc, cố gắng sinh sống... Đây hẳn là một Kiều Hân Hân mà Kaka muốn thấy.

Nếu cứ tiếp tục sa sút như vậy, chính cô cũng sẽ chán ghét bản thân mình.

*

Ba ngày trôi qua rất mau, trong ba ngày này, Kiều Hân Hân chỉ ở một mình, ăn, ngủ, ngăn người, thỉnh thoảng sẽ đọc truyện tranh.

Trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn, ngày nào cô cũng thay đổi phương pháp chế biến, dường như chỉ khi nấu nướng, cô mới có thể bình tĩnh hơn một chút.

Chẳng qua... Vẫn chưa có tin tức của Kaka.

Lý Mục không đến tìm cô, cô cũng không dám gọi điện hỏi thăm, đột nhiên sợ phải nghe tin xấu.

Chỉ bằng cứ giữ vững tình trạng này, ít nhất trong lòng cũng có tương niệm.

Tư thế ngủ xấu khiến cổ Kiều Hân Hân đau nhức. Cô đứng trong phòng, làm theo động tác trên tivi, hoạt động gân cốt xong thì thấy thoải mái hơn nhiều.

Tiếng mở cửa chợt truyền đến.

Là Lâm Tử Thần sao?

Kiều Hân Hân tùy ý nhìn thoáng qua, không ngờ lại trông thấy Lý Mục đang xách một túi hoa quả.

Lý Mục mua nho, táo cùng mận đen đến, khi thấy tinh thần Kiều Hân Hân không quá tệ, anh có phần kinh ngạc.

Anh còn tưởng rằng cô sẽ cực kỳ tiêu tụy.

Thế nhưng, ngoài quảng thăm mắt vẫn đậm như cũ, Kiều Hân Hân rõ ràng khá khỏe hơn ba ngày trước rất nhiều.

Anh xách túi vào phòng bếp.

"Trò chơi tử vong thưởng năm trăm ngàn tệ, tôi chuyển vào tài khoản ở TV Thái Dương giúp cô rồi, cô muốn rút lúc nào cũng được."

"A, ok... Cảm ơn anh nhé."

Năm trăm ngàn tệ sao...

Kiều Hân Hân biết mình sẽ có tiền thưởng nên không cảm thấy quá bất ngờ.

Tiền thưởng của trò chơi tử vong tăng từ thấp tới cao, những trận trước là khoảng một triệu tệ, mà bởi vì số người thắng cuộc lần này đổi thành hai nên tiền thưởng bị chia đôi.

"Thế Kaka thì sao?" Cuối cùng, Kiều Hân Hân vẫn hỏi.

Lý Mục bê hoa quả đã rửa sạch ra, đặt lên bàn, tùy ý cầm một quả mận đen: "Tiền thưởng của cậu ta luôn được Thần Điện Nicolas xử lý, à mà... Đã có tin của Kaka rồi."

"...."

Tim Kiều Hân Hân đập thình thịch, cô ngồi ở trên sô pha, nắm chặt gối ở trong lòng.

Cô nhìn về phía Lý Mục, không đủ can đảm để nói thêm một chữ nào.

"Không ai biết rõ tình hình cụ thể ở trên đảo, phía ban tổ chức đã tuyên bố xin lỗi, đây là sai sót lớn của bọn họ. Còn Kaka thì... Vẫn còn sống."

Anh vẫn còn sống.

Khi nghe thấy bốn chữ ấy, Kiều Hân Hân thiếu chút nữa khóc thành tiếng, tay cô bịt miệng, cố gắng áp chế nỗi mừng khôn xiết ở trong lòng.

"Vẫn... Vẫn còn sống sao?" Giọng cô run rẩy: "Vây là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Còn sống là tốt rồi.

"Ừ, quân đội của Nicolas đã đưa cậu ta đi, nghe nói đã tìm nhân viên y tế chuyên môn để chữa trị nên tôi nghĩ không có gì đáng ngại đâu."

"Anh ấy bị thương nghiêm trọng lắm sao?"

"Đúng vậy."

Lý Mục cắn một miếng mận, "Tất cả những phóng viên đi tìm hiểu tin tức đều bị ngăn cản, nhưng tôi có một người bạn làm việc ở Thần Điện Nicolas, tin tôi vừa nói là từ miệng cậu ta ra đấy, tuyệt đối đáng tin. Karen bị mang đi vào ban đêm, hai ngày nay vẫn hôn mê, Thần Điện rất kín miệng, không muốn để lộ bất kỳ tiếng gió nào. Tuy chuyện này khá kỳ quái, nhưng..."

Nhưng anh cảm thấy, đây đã là tin tức tốt đối với Kiều Hân Hân.

Cô rất lo lắng cho Kaka, mà Lý Mục lại luôn cảm thấy hổ thẹn với cô. Vì vậy, khi vừa biết tình hình của Kaka, anh lập tức chạy tới đây.

Kiều Hân Hân ổn định cảm xúc, cô cũng cầm một quả mận đen.

"Tên sát thủ kia đâu?"

"Chết rồi."

Kylos mất mạng ở ngay trên hòn đảo kia, tuy nhiên, vì tầng cấp cao của Nicolas đề tin nóng lần này xuống nên không ai biết kết quả của trận đấu cuối cùng.

Không biết bọn họ đang che giấu điều gì nữa...

Kỳ thật Lý Mục cũng rất muốn biết, Kaka đã giết Kylos như thế nào?

Khi ấy Kylos đã thức tỉnh, mà Kaka chỉ là một người bình thường, chuyện này cực kỳ bất lợi với anh.

Xem ra, những chuyện xảy ra sau khi Kiều Hân Hân rời khỏi đảo sẽ bị chôn vùi mãi mãi.

Nói đến kẻ sắp đặt tất cả mọi chuyện để giết Kiều Hân Hân ở trong trò chơi, giọng Lý Mục lạnh đi vài phần: "Gã đó được gọi là lão Mạc, là người ám hại cô tham gia trận tử chiến lần này. Gã cũng là một quản lý ở TV Thái Dương giống tôi, tôi đã giao chứng cứ gã thuê hacker đột nhập vào phần quản lý của cô cho cảnh sát rồi, vì gã cố ý mưu sát nên bị tòa phán mười lăm năm tù."

"... Ồ."

Kiều Hân Hân hoàn toàn không quen người này, nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết đây là sự cạnh tranh tàn khốc giữa những người cùng ngành.

Còn bị xử phạt nữa.

Cũng xem như ác giả ác báo, mười lăm năm... Là một khoảng thời gian rất dài đấy.

"Tôi có phải tham gia những trận tiếp theo không?"

Lý Mục ngồi xuống bên cạnh Kiều Hân Hân đã ăn được nửa quả mận đen, sau khi nghe thấy câu hỏi này, cả người anh ừ ừ.

"Chuyện này thì không thay đổi được, nếu cô trở thành trường hợp đặc biệt thì sẽ rất không công bằng với người khác."

Đúng rồi!

Kiều Hân Hân bỗng nhớ tới việc Kaka muốn cô chuyển lời tới Lý Mục, cô vội quay đầu nhìn anh: "Kaka bảo anh liên lạc với anh ấy đấy, dù là đi gặp hay gọi điện thoại..."

"Tôi biết."

Lý Mục đã xem chương trình lần đó từ đầu tới cuối, cũng nghe được những lời Kaka nói.

"Chờ cậu ta tỉnh, tôi sẽ lập tức nói chuyện với cậu ta."

Lý Mục hiện đang ở trái đất, không thể tới Nicolas, chỉ có thể gọi điện thoại vũ trụ đường dài.

Kỳ thực, Lý Mục biết ý tưởng của Kaka, chính anh cũng cảm thấy đó là phương pháp thỏa đáng nhất.

Hiện tại phải xem cậu ta tỉnh lúc nào.

Tâm tình Kiều Hân Hân đã tốt hơn nhiều, không gì quan trọng hơn việc biết tin Kaka vẫn bình an.

Cô đứng dậy, cười nói: "Tôi đi nấu cơm đây, anh có ở lại ăn cùng không?"

"Xin lỗi, tôi nay tôi bận mất rồi." Lý Mục rút hai tờ vé công viên buổi đêm từ trong túi, đưa cho cô: "Vé khách đưa tôi, sắp hết hạn rồi. Khi nào cô rảnh thì hẹn bạn đi chơi xem?"

Công viên sao.

Khi còn rất nhỏ, Kiều Hân Hân chỉ từng tới nơi này một lần cùng anh trai.

Trước kia, vì sợ đám đông nên những nơi nhiều người tuyệt đối nằm trong danh sách đen của cô. Nhưng, sau khi tham gia tử chiến, dường như cô không còn quá sợ những nơi như vậy nữa.

Kiều Hân Hân nhận vé: "Cảm ơn anh."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Anh đang ở ngôi sao nào?

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

Vé vào cửa khu vui chơi sẽ hết hạn vào tháng sau, Kiều Hân Hân bỏ vé vào ngăn kéo, định chọn một ngày để ra chơi thật đã.

Nếu muốn tới khu vui chơi, cô nhất định phải thiết lập lại thời gian phát sóng trực tiếp.

Khán giả hẳn là sẽ tò mò, bọn họ thường thôi thúc cô đến nhiều nơi khác nhau. Nghĩ đến khán giả, Kiều Hân Hân vô thức nhoẻn miệng cười.

Lý Mục đã rời đi, cô nấu một bát mì hải sản cho mình, nguyên liệu nấu nướng phong phú, còn nhiều hơn cả trong nhà hàng.

Sau khi hay tin Kaka đã bình an, cảm giác thèm ăn của Kiều Hân Hân lập tức trở về. Cô đứng húp mì sùm sụp trong phòng bếp, cuối cùng cũng có thể cảm nhận hương vị nóng hổi của đồ ăn.

—— May mà anh không có việc gì, Kaka.

Một ngày mới lại đến, Kiều Hân Hân bắt đầu hăng say chiến đấu với bản thảo truyện tranh của mình. Những lời thoại quan trọng nhất đã được xác định, thời điểm trang web chính thức bắt đầu hoạt động đang cận kề. Sau khi giao bản thảo cho Tranh Tử kiểm tra, cuối cùng cũng được chấp thuận.

Đúng 12 giờ trưa, vô số khán giả tràn vào phòng. Kiều Hân Hân vừa ăn cơm xong, đang dọn dẹp phòng bếp.

Đây là lần đầu tiên nhiều fan mới xem phát sóng trực tiếp cuộc sống thường ngày của cô, cảm thấy rất mới lạ.

[Oa ~ Đây chính là phòng bếp của trái đất phải không?]

[Thật ấm áp ~]

[Quả thực muốn rót nước mát khi thấy chủ kênh vẫn có thể tiếp tục phát sóng trực tiếp ngày thường.]

[← Tôi cũng vậy.]

[May mà chủ kênh vẫn còn sống.]

[Xin chào chủ kênh, em là fan mới của chị đây ~~]

[0-0 Rất muốn biết tình trạng của Ka thần.]

[Thực không dám giấu diếm, tôi tới đây là vì lo cho Ka thần...]

[Chào buổi trưa ~ Kiều Kiều - chan ~]

[Đồ ăn trái đất nhất định ngon muốn chết, hâm mộ ghê!]

Khán giả trong phòng nói rất nhiều điều, khi trò chuyện với bọn họ, Kiều Hân Hân cũng càng ngày càng ung dung tự tại.

Thấy có người hỏi tình huống của KaKa, Kiều Hân Hân trầm mặc trong chốc lát, đoạn nói: "Tôi cũng không rõ lắm."

Cho tới nay, Kaka vẫn còn chưa tỉnh lại, tất cả mọi người đều đang đợi anh.

[Chủ kênh ~ Chắc quan hệ giữa chị và Ka thần tốt lắm nhỉ!]

[Anh ấy đã dùng mạng sống của mình để che chở cho chị đấy!]

[Mau thành thật khai báo, có phải hai người đã lên hẹn hò rồi không?]

[23333 em là fan cp của hai anh chị nè.]

[Chủ kênh đừng quá khổ sở, nhất định anh ấy không có chuyện gì đâu.]

Dù đêm qua đã ngủ một giấc ngon lành, trên mặt Kiều Hân Hân vẫn có quảng thâm khó lòng che đậy, khiến khán giả cảm thấy chủ kênh nhà mình nom gầy hơn lúc trước, được cái thần thái vẫn không tệ lắm.

Kiều Hân Hân khẽ mỉm cười, nói: "Chúng tôi chỉ là bạn thôi."

Cô và Kaka... Là bạn bè.

Dù khoảng cách giữa hai người rất lớn, trước khi tham gia tử chiến, cô chưa bao giờ nghĩ là mình có thể nhìn thấy anh. Nhưng, cô vẫn nhớ rõ buổi tối hôm ấy, Kaka nói, bọn họ chính là bạn bè.

Giữa làn sóng trên chóc của mọi người, Kiều Hân Hân lại rất thành thật, chẳng hề che che lấp lấp.

Có lẽ, trong mắt cô, hai người bọn họ quả thực "trong sạch".

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bình luận mắng cô, đó là những kẻ buồn chán tới gây chuyện hoặc ghen ăn tức ở. May thay, vì phòng có một lượng khán giả hùng hậu nên những bình luận ấy nhanh chóng bị áp đảo.

Sau giờ nghỉ trưa ngắn ngủi, cô tiếp tục làm việc.

Rất nhiều người tò mò vây xem, tuy số người xem trực tuyến không ngừng giảm xuống... Được rồi, với một vị chủ kênh sinh hoạt, có hơn hai triệu người xem cuộc sống hàng ngày của bạn đã là rất lợi hại rồi đấy!

Khán giả nhìn thấy một Kiều Hân Hân hoàn toàn khác so với khi tham gia tử chiến, hiện tại, cô chính là một cô gái bình thường, đang nghiêm túc vẽ tranh.

Kiều Hân Hân mặc bộ quần áo ở nhà thoải mái, buộc tóc đuôi ngựa, nom có vẻ dịu dàng mát mẻ.

Dường như đây mới là nơi thích hợp với cô nhất.

[Kiều Kiều là chủ kênh còn sống duy nhất sau trận tử chiến vừa rồi đấy.]

[Việc này không phải trò đùa đâu...]

[Nhưng vẫn còn có những trận tiếp theo mà, phải làm sao bây giờ?]

[QAQ Đau tim quá, tôi chỉ mong phòng phát sóng có thể hoạt động mãi mãi]

[Hân của tôi đẹp như tranh ấy.]

[Chủ kênh chủ kênh, em thích nhìn dáng vẻ làm việc chăm chỉ của chị nhất đấy!]

Kiều Hân Hân vui đầu vào công việc, thoát cái đã đến 8 giờ tối. Cô mài miết tô màu cho bản vẽ, hoàn toàn quên nhìn đồng hồ, phòng phát sóng đã đóng cửa.

Nếu chuông di động không vang lên, có lẽ cô vẫn sẽ đắm chìm trong công việc.

Kiều Hân Hân sững sốt, nhìn thấy một dãy số lạ trên màn hình.

Do dự ba giây, Kiều Hân Hân vẫn nhận cuộc gọi.

"A lô."

Đôi mắt đã làm việc cả ngày trở nên chua xót, trước kia, cô sẽ đặt đồng hồ báo thức mỗi tiếng một lần để thoả nghĩ ngơi, hôm nay lại quên mất.

Thời gian trôi qua thật mau.

Cô vừa xoa bóp cổ, vừa chờ đầu bên kia đáp lời.

"A lô, xin hỏi cô có phải là Kiều tiểu thư không ạ?" Một giọng phụ nữ vang lên.

"Đúng là tôi đây."

"A... Chào Kiều tiểu thư, tôi là Tina, hiện tôi đang ở cạnh Lâm Tử Thần. Ừm... Cô ấy uống rất nhiều, xe đang dừng ở ngay đầu đường, cô có thể tới đón cô ấy không?"

"Cụ thể là nơi nào thế?"

"Đầu đường nhà cô."

"Được, tôi qua đó ngay đây."

Mấy ngày nay, Lâm Tử Thần được nghỉ ngơi nhưng không ở nhà. Sau khi tiếp điện thoại, Kiều Hân Hân lập tức thay đồ, gồm quần áo thể thao cùng giày chạy bộ.

8 giờ đêm hè, đường phố vẫn náo nhiệt như ban ngày.

Kiều Hân Hân chẳng hề do dự khi nhận được cuộc gọi này, giao thông ở phố Nam Hậu vô cùng thuận tiện, nếu người gọi thực sự là kẻ xấu thì sẽ không chọn nơi này để gây án.

Hơn nữa, kỹ năng cận chiến của cô cũng đủ để bảo vệ tính mạng.

Quả nhiên, có một chiếc xe đen dừng ở đầu đường, một người phụ nữ đang đứng ở ngoài.

Cô có một mái tóc ngắn gọn gàng già dặn, dáng người cao gầy, mặc đồ công sở, xấp xỉ tuổi Lâm Tử Thần.

"Cô là người vừa gọi tôi phải không?"

Kiều Hân Hân bước tới trước mặt người phụ nữ, mở miệng hỏi.

Hiện tại, cô không còn ngại tiếp xúc với người khác nữa.

Cũng phải thôi, lúc còn tham gia tử chiến, cô đã thấy quá nhiều xác chết rồi, chẳng nhẽ còn sợ người sống chắc?

"Kiều tiểu thư?"

"Đúng vậy."

Sau khi xác nhận thân phận của cô, người phụ nữ mở cửa, quả nhiên trông thấy Lâm Tử Thần mặt đỏ gay đang nằm trong xe.

Kiều Hân Hân đứng nhìn người phụ nữ tên Tina nâng Lâm Tử Thần đang ngủ mơ màng ra.

"Đừng... Đừng kéo tôi..."

Lâm Từ Thần say bất tỉnh nhân sự muốn tránh khỏi Tina, đương lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nhìn thấy Kiều Hân Hân đang đứng cạnh xe.

Cô vô thức cười khúc khích.

"Hân Hân... Tôi đón tôi đây à?"

"Ừ, tôi tới đón cô đây."

Kiều Hân Hân chủ động tới nâng Lâm Từ Thần, mà sau khi nhìn thấy cô, Lâm Từ Thần cũng ngoan hơn nhiều. Cô nàng ôm chặt Kiều Hân Hân, hận không thể dính lên người cô.

"Tôi không say!"

"Ừ, cô không say."

"Nhưng ai cũng nói tôi say rồi... Bọn họ nói dối!"

"Phải, bọn họ nói dối."

Bất kể Lâm Từ Thần nói gì, Kiều Hân Hân cũng hòa theo. Nhìn bóng lưng rời đi của bọn họ, người phụ nữ thở phào một hơi.

Tina ngồi vào xe, gọi một cuộc điện thoại.

"A Ngọc, tôi đã đưa chị cậu về nhà rồi."

"Ừm... Kiều tiểu thư tự tới đây."

"Yên tâm, nơi này gần nhà bọn họ lắm, sẽ không có vấn đề gì đâu."

Có đôi khi, cô thực sự không hiểu vì sao quan hệ giữa hai chị em lại có thể tệ như vậy. Tuy nhiên, nếu nói bọn họ không có quan hệ tốt, rõ ràng hai bên lại rất để ý tới nhau.

Sự nghiệp của Lâm Ngọc Dương đang trên đà phát triển, trên trang web, bài hát của anh ta luôn đứng đầu về lượt tải, nhóm fan anh tích lũy được khi còn ở nhóm nhạc Hân cũng ủng hộ anh ta chẳng chút do dự.

Giới truyền thông trong nước gọi anh ta là "Tiểu thịt tươi", nghe nói anh ta đã nhận hai bộ phim không tồi, hợp tác cùng rất nhiều người nổi tiếng.

Đề tài về Lâm Ngọc Dương mà mọi người bàn luận nhiều nhất là lịch sử tình cảm. Khi trả lời phỏng vấn, anh ta nói mình chỉ để tâm đến luyện hát và vũ đạo, chung từng nghĩ đến chuyện như vậy, nếu có duyên thì cái gì nên đến cũng sẽ đến.

Nếu thực sự thích người nào đó, anh sẽ nói cho mọi người biết.

Các fan nữ đương nhiên không hy vọng thần tượng của mình hẹn hò, nếu không bọn họ sẽ khó lòng ảo tưởng nhiều chuyện.

Kiều Hân Hân cũng sẽ thường xuyên nhìn thấy tin tức về Lâm Ngọc Dương, những lúc ấy, cô không có bất kỳ cảm giác gì. Đặc biệt là ba ngày này, cứ mở tivi ra là nghe thấy MC nhắc đến anh ta, nhìn khuôn mặt quen thuộc tựa như người dung kia, Kiều Hân Hân đã chẳng còn rung động nữa.

Con người luôn chọn cách lãng quên.

Những chuyện đã qua, dù là tốt đẹp hay tàn khốc... Kiều Hân Hân đều không muốn nhớ lại.

Vết thương trong lòng cũng từ từ lành lặn.

Nếu không chạm vào nó, hẳn là sẽ vĩnh viễn không thấy đau.

Có lẽ, chính Kiều Hân Hân cũng không ý thức được rằng, cô càng ngày càng nhớ tới người nào đó nhiều hơn, vượt xa cả sự tốt đẹp cô từng có.

*

Lâm Từ Thần say đến bất tỉnh nhân sự, khi Kiều Hân Hân kéo cô về nhà, cô còn đang không ngừng lẩm bầm.

Không thể nghe rõ những lời Lâm Từ Thần nói, Kiều Hân Hân trực tiếp đưa cô nàng lên giường trong phòng ngủ.

Lâm Từ Thần nằm trên giường, lúc thì khóc, lúc thì cười. Sau khi Kiều Hân Hân cởi giày thay Lâm Từ Thần, cô không nhìn được mà ngồi bên mép giường, sửa sang lại tóc của cô nàng.

Dù nhìn từ góc độ nào, Lâm Từ Thần cũng rất xinh đẹp, nom còn có phần quen mắt.

Lâm Từ Thần tựa như một đứa trẻ, thường xuyên chu môi phàn nàn, Kiều Hân Hân mềm giọng dỗ dành, khom lưng đắp chăn thay cô nàng.

Trong ấn tượng ủa cô, Lâm Từ Thần là một cô gái có cuộc sống rất hạnh phúc...

Nói thế nào nhỉ? Cô ấy có một công việc lương cao, có thể bay vòng quanh thế giới, nhiều bạn bè, năng đi chơi, tỉ lệ người đi đường quay đầu nhìn cô ấy là 80%.

Dường như cô cùng Kiều Hân Hân hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau.

Cuộc sống của Lâm Từ Thần vô cùng đặc sắc, Kiều Hân Hân đã từng mong ước một cuộc sống như vậy.

Có lẽ, vì khi ấy cô không biết phải giao thiệp với người khác như thế nào, cô không thể đáp lại ý tốt của Lâm Từ Thần. Nhưng, sau khi dạo một vòng quanh quỹ môn quan, cô đột nhiên cảm thấy, ở nhà một mình thực sự rất tịch mịch.

Cho dù người ấy chỉ nằm ở đây, ý thức mông lung, chỉ cần nhìn dáng vẻ say giấc nồng của Lâm Từ Thần, Kiều Hân Hân sẽ cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

"Tiểu Ngọc... Thăng nhóc này... Thật đúng là..."

Lâm Từ Thần ngủ không yên, còn đập tung chăn mền, Kiều Hân Hân chỉnh trang lại giúp cô. Trước khi ra ngoài, vì sợ Lâm Từ Thần bị lạnh, cô còn nâng cao nhiệt độ điều hòa.

Kiều Hân Hân nhẹ nhàng đóng cửa.

Chúc cô ngủ ngon.

Bận rộn cả ngày, cơm tối cũng chưa ăn, hiện tại mới là 8 rưỡi, hẳn là quán bar vẫn còn rất náo nhiệt.

Hay là đi "ăn ké" nhỉ?

Kiều Hân Hân nói đi là đi ngay, dù sao nơi này cũng rất gần quán bar Ngư Lam. Cô còn đang ở trên đường, Lý Mục đã gọi đến.

Kỳ thực, anh rất ít khi gọi cho cô, còn chưa nhận điện thoại của anh, Kiều Hân Hân đã có linh cảm về điều anh muốn nói.

"Tình rồi sao?"

Giọng Lý Mục nhẹ nhàng hơn lúc trước rất nhiều, anh nhấp một ngụm rượu, bùi ngùi nói: "Thấy bảo là đã đi lại được rồi, năng lực tự lành của cậu ta đáng sợ thật..."

"Vậy à."

Kiều Hân Hân dừng bước.

Đứng cạnh ngọn đèn chấp chờn trên con phố cổ kính, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lấp lánh đầy sao, về nhớ nhưng đông đầy đôi mắt.

Kaka, bây giờ anh đang ở ngôi sao nào?

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Khoảng cách xa xôi trong vũ trụ

Convert: Bền

Editor: Manh

Hôm nay edit hai chương truyện nên bị ngộ chữ rồi, không thể nào beta tử tế, ai muốn đọc bản beta hoàn chỉnh thì chờ ngày mai nhé.

*

Giữa ngân hàng mênh mông, nhất định có một ngôi sao lấp lánh nào đó là hành tinh của Kaka. Khi ngẩng đầu lên nhìn, mọi thứ xung quanh đều trở nên

nhỏ bé.

Kiều Hân Hân sững sờ, Lý Mục phải hô ba lần thì mới kéo được hồn cô về.

"A, anh vừa nói gì thế?"

"Cô đã ngủ chưa? Tôi đang chuẩn đi đến gặp cô đây"

"Tôi chưa ngủ..." Kiều Hân Hân còn chưa nói xong, đã trông thấy Lý Mục bước ra từ khúc quanh, cả hai cùng sững sờ.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Mục từ từ buông di động, anh nhếch môi cười: "Chúng ta ăn ý như thế cơ à?"

Kiều Hân Hân cũng buông di động, cô gật đầu: "Ừm, tôi đang định qua quán bar đây."

Tới đó để ăn cơm chùa.

Lý Mục cười ha hả, anh bước qua, khoác vai Kiều Hân Hân, hỏi: "Nếu cô đói thì cứ gọi cho tôi là được, không cần phải ra ngoài đâu. Tôi tưởng cô không không thích nơi đông người chứ?"

Kiều Hân Hân vốn muốn đẩy anh ra, nhưng cô phát hiện hô hấp của anh có phần bất ổn, khi ngẩng đầu nhìn, sắc mặt anh rất kém.

Lý Mục khoác lên vai Kiều Hân Hân, nửa trọng lượng cơ thể gần như ép lên người cô.

"Anh... Làm sao thế?"

"Không quen với khí hậu ấy mà."

"Hà?"

Đã tới trái đất lâu vậy mà vẫn chưa quen với khí hậu sao?

Tuy cô thường xuyên gặp Lý Mục, nhưng hai người rất ít khi nói chuyện phiếm với nhau. Cô chỉ tình cờ biết anh đã tới trái đất được năm năm.

Anh chưa bao giờ nói về quá khứ của mình, cô chỉ biết, anh là một người quản lý cực kỳ lợi hại.

Không biết có bao nhiêu chủ kênh hâm mộ Kiều Hân Hân muốn chết...

Lý Mục dường như không nói dối, trông anh có vẻ rất khác với ngày thường.

Hai người bước vào ngõ nhỏ, tới hè có người ngồi hóng mát trong sân. Sau khi nhìn thấy hai người, không nhận được trêu ghẹo: "Ông chủ Lý, đây là bạn gái của cậu đấy à?"

Kiều Hân Hân cứng người, vội vàng lắc đầu: "Không không không không phải!"

Lý Mục lại cười: "Ha ha, xinh không? Em gái của cháu đấy."

"A, em ruột sao?"

"Em họ ạ."

"Bảo sao hai người ở chung! Em gái của cậu làm nghề gì?"

"Vẽ tranh ạ."

"Ồi chào, tài năng quá, đã có bạn trai chưa?"

"Chưa ạ, bây giờ con bé chỉ tập trung vào công việc thôi, cháu đã khuyên mấy lần rồi."

"Thế thì tốt, đầu năm nay chẳng mấy cô gái trẻ cố gắng như vậy đâu. Dù sao vẫn còn trẻ mà, phấn đấu thêm mấy năm nữa cũng được! Nếu thấy người nào thích hợp thì đi sẽ giới thiệu cho!"

"Ha ha ha, vâng vâng, di Nguru lưu ý giúp chúng cháu nhé!"

Lý Mục đã ở đây nhiều năm nên rất thân thiết với hàng xóm láng giềng. Khi Kiều Hân Hân đến, cô rất ít khi ra ngoài nên ai ai cũng tò mò về cô.

Nếu nói là khách ở trọ, gần như ngày nào Lý Mục cũng về nhà, nếu việc hai người không có quan hệ máu mủ ở chung mà truyền ra thì sẽ ảnh hưởng tới danh dự của cô, dù sao cô cũng chỉ mới là một cô gái hai mươi tuổi.

Đứng thấy bình thường Lý Mục không đứng đắn, anh vẫn rất chu đáo khi suy xét vấn đề. Không biết có phải vì sai lầm lần trước hại cô tham gia trò chơi tử vong, sau khi cô về, Lý Mục vô tình đối xử tốt hơn với cô, tựa như đang bồi thường.

Không phải Kiều Hân Hân không cảm nhận được điều này, nhiều lúc cô rất muốn nói với Lý Mục là đừng để ý đến chuyện này, bởi vì không ai muốn nó xảy ra.

Thế nhưng..

Cô vẫn không nói thành lời.

Dường như hành động của anh không chỉ xuất phát từ tâm lý muốn bù đắp cho cô, mà còn nhiều hơn một chút gì đó.

Thình thoảng, Kiều Hân Hân thậm chí còn cảm thấy, nhất định Lý Mục đã từng hổ thẹn vì người nào đó nên mới chuyển sự tử tế dành cho người đó sang cô.

Kể từ khi quen anh, sự chiếu cố tỉ mỉ của anh dường như... Đều là vì một người nào đó.

Vì sao cô lại cảm thấy thế?

Kiều Hân Hân đã từng thấy Lý Mục ngồi gần người trong một góc nào đó nhiều lần.

Tay anh kẹp điếu thuốc, có đôi khi, thuốc phải cháy đến ngón tay, anh mới hoàn hồn.

Chắc hẳn anh có một quá khứ rất ly kỳ.

Ví dụ như, vì sao anh lại đến trái đất, hơn nữa còn ở lại nhiều năm như vậy?

Về đến nhà, Lý Mục nằm trên sofa, ngón tay phát run, cái trán nóng hổi như bị cảm lạnh.

Khi Kiều Hân Hân hỏi anh có muốn uống thuốc hoặc tới bệnh viện hay không, anh trực tiếp từ chối.

"Không cần đâu, chỉ cần ngủ một giấc là được."

"Nhưng bệnh của anh có vẻ nặng..." Ngay cả sức cũng chẳng có.

"Đây không phải bệnh, chỉ là không hợp với khí hậu thôi. Tháng nào cũng có mấy ngày cơ thể tôi khó chịu, chân tay bủn rủn giống phát sốt như vậy, không sao đâu."

Chỉ cần chờ một thời gian là được, không cần phải uống thuốc để chữa.

Có lẽ là vì thể chất của người ngoài hành tinh không hợp với trái đất, dù ngày thường rất tốt, cũng sẽ cần chuyển đổi năng lượng trong mấy ngày.

Lý Mục đã sớm quen với việc này, nhưng đây là lần đầu tiên Kiều Hân Hân nhìn thấy nên khó tránh khỏi lo lắng.

Hôm nay anh chắc chắn không thể ở quán bar, nên buổi tối chỉ có thể đến đây. Tuy nhiên, anh đến tìm Kiều Hân Hân không chỉ vì bảo dưỡng cơ thể.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, cảm thấy bản thân đã khôi phục chút sức lực, anh gắng ngồi dậy, bắt đầu lục lợi bốn phía.

Kiều Hân Hân đang nấu cháo ở trong phòng bếp, nghe được tiếng động, cô lơ đãng nhìn thoáng quá, không nhận được nói: "Anh đừng đi loạn nữa."

"Tôi có việc..."

Lý Mục lục lợi, hận không thể lật ngược cả nhà lên, cuối cùng tìm được một chiếc điện thoại bàn dính đầy bụi ở tầng dưới cùng của ngăn tủ.

Anh thổi một cái, ho khò khè vì sặc bụi.

Kiều Hân Hân tắt bếp, nhanh chóng chạy qua để đỡ Lý Mục. Một tay Lý Mục ôm điện thoại, tay kia vịn tường, từ từ đứng dậy.

"Vào phòng cô đi."

"Bây giờ á?"

Lý Mục nhìn đồng hồ, hiện tại mới 9 giờ, quả thực vẫn còn sớm. Anh trầm ngâm trong chốc lát, đoạn khoát tay: "Cô đi ăn cơm trước đi, ăn xong rồi lên nhé."

"Để tôi dìu anh."

"Đừng đừng, dù gì tôi cũng là một người đàn ông trưởng thành, leo thang không tốn bao nhiêu sức đâu. Cô mau làm việc của cô đi, đừng đốt rụi phòng

bếp của tôi nhé."

Đi được nửa đường, Lý Mục quay đầu nhìn thoáng qua phòng bếp, không nhận được hỏi: "Cháo thơm thật đấy, có phần của tôi không?"

"Có chứ, tí nữa tôi sẽ bung lên cho anh."

Chính vì thấy thân thể Lý Mục không tốt, Kiều Hân Hân mới nấu riêng mấy món thanh đạm. Cháo gạo thơm ngào ngạt, ăn cháo chăm sóc dạ dày, tốt cho cơ thể.

Sau khi Lý Mục lên tầng, Kiều Hân Hân thu dọn nhà dưới rồi múc hai bát cháo, đặt vào khay, bung lên tầng, cùng chút củ cải muối để tránh nhạt miệng.

Khi cô lên tầng, Lý Mục vẫn ở cạnh điện thoại, đã cắm dây. Chiếc điện thoại bàn màu đỏ được đặt trên tủ đầu giường của Kiều Hân Hân, sau khi được lau sạch nom có vẻ rất đẹp.

Kỳ thực, đã nhiều năm Kiều Hân Hân chưa dùng điện thoại bàn, di động hiện đang thống trị, mà cô lại luôn làm việc ở nhà.

Cô có phần lạ lẫm với điện thoại bàn.

"Sao lại để nó trng phòng tôi thế?"

Lý Mục cười, duỗi tay vuốt ve chiếc điện thoại, hoài niệm nói: "Thứ này từng là vật sở hữu của bạn tôi, trước kia cô ấy rất hay dùng đến nó."

"Hả?"

"Sau này không cần dùng đến nó, tôi nhớ là tôi đã tiện tay đặt nó ở đâu đấy, không ngờ vẫn luôn nằm trong này. Ôi, cô không thu dọn phòng nhì."

"Không, có rất nhiều đồ trong phòng anh tôi không chạm vào."

Khi Kiều Hân Hân dọn nhà, cô chỉ lau sạch những ngăn tủ đó, tuy cũng từng tò mò mở tủ ra xem, nhưng bên trong cũng chỉ là một số đồ sinh hoạt.

Đúng rồi, quả thực có một chiếc điện thoại bàn nom rất cũ kỹ, dính đầy bụi bặm như đã bị hỏng.

Cô cảm thấy, dù sao mình cũng chỉ là một khách thuê trọ, không thể tùy tiện động vào đồ của Lý Mục, nên không dọn hộp đồ kia.

Lý Mục vuốt ve chiếc điện thoại, không biết đang nghĩ gì, trong mắt ẩn hiện vẻ dịu dàng.

Kiều Hân Hân đẩy bát cháo về phía anh, nhỏ giọng nói: "Mau ăn lúc cháo còn nóng."

"Cảm ơn cô."

Hai người ăn cháo trong yên lặng.

Kỳ thực, Lý Mục rất bội phục tài nấu nướng của Kiều Hân Hân, dù là những món lúc trước hay là món cháo này, cô đều nấu ngon vô cùng.

Dường như bát cháo này còn ngon hơn cả cháo ngoài hàng bán.

"Cô nấu ngon thật đấy."

"À, vì tôi thường xuyên nấu mà."

Kiều Hân Hân hay tự nấu cơm, biết nấu rất nhiều món sở trường. Khi dư dả tiền nhuận bút, cô thường tự khao chính mình một bữa tại nhà.

Cơm nước xong sau, Kiều Hân Hân đang định xuống bếp thì bị Lý Mục ngăn lại.

Anh chỉ đồng hồ báo thức ở trên bàn, nói: "9 giờ 20 rồi."

"Ừm, 9 giờ 20 rồi."

"Mười phút nữa, điện thoại sẽ reo."

"Vậy sao..."

Kiều Hân Hân không biết anh định làm gì, chỉ cảm thấy anh có phần là lạ. Ừm... Có lẽ là vì sắc mặt của anh không tốt chăng? Nhưng cô vẫn lưu ý đến "cú điện thoại" sắp được gọi đến.

Lý Mục cười nói: "Không phải vừa rồi tôi nói đây là đồ của bạn tôi sao? Hiện tại tôi tặng cho cô đấy."

"..."

Kiều Hân Hân không biết phải nói gì... Anh tặng cho cô một chiếc điện thoại bàn sao?

Nếu đã là quà tặng, dù có tác dụng hay không thì vẫn nên nói, "Cảm ơn anh."

"Cái điện thoại này không rẻ đâu, bạn tôi mua từ trung tâm thương mại Thái Dương đấy. Chắc cô cũng biết chỉ có chủ kênh ba sao mới có quyền mua sắm tại đó nhỉ."

"Hả? Thử này được mua ở trung tâm thương mại Thái Dương sao?"

Kiều Hân Hân chớp mắt, chiếc điện thoại bàn nom tầm thường này thực sự được mua từ đó ư?

"Đúng vậy, điện thoại trên trái đất không thể liên lạc với liên minh các hành tinh, món đồ huyền bí đến từ vũ trụ này rất đắt đỏ. Tôi nhớ lúc đó cô ấy phải tiêu tiền lương một tháng, phải mấy triệu tệ đấy."

Một chiếc điện thoại trị giá mấy triệu tệ nhất định không tầm thường chút nào.

Tay Kiều Hân Hân khẽ run lên, cô không nhận được mà rút ra một tờ giấy, cẩn thận lau món đồ có đắt giá này.

Cô không biết người Lý Mục nói là ai, nhưng hẳn cũng là một vị chủ kênh như cô.

Khi nhắc đến người kia, giọng Lý Mục dịu dàng hơn bình thường rất nhiều.

Hắn là... Một người rất quan trọng.

"Tức là chiếc di động này có thể kết nối với hành tinh khác?"

"Đúng thế."

"Vậy..." Kiều Hân Hân xâu chuỗi tất cả những hành động của Lý Mục lại, cô bỗng nghĩ đến một khả năng: "Có phải chiếc điện thoại này có thể liên hệ được với Kaka không?"

Lý Mục cười tủm tỉm nhìn Kiều Hân Hân, vừa lòng nói: "Không hổ là nghệ sĩ mà tôi ký hợp đồng, thật thông minh."

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Giọng nói

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

Kaka đã từng dặn cô là phải bảo Lý Mục liên lạc với anh, ngay cả địa chỉ của mình cũng để lộ nên Lý Mục mới dễ dàng liên hệ được với Kaka.

Vừa tỉnh lại chưa được bao lâu, câu đầu tiên Kaka nói là muốn gọi cho với Lý Mục vào lúc 9 rưỡi.

Tin tức được chuyển đến rất nhanh, nên Lý Mục mới tới tìm Kiều Hân Hân khi cơ thể vẫn còn rất yếu ớt.

Đã lâu rồi chưa sử dụng chiếc điện thoại này.

Điện thoại yên tĩnh nằm trên đầu giường, qua vài phút nữa là sẽ reo chuông.

"Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện với Kaka hả?" Kiều Hân Hân vô cùng kích động, cô vốn đã rất vui khi biết tin anh đã tỉnh, không ngờ lại còn có thể nói chuyện điện thoại với anh!

Lý Mục gật đầu, phân tích tình huống: "Nhà tù của vũ trụ rất nhân tính, phòng nào cũng trang bị điện thoại, chỉ là từng hành động, từng tiếng nói sẽ bị giám sát thôi."

Cô và Kaka sẽ chẳng nói chuyện gì quá bí mật, bị nghe lén cũng không sao.

Kiều Hân Hân không để bụng, nhưng Lý Mục lại cảm thấy mất mát. Xem ra, mọi người chỉ có thể tự trải nghiệm quyết sách chứ không thể trao đổi một cách chính xác.

Đúng 9 rưỡi, chuông điện thoại reo lên.

Đôi mắt sáng lấp lánh của Kiều Hân Hân nhìn chăm chăm vào món đồ màu đỏ. Lý Mục ho nhẹ một tiếng rồi nhận điện thoại: "A lô, chào cậu, tôi là Lý Mục đây."

Kiều Hân Hân ngồi ở vị trí không nghe được đầu bên kia nói gì, chỉ thấy sắc mặt Lý Mục lúc xanh lúc trắng, thậm chí còn có vẻ xấu hổ. Anh nghiêng người, một tay che ống nghe, nhỏ giọng nói: "Tôi đã tự kiểm tra bản thân rất nhiều lần rồi... Này này, có phải là cậu quá rộng rãi rồi không?"

Kiều Hân Hân chỉ có thể phân tích chủ đề bọn họ đang nói chuyện phần nào thông qua lời Lý Mục.

"Tôi đã nghĩ kỹ rồi, chặng đường kè tiếp... Ừ, sẽ không khác nghiệt như vậy nữa, tuy rằng vẫn rất nguy hiểm."

"Nói trắng ra như vậy cũng không tốt lắm đâu?"

"Thần Điện quản lý chặt chẽ như vậy, cậu gọi một cuộc là không biết có bao nhiêu người đang nghe lén đâu."

"Hà?"

"Tuy bình thường phải bốc thăm để quyết định, nhưng vẫn có quyền lợi đó. Đây là kỳ thứ 268 của cậu nh?"

Sau đó, Lý Mục quay đầu nhìn Kiều Hân Hân, buồn bực nói, "Cô nghe đi, tôi ra ngoài hút thuốc đây."

Không ngờ một người trưởng thành như anh lại bị một người lạ trách móc, ôi chao, đúng là nỗi bi ai của người thất thế.

Kiều Hân Hân khòe miệng đều nhin không được giờ lên, nàng chạy nhanh tiếp nhận microphone, còn không quên dặn dò nói: "Anh hút ít thôi nhé."

"... Biết rồi, thưa đại tiểu thư."

Lý Mục ra ngoài, khi đi còn không quên đóng cửa.

Anh tựa lưng lên cửa, trượt dần xuống đất, lấy ra một bao thuốc từ túi quần. Tuy khi ra ngoài cảm thấy rất buồn bực, nhưng hiện tại...

Anh ngậm điếu thuốc, nét mặt nhuốm ý cười.

A, cảm giác ăn mắng té tát thật là tuyệt.

Tuy sơ sót lần này đã đẩy Kiều Hân Hân vào hiểm cảnh, nhưng với tính cách của Kiều Hân Hân, cô chưa từng mắng Lý Mục một câu kể từ khi trở về.

Nay bỗng dưng có một người mắng anh, phải càng nặng lời càng tốt, chỉ có như vậy, anh mới thoải mái hơn phần nào.

Cuối cùng cũng có thể sang một trang mới.

Mà cái cậu tên Karen kia, câu sau mắng ác hơn câu trước, cứ như thể cậu là người nhà mẹ của Kiều Hân Hân vậy.

Tìm đâu ra một người hâm mộ tốt như vậy bây giờ?

Có đôi khi, anh cảm thấy Kiều Hân Hân thực sự rất may mắn.

Kiều Hân Hân cảm ống nghe, phải mấy giây sau mới hít thở thông thuận, người ở đầu bên kia lẳng lặng đợi chờ. Do dự một hồi, cô thử hỏi: "Ka... Kaka?"

"Ừ, là tôi đây." Anh trả lời rất nhanh.

Đúng là... Kaka rồi.

Cả đời này, Kiều Hân Hân cũng không thể quên được giọng anh. Tuy giọng anh khàn hơn lúc trước, nhưng vẫn là chất giọng thiếu niên trong trẻo.

"Anh... Có ổn không?"

"Tôi vẫn khỏe."

Một câu nói qua loa che đậy quá khứ liều mạng trên hòn đảo.

Cho dù không một ai chứng kiến cảnh tượng ấy, Kiều Hân Hân vẫn có thể tưởng tượng ra anh đã giành giật sự sống khó khăn đến nhường nào.

Cô chỉ không biết vì sao anh lại liều mình để bảo vệ cô như vậy.

Cho dù anh là người hâm mộ đầu tiên của phòng phát sóng trực tiếp, bọn họ mới chỉ gặp mặt một lần.

Kiều Hân Hân siết góc tủ, cô biết có người đang nghe lén điện thoại nên chỉ có thể uyển chuyển hỏi "Nếu khi ấy anh mất mạng thì sao?"

Rõ ràng anh có thể dễ dàng rời khỏi hòn đảo kia, vì sao lại phải giả mạo cô để kéo dài thời gian?

Kaka lại cười sung sướng, giọng anh xen lẫn vẻ gian xảo.

"Chết thì chết thôi, có gì đâu mà phải sợ."

Có lẽ là vì bất tỉnh một thời gian dài, giọng anh khô khốc, tiếng cười truyền đến từ đầu bên kia giống như thông qua một tầng vải trên ống nghe, nom có vẻ nặng nề.

Nhưng... Lại quyến rũ hơn ngày thường.

Trong cổ họng anh đang nghẹn thứ gì ư?

Không, đây không phải là điều cô muốn hỏi.

Kaka đối xử với cô quá tốt, khiến cô cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nhưng cô không biết mình nên hỏi thẳng như thế nào, vì cô vốn là một người rụt rè.

"Tôi...", Kaka còn lời muốn nói, nhưng vì tình huống đặc biệt, anh không thể lập tức nói ngay.

Kiều Hân Hân hít thở nhẹ nhàng, sợ chính mình sẽ bỏ qua một chữ nào đó.

Nhưng cô đợi thật lâu, cũng không thấy Kaka nói gì.

"Hà?"

Anh làm sao?

Anh muốn nói điều gì?

Kaka cầm ống nghe, nhìn quyền lịch treo trên tường, anh cảm thấy vui vẻ hơn bao giờ hết.

Kỳ thực, anh hoàn toàn không biết mỗi ngày mình phải làm gì.

Tại sao anh lại tham gia trò chơi tử vong? Có lẽ là vì bị giam ở đây quá nhàm chán. Thế nhưng, những lão già đó lại không muốn thả anh ra, về sau, anh lập giao ước với người đó: Nếu thắng 302 trận liên tiếp, anh sẽ có ba ngày tự do.

Tự do? Anh chẳng hứng thú gì với thứ này. Cho dù được tự do, loại người như anh có thể đi đâu, có thể làm gì?

Nhưng người kia nói, đi đâu cũng được.

Hồi bé, vì ba ngày tự do này, anh không ngừng nhảy từ trò chơi này sang trò chơi khác, nhưng chưa bao giờ thắng trận thứ 302. Đối với anh, con số ấy tựa như một lời nguyền mà anh không tài nào phá bỏ được.

Nếu thất bại thì đổi một cái tên khác mà làm lại từ đầu.

Karen mà ai ai cũng biết vốn đã từng xuất hiện trong quá khứ, cũng là khách quan của trò chơi tử vong từ lâu. Bởi vì mạng đeo khăn che mặt, không ai nhìn thấy bộ dạng thật của anh.

Hơn nữa, cứ mỗi năm là anh lại một khác.

Có đôi khi, anh không phân biệt được đâu là thực, đâu là hư, chúng có khác gì nhau đâu? Thành thạo, anh lại thích chìm vào giấc ngủ thật lâu, thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn bị lời cầu xin của Thần Điện đánh thức.

Có đôi khi, anh cảm thấy, có lẽ chính mình đã bị quỷ ám kể từ khi được sinh ra, bởi vì con quái thú giấu sâu trong cơ thể dường như sẽ thoát ra cắn xé người khác nếu anh không cẩn thận.

Nếu không phải vậy, vì sao anh lại bị giam giữ lâu như vậy?

Nếu ba ngày tự do là niềm hy vọng, vậy anh nghĩ gì khi thất bại? Có lẽ là cảm thấy bản thân mình rất nực cười.

Có người vốn không muốn anh rời khỏi Thần Điện, 302 trận thắng là sự bế tắc mà anh vĩnh viễn không thể phá vỡ.

Chi bằng... Bỏ cuộc đi thôi.

Mấy năm nay, anh chẳng hề liều mạng như khi xưa nữa, mà nhàn nhả chơi từng trận, cùng lắm là nằm ngán người trên giường.

Nhưng lại không thể ngủ được.

Anh lúc nào cũng mất ngủ, mất ngủ cực kỳ khó chịu, nhưng anh không tài nào ngủ nổi. Anh đã uống thuốc, cũng đã gặp bác sĩ tâm lý, kiểm tra tổng quát, anh chẳng có vấn đề gì đáng quan ngại.

Nhiều khi, anh chỉ nhìn trần nhà chằm chằm cả đêm, cảm thấy cơ thể này như không phải của chính mình.

Đối với anh, trò chơi từ vong chẳng khác gì ăn uống ngủ nghỉ, nếu không phải bởi vì rảnh rỗi tới mức mọc cỏ ở trong nhà giam thì còn lâu anh mới đi.

Vậy thì đi thôi.

Thờ ơ bước tham gia trò chơi một cách đút quăng, anh lại chiến thắng hơn ba trăm trận. A, lời nguyên sẽ tái diễn sao? Đừng tưởng rằng anh không biết lão già kia đang phá rối.

Trước kia, anh lười để tâm tới chuyện ấy là vì... Nó thật vô nghĩa.

Đối với anh, tự do, điểm đến, sống sót đều là những thứ vô nghĩa.

Cuộc sống thật vô vị biết bao. Chỉ là, hiện tại đã không giống như trước nữa...

Nếu gặp gỡ cô là sự trùng hợp, vậy thì sự trùng hợp ấy quả thực quá tuyệt vời. Khi ở bên cạnh cô, anh chợt phát hiện, anh vẫn còn có lý do để nở nụ cười, và hóa ra anh còn biết lo cho sự sống chết của một người khác.

Ngày đó, khi đứng nhìn cô rời đi trong phòng điều khiển, nghĩ đến việc cô có thể sống sót, cảm giác ấy thực sự quá tuyệt vời.

Đã lâu rồi anh không cảm thấy như vậy.

Kẻ từng sống như một cái xác không hồn là anh lại mong đợi trận trò chơi từ vong tiếp theo.

Vì chỉ cần chơi... Là sẽ gặp được cô.

Từng hành động của Kaka nằm dưới sự giám sát thuộc tầng cấp cao của Thần Điện, tất cả mọi người đều nhìn thấy người thanh niên ấy đang nở nụ cười. Kể từ khi gọi điện thoại, đôi mắt anh gần như luôn nhuốm ý cười nhàn nhạt.

Một người phụ nữ mặc áo blouse trắng nâng gong kính màu bạc, nói với vẻ khó tin: "Không ngờ A03 còn có vẻ mặt nhân tính hóa như vậy, dù sao đây cũng là một tin tốt, nhưng tôi muốn biết cậu ta đang nói chuyện với ai thế?"

"Một chủ kênh."

"A, thật sao?"

"Chính xác hơn là một chủ kênh đến từ trái đất."

Người nọ vừa dứt lời, cả phòng theo dõi chìm trong yên lặng. Người phụ nữ hắng giọng, cúi đầu viết biên bản mà không nói chuyện.

Có tổng cộng mười mấy người ở trong phòng, mà chỉ có một người duy nhất ngồi trên chiếc sofa màu trắng ở chính giữa.

Kể từ lúc bắt đầu, người nọ chưa từng rời mắt khỏi màn hình lớn, y có thể nhìn thấy từng lời nói, từng cử chỉ của Kaka.

Một nhân viên đứng ở phía sau lưng người nọ đang vừa xem laptop tùy thân vừa nói: "Trong trận từ chiến lần trước, vì Kylos vi phạm luật chơi nên người thắng thực sự là A03 và nữ chủ kênh kia. Trận tiếp theo sẽ là trận 302 của cậu ta. Tôi đã chuẩn bị xong rồi, dù thế nào cậu ta cũng sẽ thua cuộc."

Huyền thoại chiến thắng ba trăm trận liên tiếp của Nicolas - Karen cũng sẽ kết thúc.

Thật lâu sau, người đàn ông trung niên chậm rãi mở miệng: "Lần này... Đừng nhúng tay."

Editor: Tức là anh ý không chỉ thắng hơn 300 trận đâu, mà có khi đã thắng cả ngàn, trăm ngàn trận.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Bắt đầu lại từ đầu

Convert: Bến

Editor || Beta: Manh

"Trong trận tử chiến lần trước, vì Kylos vi phạm luật chơi nên người thắng thực sự là A03 và nữ chủ kênh kia. Trận tiếp theo sẽ là trận thứ 302 của cậu ta, tôi đã chuẩn bị xong rồi, dù thế nào cậu ta cũng sẽ thua cuộc."

Huyền thoại chiến thắng ba trăm trận liên tiếp của Nicolas - Karen sẽ kết thúc tại đây

Thật lâu sau, người đàn ông trung niên chậm rãi mở miệng: "Lần này... Không được nhúng tay."

*

"Vâng, tôi đã liên hệ với ban tổ chức của trò chơi tử vong rồi, kịch bản tiếp theo sẽ là... Hả?! Không... Không nhúng tay ấy à?"

Sắc mặt người tùy tùng trở nên khó coi, y khó xử nói: "Tôi chỉ sợ là không thể làm vậy. Tình trạng của A03 rất tệ, nếu thả cậu ta ra ngoài thì nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn!"

"Chuyện lớn sao?"

Người đàn ông trung niên ngắm nhìn khuôn mặt của Kaka trên màn hình, ông vẫn còn nhớ cảnh tượng Kaka giết sạch mọi người trong lần tham gia tử chiến đầu tiên khi anh chỉ mới 12 tuổi.

Tên nhóc này... Đúng là chẳng khiến người ta yên lòng chút nào.

Sao có thể trả tự do cho nó đây? Không cẩn thận là sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng..

Kaka của hiện tại là một Kaka ông chưa bao giờ thấy.

Không đúng, khi tên nhóc này còn chưa vào Thần Điện, ông đã từng thấy đáng sợ này.

"Nếu xảy ra bất kỳ chuyện gì thì tôi sẽ chịu trách nhiệm."

"Vâng..."

"Tổng thư ký Thân, thực ra ông không cần phải mất ù mảy châu như vậy. Gần đây tình trạng của A03 tương đối tốt, cho dù cậu ấy rời khỏi Thần Điện thì cũng chẳng xảy ra chuyện gì đâu. Mà dù trời có sập thì vẫn còn người không lồ chống lưng[1] mà, ông sợ cái gì?"

Người phụ nữ mặc áo blouse trắng là bác sĩ tâm lý riêng của Kaka, tuần nào cô cũng thực hiện một buổi trị liệu tâm lý cho anh. Cô hiểu rõ trạng thái tinh thần của Kaka hơn bất kỳ người nào.

Hôm nay, khi Kaka tỉnh lại, cô là người đầu tiên nói chuyện với anh, tuyệt đối không có vấn đề lớn nào. Thậm chí, cô còn cảm thấy mình đang đối mặt với một người bình thường.

"Có phải tiếp tục uống thuốc không?" Người đàn ông trung niên hỏi.

"Có, tháng này cậu ấy ngủ ngon hơn tháng trước một chút, nhưng cũng không hẳn là nhờ đơn thuốc của tôi."

"Hả?"

"Tôi đề nghị điều tra lai lịch của vị chủ kênh người trái đất kia, có lẽ cô ấy chính là thuốc chữa bệnh của A03."

"Hiện tại đang là giờ họp nghiêm túc, bác sĩ Lisa, cô có thể dừng đùa cợt được không?" Người đàn ông đứng đằng sau sô pha không vui, sao có thể thả rông một kẻ nguy hiểm như A03 được? Mọi người lại còn đồng ý nữa chứ?

Một người đàn ông trẻ tuổi hơn đang nghiên cứu mẫu máu của Kaka, sau khi thực hiện một loạt thao tác, anh ta kéo mặt nạ bảo hộ xuống: "Chẳng phải ngài ấy cũng nghĩ như vậy sao, nếu không thì sao cho phép A03 tự do."

Tuy rằng chỉ có ba ngày, nhưng cũng đủ để làm rất nhiều chuyện. Trước kia chẳng ai đồng ý thả A03 ra ngoài, mà hiện tại... Nếu bề trên đã lên tiếng thì ai dám phản đối?

Người đàn ông trung niên tựa lên sô pha, sờ lên chòm ria bên mép, ông khẽ cười: "Chỉ cần thẳng có thể trở nên tốt hơn là được, điều đó quan trọng hơn bất cứ điều nào khác."

Ông ngừng một chút, rồi khẽ nghiêng đầu nói: "Tổng thư ký Thân, tốt nhất là anh nên nhịn xuống đi, đừng cản trở kế hoạch của ta."

"Vâng."

"Ngoài ra, tìm tư liệu về cô gái chủ kênh người trái đất kia cho tôi."

"Đã chuẩn bị xong rồi ạ, mời ngài xem qua."

"Anh cũng nhanh nhạy đấy."

Người đàn ông trung niên nhận tập tài liệu, chăm chú đọc từng từ, không ngừng gật đầu nói: "Ừm, tuổi tác phù hợp, trông cũng rất xinh đẹp, công việc... A, là họa sĩ sao, tốt tốt tốt."

Nụ cười của ông chợt cứng lại.

"Không ngờ lại là chỗ đó, có cần phải trùng hợp như vậy không."

Lúc ông nói những lời trước đó, những người khác đều cười trộm. Bác sĩ Lisa không nhin được mà hỏi: "Ngài đang nói gì vậy? Chúng tôi chẳng hiểu gì cả."

"Đừng nói leo, tập trung làm việc đi."

"Khụ khụ, tôi biết rồi. Giờ đã muộn rồi, ngài nên về đi ạ, chúng tôi sẽ lưu ý về trường hợp của A03. Ngài cần tôi tới nói chuyện với cậu ấy nữa không? Nhưng tôi nghĩ hiện tại cậu ấy chẳng muốn gặp tôi đâu."

Người đàn ông trung niên lặng lẽ nhìn màn hình lớn hồi lâu, đoạn lắc đầu cười nói: "Thôi, mọi người cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Những chuyện tiếp theo chẳng có gì hay mà nhìn, dù sao thằng bé cũng đã tỉnh, thần sắc không tồi.

Sau khi người đàn ông rời đi những người khác cũng lần lượt nói gót, chỉ còn người thanh niên đeo mặt nạ phòng hộ còn ở lại.

Lúc Lisa ra ngoài, cô dặn riêng anh ta: "Đừng ở lại muộn quá nhé."

"Tôi biết rồi."

Anh ta ngồi chờ kết quả xét nghiệm, cảm thấy cổ đau nhức nên đứng dậy vận động trong chốc lát, máy theo dõi Kaka đã sớm ngừng hoạt động.

Về vụ việc thức tỉnh trên hòn đảo, ai cũng tò mò về tình trạng của A03 ngay lúc đó, đặc biệt là anh ta, nếu không đã chẳng thấy tiếc khi phải rời đi dù đã bận tới nửa đêm.

Chỉ là, khi thấy kết quả xét nghiệm máu chẳng khác dĩ vãng là bao, anh ta hơi nhúu mày.

"A03, rốt cuộc cậu là thứ gì thế..."

*

"Tôi...", Kaka còn lời muốn nói, nhưng vì tình huống đặc biệt, anh không thể lập tức nói ngay.

Kiều Hân Hân hít thở nhẹ nhàng, sợ chính mình sẽ bỏ qua một chữ nào đó.

Nhưng cô đợi thật lâu cũng không thấy Kaka nói gì.

"Hà?"

Anh làm sao?

Anh muốn nói điều gì?

"Không có gì... À, mấy hôm nay cô thế nào rồi? Có khó chịu hay gì không?"

Thấy Kaka quan tâm, Kiều Hân Hân lắc đầu, khẽ nói: "Mọi chuyện đều ổn."

Ừm, mọi chuyện đều ổn.

Kaka cùng Kiều Hân Hân không biết phải nói gì, cả hai chẳng mấy khi trò chuyện với người khác, nhưng sự yên lặng này lại không khiến bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Thật lâu sau, Kaka mở miệng: "Tài khoản TV Thái Dương của tôi vẫn đang bị khóa nên tạm thời không thể xem chương trình của cô được."

"A... Không sao đâu, chắc sau một tháng nữa sẽ được mở khóa đấy."

"Ừm."

"Đúng rồi, hôm đi dạo trong trung tâm thương mại, tôi từng thấy một người tên "Kakaka", là anh đấy à?"

"Ừ, là tôi đấy. Lúc đấy tôi đang ở trong trò chơi tử vong, xài IP của người khác, sau đó chúng tôi tách ra. Những người khác không có mà dùng đâu."

"Hóa ra là thế..."

[2] Địa chỉ IP (IP là viết tắt của từ tiếng Anh: Internet Protocol - giao thức Internet) là một địa chỉ đơn nhất mà những thiết bị điện tử hiện nay đang sử dụng để nhận diện và liên lạc với nhau trên mạng máy tính bằng cách sử dụng giao thức Internet (Wikipedia, nd.).

"Cũng không có chuyện gì khác, chỉ là... Chỉ là tôi muốn biết tình hình của cô thôi. Nếu cô không có chuyện gì thì tôi yên tâm rồi."

Nếu cô không có chuyện gì thì tôi yên tâm rồi.

Nghe thấy lời nói ảm áp như vậy, tay Kiều Hân Hân khẽ run lên, cô khẽ hạ giọng nói: "Anh... Anh cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé!"

"Hả..." Kaka sững sờ rồi nhanh chóng gạt đầu nói: "Tôi sẽ!"

"Liệu chúng ta có còn gặp lại không?"

"Có chứ."

"Anh đừng thương cho tốt nhé."

"Được."

"Nhất định anh phải nhảy nhót tung tăng vào lần gặp tiếp theo đấy."

"Phụt." Kaka không nhịn được mà bật cười: "Cô muốn tôi nhảy nhót cho cô xem hả?"

"Không... Không cần đâu, đấy chỉ là một cách hình dung thôi."

"Ừm."

"Web truyện của chúng tôi sắp đi vào hoạt động rồi, tác phẩm của tôi cũng đã sẵn sàng, sau này sẽ đăng lên mạng khi trang web chính thức hoạt động."

"Ừm, chúc mừng cô nhé!"

"Không biết thành tích sẽ ra sao..." Kiều Hân Hân vẫn cảm thấy rất phức tạp, cô vừa kích động, chờ mong, vừa sợ tác phẩm gặp thất bại.

"Cô là người mới mà, nếu thành tích kém thì cũng chẳng sao đâu, hiện tại vẫn còn là con số 0 mà."

Hai người tựa như những người bạn lâu năm luôn trò chuyện với nhau mỗi ngày.

Mà ở ngoài cửa, sau khi hút hai điếu thuốc, Lý Mục càng ngày càng cảm thấy buồn ngủ nên ra phòng khách. Anh trực tiếp nằm lên sofa ngáy o o.

Kim đồng hồ trên tường đang đưa, nửa tiếng trôi qua, thời gian trò chuyện kết thúc.

Kaka nói: "Hẹn gặp lại."

Kiều Hân Hân lưu luyến buông điện thoại, nhìn món đồ nhỏ màu đỏ, cô càng nhìn càng thấy thích.

Kaka chịu án tử rất nặng, dường như cả gọi điện cũng cần cấp trên cấp phép, mà cơ hội này lại chẳng có nhiều.

Tài khoản trên TV Thái Dương còn đang bị khóa, trong khoảng thời gian này không thể liên lạc với nhau.

Nhưng, khi vừa nghĩ đến việc Kaka cũng đang chờ mong, không hiểu sao Kiều Hân Hân cảm thấy rất vui vẻ.

Kaka còn cổ vũ cô rằng, đây là tác phẩm truyện tranh đầu tiên của cô, dù thành tích cô đạt được là gì thì cũng đều đáng nhớ.

Kiều Hân Hân đặt tay phải trước ngực, nhỏ giọng nói: "Cố lên!"

"A đúng rồi, Lý Mục"

Cô chợt nhớ tới người quản lý bị mình lãng quên đã lâu, vội vàng mở cửa, phát hiện anh không ở tầng hai.

Khi bung khay ra bếp, trông thấy người đàn ông nằm trên xô pha, cô cười đầy bất đắc dĩ. Rửa sạch bát đĩa, cô vào phòng tìm một tấm chăn mỏng rồi đắp lên người Lý Mục.

Người đàn ông ngủ rất say, anh nằm nghiêng, vùi mặt lên gối, chỉ có mái tóc mềm mại rủ trên khuôn mặt.

Kiều Hân Hân tắt đèn phòng khách.

Sáng hôm sau, một tiếng thét chói tai truyền đến từ dưới tầng.

"Á á á á á ---"

Kiều Hân Hân còn đang ngủ mơ màng lập tức bật dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, tiếng kinh hô của Lâm Tử Thần vọng lại: "Sao anh lại ngủ trong phòng khách?! Cho dù anh là chủ nhà thì cũng phải gọi điện trước khi đến chứ!"

"Cô Lâm à, cô đừng vu oan cho tôi như vậy, tôi đã đánh tiếng trước rồi mà."

"Anh đánh tiếng lúc nào? Sao tôi lại không biết?"

"Tôi hôm qua cô còn đang say khướt, làm sao mà biết được?"

"..."

Rầm!

Lâm Tử Thần cầm phẫn đóng sầm cửa lại.

"Sau này tôi nhất định sẽ khóa cửa khi đi ngủ!"

"Vâng vâng vâng."

Lâm Tử Thần hiếm khi nào thất lễ như vậy, nếu không phải hôm nay cô ăn mặc thiếu kín đáo khi ra khỏi phòng ngủ thì cô đã chẳng nổi đóa lên như vậy.

Sau tối hôm qua, Lý Mục đã khỏe hơn nhiều nên mới có sức để chộc ghẹo mỹ nữ. Kiều Hân Hân rửa mặt rồi vừa chải tóc vừa xuống tầng, trông thấy Lý Mục đã gấp chăn chỉnh tề.

"Ra ngoài làm bữa không?" Lý Mục hỏi.

"Ok." Đây là lần đầu tiên Kiều Hân Hân nói lời đồng ý.

Quán ăn sáng nằm ngay tại đầu đường, cách nơi này rất gần. Mới 7h15 mà kẻ đến người đi đã nườm nượp, không có lấy một chỗ ngồi.

Hai người quyết định đóng gói mang về.

Bọn họ mua ba phần, nhưng Lâm Tử Thần lại khóa cửa, tức giận nói: "Tôi không ăn!"

Kiều Hân Hân chưa bao giờ thấy cô nàng như vậy. Trong mắt cô, Lâm Tử Thần lúc nào cũng chín chắn, cô nàng còn có một mặt trẻ con như vậy sao?

Lẽ nào còn chưa tỉnh rượu?

Lý Mục bày bát đĩa lên bàn, đoạn nói: "Kệ cô ấy, chúng ta ăn đi thôi."

Bữa sáng vô cùng phong phú, gồm sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh bao chiên, cùng cháo thịt nạc trứng muối, kèm thêm chút táo mà Lý Mục gọt.

Trong bữa ăn, Lý Mục sớm nhận thấy Kiều Hân Hân đang vừa ăn vừa liếc trộm mình.

"Sao thế, có chuyện gì hả?"

"Ừm... Cũng không phải chuyện quan trọng gì, tôi chỉ muốn hỏi trò chơi tử vong tiếp theo sẽ diễn ra vào lúc nào thôi."

Phụt.

Lý Mục thiếu chút nữa phun sạch thức ăn trong miệng.

"Hân Hân à, cô nhất định phải nói tới chuyện đau thương như vậy vào lúc này sao?"

"Đau thương á?"

"Ây dà..."

"Không phải không phải, tôi chỉ tò mò thôi... Anh có thể tiết lộ tin tức trước được không? Lần trước anh nói trò chơi sẽ không sử dụng hình thức tử chiến nữa nhỉ?"

"Ừ, tuy còn chưa có kết quả, nhưng tôi cũng nắm bắt được tình hình phần nào. Trò chơi tiếp theo sẽ diễn ra vào ngày 15 tháng 9, chưa biết thời gian yêu cầu là bao lâu. Về phần kịch bản... Tuy tương đối cực nhọc nhưng tỷ lệ sống sót vẫn rất lớn."

Nhưng quả thực sẽ vô cùng cực nhọc, cực nhọc hơn cả tử chiến.

"Ngày 15 tháng 9..."

Kiều Hân Hân cúi đầu cắn một miếng quẩy, chỉ còn gần một tháng nữa thôi."

Ồ, không đúng, Hân Hân hẳn phải thấy sợ trò chơi tử vong chứ?

Lý Mục nhìn Kiêu Hân Hân với vẻ khó hiểu, sao anh lại cảm thấy cô đang mong chờ nhỉ?

Anh không nhận được nói: "Nếu chúng ta chuẩn bị trước thì chắc phần thắng sẽ rất lớn."

Sau khi tìm hiểu tình hình, Kiêu Hân Hân nhanh chóng giải quyết bữa sáng. Cô cầm khăn lau khóe miệng rồi nói: "Tôi phải lên hậu trường trang web để giao bản thảo đây, a... Từ Thần, cô sửa sang xong chưa? Đồ ăn mà lạnh là không ngon đâu."

"Không sao, cô cứ làm việc của mình đi, lát nữa tôi sẽ ra sau."

"Ok."

Lâm Từ Thần bỗng mở cửa, cô thò đầu ra ngoài, khuôn mặt đông đậy ý cười: "Hân Hân, truyện của cô sắp được đăng lên mạng hả?"

"Đúng vậy."

"Chúc mừng nhé! Mong là truyện sẽ trở nên nổi tiếng!"

"Cảm ơn cô."

Trang web truyện tranh nguyên tác Alice là một hành trình hoàn toàn mới đối với Kiêu Hân Hân.

Tựa như những gì Kaka đã nói, cô sẽ bắt đầu từ con số 0.

[1] Đặng Tiểu Bình có tên khai sinh là Đặng Tiên Thánh, khi đi học mới đổi là Đặng Hi Hiền (邓希贤), là một lãnh tụ của Đảng Cộng sản Trung Quốc (Wikipedia, nd).

Vào 原创漫画 ngày 11 tháng 10 năm 1984, khi thủ tướng Kohl của liên bang Đức thỉnh giáo đồng chí Đặng Tiểu Bình về "Bí quyết trường thọ", ông đã đáp, "Tôi lúc nào cũng sống lạc quan, cho dù trời có sập xuống thì tôi cũng chẳng sợ, bởi vì đã có một người không lồ chống lưng rồi."

Cuộc đời của Đặng Tiểu Bình đã trải qua nhiều khó khăn và bất hạnh, tuy nhiên, ông không bao giờ phàn nàn mà luôn duy trì thái độ lạc quan, tích cực.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chờ xem trò cười (1)

Convert: Bền

Editor || Beta: Manh

Chỉ còn 48 tiếng nữa là trang web truyện tranh nguyên tác Alice sẽ chính thức hoạt động, Kiêu Hân Hân đăng bản thảo đã qua phê duyệt trước thời hạn, thiết lập giờ phát hành.

Chương đầu tiên có khoảng 22 trang, sau khi nghỉ ngơi, Kiều Hân Hân bắt đầu suy nghĩ ý tưởng cho chương thứ hai.

Cô cũng đã cùng Tranh Từ xác định tên truyện là "Thịnh thế linh hồn."

Có trù tà nơi thành phố, có tâm linh kinh dị, có yếu tố tình yêu, Kiều Hân Hân còn cố gắng gia tăng vô số tình tiết hương phấn để yếu tố tâm linh không quá kinh khủng.

Vào buổi chiều, Lâm Từ Thần còn phải tới công ty hàng không để báo cáo, giữa trưa, hai người gần đại ở một quán ven đường.

Chủ yếu là Lâm Từ Thần nói chuyện, kể rất nhiều chuyện thú vị xảy ra xung quanh cô, từ trước tới nay cô đều hay nói, khi đối mặt với cô, Kiều Hân Hân cũng chẳng hề mất tự nhiên. Cô mỉm cười, thường hay gật đầu phụ họa.

Lâm Từ Thần nói đến khô cả họng, cô uống một ngụm nước lạnh, tiện thể nhìn đi động: "A, tôi phải đi rồi."

"Ok, cô đi đường cẩn thận nhé."

"Hân Hân này, bình thường cô hay ở một mình nên nhớ phải để phòng cái tên Lý Mục kia nhé!"

"Khụ, tôi sẽ để phòng."

"Ừm ừm, tôi đi đây, bái bai."

"Tạm biệt."

[(☆▽☆) Người đẹp, hẹn gặp lại!]

[Hôm nay cô ấy không mặc đồng phục tiếp viên hàng không à?]

[Tôi cảm thấy quan hệ giữa chủ kênh và Lâm tiểu thư càng ngày càng tốt.]

[(Chảy nước miếng) Hai người gọi nhiều món quá, thật lãng phí!]

[Hu hu hu, thức ăn trái đất đất chết đi được, tôi không ăn nổi.]

[Chủ kênh đúng là may mắn.]

[Trái đất là thiên đường của những tên tham ăn!]

[Ka thần thể nào rồi sốt ruột chết đi được vì sao vẫn chưa có tin tức!]

[Không phải đã nói là không có vấn đề gì rồi sao?]

[Thần Điện Nicolas đã ban hành thông báo rồi, hình như tỉnh rồi thì phải.]

Kiều Hân Hân múc một thìa canh xương, nhỏ giọng nói: "Anh ấy không có vấn đề gì đâu."

Mọi người đều vô cùng quan tâm tới Kaka, hôm qua, khi phòng phát sóng trực tiếp vừa mở, vẫn luôn bình luận như mưa về Kaka.

Kiều Hân Hân biết, có không ít người vào phòng của cô kỳ thực là vì Kaka, nhưng cô không để ý chút nào. Dù sao, phòng phát sóng trực tiếp đã rất náo nhiệt, mọi người cùng đùa giỡn đến sung sướng.

Hiện tại, phòng của cô đã có dấu "hot" ở cạnh, điều này chứng tỏ gần đây nhân khí của cô thực sự rất cao.

[Xúc động quá...]

[Không sao là tốt rồi!]

[Chủ kênh, sao cô lại biết thế?]

"Tôi á?" Kiều Hân Hân ngừng động tác trong tay, cô suy nghĩ rồi khẽ cười nói: "Tôi qua tôi vừa nói chuyện qua điện thoại với anh ấy xong."

[A a a a!! Không ngờ hai người còn nói chuyện!!!]

[không được, không được không được!! Tôi phun máu mũi mất thôi!! Cặp đôi tôi ship!! Vụng trộm liên lạc với nhau!!!]

[Xin chủ kênh công khai nội dung cuộc trò chuyện.]

[Hhhh đúng là một đứa bé thật thà.]

[Điện thoại mà trung tâm thương mại Thái Dương bán đất lắm đấy, chủ kênh đúng là chịu chi.]

[Ừ, vì Ka thần cũng đã liều mạng mà.]

[Xin hỏi hai người thực sự ở bên nhau à? Trái đất xa vũ trụ như vậy, sau này hai người sẽ ra sao?]

[(☆▽☆) Chủ kênh có định vào vũ trụ phát triển không?]

Khán giả trong phòng bình luận đủ điều, Kiều Hân Hân nhìn lướt qua, có một số vấn đề cô chưa bao giờ suy xét.

Không thể để mọi người hiểu lầm mãi như vậy.

Cô nghiêm túc giải thích: "Tôi và Kaka chỉ là bạn tốt thôi, không phải như mọi người nghĩ đâu."

[23333 chúng tôi hiểu mà ~~~~]

[Anh ấy là Ka thần của chúng em, là kỹ sư hộ vệ của riêng chị!]

[←666666666]

[Chủ kênh!! Em tuyệt đối đừng chấp nhận Ka thần!! Em nhìn anh đi, anh đẹp trai hơn anh ta nhiều!!]

[Ê lâu trên, sao thiếu tự tin thế.]

[QAQ Kiều Kiều - chan, nếu hai người có thể ở bên nhau thì cũng tốt, em sẽ chúc phúc cho hai người]

[Này Hu Hu, thân là một người hâm mộ lão làng, cậu có thể có chút tiền đồ không!]

[Đúng rồi đó, mặc kệ người đó là ai, sao có thể để người khác cướp nữ thần đi được!?!]

[Ding, quốc vương Donald của bạn đã online.]

Kiều Hân Hân đang vui đầu ăn chọt nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống. Mỗi khi quốc vương online thì đều có pháo hoa làm nền, vạn người chú ý.

Một chủ kênh đạt tiêu chuẩn nhất định phải chào hỏi quốc vương tại thời điểm này - đây là việc Kiều Hân Hân chứng kiến khi dạo quanh những phòng khác nhân lúc rảnh rỗi.

Cô kể nói: "Chào anh, Donald."

Sau khi phát sóng trực tiếp từ vlog của cô lên sóng, bởi vì liên tục đóng cửa ba ngày, điểm nhân khí vẫn chịu thiệt hại.

Mấy hôm trước, Donald bận rộn, không rảnh tới chơi, cuối cùng hôm nay cũng được nghỉ ngơi, nhân cơ hội này lên đây xem. Thân là quốc vương của mười mấy chủ kênh, Donald phát hiện, gần đây bản thân rất "thiên vị" Kiều Hân Hân, không ngừng nhớ tới phòng của cô ở trong lòng.

Vì sao ấy hả?

Đương nhiên là vì nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện phải giữ lời!

[Donald đã thưởng cho chủ kênh 10000 hạt đậu ánh sáng.]

"Đã lâu không gặp."

Donald hiếm khi nào xuất hiện, nhưng mọi người cũng đã mò ra thói quen của anh ta. Nhìn chung, mỗi khi anh ta bình luận, nhất định sẽ kèm theo tiền thưởng kékéchù.

Siêu đại gia chính là siêu đại gia, trên bảng xếp hạng trình độ vlog tiền xa hoa của người chơi trên TV Thái Dương cũng nằm trong top 10. Anh ta đã "bao nuôi" không biết bao nhiêu chủ kênh, cực kỳ nổi tiếng có, người mới cũng có, mà hiển nhiên, Kiều Hân Hân chính là "niềm vui mới" của anh chàng.

Quan trọng nhất là, anh ta đã từng nói một câu như vậy khi Kiều Hân Hân thực hiện phát sóng trực tiếp từ vlog, không ít người vẫn còn nhớ kỹ.

[Siêu đại gia, anh đừng quên lời anh từng nói đó.]

[23333 Kiều Kiều - chan có thể trở về chính là kỳ tích rồi! Chúng tôi vẫn đang chờ đây nè.]

[Mắt lấp lánh!]

[Lần này quốc vương định tung tiền hả?]

[Cha nuôi à, cha bao dưỡng cả con luôn được không?]

[...]

Donald đen mặt ——

[Xin lỗi, đây không bao dưỡng đàn ông.]

[Đừng như vậy mà, người ta xinh đẹp lắm đó.]

[Cút.]

[23333 Dám đùa giỡn cả quốc vương, đáng ghét! Nói cho mấy người biết, Donald là của Kiều Kiều! Đừng hòng đoạt người đi!!]

[Lầu trên vỗ về thần hào, hưởng hào khí.]

[Ôi chào, không ngờ một người nổi danh như Donald lại mua chức quốc vương ở đây, anh ấy là quốc vương duy nhất của phòng nhỉ?]

[Haizz, biết làm sao được, mỗi khi thực hiện phát sóng trực tiếp từ vòng, chủ kênh đều rất chăm chỉ, chẳng mấy khi giao lưu với mọi người.]

[Thình thoảng mà nũng nịu một chút thì chắc nhân khí sẽ tăng gấp đôi.]

Kiều Hân Hân vừa ăn vừa đọc bình luận, mọi người trò chuyện vô cùng vui vẻ. Donald lên sân khấu thì như một minh tinh, không ít người vây quanh. Kỳ thực, trong thế giới giả lập, những đại gia và siêu đại gia đập tiền không phải là vì điều này sao.

Thực chất, Kiều Hân Hân không quá hiểu mục đích tiêu pha của bọn họ, cô đã từng điều tra ngành phát sóng trực tiếp ở trên mạng, chỉ tìm được một đồng báo cáo mơ hồ.

Cô cũng chú ý đến tình hình tước vị của phòng mình, vị trí kỳ sĩ được mua nhiều nhất, nay đã có hơn một ngàn người, những tước vị khác cũng chỉ có mấy chục, mấy trăm, mà quốc vương lại chỉ có một.

Có lẽ, quả thực là bởi vì Kiều Hân Hân không lôi kéo fan, không dỗ những kẻ có tiền mua tước vị.

[Donald đã thưởng cho chủ kênh 10000 hạt đậu ánh sáng.]

"Cứ như thế là được rồi, không cần phải sửa."

Nếu mua tước vị quốc vương vốn chỉ là tiện tay, thì hiện tại chính là bị phát sóng trực tiếp từ vòng của Kiều Hân Hân giữ chân.

Donald quyết định, sau này nhất định sẽ thường xuyên đóng quân ở đây, dù sao đây cũng là chủ kênh người trái đất duy nhất mà TV Thái Dương hiện có.

Nhìn thấy dòng chữ màu đỏ lướt qua trên màn hình, Kiều Hân Hân mỉm cười: "Cảm ơn anh."

Kỳ thực, cô cũng sẽ tự xét lại chính mình xem có phải bản thân làm không tốt ở rất nhiều chỗ, cô cũng sẽ để ý đến đề nghị của khán giả, cái gì thay đổi được là thay đổi. Đồng thời, cô cũng phát hiện có không ít fan cứng đều đang yên lặng ủng hộ cô. Những người đó đều cho rằng cô của hiện tại đã đủ tốt, không cần phải thay đổi bất kỳ điều gì.

Donald chính là người nổi bật nhất.

Nguyên nhân sao? Bởi vì anh ta có tiền.

Ừ, anh ta có tiền.

Thế nên, hôm nay anh ta mới có vốn liếng để tới thực hiện lời hứa của mình.

Không biết phòng phát sóng này có thể mở được ba năm không... Thôi, cứ coi như là một nguyện vọng tốt đẹp đi.

[Chúc mừng Donald đã trở thành quốc vương của phòng (3 năm)!]

So với khi thanh toán tiền chức vị hàng tháng, chữ trên thông báo là màu đỏ tím kèm theo nhạc nền và hoa tươi, không chỉ xuất hiện trên màn hình của phòng, mà còn xuất hiện trên quảng cáo của TV Thái Dương.

Ba năm! Ba năm đấy!

Tập thể khán giả trong phòng phát sóng trực tiếp:...

[ba năm!!!]

[540 vạn hạt đậu ánh sáng[1]!! Ông trời ơi!]

[1] 540 vạn = 5 400 000 NDT = Hơn 18 tỷ VNĐ:").

[Xa hoa quá... Hâm mộ thật, Donald giàu thật.]

[Quốc vương thiên thu vạn đại, nhất thống thiên hạ!]

[Roi lệ ~~~~]

Nhìn thông báo của hệ thống, Kiều Hân Hân sửng sốt.

Ba năm?

Cô có ấn tượng sâu sắc với Donald vì từng cảm nhận được sự "hào phóng" của anh ta trong lần mua quần áo ở trung tâm thương mại, nhưng cô thực sự không nghĩ anh ta sẽ bỏ ra hơn năm trăm vạn để mua tước vị quốc vương ba năm cho cô.

Thế giới này... Thật điên cuồng.

Trước mắt, Kiều Hân Hân còn chưa nhìn thấy giấy tờ tính tiền, nhưng cô có thể lờ mờ cảm thấy lần phát sóng trực tiếp từ vong này thực sự rất ăn nên làm ra.

Mọi người vốn đã bàn tán hăng say về phòng phát sóng của Kiều Hân Hân, nay có siêu đại gia tạo thế, nhất thời phòng cô càng thêm nổi bật. Rất nhiều người nhìn thấy thông báo mua tước vị mới này, không ít du khách chen vào phòng, hiệu quả có thể sánh ngang với một vị trí tuyên truyền cỡ nhỏ.

Kiều Hân Hân cầm khăn lau khóe miệng, kẻ đến người đi trong tiệm cơm nhỏ, cô hơi hơi nghiêng người, một tay che miệng hỏi: "Sao lại đột ngột như vậy?"

[Nào có, lúc cô phát sóng trực tiếp từ vong tôi đã từng nói rồi mà, chỉ cần cô có thể sống sót trở về thì tôi sẽ mua tước vị quốc vương ba năm.]

"Vậy sao?"

[Ừm]

"Cảm ơn anh nhé..."

[Có lên nhé! Nếu không thể phát sóng liên tiếp ba năm thì ít nhất đừng biến mất quá nhanh.]

Vất vả lắm Donald mới tìm được một chủ kênh khiến anh nóng ruột nóng gan, anh hy vọng căn phòng này có thể vĩnh viễn hoạt động hơn bất cứ người nào.

Kiều Hân Hân đã làm chủ kênh được một thời gian, thường xuyên gặp những khán giả tương đối giàu có. Hơn nữa, dưới sự hướng dẫn của Lý Mục, cô đã nắm được khả năng đối mặt với bất kỳ hoàn cảnh nào, cũng có thể không quan tâm hơn thua.

Cô quả thực đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Từ một chủ kênh mới cái gì cũng không hiểu, cô dần dần có được tố chất tâm lý và danh tiếng của một chủ kênh hạng nhất, càng ngày càng ưu tú hơn.

Donald ra tay kéo theo không ít người mua tước vị, kị sĩ vẫn là nhiều nhất. Dù sao kị sĩ cũng là tước vị rẻ nhất, người bình thường cũng có thể mua được.

2999 tệ một tháng, trước đây, nhân khí của phòng phát sóng trực tiếp còn thảm thương, số người xem chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cuối cùng, nhờ Kaka khen thưởng, mua tước vị kị sĩ thì mới thành công bảo vệ phòng của cô.

Lần khen thưởng ấy đã biến Kaka thành người đặc biệt nhất phòng.

Chỉ có màu chữ của anh là độc nhất vô nhị.

Editor: Vừa nộp assignment 1, chương này chưa beta, ai thấy đọc cái gì lủng củng thì đừng ngại cho ý kiến, mình sẽ sửa.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77-2: Chờ xem trò cười (2)

Editor: Nhạc Nhạc Hi Hi

Beta: Manh

Kiều Hân Hân giải quyết bữa trưa với nguyên tắc không lãng phí đồ ăn, ăn đến nỗi no căng bụng. Vừa ngồi nghỉ một lát thì cô nhận được điện thoại của Tranh Từ, trong cuộc gọi, cô nàng nói năng lộn xộn: "Không xong rồi, không xong rồi, anh ấy... Anh ấy bỏ đi rồi, chúng ta tiêu đời rồi!"

"Hả?" Kiều Hân Hân không hiểu Tranh Từ đang nói chuyện gì.

"Kiều Kiều! Cậu mau tới tòa soạn đi!"

Giọng Tranh Từ nom có vẻ rất sốt ruột, xem ra là có chuyện nghiêm trọng. Kiều Hân Hân thu dọn đồ đạc, ra quầy tính tiền, khán giả còn tò mò hơn cả cô.

[Ai da, người vừa gọi là ai thế? Giọng nói dễ thương ghê.]

[Tòa soạn truyện tranh?]

[0-0 chủ kênh muốn tới công ty hả?]

[Tôi tôi tôi... Quả nhiên tôi vẫn thích hành tinh nước nhỏ nhất!]

[Đúng là một hành tinh vừa sạch sẽ vừa ấm áp.]

[Làn da của mấy cô gái đi trên đường đẹp thật.]

[Đẹp tự nhiên đó nha nha nha...]

Kiều Hân Hân gọi một chiếc taxi, có mặt tại tòa soạn sau 15 phút.

Khi mở cửa phòng, Kiều Hân Hân phát hiện cả toàn soạn tối mù, chỉ bật một chiếc đèn. Thấy cô đến, Tranh Từ đang ngồi trên ghế trực tiếp nhảy cẫng lên.

"Tiêu rồi, tiêu rồi!"

"Hả? Làm sao vậy?"

Tranh Từ vọt tới trước mặt cô, tay nắm tay, sốt ruột đến nỗi nhảy nhót không ngừng.

Kiều Hân Hân an ủi: "Bình tĩnh, từ từ kể cho tôi nghe xem nào —— Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?"

Về mặt Tranh Từ như đưa đám: "Vi thiếu nợ người khác nên chủ biên trốn rồi, bây giờ tòa soạn không còn chút tiền nào cả, chỉ còn lại cái vỏ rỗng thôi."

Rắc.

Kiều Hân Hân cảm thấy sợi dây nào đó trong đầu mình đứt phụt.

Sợ cô nghe không hiểu, Tranh Từ cẩn thận giải thích thêm lần nữa: "Tiểu Kiều à, cậu không biết đâu, tòa soạn của chúng ta vốn chẳng giàu có gì. Càng gần ngày mở trang web thì công việc lại càng nhiều, chỉ riêng việc thuê người thôi đã ngốn cả đồng tiền rồi."

"Chúng ta vốn có thể trang trải được, nhưng không biết chủ biên gặp chuyện gì mà bị ngân hàng siết nhà, thế mà vẫn không đủ tiền trả nợ. Vì không muốn liên lụy đến tòa soạn nên anh ấy đã đổi người đại diện, hiện tại tòa soạn chỉ còn đúng cái vỏ thôi. Nhóm biên tập ai đi được thì đi, ai chạy được thì chạy, có mỗi mình tôi với Tiểu Hồ ở lại."

Tiểu Hồ là nhân viên lập trình của toàn soạn, trong giai đoạn xây dựng trang web, có một nửa là công sức của anh. Thế nên, tuy tòa soạn đã đến nước này, anh cũng không nỡ bỏ đi.

Kiều Hân Hân gật đầu: "Tôi hiểu rồi."

Chỉ còn hai ngày là đến thời hạn trang web chính thức hoạt động, vào thời khắc quan trọng như vậy công ty lại sụp đổ.

Dù chuyện này xảy đến với ai, chỉ e là không người nào có thể chấp nhận kết quả này.

Tòa soạn vốn có năm biên tập viên, hai nhân viên chăm sóc khách hàng, ba nhân viên tuyên truyền, ba nhân viên bảo trì. Một trang web mới không cần nhiều nhân viên trong giai đoạn đầu, nếu phát triển tốt thì nhất định sẽ mở rộng quy mô.

Tuy nhiên, tất cả đều đã bị bóp chết từ trong trứng nước?

Kiều Hân Hân không muốn phán xét chủ biên đúng hay sai, cô chỉ nhớ rõ sự nhiệt tình của anh khi ký hợp đồng với cô.

Chắc hẳn anh cũng thật lòng yêu thích truyện tranh, nhưng lại bị hiện thực đánh bại. Đứng trên góc độ của anh mà suy nghĩ, chuyện này quả là vô cùng thương tâm.

"Những người khác đã biết chuyện này chưa?" Kiều Hân Hân hỏi.

Tranh Từ lắc đầu: "Chuyện mới xảy ra hôm nay, tôi chỉ nói cho mình cậu thôi."

"Tức là... Chúng ta vẫn có thể mở trang web đúng không?"

"Về lý thuyết thì đúng là như vậy, chỉ là..."

"Chỉ là sao?"

"Chúng ta trả tiền nhuận bút cho họa sĩ theo từng tháng, hiện tại chỉ có thể cầm cự đến hết tháng này, tháng sau sẽ không còn tiền để trả bọn họ. Hơn nữa, bảo trì trang web, tuyên truyền, quảng cáo, thuê văn phòng, tất cả đều cần đến tiền. Giờ chúng ta không có chủ biên không ở đây, có khi vừa mở trang web xong đã phải đóng luôn ấy chứ."

Tranh Từ sắp phát khóc: "Tôi đã phấn đấu rất lâu vì trang web này, tại sao cuối cùng lại thành ra như vậy? Kiều Kiều, phải làm sao bây giờ... Mọi chuyện xảy ra đột ngột quá, giờ tôi bối rối lắm, cậu chọn giúp tôi được không -- Cậu nói đi, chúng ta có cần mở trang web truyện tranh này nữa không?"

Mở thì có thể làm gì, không phải vẫn sẽ ngừng hoạt động sao.

Tranh Từ mất bình tĩnh, cô chỉ là sinh viên mới ra trường, đã bao giờ gặp phải chuyện như vậy đâu? Cả một tòa soạn truyện tranh bẽ bộn công việc chỉ còn lại mình cô và Tiểu Hồ, ngay cả chủ biên cũng không có!

Kiều Hân Hân trầm ngâm trong chốc lát, đoạn ngắt đầu nói: "Nếu cô muốn nghe ý kiến của tôi thì tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên mở trang web."

"Hả?"

Nghe cô nói thế, Tiểu Hồ vốn đang ngồi ở một bên lập tức bu lại. Anh cũng là sinh viên mới ra trường giống Tranh Từ, vì là lập trình viên nên bề ngoài có vẻ khô khan.

Anh tròn tròn mắt nhìn Kiều Hân Hân, hỏi với vẻ khó tin: "Đến nước này rồi mà cô vẫn cảm thấy chúng ta có thể mở trang web sao?"

"Vì sao lại không thể? Trước tiên, chúng ta cần tuyển thêm người, ít nhất phải lấp đầy những vị trí cần thiết. Mở trang web cũng không phải chuyện khó, chúng ta ký hợp đồng với nhiều họa sĩ như vậy cơ mà, chỉ cần trả tiền nhuận bút hàng tháng thì bọn họ vẫn sẽ làm việc cho chúng ta. Phúc lợi của công ty thì ưu việt, họa sĩ vừa được lợi mà chúng ta lại không phải tốn quá nhiều tiền. Nếu thủ tục pháp lý đều đã xong xuôi thì sao lại không thể mở trang web? Trang web truyện tranh Alice còn chưa tới mức giải tán đâu."

"Nhưng... Mở web sẽ cần rất nhiều tiền." Tiểu Hồ đẩy gọng kính dày nặng, buồn bực nói: "Thật ra tôi cũng muốn tiếp tục lắm, nhưng chủ biên đi rồi, chúng ta làm gì có kinh phí."

"Cậu vẫn muốn làm hả? Sao vừa rồi tôi hỏi thì cậu chẳng nói gì!"

"Lúc đấy cô bù lu bù loa hết cả lên, tôi còn có thể nói gì nữa? Giờ tôi nói rồi, cô không được đánh tôi đâu đấy."

"Kiều Kiều, tóm lại, ý của cậu là dù chủ biên đi rồi, chúng ta vẫn có thể mở cửa trang web đúng không?"

"Đúng vậy, chỉ cần có người đầu tư, tất nhiên chúng ta có thể làm tiếp."

"Ồi chào! Tôi đúng là ngốc hết thuốc chữa mà!" Tranh Từ vỗ cái chát lên trán mình.

Từ khi nghe chuyện chủ biên bỏ đi, cô hoàn toàn choáng váng, nào nghĩ nhiều như vậy? Không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, Kiều Kiều đã tìm ra biện pháp giải quyết, đúng là khiến cô được mở rộng tầm mắt!

Nói tóm lại, vấn đề chỉ nằm ở một chữ tiền.

Dù sao, tất cả công ty nhỏ đều có khởi điểm như vậy, mới đầu có rất ít nhân viên, sau mới dần nhiều lên, nếu phát triển thuận lợi thì tương lai sẽ càng ngày càng rộng rãi.

Tìm người đầu tư... Không phải là chuyện khó.

Tiểu Hồ thở dài: "Vẫn không khả thi đâu, tuy tòa soạn nhỏ nhưng chi tiêu hàng tháng vẫn rất nhiều, mà cũng khó có thể trông mong nó kiếm được tiền

trong giai đoạn đầu. Không nói đến những cái khác, chỉ riêng chi phí quảng cáo trang web thôi cũng đã rất kinh người rồi."

Kiều Hân Hân cân nhắc ở trong lòng, ừm... Tiểu Hồ nói không sai.

Không ai trong số bọn họ có kinh nghiệm mở công ty, cho dù chỉ là một tòa soạn truyện tranh nhỏ cũng có thể ngốn không ít tiền.

Nếu mở cửa thì sẽ cần bao nhiêu tiền đây?

Tranh Từ xoa tay nói: "Không được, tôi phải mở trang web Dreamworks của chúng ta cho bằng được, đập nồi bán sắt cũng chấp tuốt. Không biết có bao nhiêu kẻ ở tầng trên đang chờ để chế giễu chúng ta đâu!"

Những người ở Văn Hóa Xanh cũng biết tin chủ biên bỏ trốn, hôm nay có không ít người còn cố ý "đi ngang qua".

Editor: Xin chào mừng bạn Nhạc Nhạc Hi Hi đã đến với đội của Manh để góp một tay edit tác phẩm! Hợp tác vui vẻ nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tam gia

Convert: Bến

Edit || Beta: Manh

Chỉ còn hai ngày nữa là trang web truyện tranh sẽ mở cửa, công việc chất thành đống. Sau khi được Kiều Hân Hân nhắc nhở, Tranh Từ vốn hoảng sợ phát hiện, dường như sự việc chẳng hề khó khăn như cô tưởng.

Đầu tiên là phải cố gắng tìm nhân viên cũ về.

Sau khi chủ biên rời đi, mọi người tự động bỏ việc, ai cũng cảm thấy không còn ông chủ tức là không có người phát tiền lương, thế thì còn ở lại làm gì? Tranh Từ bắt đầu gọi cho từng người, bày tỏ rằng chính cô sẽ tiếp quản tòa soạn truyện tranh, một hào tiền lương mỗi tháng cũng không thiếu. Ít nhất cô cũng có thể chèo chống ba tháng chứ nhỉ?

Công ty thuê phòng ở tầng ngầm, diện tích không lớn, chi phí lại không nhỏ.

May mà ba tháng nữa mới tới kỳ hạn trả tiền thuê nhà, nếu đến lúc đó trang web không kiếm lại được tiền thì khi ấy đóng cửa cũng không muộn.

Ba tháng tiền lương của nhóm nhân viên cùng tiền nhuận bút của họa sĩ, Tranh Từ ước lượng, ít nhất cũng phải trên hai trăm ngàn tệ.

Phù...

Cô kiểm tra số dư trong tài khoản qua di động, chỉ còn mười hai ngàn tệ.

Xem ra phải nghĩ biện pháp xoay tiền rồi.

Kỳ thực, tiền không phải là vấn đề, cô chỉ lo là... Không làm nổi trang web.

Cô vẫn không ngừng gọi điện cho các đồng nghiệp cũ, bảo bọn họ quay lại làm việc. Kiều Hân Hân ngồi trên ghế sofa trong phòng giải khát cũng đang tính toán số tiền trong tài khoản của mình.

Ừm... Trong thẻ của cô chẳng còn bao nhiêu tiền, nhưng chờ tháng sau nhận được tiền lương từ TV Thái Dương, hẳn là cũng đủ cho cô đầu tư, đến lúc đó nói với Tranh Từ cũng không muộn.

Nhưng trước mắt phải sống sót qua tháng này như thế nào đây?

Hoạt động tuyên truyền không thể ngừng, nếu không sẽ chẳng ai biết đến trang web truyện tranh Alice.

"Tranh Từ, về phần tiền nong..."

"Không sao đâu! Tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng! Kiều Kiều, may mà hôm nay gọi cậu tới đây, nếu không... Có lẽ chúng ta đã không thể mở trang web rồi. À, cậu mau mau về nhà đi, nhớ phải hoàn thành bản thảo đấy nhé. Tiểu Hồ, anh tiếp tục xử lý trang web đi, tôi phải ra ngoài kêu gọi đầu tư đây."

"Ok, cứ giao nơi này cho tôi!"

Thấy ý chí chiến đấu của Tranh Từ sục sôi, Tiểu Hồ cũng phấn khởi vén tay áo, để lộ một nụ cười xán lạn.

Tranh Từ thật là nhiệt tình!

Kiều Hân Hân cũng gật đầu: "Tôi đã viết xong cốt truyện chương hai rồi, về sẽ nhanh thôi."

"Chỉ vẽ trong vòng 15 trang thôi nhé."

"Đã rõ."

"Sau đây cậu cứ tự đăng lên là được, cố lên nhé!"

Trong khoảng thời gian này, tòa soạn sẽ vô cùng bận rộn, nếu đã gửi bản thảo trong thời gian giao nộp thì biên tập viên sẽ không chỉ bảo từng từ một trong những chương tiếp theo nữa.

Dù sao tác giả cũng sáng tác tự do, biên tập viên không thể lúc nào cũng nhúng tay vào.

Ngành nghề này phải dựa vào thiên phú cùng năng lực nhận thức, cùng sự nỗ lực trong tương lai.

Tranh Từ đặt hy vọng rất lớn vào Kiều Hân Hân, nếu trang web phát triển thuận lợi, thành tích của Kiều Hân Hân nhất định sẽ rất tốt.

Nghĩ đến đây, cô vội vã ra khỏi văn phòng, phải sớm mượn được tiền thì đêm nay cô mới có thể yên giấc.

Sau khi tạm biệt Tiểu Hồ, Kiều Hân Hân cũng rời đi, một mình Tiểu Hồ ở lại văn phòng gõ mã.

Điện thoại ở bàn bên cạnh không ngừng reo chuông, đó đều là những người Tranh Từ từng liên lạc, rất nhiều người ngó ý sẽ đi làm đúng giờ vào ngày mai.

Mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt.

Sau khi ra khỏi tòa nhà cao tầng, Tranh Từ trực tiếp gọi một chiếc taxi. Cô báo địa chỉ rồi lấy di động ra gọi điện thoại: "A lô, là tôi đây... A, Tam gia đang ở cửa hàng hả? Nói với chú ấy là tôi tới ngay đây, bảo chú ấy chờ tôi một lát. Ủ ừ, tôi có việc cần tìm chú ấy."

Tài xế taxi vừa lái xe vừa hỏi: "Trông cháu trẻ như vậy mà cũng am hiểu đồ cô hả?"

"Không ạ, cháu chỉ tới đó tìm người thôi."

Không ai không biết nơi Tranh Từ muốn đến, không ai không hay đó là phố đồ cổ nức tiếng, bình thường, là nơi bình thường kẻ có tiền thích đi dạo nhất.

Tài xế dừng xe ở đầu đường, ông nhìn ngắm con đường cổ xưa kia, không khỏi cảm thán: "Chốn xa xỉ nhất cả thành phố đây mà..."

Khiêm tốn, xa hoa mà lại có nội hàm.

Tranh Từ trả tiền rồi rời đi, cô gần như chạy chậm tới tiệm, quen cửa quen nẻo mà quẹo vào một tiệm đồ cổ.

Cửa tiệm trang hoàng theo phong cách dân quốc, ngay cả nhân viên cũng mặc quần áo thời đó.

Trông thấy Tranh Từ, ông chủ cửa hàng hơi hơi khom lưng: "Tiểu thư."

"Chú ấy đâu rồi?"

"Tam gia đang ở trong nhà ạ."

Đây là cửa hàng duy nhất của Hàn Văn tại thành phố, cũng là cửa hàng được hoan nghênh nhất phố. Dù sao anh cũng là nhà giám định nức tiếng nhất, có rất nhiều người thích tới cửa hàng của anh.

Cửa tiệm đã mở nhiều năm, Tranh Từ đã đến đây không biết bao nhiêu lần. Cô trực tiếp quẹo vào buồng trong, đẩy cửa ra, Hàn Văn đang ngồi pha trà ở trước bàn.

Mùi đàn hương êm dịu hòa với mùi trà, là mùi hương mà cô quen thuộc.

Tranh Từ bước tới trước cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, bên ngoài có một hồ nước cùng cảnh liễu lay động đón gió.

"Sống ở đây thích thật."

Tại thành phố sầm uất như Đông Xuyên, hiếm khi nào có một chốn thế ngoại đào nguyên[1]. Vị trí địa lý của cửa hàng này tuyệt đối là tốt nhất, tiền thuê đất đến mức lưu lười.

[1] 世外桃源 (Thế Ngoại Đào Nguyên) là nơi biệt lập với thế giới bên ngoài, nơi không có tranh đua, ganh ghét, chỉ có thiên nhiên và những con người hiếu khách.

Hôm nay, người đàn ông ấy mặc một bộ trường sam[2] màu trắng non, mái tóc được tỉ mỉ chải về phía sau, như thể một nhân vật bước ra từ hý kịch truyền hình. Mắt kính không gọng được đặt ở bên cạnh bàn, anh đang chăm chú pha trà, hương thơm vương vấn thoảng qua ở trước mặt, tay anh khẽ quạt hai cái, mắt nhắm lại như đang hưởng thụ.

[2] 長衫 (trường sam) có tên gọi Việt hóa là "áo dài" theo cách phát âm trong của khái niệm trường sam.

"Nói đi, có chuyện gì?"

Từ trước đến nay, Tranh Từ không có việc gì thì sẽ không qua đây, Hàn Văn đã sớm quen với chuyện này.

Nghe anh nói thế, Tranh Từ cười hi hi, cô lập tức vòng ra sau lưng Hàn Văn, dấm bóp vai cho anh: "Tam gia, Tam gia thân yêu của cháu, cháu biết là chú tốt với cháu nhất mà! Cháu đang gặp một chuyện nhỏ xui xui, nhất định chú sẽ giúp cháu phải không?"

"Cháu gọi chú là cái gì cơ?" Người đàn ông hơi hơi nhún mày.

"Chú! Chú ba!" Tranh Từ lập tức đổi giọng.

Hàn Văn là con trai nhỏ nhất của nhà họ Hàn, chỉ lớn hơn Tranh Từ 5 tuổi, nhưng luận vai vế, anh lại là chú ba của Tranh Từ.

Vì tuổi tác của hai người xấp xỉ, Tranh Từ thân cận với chú ba từ tấm bé. Sau khi trưởng thành, cô nhất quyết muốn về nước, người đương nhiên trong nhà không đồng ý -- Cô nàng cũng mặc kệ!

Thế nên, có thể xem cô như một phần tử bỏ nhà trốn đi, nguồn kinh tế chính bị chặt đứt, may mà có Hàn Văn nhặt cô trở về.

Vất vả lắm mới tìm được một công việc ổn định, không ngờ vấn đề lại trở nên hóc búa đến nhường này.

Tuy nhiên, Tranh Từ cũng xem như có khí phách, sau khi tìm được công việc thì luôn sống ở bên ngoài, cho dù nhà trọ xập xệ, Hàn Văn đã bảo cô về nhà anh ở mấy lần nhưng cô đều từ chối.

Về phần dòng họ ở bên kia...

Tranh Từ đã quyết tâm muốn ở lại Đông Xuyên, cho dù ai tới khuyên nhủ, cô cũng kiên quyết không quay về.

Tranh Từ vẫn còn đang ra sức nịnh nọt, lấy lòng Hàn Văn bằng cách dấm vai, người đàn ông trực tiếp giữ cổ tay cô: "Sang kia ngồi đi."

"Dạ!"

Tranh Từ ngồi ở phía đối diện Hàn Văn, thấy chú ba rót trà cho mình, cô vội vàng bung ly trà lên.

Ôi, thơm quá đi mất.

Hàn Văn chẳng có sở thích gì đặc biệt, bình thường anh thích giám định đồ cổ và pha trà nhất, thỉnh thoảng nhìn anh là lại cảm thấy anh vốn không phải người của thế kỷ 21.

Giàu nứt đổ đổ vách mà vẫn còn cổ lỗ sĩ như vậy...

"Chú cũng biết rồi đấy, hiện tại cháu đang làm việc tại một tòa soạn truyện tranh nhỏ, nhưng tổng biên tập của chúng cháu đã trốn đi vì nợ nần, mà trang web của chúng cháu sẽ chính thức hoạt động trực tuyến vào ngày kia! Thế nên cháu định đầu tư cho tòa soạn với tư cách là người điều hành -- Chú ba à, từ nhỏ chỉ có chú hiểu cháu nhất, lần này chú phải giúp cháu, nếu không... Tòa soạn của chúng cháu sẽ không trụ được mất."

Tranh Từ nom đáng thương vô cùng, cô tha thiết nhìn Hàn Văn, ra sức chớp mắt đến rơi lệ.

Hàn Văn kinh ngạc, anh nhìn Tranh Từ, hỏi: "Cháu muốn tự lên làm bà chủ sao?"

"Vâng!" Nhắc tới việc này, Tranh Từ quên bồng cả việc già bộ đáng thương, cô cười khi khi nói: "Thế cũng xem như gây dựng sự nghiệp phải không chú? Chú ủng hộ cháu đi, sau này kiếm được nhiều tiền rồi cháu sẽ trả cả gốc lẫn lãi cho chú!"

"Cháu có biết cách vận hành một công ty không?"

"Cháu sẽ mày mò dần à..."

"Thế nên, vẫn chỉ là hứng thú nhất thời thôi nhì." Hàn Văn trực tiếp đưa ra phán quyết, "Chú không làm giao dịch lỗ vốn đâu."

Cái gì?!

Tranh Từ bỗng trợn to hai mắt, cô tức muốn học máu: "Sao chú có thể nói như vậy! Trang web sắp mở cửa, đương nhiên cháu phải nhanh chóng quyết định rồi! Lần này cháu đã suy nghĩ kỹ càng rồi --- Cháu thực lòng thích truyện tranh!"

"Cháu không muốn công sức bấy lâu nay đổ sông đổ bể trong gang tấc, cháu là nhân viên đầu tiên của tòa soạn Alice, rất nhiều hợp đồng làm việc với họa sĩ đều do cháu tự tay ký tên! Cháu cảm thấy Alice nhất định có thể trở nên nổi bật, một ngày nào đó, nó sẽ trở thành trang web số một số hai trong nước! Chú ba, ngày nào chú cũng ôm đồ cổ đi ngủ, đó là chuyện chú thích làm, nhưng chú cũng đừng quên chuyện cháu thích chứ!"

Miệng Tranh Từ tựa như một pháo đài, luôn bùm bùm không ngừng. Tính tình cô chính là như vậy, từ nhỏ đã yêu nói chuyện, mà Hàn Văn thì lại ưa yên tĩnh.

Tuy nhiên, mỗi khi Tranh Từ âm ỉ, anh lại chẳng hề bức mình.

Bởi vậy, có thể thấy anh yêu quý cô cháu gái này đến nhường nào.

"Cháu gấp cái gì, chú có nói là không đầu tư đâu?"

"Nhưng chú nói bảo chú không làm giao dịch lỗ vốn..."

"Chú không có ý định nhập cổ phần, nhưng cá nhân chú có thể cho cháu mượn tiền. Nói đi, cháu cần bao nhiêu?"

Tranh Từ suy ngẫm hồi lâu, cô chỉ là một biên tập nhỏ, nào biết điều hành một công ty cần bao nhiêu tiền? Sau giây phút đắn đo, cuối cùng cô vẫn vờn một ngón tay: "100 vạn ạ!"

Trước cứ lấy 100 vạn làm ngân sách để gây dựng sự nghiệp cho công ty, dù thế nào cũng phải trụ được trong ba tháng đầu. Sau này trang web sẽ tiếp tục vung lưới ký hợp đồng với các họa sĩ, tuy chỉ đòi hỏi một số tiền nhỏ, nhưng nếu gộp lại thì cũng thành một con số lớn.

Quan trọng nhất là, không biết sau này trang web có thể kiếm được lợi nhuận hay không, có lẽ đập mấy chục, mấy trăm vạn này vào cũng sẽ không thể kiếm được lợi nhuận.

Hàn Văn nào đề ý tới số tiền con con ấy?

Một mình Tranh Từ vượt ngàn dặm xa xôi để về nước, còn không phải là vì theo đuổi giấc mộng của mình sao? Thân là chú ruột của cô, rõ ràng anh cũng phải phụ một tay rồi.

"Đêm nay chú sẽ chuyển tiền cho."

"Cảm ơn chú ba!"

"Nếu trang web có thể giành được chút thành tựu, chú sẽ xem xét việc thu hút các nhà đầu tư giúp cháu."

"Ha ha... Vâng ạ! Thực ra cháu cũng chẳng có niềm tin mấy, nhưng cháu vẫn muốn thử xem, chưa tới đường cùng thì sao có thể dễ dàng từ bỏ phải không chú?"

Sau khi uống hết một ly trà, Hàn Văn lại rót ly thứ hai thay cô.

"Không ngờ cháu có thể đưa ra một quyết định như vậy."

Tính Tranh Từ vốn cầu thả là thế mà cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Tranh Từ sờ đầu, có chút ngượng ngùng, nói: "Thực ra... Đây là chủ ý của Kiều Kiều đấy ạ. Mới đầu cháu tưởng chúng cháu tiêu tới nơi rồi, nhưng chính cô ấy lại nói chúng cháu vẫn còn cơ hội."

"Kiều Kiều?"

"Vâng! Cô ấy là một họa sĩ đầy triển vọng! Chú đã từng gặp cô ấy rồi đấy --- Cô ấy chính là cô gái đứng cạnh cháu trong buổi lễ ký kết của Tô Linh Nhiên, người đã từng cùng cháu gây họa tại buổi lễ ấy."

"À, hóa ra là cô gái đó."

Manh: Để mọi người đợi quá quá lâu rồi, trước tiên Manh xin gửi lời xin lỗi tới các bạn và cũng cảm ơn mọi người đã kiên nhẫn chờ.

Nếu phải thú thực thì mình đã mất đi phần nào hứng thú để chuyển ngữ truyện này, vì nó không đủ logic như mình mong muốn, vẫn còn những cục sạn khá to (mà nếu lờ đi thì sẽ thấy truyện hay) chứ cách đây hai năm mình thấy truyện siêu siêu siêu hay, nếu không đã không nhào vô đào cái hố 192 chương dù khi đó mới chỉ chap chừng trên con đường editor.

Ngoài ra, chắc không mấy bạn đọc PSTT theo dõi Facebook của mình, vì truyện vẫn luôn được đăng trên Wattpad, nhưng ở bên đó mình có thông báo kỳ này mình học rất nặng (đại học năm ba), từ thứ 2 tới thứ 7, từ 7h30 sáng tới 4h30 chiều, nên tiến độ edit sẽ bị chậm đi rất nhiều.

Tâm sự nhỏ để mọi người biết vì sao mình lại lè mề tới vậy thôi, vẫn là câu cũ, mình sẽ không bao giờ bỏ truyện mình đã đào, mọi người đừng lo nhen ^^ ~

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Sóng gió hủy hợp đồng

Convert: Bến

Edit || Beta: Manh

"À, hóa ra là cô gái đó."

Hân Văn có ấn tượng sâu sắc với cô gái nọ, ngày đó Tranh Từ gây chuyện, chắc chắn anh phải ra mặt, khi ấy quả thực có một cô gái xấp xỉ tuổi Tranh Từ cùng nhận sai và xin lỗi quần chúng.

Xem ra quan hệ giữa hai người không tồi, song vì lý do an toàn, anh vẫn phải tìm người điều tra thêm về cô gái kia.

Tranh Từ về nước làm truyện tranh, bố mẹ cô cũng mất nhấm mất mờ. Dù sao cô cũng còn trẻ, làm những chuyện mà bản thân thấy có ý nghĩa ầu cũng là điều tốt.

Nhưng về chuyện giao lưu kết bạn của cô thì họ lại vô cùng chú trọng, ít nhất người đó phải có gia cảnh trong sạch, nhân phẩm đáng tin.

Thân là chú ba của Tranh Từ, đương nhiên anh phải kiểm định giúp cháu mình.

Ngày đó Tranh Từ trở về rất sớm, một mình cô bước trên đường cái, vừa đi vừa khẽ ngâm nga.

Tạm thời không cần lo lắng về chuyện tiền bạc, tiếp theo đây phải lên mạng tìm kiếm thông tin có liên quan tới điều hành công ty. Kỳ thực ngẫm lại cũng thấy mệt, cô vốn chỉ mơ được làm một biên tập viên truyện tranh, khai quật được nhiều bộ truyện hay chứ không phải là điều hành cả một tòa soạn.

Có nên thuê một người quản lý chuyên nghiệp không nhỉ? Suy cho cùng, có rất nhiều chuyện cô không biết cách xử lý.

Ôi, cô bỗng cảm thấy hối hận vì về nhà quá sớm, đáng nhẽ nên ăn một bữa với chú ba mới phải.

Mà thôi, lần sau rảnh lại tới tìm chú ấy, dù sao chú ấy cũng chính là cha nội báwm dính lấy đồ cổ 24/7, không ở cửa hàng thì cũng ở phòng đầu giá...

Nếu Hân Văn biết Tranh Từ thăm gọi mình là "cha nội", có lẽ anh sẽ trực tiếp hủy bỏ vụ chuyển tiền, khụ khụ.

Khoảng 8 giờ tối, Kiều Hân Hân nhận được điện thoại từ Tranh Từ, giọng cô nàng có chút ghen ngào: "Kiều Kiều, phải làm sao bây giờ, rất nhiều họa sĩ bảo sẽ không tiếp tục đăng truyện ở nhà chúng ta nữa... Tổng biên tập đã mất hút, tòa soạn sẽ sớm đóng cửa, bản thảo của bọn họ nhất định phải tìm được một nơi đáng tin. Hu hu hu, tôi cũng biết hiện tại tòa soạn của chúng ta cực kỳ không đáng tin, có lẽ còn chẳng sống sót được quá ba tháng... Nhưng trang web sắp ra mắt, đến lúc đó mà không có truyện đăng thì phải làm sao bây giờ..."

Chẳng nhẽ lại để cho độc giả xem một trang web rỗng tuếch?

Tranh Từ đã nhận được một trăm vạn từ Hân Văn, nhưng nay lại đang phải đối mặt với vô số vụ hủy hợp đồng. Những họa sĩ từng bán đứt bản thảo cho tòa soạn cũng tỏ vẻ không muốn làm tiếp, dù sao trang web còn chưa ra mắt, truyện của bọn họ chưa chính thức lên sóng, chỉ cần bọn họ sửa tên thì vẫn có thể gửi bản thảo đến tòa soạn khác.

Những người được nhận nhuận bút hàng tháng còn không muốn ở lại Alice, huống chi là những họa sĩ khác.

Bọn họ không có tình cảm với Alice, ai cũng phải suy nghĩ cho tương lai của bản thân.

Ấu cũng là chuyện thường tình.

Tranh Từ vẫn còn đang khóc lóc kể lể ở đầu bên kia, Kiều Hân Hân trầm mặc hồi lâu, đối với một trang web truyện tranh bản quyền mới, họa sĩ là yếu tố quan trọng nhất. Không có họa sĩ giỏi, không có những bộ truyện hay, cho dù có mở được trang web thì đã sao?

Tựa như lời Tranh Từ nói, cho dù có trang hàng trang web tới mấy thì cũng chỉ là tòa sáng được một thời rồi tắt lịm.

Ừm..

Kiều Hân Hân suy nghĩ hồi lâu, do dự mở miệng: "Tôi... Tôi có một cách."

"Cách gì?"

"Có lẽ nó không quá thích hợp, hơn nữa..." Kỳ thực chính Kiều Hân Hân cũng không dám đảm bảo liệu biện pháp ngây ngô này có hiệu nghiệm hay không, nhìn thì có vẻ càng giống thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tranh Từ vội vàng thúc giục: "Cậu mau nói đi! Rốt cuộc là cách gì?"

"Chúng ta có thể mời một họa sĩ có tiếng hỗ trợ, người ta thường lo nhất về mặt uy tín của một trang web nhỏ mới được thành lập, nếu trang web có một vị họa sĩ mà mọi người đều biết thì hẳn có thể loại bỏ những nghi kỵ. Đương nhiên, có lẽ chúng ta không có đủ thời gian, nếu thực sự tìm được một người thích hợp thì tôi đề nghị lùi thời gian ra mắt trang web... Nếu chúng ta muốn gây dựng Alice thì nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo."

Kiều Hân Hân lẩn lộn trong giới đã lâu, cũng từng thấy một số trang web mời họa sĩ có tiếng đến tạo thanh thế khi vừa ra mắt.

Ngay cả Văn Hóa Xanh muốn giành được danh hiệu tòa soạn truyện tranh số một cũng phải mời vị tác giả vô cùng nổi tiếng là Tô Ninh Nhiên. Tác giả truyện tranh hạng nhất không chỉ tự kéo theo nhân khí, mà còn có thể mang lại cảm giác trang web sẽ phát triển bền vững cho những tác giả nhỏ. Cộng thêm phỏng vấn từ giới truyền thông, có thể đem lại lượng truy cập cao ngất trong giai đoạn vừa ra mắt.

Sau đó có thể giữ chân độc giả hay không thì phải dựa vào chất lượng truyện của Alice.

Thực chất, đề nghị của Kiều Hân Hân vô cùng đáng tin cậy, nhưng cô chần chừ vì chuyện chọn người và giá cả.

"Mời tác giả truyện tranh nổi tiếng?" Tranh Từ sùng sốt, lắp bắp: "Tôi cũng từng nghe tổng biên tập đề cập đến chuyện này, hình như anh ta bảo là những người nổi tiếng đều chưa hết hạn hợp đồng, mà những người vô cùng nổi tiếng... Thì đều có giá trên trời."

Đúng vậy, có giá trên trời.

Ở giai đoạn sau, họa sĩ truyện tranh không chỉ bán tác phẩm mà còn bán cả danh tiếng. Một tác phẩm hay sẽ được cải biên theo đủ kiểu, danh tiếng của tác giả cũng nhờ vào đó mà tăng cao. Mà trong mảng truyện tranh thiếu nữ, phàm là tác giả có tiếng tăm thì đều đã ký hợp đồng, ít nhất cũng phải dài mấy năm.

Trong giai đoạn đặc biệt, việc tranh giành nhân tài càng thêm kịch liệt, ký hợp đồng một cái là phải từ 5 năm đồ lên, trừ phi là những đại thần đứng đầu -- ví dụ như Tô Linh Nhiên. Chắc chắn hợp đồng của cô sẽ không hà khắc như vậy, ngược lại còn tự do hơn rất nhiều.

Tranh Từ đã từng tìm hiểu qua, Tô Linh Nhiên chỉ ký hợp đồng một tác phẩm với Văn Hóa Xanh. Sau khi vẽ xong bộ truyện này là hợp đồng kết thúc, cô ấy có thể làm việc ở bất cứ nơi nào, nắm trọn bản quyền truyện ở trong tay.

"Ừ, để tôi suy nghĩ xem sao... Cảm ơn cậu."

"Không cần cảm ơn, tôi cũng đâu giúp được gì."

"Ừm, cậu sớm nghỉ ngơi đi nhé."

"Tôi biết rồi."

Tranh Từ cúp điện thoại, giọng có phần lo lắng. Kỳ thực Kiều Hân Hân còn chưa nói hết lời, đợi đến khi cô muốn mở miệng, cuộc trò chuyện đã kết thúc.

Kiều Hân Hân hiếm khi nào thấy Tranh Từ sa sút tinh thần như vậy, trong ấn tượng của cô, dường như lúc nào người con gái ấy cũng phấn chấn mạnh mẽ, lạc quan và nhiệt tình, cho dù chỉ có một mình cũng có thể cười toe toét, không bao giờ biết mệt.

Nhưng cuối cùng hiện thực lại quá phức tạp... Ngay cả Tranh Từ vô tư lự cũng sắp không ngóc đầu lên nổi vì những áp lực đang ùn ùn kéo đến.

Kiều Hân Hân nhìn màn hình di động đã tắt, bất động hồi lâu.

Vẫn còn phải... Tiếp tục ư?

Không có họa sĩ nào bằng lòng mạo hiểm vì một trang web mới, nếu thuê tác giả nổi danh thì sẽ hết bao nhiêu tiền? Bọn họ vốn dự đoán là phải mất khoảng năm mươi vạn trong ba tháng đầu, nhưng nếu lại ký hợp đồng với một nhân vật tiếng tăm... Kiều Hân Hân quả thực không dám nghĩ tiếp.

Không biết là kẻ nào phát tán chuyện của tòa soạn ra ngoài mà khiến cho các họa sĩ lần lượt đến hủy hợp đồng.

Nếu nói không vấn đề gì là không thể được giải quyết bằng tiền thì việc khiến cho người ta phải bó tay lúc này chính là --- Tòa soạn không có nhiều tiền đến vậy.

Trong căn phòng trọ, nửa người Tranh Từ vắt trên giường, laptop ở đầu giường đã tắt, tay cô còn đang cầm con chuột nhưng đã mất hết sức lực.

Mới vừa rồi cô ngồi tìm kiếm thông tin về các đại thần, giá cả của họ đắt đến lú lười. Cô đã hỏi vay Hàn Văn 100 vạn, nhưng trang web lại giống như một cái động không đáy, 100 vạn không đủ để làm nên trò trống gì.

Kêu gọi đầu tư thì sao? Lúc còn đi học, cô chưa từng học qua phương diện này. Cô chỉ cố chấp với mình truyện tranh, mạng lưới giao thiệp không đủ rộng rãi.

Thực tâm, có đôi khi Tranh Từ thực sự muốn từ bỏ, một tòa soạn truyện tranh sụp đổ khi còn chưa bắt đầu, cô thực sự muốn tiếp nhận nó ư?

Nếu có tiền thì tốt biết bao...

Nếu bản thân cô có tiền, cô sẽ đập tiền vào tòa soạn chẳng chút do dự.

Nhưng vấn đề chính ở đây là, bản thân cô bỏ nhà trốn đi, cũng đã sớm trưởng thành, sao có thể duỗi tay vói tiền trong nhà? Dầu chú ba có thương cô, và nếu cô thực sự mở miệng thì nhất định chú sẽ cho, nhưng... Dù có ký hợp đồng được với vài vị tác giả truyện tranh nổi tiếng, trang web có thể vùng dậy ư?

Trước kia từng có một trang web đào bới không ít đại thần từ khắp mọi nơi khi mới ra mắt, mới đầu lượng truy cập vô cùng khả quan, nhưng sau đó thì sao? Họ chẳng còn đọc giả.

Đọc giả của đại thần mãi mãi chỉ đeo đuổi tác phẩm cấp đại thần, trang web kia ngày một lổ lã, cuối cùng phải sang tay người khác.

Có đọc giả đùa, nơi đó quả là viện dưỡng lão của các đại thần, bởi vì họa sĩ của tòa soạn đó nhận được tiền nhuận bút cao nhất nước.

Alice cũng phải rập khuôn như vậy ư?

Không... Đây không phải là điều Tranh Từ muốn.

Cô muốn làm những chuyện ý nghĩa, lúc trước về nước chính là để cho người nhà thấy cô nhất định có thể hoàn thành giấc mộng của mình ở nơi có hương.

Nhưng hiện tại cô thực sự không dám mạo hiểm...

Phải làm sao bây giờ... Phải làm sao bây giờ...

Tranh Từ đập đầu vào đệm giường, toàn thân nóng ran, cô ngồi dậy mở quạt. Gió thổi vù vù, đầu óc cô càng ngày càng mụ mị.

Mấy ngày trước, chị họ còn gửi tin nhắn bảo cô sớm về nhà. Ở nước ngoài cũng có truyện tranh, song Tranh Từ lại yêu thích văn hóa nước nhà hơn cả...

Đối với một nữ sinh vừa ra trường, cuộc sống quả là mịt mù.

Không có ai nói cho cô biết phải làm thế nào mới là đúng...

Khoảnh khắc ấy, cô thực sự muốn bỏ cuộc.

Tranh Từ thở dài thườn thượt, nỉ non: "Nếu đổi sang một tòa soạn khác thì sẽ thế nào nhỉ? Bắt đầu từ thời kỳ thực tập, vượt qua những bài sát hạch cho tới khi trở thành nhân viên chính thức... Ôi, cũng không phải là không được, chỉ là..."

Chỉ là, Alice không giống với những tòa soạn khác.

Khi Tranh Từ vừa bắt đầu công việc, chỉ có đúng hai nhân viên là tổng biên tập và cô, những món đồ trong phòng đều do họ tự tay chuẩn bị. Khi cô bị đuổi khỏi Văn Hóa Xanh, suýt chút nữa bắt đầu hoài nghi cuộc đời, tổng biên tập Thái đã cho cô niềm tin và sức mạnh.

Thiên đường truyện tranh bản quyền Alice, Tranh Từ đã thầm lẩm nhẩm cái tên ấy vô số lần ở trong lòng. Nếu không phải cô thực sự có tình cảm với nó thì đã chẳng gian lao gấn gáp tòa soạn dù tổng biên tập đã rời đi.

Tiếng chuông di động bỗng vang lên, Tranh Từ nhìn thoáng qua... Ừa, Kiều Kiều?

"A lô?"

"Tranh Từ à..."

"Sao muộn thế này rồi mà vẫn còn gọi cho tôi thế, có chuyện gì hả?"

Tranh Từ vô cùng kinh ngạc, bởi vì kể từ khi quen biết Kiều Hân Hân đến nay, cô chưa bao giờ chủ động gọi đến. Nếu có chuyện gì, cô sẽ liên lạc qua tin nhắn.

Nhận thấy hình như cô không quá thích trò chuyện trực tiếp, nên hẳn Tranh Từ gọi điện cho cô là chỉ nói chuyện chính, kiểm soát thời gian gọi trong vòng

hai phút.

Kiều Hân Hân có chút mất tự nhiên: "Ừm... Tôi nhớ cậu bảo cậu sống ở nhà số 107 phố Hoa Liên, nhưng tôi quên số phòng của cậu rồi. Ý tôi là... Tôi đang ở dưới nhà cậu nè."

Tranh Từ sững sốt hồi lâu, cô đột nhiên vọt xuống giường, mở cửa sổ rồi nhìn xuống.

Quả nhiên, Kiều Hân Hân đang đứng ở dưới tầng, cô vẫn luôn ngửa đầu ngó nghiêng, sau khi nghe được tiếng động thì quên bước qua, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tranh Từ sống ở trên tầng bốn, tất cả đều là phòng đơn, một tháng chỉ tốn bốn, năm trăm đồng. Căn phòng rất nhỏ, ngay cả bếp cũng không có, phòng vệ sinh cũng dùng chung.

Bởi vì công việc không ổn định, Tranh Từ không dám thuê nơi nào quá đắt đỏ. Cô cảm thấy, chỉ cần có chỗ để ngủ là tốt rồi, về phương diện ăn uống thì tuyệt đối không bạc đãi chính bản thân mình.

"Sao cậu lại đến đây thế?"

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"... Chuyện gì?" Tranh Từ vô thức trở nên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chúng ta cùng gây dựng công ty nhé!

Raw: Shugge

Edit || Beta: Manh

Kiều Hân Hân là người tinh tế đến mức nhạy cảm, cô có thể nhận thấy tâm trạng tệ hại của Tranh Từ qua giọng nói mất mát của bạn.

Cũng phải thôi, đối với Tranh Từ trẻ tuổi, duy trì trang web là một chuyện chẳng hề dễ dàng. Khoảnh khắc ấy, cô chỉ muốn gặp Tranh Từ ngay lập tức, và cô cũng đã thực sự làm thế.

Tranh Từ từng nhắc tới nơi mình sống, song Kiều Hân Hân không rõ địa chỉ cụ thể, chỉ biết nơi đó cách tòa soạn không xa, ngồi tàu điện ngầm từ nhà cô mất đúng mười lăm phút.

Khi tìm thấy tòa nhà trọ của Tranh Từ cũng là lúc cô gọi cho bạn.

Tòa nhà không cao, chỉ có sáu tầng, Tranh Từ thò đầu từ cửa sổ tầng bốn, cả hai cầm di động nhìn nhau từ xa.

Cuộc điện thoại vẫn còn tiếp diễn.

"Tôi biết làm trang web truyền tranh bản quyền là một chuyện rất khó, chúng ta cũng chẳng quá dư dả. Nếu... Nếu không tìm được một họa sĩ nổi tiếng thì chúng ta cứ làm một trang web nhỏ có phúc lợi tốt trước, chỉ cần có thể giữ vững thiên đường ấy, tôi tin sẽ ngày càng có nhiều họa sĩ cùng độc giả đón nhận chúng ta."

Mỗi tác giả có tiếng không phải là con đường duy nhất, bọn họ hoàn toàn có thể chọn một mục tiêu thấp hơn. Đường nào cũng dẫn tới La Mã[1], chẳng có gì là tuyệt đối.

[1] "All roads lead to Rome": Có rất nhiều cách, nhiều hướng đi khác nhau để đạt được cùng một mục đích.

Thế nên...

"Ý tôi là, Tranh Từ à, chúng ta cùng gây dựng Alice nhé!"

Alice cũng chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng Kiều Hân Hân. Khi cô cảm thấy tiến vào giới truyền tranh chỉ là chuyện hão huyền, chính tổng biên tập Thái đã cho cô một tấm thẻ thông hành.

Dù thế nào cô cũng không bằng lòng từ bỏ, cô hy vọng mình có thể cùng Tranh Từ bảo vệ nơi đây.

Nghe thấy lời Kiều Hân Hân nói, Tranh Từ như muốn rơi lệ.

Vốn đang lưỡng lự giữa tiếp tục và buông xuôi thì bỗng có người kề vai bên bạn và nói rằng, chúng ta cùng làm nhé, tựa như tiếp thêm một nguồn sức mạnh vô hạn. Chỉ là một trang web mà thôi, vì sao người khác làm được còn mình thì lại không?

Tranh Từ lùi về sau hai bước, khẽ nói: "Cậu chờ chút nhé, tôi xuống ngay đây."

Cô thay T-shirt cùng quần short jean rồi chạy chậm xuống, ở dưới tầng, Kiều Hân Hân vẫn đứng trước gốc hòe già.

Khi trông thấy Tranh Từ, người kia nở nụ cười xán lạn.

Cô gái nhỏ xinh vọt tới ôm Kiều Hân Hân, vốn có vô vàn điều muốn nói, song giờ đây lại chẳng thốt nên lời. Thật lâu sau, cô nàng mới lẩm bẩm: "Cậu cất công tới đây chỉ vì việc đó ư?"

"Việc đó rất quan trọng."

Cho dù là Alice hay Tranh Từ thì cũng đều quan trọng như nhau.

Tranh Từ nở nụ cười, đổi sang khoác tay Kiều Hân Hân, vui sướng nói: "Đi, tôi mời cậu đi uống rượu!"

"Tôi không uống được nhiều đâu..."

"Chỉ một chút xiu thôi."

Cái miệng líu riu của cô nàng lại trở về, sôi nổi bàn về tòa soạn như một chú sẻ nhỏ.

Cách đó không xa là một quán bar, nơi Tranh Từ thi thoảng ghé thăm.

Chín giờ tối là giờ cao điểm, quán bar không lớn, tay ca sĩ đang ngâm nga một bài dân ca, vô số người cổ vũ ở phía dưới.

Tranh Từ kéo Kiều Hân Hân lách vào trong, hai người ngồi quanh một bàn tròn nhỏ trên ghế chân cao. Tranh Từ gọi vài lon bia cùng một số món nhẹ. Cô mở một lon thay Kiều Hân Hân rồi mở cho chính mình, hai người cùng ly.

"Hôm nay tôi đã tra rồi, tôi sẽ liên lạc với mấy họa sĩ nổi tiếng còn chưa ký hợp đồng với ai... Chắc bọn họ sẽ không nhiều lời với một biên tập tay mơ như tôi đâu."

"Chúng ta cần khoảng bao nhiêu?"

"Các đại thần đều có giá từ ngàn vạn tệ trở lên." Tranh Từ nhấp một ngụm bia rồi nói tiếp: "Trước tiên tôi sẽ thử gây bầy với bọn họ, một công ty nhỏ không có tiếng tăm như chúng ta, cho dù có ra giá cao thì chưa chắc họ đã tới."

Hiện tại Tranh Từ hùng hực ý chí chiến đấu, được hay không cũng phải thử rồi hẵng nói tiếp!

Kiều Hân Hân đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn nhập cổ phần[2] vào tháng sau."

[2] Tức là Kiều Kiều sẽ bỏ tiền đầu tư, trở thành một trong những cổ đông của công ty, nắm giữ quyền sở hữu hợp pháp một phần hay toàn bộ phần vốn góp (cổ phần).

"A? Cậu... Cậu có tiền hả?" Mới đầu Tranh Từ sững sốt, sau sực nhớ tới kỷ lục vùng liền ba trăm ngàn tệ tại một cửa hàng quần áo nào đó của Kiều Hân Hân... Ừm, chắc hẳn cô có của thật.

"Có chút đỉnh thôi."

Hiện tại chính cô cũng không nắm bắt được con số cụ thể, nhưng hẳn là trội hơn tháng trước rất rất nhiều.

Bỗng, một ly rượu cocktail hạ cánh xuống bàn, hai người nhìn sang, trông thấy Lâm Từ Thần đang vẫy tay với họ: "Chào buổi tối, các vị mỹ nữ."

Hôm nay chị mặc một chiếc váy đen bó eo, trang điểm tinh tế, đi tới đâu cũng là tâm điểm của sự chú ý.

Kiều Hân Hân nhỏ vo hạt dưa, kinh ngạc nói: "Sao chị không ở trên trời?"

"Phụt ——" Tranh Từ trực tiếp phọt bia ra ngoài.

Lâm Từ Thần nhìn Kiều Hân Hân với vẻ bất đắc dĩ, chị rút giấy, đưa cho Tranh Từ.

"Cô này... Làm người ta sợ rồi kìa."

"Khụ, ý tôi là... Không phải lúc này chị nên ở trên máy bay sao?"

"À, tôi bỏ việc rồi."

"Hà?!"

Vì tính chất công việc, Lâm Từ Thần luôn luôn bay đây bay đó, không ngừng đăng ảnh món ngon cảnh đẹp trên WeChat. Chị vừa kiếm ra tiền lại vừa có thể du lịch, cô gái nào mà chẳng hâm mộ cuộc sống như vậy?

Chị làm nghề này cũng đã bốn, năm năm, vốn nghĩ tới chuyện thăng chức, kết quả lại bị tiểu nhân đâm thọt một phen.

Với tính tình của Lâm Từ Thần, đương nhiên chị đã từ chức chạy lấy người, bỏ việc đâu có nghĩa là chết đói.

"Làm tiếp viên hàng không mệt mỏi lắm, vừa phải thức đêm vừa bị bắt nạt, cũng không thể làm việc đó cả đời—— Chẳng thà kiếm kế sinh nhai khác nhân lúc còn trẻ. A, đúng rồi, tôi tới đây cùng bạn nên hai người cứ nói chuyện đi, tôi qua đánh tiếng với họ đã. Phải chờ tôi đấy nhé!"

"Ừm, chị đi đi."

Lâm Từ Thần vẫy tay với hai người, sau đó bước vào phòng bao.

Tranh Từ hiểu kỳ hỏi: "Người vừa nãy là ai thế?"

"Bạn cùng nhà của tôi."

"Hai người thuê chung hả!" Tranh Từ tỏ vẻ hâm mộ: "Lãng mạn quá đi thôi."

Lãng mạn?

Ách, Kiều Hân Hân chẳng hề thấy vậy, nhưng có người ở cùng cũng khá hay ho.

Nói thế nào nhỉ, trước kia trong nhà chỉ có mình cô, hiện tại, khi về bàn thảo cho kịp hạn ở trong phòng, thi thoảng cô lại ngủ thấy mùi thức ăn thơm nức.

Đương nhiên đồ này là đồ Lâm Từ Thần gọi ngoài... Nhưng chị sẽ bày biện từ tẻ trên đĩa, khi hứng lên thì còn thấp nển.

Lâm Từ Thần sống như một nhà tư sản nhỏ, đương nhiên nàng sống về đêm cũng vô cùng phong phú, nom có vẻ là một người giỏi giao tiếp.

Tranh Từ uống hết một lon bia, cô mở lon khác, tiện tay cầm của Kiều Hân Hân.

"Oa, lon của cậu còn thừa một nửa này."

"Tủi lượng của tôi thực sự kém lắm."

"Không sao không sao, tôi cũng không khuyến khích cậu uống đâu, cậu mà say khướt thì tôi sẽ phải đưa cậu về mất."

Tranh Từ ngừng đầu uống một hớp bia lớn, cười hi hi nói: "Thật ra có đôi lúc tôi rất hâm mộ người như bạn cùng nhà của cậu, chắc hẳn cuộc sống của chị ấy muôn màu muôn vẻ lắm."

"Tôi cũng nghĩ vậy."

"A, chị ấy mất việc phải không? Trước chị ấy làm... Tiếp viên hàng không nhỉ?" Kiều Hân Hân từng nhắc tới Lâm Từ Thần và máy bay, hẳn là chị làm nghề này.

"Đúng thế."

"Hay là chúng ta mời chị ấy tới làm việc tại tòa soạn? Chỉ cần chị ấy bằng lòng thì nhất định sẽ có một vị trí phù hợp."

"Chuyện này..."

"Thử hỏi một chút xem!"

"Cậu hỏi hả?"

"Bạn cùng nhà của cậu mà, đương nhiên là cậu hỏi chứ! Tới rồi tới rồi——" Tranh Từ trông thấy Lâm Từ Thần ra khỏi phòng bao từ xa, vội vàng nháy mắt với Kiều Hân Hân.

"Hôm nay tâm trạng cô có vẻ không tệ nhỉ, còn đi uống với bạn nữa chứ! Không giới thiệu một chút sao?" Lâm Từ Thần cười nói.

Kiều Hân Hân đứng lên, trịnh trọng giới thiệu: "Đây là Tranh Từ, bạn tôi, cũng là biên tập viên ở nơi tôi đang làm việc."

"Àaa, cô ấy là nhân viên của tòa soạn Alice phải không?"

"Đúng vậy."

"Chào cô, tôi là Lâm Tử Thần, bạn cùng nhà của Hân Hân, xin được chỉ giáo nhiều hơn."

"Hi hi, cô ấy từng nhắc tới chị với tôi rồi. Ày, Lâm tiểu thư, Kiều Kiều có chuyện muốn hỏi chị đấy."

"Hửm? Chuyện gì cơ?" Lâm Tử Thần ngồi lên ghế chân cao, chị nhận lon bia Tranh Tử đưa tới, tò mò nhìn Kiều Hân Hân.

"Là về tòa soạn truyện tranh ấy mà, vừa rồi tôi và Tranh Tử còn đang bàn dở đây. Chị không biết đâu, hôm nay công ty chúng tôi xảy ra nhiều chuyện lắm, cuối cùng chúng tôi quyết định cùng bắt tay gây dựng trang web."

"Thế ông chủ đâu?"

"Trốn mất rồi."

"Tức là hai người định tiếp quản công ty nhỏ này hả?"

"Đúng vậy."

"Đã biết phải điều hành thế nào chưa?"

Kiều Hân Hân và Tranh Tử đồng loạt lắc đầu, bọn họ người trước "trạch" hơn người sau, nào am hiểu những chuyện này.

Lâm Tử Thần lắc đầu cười khở, chị sờ đầu Kiều Hân Hân: "Họa sĩ truyện tranh trời sinh mà, không hiểu cũng phải thôi."

"Vậy... Chị có bằng lòng làm việc tại tòa soạn của chúng tôi không? Hiện tại chúng tôi đang rất thiếu người có năng lực, tôi cảm thấy nhất định sẽ có vị trí phù hợp với chị."

"Định mời tôi tới làm rồi phát lương hả?"

"Ách..." Kiều Hân Hân nhìn về phía Tranh Tử, cô thực sự không nắm rõ vấn đề này.

Tranh Tử suy sụp trong nháy mắt... Cô chỉ biết công ty phải chi bao nhiêu tiền nhuận bút cho họa sĩ chứ chẳng hay gì về mức lương của những vị trí khác.

Trông dáng vẻ của hai người, Lâm Tử Thần không khỏi cười trộm, chị cầm một quả óc chó rồi bỏ vào miệng: "Tòa soạn truyện tranh à... Chà, có vẻ không tồi, nhưng tôi sẽ không làm trợ lý đâu. Thế này đi, ba chúng ta cùng hùn vốn, mỗi người đảm nhiệm một mảng riêng. Tranh Tử phụ trách việc của ban biên tập, cô thì tập trung vẽ truyện, còn tôi thì... Giao cho tôi cả mảng quản lý lẫn mở rộng đi."

Năng lực của mỗi người là hữu hạn, có đôi khi, không phải cứ đập tiền là giải quyết được vấn đề. Nếu ba người hùn vốn rồi ai lo việc nấy, có lẽ có thể thực sự gây dựng nên Alice.

Kiều Hân Hân kinh ngạc nhìn chị, cô những tưởng mình sẽ nhận được lời từ chối, ngờ đâu chị chẳng những không khước từ mà còn chủ động yêu cầu nhập cổ phần.

Đối tác...

Tranh Tử phấn khởi vỗ tay: "Oaaa, tuyệt quá!"

Cô vốn đau đầu nhất về khoản kinh doanh, mà Lâm Tử Thần nom có vẻ am hiểu lĩnh vực này, chắc hẳn chị rất giỏi xã giao nên mới có thể nói được những lời như vậy.

Tâm trạng Kiều Hân Hân có phần phức tạp, cô do dự: "Chị... Chị chắc chứ?"

"Đương nhiên rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phát Sóng Trực Tiếp Sinh Hoạt Của Địa Cầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.